

EDITURA Pygmalion

C.J. CHERRYH

STAŢIA ORBITALĂ A LUMII DE JOS

traducere din limba engleză de MIHAI SAMOILĂ

Premul HUGO– Pentru cel mai bun roman 1982
Nominalizat la Premul LOCUS pentru cel mai bun roman 1982

C.J. CHERRYH – Downbelow Station
EDITURA PYGMALION PLOIEŞTI 1997

Steaua Pell ocupă poziţia centrală în conflictul gata să izbucnească între obositul imperiu stelar pământean şi coloniile sale, răzvrătite şi mânioase. Cel care controla staţia Pell avea in mână cheia întregii apărări terestre – sau punctul ideal de pătrundere al ofensivei pământene, cu ţelul de a-şi recâştiga imperiul pierdut.

Dar Pell fusese întotdeauna neutră şi era hotărâtă să rămână astfel.

Romanul are forţă, complexitate şi emoţionează, povestind despre ambiţie şi conflicte interstelare, în paginile sale veţi fi alături de multe personaje pline de viaţă, umane şi neumane, al căror viitor, ţine de rezultatul acelei titanice bătălii.

Ei erau rămăşiţele Flotei, se împotriveau unei forţe vaste ce avea la îndemână, la nesfârşit, vieţi, provizii şi o mulţime de planete, pe când ei nu.

După atâta vreme, o bătălie... ultima bătălie a Flotei, ultima a puterii Companiei. Îi urmărise începuturile ; luptase să menţină legătura dintre Pământ şi Uniune, trecutul şi viitorul omenirii. Suprema ironie era că Uniunea devenise partea expansionistă a acestui război, iar Compania i se împotrivea ; ironie că ei, cei care crezuseră cel mai mult în Ţinuturile de Dincolo, sfârşiseră prin a lupta împotriva lor, prin a muri pentru o Companie căreia nu-i mai păsa de ele.

Pe vremuri, fusese atrasă de visul bătrânelor nave de explorare, un vis din care se trezise demult. Demult îşi dăduse seama că nu avea să fie nici un învingător.

Flota continua de una singură, fără sprijinul negustorilor şi al staţiilor, tot aşa cum singură fusese mulţi ani înainte.

CARTEA ÎNTÂI

1.

PĂMÂNTUL ŞI EXTERIORUL: 2005—2352

Cucerirea stelelor, asemenea tuturor aventurilor omeneşti, fusese evident lipsită de rost, o ambiţie la fel de nechibzuită şi hazardată ca şi prima aventurare în marile oceane ale Pământului, în aer, sau în spaţiul cosmic. Staţia orbitală Sol se dovedise profitabilă vreme de câţiva ani; minele, fabricile, instalaţiile energetice din spaţiu începuseră să răsplătească eforturile. Curând, Pământul se obişnui cu asta, la fel cum o făcea cu toate celelalte. Misiuni pornite de pe staţie explorară sistemul, programul era departe de a fi înţeles de către mulţime, dar nu se lovi de o opoziţie puternică, de vreme ce nu deranja pe nimeni.

Aşa încât, fără prea multă vâlvă, prima sondă fără echipaj pleacă spre cele două stele mai apropiate, pentru a culege date – misiune de o complexitate considerabilă. Lansarea de pe staţie atrase oarecum interesul public, dar anii care aveau să treacă însemnau o prea lungă aşteptare a rezultatelor şi, odată ce ieşi din sistemul solar, nu mai avu parte de nici un interes. În schimb, reîntoarcerea atrase atenţia mult mai mult, provocând

nostalgie pentru cei care-şi aminteau lansarea cu mai bine de un deceniu în urmă, curiozitatea din partea tinerilor care ştiau puţine despre începuturi şi se întrebau despre ce-i vorba. Fusese un succes ştiinţific, se aduseseră date suficiente să ţină ocupaţi savanţii ani de zile... dar nici un rezultat nu se dovedi a fi pe înţelesul oamenilor, nu se găsi nici o cale să se poată explica întregul rest în termenii comuni. Pentru public, misiunea fusese un eşec; îşi dorise un câştig material, comori, bogăţii, descoperiri dramatice.

Sonda găsise doar o stea cu posibilităţi rezonabile pentru dezvoltarea vieţii; o centură de planetoizi, sfărâmături cumva sub dimensiunile, unei planete, interesante pentru cercetători şi o planetă, cu propriul său sistem de fragmente şi sateliţi... o planetă pustie; fierbinte, inaccesibilă. Nu era un Eden, nici un al doilea Pământ, nici mai bună decât planetele din sistemul solar, şi în plus – departe. Presa încercă să facă vâlvă, căută ceva de dat publicităţii, apoi îşi pierdu iute interesul. Nu reuşi decât să ridice probleme legate de costuri, să facă vagi şi disperate comparaţii cu expediţia lui Columb, apoi îşi îndreptă atenţia către o criză politică din Mediterana, cu mult mai uşor de înţeles şi mult mai sângeroasă.

Aşezarea ştiinţifică de pe staţia Sol oftă uşurată şi, precaută, investi o parte din bugetul său într-o modestă expediţie cu echipaj uman, într-o călătorie pe o staţie Sol în miniatură, să orbiteze o vreme în jurul acelei lumi şi să facă observaţii.

Şi, în mare secret – să imite în continuare Staţia Sol, să testeze tehnicile aplicate odată, la construirea celui de-al doilea mare satelit al Pământului... în condiţii străine. Corporaţia Sol oferi o sumă generoasă, arătând o oarecare curiozitate, o oarecare înţelegere faţă de staţie şi o mare preocupare pentru propriile profituri.

Acesta fusese începutul.

Aceleaşi principii care făcuseră practică Staţia Sol, ocupară cu mineritul; şi pe măsură ce nevoile lor scăzu-minim de biomateriale de pe Pământ... cele mai multe un lux pentru a face viaţa mai plăcută, pentru a mări numărul de tehnicieni, savanţi şi familii cantonate aici. Se ocupară cu mineritul; şi pe măsură ce nevoile lor scăzură, începură să trimită acasă surplusul de minereuri... aşa luă naştere prima verigă a lanţului.

Prima colonie demonstra că nu era deloc nevoie de o stea prietenoasă, nici măcar de o stea de tipul soarelui... doar existenţa unui vânt solar şi obişnuitele fragmente de metal, piatră şi gheaţă. Odată construită o staţie, puteau trimite un modul către steaua următoare, oricare ar fi fost aceea. Baze ştiinţifice, laboratoare; baze de la care se putea ajunge la următoarea stea; şi la următoarea, la următoarea, la următoarea. Pământenii exploraseră într-o singură direcţie, îngustă, un mic evantai care se desfăcu mai apoi şi se lărgi.

Corporaţia Sol, depăşindu-şi scopul ei iniţial şi posedând acum tot mai multe staţii, deveni, aşa cum locuitorii staţiilor orbitale o numiră, Compania Terestră. Stăpânea... cu mână de fier peste staţiile depărtate la ani-lumină în spaţiu; şi pe Pământ, unde cantităţile în creştere de minerale, medicamente şi posesia câtorva patente erau enorm de profitabile. Încetul cu încetul, pentru că sistemul era abia la început, acumularea continuă de bunuri şi idei, în care investise cu multă vreme în urmă, aduse Companiei profituri şi, ca urmare, putere asupra Pământului. Compania trimitea nave comerciale în număr din ce în ce mai mare; era tot ce trebuia să facă acum. Echipajele care pilotau navele în lungile zboruri, se transformară încetul cu încetul din pricina vieţii izolate unice şi începură să ceară doar îmbunătăţirea echipamentului pe care îl credeau de acum al lor: fiecare staţie trimitea bunurile terestre un pas mai departe, către vecinul cel mai apropiat, iar circuitul se încheia din nou pe Staţia Sol, de unde plecau, în cantităţi mari, biomateriale şi bunuri pe care doar Pământul le producea.

Acelea au fost zilele de glorie: bogăţii creşteau şi se prăbuşeau; guvernele la fel; corporaţii căpătau din ce în ce mai mare putere, iar Compania Terestră, sub multele ei feţe, storcea profituri imense şi dirija afaceri între naţiuni. Era vremea neastâmpărului. Mulţi indivizi, din ţările proaspăt industrializate şi răzvrătiţii lumii porniră pe această cale lungă, în căutare de lucru, bogăţii, libertate, cuprinşi de vechea fascinaţie a Lumii Noi, repetând vechiul model de dezvoltare uman peste un alt ocean, cu mult mai larg, către pământuri străine.

Staţia Sol deveni o haltă, încetă să mai fie exotică şi ajunse un loc cunoscut şi sigur. Compania Terestră înflori, începu să dea petreceri în cinstea staţiilor ei, un lucru pe care îl considera firesc.

În staţiile stelare prinse rădăcini amintirea acelei lumi de origine, plină de viaţă, Mama Terra, cu o nouă şi emoţionantă conotaţie: ea era aceea care trimitea lucruri preţioase pentru a le uşura viaţa; un confort care, în universul pustiu, le amintea că undeva exista măcar un fir de praf purtând viaţa. Navele Companiei Terestre erau cordonul ombilical... iar sondele ei – partea romantică a vieţii lor; nave uşoare, rapide, cu care se împrăştiau, încetul cu încetul, în necunoscut. Era vârsta Marelui Cerc, de fapt nu un cerc, ci o cursă pe care o parcurgeau neîncetat transportoarele Companiei Terestre, cu începutul şi sfârşitul în Mama Terra.

Stea după stea, după stea... nouă cu toate, până ce găsiră sistemul Pell, care se dovedi a avea o planetă viabilă şi pe care puteau trăi.

Evenimentul răsturnă toate planurile, rupse echilibrul pentru totdeauna.

Steaua lui Pell şi Planeta lui Pell, numită după căpitanul sondei care o descoperise – nu doar o planetă, ci şi indigeni, băştinaşi.

Trecu multă vreme până ce zvonul străbătu Marele Cerc până la Pământ; mult mai iute, ajunse la cea mai apropiată staţie stelară... cu mult înainte ca savanţii să se îngrămădească pe Planeta lui Pell. Companiile locale, simţind importanţa descoperirii, se năpustiră către stea, cu gândul să prindă şi ele un loc; se porni un adevărat exod, iar două dintre staţiile orbitând în jurul unor stele mai puţin interesante din apropiere se văzură depopulate şi până la urmă îşi încetară activitatea. În furia dezvoltării şi în avântul construirii unei staţii lângă Pell, unii ambiţioşi îşi aruncau deja privirile către două dintre stelele de mai departe, de dincolo de Pell, făcându-şi calcule la rece, pentru că Pell era ea însăşi o sursă de bunuri aidoma celor de pe Pământ, iar asta însemna o posibilă deviere a comerţului şi aprovizionării.

În ceea ce privea Terra, de cum transportoarele aduseră zvonul... se grăbi furioasă să ignore Pell. Viaţă străină. Acest lucru provocă valuri de şoc prin Companie, dădu naştere la discuţii despre morală şi politică, în ciuda faptului că veştile erau vechi de aproape două decenii – ca şi cum ar mai fi putut influenţa în acel moment vreo decizie luată acolo în depărtare. Situaţia scăpase de sub control. Alt fel de viaţă. Acest lucru

distrugea ideile dragi oamenilor despre realitatea cosmică. Se ridicară probleme filozofice şi religioase, iar unii preferară să se sinucidă decât să ţină piept acestei noi realităţi. Cultele luară un nou avânt. Dar, după cum raportară navele, abia sosite, extratereştrii de pe Planeta lui Pell nu erau teribil de inteligenţi, nici violenţi, nu construiseră nimic şi aduceau mai degrabă cu nişte primate inferioare cu blană maronie, fără veşminte şi cu ochi mari, veşnic miraţi.

Omul legat de pământ oftă uşurat. Universul homo-centrist, Terra-centrist în care Pământul crezuse dintotdeauna fusese scuturat, dar îşi revenise repede. Izolaţioniştii care se opuseseră Companiei câştigară în influenţă şi număr, ca reacţie la spaimă – şi la prăbuşirea bruscă a comerţului.

Compania intră într-o perioadă de haos, îi trebui multă vreme să trimită instrucţiuni noi şi Pell se dezvoltă în afara controlului Companiei. Noi staţii, neautorizate de Compania Terestră, se îndreptară către stelele următoare, staţii numite Mariner şi Viking; şi de la ele se desprinseră Russell şi Esperance.

Instrucţiunile Companiei, cerând staţiilor mai apropiate, acum golite de oameni, să întreprindă vreo anume acţiune pentru stabilizarea pieţei, deveniseră, la atâta vreme de la trimiterea lor, nonsensuri.

Se dezvoltase, de fapt, un nou fel de comerţ – Pell deţinea necesarul de biomateriale. Era mai aproape de mai toate staţiile stelare; şi acum, companiile de pe staţii, care priviseră odată Pământul ca pe o Mamă iubită, vedeau acum noi oportunităţi pe care se grăbeau să pună mâna. Se construiau alte staţii. Marele Cerc se rupsese. Câteva nave ale Companiei Terestre făcură, pe furiş, comerţ cu Noul Teritoriu de Dincolo, şi nu se găsi nici o cale de-a le opri. Comerţul continuă, fără să mai fie ca înainte. Valoarea bunurilor terestre se prăbuşi şi, drept urmare, Pământul se văzu în situaţia de a trebui să plătească sume din ce în ce mai mari ca să obţină lucrurile pe care le obţinea, altă dată, aproape pe gratis din colonii.

Un al doilea şoc. O altă lume aştepta Dincolo, descoperită de un negustor întreprinzător... Cyteen. Se construiră alte staţii – Fargone şi Paradise şi Wyatt, iar Marele Cerc se întinse şi mai mult.

Compania Terestră luă o nouă hotărâre: un program de impozite, o taxă peste bunuri, care să acopere pierderile recente. Invocă pentru asta principiile Comunităţii Umane, ale Datoriei Morale şi ale Recunoştinţei.

Câteva staţii şi negustori plătiră taxa. Alţii o refuzară, mai ales acele staţii de dincolo de Pell şi Cyteen. Compania, motivară ei, nu avusese nici o contribuţie în dezvoltară lor şi nu avea, deci, nici un drept. Se institui un sistem de documente şi vize şi începură inspecţiile, resimţite amar de negustori, care considerau navele ca fiind ale lor.

Mai mult, navele-sondă se retraseră, declaraţie tacită a Companiei că se punea oficial piedică dezvoltării pe mai departe. Navele uşoare de explorare erau înarmate, aşa cum fuseseră întotdeauna, aventurându-se în necunoscut; acum erau folosite într-un nou fel, să survoleze staţiile şi să le aducă la ordine. Lucrul cel mai trist era că echipajele navelor sondă, foştii eroi ai Ţinuturilor de Dincolo, deveniseră mâna de fier a Companiei.

Negustorii aveau doar armament defensiv, transportoarele nu fuseseră construite pentru luptă, nu erau capabile de mişcări bruşte. Dar existară încăierări între navele de cercetare transformate şi negustorii rebeli, pentru că mulţi negustori se declaraseră împotriva taxelor. Rebelii se retraseră în cele mai îndepărtate colonii, la adăpost de obligaţii.

Situaţia luă înfăţişarea unui război nedeclarat... sondele înarmate ale Companiei împotriva negustorilor rebeli care aprovizionau stelele îndepărtate, pentru că, de acum, exista Cyteen şi nici chiar Pell nu era indispensabil.

Astfel, linia fu trasată. Marele Cerc se opri la stelele de dincolo de Fargone, fără să mai fie atât de profitabil ca înainte. Comerţul continua peste graniţă într-un chip ciudat, negustorii plătitori de taxă puteau călători oriunde, pe câtă vreme cei răzvrătiţi nu, dar actele puteau fi falsificate şi chiar şi erau.

Războiul era blând, câteva focuri trase când, vreun rebel devenea o ţintă vădită. Navele Companiei nu puteau readuce la viaţă staţiile dintre Pământ şi Pell; nu mai erau viabile. Populaţia se scursese către Pell, Russell, Mariner, Viking spre Fargone şi mai departe.

Se construiră nave, la fel cum se făcuse cu staţiile, în Ţinutul de Dincolo. Tehnologia exista şi negustorii se înmulţeau.

Atunci apăru saltul – o teorie descoperită în Noul Dincolo, pe Cyteen, prinsă repede de constructorii de nave de pe Mariner, care erau de partea Companiei.

Şi atunci a început a treia mare criză a Pământului. Vechea limitare a vitezei lumină fusese depăşită. Emiţătoarele cu salt puteau să se strecoare în călătorii scurte, oriunde; iar timpul petrecut între o stea şi alta se scurtase de la ani la luni sau zile. Tehnologia se îmbunătăţi. Comerţul căpătă un alt curs şi strategia războiului se schimbă... staţiile se apropiaseră unele de altele.

Brusc, fără nici o legătură cu toate astea, printre rebelii din zona cea mai îndepărtată apăru o organizaţie. La început fu o coaliţie între staţia Fargone şi minele ei; se întinse apoi către alte stele şi negustorii lor. Circulau zvonuri... despre o populaţie uriaşă, care crescuse ani de zile fără să fie raportată, având la îndemână tehnologie din cea care aparţinuse odată Companiei, pe când aceasta fusese în folosul oamenilor, pentru a umple cu viaţă vastul neant, pentru a lucra şi a construi. La Cyteen se petrecuse totul. Organizaţia – Uniunea, după cum îşi spusese ea – se dezvoltă în progresie geometrică, folosindu-se de instalaţii deja existente, laboratoarele de reproducere. Uniunea crescu. În ultimele două decenii se dezvoltase enorm în suprafaţă şi densitatea populaţiei, oferind acum o ideologie cu totul nouă, unică a reproducerii si colonizării, o direcţie focalizată a ceea ce fusese o rebeliune dezorganizată. Se mobiliza în tăcere, se organiza, se impunea în faţa Companiei.

Şi până la urmă, sub presiunea publicului ultragiat care cerea rezultate în reglarea situaţiei, Compania Terestră de pe Staţia Sol renunţă la taxe, îşi canaliza fondurile în construirea unei mari flote, numai nave de salt, maşini de distrugere, Europa, America şi altele la fel de ucigătoare.

Uniunea nu se lăsă mai prejos, îşi construi şi ea nave de luptă specializate, schimbându-şi politica odată cu tehnologia. Căpitanii răzvrătiţi, care luptaseră mulţi ani de capul lor, fură îndepărtaţi cu uşurinţă, la prima ocazie. Navele erau date în comanda unor căpitani cu ideologie potrivită, cu mult mai cruzi.

Succesele Companiei deveniră mai dificile. Marea Flotă, copleşită ca număr şi trebuind să acopere un teritoriu imens, nu reuşi să pună capăt războiului nici într-un an, nici în cinci. Şi Pământul se plictisi tot mai mult de un conflict lipsit de glorie,

exasperant. **Distrugeţi toate navele**! se striga acum în companiile finanţatoare. **Retrageţi navele noastre şi lăsaţi-i pe ticăloşi să moară de foame.**

Fireşte, Flota Companiei era cea care murea de foame. Nu Uniunea, însă Pământul părea incapabil să înţeleagă acest lucru, nici că nu mai are de-a face cu o mână de colonii fragile răzvrătite, ci de o mare putere în formare, bine hrănită, bine înarmată. Aceeaşi politică oarbă, aceeaşi dorinţă de război printre izolaţionişti; Compania, care îşi îndepărtase coloniile la început, acum se izola din ce în ce mai mult pe măsură ce traficul comercial scădea; războiul fusese pierdut nu în Teritoriile de Dincolo, ci în camerele senatului şi ale ministerelor de pe Pământ şi Staţia Sol, unde se hotărâse reluarea în forţă a mineritului în propriul sistem al Terrei, lucru profitabil, şi la naiba cu misiunile de explorare, în orice direcţie s-ar îndrepta !

Nu mai conta tehnica saltului şi faptul că stelele erau aproape. Minţile le erau preocupate de vechile probleme, de interesele şi politica lor. Pământul împiedică orice emigrare viitoare, temându-se de fuga celor mai bune minţi ale sale. Se bălăcea în haosul economic, iar secătuirea resurselor naturale terestre către staţii reprezintă o ţintă uşoară pentru a îndrepta nemulţumirile spre ea.

Gata cu războiul, spuseră ei şi pacea deveni brusc o bună politică. Flota Companiei, lipsită de fonduri într-un război în care se angajase pe un front larg, trebuia să-şi caute provizii pe unde şi cum putea.

În cele din urmă, resturile Flotei – cincisprezece transportoare din cele cincizeci de nave mândre care fuseseră odată – se strânseră în staţiile încă deschise pentru ele. Flota lui Mazian, aşa o numeau, după tradiţia Ţinutului de Dincolo, în care navele erau atât de puţine la început încât duşmanii îşi ştiau unul altuia numele şi reputaţia... se cunoşteau mai puţin acum, dar unele nume încă mai circulau. Conrad Mazian de pe **Europa** era un nume pe care Uniunea îl cunoscuse spre regretul ei; Tom Edger de pe **Australia** era altul; Mika Kreshov de pe **Atlantic**; Signy Mallory de pe **Norway**; şi restul căpitanilor Companiei, până la cei de pe navele uşoare. Ei încă mai serveau Compania şi Pământul, mânaţi de o dragoste din ce în ce mai redusă. Niciunul din acea generaţie nu fusese născut pe Terra; primiseră puţini înlocuitori ai celor pierduţi, niciunul

pământean, nici de pe staţiile controlate de Terra, pentru că staţiile îşi păzeau, obsesiv, neutralitatea lor în război. Sursa lor de echipaje pricepute şi trupe provenea din rândul negustorilor, mulţi dintre ei recrutaţi cu forţa.

Ţinutul de Dincolo pornise, odată, de la stelele apropiate Terrei; acum îşi avea originea în Pell, pentru că vechile staţii fuseseră închise de când comerţul cu Pământul decăzuse şi politica de schimburi de dinaintea erei saltului încetase complet. Stelele din Urmă erau uitate, nevizitate.

Existau lumi dincolo de Pell, dincolo de Cyteen, iar Uniunea le stăpânea pe toate, lumi primitoare la care se putea ajunge prin salt; unde Uniunea se folosise de laboratoarele de reproducere să-şi extindă populaţia, să capete lucrători şi soldaţi. Uniunea visa la stăpânirea întregului Ţinut de Dincolo, pentru a îndrepta într-acolo viitorul omenirii. Uniunea avea în mână Ţinutul de Dincolo, mai puţin felia subţire pe care Flota lui Mazian o controla încă din fericire pentru Pământ şi Companie, şi asta doar pentru că fuseseră odată puşi s-o facă, pentru că nu ştiau să facă altceva. Înapoia lor nu mai era decât Pell... şi staţiile puse la naftalină de pe Stelele din Urmă. Iar mai departe, izolat, stătea Pământul, închis în propria sa contemplare şi în politica sa complicată, fragmentată.

Nici un trafic comercial serios nu mai pornea acum de pe Sol, şi nici nu se îndrepta într-acolo. În nebunia războiului, negustorii liberi se declarau oricând fie de partea Uniunii, fie de cea a Companiei, traversau liniile frontului în voie, deşi Uniunea descuraja acest trafic prin hărţuială subtilă, căutând să taie aprovizionarea Companiei.

Uniunea se extinse şi Flota Companiei abia îi mai ţinea piept, fără sprijinul vreunei planete, în afară de Pell care-o hrănea şi Pământul, care-o ignora. De partea Uniunii, staţiile nu mai erau construite după vechiul model. Erau acum doar nişte depouri, iar sondele căutau alte şi alte stele. Generaţii întregi nu văzuseră Pământul... oameni pentru care **Europa** şi **Atlantic** erau creaturi îngrozitoare de metal, generaţii a căror mod de viaţă îl constituiau stelele, infiniturile, întinderile nesfârşite şi timp ce părea veşnic. Pământul nu putea să le înţeleagă.

La fel cum nu le înţelegeau nici staţiile rămase de partea Companiei, nici negustorii liberi care făceau traficul acela ciudat între linii.

2

I

APROAPE DE PELL : 5/2/52

Convoiul apăru, mai întâi **Norway,** apoi cele zece cargoboturi – la urmă altele, mai multe, pentru că **Norway** îşi desfăşurase cele patru nave de escortă care, împreună cu celelalte formaţii de apărare, se răspândiseră în jurul Stelei lui Pell.

Aici era refugiul, un loc ferit în care războiul nu ajunsese încă, deşi se afla la marginea lui. Lumile din îndepărtatul Ţinut de Dincolo câştigau luptă de luptă; nimic nu mai era sigur, de nici o parte a frontului.

Pe puntea lui NCT 5[1] – transportorul de salt **Norway** – activitatea era febrilă, cele patru pupitre de comandă dirijând navele de escortă, şine de operaţiuni ale com-urilor[2], cele ale instalaţiilor de seamăn şi propriile comenzi. **Norway** păstra legătura permanentă cu cele zece transportoare, rapoarte treceau dintr-o parte în alta pe acele canale deschise doar operaţiunilor navei. **Norway** era prea ocupată ca să mai ia seama şi problemele oamenilor.

Nici o ambuscadă. Staţia de pe Lumea lui Pell primi semnalul şi răspunse cu un salut precaut. Un oftat de uşurare trecu din post în post, fără să se audă pe canalele de comunicare ale navei. Signy Mallory, căpitanul navei **Norway,**

---

[1] NCT — Navă a Companiei Terestre (n. tr.).

[2] com — echivalentul actual al staţiilor de comunicare audiovideo (n. tr.).

îşi relaxa muşchii pe care nu-i ştiuse încordaţi şi ordonă trupelor pe loc repaus.

Ea avea comanda acestui grup, al treilea căpitan ca grad printre cei cincisprezece din Flota lui Mazian. Avea patruzeci şi nouă de ani. Revolta Ţinutului de Dincolo era cu mult mai veche; fusese şi ea pilot de navetă, pilot de escortă, mai toate, în serviciul Companiei Terestre. Chipul îi era încă tânăr.

Părul îi era argintiu-cenuşiu. Tratamentele de întinerire, cauza cenuşiului din păr, o menţineau în jurul unei vârste biologice de treizeci şi şase de ani; însă gândindu-se la grija pe care o purta grupului ei şi la viaţa aventuroasă, se simţea mult mai în vârstă decât cei patruzeci şi nouă de ani.

Se lăsă pe spate în fotoliul din care putea supraveghea şirurile de posturi înghesuite pe punte, cu braţul consolei tras lipit de ea, la îndemână să poată verifica în permanenţă operaţiunile; aruncă o privire către posturile active şi către monitoarele pe care defilau imaginile prinse de camerele video şi radare. Nici un pericol. Supravieţuise pentru că nu crezuse niciodată orbeşte în aceste estimări.

Şi pentru că se adaptase. Toţi o făceau, toţi cei care luptau în acest război. **Norway** era, ca şi echipajul ei, compus din resturi: de pe **Brazil** şi **Italia** şi **Wasp** şi **Miriam B** cea blestemată, părţi ale sale provenind de pe vremea războiului transportoarelor. Au luat tot ce-au putut, au lăsat în urmă cât mai puţin posibil... cum au făcut şi cu navele cu refugiaţi pe care le ghidau sub protecţia lor. Cu decenii în urmă, fusese o vreme a cavalerismului de război, a gesturilor elegante, o vreme în care duşmanii se salvau unul pe altul şi făceau schimb de prizonieri. Erau oameni şi Adâncul era larg, ştiau cu toţii. Acum, vremurile se schimbaseră. Dintre civilii neutri alesese pe cei folositori ei, o mână de indivizi adaptabili. Pell avea să protesteze, fără folos. Nici un protest, n-ar fi folosit, în nici o privinţă. Războiul luase o altă cale, nici o alegere nu mai era greu de făcut.

Se deplasau încet, cu viteza potrivită transportoarelor în spaţiul real pentru distanţa pe care **Norway** şi navele de escortă împrăştiate trebuiau s-o străbată subluminic. Ieşiseră din salt periculos de aproape de masa Stelei Pell, în afara planului sistemului, riscând accidente de salt şi ciocniri. Dar era singura metodă prin care transportoarele se puteau grăbi... şi erau nerăbdători.

— Primim instrucţiuni de apropiere dinspre Pell, i se transmise prin comunicator.

— Graff, se adresă ea locotenentului, condu-ne în port !

Apoi deschizând cu un bobârnac un alt canal :

— Di, pregăteşte toate trupele; să fie înarmate şi gata de acţiune!

Se întoarse către com :

— Anunţă Pell că ar fi mai bine să evacueze o secţiune şi să o etanşeze. Transmite convoiului că, dacă vreunul sparge formaţia în timpul apropierii, îl pulverizăm. Spune-o în aşa fel încât să te creadă !

— Am înţeles, spuse şeful comunicaţiilor, apoi: Comandantul staţiei să fie prezent în persoană.

Comandantul staţiei protestă. Se aşteptase la asta.

— Aşa ai să faci! rosti ea către Angelo Konstantin, din neamul Konstantinilor din Pell. Eliberezi secţiunea aia sau o facem noi. Îi dai drumul acum, scoţi tot ce-i de valoare sau periculos, laşi pereţii goi; blochezi uşile şi întrerupi codurile de acces. Habar n-ai ce-ţi aducem. Şi dacă ne întârzii, ai să te procopseşti cu o încărcătură de morţi: sistemele de supravieţuire de pe **Hansford** sunt pe ducă. O să te supui, domnule Konstantin, sau îmi trimit trupele înăuntru. Dacă nu faci treaba cum trebuie, domnule Konstantin, o să ai o mulţime de refugiaţi împrăştiaţi ca gândacii prin toată staţia, fără acte de identitate şi îngrozitori de disperaţi. Iartă-mi asprimea. Am în cală oameni care mor înecaţi în propria lor mizerie. Pe navele astea sunt şapte mii de civili înspăimântaţi, ce-a mai rămas de pe Mariner şi de pe Steaua lui Russel. N-avem nici alternative, nici timp. N-o să mă refuzi, domnule.

Se lăsă o tăcere lungă, mai mult decât permitea întârzierea datorată distanţei.

— Am anunţat evacuarea secţiunilor docurilor galben şi portocaliu, căpitane Mallory. Îţi punem la dispoziţie servicii medicale, tot ce putem. Echipele de urgenţă sunt pe drum. Suntem pe cale să etanşăm zonele străbătute. Imediat vor intra în aplicare măsurile de siguranţă. Sperăm că şi grija voastră pentru cetăţenii noştri să fie la fel de mare. Staţia nu va permite militarilor să se amestece în operaţiunile ei de securitate internă sau să îi pună în primejdie neutralitatea, dar orice ajutor din

partea voastră, sub comanda noastră, fireşte, o să fie apreciat. Terminat.

Signy se relaxa încet, îşi şterse tâmplele de picăturile de sudoare şi scoase un oftat de uşurare.

— O să vă ajutăm, domnule. O să tragem la docuri cam peste... patru ore, dacă întârzii cât pot de mult convoiul ăsta. Aveţi suficient timp să vă pregătiţi. Au ajuns şi la voi ştirile despre Mariner? A fost aruncată în aer, domnule, sabotaj. Terminat.

— Am recepţionat patru ore. Apreciem măsurile pe care ni le recomandaţi, le vom lua cât de curând. Suntem întristaţi să aflăm despre dezastrul de pe Mariner. Cerem o informare mai detaliată. Vă mai anunţăm că avem în acest moment în staţie o echipă a Companiei. Se declară foarte supărată din pricina acestei situaţii.

Ea şuieră în com a obscenitate.

— ...şi vă cer să vă îndreptaţi spre o altă staţie. Personalul meu încearcă să le explice condiţia precară a navelor şi pericolul vital de la bordul lor, dar ei ne presează. Consideră că neutralitatea staţiei Pell este ameninţată. Luaţi asta în calcul şi ţineţi minte că agenţii Companiei au cerut să ia legătura cu dumneata în persoană. Terminat.

Ea repetă obscenitatea de mai înainte şi dădu, afară aerul din piept. Flota evita pe cât posibil astfel de întâlniri, chiar dacă ele fuseseră rare în ultimul deceniu.

— Spune-le că sunt ocupată. Ţine-i la distanţă de docuri şi în afara zonei. Ce, vor să facă poze cu colonişti înfometaţi? Ar fi o reclamă proastă, domnule Konstantin. Ţine-i deoparte din calea mea. Terminat.

— Sunt împuterniciţi cu documente guvernamentale. Consiliul de Securitate. E o echipă specială a Companiei. Au puterea să-şi pună în aplicare prerogativele şi cer o navă care să-i ducă mai departe, în Ţinutul de Dincolo. Terminat.

Ea îşi alese o altă obscenitate şi o înăbuşi.

— Mulţumesc, domnule Konstantin. Am să-ţi trimit o capsulă cu recomandările mele asupra procedurilor cu refugiaţii; au fost puse la punct. Poţi, bineînţeles, să nu le iei în seamă, dar nu te-aş sfătui. Nu-ţi putem garanta nici măcar debarcarea lor neînarmaţi. Nu putem ajunge la ei să aflăm dacă au sau nu arme. Trupele mele nu pot pătrunde acolo, înţelegeţi? Asta e. Vă

sfătuiesc să-i ţineţi pe băieţii de la Companie în afara docurilor, înainte să căpătăm nişte ostatici, ca să putem trata. Aţi recepţionat? Terminat transmisia.

— Am recepţionat. Mulţumesc, căpitane. Terminat transmisia.

Se lăsă moale în scaun, aruncă o privire spre monitoare şi strigă un ordin în com pentru trimiterea capsulei cu instrucţiuni către comanda staţiei.

Oamenii Companiei. Şi refugiaţi de pe staţiile pierdute. Informaţiile curgeau fără încetare de pe **Hansford** cel lovit, cu un calm din partea echipajului pe câre ea îl admira. Strict conform procedurii. Mureau acolo. Echipajul era încuiat în postul de comandă şi înarmat, refuzând să părăsească nava, refuzând ca **Hansford** să fie tractat de o navă de escortă. Era nava lor. Rămâneau acolo şi făceau ce puteau pentru cei de la bord, de la distanţă. Nu aveau parte de mulţumiri de la pasagerii care devastau nava – sau făcuseră asta până ce aerul începuse să se vicieze şi sistemele să cadă.

Patru ore.

I I

Norway. La Russel şi Mariner – dezastru. Zvonul alerga pe coridoarele staţiei, amestecându-se cu confuzia şi mânia locuitorilor şi a companiilor care se vedeau alungate de acolo cu toate bunurile lor. Voluntari şi lucrători indigeni ajutau la evacuare; echipele de la docuri foloseau stivuitoare să mute lucrurile în afara zonei alese drept carantină, încercând să nu se încurce unul pe altul şi să evite jaful. Anunţurile urlate prin megafoane stârneau ecouri.

— Rezidenţii de la galben unu la unu – nouăsprezece sunt rugaţi să-şi trimită un reprezentant la biroul de urgenţe: Există la staţia de prim-ajutor un copil pierdut, May Terner. Poate vreo rudă să vină de îndată la staţia de prim-ajutor ?... Ultimele estimări de la centrala staţiei indică o mie de locuri de cazare disponibile. Cei fără reşedinţă permanentă sunt mutaţi în favoarea cetăţenilor staţiei, prioritatea va fi stabilită prin tragere la sorţi. Apartamente disponibilizate prin condensarea locurilor ocupate: nouăzeci şi două. Compartimente disponibile pentru

transformarea de urgenţă în spaţiu locuibil: două mii, inclusiv zonele publice şi luându-se în considerare rotaţia zilnică/periodică a activităţii ocupanţilor. Consiliul staţiei roagă orice persoană care poate locui la rude sau prieteni să se asigure că o poate face şi să transmită informaţia de îndată; chiria pe spaţiu pentru iniţiativa privată va fi calculată în funcţie de cheltuielile per căpiţa pentru alte cazări. Suntem în deficit cu cinci sute de locuri şi asta va necesita instalarea de barăci pentru rezidenţii din interiorul staţiei, sau transferarea temporară pe o altă bază, asta doar dacă deficitul nu poate fi compensat prin bunăvoinţa indivizilor de a împărţi spaţiul vital ce le-a fost atribuit. Se fac planuri pentru transformarea reşedinţelor din sectorul albastru, sector care trebuie să elibereze de îndată cinci sute de locuri pentru următoarele o sută optzeci de zile... Mulţumesc... Există vreo echipă de securitate care să se prezinte la raport la galben opt ?...

Era un coşmar. Damon Konstantin privea fix defilarea listingului şi, din când în când, păşea nervos pe podeaua mată a cabinei de comandă din docul sectorului albastru, deasupra portului unde tehnicienii se chinuiau să rezolve problemele evacuării. Mai rămăseseră două ore. Putea să vadă prin peretele de sticlă haosul de pe docurile unde se stivuiseră, sub pază armată, lucrurile personalului. Toată lumea şi toate instalaţiile din sectoarele galben şi portocaliu, între nivelele nouă şi cincisprezece, fuseseră disponibilizate: magazinele de pe docuri, case, patru mii de indivizi îmbulzindu-se să plece în altă parte. Valul se scurgea pe lângă sectorul albastru, în jurul celui verde şi alb, marile sectoare rezidenţiale principale. Mulţimea se foia mirată şi ameţită. Oamenii înţeleseseră urgenţa: se mutau – oricine de pe staţie putea fi subiectul unui asemenea transfer de reşedinţă, pentru reparaţii, pentru reorganizări... dar niciodată pentru aşa ceva, nu la o asemenea scară şi nu fără să ştie unde aveau să fie repartizaţi. Toate planurile lor fuseseră blocate, patru mii de vieţi tulburate. Negustorii celor două fregate care se aflau din întâmplare la docuri se văzură alungaţi brutal din apartamentele lor, iar securitatea nu le permise apropierea de navele lor. Soţia lui, Elene, era acolo, în mulţime, o siluetă subţire îmbrăcată în verde pal. Legăturile cu negustorii... asta era slujba lui Elene, iar el se vedea nevoit să stea în birou şi să-şi facă griji pentru ea. Privi nervos comportamentul negustorilor

furioşi şi îi trecu prin minte să trimită jos o echipă de poliţie ca protecţie pentru Elene; dar ea părea să se descurce, răspundea cu ţipete la alte ţipete, fără să se facă auzită până la el, din pricina izolării fonice, a zumzetului general şi zgomotului maşinilor care se infiltra cu uşurinţă în postul de comandă. Brusc, cei îngrămădiţi acolo, înălţară din umeri şi îşi întinseră mâinile unii altora, de parcă nu s-ar fi certat nicicând. Unele probleme se rezolvaseră sau fuseseră amânate, Elene se îndepărtă, iar negustorii se strecurară prin mulţime, clătinând din cap nemulţumiţi. Elene dispăruse sub ferestrele înclinate... către lift, ca să ajungă sus, la el, spera Damon, în sectorul verde, la biroul lui, rezidenţii tocmai protestau furioşi; pe deasupra, mai era şi delegaţia Companiei, agitându-se în centrală, punând întrebări, aşa cum numai ei ştiau s-o facă, tatălui său.

— E vreo echipă medicală care să se poată prezenta la raport în secţiunea opt galben? întrebă molcom com-ul. Cineva are probleme în sectorul evacuat.

Uşile liftului se deschiseră. Intră Elene, cu faţa încă roşie de ceartă.

— Centrala a înnebunit de tot, spuse ea. Negustorii au fost evacuaţi din apartamente şi li s-a indicat să locuiască pe navele lor; şi acum s-au trezit cu poliţia între ei şi nave. Vor să părăsească staţia. Se tem că navele lor vor fi jefuite în graba evacuării. Dar dacă ies din Pell, Mallory o să-i înhaţe; e cunoscută că recrutează negustori sub ameninţarea armelor.

— Şi ce le-ai spus ?

— Să aibă răbdare şi să-şi dea seama c-o să aibă parte de o mulţime de comenzi de provizii pentru valul de refugiaţi; să nu încerce să ajungă la vreo navă din port, să nu aibă de-a face cu poliţia. Asta i-a mai liniştit, cel puţin pentru o vreme.

Elene era înspăimântată. Se vedea clar sub masca de siguranţă. Cu toţii erau înspăimântaţi. O strânse la piept; ea îi cuprinse mijlocul şi se sprijini de el fără vorbă. Din familie de negustori – Elene Quen, de pe fregata **Estelle,** navă al cărei drum obişnuit trecea pe la Russell şi Mariner. Renunţase la călătorit de dragul lui, ca să-i dovedească cât se legase de staţie; şi ajunsese acum să se certe cu alţi negustori furioşi care aveau, în ochii ei, dreptate, cu toată poliţia asta pe urmele lor. El, ca orbital, vedea altfel lucrurile, rece, liniştit, ascunzându-şi

panica. Lucrurile mergeau prost pe staţie ca în orice altă parte şi orbitalii erau, într-un fel, fatalişti: dacă vreunul se afla într-o zonă sigură, nu avea decât să rămână acolo; dacă cineva avea o slujbă sigură, şi-o păstra; dacă în zona natală izbucneau necazuri, rămâneai pe loc – era singurul eroism posibil. O staţie nu putea fugi. Putea doar îndura pagubele şi, dacă venea timpul, le repara. Negustorii aveau o altă filosofie, se comportau altfel în vreme de restrişte.

— O să fie totul bine, spuse el. O strânse în braţe şi o simţi răspunzându-i. N-o să vină peste noi. Nu fac decât să îndepărteze civilii de linia frontului. Au să rămână aici până ce trece criza, apoi au să se întoarcă. Şi chiar dacă nu o să se întâmple aşa, am mai avut noi parte de afluxuri mari şi înainte, când au închis ultima staţie de la Stelele din Urmă. Atunci am mai adăugat nişte sectoare. Acum n-o să facem decât să le lărgim.

Elene nu spuse nimic. Prin com şi pe coridoare circulau zvonuri cumplite despre dezastrul de pe Mariner, iar **Estelle** nu figura printre navele care se întorceau. Erau siguri de asta. Elene îşi făcuse speranţe, când avuseseră primele veşti despre sosire; şi se temuse, pentru că se raportau avarii pe navele care se apropiau aproape târându-se. Fregatele nu fuseseră construite să adăpostească un număr atât de mare de pasageri şi trebuiau să se limiteze la o serie de salturi mici. Asta lungea drumul cu zile întregi în spaţiul real, iar înăuntrul navelor domnea iadul. Se zvonea că nu aveau suficiente medicamente pentru luat în timpul salturilor şi că unii trebuiseră să se descurce fără ele. Damon încercă să-şi imagineze situaţia şi trebui să recunoască îngrijorarea Elenei. Absenţa lui **Estelle** din acel convoi era o veste bună şi una proastă, în acelaşi timp. Poate că, prinsă în vâltoarea evenimentelor, se retrăsese în grabă altundeva... speriată de izbucnirea războiului. O staţie... distrusă, aruncată în aer. Russel, cu personalul evacuat. Linia frontului ajunsese prea aproape...

— E aproape sigur, spuse el, dorind să fi putut lăsa vestea asta pentru o altă zi, c-o să ne mutăm în sectorul albastru, probabil într-o locuinţă deja aglomerată. Personalul de întreţinere este singurul care poate fi transferat în sectorul acela. O să facem parte dintre cei care se mută.

Ea ridică din umeri.

— Nu-i nimic. S-a aranjat?

— O să se aranjeze.

Ea ridică din umeri pentru a doua oară; îşi pierdeau casa şi ea ridica din umeri, privind fix prin ferestre către docurile de jos, la mulţime şi la navele negustorilor.

— N-au să vină peste noi, insistă el, încercând să-şi dea crezare propriilor cuvinte.

Pentru că Pell era casa lui, într-un fel în care nici un negustor nu putea s-o înţeleagă. Konstantinii fuseseră cei care construiseră locul ăsta, în zilele de început.

— Compania poate fi dispusă să piardă orice – nu şi Pell.

Şi o clipă mai târziu, mânat de conştiinţă, dacă nu de curaj, adăugă:

— Trebuie să merg acolo, în docurile de carantină.

III

Norway înainta alene în faţa celorlalte nave, având pe monitoare inelul abia vizibil al lui. Pell sub forma unui punct mare, luminos. Escorta nu se mai vedea, se îndepărtase pentru moment de fregate. Echipajele negustorilor de la comanda navelor cu refugiaţi se comportau bine, nu făceau probleme. Secera palidă a Planetei lui Pell… Lumea de jos, în nomenclatorul de pe Pell… atârna în spatele staţiei, răvăşită de furtuni. Îşi reglară cursul potrivit semnalului Staţiei Pell, trasat cu lumini clipitoare pe zona desemnată pentru aterizarea lor. Conul care urma să le îmbrăţişeze sonda frontală lucea albastru, cu un anunţ, SECŢIUNEA PORTOCALIE, litere distorsionate pe monitoare, printre ecluze şi panouri solare. Signy porni radarul de pe consolă şi determină poziţia faţă de staţie. Mesaje continue răzbăteau în surdină dinspre centrala Pell şi prin canalele de comunicaţie ale navelor, dând de lucru la unei duzini de tehnicieni.

Trecură în faza finală de apropiere, gravitaţia internă se micşoră de cum cilindrul intern rotativ al lui **Norway** încetini şi se bloca în poziţie de docare; axa verticală se stabili faţă de punţile personalului de pe staţie, dând un sens noţiunii de sus şi

jos. Resimţiră câteva şocuri, din pricina unei serii de reorientări. Conul se apropie, îi ghidă uşor spre doc, şi când ancora staţiei îi agăţă, lucru confirmat de ultima răbufnire a gravitaţiei, deschiseră accesul pentru echipele de la docuri. Erau acum o parte stabilă şi solidă a staţiei Pell, rotindu-se odată cu ea.

— Zona docurilor e curată, spuse Graff. Poliţia orbitală e răspândită peste tot.

— Mesaj, spuse com-ul. Guvernatorul staţiei Pell către **Norway**: cerem cooperare militară la birourile amenajate pentru procesarea instrucţiilor pe care le-aţi furnizat. Toate procedurile se desfăşoară după cum aţi cerut. Vi se transmit complimentele guvernatorului staţiei, căpitane.

— Răspuns: **Hansford** soseşte dintr-o clipă în alta cu avarii la sistemele de supravieţuire şi cu posibile condiţii de revoltă. Staţi departe de liniile noastre. Terminat.

— Graff, preia comanda operaţiilor. Di, scoate imediat trupele pe docuri.

Lăsă lucrurile să-şi urmeze cursul şi se grăbi printre pupitrele arcuite ale punţii către compartimentul îngust care îi servea drept birou şi, deseori, drept dormitor. Deschise uşa şi îmbrăcă o jachetă în buzunarul căreia strecură un pistol. Nu era o uniformă. Nimeni, din întreaga flotă, nu avea, probabil, o uniformă reglementară. Proviziile ajungeau atât de greu la ei şi erau atât de proaste... însemnul circular al gradului de căpitan de pe gulerul ei era singurul lucru care o deosebea de un negustor. Trupele nu erau nici ele mai bine echipate, dar aveau cel puţin armuri: pe astea le menţineau în condiţie bună. cu orice preţ. Coborî în grabă cu liftul către coridorul inferior, trecând printre trupele grăbite pe care Di Janz le trimisese pe punte, pregătite de luptă, şi ieşi prin tubul de acces în spaţiul larg şi răcoros.

Stăpâneau întregul doc – vast, cu tavanul înalt şi curbat, cu arcadele ce separau sectoarele căzând ca nişte perdele. Curbura inelului orbital aluneca spre stânga, pierzându-se la orizont; în dreapta se ridicase o barieră, împiedicând-o să privească dincolo. Locul era gol, ocupat doar de echipajele docului şi echipamentul lor; trupele de securitate şi birourile erau departe de zona lui **Norway**. Nu se vedea nici un lucrător localnic, nici aici, nici într-o astfel de situaţie. Pe jos zăceau răspândite resturi, hârtii, bucăţi de haine, demonstrând

retragerea grăbită. Magazinele şi birourile erau goale; coridorul al nouălea de la mijlocul docului arăta şi el gol şi răvăşit. Vocea lui Di Janz, ordonând desfăşurarea trupelor către zona în care trebuia să sosească Hansford, stârnea ecouri în crestele de metal de deasupra.

Docherii staţiei îşi începuseră activitatea. Signy îi urmări o clipă şi îşi muşcă nervoasă buzele, apoi îşi aruncă privirea într-o parte. Se apropia un civil – tânăr, cu nas acvilin, brunet, ţinând o tabelă în mâini şi arătând ca un om de afaceri în costumul său albastru impecabil. Receptorul pe care Signy îl avea înfundat într-o ureche continua s-o informeze despre situaţia navei **Hansford,** un lung pomelnic de veşti proaste.

— Tu cine eşti? întreba ea.

— Damon Konstantin, căpitane, de la Biroul Juridic. Ea îi privi a doua oară. Un Konstantin. Putea fi. Angelo avusese doi băieţi înainte de accidentul soţiei sale.

— Biroul Juridic... făcu ea cu dezgust.

— Sunt aici să vă ajut dacă aveţi nevoie de ceva... sau dacă ei au nevoie. Ţin în permanenţă legătura cu centrala.

Se auzi un scrâşnet. **Hansford** trăsese prost la doc, se poticnise în conul de ghidaj şi se dezechilibrase.

— Amaraţi-o şi plecaţi! urlă Di către echipele de pe doc; nu avea la el nici un aparat de comunicare.

Graff dădea ordine de la comanda lui **Norway.** Echipajul lui **Hansford** urma să rămână blocat pe puntea lui, ocupându-se de debarcare de la distanţă.

— Spune-le să iasă, auzi ea dinspre Graff. Orice îmbulzeală în apropierea trupelor să fie întâmpinată cu focuri de armă.

Amurarea era completă. Rampa ajunse la locul ei.

— **Mişcă** ! urlă Di.

Docherii se ascunseră înapoia liniilor de trupe; armele fură ridicate. Trapa se deschise, o spărtură către tubul de acces.

Duhoarea se răspândi în răcoarea docului. Uşile interioare se deschiseră şi un val de oameni ţâşni afară, călcând unul peste altul, căzând. Ţipară şi strigară, se îmbulziră nebuneşte până ce o rafală care trecu pe deasupra capetelor lor îi făcu să îngheţe.

— Staţi! strigă Di. Rămâneţi pe locurile voastre şi ţineţi mâinile pe cap.

Câţiva erau deja întinşi pe jos, doborâţi de slăbiciune; alţii se prăbuşiră şi începură să geamă. Câţiva păreau prea ameţiţi ca să înţeleagă, dar nu înaintară. Valul se oprise. Alături de Signy, Damon Konstantin şuieră o înjurătură şi clătină din cap. Nimic care să aibă de-a face cu legea; picături de transpiraţie i se iviră pe frunte. Staţia era ameninţată de răzmeriţă... de prăbuşirea sistemelor, de moartea de pe Hansford înmulţită de o mie de ori... Acolo erau o sută, poate o sută cincizeci ele oameni, ghemuiţi pe doc în poziţia fătului. Duhoarea navei se răspândea. O pompă curăţă aerul din sistemele lui Hansford. Mai erau încă o mie de inşi pe nava aceea.

— O să fim nevoiţi să intrăm acolo, mormăi Signy, îngreţoşată de perspectivă.

Di îi trecu pe cei care ieşiseră înapoia unei arcade, sub pază armată, ca să fie dezbrăcaţi, cercetaţi, percheziţionaţi, apoi trimişi către birouri sau cabinetele medicale. Primul grup nu avea nici bagaje, nici acte, nimic de valoare.

— Am nevoie de-o echipă înarmată cu care să intru în zona contaminată, îi spuse ea tânărului Konstantin. Mai pregăteşte-ne o zonă liberă unde să depunem morţii; asta-i tot ce putem face. O să-i identificaţi cum puteţi, după amprente, fotografii... vă descurcaţi voi. Fiecare cadavru neidentificat poate fi o viitoare problemă pentru securitatea voastră.

Lui Konstantin i se făcuse rău, deşi situaţia stătea încă destul de bine. La fel de palizi arătau şi câţiva soldaţi ai ei. Signy încercă să nu se gândească la propriul ei stomac.

Alţi câţiva supravieţuitori se iviră în trapă, slăbiţi, aproape incapabili să coboare rampa. O mână de oameni, o nimica toată.

Nava **Lila** venea, apropierea acesteia provocând panică, pentru că nu respecta instrucţiunile şi ameninţările controlorilor de trafic. Auzi raportul lui Graff şi îşi activă , propriul ei microfon.

— Potoleşte-i. Blochează-le accesul dacă trebuie. Suntem ocupaţi până peste cap. Adu-mi un costum.

Mai găsiră încă şaptezeci şi opt de supravieţuitori, zăcând printre morţii în descompunere. Restul se curăţaseră, nu mai reprezentau o ameninţare. Signy trecu prin decontaminare, se dezbrăcă de costum, se aşeză pe podeaua goală a docului şi luptă cu greutatea din stomac. Un lucrător din echipele civile îşi găsi prost momentul în care să-i ofere un sandwich. Ea îl împinse deoparte, luă o cafea făcută din ierburi indigene şi îşi

trase sufletul privind cum sfârşeau manevrele de salvare pe **Hansford**. Tot locul era acum înecat de o ceaţă antiseptică.

Un covor de trupuri pe coridoarele navei, sânge, moarte. Porţile de izolare în caz de urgenţă se defectaseră în timpul unui incendiu. Câteva cadavre erau tăiate în două. Unii dintre supravieţuitori aveau oase rupte în îmbulzeală. Urină. Vomă. Sânge. Putreziciune. Li se blocaseră sistemele, nu mai putuseră respira. Spre sfârşit, supravieţuitorii nu avuseseră decât oxigenul din butelii, iar asta dusese probabil la crime. Mulţi dintre supravieţuitori fuseseră dintre cei izolaţi în zone în care aerul era mai puţin viciat decât în magaziile prost ventilate unde se îngrămădiseră majoritatea refugiaţilor.

— Mesaj de la guvernatorul staţiei, auzi ea în com-ul din ureche; se cere prezentarea căpitanului la birourile staţiei cât mai curând.

— Negativ, trimise ea înapoi scurt.

Scoseseră afară morţii de pe **Hansford**; urma un fel de serviciu religios pe bandă rulantă, un omagiu adus morţilor înainte să fie aruncaţi în spaţiu. Cadavrele, prinse de gravitaţia Lumii de Jos, urmau să se îndrepte, mai târziu, într-acolo. Se întrebă dacă trupurile aveau să ardă în cădere. Probabil că da, gândi ea. Nu prea avusese de-a face cu planetele. Nu ştia nici dacă studiase cineva problema asta.

Refugiaţii de pe nava **Lila** ieşeau mai ordonaţi. La început, se împinseră şi se îmbrânciră, dar încetară când dădură cu ochii de trupele înarmate din faţa lor, Konstantin interveni cu folos prin megafonul portabil, vorbi civililor îngroziţi pe înţelesul orbitalilor, conform logicii orbitalilor – le descrise primejdia stricării echilibrului fragil, povestea aceea îngrozitoare pe care o auziseră întreaga viaţă. Signy se ridică în picioare în timp ce spectacolul continua, ţinând încă în mână cana de cafea şi privind, cu un stomac mai liniştit, cum manevrele pe care le ordonase începură să se desfăşoare normal. Cei cu acte într-o parte, cei fără – în alta, să fie fotografiaţi şi identificaţi. Tânărul frumos de la Biroul Juridic se dovedi de folos şi în alte probleme, intervenind plin de autoritate în situaţii de neclarităţi în acte sau care depăşeau competenţa personalului staţiei.

— **Griffin** se apropie de docuri, o avertiză vocea lui Graff. Staţia ne-a anunţat că vrea să i se înapoieze cele cinci sute de locuri confiscate pentru **Hansford.**

— Negativ, spuse ea calmă. Transmite respectele mele centralei, dar nici nu se pune în discuţie. Care e situaţia de pe **Griffin ?**

— Panică. Le-am dat toate datele.

— Câţi mai sunt în starea asta ?

— Situaţia e încordată peste tot. Nu sunt sigur. Poate să izbucnească revolta pe oricare dintre nave. **Maureen** are un mort şi un bolnav. Am aranjat să fie următoarea la intrare. Guvernatorul staţiei întreabă dacă eşti liberă peste o oră pentru o şedinţă. Am prins de ştire că tipii de la Companie vor să intre în zonă.

— Continuă să-i ţii deoparte.

Îşi termină cafeaua, păşi de-a lungul liniilor de soldaţi până în faţa docului unde era tras **Griffin.** Toate operaţiunile se mutaseră aici, pentru că pe **Hansford** nu mai rămăsese nimic de păzit. Refugiaţii aşteptau în tăcere să îndeplinească formalităţile. Trebuiau să-şi găsească locuinţele care le fuseseră repartizate şi să-şi afle liniştea în mediul protector al staţiei. O echipă pricepută se pregătea să scoată de la doc nava **Hansford.** Existau doar patru locuri. Signy măsură din ochi spaţiul staţiei în care fuseseră primiţi, cinci nivele în două secţiuni cu cele două docuri ale lor. Cam strâmt, dar aveau să se descurce pentru o vreme. Barăcile aveau să rezolve o parte din probleme... temporar, lucrurile se înrăutăţeau. Oricum, nici un fel de lux, asta cu siguranţă.

Nu erau singurii refugiaţi; erau doar primii. Şi Signy păstra ştirea asta pentru ea.

Scandalul începu de la nava **Dinah** : un om prins la percheziţie cu o armă şi aruncat în arest; rezultatul – doi morţi şi isterie printre pasageri. Signy urmări evenimentele obosită, clătină din cap şi ordonă ca trupurile să fie aruncate lângă celelalte, în vreme ce Konstantin se apropie de ea furios.

— Legea marţial, spuse ea, punând capăt discuţiei, şi se îndepărtă.

Sita, Pearl, Little Bear, Winifred. Sosiră cu o încetineală agonizantă şi îşi descărcară refugiaţii şi mărfurile. Lucrurile îşi urmau încet cursul.

Signy părăsi docul, se întoarse la bordul lui **Norway** şi făcu baie. Îşi spălă trupul de trei ori până reuşi să îndepărteze mirosul şi gemetele din mintea ei.

Staţia intră în ziua alternativă[1]; plângerile şi cererile încetară măcar pentru câteva ore.

Sau dacă mai fuseseră unele, paza de noapte a navei **Norway** le făcuse să înceteze.

Noaptea era liniştitoare, avea un tovarăş, şi însemna un fel de încetare a trudei.

Mai trebuia salvat ceva de pe Russel şi Mariner... cineva care nu ar fi putut călători eu altă navă decât **Norway.** Ar fi fost sfâşiat. El ştia asta şi aprecia gestul lui Signy. Îşi înţelegea situaţia şi, de altfel, nu avea chef să înlesnească echipajul.

— Ai să cobori aici, îi spuse, Signy, privindu-l cum stătea întins lângă ea.

Numele lui nu conta. Se amesteca în mintea ei cu alte nume, şi uneori, târziu, când era pe jumătate adormită, îi spunea pe un nume greşit.

El nu se arătă tulburat de această veste, doar clipi, arătând că luase la cunoştinţă. Ceva în figura lui o intriga: inocenţa, poate. Contrastul. Frumuseţea.

— Eşti norocos, spuse ea.

El reacţiona în acelaşi fel, aşa cum făcea de fiecare dată. O privi pur şi simplu, netulburat şi frumos. Îi spălaseră creierul pe Russel.

Uneori, Signy se simţea cuprinsă de un sentiment sordid, de o dorinţă de a vindeca răni... de a proteja, de a înlătura nenorocirile. Să se ocupe de lucruri mărunte şi dureroase şi să uite de situaţia îngrozitoare de afară. Petrecea uneori nopţile cu Graff, cu Di, cu cine i se năzărea. Niciodată, însă, nu se arătase în acest fel celor pe care-i preţuia, prietenilor, echipajului. Rareori aveau parte de asemenea drumuri; Signy le ura cu toată fiinţa ei, la fel ca toţi ceilalţi din Flotă. Erau obişnuiţi cu izolarea permanentă din nave, acolo unde trăiau cu impresia de putere absolută.

— Îţi pasă? întrebă ea.

Nu-i păsa şi ăsta era, poate, motivul pentru care supravieţuise.

---

[1] Ziua alternativă — perioada nocturnă a zilei principale; deoarece staţia orbitală era supusă unui ciclu temporal, artificial, activitatea locuitorilor se împărţea în două perioade, dintre care una, în mod arbitrar, se numea Zi Principală, (n.tr.).

Norway rămase ultima navă oprită în carantină, cu trupele desfăşurate pe docuri. În staţie, luminile indicau miezul zilei alternative; şirurile de oameni se mişcau încet, sub ameninţarea armelor.

3

I

PELL : 5/2 alt./52

Prea multă suferinţă. Damon Konstantin luă o cană de cafea de la unul dintre lucrătorii din echipele de ajutor care trecu pe lângă biroul lui şi se sprijini într-un cot, privind fix peste docuri. Se frecă la ochi, încercând să scape de usturime. Cafeaua mirosea a dezinfectant, la fel ca mai toate lucrurile de acolo; mirosul le persista în pori, în nas, peste tot. Trupele

stăteau de gardă, păzind docul. Cineva fusese înjunghiat în barăcile din sectorul A. Nimeni nu putea explica prezenţa armei. Provenea, probabil, din bucătăria unuia dintre restaurantele abandonate de pe docuri, un tacâm uitat în urmă de un inconştient. Damon se descoperi peste măsură de epuizat. Nu avea nici un răspuns; poliţia orbitală nu dăduse de urma docurilor, apropiindu-se cu paşi mărunţi de birourile de cazare.

Cineva îl atinse pe umăr. Îşi răsuci gâtul amorţit şi clipi, ridicând privirile către fratele său. Emilio se aşezase în scaunul liber de alături şi ţinea încă mâna pe umărul lui. Fratele mai mare, Emilio, era la comanda de noapte a centralei. Şi acum era noapte, realiză Damon confuz. Turele de zi şi de noapte, în care cei doi se întâlneau doar din întâmplare, se amestecaseră.

— Du-te acasă, spuse blând Emilio. Dacă vreunul dintre noi trebuie să rămână aici, acela sunt eu. I-am promis lui Elene c-am să te trimit acasă. Părea supărată.

— Bine, aprobă el, fără să reuşească să se mişte; îi lipsea energia.

Mâna lui Emilio se desprinse de pe umărul lui.

— Am urmărit monitoarele, spuse Emilio. Ştiu situaţia de aici.

Damon îşi strânse buzele ca să-şi oprească o răbufnire de greaţă, privind drept înainte, nu către refugiaţi, ci spre infinit. Se gândea la viitor, la ruina a tot ceea ce fusese până atunci stabil şi sigur. Pell. Al lor, al lui şi al Elenei, al lui şi-al lui Emilio. Toată vina era a Flotei şi nu puteau face nimic s-o oprească; refugiaţii fuseseră aruncaţi afară prea repede, iar staţia nu avusese nici o alternativă pregătită.

— Am văzut cum îi împuşcau, spuse el. N-am putut face nimic. N-am putut. N-am fost în stare să mă lupt cu soldaţii. Opoziţia... ar fi dat naştere la revoltă. Ne-ar fi ocupat toată staţia. Ăştia împuşcă oameni pentru că nu stau cum trebuie la coadă.

— Damon, pleacă de aici. Mă ocup eu de-acum. O să găsim o soluţie.

— Nu avem cui să ne plângem. Numai agenţilor Companiei; şi ei nu trebuie să se amestece.

— Să nu-i laşi.

— Ne descurcăm noi, spuse Emilio. Există nişte limite; chiar şi Flota le înţelege. Nu pot pune în pericol staţia Pell şi, în

acelaşi timp, să supravieţuiască. Orice ar face, n-o să ne pună în pericol.

Au şi făcut-o, spuse Damon aţintind privirea către şirurile de oameni de pe docuri, după care se întoarse către fratele său, al cărui chip era, parcă, imaginea lui de peste cinci ani. Ne-am procopsit cu o situaţie pe care nu sunt convins c-o s-o putem rezolva vreodată.

— La fel a fost şi când au închis staţiile din Urmă. Ne descurcăm noi.

— Două staţii... au ajuns la noi şase mii de oameni din câţi – cincizeci, şaizeci de mii ?

— Ceilalţi au ajuns în mâinile Uniunii, presupun, mormăi Emilio. Sau au murit pe Mariner; nu se ştie numărul morţilor de acolo. Poate că unii au ajuns pe alte nave, au plecat în altă parte.

Se lăsă pe scaun, cu figura posomorâtă.

— Tata probabil că a adormit, continuă el. Şi mama, sper. Am trecut pe la ei înainte să vin aici. Tata zicea că venirea ta aici a fost o nebunie; i-am spus că vreau şi eu să fac nebunia asta şi să termin ceea ce tu n-ai apucat să faci. N-a mai zis nimic. Dar e îngrijorat, întoarce-te la Elene. A muncit şi ea destul în haosul ăsta, cu actele negustorilor refugiaţi. Damon, cred că trebuie să te duci acasă.

— **Estelle** ! exclamă Damon, parcă având o revelaţie. Elene umbla după veşti.

— S-a dus acasă. Era obosită sau supărată; nu ştiu. Mi-a spus doar că vrea să te întorci cât mai repede acasă.

— Se întâmplă ceva.

Se repezi în picioare, îşi strânse hârtiile, îşi dădu seama ce face, i le împinse lui Emilio şi plecă grăbit. Trecu prin punctul de pază, în plin haos, de cealaltă parte a barierei ce separa staţia de carantină. Lucrători indigeni i se strecurau pe dinainte, siluete îmblănite, scheletice, străini la înfăţişare mai mult datorită măştilor de respirat pe care le purtau în afara tunelelor lor; mutau oameni şi încărcături cu o grabă frenetică... scheunau şi strigau ascuţit unul la altul în contratimp cu ordinele date de supraveghetorii umani.

Luă liftul până în sectorul verde şi străbătu coridorul spre apartamentul lor. Chiar şi aici erau împrăştiate pachete cu lucruri, printre care moţăia un paznic; toată securitatea lucra

peste orele de program. Damon trecu pe alături, aruncă o privire către întârziat şi încasă un răspuns aidoma, se apropie de uşa apartamentului.

O descuie, văzu cu uşurare luminile aprinse, auzi fâsâitul familiar al plasticului în bucătărie.

— Elene ?

Intră în bucătărie. Elene păzea cuptorul, cu spatele la uşă. Nu se întoarse. Damon se opri, simţind dezastrul.

Ceasul temporizator al cuptorului ajunse la capăt. Ea scoase platoul, îl puse pe masă, se întoarse şi îl privi. Suferinţa ei îl întrista, se apropie şi o luă în braţe. Ea oftă scurt.

— S-au dus, spuse ea, oftând din nou. Au fost distruşi odată cu Mariner. **Estelle** a dispărut, cu toată lumea la bord. Nici un supravieţuitor. Cei de pe **Sita** au văzut-o. N-au reuşit să se desprindă de la doc... toţi care încercau să urce la bord. A izbucnit focul. Şi partea aceea a staţiei s-a dus, asta-i tot. A explodat.

Cincizeci şi şase de oameni la bord. Tatăl, mama, veri, rude mai îndepărtate. O lume în sine, **Estelle.** El o avea pe a lui, deşi răvăşită. El avea o familie. A ei murise.

Elene nu mai spuse nimic, nici un cuvânt de jale pentru pierderea ei, nici de uşurare că fusese cruţată, că stătuse deoparte de data asta. Mai oftă de câteva ori, îl strânse în braţe, se întoarse, cu ochii fără lacrimi, să pună o a doua porţie la cuptorul cu microunde.

Mai târziu se aşeză, mancă, încercă să se poarte firesc. El se forţă să înghită; mai păstra încă un iz de dezinfectant în gură, recunoscând că era doar o impresie. Reuşi într-un sfârşit să-i prindă privirea. Era la fel de răvăşită ca şi a refugiaţilor. Nu găsi nimic să-i spună. Se ridică, ocoli masa şi o îmbrăţişa.

Palmele ei le acoperiră pe ale lui.

— Mi-e bine.

— Aş fi vrut să mă chemi.

Ea îi eliberă mâinile, se ridică şi îi atinse braţul cu un gest tandru. Ridică privirile brusc, ţintă, la fel de obosite.

— A mai rămas unul dintre noi, spuse ea.

El clipi, perplex, apoi îşi dădu seama că se referea la familia Quen. Oamenii de pe **Estelle.** Negustorii aveau un nume, aşa cum cei de pe staţii aveau casă. Ea era un Quen; asta însemna ceva ce el nu reuşise să înţeleagă în lunile pe care

le petrecuseră împreună. Răzbunarea îi caracteriza pe negustori; ştia asta... pe oamenii la care numele era singura avere şi a căror reputaţie depindea de el.

— Vreau un copil, spuse ea.

El o privi, izbit de întunecimea din ochii ei. O iubea. Intrase în viaţa lui ieşind dintr-o navă de negustori, se hotărâse să încerce viaţa de pe staţie, deşi încă mai vorbea de nava ei. Patru luni. Pentru prima dată de când erau împreună nu o dorea, poate din pricina acelei priviri lucind de răzbunare pentru moartea **Estelle**i. Damon nu spuse nimic. Hotărâseră să nu aibă copii până în clipa în care ea ar fi fost sigură că poate suporta viaţa sedentară. Poate că acum era sigură. Poate că o mâna altceva. Nu era momentul să discute despre asta, nu acum, cu atâta nebunie în jur. O strânse doar la piept, o conduse în dormitor şi o ţinu în braţe ore lungi şi cufundate în beznă. Ea nu-i ceru nimic şi el nu-i puse nici o întrebare.

II

— Nu, spuse cel de la pupitrul de comandă, fără să se uite, de această dată, la rezultatele apărute; apoi, cu o pornire de omenie: Stai. Am să mai caut. Poate că nu a fost trimisă cu numele ăsta.

Vasilly Kressich aşteaptă, bolnav de spaimă, la fel de disperat ca toţi ceilalţi refugiaţi adunaţi acolo, încăpăţânaţi, refuzând să părăsească birourile de pe Şocuri; familii întregi sau nu, care îşi căutau rudele, care aşteptau veşti.

Erau douăzeci şi şapte de inşi pe băncile de lângă birouri, cu copii cu tot; îi numărase. Se făcuse noapte şi venise un alt schimb de operatori la birouri, acel braţ al staţiei întins spre ei. Computerul nu oferea nimic nou.

Aşteptă. Din când în când, operatorul solicita un nou rând de date. Nimic; ştia că nu avea nimic pentru el; după privirea pe care o căpătase de la operator. Brusc,

I se făcu milă de slujbaşul care se vedea nevoit să stea acolo fără nici un rost, ştiind foarte bine că nu exista nici o speranţă, înconjurat de rude jelind, păzit de gărzi înarmate.

Kressich se aşeză înapoi, alături de familia care-şi pierduse copilul în mulţime.

Toţi aveau aceeaşi poveste. Erau cuprinşi de panică, iar gărzile se dovedeau mai preocupate să-i trimită înapoi în nave decât să păstreze ordinea şi fluxul continuu. Fusese doar vina lor; nu putea s-o nege. Mulţimea se revărsase pe doc, forţase pătrunderea la bord, deşi erau dintre aceia care nu aveau permis de evacuare. Soldaţii trăseseră în îmbulzeală; nu se mai ştia care sunt fugari şi care pasageri legitimi. Staţia Russell murise în plină panică.

Pasagerii fuseseră îmbarcaţi în grabă la bordul celei mai apropiate nave, uşile se închiseseră odată cu ocuparea ultimului loc. Jen şi Romy trebuiau să fi urcat înaintea lui. El rămăsese în urmă, încercând să menţină ordinea la postul unde fusese repartizat. Cele mai multe nave îşi închiseseră uşile la vreme.

Numai pe **Hansford** găsise gloata uşile larg deschise, o navă în care medicamentele aveau să se termine, în care capacitatea sistemelor avea să fie depăşită de supraaglomerare, în care mulţimea înnebunită avea să intre în panică. Griffin o păţise destul de rău; reuşise să pătrundă la bord înainte ca valul de soldaţi să-1 oprească. Sperase că Jen şi Romy reuşiseră să urce pe Lila. Fuseseră printre pasagerii de pe nava aceea, cel puţin aşa arăta lista făcută în confuzia de după lansare.

Dar niciunul dintre ei nu ajunsese până la Pell; nu ieşiseră din navă. Niciunul dintre răniţii transportaţi la spitalul staţiei nu se potrivea cu descrierea lor. Nu credea să fi fost opriţi la bord: Jen nu avea talentele de care ar fi avut nevoie Mallory, iar Romy... pe undeva înregistrările se înşelau. Îşi pusese speranţa în lista de pasageri, trebuia să aibă încredere în ea; erau prea mulţi rătăciţi ca să se poată transmite în direct toate mesajele lor. Jen şi Romy nu coborâseră de pe **Lila**. Nu fuseseră niciodată acolo.

— Mare greşeală au făcut că i-au aruncat în spaţiu, mormăi femeia de alături. Nu i-au identificat. S-au dus, s-au dus, trebuie să fi fost pe Hansford.

Alt bărbat se prezentase din nou la-birou, să ceară o nouă verificare; insista că Mallory se înşelase asupra identităţii civililor; operatorul urmări din nou, răbdător, lista, compară descrierile care nu se potriviră nici de această dată.

— Era acolo, strigă bărbatul către operator. Era pe listă şi nu a coborât, era acolo.

Plângea. Kressich îl privea buimac.

Pe Griffin se citise lista cu pasageri şi se ceruseră actele de identitate. Câţiva le avuseseră. Unii răspunseseră la nume care nu puteau fi ale lor. Alţii răspunseseră la două, să capete raţii duble, măcar până ce ar fi fost descoperiţi. Îi fusese teamă atunci, o teamă profundă, care-l îmbolnăvea. Mulţi dintre ei se aflau pe nave pe care nu aveau ce căuta. Realiză atunci situaţia de pe Hansford. Fusese sigur că Jen şi Romy se aflau la bord.

Numai dacă nu se îngrijoraseră şi nu coborâseră ca să-l caute. Numai dacă nu făcuseră ceva atât de idiot, de oribil, de prostesc – din teamă, din dragoste.

Lacrimile începură să-i curgă pe obraji. Jen si Romy nu erau de soiul care să-şi croiască drum până la Hansford printre brutele înarmate cu puşti, cuţite şi răngi. Nu-i recunoscuse printre morţii de pe navă. Mai degrabă rămăseseră pe Staţia Russell, unde stăpânea acum Uniunea. Iar el era aici; fără cale de întoarcere.

Se ridică în sfârşit şi acceptă situaţia. Era primul care pleca. Se îndreptă către zona în care fusese repartizat, în barăcile rezervate bărbaţilor fără familie; majoritatea erau tineri, probabil mulţi cu identitate falsă. Găsi un culcuş liber şi îşi luă trusa pe care o dăduse fiecăruia. Se spălă pentru a doua oară... nici o baie nu părea de ajuns... se întoarse printre şirurile de oameni prăbuşiţi în somn şi se aşeză.

Era un dezastru pentru cei care avuseseră poziţii destul de înalte, care fuseseră până atunci preţuiţi şi ascultaţi.

Se gândi la Jen şi la fiul lor... pe Jen aveau să o transforme într-o umbră care să gândească doar ceea ce era permis şi care să nu se-mpotrivească la nimic; aveau s-o treacă prin Corecţie pentru că fusese soţia lui. Nu era nici măcar sigur că aveau s-o lase să-1 păstreze pe Romy. Existau creşe unde se pregăteau soldaţi şi lucrători pentru Uniune.

Se gândi la sinucidere. Unii o preferaseră în faţa îmbarcării către un loc străin, către o staţie care nu le aparţinea. Soluţia asta nu i se potrivea. Rămase întins liniştit şi privind ţintă spre tavanul metalic, prin întuneric, hotărât să supravieţuiască, aşa cum făcuse şi până acum; un bărbat de vârstă mijlocie, singur şi cu un suflet teribil de gol.

4

PELL: 5/3/52

Nebunia începu iarăşi odată cu venirea zilei principale, odată cu primul dintre refugiaţii care se îndreptase ameţit către bucătăria de campanie instalată pe doc, cu primul care se prezentă la birouri ca să capete acte şi locuinţă; carantina se trezise din nou la realitate.

— Ar fi trebuit să înlocuim schimbul de noapte în vreme ce mai era încă linişte, spuse Graff, trecând în revistă mesajele sosite în zori.

— Mai putem încă s-o facem, răspunse Signy, dar cu atenţie, să nu punem staţia în primejdie. Dacă rezidenţii nu pot stăpâni situaţia, trebuie s-o facem noi. Cheamă consiliul staţiei

şi spune-le că sunt gata să mă întâlnesc cu ei acum. Merg eu acolo. E mai sigur decât să-i aducem pe docuri.

— Ocoleşte inelul cu o navetă, sugeră Graff, purtând pe chipul aspru grija lui obişnuită. Nu te aventura acolo fără un pluton complet. Staţia e mai puţin sigură acum. E bine să fii pregătită.

Ideea merita discutată. Se gândi cum ar privi orbitalii aceste măsuri extreme de precauţie şi clătină din cap. Se întoarse în cabina ei şi îmbrăcă un fel de uniformă, având cel puţin culoarea albastru închis potrivită. Plecă împreună cu Di Janz şi o gardă de şase soldaţi îmbrăcaţi în armuri, traversă docurile in linie dreaptă până la punctul de control al carantinei şi se îndreptă către porţile uriaşe dintre secţii, acum blocate. Nimeni nu încercă să se apropie de ea, unii parcă ar fi vrut, dar ezitau în faţa soldaţilor înarmaţi. Deschise uşa, trecu dincolo, urcă rampa către o altă uşă păzită şi pătrunse în zona centrală a staţiei.

De aici era simplu: un lift prin mai multe nivele până în secţiunea administrativă, pe coridorul albastru de la ultimul nivel. Peisajul se schimbă brusc, trecând de la oţelul gol al docurilor şi zonei de carantină, la un hol bine păzit de securitatea orbitală, apoi un foaier de sticlă cu podea absorbantă fonic. Se văzură întâmpinaţi de un şir de sculpturi ciudate, în lemn, cu aerul unui grup de cetăţeni uimiţi. Artă. Signy clipi şi se holbă, ameţită de această expresie a luxului şi civilizaţiei. Lucruri uitate, lucruri de care se vorbea în şoaptă. Uşurinţa de a crea obiecte fără nici un alt rost decât simpla lor existenţă, de care doar omul era capabil. Signy fusese întotdeauna izolată de asemenea lucruri, cunoştea doar din auzite civilizaţia şi luxul ţinut secret în inima staţiilor bogate.

Însă chipurile care se holbau din globurile stranii, printre spire de lemn, nu erau umane: figuri din Lumea de Jos, lucrate cu răbdare în lemn. Oamenii ar fi folosit plasticul sau metalul.

Într-adevăr, pe staţie nu trăiau numai oameni: se vedea clar după împletiturile de pe podea, după tapiseria strălucitoare de pe pereţi, cu geometrie străină – din nou spirale, din nou globuri de lemn cu ochi enormi aţintiţi către ei. Figurile se repetau în sculpturile de pe mobilă şi chiar de pe uşi, holbându-se din vreun detaliu minuscul şi noduros, ca şi cum toţi acei ochi

voiau să amintească oamenilor că Lumea de Jos era pretutindeni prezentă.

Cu, toţii erau impresionaţi. Di înjură încetişor când ajunseră la uşile din capătul sălii. Civili plini de importanţă îi poftiră înăuntru şi îi conduseră în sala de consiliu.

De această dată, privirile aruncate asupra lor aparţineau unor oameni, aşezaţi într-un amfiteatru cu şase rânduri de scaune şi la o masă ovală în mijlocul arenei. La prima privire, expresia lor semăna teribil de mult cu aceea a sculpturilor străine.

Din capul mesei se ridică un bărbat cărunt, făcu un gest cuprinzător cu mâna, invitându-i în sala în care intraseră deja. Angelo Konstantin. Ceilalţi rămaseră aşezaţi.

Lângă masă mai erau trase încă şase scaune, ocupate de bărbaţi şi femei care, după îmbrăcăminte, nu păreau să facă parte nici din consiliul staţiei, nici din Ţinutul de Dincolo.

Oamenii Companiei. Signy ar fi putut trimite soldaţii afară, în semn de politeţe, scutind astfel consiliul de ameninţarea armelor şi de impresia de forţă. Nu făcu. Însă, nici un gest, nici măcar nu răspunse zâmbetului lui Konstantin.

— Întrevederea noastră va fi scurtă, spuse ea. Zona de carantină a fost aranjată şi funcţionează. Vă sfătuiesc s-o păziţi bine. Vă anunţ că alte fregate au făcut saltul fără să ne ceară permisiunea şi fără să facă parte din convoiul nostru. Dacă sunteţi înţelepţi, o să-mi ascultaţi sfatul şi-o să trimiteţi trupe de securitate pe fiecare navă comercială care se apropie. Vedeţi şi voi ce dezastru a fost pe Russell. Eu nu mă bag – e problema voastră.

În încăpere se auziră şoapte pline de panică. Unul dintre oamenii Companiei se ridică în picioare.

— Vă purtaţi de parcă am fi sub comanda dumitale. căpitane Mallory. Aşa e obiceiul pe la voi ?

— Obiceiul nostru este, domnule, ca acela care se pricepe la un lucru, să îl facă, iar cel care nu, să privească şi să înveţe, sau să stea deoparte.

Chipul bărbatului se înroşi vizibil.

— Se pare că suntem constrânşi să suportăm o asemenea atitudine... temporar. Avem nevoie de un mijloc de transport până la cea mai apropiată graniţă. **Norway** e disponibilă.

Ea trase scurt aer în piept şi se ridică.

— Nu, domnule, nu eşti constrâns, pentru că **Norway** nu-i disponibilă civililor, iar eu nu vă iau la bord. În ceea ce priveşte graniţa, ea se mişcă odată cu Flota şi nimeni în afara celor vârâţi în treaba asta nu ştie unde se află. Nu există graniţe fizice. Închiriaţi o fregată.

În sală se lăsă o tăcere mormântală.

— Îmi displace, căpitane, să folosesc expresia curtea marţială.

Ea pufni în râs.

— Dacă oamenii dumitale vor o excursie pe câmpul de luptă, mai că-mi vine să vă iau. Poate c-o să vă folosească. Poate o să izbutiţi să mai lărgiţi vederile Mamei Terra; poate căpătăm şi noi nişte nave.

— Nu sunteţi în poziţia să aveţi pretenţii. Nu am venit aici să observăm doar cele ce ni se arată. Suntem atenţi la orice lucru, căpitane, indiferent dacă îţi convine ori nu.

Ea îşi puse mâinile în şolduri şi îi cercetă pe rând pe fiecare.

— Numele dumitale, domnule.

— Segust Ayres, Secretar Secund al Consiliului de Securitate.

— Secretar Secund. Bine, o să vedem ce spaţiu avem. Nici un bagaj în afară de un sac de voiaj. Să ne înţelegem bine. Fără lux. O să mergeţi unde merge şi **Norway**. Nu primesc ordine decât de la Mazian.

— Căpitane, făcu altul, vă cerem cu insistenţă cooperarea.

— Vă convine oferta mea sau nu? Oricum, nu vă pot oferi nimic mai mult.

Pentru o clipă se lăsă linştea, apoi adunarea porni să murmure uşor. Chipul lui Ayres se înroşi mai mult, jignit în autoritatea sa.

— Aparţii Companiei, căpitane, şi tragi foloase din asta. Ai uitat ?

— Sunt căpitan terţ al Flotei, domnule Secretar Secund, ceea ce înseamnă că eu sunt militar, iar dumneata nu. Dacă ai intenţia să vii, atunci să fii gata într-o oră.

— Nu, căpitane, declară ferm Ayres. Nu primim nici un ordin în legătură cu asta. Navele ne-au adus de pe Sol şi ne vor conduce acolo unde le spunem noi s-o facă.

— Cu motiv, fără îndoială.

Problema era rezolvată. Signy ştia părerea lui Mazian în astfel de cazuri. Privi, peste Ayres, la Angelo Konstantin.

— Eu mi-am terminat treaba aici. Plec. Orice alt mesaj o să mi se transmită prin corn.

— Căpitane.

Angelo Konstantin îşi părăsi locul din capul mesei şi se apropie, îi întinse mâna, o dovadă de politeţe neobişnuită, dacă se luau în considerare necazurile pe care le pricinuise prin debarcarea refugiaţilor. Ea strânse mâna puternic şi privi ţintă în ochii neliniştiţi ai bărbatului. Se cunoşteau vag; se mai întâlniseră în ultimii ani. A şasea generaţie în Ţinutul de Dincolo, Angelo Konstantin; tânărul care venise s-o ajute pe doc făcea parte din a şaptea. Konstantinii construiseră Pell-ul; fuseseră savanţi şi mineri, constructori şi paznici. Se simţea într-un fel legată de omul acesta şi de ceilalţi, din cauza felului lor diferit de a fi. De ei avea grijă Flota, erau cei mai buni.

— Noroc, îi ură ea, se întoarse şi plecă, luându-l cu ea pe Di cu soldaţii lui.

Se întoarse pe drumul pe care venise, până în zona Q a refugiaţilor şi acasă, pe **Norway,** printre prieteni, acolo unde ea era cea care făcea legea şi unde lucrurile stăteau după cum ştia. Mai erau câteva detalii de pus la punct, câteva probleme de aranjat, câteva lucruri de făcut în staţie; de studiat rapoartele şi recomandările.

Norway intră în stare de alarmă; sirena porni şi paza militară oferită staţiei Pell pentru protecţie părăsi posturile.

Signy declanşa secvenţa de acţiuni pe care o avea în minte, secvenţă pe care o cunoştea şi Graff, secundul ei, Nu era numai problema evacuării; staţia Pan-Paris intrase sub administraţia lui Kreshov; Sung de pe **Pacific** îşi mutase cartierul general pe **Esperance**. Deja alte convoaie erau pe drum către Pell, ea doar deschisese drumul.

Urma şocul cel mare. Cedaseră şi alte staţii, departe de zona lor de acţiune, fără putinţă de salvare. Mutaseră tot ce putuseră, cu orice preţ. Signy îi credea condamnaţi pe toţi, la fel cum avea convingerea că mulţi dintre cei pe care îi adusese aici nu mai aveau să scape cu viaţă. Navele lor erau umbra Flotei, împotrivindu-se unei puteri imense, cu acces nelimitat la forţe umane, provizii şi planete.

După atâta vreme, lupta... generaţia ei, ultima generaţie a Flotei, ultima de sub puterea Companiei. Fusese martoră la declin; luptase pentru unitatea Pământului şi a Companiei, pentru trecutul şi viitorul omenirii. Continua să lupte, cu restul puterilor ei, fără să mai spere însă. Uneori se gândea să părăsească Flota, să facă aidoma altor nave – să treacă la Uniune. Ironia supremă era că Uniunea devenise partea expansionistă a acestui război, iar Compania care o fondase se împotrivea; ironie că ei, care crezuseră cel mai mult în Ţinutul de Dincolo, sfârşiseră prin a lupta împotriva lui, prin a muri pentru o Companie căreia nu-i mai păsa de ei. Era cuprinsă de amărăciune; demult încetase să mai vorbească frumos despre politica Companiei.

Cu mulţi ani în urmă. pe când nu cunoştea nimic despre marile nave şi puterea lor, văzuse altfel lucrurile; şi visul vechilor exploratori o atrăsese aici. un vis ucis demult de ordinele căpitanului Companiei. Demult îşi dăduse seama că nu avea să fie vreun câştigător.

Poate, gândi ea, Angelo Konstantin cunoştea şi el problema asta. Poate că înţelesese mesajul ei. Îi răspunsese prin gestul de despărţire – îi oferise un sprijin în faţa presiunii Companiei. Aşa i se păru preţ de o clipă.

Poate că mulţi locuitori ai staţiei ştiau asta... dar asta ar fi însemnat să-i supraestimeze.

Urmau nişte manevre care aveau să-i ia timp; o operaţiune secretă, apoi un salt către un rendez-vous cu Mazian, la o anumită dată. Asta dacă supravieţuiau destule nave primei operaţiuni. Dacă Uniunea răspundea după cum sperau ei. Era o nebunie.

Flota continua de una singură, fără sprijinul negustorilor sau al staţiilor, aşa cum o făcea de ani de zile.

5

PELL : 5.5.52

Angelo Konstantin ridică priviri tăioase din spatele biroului acoperit cu note şi comunicări urgente.

-— Unionist? întrebă el neîncrezător.

— Un prizonier de război, răspunse tulburat şeful securităţii, rămas în picioare dinaintea biroului. Era printre evacuaţii de pe Russel. S-a predat singur securităţii noastre. A fost cules de **Norway** dintr-o capsulă în zona staţiei Russell. În navă nu a fost lăsat liber printre refugiaţi. L-ar fi ucis... Mallory a adăugat o notă la dosarul lui: „De acum înainte e problema dumitale.” Astea sunt cuvintele ei, domnule.

Angelo deschise dosarul, studie atent imaginea chipului tânăr, cele câteva pagini ale interogatoriului, cartela de identitate a Uniunii, biletul cu semnătura lui Mallory şi o mâzgălitură „Tânăr şi speriat”.

Joshua Halbraight Talley. Armscomper[1]. Un angajat fără importanţă al flotei unioniste.

Avea pe cap cinci sute de indivizi care voiau să se întoarcă la locuinţele lor; trebuia să rezolve alte evacuări, indicate de Mallory în protocolul secret, care cuprindeau o mare parte a sectoarelor portocaliu şi galben, şi din pricina cărora mai multe birouri aveau să fie mutate; în plus, mai erau şi cei şase agenţi ai Companiei care voiau cu orice preţ să inspecteze frontul din Ţinuturile de Dincolo, deşi nici un negustor nu voia să-i primească la bord. Avea destule probleme, nu-i mai trebuiau şi altele.

---

[1] Armscomper — militar însărcinat cu operarea computerului de bord în timpul luptelor ; cel care calculează traiectoria optimă a navei şi direcţia precisă a focului (n. tr.).

Chipul tânărului îl obseda. Se întoarse la pagina aceea, răsfoi interogatoriul şi îşi aminti că şeful securităţii se mai afla încă acolo.

— Ce ai de gând să faci cu el ?

— Să-l păstrez în blocul de detenţie. Nimeni nu ştie ce să facă cu el.

Pell nu avusese niciodată un prizonier de război, pentru că războiul nu ajunsese niciodată acolo. Angelo încercă să găsească o soluţie.

— Biroul Juridic are vreo sugestie ?

— Mi-a sugerat să vă întreb pe dumneavoastră.

— Nu suntem dotaţi pentru genul ăsta de detenţie.

— Nu, domnule, se arătă de acord şeful securităţii. Deocamdată îl ţinem într-o anexă a spitalului. În secţia de recuperare.

— Nu e bolnav.

— Celulele de acolo nu sunt concepute pentru cazări de lungă durată, domnule. Poate reuşim să-i facem rost de un spaţiu ceva mai confortabil.

— Sunt oameni lipsiţi complet de locuinţă. Cum o să le explicăm asta ?

— Putem aranja lucrurile chiar în blocul de detenţie. Să scoatem un panou; cel puţin, în felul ăsta, mărim încăperea.

— Mai amână.

Angelo îşi trecu o mână prin părul rar.

— Am să mă gândesc la o soluţie de îndată ce rezolv problemele urgente. Descurcă-te cu el aşa cum poţi, cu ce ai la îndemână. Cere ofiţerilor să-şi stoarcă mintea şi adu-mi la cunoştinţă recomandările lor.

— Da, domnule.

Şeful securităţii plecă. Angelo puse dosarul deoparte pentru mai târziu. Un prizonier era exact lucrul de care nu aveau nevoie în. clipa aceea. Le trebuiau mijloace să asigure cazarea şi hrana noilor veniţi, trebuiau să se pregătească pentru următorul val. Pell se trezise brusc lipsit de staţiile cu care făcea schimburi comerciale. Toate bunurile care aşteptau să fie expediate puteau fi consumate aici, în staţia orbitală, în baza de pe Lumea de Jos şi în coloniile miniere. Dar nici aşa proviziile nu ajungeau. Comerţul era la pământ, piaţa ele desfacere dispăruse, moneda căpătase o valoare îndoielnică. De la schimburile comerciale

interstelare, Pell trebuia să treacă la o economie internă, să-şi satisfacă propriile nevoi şi, poate, să facă faţă altor schimbări.

Nu faptul că aveau un prizonier unionist pe cap îl îngrijora. Ştia însă că numărul simpatizanţilor Uniunii va creşte în zona de carantină. Doar câţiva refugiaţi aveau acte, şi multora dintre ei nu li se potriveau amprentele şi fotografiile.

— Avem nevoie de o legătură cu rezidenţii zonei de carantină, propuse el consiliului la întâlnirea din după-amiaza aceea. Va trebui să organizăm un sistem de cealaltă parte a liniei, să declanşăm un fel de alegeri şi să tratăm cu învingătorii.

Consilierii acceptară propunerea la fel ca pe oricare alta. Aveau grijile lor proprii; mulţi dintre ei fuseseră evacuaţi din sectoarele portocaliu şi galben, din verde şi alb – sectoare, care suferiseră cel mai mult de pe urma influxului. Consilierul sectorului roşu, neafectat, faţă în faţă cu cel al sectorului galben, era neliniştit; ceilalţi erau geloşi. Angelo ascultă atent potopul de plângeri, de proteste şi murmure. Ajunseră până la urmă la concluzia necesară că trebuie să scape de presiunea care apăsa staţia.

— Nu mai autorizăm alte construcţii aici, se împotrivi Ayres, ridicându-se de pe scaun.

Angelo se mulţumi să-i arunce doar o privire, după cum văzuse la Signy Mallory.

— Eu da, replică Angelo. Pot şi am s-o fac.

Votară. Lucrurile se petrecură în modul cel mai sănătos; observatorii Companiei, stăpâniţi de mânie surdă, îşi arătară împotrivirea faţă de desfăşurarea evenimentelor, împotrivire care fu pur şi simplu ignorată.

Oamenii Companiei părăsiră şedinţa înainte să se fi terminat. Securitatea le raportase noi agitaţii în preajma docurilor, iar încercarea lor de a închiria un transportor, chiar şi la un preţ enorm în aur, eşuase.

Nici un transportor nu voia să-şi schimbe rutele interne, nu voia să renunţe la cursele obişnuite către mine. Angelo nu fu surprins să audă asta. Sufla un vânt rece, de război, iar Pell îl simţea prea bine; toţi cei ale căror instincte se formaseră în Ţinutul de Dincolo puteau să-l simtă.

Şi agenţii Companiei, poate, sau cel puţin doi dintre ei, pentru că aceştia închiriaseră o navă care să-i ducă înapoi acasă, pe Sol. Nava era aceeaşi care-i adusese, un transportor

de salt mic şi amărât, singurul vas comercial cu însemnul (5) CT[1] care trăsese la docurile staţiei Pell înainte să înceapă necazul.

Nava era acum încărcată cu locuitori ai bazei din Lumea de Jos şi cu delicatese pentru drumul de întoarcere, tot aşa cum la venire adusese bunătăţi de pe Pământ, vândute aici la preţuri uriaşe, din pricina rarităţii lor. Ceilalţi patru reprezentanţi ai Companiei refuzară oferta şi se îmbarcară pe un transportor cu rută proprie, spre staţia Viking sau spre orice alt loc mai ferit, dacă mai exista vreun asemenea loc în vremurile acelea nesigure.

[1] (5) CT — Compania Terestră (n. tr.)

6

I

BAZA PRINCIPALA DIN LUMEA DE JOS : 5.20.52

Era furtună în Lumea de Jos, când coborî naveta. Un lucru obişnuit într-o lume acoperită de nori, o lume în care continentul nordic era întreaga iarnă pradă unui ger dement, întinzându-se până peste mare. Vremea nu se încălzea nici p clipă şi luni de-a rândul pe cerul acoperit nu se zărea nici soarele, nici vreo stea. Debarcarea pasagerilor pe terenul de aterizare continuă sub o ploaie rece, răpăitoare – un şir de oameni obosiţi şi mânioşi târându-şi picioarele pe drumul în pantă spre hangarele unde aveau să fie cazaţi printre mormane de rogojini şi desagi mucegăiţi cu prosh şi fikli.

— Mişcaţi-vă şi le stivuiţi, strigă supraveghetorul când înghesuiala deveni evidentă.

Zgomotul era asurzitor, blesteme, plesnetul ploii peste acoperişurile bombate, duduitul continuu al compresoarelor. Orbitalii obosiţi se bosumflară şi porniră să facă ce li se spusese... tineri, cei mai mulţi dintre ei, lucrători în construcţii şi câţiva tehnicieni, mai toţi lipsiţi de bagaje şi mulţi speriaţi de primul lor contact cu intemperiile. Se născuseră pe staţie; acum gâfâiau din pricina kilogramului în plus datorat gravitaţiei din Lumea de Jos, tresăreau din pricina tunetelor care sfâşiau fără încetare cerul furios. Nu era chip să prindă o clipă de somn până

ce nu-şi aranjau un fel de spaţiu de dormit; nimeni nu se putea odihni, nici indigenii, nici oamenii care transportau provizii peste deal către navetă, nici echipele ocupate cu peticirea acoperişurilor din care se scurgea apa.

Jon Lukas urmări câtva timp cu privirea mişcările, încruntat, apoi se întoarse la domul principal, în centrul de operaţiuni. Asculta ploaia, aşteptă momentul cel mai prielnic şi, în sfârşit, după o oră, îşi trase din nou haina de ploaie şi plecă spre navetă.

— La revedere, domnule, îi aruncă politicos operatorul de comunicaţii, ridicându-se de la birou.

Ceilalţi se opriră din treabă. El le strânse mâinile, încă tremurând, trecu prin uşa-ecluză subţire şi urcă treptele de lemn, stropit din nou de ploaia rece. Plasticul galben lucitor al mantalei de ploaie nu-i ascundea corpolenţa de om ajuns la cincizeci de ani. Fusese întotdeauna conştient de defectul lui şi îl detesta; detesta mersul prin noroiul până la glezne şi răcoarea care străbătea prin haine. Ploaia neîncetată îi transformase pe toţi cei de la bază în monştri galbeni, înceţoşaţi din pricina burniţei. Pellienii se hârjoneau goi, cu blana brună, de pe membrele fusiforme şi trupurile zvelte, întunecată de umezeală şi lipită de trup; cu ochii lor rotunzi şi gurile căscate parcă într-o perpetuă mirare, priveau şi sporovăiau în limba lor – o bolboroseală acoperită de ploaie şi de bubuitul neîncetat al tunetelor.

Jon se îndreptă direct spre terenul de aterizare, dincolo de domurile-depozit şi barăci. Aici nu era trafic, nici grupuri care să aştepte plecările. Privi peste câmpurile înecate; tufele verzi-cenuşii şi copacii-panglică pe dealurile din preajma bazei se iţeau prin perdele de ploaie; râul era o bandă largă, inundată, iar pe malul celălalt începea să se formeze o mlaştină, cu toate încercările lor s-o asaneze... mlaştina însemna boală printre muncitorii nativi, nici un pellian nu trebuia să rămână nevaccinat. Baza din Lumea de Jos nu era un paradis. Ar fi părăsit-o fără nici o remuşcare şi ar fi lăsat noua echipă şi indigenii de capul lor. Gândul ăsta îl chinuia.

— Domnule.

În sfârşit, iată nenorocirea venind după el pe cărare. Bennett Jacint. Jon se întoarse pe jumătate, continuând să

meargă, făcându-l pe celălalt să lupte din greu până să-l ajungă prin noroi şi burniţă.

— Canalul morii, şuieră Jacint printre gâfâieli. E nevoie de câţiva oameni acolo cu echipament greu şi saci de nisip.

— Nu mai e problema mea acum, spuse Jon. Descurcă-te singur. La ce te pricepi? Pune-i la treabă pe pellienii ăia răsfăţaţi. Mai ia o echipă. Sau aşteaptă-i pe noii stăpâni, de ce nu? Ai să-i poţi explica totul nepotului meu.

— Dar unde sunt ei? întrebă Jacint.

Un obstructionist îndemânatic, Bennett Jacint; venea întotdeauna cu obiecţii când era vorba de adus vreo îmbunătăţire bazei. Nu de puţine ori, Jacint trecuse peste capul lui, ca să protesteze mai sus. Proiectul terminat al unei lucrări fusese oprit din pricina lui, aşa încât drumul către puţuri rămăsese o cărare noroioasă. Jon zâmbi şi se uită în depărtare, către domurile-depozit.

— Nu avem timp.

— E problema ta.

Bennett Jacint îl blestemă în faţă şi începu să alerge, apoi se răzgândi şi fugi înapoi către moară. Jon râse. Provizii ude la moară. Bine. Lasă-i pe Konstantini să rezolve.

Ajunse pe coama dealului, porni la vale către naveta care lucea argintiu în pajiştea băltită, cu uşile cargoului coborâte; şiruri de pellieni făceau drumuri dus-întors între navetă şi depozite, supravegheate de câţiva oameni înveşmântaţi în mantale galbene. Drumul i se intersecta cu al lor, noroios, desfundat. Păşi pe marginea cu iarbă, înjură când un pellian ducând o povară trecu prea aproape de el şi avu satisfacţia să i se facă de îndată cale liberă.

Intră în cercul terenului de aterizare, făcu un semn scurt din cap către un supraveghetor uman şi urcă rampa cargoului. În răcoarea dinăuntru, dezbrăcă haina udă de ploaie, păstrând doar masca. Ordonă unui şef de echipă pellian să cureţe noroiul şi se îndreptă către lift, urcă până la ultimul nivel, trecu printr-un coridor curat, cu pereţi de oţel, şi pătrunse într-un compartiment de pasageri strâmt, cu scaune căptuşite.

Înăuntru se aflau doi lucrători pellieni care aveau să fie transferaţi pe staţia orbitală. Când îl văzură, se înghesuiră unul în altul, neliniştiţi. Bloca uşa şl făcu schimbul de gaze, astfel

încât el să-şi poată da jos masca; pellienii se văzură nevoiţi să şi le pună pe ale lor. Se aşeză de partea opusă, privind în gol.

Aerul mirosea supărător a blană udă de pellian; trăise cu mirosul ăsta în nări vreme de trei ani, la fel ca toţi ceilalţi, şi abia dacă-l mai simţea. La baza principală era cel mai rău: se amestecau mirosuri de la grânele prăfoase, de la baloturile cu ierburi, de la noroi, bălegar, şi fumul morilor; latrinele debordau, bazinele de colectare prindeau drojdie, mucegaiurile de pădure puteau face praf o mască şi ucide omul prins fără mască de rezervă – şi, peste toate, se adăuga supravegherea pellienilor semi-inteligenţi, cu tabuurile şi scuzele lor permanente. Era mândru de realizările lui, de producţia crescută, de eficienţa care înlocuise complacerea în ideea că pellienii nu se puteau schimba şi nu puteau înţelege noţiunea de program. Ba puteau, iar el o demonstrase şi ridicase producţia la cote record.

Staţia fusese atinsă de criză, iar dezvoltarea bazei din Lumea de Jos, amânată timp de o decadă din pricina interminabilelor şedinţe de planificare, îşi reluase brusc, ritmul. Fabricile aveau să capete utilajele suplimentare pe care el le ceruse, utilaje îngrijite de lucrători pentru care acum existau, datorită lui, provizii şi locuri de cazare; folosise pentru asta fondurile şi echipamentul Companiei Lukas.

Şi cu toate astea, doi dintre Konstantini fuseseră trimişi pe Lumea de Jos să supravegheze lucrările, fără vreun cuvânt de mulţumire, fără să i se spună măcar „bună treabă, Jon, îţi mulţumim că ai lăsat baltă propria companie şi propriile afaceri, îţi mulţumim că ai făcut treabă bună vreme de trei ani”. Primise doar un mesaj: „Emilio Konstantin şi Miliko Dee numiţi supervizori ai bazei din Lumea de Jos; rugăm încheiaţi afacerile şi urcaţi cu naveta cât mai curând”. Nepotul lui, Emilio. Tânărul Emilio avea să conducă lucrările de construcţie. Konstantinii se amestecau întotdeauna în ultima fază, întotdeauna atunci când mai era puţin până la împărţirea laudelor. Consiliul era democratic, însă în birourile staţiei trona o dinastie. Veşnic, Konstantinii. Lukas-ii sosiseră pe staţia Pell în acelaşi timp, se implicaseră la fel de mult în construirea ei – reprezentanţi ai unei companii puternice printre Stelele din Urmă; dar Konstantinii nu scăpaseră nici un prilej să mai adune ceva putere. Din nou se petrecea acelaşi lucru: se folosiseră de echipamentul şi de forţele lui, apoi îl înlocuiseră la conducere în

clipa în care ajunsese într-o etapă uşor de remarcat de către opinia publică. Emilio: fiul sorei lui, Alicia, şi al lui Angelo. Puteau manipula uşor mulţimea, atâta vreme cât nu lăsau să se audă decât numele Konstantin ;. iar Angelo era maestru în această tactică.

Ar fi fost o dovadă de politeţe să-şi fi putut întâmpina nepotul şi soţia sa la sosire, să fi rămas câteva zile cu ei pentru a schimba informaţii, ori măcar să-i fi anunţat despre plecarea lui grăbită cu aceeaşi navetă. Ar fi fost, de asemenea, o dovadă de politeţe din partea lor să fi venit de îndată la domuri cu un salut oficial, ca o recunoaştere a autorităţii sale în această bază – dar ei nu făcuseră asta. Nici măcar un „salutare, unchiule”, transmis prin com la aterizare. Nu că ar fi avut el chef de politeţuri gratuite – să stea în ploaie, să strângă mâini şi să sporovăiască tâmpenii cu un nepot cu care abia dacă schimbase două vorbe până atunci. Se opusese căsătoriei sorei lui; se certase cu ea din pricina asta; gestul ei nu adusese o alianţă cu familia Konstantin; păruse, mai degrabă, o dezertare. De atunci, el şi Alicia nu-şi mai vorbiseră decât în mod oficial; şi nici măcar aşa, în ultimii câţiva ani... prezenţa ei îl deprima. Şi băieţii semănau cu Angelo, aşa cum fusese el în tinereţe; îi ocolise, bănuindu-i că doreau să pună mâna pe Compania Lukas... sau măcar pe o parte, după moartea lui, ca moştenitori imediaţi. Era convins că asta îl atrăsese pe Angelo în persoana Aliciei: Compania Lukas rămăsese cel mai mare organism independent de pe staţia Pell. Dar el evitase capcana, găsise un alt moştenitor, chiar dacă acesta nu era pe gustul lui. Muncise toţi anii ăştia la baza de Jos cu gândul să extindă Compania Lukas aici, pe planetă. Angelo îşi dăduse seama şi convinsese consiliul să se opună. Motive ecologice. Iar acum îl îndepărtase definitiv.

Urmase întocmai instrucţiunile de înapoiere, cuvânt cu cuvânt; plecă fără bagaje, fără ceremonie, ca un exilat rechemat în patrie fără însă a i se ridica dizgraţia. Poate că era o idee copilărească, dar poate avea să însemne ceva pentru consiliu... dacă se afla că stocul de la moară se udase încă din prima zi a administraţiei Konstantin. Cu atât mai bine – să simtă şi ei greutăţile de la bază; să explice Angelo situaţia asta în con-siliu. De-abia aştepta să se pornească scandalul în consiliu, iar el să fie unul dintre participanţi.

Meritase o răsplată mai mare pentru ceea ce reuşise să facă.

În sfârşit, motoarele porniră şi se simţiră primele semne ale ascensiunii. Jon se ridică în picioare, căută în dulap o sticlă şi un pahar. Imediat, se auzi un apel venit de la echipajul navetei şi Jon răspunse: nu se întâmplase nimic. Se aşeză, îşi prinse centura de siguranţă; naveta începu să urce. Îşi turnă din băutura tare, pregătindu-şi nervii pentru zborul pe care-l urase dintotdeauna; lichidul de culoarea chihlimbarului făcea valuri în pahar din pricina vibraţiilor navei şi ale mâinii lui. Pe bancheta din faţă, cei doi pellieni se ţineau în braţe şi mormăiau.

II

BLOCUL DE DETENŢIE PELL : SECTOR ROŞU UNU : 5/20/52 ; ora 09.00

Prizonierul stătea, liniştit la masă cu ceilalţi trei, cu privirile pierdute aţintite undeva, în spatele gardianului din faţa lui. Damon netezi iarăşi faţa de masă şi cercetă bărbatul care părea să facă eforturi să nu-l privească. Se simţea stânjenit de întrevedere... omul acela era altfel decât criminalii cu care avea de a face la Biroul Juridic – chipul cu înger, într-o pictură, un uman prea perfect, cu păr blond şi ochi care priveau prin oameni. „Frumos”, îi veni în minte. Nici un defect. Iradia inocenţă. Nu părea, în nici un caz, hoţ sau scandalagiu; dar omul acela putea ucide... deşi i se părea absurd s-o facă... din motive politice. Din datorie, pentru că el era unionist, iar ei nu. Fără ură. Era tulburat de ideea de a ţine în mâini viaţa şi moartea unui asemenea om. El era acela care trebuia acum să-i hotărască soarta – nu din ură, doar din datorie, pentru că el nu era unionist, iar omul acela da.

„Suntem în război”, gândi Damon nefericit. „Pentru că, odată cu el, a ajuns la noi şi războiul”.

Un chip de înger.

— Nu ţi-a făcut probleme, nu? îl întrebă Damon pe supraveghetor.

— Nu.

— Am auzit că e un bun jucător de zaruri. Remarca îi făcu pe amândoi să clipească. Jocul era interzis în zona de detenţie, ca şi în celelalte posturi în timpul zilei alternative. Damon zâmbi când prizonierul ridică ochii spre el, fulgerându-l cu o privire de un, albastru palid... deveni din nou serios când deţinutul nu-i răspunse la fel.

— Eu sunt Damon Konstantin, domnule Talley, de la Biroul Juridic al staţiei. Nu ne-ai creat nici o problemă şi pentru asta îţi mulţumim. Nu-ţi suntem duşmani; am primit la docuri flota Uniunii la fel ca pe aceea a Companiei; dar, din câte am auzit, Uniunea nu mai respectă neutralitatea staţiilor, aşa că atitudinea noastră a trebuit să se schimbe. Nu ne putem permite să te pierdem. Repatrierea... nu se pune în discuţie. Avem alte instrucţiuni. E vorba de propria noastră siguranţă. Cred că poţi înţelege asta. Nici un răspuns.

— Avocatul a lăsat să se înţeleagă că te chinui în acest spaţiu închis. Celulele nu au fost concepute în scopul unei detenţii de lungă durată. A mai sugerat că în sectorul Q se află în libertate indivizi cu mult mai primejdioşi pentru staţie; că exista o diferenţă enormă între un sabotor şi un militar activ care are ghinionul să fie cules de fracţiunea adversă. Cu toate astea, nu a recomandat punerea dumitale în libertate decât în sectorul Q. Am aranjat lucrurile. Putem să-ţi dăm o cartelă de identitate care să te protejeze şi care să ne permită, în acelaşi timp, să te ţinem sub supraveghere. Nu-mi place ideea, dar pare singura soluţie.

— Ce înseamnă Q? întrebă Talley, cu voce blândă, uşor neliniştită, privind către gardian, apoi către avocat, bătrânul Jacoby, care stătea în capătul mesei. Despre ce vorbeşti ?

— Despre carantină. Despre sectorul închis al staţiei pe care l-am amenajat pentru refugiaţi.

Privirile lui Talley trecură tăioase de la unul la altul.

— Nu. Nu. Nu vreau să fiu dus în acelaşi loc cu ei. Nu l-am rugat niciodată pe avocat să facă un asemenea aranjament.

Damon mustăci stânjenit.

— Un alt convoi de refugiaţi se află pe drum, domnule Talley. A fost nevoie de intervenţii mari să te. amestecăm printre ei şi să-ţi facem rost de acte false. Pleacă de aici. Acolo vei fi tot într-un fel de închisoare, dar mult mai largă, vei avea

destul loc să te mişti cum vrei, să-ţi trăieşti, viaţa… aşa cum este ea în Q. O mare parte dintre orbitali se află acolo. Nu în calitate de prizonieri, în libertate. Domnul Jacoby are dreptate: nu prezinţi un pericol mai mare decât unii de pe acolo. Ba dimpotrivă, pentru că vom şti întotdeauna ce faci.

Talley aruncă din nou o privire către avocatul lui. Scutură din cap, rugător.

— Eşti absolut împotrivă? îl iscodi Damon, mirat peste poate; în felul ăsta, toate aranjamentele lor cădeau. Nu e o închisoare, înţelege.

— Figura mea – e cunoscută acolo. Mallory spunea…

Se cufundă în tăcere. Damon rămase privindu-l, observându-i neliniştea, picăturile de sudoare de pe faţă.

— Ce spunea Mallory ?

— Că, dacă fac necazuri – o să mă transfere pe o altă navă. Cred că ştiu ce vreţi: aveţi impresia că unioniştii strecuraţi printre refugiaţi au să mă contacteze dacă au să prindă de ştire că mă aflu acolo, în carantină. Aşa e? N-am să supravieţuiesc atât de mult. Sunt unii care mă cunosc din vedere. Oficiali. Poliţişti. Mulţi dintre ei au venit cu navele acelea, nu? Şi au să mă recunoască. Au să mă ucidă în mai puţin de o oră dacă mă trimiteţi acolo. Am auzit eu cum e.

— Ţi-a spus Mallory.

— Mi-a spus Mallory.

— Dacă mă gândesc bine, spuse cu amărăciune Damon, mulţi dintre aceia care s-au îngrămădit în navele lui Mazian au avut mari bătăi de cap să supravieţuiască. Dar trebuie să recunosc că dumneata ai avut o traversare uşoară, nu? Ai avut ce mânca si nu ţi-ai făcut griji din pricina aerului de respirat. Vechea problemă între spaţiali şi orbitali: lasă-i pe orbitali să se sufoce şi păstrează-ţi puntea curată. Dumneata. Însă, te-ai descurcat. Ai avut parte de un tratament special.

— Nu a fost chiar atât de plăcut, domnule Konstantin.

— Nici nu a fost alegerea dumitale, nu-i aşa ?

— Nu, veni răspunsul răguşit.

Damon îşi regretă brusc ironia. Îi era ruşine de rolul lui. De rolul staţiei Pell. Război şi prizonieri de război. Ar fi vrut să nu fie amestecat în toată mizeria asta.

— Refuzi soluţia pe care ţi-o oferim, concluziona el. Ai acest drept. Nimeni nu te obligă. Nu vrem să-ţi punem în

primejdie viaţa şi trebuie să recunosc că asta s-ar întâmpla dacă lucrurile stau aşa cum le-ai descris dumneata. Deci, ce-ai de gând să faci? Bănuiesc că ai să continui să joci zaruri cu paznicii. Celula este foarte strâmtă. Ai căpătat ceva bani şi un player ?

— Aş vrea...

Cuvintele scăpară ca dintr-un prea-plin.

— Vreau să cer Corecţia.

Jacoby îşi coborî privirea şi clătină din cap. Damon rămase nemişcat.

— Dacă aş fi Corectat, aş putea ieşi de aici, spuse deţinutul. Aş putea chiar să trăiesc normal. Asta doresc. Orice prizonier are dreptul să o pretindă, nu ?

— Uniunea dumitale foloseşte procedeul ăsta pentru ostateci, spuse Damon. Noi nu.

— O cer. M-aţi închis ca pe un criminal. Dacă aş ucide pe cineva, aş avea dreptul la asta? Dacă aş fura sau...

— Cred c-ar trebui să ţi se facă nişte analize psihiatrice.

— Dar când te pregătesc pentru Corecţie nu-ţi fac analize ?

Damon privi către Jacoby.

— A fost din ce în ce mai deprimat, spuse Jacoby. M-a tot rugat să transmit staţiei cererea lui şi eu n-am făcut-o.

— Nu am fost niciodată mandataţi să supunem Corecţiei un om care nu a fost pedepsit pentru crimă.

— Dar aţi avut vreodată, întrebă ostaticul, un om care să nu fi fost pedepsit ?

— Uniunea o foloseşte, spuse paznicul încet, fără să clipească. Celulele sunt prea mici, domnule Konstantin.

— Nimeni nu poate cere aşa ceva, declară Damon.

— Eu o cer, insistă Talley. Ţi-o cer dumitale. Vreau să scap de aici.

— Asta ar rezolva toate problemele, spuse Jacoby.

— Vreau să ştiu de ce insistă atât.

— **Pentru că vreau să ies!**

Damon îngheţă. Talley îşi trase răsuflarea, se sprijini de masă şi îşi recompuse înfăţişarea uşor plânsă de dinainte. Corecţia nu era o procedură punitivă, niciodată nu avusese această intenţie. În principiu, avea numai părţi bune... altera comportamentul violent şi trecea uşor cu buretele peste amintirile neplăcute. Adevăratul motiv era cel din urmă, bănui

el, întâlnind privirea umbrită a lui Talley. Brusc, simţi o milă neţărmurită pentru omul acela sănătos, foarte sănătos la minte. Staţia se afla într-o criză. Evenimentele se precipitau, evenimente în care se puteau pierde vieţi. Celulele de detenţie erau necesare pentru izolarea criminalilor adevăraţi din afara sectorului Q; înăuntru, erau din abundenţă. Existau lucruri şi mai rele decât Corecţia. De exemplu, să fii închis într-o cameră de doi pe trei, fără ferestre, pentru toată viaţa.

— Scoate dosarul de acuzare din computer, spuse el paznicului, iar acesta trecu ordinul prin corn.

Jacoby tremura vizibil, răsfoia hârtiile fără să ridice privirile.

— Ştii ce am să fac? rosti Damon către Talley, simţindu-se de parcă i-ar fi destăinuit un coşmar. Am să-ţi pun dosarul în braţe. Ai să-l poţi studia în întregime. Dacă mâine vei dori acelaşi lucru, vom accepta, cu semnătura ta. Mai vreau să scrii un act prin care ne absolvi de responsabilitate şi o cerere, cu cuvintele tale, din care să reiasă că a fost ideea şi alegerea dumitale, că nu eşti claustrofob şi că nu suferi de nici o altă boa-lă...

— Am fost armscomper, aruncă dispreţuitor Talley. Pe navele de luptă, postul lui era cel mai înghesuit dintre toate.

— ...şi să reiasă condiţiile care au dus la această hotărâre aspră. Nu ai rude, prieteni, cineva care să te facă să te răzgândeşti ?

Privirea îi reacţiona, deşi foarte uşor.

— Ai pe cineva? întrebă Damon, sperând să fi găsit un motiv de a se opune. Pe cine ?

— A murit, spuse Talley,

—- Dacă cererea dumitale este că reacţia la...

— A murit demult, spuse Talley, tăindu-i scurt replica.

Nimic mai mult.

Un chip de înger. Perfecţiune fără plată. Laboratoarele de reproducere? Gândul îi veni fără veste. Întotdeauna fusese revoltat de ideea soldaţilor prefabricaţi ai Uniunii. Propria-i prejudecată îl uimi.

— Nu ţi-am citit întregul dosar, recunoscu el. A fost prelucrat la alte nivele. Au crezut că s-a rezolvat şi mi l-au transmis. Ai avut familie, domnule Talley ?

— Da, răspunse el încet, sfidător, parcă ruşinat de sine.

— Unde te-ai născut ?

— Pe Cyteen.

Aceeaşi voce mică şi plată.

— Ai acolo toate datele. Am avut părinţi. Am fost născut, domnule Konstantin. Este chiar necesară această precizare ?

— Îmi pare rău. Foarte rău. Vreau să mă înţelegeţi: hotărârea dumitale nu este definitivă.

— Te poţi răzgândi, până în ultima clipă. Nu ai de spus decât „opriţi, nu mai vreau”. Dar după începerea tratamentului n-o să mai ai nici o competenţă. Înţelegi... n-ai să mai fii capabil de nimic. Ai văzut vreun Corectat până acum ?

— Îşi revin.

— Îşi revin, într-adevăr. Am să urmăresc cazul dumitale, domnule... locotenent Talley... atât cât am să pot. Să fii atent, spuse el paznicului, ca de fiecare dată când trimite vreun mesaj, în orice fază a tratamentului, acesta să ajungă la mine urgent, fie zi, fie noapte. Să-i faci şi pe ceilalţi să înţeleagă, până la ultimul. Nu cred c-o să abuzeze de acest privilegiu.

Privi către Jacoby.

— Eşti mulţumit de clientul tău ?

— Are dreptul să facă asta. Nu sunt plăcut impresionat. Dar, dacă mi s-ar cere părerea, aş fi de acord că în felul ăsta se rezolvă toate lucrurile... poate aşa e cel mai bine.

Computerul anunţă sosirea dosarului Talley. Damon înmâna lui Jacoby hârtiile, să arunce o privire peste ele. Jacoby sublinie locul pentru semnături şi trecu hârtiile lui Talley. Acesta le împături ca pe un lucru de preţ.

— Domnule Talley, spuse Damon, ridicându-se şi, din reflex, oferindu-i mâna, în ciuda distanţei pe care o simţea.

Tânărul militar se ridică şi o strânse, iar recunoştinţa din privirea lui umezită de lacrimi îi zgudui din nou siguranţa.

— Să fie oare posibil, întrebă Damon, să ai informaţii pe care să le vrei şterse? Să fie acesta motivul? Te avertizez că s-ar putea să iasă la suprafaţă în timpul tratamentului. Şi pe noi nu ne interesează informaţiile acelea, înţelegi? Nu avem nici un interes militar.

Nu acesta era motivul. Se îndoia puternic. Talley nu era ofiţer de rang superior, nu cunoştea semnalele comp, nici codurile de acces – genul de informaţii pe care duşmanul nu

trebuie să le afle. Nimeni nu descoperise în omul acesta ceva de valoare, nici aici, nici pe Russell.

— Nu, spuse Talley. Nu cunosc nici un secret. Damon ezită, chinuit încă de procese de conştiinţă, aşteptând în zadar ca măcar avocatul lui Talley să protesteze, să reacţioneze mai dur, să se folosească de toate întârzierile permise de lege pentru a amâna procedura. Dar asta ar fi însemnat ca Talley să rămână în închisoare; nu i-ar mai fi rămas... nici o speranţă... în blocul de detenţie se aduceau răufăcători din Q, cu mult mai periculoşi; oamenii aceia, dacă Talley avea dreptate, l-ar fi putut recunoaşte. Corecţia îl salva, îl scotea de acolo; îi dădea şansa să capete o slujbă, libertate, să-şi facă o viaţă. Nici un om întreg la minte nu încerca să se răzbune pe unul cu memoria ştearsă. Iar procedeul era blând, întotdeauna fusese aşa.

— Talley... ai vreo plângere împotriva lui Mallory sau a personalului de pe **Norway ?**

— Nu.

— Avocatul tău este prezent. Declaraţia ta va fi pusă la dosar... dacă ai de gând să faci vreuna.

— Nu.

Trucul nu funcţionase. Nu avea motive să-l întârzie pentru cercetări. Damon clătină din cap, ieşi din încăpere cu o senzaţie mizerabilă. I se părea că e pe cale să facă un fel de crimă, că asista, fără să mişte un deget, la o sinucidere.

Aveau o mulţime din ăştia, în Q...

III

PELL : SECTOR PORTOCALIU NOUĂ : 5/20/52 ; ORA 19.00

Kressich aruncă o privire scurtă pe coridor, către uşa încuiată dincolo de care auzise un scrâşnet şi încercă să nu-şi arate groaza. Ceva ardea, fumul ajungea la ei prin sistemul de ventilaţie. Asta îl înspăimântă şi mai mult, la fel ca şi pe cei

cincizeci de inşi înghesuiţi în partea aceea a holului. Afară, la docuri, poliţia şi răzvrătiţii încă mai trăgeau unii în alţii. Violenţele păreau să înceteze. Grupul lui – resturi ale poliţiei de pe Russel, o mână de orbitali şi câţiva copii şi bătrâni... apărase holul de furia bandelor.

— Ni s-a dat foc, şopti cineva aproape isteric.

— Au aprins, probabil, nişte cârpe, spuse el; „Şi mai taci din gură”, gândi.

Panica era ultimul lucru de care aveau nevoie. În cazul unui incendiu mare, centrala staţiei urma să evacueze aerul din sector... iar asta ar fi însemnat moarte sigură pentru toţi. Nu aveau vreo valoare pentru Pell. Unii refugiaţi se aflau acolo, afară, trăgând în securitatea orbitală cu arme luate de la poliţiştii ucişi. Totul începuse cu ştirea sosirii unui alt convoi – şi mai multe nave, şi mai multă lume disperată care avea să se înghesuie în locul lor strâmt; începuse cu un zvon... apoi se ceruse ca actele să fie prelucrate mai repede: urmaseră raiduri prin barăci ale unor bande care confiscaseră actele de la cei care le căpătaseră.

„Ardeţi toate actele !”, se strigase prin carantină, crezându-se că, fără ele, vor fi cu toţii primiţi. Cei care nu-şi rupseseră singuri actele fuseseră bătuţi şi jefuiţi: li se luaseră, odată cu hârtiile, toate lucrurile de valoare. Barăcile fuseseră scotocite. Tâlharii pătrunşi cu forţa pe navele Griffin şi Hansford câştigară adepţi printre cei disperaţi, printre tineri, printre cei lipsiţi de conducători şi cei cuprinşi de panică.

Pentru o vreme se lăsă liniştea. Scrâşnetele încetară; aerul dădea semne de viciere. Aceia care suferiseră condiţiile cele mai proaste de călătorie fuseseră cuprinşi de panică, chiar dacă o ascundeau; mulţi plângeau.

Apoi luminile se aprinseră şi o boare răcoroasă suflă prin conducte. Uşa se deschise şuierând. Kressich se ridică şi înfruntă privirile poliţiştilor cu armele ridicate. Câţiva din grupul lui aveau cuţite, ţevi sau piese de mobilier din care improvizaseră arme. El avea mâinile goale... şi le ridică repede.

— Nu trageţi, îi rugă el.

Îngheţaseră cu toţii, şi poliţiştii, şi oamenii lui.

— Vă rog. Noi nu suntem amestecaţi. Ba chiar am apărat sectorul ăsta. Nimeni... niciunul din cei de aici nu are vreun amestec. Noi suntem victimele.

Şeful echipei de poliţie, cu îngrijorarea întipărită pe figura mânjită cu sudoare şi sânge, făcu un gest cu ţeava puştii către perete.

— Trebuie să vă înşiraţi, explică Kressich tovarăşilor lui neobişnuiţi cu asemenea proceduri. Aruncaţi orice obiect care ar putea fi luat drept armă.

Se înşirară cu toţii la perete, până şi bătrânii, răniţii şi cei doi copilaşi.

Kressich se descoperi tremurând; după ce se lăsă căutat de arme. rămase sprijinit cu mâna stângă de peretele coridorului; poliţiştii mormăiau tainic între ei. Unul îl apucă de umăr şi îl întoarse cu faţa. Un ofiţer cu un tabel în mână trecu de la unul la altul întrebându-i despre acte.

— Ne-au fost furate, spuse Kressich. Aşa a început totul. Tâlharii au furat actele şi le-au ars.

— Ştim asta, spuse ofiţerul. Tu eşti şeful grupului? Cum te numeşti şi ce origine ai ?

— Vassily Kressich, de pe Russel.

— E cineva aici care poate să te recunoască? Câţiva confirmară.

— A fost consilier pe Staţia Russel, spuse un tânăr. Eu făceam parte din trupele de securitate.

— Numele.

Tânărul şi-l dădu. Nino Coledy. Kressich încercă să-si amintească de el, dar nu reuşi. Una câte una, întrebările se repetară, se cercetară identităţile; totul funcţiona pe încredere, niciunul nu putea dovedi cu adevărat cine era. Sosi apoi un fotograf si pozară cu toţii, pe rând, lângă perete. Din com se răspândea un haos sonor.

— Puteţi pleca, spuse şeful patrulei.

Grupul începu să se îndepărteze în coloană; când Kressich dădu să plece şi el, ofiţerul îl prinse de braţ.

— Vassily Kressich. Îţi voi transmite numele la cartierul general.

Nu ştia ce putea să însemne asta, nu ştia dacă era bine sau rău; dar orice schimbare însemna o nouă speranţă. Aici, în Q, orice schimbare însemna o îmbunătăţire: nu se putea mai rău decât să locuieşti în maghernițele acelea, fără speranţa de a pleca vreodată de acolo.

Trecu prin zona docurilor, zguduit de priveliştea distrugerilor; morţii mai zăceau încă în bălţi de sânge, grămezi de materiale inflamabile ardeau mocnit, piese de mobilier şi bagaje mâncate de flăcări stăteau împrăştiate peste tot. Poliţia orbitală era pretutindeni, echipată cu armament greu. Rămase pe doc, în apropierea unui grup de poliţie; îi era teamă să se întoarcă pe coridoare din pricina bandelor teroriste. Ar fi fost absurd să spere că poliţia le eliminase pe toate. Erau prea multe.

Ca primă reacţie, se amenajase un punct sanitar de urgenţă la graniţa sectorului, de unde avea să fie distribuită apa şi hrana, pentru că, în timpul revoltei, circuitul de apă fusese întrerupt, bucătăriile distruse şi tacâmurile transformate în arme. Staţiile com fuseseră distruse; nu exista nici o cale de a se raporta stricăciunile şi, oricum, nici o echipă de reparaţii nu era dispusă să intre în zonă.

Se aşeză pe docul răvăşit şi mancă din pachetul pe care-l primise, printre alte grupuri răzleţe de refugiaţi la fel de săraci ca şi el. Oamenii se uitau unul la altul cu teamă.

— N-o să scăpăm, auzi el în repetate rânduri. N-o să ne mai dea drumul de aici.

De mai multe ori auzi altfel de şoapte, văzu indivizi cunoscuţi ca făcând parte din bandele de tâlhari şi pe care, totuşi, nimeni nu-i raporta. Nimeni nu îndrăznea. Erau prea mulţi.

Printre ei se aflau şi unionişti. Era convins că aceştia fuseseră primii agitatori. Cei asemenea lor aveau cele mai mari motive de teamă la un control sever al actelor. Războiul ajunsese până la Pell. Se infiltrase printre orbitali şi aceştia stăteau ca întotdeauna, neutri şi dezarmaţi, strecurându-se cu teamă printre ucigaşi... doar că de această dată nu era vorba despre o înfruntare a navelor de război, armură contra armură; primejdia era printre ei – poate tânărul care-şi ferea sandwich-ul de privirile celorlalţi, poate fata cu ochii plini de ură.

Convoiul sosi fără escortă. Echipele de pe docuri, apărate de mica armată a poliţiei orbitale, porniră să descarce. Refugiaţii fură debarcaţi şi verificaţi atât cât se mai putea; birourile fuseseră devastate, coridoarele deveniseră o junglă. Noii veniţi, cu bagajele în mână, se priveau cu groază în ochi. Aveau să fie jefuiţi până dimineaţă, îşi spuse Kressich, sau poate că aveau s-

o păţească şi mai rău. Unii dintre cei care treceau pe lângă el plângeau uşor, disperaţi.

Până dimineaţă mai sosi un grup de câteva sute de indivizi; mirosea deja a panică; erau cu toţii înfometaţi şi însetaţi, iar proviziile ajungeau foarte greu dinspre staţia principală.

Un bărbat se aşeză lângă el: Nino Coledy.

— Suntem o duzină, spuse Coledy. Suntem în stare să punem unele treburi în ordine; am vorbit cu unii dintre tâlhari. Noi nu-i dăm de gol, iar ei cooperează. Avem destule forţe... putem face să dispară toată mizeria asta, putem potoli mulţimea – putem căpăta ceva mâncare şi băutură.

— Care noi ?

Figura lui Coledy deveni şi mai, serioasă.

— Eşti consilier. Ai să ieşi în faţă; ai să vorbeşti în numele nostru. În schimb, noi o s-avem grijă de tine. Dă-le hrană oamenilor. Iar nouă, dă-ne un loc moale. Staţia are nevoie de ordine, iar noi putem trage un câştig din asta.

Kressich chibzui. Puteau fi împuşcaţi. Era prea bătrân pentru asta. Aveau nevoie de un reprezentant. Un grup de ordine voia un reprezentant respectabil. Îi era teamă să refuze.

— Nu trebuie decât să vorbeşti în numele nostru, spuse Coledy.

— Bine, aprobă el, apoi, cu mai multă fermitate decât s-ar fi aşteptat Coledy de la un bătrân obosit: Tu apucă-te să aduni oamenii şi eu am să vorbesc cu poliţia.

Ceva mai târziu, reuşi să se apropie, prudent, de o patrulă.

— Refugiaţii au făcut un soi de alegeri, spuse el. Eu sunt Vassily Kressich, fost consilier al sectorului roşu doi din Staţia Russel. O parte din poliţia noastră orbitală se afla printre refugiaţi. Suntem pregătiţi să forţăm coridoarele şi să facem ordine acolo... fără violenţă. Cunoaştem oamenii. Voi nu. Am putea da o mână de ajutor dacă am reuşi să ne înţelegem cu şefii voştri.

Ceilalţi nu păreau convinşi. Ezitau chiar şi să anunţe prin staţie. Până la urmă, un căpitan de poliţie o făcu, iar Kressich aşteptă frisonând. În sfârşit, căpitanul dădu din cap.

— Dacă situaţia ne scapă din mâini, spuse căpitanul, n-o să alegem pe cei în care tragem. Dar nu vom tolera nici o

execuţie din partea voastră, consiliere Kressich; nu aveţi permisiunea pentru asta.

— Aveţi încredere în noi, domnule, spuse Kressich şi se îndepărtă, obosit de moarte şi înspăimântat.

Coledy îl aştepta, împreună cu alţi câţiva, la intrarea în coridorul nouă. În câteva clipe se adunară mai mulţi, ceva mai puţin îngrijiţi decât primii. I se făcu frică. Dar se temea la fel de mult şi să fie lipsit de protecţia lor. Nu-i mai păsa de nimic acum, în afară de viaţa lui; şi să stea undeva deasupra, nu dedesubt. Îi privi plecând, folosind intimidarea pentru a pune în mişcare adunătura, strângându-i la un loc pe cei primejdioşi. Ştia ce făcuse. Asta îl îngrozea. Nu protestă, pentru că protestul lui ar fi fost considerat un semn de revoltă. Ar fi avut ei grijă să fie eliminat.

Se implică, îşi folosi prestanţa, vârsta şi faptul că figura sa era cunoscută unora: după o vreme începură să i se alăture oameni care i se adresau respectuos. Le ascultă necazurile şi temerile şi furia până ce Coledy instala o gardă în apropiere, să apere preţiosul lor reprezentant.

Într-o oră, docurile erau eliberate şi grupul de ordine, recunoscut de toţi, deţinea controlul.

7

I

PELL : 5/22/52

Jon Lukas se aşeză încruntat în fotoliul de consilier pe care fiul său, Vittorio, îl ocupase în ultimii trei ani. Deja, în familie, se pornise o criză internă: pierduse trei camere din cinci câte avea locuinţa lui, desprinse, pur şi simplu, prin mutarea pereţilor, pentru a primi doi veri Jacoby şi partenerii lor din ziua alternativă: unul dintre ei avea copii care băteau în pereţi şi ţipau. Mobila îi fusese înghesuită de către lucrători în încăperile care îi rămăseseră… încăperi mai târziu ocupate de Vittorio şi de ultima lui amantă. Fusese un fel de reîntoarcere acasă. El şi Vittorio ajunseseră rapid la o înţelegere: femeia pleacă şi Vittorio rămâne în posesia unui apartament şi a unui cont gras, situaţie cu mult mai bună decât transferul la baza de Jos, unde se cerea cu disperare tineri voluntari. Munca fizică şi vremea ploioasă a Lumii de Jos nu era pe gustul lui Vittorio. Ca lider, aici sus, fusese folositor, votase după cum i se spusese, acţionase conform directivelor, ţinuse la adăpost de haos Compania Lukas. având, cel puţin, destul bun-simţ pentru a rezolva de unul singur problemele mici şi a cere sfatul în privinţa celor majore. Ce făcuse cu contul era cu totul altă treabă. Jon îşi petrecuse timpul, după ce reuşise să se obişnuiască cu orarul orbital, în tovărăşia ofiţerilor Companiei, trecând în revistă registrele, revizuind fişele de personal şi conturile.

Adunarea lor fusese convocată de urgenţă; venise ca şi ceilalţi consilieri, adus de un mesaj în care se anunţa o reuniune extraordinară. Inima încă îi bătea puternic din pricina efortului. Porni sistemele consolei şi microfonul, ascultând în com mesajele care preocupau în acel moment consiliul, mesaje însoţite de o succesiune de imagini ale navelor pe ecranele de deasupra capului. Necazurile se înteţeau. Auzise zvonul tocmai de la birourile docurilor. Ceva era pe cale să se întâmple.

— Câţi sunteţi? întrebă Angelo, fără să capete vreun răspuns.

— Ştii ce se întâmplă? o întrebă Jon pe femeia de alături, delegată a sectorului verde, Anna Morevy.

— Vin mai mulţi refugiaţi şi nu vor să comunice nimic. Transportorul **Pacific**. Dinspre Staţia Esperance: atâta ştim. Nu cooperează deloc. Dar comandantul este Sung. La ce poţi să te aştepţi de la el ?

Soseau alţi consilieri, lojele se umpleau repede. Îşi strecură receptorul în ureche, porni recorderul, încercând să se pună la curent cu situaţia. Convoiul de pe scaner se apropiase prea mult, de deasupra planului sistemului solar, depăşind limita de siguranţă. Vocea secretarei îi şoptea explicaţii, îi prezenta imagini pe ecranul pupitrului, imagini care nu aduceau prea multe date în plus faţă de cele de dinainte.

Un emisar îşi făcu drum către rândul din spate, se aplecă peste umărul lui şi-i întinse o notă scrisă de mână. „Bine-ai venit înapoi”, citi el, mirat peste poate. „Eşti chemat să stai alături de Emilio Konstantin, pe locul zece. Experienţa ta privind Lumea de Jos se dovedeşte valoroasă. A. Konstantin”.

Inima începu din nou să-i bată repede, de această dată din cu totul alt motiv. Se ridică în picioare, îşi scoase casca din ureche şi închise canalul, coborî pe coridor sub privirile tuturor către locul liber din consiliul central, la masa din mijlocul amfiteatrului. Ajuns la scaun, se lăsă îmbrăţişat de pielea fină şi lemnul sculptat, devenind unul din Cei Zece ai staţiei Pell; simţi cum roşeşte nestăpânit din pricina triumfului – i se făcuse dreptate, în sfârşit, după zeci de ani. Marii Konstantini îl ţinuseră întreaga viaţă, deoparte de Cei Zece, în ciuda eforturilor, influenţei şi meritelor lui, dar iată-l acum aici.

Nu pentru că Angelo îşi schimbase cumva opiniile, de asta era absolut sigur. Probabil se votase. Câştigase câteva voturi în

consiliu, o consecinţă logică a lungului şi greului serviciu din Lumea de Jos. Dosarul lui se bucurase de apreciere în consiliu;

Întâlni, privirile lui Angelo, aşezat şi el, ceva mai încolo, la masă; avea casca fixată în ureche şi în privirea lui nu se ghicea urarea de bunvenit, nici bucuria; Angelo acceptase ridicarea lui în rang pentru că fusese nevoit – asta era clar. Jon zâmbi încordat, numai cu buzele, ca şi cum ar fi arătat că înţelege. Angelo îi întoarse gestul, dar nici în ochii lui nu se zări vreo sclipire.

— Repetă-l, rosti Angelo către corn. Continuă să-l trimiţi. Dă-mi legătura direct cu Sung.

Adunarea tăcea; încă mai veneau rapoarte de la centrală, descriind lenta evoluţie a transportoarelor care soseau: **Pacific** îşi mărise viteza.

— Aici Sung, ajunse o voce până la el. Transmit salutări Staţiei Pell. Aşteptaţi detalii.

— Câţi sunteţi? întrebă Angelo. Care este numărul celor îmbarcaţi pe navele dumitale, căpitane Sung ?

— Nouă mii.

Un murmur de groază se porni în încăpere.

— Linişte! spuse Angelo; nu mai auzea comunicarea. Am înţeles, nouă mii. Asta depăşeşte cu mult posibilităţile noastre. Vă cerem o întrunire aici, în consiliu, căpitane Sung. Am primit refugiaţi de pe Russell aduşi de nave comerciale fără escortă; am fost constrânşi să-i acceptăm. Raţiuni umanitare ne împiedică să refuzăm astfel de acostări. Vă cerem să informaţi comanda Flotei despre această situaţie periculoasă. Avem nevoie de suport militar, înţelegeţi, domnule? Vă rugăm insistent să vă consultaţi de urgenţă cu noi. Dorim să cooperăm, dar ne apropiem de un punct foarte dificil. Apelăm la sprijinul Flotei. Repet: veniţi, domnule ?

Din cealaltă parte se lăsă o tăcere scurtă. Consilierii se foiau în scaune, pentru că alarma de apropiere pornise să clipească, imaginile de pe ecrane fluturau turbate şi se înceţoşau în încercarea de a se focaliza pe transportorul vijelios.

— Un ultim convoi, sosi răspunsul, vine sub comanda lui Kresov de pe **Atlantic** dinspre Pan-Paris. Noroc, Staţie Pell.

Contactul se întrerupse brusc. Scanerul fulgeră, transportorul uriaş trecu la o viteză nepermis de mare pentru o asemenea distanţă de staţie.

Jon nu-l mai văzuse niciodată atât de furios pe Angela. Murmurul din consiliu alunecă în surdină şi, în sfârşit, megafoanele restabiliră o oarecare linişte. **Pacific** apăru dinspre zenit, făcând ecranele să înnebunească, parcă defectate. Până când imaginea reuşi să se stabilizeze, nava trecuse, neautorizată, lăsându-şi în urmă transportoarele cu mers greoi îndreptându-se către docuri. De undeva se auzi un apel surd, o chemare la ordine adresată sectorului Q.

— Apelaţi la forţele de rezervă, ordonă Angelo prin com unuia dintre şefii de sector. Cheamă tot personalul care nu-i la datorie – nu-mi pasă de câte ori va trebui să repeţi mesajul. Păstrează ordinea acolo, chiar dacă va trebui să tragi focuri de armă. Centrala, trimiteţi echipe spre navete, îndrumaţi-le către docurile rezervate lor. Puneţi un cordon de poliţie în cale; dacă este necesar.

După un moment, când alarma de coliziune încetă şi se auziră doar rapoartele referitoare la înaintarea lentă a transpoartelor către staţie :

— Trebuie să lărgim spaţiul Q, spuse Angelo, aruncând o privire în jur. Şi, cu regret, va trebui să confiscăm două nivele din sectorul roşu... le împărţim şi le integrăm în Q – imediat.

Amfiteatrul fu străbătut de un murmur de regret şi pe monitoare apăru imediat protestul delegaţiei sectorului roşu. Era un protest formal. Nimeni nu se alătură lui şi nu se trecu la votare.

— Sub nici o formă, continuă Angelo. fără măcar să-l ia în seamă, nu putem să dislocăm mai mulţi rezidenţi, nici să pierdem nivelele superioare prin care se face accesul la docuri. Dacă nu putem obţine sprijin din partea Flotei, va trebui să luăm alte măsuri. Trebuie să mutăm populaţia undeva. Jon Lukas, îmi cer scuze pentru notiţa scurtă, dar aş fi vrut să fi ajuns la întâlnirea de ieri. Nu putem risca alte amenajări în staţie. Odată aveai planuri detaliate pentru lărgirea bazei din Lumea de Jos. Care mai e situaţia ?

Jon clipi, cuprins de bănuieli şi de speranţă în acelaşi timp, deranjat de comportamentul fals al lui Angelo. Se ridică în picioare, deşi nu era nevoie; însă voia să cuprindă cu privirea întreaga sală.

— Dacă aş fi perfect informat asupra situaţiei, aş face toate eforturile: date fiind condiţiile, am venit cât am putut de

repede. În ceea ce priveşte propunerea dumneavoastră, ea nu este imposibil de realizat: cazarea, chiar a unui număr atât de mare de indivizi, în baza din Lumea de Jos ar putea fi făcută rapid şi fără probleme deosebite... dacă nu s-ar lua în calcul cei care deja locuiesc acolo. Condiţiile de viaţă... după trei ani, vă pot spune atât... sunt primitive. Indigenii sapă încăperi în pământ, care pot fi etanşate destul de bine; există suficiente compresoare şi materie primă pentru consolidare. Pellienii au fost întotdeauna cei mai eficienţi; nu au probleme cu aerul de respirat; ei pot fi înlocuiţi de un număr mai mare de oameni – pe câmp, in manufacturi, la defrişare, la construirea domurilor. Poate fi adus suficient personal pentru supravegherea lor. Detenţia nu pune nici o problemă; chiar şi cazurile cele mai dificile pot fi rezolvate – ajunge să le confiscăm măştile de respirat şi nu vor mai putea fugi, vor face tot ce le spunem.

— Domnule Lukas, se ridică Anton Eizel, un bătrân prieten al lui Angelo şi un binefăcător încăpăţânat. Domnule Lukas, cred că am înţeles greşit ceea ce am auzit. Vorbim despre cetăţeni liberi. Nu se pune problema ridicării unor colonii penitenciare. Aceştia sunt refugiaţi. Să nu transformăm planeta într-un lagăr.

— Daţi o raită prin Q! strigă cineva din amfiteatru. Uitaţi-vă ce dezastru aţi făcut în secţiunile acelea! Am avut case acolo, case frumoase. Numai vandalism şi distrugere. Au distrus totul. Au atacat trupele de ordine cu răngi şi cuţite de bucătărie; şi cine ştie dacă am pus mâna pe toate armele de foc după revoltă ?

— Se petrec crime acolo, strigă altcineva. Există tâlhari.

— Nu, spuse al treilea, o voce necunoscută celor din consiliu.

Privirile se întoarseră către individul slab care se aşezase pe locul eliberat de Jon. Acesta se ridică, nervos şi palid.

— Numele meu este Vassily Kressich. Am fost invitat ca reprezentant al sectorului Q. Am fost consilier pe Staţia Russell. Toate astea s-au petrecut, într-adevăr, însă în momentele de panică; acum este ordine, iar răufăcătorii au fost izolaţi în blocul vostru de detenţie.

Jon oftă.

— Bine ai venit, consiliere Kressich. Dar, pentru binele sectorului Q, trebuie să eliminăm presiunea. Populaţia trebuie transferată. Staţia a aşteptat vreme de un deceniu dezvoltarea

bazei din Lumea de Jos; acum avem destulă mână de lucru pentru a o face pe scară largă. Cei care muncesc devin parte a sistemului. Îşi vor clădi locuinţele în care vor sta. Reprezentantul sectorului Q nu este de aceeaşi părere ?

— Avem nevoie de acte în regulă. Refuzăm orice transfer fără acte. Ni s-a mai întâmplat odată şi uitaţi-vă la situaţia în care am ajuns. Alte asemenea transferuri nu pot decât să adauge alte necazuri, să ne îndepărteze din ce în ce mai mult de speranţa căpătării unei identităţi. Oamenii pe care îi reprezint nu mai acceptă să li se întâmple iarăşi asta.

— Ameninţi, domnule Kressich? întrebă Angelo. Omul părea gata să leşine.

— Nu, spuse el repede. Nu, domnule. Nu fac decât să transmit părerea celor pe care îi reprezint. Disperarea lor. Trebuie să capete acte în regulă. Orice altă soluţie va duce la ceea ce a spus domnul de dinainte – la un lagăr în beneficiul staţiei Pell. Asta e intenţia voastră ?

— Domnule Kressich, domnule Kressich. spuse Angelo. Nu vreţi să ne liniştim şi să discutăm pe îndelete? Ai să fii şi dumneata ascultat, domnule Kressich. Jon Lukas, vrei să continui ?

— Voi avea cifre exacte imediat ce voi căpăta acces la computerul central. Trebuie să mă obişnuiesc cu comenzile. Da, putem extinde baza din Lumea de Jos. Am planurile în detaliu. Voi putea anunţa costul şi schema de producţie în câteva zile.

Angelo dădu din cap, privindu-i încruntat. Nu era un moment plăcut pentru el.

— Luptăm pentru supravieţuirea noastră, spuse Angelo. Sincer vorbind, suntem într-o situaţie în care trebuie, să ne facem griji serioase pentru buna funcţionare a sistemelor de menţinere a vieţii. Trebuie redistribuit efortul. Nu putem permite ca raţia cetăţenilor staţiei Pell să ajungă pe mâna refugiaţilor, pentru că s-ar produce un dezechilibru. Trebuie să avem grijă să nu pornească o altă revoltă... nici acolo, nici aici. Iartă-mă, domnule Kressich. Aceasta e realitatea în care trăim; nu a fost alegerea noastră şi sunt sigur că nici a dumneavoastră. Nu putem pune în pericol staţia sau baza din Lumea de Jos; altfel, ne vom regăsi cu toţii pe transportoare cu direcţia Terra, fără nimic pe noi. Şi asta e o opţiune, a treia.

— Nu! Murmurul făcu înconjurul sălii.

Jon se aşeză, tăcut, privind spre Angelo, dându-şi seama de echilibrul atât de fragil al staţiei Pell. „Ai pierdut deja”, gândi el, gata să se ridice în consiliu şi să dea în vileag starea de lucruri dintre ei. Nu o făcu. Rămase aşezat cu dinţii încleştaţi. Era doar o problemă de timp. Pace... putea exista o şansă. Însă părea atât de îndepărtată după câte se petreceau afară, după fluxul de refugiaţi dinspre celelalte staţii... Tot ţinutul de Dincolo se scurgea în două direcţii, ca un şuvoi: către ei şi către Uniune; iar ei nu erau echipaţi să se descurce după cum ar fi dorit Angelo.

Ani întregi de guvernare a Konstantinilor, de teorie socială a Konstantinilor, de fanfaronadă a „comunităţii legale” dispreţuind securitatea şi refuzând acum să folosească forţa asupra refugiaţilor Q, sperând să facă ordine printre nelegiuiţi doar cu vorba bună. El putea rezolva întreaga problemă. Rămase liniştit pe locul lui.

Îşi dădea seama că haosul provocat de toleranţa Konstantinilor avea să năruie şi speranţele bazei din Lumea de Jos. Nu-şi putea imagina cu nici un chip reuşita planurilor pentru emigrarea spre planetă. Baza era condusă de Emilio Konstantin şi soţia sa, doi dintre aceia care permiteau pellienilor să lenevească şi să-şi vadă de superstiţiile şi obiceiurile lor în voie, iar asta avea să sfârşească prin deteriorarea echipamentului şi întârzierea construcţiilor. Iar dacă baza avea să fie populată cu refugiaţi din Q, imaginea pe care o avea în minte asupra viitorului planetei era dintre cele mai proaste.

Rămase liniştit, calculând şansele şi trăgând concluzii neplăcute.

II

— Nu vom putea supravieţui, îi spuse fiului său, Vittorio, în noaptea aceea, lui şi lui Dayin Jacoby, singura rudă pe care o agrea.

Se lăsă pe spate în scaun şi bău din vinul amar din Lumea de Jos, în apartamentul în care fusese stivuită mobila lui scumpă din celelalte camere, de care era acum separat.

— Pell se prăbuşeşte sub ochii noştri. Politica de catifea a lui Angelo ne va duce la pieire. Poate că ne vom alege cu gâturile tăiate în vreo revoltă dintre negocieri. Asta se va întâmpla, mă înţelegeţi? Ce facem: stăm şi acceptăm ?

Vittorio deveni brusc palid la faţă. aşa cum i se întâmpla de fiecare dată când discuţiile luau o turnură serioasă. Dayin era din alt aluat. Stătea serios şi îngândurat.

— Trebuie să existe o înţelegere, spuse Jon, cu voce lipsită de expresivitate.

Dayin clătină din cap.

— În vremuri ca acestea, e neapărat necesar să cunoşti două ieşiri. Şi sunt convins că" asemenea uşi se găsesc prin toată staţia... dacă ai cheia potrivită.

— Cât de compromise... crezi că sunt aceste ieşiri? Şi unde? Vărul tău s-a ocupat de cazurile câtorva refugiaţi. Ai vreo idee ?

— Una ar fi piaţa neagră – ştii tu, medicamente de întinerire şi altele. A înflorit aici, nu ştiai? Konstantin însuşi le ia; tu puteai să le capeţi acolo, în Lumea de Jos.

— E legal.

— Sigur că e legal; e **necesar.** Dar cum ajung medicamentele aici? Sursa lor se află în Uniune; negustorii le cumpără, le aduc aici. Cineva, undeva, este în reţea... negustori.... poate chiar contacte în staţie...

— Deci, cum găsim pe cineva să ne facă legătura cu reţeaua ?

— Am să aflu.

— Ştiu eu pe unul, spusa Vittorio, uimindu-i pe amândoi.

Îşi trecu limba peste buze, înghiţi greu.

— Roseen.

— Târfa aia a ta ?

— Ea cunoaşte traficul. Există un ofiţer de securitate... sus de tot. Un tip în regulă, dar cumpărat de traficanţi. Dacă vrei să încarci sau să descarci fără să vadă careva ceea ce faci – el poate să aranjeze.

Jon îşi privi ţintă fiul, rezultat al trecerii anilor şi al dorinţei lui disperate de a avea un urmaş. La urma urmei, nu era surprinzător ca Vittorio să cunoască asemenea lucruri.

— Excelent, spuse el rece. Ia povesteşte-mi. Poate dăm de vreo urmă. Dayin, proprietăţile noastre de pe Viking – trebuie să avem grijă de ele.

— Nu vorbeşti serios...

— Ba foarte serios. Am închiriat **Hansford.** Echipajul ei se mai află încă în spital. Interiorul arată ca după un măcel, dar o să meargă. Au nevoie disperată de bani. Şi tu poţi găsi un echipaj... prin contactele acelea de care vorbea Vittorio. Nu trebuie să le spui chiar tot. doar atât cât să le dai o motivaţie.

— Viking e, probabil, viitorul centru al necazurilor.

— E un risc, nu? O mulţime de transportoare au accidente. Unele dispar. Am auzit de la Konstantin; am să fac eu ceva... ceva care să fie interpretat drept un act de încredere în viitorul lui Viking.

Sorbi din paharul cu vin cu o strâmbătură a gurii.

— Ar fi bine să te mişti repede, înainte să ne lovească vreun potop de refugiaţi chiar dinspre Viking. Faci legătura cu filiera de acolo şi încerci să pătrunzi cât de mult. Ce şansă are acum Pell, în afară de a se alia cu Uniunea? Compania nu e de nici un ajutor. Flota nu face decât să ne sporească problemele. Nu putem suporta la nesfârşit, politica lui Konstantin are să ducă la o revoltă înainte ca situaţia să se liniştească; a venit vremea să se schimbe garda. Trebuie să spui asta foarte clar Uniunii, înţelegi... ei capătă un aliat; noi căpătăm... ce putem din această asociere. A doua ieşire, în cel mai rău caz. Dacă Pell rezistă, rămânem liniştiţi, în siguranţă.; dacă nu, mai bine ne retragem noi decât alţii, nu ?

— Iar eu voi fi cel care-şi riscă pielea, spuse Dayin.

— Ai prefera să fii aici când se porneşte revolta ? Sau să câştigi de la un adversar recunoscător... să-ţi aranjezi buzunarele? Sunt sigur că asta s-ar întâmpla; şi sunt convins c-o meriţi.

— Ce generos eşti, spuse acru Dayin.

— Viaţa de aici, spuse Jon, n-o să fie mai bună. Poate ajunge foarte incomodă. E un joc de noroc. Dar care lucru nu-i ?

Dayin dădu încet din cap.

— Am să caut un echipaj.

— Aşa mă gândeam că ai să faci.

— Ai prea multă încredere, Jon.

-— Numai în partea asta a familiei. Niciodată în Konstantini. Angelo ar fi trebuit să mă lase acolo, în Lumea de Jos. Probabil că îşi doreşte s-o fi făcut. Dar consiliul a votat altfel; şi poate c-au avut noroc. Poate.

8

PELL: 5/23/52

I-au oferit un scaun. Erau întotdeauna curtenitori, întotdeauna îi spuneau „domnul Talley”, niciodată nu-i aminteau gradul pe care-l purta – un obicei civil; sau poate înţeleseseră că aici unioniştii mai erau încă priviţi drept răzvrătiţi şi nu aveau, pentru ei, vreun grad. Poate că îl urau, dar erau, fără îndoială, blânzi cu el şi amabili. În acelaşi timp, purtarea lor îl speria, pentru că îi bănuia de prefăcătorie.

Îi dădură să completeze mai multe formulare. Un doctor se aşeză în faţa lui şi încercă să-i explice procedurile în detaliu.

— Nu vreau să aud nimic, spuse el. Vreau doar să semnez hârtiile. De zile întregi suport asta. Nu e destul ?

— Testele tale nu au fost corecte, spuse doctorul. Ai minţit, ai dat răspunsuri false la interogatorii. Aparatele au arătat că minţeai. Sau că erai obosit. Am întrebat dacă ai fost constrâns şi aparatele au arătat că ai minţit când ai spus că nu.

— Dă-mi stiloul.

— Te forţează cineva? Răspunsurile tale sunt înregistrate.

— Nimeni nu mă forţează.

— Şi asta e o minciună, domnule Talley.

— Nu.

Nu reuşi să-şi stăpânească tremurul vocii.

— Noi ne ocupăm de obicei de criminali, care şi ei au tendinţa să mintă.

Doctorul ridică stiloul ca să nu poată ajunge la el.

— Uneori, foarte rar, cu bună ştiinţă. E o formă de sinucidere. Din punct de vedere medical, oricine are dreptul s-o facă – fireşte, cu câteva restricţii; mai ales că ai fost pe deplin informat şi ai înţeles toate implicaţiile. Dacă tratamentul continuă după program, ai să-ţi revii cam peste o lună. Capeţi independenţă legală peste încă şase luni. În privinţa refacerii complete... înţelegi că poate să apară o tulburare definitivă în capacităţile tale de integrare socială s-ar putea să fie şi alte implicaţii psihologice...

Talley îi smulse stiloul,din mână şi semnă. Doctorul luă hârtiile şi le cercetă din priviri. În sfârşit, scoase din buzunar o hârtie boţită şi îndoită de multe ori pe care i-o întinse peste masă.

Josh o netezi, văzu o notă cu vreo şase semnături. „Contul tău în computerul staţiei este de cincizeci de credite, îi poţi cheltui după dorinţa”. Donaţia era semnată de şase dintre gardieni; cei cu care jucase cărţi. Îi dăruiau din buzunarul lor. Lacrimile îi înceţoşară privirea.

— Nu te răzgândeşti? întrebă doctorul. Clătină din cap şi împături hârtia.

— Pot s-o păstrez ?

— O să fie păstrată laolaltă cu celelalte lucruri ale tale. Ţi se va înapoia totul la sfârşit.

— N-o să mai conteze atunci, nu ?

— Nu aşa ca acum, spuse doctorul. Cel puţin pentru o perioadă.

Îi înapoie hârtia.

— Am să-ţi dau un tranchilizant, spuse doctorul şi chemă un asistent care aduse o cupă cu un lichid albastru.

O acceptă, bău şi nu simţi nimic deosebit.

Doctorul îi întinse nişte foi albe şi lăsă jos stiloul.

— Scrie-ţi impresiile tale despre Pell. Vrei ?

Începu. I se ceruseră lucruri ciudate în zilele cât îl testaseră. Scrise un paragraf despre felul în care fusese interogat de către gardieni şi despre felul în care simţea că fusese tratat. Fraza porni s-o ia razna. Nu mai scria pe hârtie. Ajunse la marginea mesei şi nu mai găsi drumul înapoi. Literele se înnodau una în alta.

Doctorul întinse mâna şi îi luă stiloul.

9

I

PELL: 5/28/52

Damon aruncă o privire peste raportul de pe masă. Nu se obişnuise cu procedura, cu legea marţială din Q. Venise la birou cu trei casete video şi un teanc de formulare în care cinci indivizi erau condamnaţi la Corecţie.

Viziona filmul cu fălcile încleştate, scenele de revoltă curgeau pe ecranul larg din perete; tresări la vederea crimei. Nu exista nici o îndoială asupra delictului sau a identităţii-făptaşilor. Biroul Juridic era asaltat de o groază de cazuri, nu mai era timp

pentru recursuri ori amânări. Aveau de-a face cu o situaţie care putea afecta întreaga staţie, care îi putea aduce în situaţia celor veniţi pe Hansford. De vreme ce sistemele de menţinere a vieţii erau ameninţate, de vreme ce oamenii erau destul de nebuni să aprindă focuri pe docuri... sau să atace secţiile de poliţie cu cuţite de bucătărie...

Scoase dosarul şi completă autorizaţia. Nu era drept, erau doar cinci poliţişti care fuseseră observaţi, cinci dintr-un număr mai mare, mult mai vinovaţi. Dar erau cinci indivizi care nu trebuiau să mai ucidă vreodată, nici să pună în primejdie echilibrul fragil al staţiei cu miile de vieţi ale ei. Corecţie totală, scrise el, ceea ce însemna restructurarea personalităţii. Procesul avea să repare nedreptatea, dacă se făcuse vreuna. Dacă erau nevinovaţi, avea să se descopere la interogatoriu, dacă se putea face acest lucru. Simţea că face o prostie şi era speriat. Legea marţială fusese declarată mult prea repede. Tatăl său trecuse prin chinurile iadului întreaga noapte, ca să poată lua o asemenea hotărâre propusă de consiliu.

O copie plecă spre biroul avocatului public al apărării. De acolo aveau să fie mobilizaţi aceia care trebuiau să facă cercetări, să ceară recursul dacă era cazul. Până şi această procedură era blocată în starea de lucruri prezentă. Doar dacă s-ar fi putut dovedi existenta vreunei erori; iar dovezile se aflau în Q, de neatins. Nedreptăţile erau şi ele posibile. Acuzaţii fuseseră condamnaţi pe baza declaraţiei poliţiştilor asediaţi şi a filmului care nu arăta ce se întâmplase mai înainte. Existau cinci sute de rapoarte de furturi şi crime pe biroul lui, toate petrecute în Q, un loc în care, înainte, abia dacă se confruntau cu două sau trei astfel de plângeri într-un an. Computerul fusese potopit cu cereri de date.

Trecuseră zile întregi până să se pună în ordine actele de identitate şi celelalte documente pentru Q; acum totul era iarăşi distrus. Furturile şi distrugerile luaseră o asemenea amploare încât nici un act nu mai era demn de crezare. Cele mai multe documente erau probabil false, iar cele mai credibile aparţineau celor mai puţin cinstiţi. Jurămintele nu valorau nimic, acolo unde domnea ameninţarea. Oamenii erau în stare să jure pe orice, pentru siguranţa lor. Până şi cei care fuseseră în regulă la venire aveau asupra lor acte fără confirmare: trupele de ordine confiscaseră cartelele şi actele pentru a le salva de la jaf; îi

acceptaseră doar pe acei câţiva capabili să-şi declare fără putinţă de tăgadă identitatea şi să-şi găsească un susţinător din partea staţiei – dar lucrurile se rezolvau prea încet faţă de rata influxului; staţia principală nu avea loc pentru ei. Era o nebunie, încercaseră cu toate forţele să elimine panica şi graba; nu făcuseră decât să înrăutăţească lucrurile.

— „Tom”, tastă el o notă personală către Tom Ushant, la biroul avocatului apărării, „dacă ai senzaţia că e ceva în neregulă cu aceste cazuri, cheamă-mă fără să ţii seama de proceduri. Am condamnat prea aspru şi de prea multe ori; se pot face greşeli. N-aş vrea să descopăr vreuna abia după începerea procedurilor.”

Nu se aşteptase la o replică. Ea, însă, veni. „Damon, cercetează dosarul Talley dacă vrei să găseşti ceva care să-ţi tulbure somnul. Pe Russell se folosea Corecţia”.

„Vrei să spui că a trecut prin asta ?”

„Nu prin tratament. Vreau să spun că s-a folosit asta la interogatoriul lui”.

,,Am să-mi arunc o privire.”

Închise contactul, formă numărul de acces şi afişă dosarul pe monitor. Pagină după pagină, propriile interogatorii defilară pe ecran, cele mai multe lipsite de răspuns: numele şi numărul navelor, misiuni... un soldat ar putea şti cine îl comandă şi în cine trage, dar nu mai mult. Amintiri de acasă apoi... familia ucisă într-un raid al Flotei asupra sistemului minier de pe Cyteen; un frate ucis la datorie – destule motive ca să poarte ranchiună dacă dorea. Lăsase în urmă, pe proprietatea de pe Cyteen, un soi de plantaţie, pe sora mamei... apoi o şcoală guvernamentală, unde aflase o mulţime de secrete tehnice. Declara că nu are cunoştinţă de politica înaltă, nici resentimente pentru situaţia de faţă. Paginile defilau în mod real, necomprimate, vorbind despre lucruri alandala... înclinând să se transforme în lucruri personale, sacre, tipul acela de detalii intime care ieşeau la suprafaţă în timpul Corecţiei, în vreme ce o bună parte a eului rămânea golit, examinat, sortat. Teama de a fi părăsit, aceasta era cea mai profundă; teama de a fi o povară rudelor, de faptul că merita să fie părăsit: avea un fel de sentiment confuz de vină în privinţa pierderii familiei, avea o teamă profundă ca asta să nu se repete, în orice relaţie cu oricine. Îşi iubea mătuşa. „A avut grijă de mine”, apăruse

ameninţarea acestei temeri, la un moment dat. „M-a sprijinit uneori. M-a sprijinit... m-a iubit”. Nu voise s-o lase acasă. Dar Uniunea avea pretenţiile ei; fusese întreţinut de stat şi l-au luat, când a împlinit vârsta. A urmat o etapă de studiu profund, pe cheltuiala statului, a fost şcolarizat, antrenat militar şi nu a avut parte de permisii. O vreme, a primit scrisori de la mătuşă; unchiul nu i-a scris niciodată. Credea că mătuşa murise, pentru că scrisorile se opriseră cu câţiva ani în urmă. „Altfel mi-ar fi scris”, credea el. „Mă iubea”. Dar se temea şi mai mult să nu fi murit; să nu afle că ea dorise, într-adevăr, banii statului; se simţea vinovat că nu venise acasă; simţea că meritase să fie părăsit. Îi scrisese unchiului şi nu primise nici un răspuns. Asta îl duruse, deşi între el şi unchi nu existase niciodată dragoste. Atitudini, credinţe... altă rană, o prietenie ruptă; o iubire imatură, alt caz în care scrisorile încetaseră să mai vină, iar această rană se adăuga celorlalte. Se legase sufleteşte, mai târziu, de un tovarăş de muncă... ruptura îl duruse. Avea tendinţa să se acuze de unul singur până la disperare. „M-a sprijinit”, îşi repeta el, într-o patetică şi secretă singurătate. Şi multe altele.

Începu să descopere. Groaza de întuneric. Un coşmar vag, repetat: un loc alb. Interogatoriu. Droguri. Pe Russell se folosiseră droguri, împotriva politicii Companiei, împotriva drepturilor umane – doriseră să obţină ceva de la Talley, un lucru pe care el nu-l avea. Îl luaseră din zona Mariner – de pe Mariner chiar – îl transferaseră pe Russell, când panica ajunsese la culme. Doriseră informaţii despre staţia aceea ameninţată; folosiseră tehnicile Corecţiei în timpul interogatoriilor. Damon îşi sprijini bărbia în palmă, privi dosarul fragmentar derulându-se, cu o senzaţie neplăcută în stomac. Se simţi ruşinat de descoperirile pe care le făcuse fără să vrea. Nu pusese la îndoială rapoartele de pe Russell, nu le cercetase el însuşi; avea alte lucruri de rezolvat şi avea un personal care să se ocupe special devasta; nu dorise – o recunoştea – să mai aibă de-a face cu cazul. Talley nu-l chemase niciodată. I se opusese. Se forţase, aproape necondiţionat de tratamentul anterior, să impună staţiei singura acţiune care putea pune capăt chinurilor minţii lui. Talley îl privise drept în ochi şi îşi aranjase propria sinucidere.

Dosarul se derula înainte... de la interogatoriul sub efectul drogurilor la evacuarea haotică, prins între bande de orbitali şi soldaţi ameninţători.

Avea în faţă povestea întâmplărilor din timpul lungii călătorii, prizonier pe una din navele lui Mazian... **Norway...** şi Mallory.

Stinse monitorul, rămase privind ţintă la teancul de hârtii, unde zăceau condamnările neisprăvite. După o vreme, se puse din nou pe treabă; degetele îi erau amorţite când semnă autorizaţiile.

Bărbaţi şi femei se îmbarcaseră de pe Steaua lui Russel, oameni care, ca şi Talley, poate că fuseseră sănătoşi la minte înainte să înceapă totul. Cei care coborâseră din acele nave, cei aflaţi acum în Q... fuseseră făcuţi ceea ce erau de oameni care nu se deosebeau de el.

Nu făcea decât să împingă spre distrugere vieţi nevinovate, ca aceea a lui Talley, pentru care nu mai exista nici o speranţă. Indivizi asemenea lui însuşi, gândi el, care se văzuseră aruncaţi în afara civilizaţiei, într-un loc în care civilizaţia încetase să mai însemne ceva.

Oamenii din Flota lui Mazian – până şi ei, precum Mallory – începuseră să fie altfel.

„N-am să fac contestaţie”, îi spusese Tom la o masa la care mai mult băuseră decât mâncaseră.

După cum se îndreptase spre mica secţie de Corecţie din sectorul roşu, până în zona de tratament. Îl văzuse pe Josh Talley. El nu-l observase, deşi poate că asta nu conta. Talley se odihnea la ora aceea, mâncase. Tava se afla încă pe masă: mâncase bine. Stătea aşezat pe pat cu o expresie ciudat de limpede, cu fruntea netedă, lipsită de riduri.

I I

Angelo ridică ochii spre consilier, luă raportul navei aflate la mare distanţă şi îl parcurse, apoi privi în sus.

— De ce **Hansford ?**

Consilierul îşi schimbă greutatea de pe un picior pe altul, nedumerit.

— Domnule ?

— Dintre două duzini de nave, tocmai **Hansford** are un comision de îndeplinit? Ţi se pare potrivit? Şi cu ce echipaj ?

— Cred că echipajul a fost angajat de pe lista de inactivi, domnule.

Angelo răsfoi prin raport.

— Compania Lukas. Către Viking cu o navă goală, condus de un echipaj de la docuri şi cu Dayin Jacoby drept pasager? Dă-mi-l pe Jon Lukas la com.

— Domnule, spuse consilierul, la vremea asta nava deja a părăsit docul.

— Ştiu cât este ceasul. Dă-mi-l pe Jon Lukas.

— Da, domnule.

Consilierul ieşi. După câteva, clipe, monitorul de pe birou se lumină şi apăru Jon Lukas. Angelo trase puternic aer în piept, se linişti şi îndreptă raportul către camera video.

— Vezi asta ?

— Ai vreo nedumerire ?

— Ce se întâmplă ?

— Avem bunuri pe Viking. Afaceri de continuat. Să lăsăm interesele. noastre acolo să fie distruse de panică şi dezordine? Staţia ne datorează nişte garanţii.

— Dar tocmai cu **Hansford ?**

— Am avut ocazia să închiriem o navă la standarde coborâte. Economie, Angelo.

— Asta-i tot ?

— Nu cred că pricep ce vrei să spui.

— **Hansford** nu a fost construit pentru transport de mărfuri. Ce fel de lucruri vrei să ridici de pe Viking ?

— O să încărcăm atât cât o să poată duce **Hansford,** în starea în care se află. O s-o reparăm la destinaţie, unde serviciile sunt mai puţin aglomerate. Restructurarea navei este preţul chiriei pentru care am căpătat permisiunea s-o folosim, dacă trebuie neapărat să ştii. Marfa transportată va acoperi costurile; o să ne întoarcem încărcaţi cu provizii absolut

necesare. Cred că ai să fii mulţumit. Dayin este la bord ca să supravegheze şi să administreze nişte afaceri la biroul nostru de pe Viking.

— Ai de gând ca în această încărcătură să incluzi şi personalul Companiei Lukas... sau pe alţii? N-ai să vinzi transportul de pe Viking. N-ai să-ţi muţi biroul de acolo.

— A, asta-i grija ta !

— Asta trebuie să fie grija mea când pleacă nave într-acolo fără o încărcătură suficientă pentru a justifica deplasarea lor, îndreptându-se către o populaţie pe care nu o putem stăpâni, dacă intră în panică. Vreau să-ţi spun, Jon, că nu putem risca fără rost, nici ca o singură companie să-şi scoată angajaţii favoriţi şi să declanşeze panica pe altă staţie. Mă auzi ?

— Am discutat problema cu Dying. Te asigur că misiunea noastră este una de sprijin. Comerţul trebuie să continue, nu-i aşa? Altfel ne sufocăm. Şi, înaintea noastră, Viking. Staţiile pe care se baza comerţul de acolo au fost distruse. Dacă ai să laşi staţia Viking să dea de greutăţi, s-ar putea ca oamenii de acolo să năvălească peste noi fără să-i fi invitat. Le ducem hrană şi chimicale; nimic din lucrurile de care duce lipsă Pell... am umplut cele două depozite ale navei, singurele care sunt în stare să păstreze marfa. Oare, fiecare navă lansată este supusă acestui interogatoriu? îţi pot pune la dispoziţie registrele companiei, dacă vrei să le vezi. Găsesc, totuşi, că gestul este deplasat. Indiferent de sentimentele tale, Angelo, cred că Dayin merită laude pentru că a fost de acord să meargă acolo, având în vedere circumstanţele. Nu ţi-am cerut laude, dar nu mă aşteptam la acuzaţii. Vrei registrele, Angelo ?

— Nu. Mulţumesc, Jon, şi scuză-mă. Dacă Dayin şi căpitanul navei pot calcula corect primejdia. Fiecare navă lansată trebuie să fie cercetată. Nu am nimic personal cu voi,

— Orice problemă ai, Angelo, eşti binevenit: atâta timp cât poziţiile noastre sunt pe picior de egalitate. Mulţumesc !

— Mulţumesc, Jon!

Jon închise. Angelo făcu acelaşi lucru, rămase cu ochii ţintă la raport, îl răsfoi, în sfârşit semnă autorizaţia şi o azvârli în sertarul cu dosare; toate birourile se aflau în urmă cu activitatea. Toate. Sectorul Q le mânca prea multe ore de muncă.

— Domnule, se auzi vocea secretarului Mills. Fiul dvs., domnule.

Tastă aprobarea legăturii, rămase oarecum surprins când, în locul unei convorbiri prin com, se deschise uşa şi Damon păşi înăuntru.

— Am adus chiar eu rapoartele procesate, spuse Damon.

Se aşeză, se aplecă peste birou, sprijinit în coate. Ochii lui Damon păreau teribil de obosiţi, ca şi ai lui.

— Am trimis cinci indivizi la Corecţie în dimineaţa asta.

— Cinci indivizi nu înseamnă o tragedie, spuse Angelo, nonşalant. Am pus la punct o tragere la sorţi supravegheată de computer, să vedem cine rămâne şi cine pleacă de pe staţie. Am avut o altă furtună în Lumea de Jos, care a inundat din nou moara, şi tocmai am fost anunţat că s-au găsit victimele potopului. Am la docuri nave sub comanda unora ajunşi la capătul nervilor, gata să intre în panică; una tocmai mi-a scăpat printre degete, şi încă două sunt gata să plece mâine. Dacă e adevărat zvonul că oamenii lui Mazian au ales Pell ca refugiu, în ce stare vor rămâne celelalte staţii? Ce se va întâmpla când vor intra în panică şi se vor îndrepta încoace cu cargourile burduşite? Şi de unde să ştiu că nu e chiar acum cineva acolo, pregătit să vândă traversarea celor mai speriaţi? Sistemele noastre de menţinere a vieţii n-o să mai reziste multă vreme.

Făcu un gest vag către un teanc de documente.

— O să militarizăm transportoarele pe care le avem, o să canalizăm toate finanţele spre acţiunea asta.

— Vrei să deschizi focul asupra navelor refugiate ?

— Dacă nu ne putem înţelege cu navele care se apropie – da. Aş vrea să vorbesc cu Elena astăzi; ea o să stabilească primul contact cu negustorii. De aceea, în clipa asta nu pot simpatiza cu cei cinci răzvrătiţi. Iartă-mă.

Vocea îi sună dogită. Damon se întinse peste masă, îi prinse încheietura mâinii şi o strânse, apoi i-o eliberă.

— Emilio are nevoie de ajutor acolo jos ?

— A spus că nu. Moara e un dezastru. Mâl peste tot.

— Au găsit toţi morţii?

El clătină din cap.

— Noaptea trecută. Bennett Jacint şi Ty Brown; pe Wes Kyle l-au găsit ieri după-amiază... atât până acum, după ce au scotocit malurile şi stufărişul. Emilio şi Miliko spun că moralul

este bun, dacă se ia în considerare grozăvia petrecută. Pellienii construiesc stăvilare. Mulţi dintre ei au fost neliniştiţi de traficul uman; am ordonat să li se permită să intre mai des în bază şi am autorizat unele grupuri ceva mai antrenate să vină ca echipe de întreţinere aici sus: sistemele lor de menţinere a vieţii sunt în formă bună şi au renunţat la câţiva tehnicieni pe care îi putem perfecţiona. Trimit cu naveta pe oricare vrea să coboare voluntar, şi când spun asta mă refer până şi la mâna de lucru antrenată de pe docuri; sunt în stare să supravegheze echipamentele de construcţie. Sau pot învăţa. Am intrat într-o nouă eră. Una aspră.

Îşi strânse buzele şi trase puternic aer printre dinţi.

— Tu şi cu Elene v-aţi gândit la varianta Terra ?

— Domnule ?

— Tu, fratele tău. Elene şi Miliko – gândeşte-te, te rog.

— Nu, spuse Damon. Să las totul baltă şi să fug? Îţi închipui că o să fac asta ?

— Pun răul înainte, Damon. Nu primim ajutor de pe Pământ, doar observatori. Îşi fac planuri cum să se retragă, nu cum să ne trimită întăritori -sau nave. Nu. Se retrag încetul cu încetul. Mazian nu poate rezista la nesfârşit. Porturile de pe Mariner... erau vitale. Urmează curând Viking; şi toate celelalte pe care. Uniunea ajunge să pună mâna; Uniunea a început să înlăture Flota; Pământul a făcut-o deja. Ducem lipsă de orice, inclusiv de spaţiu în care să fugim.

-— Stelele din Urmă – ştii că se discuta la un moment dat despre redeschiderea uneia dintre staţiile acelea...

— Un vis. Nu vom avea niciodată vreo şansă. Decât dacă Flota ar funcţiona perfect. Şi, în egoismul meu, mi-ar place să-mi văd copiii scăpaţi de aici.

Chipul lui Damon era foarte alb.

— Nu. Sub nici o formă, nu.

— Nu fi nobil. Prefer siguranţa ta decât ajutorul tău. Konstantinii n-au să dispară în anii care vor veni. Dacă ne înlătură, e ca şi cum ar şterge memoria lucrurilor. Tu îţi faci probleme din pricina delicvenţilor; gândeşte-te mai bine, la tine şi la Elene. Soluţia pe care ne-o dă Uniunea e să devenim... marionete în birourile lor; o populaţie născută în laboratoare pentru a umple lumea... au să muncească pământul la baza din Lumea de Jos şi au să construiască. Mă rog cerului să-i ajute pe

pellieni. Aş coopera cu ei... ca şi tine... să ţinem staţia Pell la adăpost de lucrurile cele mai rele; dar ei nu văd lucrurile în felul ăsta. Şi nu vreau să te ştiu în mâinile lor. Suntem ţinte valoroase. Am trăit toată viaţa sub ameninţarea asta. Cu siguranţă că nu cer prea mult dacă fac şi eu un lucru egoist – cel de a-mi salva fiii.

— Emilio ce a zis ?

— Emilio şi cu mine încă mai discutăm.

— Te-a refuzat. Ei bine, şi eu fac la fel.

— Mama ta vrea să schimbe o vorbă cu tine.

— Pe ea o trimiţi ?

Angelo se încruntă.

— Ştii bine că asta nu se poate.

— Da. Ştiu asta. Dar nu plec şi nu cred că Emilio va face o altă alegere. Dacă pleacă, îi doresc numai binele, dar eu nu fac pasul ăsta.

— Nu ştii ce spui. făcu Angelo scurt. O să vorbim mai târziu.

— N-o să mai vorbim, spuse Damon. Dacă noi ne retragem, se va declanşa panica. Ştiu asta. Şi tu o ştii. Nu mai vorbesc de faptul că erai convins de la început că n-am să accept.

Era adevărat; ştiuse de la început.

— Nu, continuă Damon şi îşi lăsă mâna peste cea a tatălui, se ridică şi plecă.

Angelo rămase aşezat, privi către perete, către portretele de pe raft, un şir de imagini tridimensionale... Alicia înainte de accident; tânăra Alicia şi el însuşi; o, succesiune de chipuri ale lui Damon şi Emilio de la copilărie până la maturitate; apoi imaginile soţiilor lor şi ale nepoţilor. Se uită la toate chipurile adunate acolo, la toate vârstele lor, şi recunoscu în sinea lui că, începând din acea clipă, zilele bune aveau să fie tot mai puţine.

Pe de o parte era furios pe băieţii lui; iar pe de alta... mândru. El îi făcuse să fie aşa cum erau.

„Emilio”, scrise el, privind către şirul de imagini, fiului din Lumea de Jos, „fratele tău îţi transmite prin mine dragostea lui. Trimite-mi orice pellian priceput de care te poţi lipsi. Din partea mea, îţi trimit o mie de voluntari de pe staţie; continuă să lărgeşti baza nouă, chiar dacă pentru asta vei avea nevoie de echipament suplimentar. Apelează la pellieni pentru ajutor,

trimite Sus alimentele pe care le găseşti la indigeni. Cu toată dragostea”.

Apoi, către securitate: „Eliberaţi-i pe toţi cei care nu se dovedesc a fi violenţi. Îi vom trimite în Lumea de Jos, ca voluntari”.

Îşi dădea seama, în acelaşi timp, unde aveau să ducă ordinele lui; cei mai răi aveau să rămână pe staţie, în preajma centrelor vitale. Turbulenţii aveau să fie trimişi în Lumea de Jos şi ţinuţi din scurt; cât mai repede. Dar era nevoie de mai multă înţelegere din partea indigenilor, de mai mult respect pentru tehnicienii care fuseseră convinşi să coboare acolo, în noroi şi în condiţii primitive... baza nu putea fi transformată într-o colonie penitenciară. De ea depindea viaţa. Ea era sprijinul staţiei Pell, iar el refuza să o pună în primejdie, să dărâme toate visele pe care şi le făcuse pentru viitor.

Venise vremea nopţii când se gândi să pună la cale un accident în care toţi cei din Q să fie decomprimaţi. Era o idee îngrozitoare, o soluţie nebunească, să ucidă mii de nevinovaţi ca să scape de cei nedoriţi... sau să-i transporte în cargouri, grup după grup, şi să producă accident după accident, eliberând astfel staţia de povară, apărând-o de stricăciuni. Damon îşi pierduse somnul gândindu-se la cinci persoane. El medita la lucruri cu adevărat îngrozitoare.

Acesta era motivul pentru care dorea ca fiii lui să părăsească staţia. Uneori, avea impresia că ar putea fi capabil să aplice măsurile drastice pe care le cereau unii, dar slăbiciunea spiritului îl oprea; ar fi pus în pericol valori nepreţuite de dragul unei grămezi de fier vechi, mizerabil, din care veneau fără încetare rapoarte despre crime şi violuri.

Apoi se gândi la consecinţele unui stat poliţist, la viaţa pe care aveau s-o înfrunte atunci şi respinse o asemenea idee, în ciuda acuzaţiilor ce fuseseră aduse vreodată staţiei Pell.

— Domnule, îl întrerupse o voce, cu tonul ascuţit al transmisiilor din centrală. Domnule, avem trafic de apropiere.

— Dă-mi legătura aici, spuse el şi înghiţi greu atunci când imaginea radar ajunse pe monitor: nouă nave. Care e identitatea lor ?

— Transportorul **Atlantic,** răspunse vocea din centrală. Domnule, au opt fregate în convoi. Cer permisiunea să tragă la doc. Ne-au avertizat despre starea precară a celor de la bord.

— Negativ, spuse Angelo. Nu, până nu ajungem la o înţelegere.

Nu puteau primi atât de mulţi; nu puteau primi încă un lot ca al lui Mallory. Inima îi bătea nebuneşte, îl durea.

— Dă-mi-l pe Kreshov de pe **Atlantic.** Fă-mi legătura.

Din cealaltă parte se refuza contactul. Nava de război îşi vedea de treabă după bunul ei plac. Nu se puteau împotrivi.

Convoiul se apropie, cufundat în tăcere, ameninţând cu încărcătura sa, până ce ajunse la limita securităţii; se porni alarma.

III
LUMEA DE JOS : BAZA PRINCIPALA : 5/28/52

Ploaia continua să cadă, în bubuitul tunetelor. Tam-utsa-pitan privea oamenii venind şi plecând, cu braţele împrejurul genunchilor, cu picioarele goale cufundate în clisă, cu apa picurându-i încet de pe blană. Multe dintre lucrurile pe care le făceau oamenii păreau fără sens; multe nu aveau un folos clar; poate, aveau pentru zei, poate că oamenii le făceau pentru a mai domoli furia zeilor; dar rostul mormintelor... lucrul ăsta trist hisa îl înţelegea. Lacrimile, ascunse înapoia măştilor, hisa le înţelegea. Privi, legănându-se uşor, până ce ultimul om dispăru, lăsând doar noroiul şi ploaia în locul acela în care oamenii îşi aşezaseră morţii.

Apoi, ea se ridică în picioare şi merse către locul cu cilindri şi gropi, scurmând în noroi cu degetele mari de la picioare. Răsturnaseră pământ peste Bennett Jacint şi peste ceilalţi doi. Ploaia făcuse din locul acela un lac mare, dar ea văzuse; nu ştia care erau semnele pe care le făcuseră oamenii pentru ochii lor, dar ea îl ştia pe al ei.

Ducea cu ea un toiag pe care-l meşterise Bătrânul. Se apropie prin ploaie, goală, doar cu mărgelele şi fâşiile de piele pe care le purta într-un şirag pe umăr. Se opri deasupra mormântului, prinse toiagul cu ambele mâini şi îl îndesă cu

putere în noroiul moale; înclină chipul-duh astfel încât să privească în sus cât mai mult, iar de proeminenţele lui atârnă mărgelele şi fâşiile de piele, aranjându-le cu grijă, fără să ia în seamă ploaia deasă.

În apropiere se auziră paşi în smârc, şuieratul unei respiraţii umane. Se răsuci şi se feri într-o parte, înfricoşată că un om reuşise să-i ia prin surprindere auzul, şi rămase cu ochii aţintiţi pe figura acoperită cu masca de respirat.

— Ce faci aici? întrebă omul.

Ea se îndreptă şi îşi şterse de coapse mâinile mânjite cu noroi. Faptul că era goală o jena, ştia că asta îi supăra pe oameni. Nu avea nici un răspuns bun pentru el. Omul privi toiagul-duh, ofrandele de pe mormânt... apoi spre ea. Figura lui, atât cât se lăsa descoperită privirii ei, părea mai puţin furioasă decât promisese vocea.

— Bennet? o întrebă omul.

Ea bâigui un da, cuprinsă încă de tristeţe. Auzind numele rostit, lacrimile îi umplură ochii, dar ploaia i le spălă. Mânie... şi asta simţea, mânie că murise Bennet şi nu altcineva.

— Eu sunt Emilio Konstantin. spuse el, iar ea se îndreptă de îndată şi se linişti. Îţi mulţumesc, în numele lui Bennett Jacint; şi el ţi-ar fi mulţumit.

— Omule-Konstantin, zise ea. revenindu-şi complet şi îl atinse pe acest om mare din seminţia celor mari. Iubit omul-Bennett, toţi iubit omul-Bennett. Om bun. Spunea el prieten. Toţi pellii sunt trişti.

El, marele om-Konstantin, îi puse o mână pe umăr, iar ea se întoarse, îl înconjură cu braţul şi îşi sprijini capul de pieptul lui, îl îmbrăţişa solemn, peste hainele galbene, ude, care-i dădeau o senzaţie îngrozitoare.

— Bunul Bennet făcut Lukas turbat. Bun prieten pentru pellieni. Păcat el plecat. Foarte, foarte păcat, omule-Konstantin.

— Am auzit, spuse el. Am auzit cum a fost aici.

Omul-Konstantin bun prieten, îşi ridică faţa la atingerea lui, privi fără teamă în masca ciudată care-l făcea urât privirii.

— Iubesc oamenii buni. Pellienii muncesc tare, muncesc tare pentru Konstantin. Dat ţie daruri. Nu pleca iar.

Părea sinceră în vorbele ei. Aflase cum se purtase Lukas. Toţi cei din tabăra indigenilor se vădeau binevoitori Konstantinilor. despre care spuneau că fuseseră întotdeauna cei

mai buni oameni, aducători de daruri mai multe decât ar fi putut da hisa.

— Care este numele tău? întrebă el, mângâindu-i obrazul. Oamenii cum te strigă ?

Ea deveni brusc serioasă, şi încălzită de bunătatea lui. Îşi mângâie cu mândrie obrazul neted ascuns de blana lucioasă din pricina umezelii.

— Oamenii îmi spun Satin, spuse ea şi râse, pentru că adevăratul ei nume îi aparţinea, un lucru hisa.

Bennett i-l dăduse pe acesta, spre mândria ei. numele şi o bucată strălucitoare de pânză roşie, pe care o purtase până ce se transformase într-o cârpă şi pe care încă o mai ţinea la loc de preţ printre lucrurile ei de suflet.

— Vrei să te întorci cu mine? întrebă el, arătând spre tabăra oamenilor. Aş vrea să vorbesc cu tine.

Propunerea o tenta, pentru că însemna o favoare. Apoi se gândi întristată la datorie şi se retrase, îşi strânse braţele, privi mormântul iubirii pierdute.

— Eu stau, spuse ea...

— Cu Bennett.

— Făcut duhul lui privit către cer, spuse ea, arătând către toiagul-duh, încercând să-i explice un lucru pe care hisa nu-i dezvăluise nimănui. Privit la el acasă.

— Vino mâine, spuse el. Trebuie să vorbesc cu hisa. Ea îşi aruncă pe spate capul, privindu-l cu uimire.

Puţini erau oamenii care le spuneau pe nume. Suna ciudat în gura lor.

— Să aduc şi alţii ?

— Toţi cei mari, care vor. Avem nevoie de hisa Sus, mâini bune, muncă bună. Avem nevoie de aşezări Jos, de loc pentru mai mulţi oameni.

Ea îşi întinse mâna către dealuri şi câmpia deschisă, care se întindea la nesfârşit.

— Este loc.

— Dar cei mari ai voştri vor trebui să o spună. Ea râse.

— Spui lucruri-duh. Eu-Satin dau asta lui om-Konstantin. Tot al nostru. Eu dau, tu iei. Tot târg, multe lucruri bune; toţi fericiţi!

— Vino mâine, spuse el şi se îndepărtă, o siluetă ciudată înaltă în ploaia piezişă.

Satin-Tam-utsa-pitan se aşeză pe vine, cu ploaia bătându-i peste spatele încovoiat şi curgându-i peste trup, şi privi mormântul peste care ploaia întindea băltoace.

Aştepta. Poate că aveau să vină şi alţii, mai puţin obişnuiţi cu oamenii. Dalut-hos-me era unul dintre aceştia, unul care nu împărtăşea optimismul ei; dar până şi el îl iubise pe Bennett.

Erau oameni şi oameni. Măcar asta învăţaseră şi hisa.

Se sprijini de Dalut-hos-me, Soare-strălucind-printre-nori, în seara tristă a lungului priveghi, iar gestul ei îl incită. Din iarnă, începuse să-i lase daruri în faţa rogojinii, în aşteptarea primăverii.

— Ei vor hisa Sus, spuse ea. Vreau să văd Sus. Vreau. Visase la staţie dintotdeauna, de pe vremea când îl auzise pe Bennett vorbind despre ea, Din acel loc veneau Konstantinii (ca şi Lukas-ii, dar alungă acest gând). Îşi închipui locul acela ca fiind la fel de strălucitor şi plin de daruri şi lucruri bune ca toate navele care veneau dintr-acolo, încărcate de bunătăţuri. Bennett le povestise despre un loc mare de metal care întindea braţele către Soare, ca să-i soarbă din putere, unde veneau şi plecau nave mai uriaşe decât şi-ar putea ei imagina.

Toate lucrurile îşi aveau originea în acel loc; iar Bennett plecase acum, dând naştere unui Timp în viaţa ei sub Soare. Această călătorie pe care şi-o dorea, în intenţia de a marca Timpul, era un fel de pelerinaj, precum drumul până la chipurile din câmpie, precum noaptea-somnului la adăpostul chipurilor.

Le dăruise imagini cu oameni de Sus, pe care să le privească. Se potrivea numele de pelerinaj. Si Timpul îl privea pe Bennett, cel venit din această călătorie.

— De ce-mi spui mie? întrebă Dalut-hos-me.

— Primăvara mea va fi acolo, Sus.

El se cuibări mai aproape, îi putea simţi căldura. Braţul lui o înconjură.

— Am să merg, spuse el.

Era o cruzime, dar asta fusese dorinţa ei pentru prima călătorie; şi dorinţa lui era ea, dorinţă care avea să crească pe măsură ce trecea iarna cenuşie şi începeau să se gândească la primăvară, la vânturile calde şi la împrăştierea norilor. Iar Bennett, acum în pământul rece, ar fi râs cu râsul lui ciudat de om şi le-ar fi urat să fie fericiţi.

Despre asta visa întotdeauna hisa, despre primăvară şi cuib.

IV
PELL : SECTOR ALBASTRU CINCI : 5/28/52

Aveau din nou parte de o cină rece. Amândoi se întorseseră acasă, târziu, amorţiţi de oboseala de peste zi – alţi refugiaţi, mai mult haos. Damon mâncă, ridică la un moment dat privirile dându-şi seama de tăcerea în care se cufundase gânditor, o descoperi pe Elene cufundată în tăcerea ei... un obicei, în ultima vreme, între ei. Acest gând îl supără şi îşi întinse mâna peste masă să o aşeze peste a ei, care se odihnea lângă farfurie. Mâna ei se răsuci domol, se împleti cu a lui. Arăta la fel de obosită ca şi el. Muncise şi ea ore prea lungi – prea multe. Era un fel de remediu... să nu gândească. Niciodată nu-i vorbea despre **Estelle.** Nu prea vorbea. Poate, gândi el, munceau atât de mult încât nu mai aveau ce-şi spune.

— L-am văzut pe Talley astăzi, rosti el răguşit, încercând să umple liniştea, să-i schimbe gândurile, oricât de trist ar fi fost subiectul... Părea... tăcut. Nu suferea. Nu suferea deloc.

Mâna ei se crispa.

— Deci consideri că ai acţionat bine în privinţa lui? Nu ştiu. Nu cred să existe vreo cale de a afla.

— El a cerut asta.

— El a cerut, repeta el ca un ecou.

— Tu ai făcut tot ce ţi-a stat în putinţă ca să-i fie bine. E tot ce ai putut face.

— Te iubesc.

Ea zâmbi. Buzele îi tremurară până când nu mai reuşiră să reţină zâmbetul.

— Elene ?

Ea îşi retrase mâna.

— Crezi că o să putem ţine în frâu staţia ?

— Te temi că nu ?

— Mă tem că tu nu crezi că ai să poţi.

— Ce fel de raţionament e ăsta ?

— Sunt lucruri pe care nu le discuţi cu mine.

— Nu-mi spune ghicitori. Nu sunt bun la dezlegat. N-am fost niciodată.

— Vreau un copil. Eu mi-am terminat tratamentul. Mi se pare că tu încă nu.

Sângele i se urcă în obraji. Vreme de o jumătate de bătaie de inimă el se gândi să mintă.

— Încă nu. Nu credeam să fi venit timpul pentru discuţia asta. Nu încă.

Ea îşi strânse buzele cu putere, supărată.

— Nu ştiu ce vrei, spuse el. Nu ştiu. Dacă Elene Quen vrea un copil, bine. Cere. E-n regulă. Orice lucru e în regulă. Dar aş vrea să cunosc şi eu motivele.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Te-ai gândit mult. Te-am urmărit. Dar nu ai spus cu voce tare niciunul dintre gânduri. Ce vrei? Ce să fac eu? Să te las însărcinată şi să-ţi dau drumul să pleci? Te-aş ajuta, dacă aş şti cum. Ce vrei să spun ?

— Nu vreau să ne certăm. Nu vreau ceartă. Ţi-am spus ce vreau.

— De ce?

Ea ridică din umeri.

— Nu mai vreau să aştept.

Sprâncenele ei se încruntară. Pentru prima dată de zile întregi, el avu senzaţia contactului cu privirea ei. Cu Elene, cea pe care o cunoştea. Cu blândeţea ei.

— Îţi pasă, spuse ea. Văd asta.

— Uneori ştiu că nu aud tot ce spui.

— Cât am fost pe nava... mă privea dacă voiam să am un copil sau nu. Familia de pe navă este mai aproape în unele lucruri şi mult mai departe în altele. Dar tu cu familia ta... înţeleg. O respect.

— E şi familia ta. E a ta.

Ea reuşi să zâmbească slab, abia o intenţie de zâmbet.

— Deci, ce spui de asta ?

Birourile de planning ale staţiei dădeau avertismente, uneori sfaturi, alteori rugăminţi. Nu era vorba numai de sectorul

Q. Era vorba de războiul care se apropia. Toate regulile se aplicau mai întâi Konstantinilor.

El se mulţumi să dea din cap.

— Deci nu mai vrei să aşteptăm.

Se ridicase, parcă, un voal. Spectrul **Estellei** părăsi micul apartament din sectorul albastru cinci, în care nu încăpea mobilierul, unde nimic nu era în ordine. Se simţi brusc acasă, chiar dacă holul avea stivuite vase în dulapurile de haine, chiar dacă sufrageria se transforma noaptea în dormitor şi avea cutii înghesuite pe lângă pereţi, împletituri lucrate de mâna celor de Jos, lucruri care ar fi trebuit să fie în dulapurile de pe hol.

Stăteau întinşi pe patul ce servea drept canapea in timpul zilei. Iar ea vorbea, ghemuită în braţele lui. pentru prima dată de săptămâni vorbea, târziu în noapte, un şuvoi de amintiri pe care nu i le împărtăşise niciodată de când erau împreună.

El încercă să-şi închipuie ce pierdere vedea ea în **Estelle** : nava ei; încă o mai numea aşa. Frăţie, rudenie. Mentalitate de negustor, spunea zicala orbitală; dar nu şi-o putea imagina pe Elene printre ceilalţi, aidoma lor, negustori zurbagii coborând din navă pentru un chef pe docuri şi o şedinţă de amor cu primul venit. Nu putea crede asta.

— Crede, spuse ea, cu-răsuflarea pe umărul lui. Ăsta-i felul nostru de viaţă. Ce vrei să facem? Să ne prăsim între noi? Pe nava aceea erau verii mei.

— Tu ai fost altfel, insistă el.

Şi-o amintea aşa cum o văzuse prima dată, in biroul lui, cu un necaz în care era amestecat un văr al ei... întotdeauna mai tăcută decât ceilalţi. O conversaţie, o reîntâlnire; alta; o a doua călătorie... şi înapoi la Pell. N-o văzuse niciodată bântuind barurile alături de verii ei, făcându-şi de cap asemenea unui negustor; venise la el, petrecuseră împreună zilele acelea pe staţie. Nu mai ajunsese să se îmbarce. Negustorii rareori se căsătoreau. Elene o făcuse.

— Nu, spuse ea. Tu erai altfel.

— Ai fi fost în stare să faci un copil cu oricine?

Gândul ăsta îl tulbura. N-o întrebase unele lucruri pentru că fusese convins că le cunoaşte. Iar Elene nu vorbise niciodată în felul ăsta. Porni, abia acum, târziu, să-şi revizuiască toate lucrurile de care fusese sigur; ca să-l doară şi ca să lupte cu durerea. Încă mai credea, încă mai avea încredere în Elene.

— Altfel cum i-am fi putut avea? întrebă ea, pe un ton limpede, ciudat. Ne iubim copiii, nu crezi? Ei aparţin întregii nave. Doar că acum n-a mai rămas niciunul.

Ajunsese, în sfârşit, să vorbească despre asta. Îi simţi suspinul, semn că încordarea începea să dispară.

— S-au dus cu toţii.

— Îi spuneai tată lui Elt Quen; Tia James era mama ta. Chiar aşa era ?

— El era. Ea ştia, şi, adăugă Elene după o clipă: Ea a părăsit staţia pe care se născuse ca să meargă cu el. Nu sunt mulţi cei care o pot face.

Ea nu-i ceruse niciodată asta. Nici nu-i trecuse prin minte că ar fi putut să i-o ceară. Să pretinzi unui Konstantin să părăsească Pell... se întrebă dacă ar fi făcut-o şi simţi o adâncă supărare. **„Aş fi făcut-o”,** insistă el. **„Poate c-aş fi făcut-o”.**

— Mi-ar fi fost greu, recunoscu el cu voce tare. Chiar şi mie.

Ea dădu din cap, o mişcare peste braţul lui.

— Îţi pare rău, Elene ?

O scuturătură timidă a capului ei.

— E târziu să vorbim despre asemenea lucruri, spuse el. Aş fi vrut să fi discutat înainte. Aş vrea să ştim destule unul despre altul cât să putem vorbi. Atât de multe lucruri nu le ştim.

-— Te deranjează ?

El o strânse în braţe mai tare, o sărută peste voalul părului, îl mângâie. Se gândi o clipă să spună nu, apoi hotărî să nu spună nimic.

— Ai văzut Pell. Îţi dai seama că eu n-am pus niciodată piciorul pe un vas mai mare decât o navetă? Că n-am ieşit niciodată din staţie? Sunt lucruri la care nu ştiu cum să mă uit. pe care nici măcar nu mi le imaginez. Mă înţelegi ?

— Sunt lucruri pe care nu ştiu cum să ţi le cer.

— Ce ai cere ?

— Tocmai am făcut-o.

— Nu ştiu să răspund cu da sau nu, Elene, nu ştiu dacă aş fi putut părăsi Pell. Te iubesc, dar nu ştiu dacă aş fi putut face asta – după atât de puţin timp. Şi asta mă deranjează. Asta mă deranjează într-adevăr, pentru că e ceva care nu mi s-a mai întâmplat niciodată... pentru că planurile mele încercau să te facă fericită aici, pe Pell...

— A fost mai uşor pentru mine să stau o vreme… decât pentru un Konstantin să se dezrădăcineze de pe Pell; o haltă e uşor de făcut, de multe ori o facem. Doar că nu mă gândeam să pierd **Estelle**. Niciodată nu-ţi poţi face planul dinainte. Mi-ai răspuns.

— Cum ţi-am răspuns ?

— Mi-ai vorbit de îngrijorarea ta.

Asta îl nedumerea. **O facem tot timpul.** Îl înspăimânta. Dar ea îi mărturisise mai mult, strânsă lângă el, nu numai despre fapte… despre sentimente adânci; despre copilăria unui negustor; prima dată când a pus piciorul pe o staţie, la vârsta de doisprezece ani. Înfricoşată de orbitalii aspri care credeau că toţi negustorii sunt o apă şi-un pământ. Despre moartea unui văr pe Mariner, cu mulţi ani în urmă, înjunghiat într-o ceartă cu un orbital; nici măcar nu înţelesese mânia orbitalului care îl ucisese.

Şi un lucru incredibil… faptul că, în pierderea navei, mândria lui Elene suferise; mândria… ideea îl tulbura, astfel încât, pentru o vreme, rămase privind la tavanul întunecat, cufundat în gânduri.

Numele îşi pierduse din importanţă… o avere, ca şi nava. Cineva îl diminuase, într-un fel prea anonim pentru a desemna un duşman de la care să-l recupereze. O clipă se gândi la Mallory, la aroganţa unei rase de elită, la privilegiile aristocratice. Lumi închise şi o lege internă, unde nimeni nu avea proprietate şi totuşi o avea: nava şi tot ce ţinea de ea. Negustori care ar fi scuipat în faţă un şef de docuri se retrăgeau mormăind când un Mallory sau un Quen le ordonau. Elene suferea din pricina pierderii navei **Estelle**. Era, cu siguranţă, teribil de întristată. Dar şi ruşinată… că nu fusese acolo atunci când lucrul acesta avusese importanţă. Că ajunsese în birourile de pe docuri unde se putea folosi de reputaţia pe care o avusese Quen; însă acum nu mai era sprijinită de nimic, în afară de reputaţia pe care n-o merita; nu fusese acolo ca s-o merite. Un nume mort. O navă moartă. Poate că bănuia mila celorlalţi negustori. Asta ar fi fost cel mai amar lucru.

Ea îi făcuse o rugăminte. El îi înşelase aşteptările, fără măcar să încerce să înţeleagă. Fără să-şi dea seama.

— Primul copil, murmura el, întorcându-şi capul pe pernă, ca s-o privească; primul copil o să poarte numele de Quen. Mă

auzi, Elene? Pell are destui, Konstantini. Poate că tatăl meu o să se supere; dar o să înţeleagă până la urmă. Mama o să înţeleagă sigur. Cred că e important să fie aşa.

Ea începu să plângă, aşa cum nu o mai făcuse în prezenţa lui niciodată, nu fără să încerce să se stăpânească, îl îmbrăţişa şi rămaseră aşa până dimineaţă.

10
STAŢIA VIKING: 6/5/52

Viking atârna în imagine, o lucire în lumina unei stele furioase. Mineritul, prelucrarea metalelor şi mineralelor... cu asta se ocupa. Segust Ayres privea ecranele aşezat în faţa punţii fregatei.

Ceva nu era în regulă. Cei de pe punte şuşoteau neliniştiţi de la un post la altul, cu chipuri încruntate şi priviri îngrijorate. Ayres aruncă o privire scurtă spre cei trei însoţitori. Şi ei erau cuprinşi de aceeaşi febră, neliniştiţi, încercând să se ţină deoparte din drumul ofiţerilor care treceau grăbiţi de la un post la altul.

O altă navă se apropia de ei. Ayres ştia destul de bine cum să interpreteze asta. Nava se apropie până ce ajunse să se vadă pe ecran; n-ar fi trebuit să se apropie atât de mult una de alta, nu la acea distanţă de staţie; nava era uriaşă, cu o mulţime de ecluze.

— A intrat în câmpul nostru, spuse delegatul Marsh.

Nava se apropie şi mai mult, iar căpitanul vasului de negustori se ridică de la locul lui şi se alătură lor.

— Avem necazuri, spuse el. Suntem escortaţi. Nu recunosc nava care ne urmăreşte. E una militară. Cinstit vorbind, nu cred că ne mai aflăm în teritoriul Companiei.

— Ai de gând să renunţi şi să fugi? întrebă Ayres.

— Nu. Dumneata ai fi în stare să dai ordinul ăsta, dar n-o să-l asculte nimeni. Nu înţelegi cum stau lucrurile. Spaţiul e larg. Uneori, navele au surprize. Ceva s-a petrecut aici. Noi am dat buzna. Am să trimit un semnal de avertizare, ca nu cumva să deschidă focul asupra noastră. Ne apropiem paşnic. Şi dacă avem noroc, o să ne lase să ne şi întoarcem.

— Crezi că Uniunea a ajuns aici ?

— Aici nu suntem decât noi şi ei, domnule.

— Şi situaţia noastră ?

— Foarte delicată, domnule. Dar ăsta-i riscul pe care ţi l-ai asumat. Nu pot promite că oamenii tăi nu vor fi reţinuţi. Nu, domnule, îmi pare rău.

Marsh începu să protesteze. Ayres ridică o mână.

— Nu. Aş sugera să bem ceva în sala principală şi pur şi simplu să aşteptăm. O să mai vorbim.

Armele îl iritau pe Ayres. Condus de tineri înarmaţi cu puşti de-a lungul unui doc foarte asemănător cu acela al staţiei Pell, înghesuit într-un lift cu tinerii aceia revoluţionari care semănau prea mult între ei, simţi o oarecare greutate în a respira şi îşi făcu griji pentru tovarăşii lui, rămaşi sub pază lângă navă. Toţi soldaţii pe care-i văzuse în timpul traversării docului Viking erau construiţi pe acelaşi calapod, uniforme verzi, o mare verde pe docuri, copleşind cei câţiva civili. Arme peste tot. Şi pustiu de-a lungul curbei superioare a docurilor de dincolo, distanţe goale. Nu se vedeau destui oameni. Erau departe de numărul locuitorilor din Pell, deşi la mai toate docurile erau trase nave transportoare. Prinşi în capcană, presupuse el; poate că negustorii se pricepeau mai bine să se târguiască – soldaţii care abordaseră nava fuseseră politicoşi. dar reci – şi asta le dădea şanse mari să nu mai poată pleca.

Nici nava cu care veniseră, nici vreuna dintre celelalte de acolo.

Liftul se opri la un nivel superior.

— Afară, spuse tânărul căpitan şi îi făcu semn cu o mişcare a puştii să păşească în hol.

Ofiţerul nu părea să aibă mai mult de optsprezece ani. Raşi în cap, bărbaţi sau femei, toţi arătau de aceeaşi vârstă. Ieşiră din lift şi luară poziţii înaintea şi în spatele lui, mai multe gărzi decât ar fi cerut vârsta şi condiţia lui fizică. Pe coridorul ce ducea la birourile cu ferestre din faţă se aflau alţii, toţi cu

armele înţepenite într-o poziţie precisă. Toţi cam de optsprezece ani, toţi cu părul tăiat scurt, toţi... atrăgători. Asta îl făcuse atent. Aveau o înfăţişare plăcută, neobişnuită, o anume prospeţime, ca şi cum frumuseţea ar fi murit, ca şi cum n-ar mai fi existat nici o deosebire între banal şi atrăgător. Printre aceşti oameni, o cicatrice, o desfigurare de orice fel ar fi ieşit în evidenţă ca o ciudăţenie. Nu era loc pentru banal. Bărbaţi şi femei. În proporţie oarecum egală, toţi la fel, deşi cu mici deosebiri în culoare şi formă. Ca manechinele, îşi aminti de soldaţii speriaţi de pe **Norway** şi de femeia căpitan a lor, eu păr sur, cu echipamentul în dezordine, îşi aminti de felul lor de a fi, lipsiţi de disciplină. Mizerie. Cicatrici. Vârstă. Aici nu vedea nici urmă din astea. Nici un defect.

Îi trecu un fior, fără să vrea, simţi răceala cuprinzându-i pântecul în vreme ce păşea printre manechine, până la birouri şi mai departe, în altă încăpere şi în faţa unei mese la care stăteau aşezaţi bărbaţi şi femei mai în vârstă. Simţi o uşurare văzând păr sur, roşeaţă bolnăvicioasă şi grăsime, o uşurare teribilă.

— Domnul Ayres, anunţă un manechin cu arma în mâini. Delegat al Companiei.

Manechinul înainta să lase pe masă documentele de acreditare confiscate, în faţa personajului din mijloc, o femeie corpolentă, cu păr cenuşiu. Ea le răsfoi, ridică privirile uşor încruntată.

— Domnul Ayres... Eu sunt Ines Andilin, spuse ea. O surpriză neplăcută pentru dumneavoastră, nu-i aşa? Dar astfel de lucruri se întâmpla. Aveţi de gând să ne ameninţaţi cu Compania, pentru că v-am capturat nava? Sunteţi liber s-o faceţi.

— Nu, cetăţene Andilin. A fost, într-adevăr, o surpriză, dar nu una neplăcută. Am venit să văd ce aveam de văzut şi am văzut destul.

— Cetăţene Andilin...

— Şi ce aţi văzut, cetăţene Ayres ?

Făcu câţiva paşi înainte, atât cât îl lăsară chipurile încruntate şi mişcarea armelor.

— Sunt secretarul secund al Consiliului de Securitate de pe Pământ. Tovarăşii mei aparţin celui mai înalt eşalon al Companiei Terestre. Inspectarea situaţiei ne-a arătat dezordine şi militarism în Flota Companiei, depăşind orice limită a

responsabilităţii Companiei. Suntem înspăimântaţi de ce am găsit. L-am înlăturat de la conducere pe Mazian; nu susţinem nici un teritoriu în care cetăţenii au hotărât să fie altfel guvernaţi; suntem nerăbdători să încheiem un conflict împovărător şi o aventură neprofitabilă. Ştiţi foarte bine că teritoriul ăsta vă aparţine. Linia de graniţă este foarte subţire. Nu ne putem impune cu forţa locuitorilor din Ţinuturile de Dincolo; şi, de fapt, de ce ne-ar interesa să facem asta? Nu considerăm această întâlnire ca fiind un dezastru. De fapt, vă căutam.

În consiliu se produse mişcare, iar pe chipurile membrilor se putea citi mirarea.

— Suntem pregătiţi, spuse Ayres cu voce tare, să cedăm toate teritoriile disputate. La drept vorbind, nu mai avem nici un interes dincolo de graniţele de acum. Sectorul de expansiune al Companiei a fost dizolvat prin votul directoratului; singurul nostru interes este să veghem asupra dezangajării noastre – a retragerii noastre – şi asupra stabilirii unei frontiere ferme ce va da ambelor părţi avantaje rezonabile.

Capetele se aplecară. Până şi manechinele de la marginea sălii păreau tulburate.

— Noi suntem o autoritate locală, spuse Andilin in sfârşit. *Vei* avea ocazia să-ţi duci oferta mai sus. Îi poţi opri pe maziani şi garanta securitatea noastră.

Ayres îşi trase răsuflarea.

— Flota lui Mazian? Nu, dacă mă gândesc la căpitanii lui.

— Vii de la Pell.

— Da.

— Şi pretinzi că ai avut contact cu căpitanii lui Mazian, aşa-i ?

Rămase interesat pentru un moment... nu era obişnuit cu asemenea salturi de la o idee la alta. Nu era obişnuit nici cu distanţele peste care circulau ştirile. Dar negustorii, gândi el imediat, ar şti şi ar spune la fel de multe ea şi el. Nu numai că era lipsit de sens să ascundă informaţiile; era chiar periculos.

— M-am întâlnit, recunoscu el, cu căpitanul lui **Norway**, o femeie numită Mallory.

Capul lui Andilin se înclină solemn.

— Signy Mallory. Un privilegiu unic.

— Nu şi pentru mine. Compania refuză să-şi asume responsabilitatea pentru **Norway**.

— Dezordine, proastă mânuire a lucrurilor; negarea responsabilităţii... şi totuşi Pell are o bună reputaţie privind odinea. Şunt uimită de raportul dumitale. Ce se întâmplă acolo ?

— Nu sunt spionul dumneavoastră.

— Totuşi, v-aţi dezis de Mazian şi de Flota. Acesta este un pas radical.

— Nu ne-am dezis şi de siguranţa staţiei Pell. Acela-i teritoriul nostru.

— Deci nu sunteţi pregătiţi să cedaţi toate teritoriile disputate.

— Prin disputate, bineînţeles, înţelegem cele începând cu Fargone.

— Ah. Şi care e preţul dumitale, cetăţene Ayres ?

— Un transfer ordonat al puterii, câteva înţelegeri care să asigure securitatea intereselor noastre.

Chipul lui Andilin se destinse într-un zâmbet.

— Doreşti un tratat cu noi. Renunţi la propriile forţe şi doreşti un tratat cu noi.

— O soluţie rezonabilă a unei dificultăţi reciproce. Au trecut zece ani de când am primit ultimul raport de încredere de Dincolo. Şi mai mulţi ani de când flota a scăpat de sub control, de când refuză stăpânirea noastră, într-un război care consumă ceea ce ar putea fi obiectul unui comerţ profitabil pentru ambele părţi. Asta ne aduce aici.

În încăpere se lăsă o tăcere de moarte. În sfârşit, Andilin clătină din cap, făcând cute duble sub bărbie.

— Domnule Ayres, te vom împacheta cu grijă şi te vom trimite uşurel. În grija celor de pe Cyteen. Cu marea speranţă că, în sfârşit, cuiva de pe Pământ i-a venit mintea la cap. O ultimă întrebare, pe care o reformulez. Mallory a fost singură la Pell ?

— Nu pot răspunde.

— Deci încă nu v-aţi dezis de Flotă.

— Îmi păstrez această opţiune pentru negocieri.

Andilin îşi ţuguie buzele.

— Nu trebuie să-ţi fie teamă că ne dai informaţii vitale. Oricum, negustorii nu vor ascunde nimic. Acolo unde puteţi împiedica pe maziani să acţioneze, v-aş sfătui să încercaţi. Ar fi

bine să demonstraţi seriozitatea propunerilor voastre... dumneata, cel puţin, să faci un gest limpede în sensul acesta în timpul negocierilor.

— Nu-l putem controla pe Mazian.

— Ştii că veţi pierde, spuse Andilin. De fapt, deja aţi pierdut şi te aştepţi să cedăm ceea ce am câştigat... să facem concesii...

— Nu avem nici un interes în continuarea ostilităţilor, indiferent dacă am câştiga sau am pierde. Cred că obiectivul nostru iniţial a fost să ne asigurăm că stelele sunt o aventură cu care merită să întreţinem relaţii comerciale, altfel decât înainte; ne scutiţi de problemele nedorite ale Ţinuturilor de Dincolo. Putem cădea de acord asupra unei rute. asupra unui loc de întâlnire între navele noastre şi ale voastre. Ce faceţi în teritoriile voastre nu ne interesează; organizaţi-vă expansiunea către Dincolo după cum vreţi. În acelaşi timp, noi ne vom retrage unele transportoare de salt şi vom înnoda relaţii comerciale. Dacă vom reuşi să constrângem o parte din flota lui Conrad Mazian, vom retrage şi acele nave. Am fost foarte deschis cu voi. Interesele pe care le urmărim sunt atât de diferite, încât nu găsesc nici un motiv rezonabil pentru a continua ostilităţile. Veţi fi recunoscuţi din toate punctele de vedere drept guvern legitim al coloniilor exterioare. Eu sunt negociatorul şi, dacă negocierile vor fi încununate de succes, ambasadorul *ad interim*. Nu considerăm asta ca o înfrângere, dacă majoritatea coloniilor vă susţin; faptul că voi guvernaţi aceste regiuni este o dovadă în acest sens. Vom recunoaşte formal noua administraţie care să se ocupe de afacerile noastre... situaţie pe care o voi explica mai departe autorităţilor voastre centrale; şi suntem pregătiţi, în acelaşi timp, să deschidem negocierile comerciale. Toate operaţiunile militare aflate sub comanda noastră vor fi oprite. Din păcate... nu ne stă în putere să le oprim, doar să retragem sprijinul material şi aprobarea noastră.

— Eu sunt doar un administrator regional, un pas către directorul central, dar nu cred, ambasador Ayres. că directorul va avea vreo ezitare în deschiderea discuţiilor asupra acestor probleme. Cel puţin, aşa vede lucrurile un administrator regional. Din partea mea, sunteţi binevenit.

— Dacă ne grăbim – vom salva vieţi.

— Dacă ne grăbim, într-adevăr. Soldaţii vă vor conduce într-un loc sigur. Curând, vi se vor alătura şi tovărăşii dumneavoastră.

— Sunt arestat ?

— Absolut deloc. Staţia este abia cucerită şi încă nu prezintă siguranţă. Vrem să fim siguri că nu veţi fi confruntaţi cu nici un pericol. Vom avea grijă de dumneavoastră, domnule ambasador. Mergeţi unde doriţi, dar să aveţi în permanenţă o escortă. Sfatul meu este să vă odihniţi. Veţi fi îmbarcat pe prima navă liberă. Nici nu v-aş putea spune unde veţi dormi în noaptea de dinaintea plecării. Sunteţi de acord, domnule ?

— De acord, spuse el şi Andilin chemă un tânăr ofiţer, cu care vorbi.

Ofiţerul gesticula, de această dată cu mâna, apoi se înclină, reverenţios şi plecă, lăsând în urmă o senzaţie de răceală.

Spirite practice, îşi spuse el. Nu-i plăcea ceea ce vedea, gărzile prea asemănătoare una cu alta, răceala de peste tot. Consiliul de Securitate de pe Pământ nu văzuse asemenea lucruri când dăduse ordinele şi făcuse planurile. Lipsa staţiilor intermediare, situaţie apărută odată cu dezafectarea bazelor Din Urmă, făcuse războiul greu de supravegheat: Mazian nu reuşise să prevină împrăştierea lui în tot Ţinutul de Dincolo... agravase situaţia, escaladase ostilităţile până la un nivel primejdios. Ideea de a folosi forţele lui Mazian pentru a reactiva acele staţii Din Urmă într-o acţiune de retrasare a liniei frontului înapoia staţiei Pell îi stârnea acum milă.

Izolaţioniştii îşi făcuseră de cap... prea mult. Trebuiau luate decizii grele... trebuiau să se apropie de entitatea aceea numită Uniune: înţelegeri, graniţe, bariere... reţinere.

Dacă nu păstrau linia frontului, îi pândea pericolul... posibilitatea de a vedea Uniunea instalându-se pe acele staţii abandonate dinspre Pământ. Pe staţia Sol se construia o flotă; trebuiau să câştige timp. Până atunci, Mazian era carne de tun pentru Uniune. Sol însuşi trebuia să fie la comanda următorului atac; Sol şi nu monstrul acela fără minte care devenise Flota, care refuza ordinele Companiei, care se ghida numai după propria voinţă.

Cel mai important era să păstreze Pell, era vital să păstreze baza aceea.

Ayres se lăsă condus, se opri cu câteva nivele mai jos, într-un apartament extrem de confortabil; confortul îl mai linişti. Se forţă să rămână aşezat şi să pară relaxat în aşteptarea tovarăşilor săi, despre care fusese asigurat că vor veni... şi ei veniră până la urmă. În grup şi fără să pară tulburaţi de situaţia lor. Ayres conduse afară escorta, închise uşa, cercetă din priviri apartamentul şi făcu din asta un avertisment mut pentru ceilalţi să-şi păzească vorbele. Ceilalţi, Ted Marsh, Karl Bela, Ramona Dias, înţeleseră şi nu spuseră nimic; spera că nu se destăinuiseră în altă parte, înainte de a ajunge aici.

Undeva, pe staţia Viking, un echipaj de fregată se afla în mare dificultate, nu avea nici o îndoială. Se presupunea că negustorii puteau trece linia frontului fără să aibă mai multe necazuri decât se aşteptaseră, când se strecurau dintr-un port în altul; uneori, când dădea peste ei o navă a lui Mazian, li se confisca o parte din încărcătură sau din echipaj. Negustorii se obişnuiseră cu asta. Şi aceia care-i aduseseră pe Viking aveau să reziste în detenţie până când ceea ce văzuseră aici şi pe Pell înceta să aibă valoare militară. Spera, pentru binele lor, să fie aşa. Nu-i putea ajuta cu nimic.

Nu dormi foarte bine în acea noapte, iar înainte de dimineaţa zilei principale, aşa cum îl avertizase Andilin, fu trezit şi îmbarcat, împreună cu ceilalţi, într-o navă ce se îndrepta spre Uniune. Li se promisese că următoarea oprire avea să fie Cyteen, centrul de comandă al răzvrătiţilor. Operaţiunea începuse. Nu mai avea cale de întoarcere.

11

PELL : DETENŢIA ; SECTOR ROŞU : 6/27/52

El se întorsese. Josh Talley privi spre fereastra camerei lui şi întâlni chipul pe care îl vedea atât de des acolo... îşi aminti, la fel de vag ea despre orice lucru recent, că îl cunoscuse pe

bărbatul acela şi că acel cm avusese un rol în ceea ce i se întâmplase. De această dată îi întâlni privirea şi, simţind mai multă curiozitate decât crezuse, se ridică din patul de companie, păşi cu greutate, din pricina sfârşelii din mădulare – înainta către fereastră şi se apropie de chipul acela tânăr. Puse mâna pe fereastră, cu dorinţa să fie lăsat în pace; trăise multă vreme într-o uitare albă, în care toate lucrurile păreau suspendate, în care atingerile erau vagi şi gusturile erau toate blânde, în care cuvintele veneau de departe. Plutise în derivă prin aceasta albeaţă, detaşat şi izolat.

„Ieşi”, îi spusese doctorul. „Poţi să ieşi oricând doreşti. Lumea adevărată se află aici, afară. Poţi ieşi când eşti gata”.

Trăia ca în adăpostul unui pântec. Devenea din ce în ce mai puternic înăuntru. Odată se ridicase din pat, fără să dorească într-adevăr să mişte, cu trupul greu ca de plumb şi obosit. Acum era mult, mult mai puternic; putea să se ridice şi să cerceteze acest chip străin. Prinsese din nou curaj. Pentru prima dată realiză că se vindeca şi asta îl făcu şi mai curajos.

Omul din spatele ferestruicii făcu o mişcare, întinse mâna şi o potrivi cu a lui pe fereastră: nervii amorţiţi se excitară, aşteptând atingerea, aşteptând senzaţia unei alte mâini. Dincolo de folia de plastic exista un univers care putea fi atins, pe care nu-l simţea, de care era izolat, despărţit. Această revelaţie îl ameţi. Privi ochii negri şi chipul tânăr şi neted al unui bărbat în costum maroniu; şi se întrebă dacă era el. ieşind în afara pântecului, mâinile se potriveau atât de perfect, atingând şi neatinse.

Dar el era îmbrăcat în alb şi aceea nu era o oglindă.

Nu, nu era faţa sa, îşi aminti vag de propriul chip, dar cel pe care-l vedea acum zăcea undeva în amintiri, o imagine veche: nu-şi putea aminti cine era omul acela. Nu era mâna unui băiat cea pe care o întinsese: nu era mâna unui băiat cea pe care o retrăsese fără să vrea. I se întâmplaseră multe şi nu le putea pune cap la cap. Nici nu voia. Îşi amintea frica.

Chipul din spatele ferestrei îi zâmbea, un zâmbet uşor, plin de bunătate. Răspunse în acelaşi fel, întinse cealaltă mână să atingă figura aceea de care era despărţit prin bariera de plastic.

„Ieşi”, spunea o voce din perete. Îşi aminti că putea. Ezită, dar străinul continuă să-l invite. Îi văzu buzele mişcând, dar sunetul veni din altă parte.

Şi, cu grijă, se apropie de uşa care era întotdeauna, după cum spuneau ei, deschisă.

Şi se deschise. Brusc, trebui să facă faţă universului lipsit de siguranţă. Văzu bărbatul stând acolo, uitându-se la el; şi dacă l-ar fi atins, ar fi simţit plasticul rece; dacă bărbatul s-ar fi încruntat, ar fi văzut limpede.

— Josh Talley, spuse tânărul, eu sunt Damon Konstantin. Mă mai ţii minte ?

— **Konstantin.** Numele era unul puternic, însemna Pell şi putere. Ce altceva însemna, nu-şi amintea, in afară de faptul că odată fuseseră duşmani şi că acum nu mai erau. Totul era curat, totul uitat. **Josh Talley.** Omul acela îl cunoştea. Se simţi obligat să-şi amintească despre acest Damon şi nu reuşea. Asta îl deranja cel mai mult.

— Cum te simţi? întrebă Damon.

Era o întrebare dificilă. Încercă să facă un sumar şi nu reuşi; avea nevoie pentru asta de asociaţii de gânduri, şi ale lui o luau razna, în toate direcţiile, simultan.

— Vrei ceva? întreba Damon.

— Budincă, spuse el. Cu fructe.

Era felul lui favorit. O avea la fiecare masă în afară de micul dejun; primea oricând cerea.

— Ce zici de nişte cărţi? Ai vrea nişte cărţi?

Asta nu i se mai oferise.

— Da, spuse el şi se lumină amintindu-şi că îi plăcuseră cărţile. Mulţumesc.

— Mă mai ţii minte? întrebă Damon.

Josh scutură din cap.

— Îmi pare rău, spuse el. jalnic. Ne-am mai întâlnit, poate, dar, vezi tu, nu-mi amintesc nimic foarte clar. Cred că ne-am întâlnit după ce am venit aici.

— E firesc să fi uitat. Mi s-a spus că te refaci foarte repede. Am fost pe aici de câteva ori să te văd.

— Îmi amintesc.

— Chiar? Când ai să te faci bine, vreau să vii să mă vizitezi. Soţia mea şi eu dorim asta.

Reflectă o clipă şi universul se lărgi, se dublă, se multiplică şi brusc nu se mai simţi sigur de calea pe care o avea de urmat.

— O cunosc şi pe ea ?

— Nu. Dar ea ştie despre tine. I-am povestit. Mi-a spus că vrea să te vadă.

— Care e numele ei ?

— Elene. Elene Quen.

Îl repetă mişcând buzele, ca să nu-l lase să-i scape. Era numele unui negustor. Nu se gândise la nave. Acum da. Îşi amintea întunericul şi stelele. Privi fix la chipul lui Damon, ca să nu piardă contactul cu el, cu acest punct real într-o lume albă schimbătoare. Poate că. dacă ar fi clipit, s-ar fi trezit din nou singur. Poate s-ar fi trezit în camera lui, în pat, fără nimic real de care să se agate, îşi încleşta gândurile de ideea asta, cu toată puterea.

— Să te întorci, spuse el, chiar dacă te uit. Te rog să mai vii şi să-mi aminteşti.

— Ai să-ţi aminteşti, spuse Damon. Dar am să vin, chiar dacă n-o să-ţi aminteşti.

Josh plânse, lucru pe care-l făcea uşor şi des, lacrimile îi alunecau pe figură, ca o răbufnire de emoţie, nu de tristeţe, nici de bucurie, doar de uşurare profundă. Ca o purificare.

— Te simţi bine? întrebă Damon.

— Sunt obosit, spuse el, pentru că picioarele îi erau slăbite; trebuia să se întoarcă în pat înainte să ameţească. Vrei să intri ?

— Trebuie să rămân în zona asta, spuse Damon. Am să-ţi trimit cărţile.

Uitase de cărţi. Dădu din cap. mulţumit şi încurcat în acelaşi timp.

— Du-te înapoi, îi spuse Damon şi plecă. Josh se răsuci şi se întoarse.

Uşa se închise. Păşi către pat, mai ameţit decât ar fi crezut. Trebuia să meargă mai mult. Destul cu statul liniştit, dacă mergea avea să se facă bine mai repede,

Damon. Elene. Damon. Elene.

Afară exista un loc care devenise real, în care pentru prima dată îşi dorea să meargă, în care să ajungă atunci când avea să iasă de aici.

Privi către fereastră. Dincolo de ea nu era nimeni. Pentru o singură clipă îngrozitoare îi veni în minte că totul fusese doar închipuire, că făcuse parte din lumea de vis care luase formă în ceaţa aceea albă creată de mintea lui. Dar aflase nişte nume;

aflase detalii şi substanţă independente de voinţa lui; fusese adevărat sau înnebunise.

Cărţile veniră, patru casete împreună cu player-ul, şi le strânse la piept şi le legănă, râzând fericit, cu picioarele încrucişate în mijlocul patului, pentru că totul fusese într-adevăr real. Atinsese lumea reală de afară şi aceasta îl atinsese pe el.

Se uită împrejur şi văzu doar o încăpere de care nu mai avea nevoie.

CARTEA A DOUA

1

I
BAZA PRINCIPALA DIN LUMEA DE JOS : 9/2/52

Cerul era limpede în dimineaţa aceea, doar câţiva norişori pufoşi deasupra capului şi un şir care se îndreptau spre orizontul nordic, dincolo de râu. Se vedea până departe; era nevoie, de obicei, de o zi şi jumătate pentru ca norii de la orizont să ajungă la baza Lumii de Jos şi se hotărârâ să folosească avantajul acestei pauze, drogând terenul spălat de ploaia care îi izolaseră de baza patru şi de întregul lanţ al taberelor de mai departe. Sperau să fi fost ultima furtună de iarnă. Mugurii copacilor stăteau umflaţi, gata să pocnească, seminţele încolţite, aruncate de potop lângă parapeţii de pe câmp, aveau să se subţieze şi să devină transparente în pământul în care aveau să prindă definitiv rădăcini. Baza principală avea să se zvânte prima; apoi, bazele din aval. Râul era ceva mai coborât astăzi, aşa spunea raportul venit de la moară.

Emilio zări transportorul de provizii pe drumul noroios din josul râului şi îi întoarse spatele, se îndreptă leneş pe drumul bine bătătorit ducând către dealuri şi către domurile pitite printre ele, domuri care deveniseră de două ori mai numeroase ca înainte, dacă nu mai punea la socoteală pe acelea pe care le transferase mai jos pe drum. Compresoarele duduiau ritmic în pulsul neîncetat al omenirii Lumii de Jos. Pompele lucrau, adău-gând zgomotul lor bubuitului compresoarelor, aruncând afară apa care se infiltrase în domuri în ciuda eforturilor lor de a le izola; şi mai multe pompe lucrau la digurile morii şi pe câmpuri. Nu aveau să înceteze până ce trunchiurile copacilor de pe câmpie nu aveau să se vadă în întregime.

Primăvară. Probabil că aerul mirosea încântător pentru indigeni. Oamenii erau prea puţin impresionaţi de asta, respirând cu şuierături umede şi împiedicate prin măşti. Emilio descoperi soarele încălzindu-i plăcut spatele şi se bucură măcar de asta. Pellienii se foiau în jur. Îndeplinindu-şi sarcinile cu mai puţină precizie şi mai multă exuberanţă, făcând mai degrabă zece drumuri cu câte o încărcătură de nimic decât unul singur cu o povară mare, zburând în toate părţile. Râdeau, lăsau jos la

prima ocazie încărcăturile uşoare pe care le duceau, să se hârjonească. Era sincer surprins, cu primăvara care venise atât de curând, că se mai aflau încă la lucru. În prima noapte senină întreaga tabără fusese ţinută trează din pricina sporovăielii lor: arătaseră bucuroşi către cerul înstelat şi vorbiseră cu stelele; în primii zori limpezi îşi legănaseră braţele către soarele răsărind, strigaseră şi înălţaseră imnuri luminii – dar şi oamenii se treziseră cu ceva mai mult chef în acea zi în care se arătaseră primele semne de sfârşit de iarnă. Acum era cu mult mai cald. Femelele căpătaseră o înfăţişare cochetă, iar masculii se zăpăciseră cu totul: din desişuri şi din copacii înmuguriţi de pe dealuri se auzeau o mulţime de cântece indigene, triluri şi zvon, fluierături galeşe şi pline de dragoste.

Zăpăceala nu era însă atât de mare pe cât avea să fie la vremea înfloririi depline a copacilor. Venea o vreme în care hisa avea să piardă orice interes pentru muncă, aveau să plece în rătăciri, mai întâi femelele singure, apoi masculii urmându-le credincioşi, către locuri în care. oamenii nu puteau pătrunde. Un mare număr de femele de al treilea sezon aveau să petreacă vara cu pântecul rotunjindu-se din ce în ce mai tare – atât cât puteau uscăţivele hisa să se rotunjească – şi aveau să dea naştere în iarnă, pitite prin tuneluri săpate în dealuri, unor ţânci numai mădulare şi blană roşcată, care aveau să se zbenguie de capul lor în primăvara următoare, chiar dacă oamenii văzuseră puţini de vârsta lor până acum.

Se îndepărtă de joaca hisa, urcă drumul pietruit către centrul de operaţiuni, domul cel mai înalt de pe deal. Urechile îi prinseră un scrâşnet pe pietrele aflate undeva în spate şi se întoarse să o descopere pe Satin, lipăind în urma sa, gesticulând alandala cu braţele, cu picioarele goale păşind peste pietrele ascuţite şi cu faţa ei de copil chinuită de durerea mersului pe cărarea făcută pentru cizmele oamenilor. Se strâmba la fiecare pas. Se opri şi îi zâmbi chinuit, neobişnuit de arătoasă în haina ei peticită şi împodobită cu o cârpă roşie de pânză sintetică.

— Vin navete, omule – Konstantin.

Aşa era. Se anunţase o aterizare, în acea zi senină. El îi promisese, deşi teoria spunea că perechile de pellieni erau instabile în timpul primăverii, că ea şi partenerul ei ar putea lucra o perioadă la staţie. Dacă exista vreun indigen care se spetise cărând poveri mari. acela era Satin, încercase cu

disperare să-l impresioneze... Vezi, **omule — Konstantin, eu muncesc bine.**

— Eşti pregătită să pleci, observă el.

Ea arătă spre cele câteva bocceluţe cu nimicuri pe care şi le atârnase pe umăr. le bătu cu palma şi zâmbi încântată.

— Eu făcut bagaje.

Apoi faţa ei deveni tristă; îşi aruncă braţele desfăcute înainte.

— Vin iubesc la tine omule – Konstantin, tu şi prietenul tău.

Soţie. Hisa nu reuşiseră niciodată să-şi imagineze conceptul de soţ şi soţie.

— Vino, o invită el, mişcat de un asemenea gest. Ochii ei luciră de plăcere. Pellienii se codeau să se apropie de domul operaţional. Rareori era vreunul invitat înăuntru. El coborî treptele de lemn. Îşi şterse cizmele de preşul de la intrare, ţinu uşa deschisă pentru ea şi o aşteptă să-şi potrivească masca peste figură înainte să deschidă uşa ermetică interioară.

Cei câţiva oameni care munceau acolo ridicară privirile miraţi, unii se încruntară la vederea ei, apoi îşi continuara treburile. Câţiva tehnicieni îşi aveau birourile în dom, separate prin paravane joase, împletite; zona pe care o împărţea cu Miliko era ceva mai departe, unde singurul perete solid din marele dom le permitea un spaţiu de locuit retras, un pătrat cu latura de 3 metri şi podea acoperită cu rogojini, servind drept dormitor şi birou în acelaşi timp.

Deschise uşa strecurată printre dulapuri şi Satin îl urmă, privind împrejurul ei de parcă n-ar fi putut înţelege nici jumătate, din ceea ce vedea. „Nu-i obişnuită cu acoperişurile”, gândi el, închipuindu-şi cât de mare avea să fie schimbarea pentru un pellian ajuns brusc pe staţie. „Acolo nu existau vânturi, nici soare, doar oţel oriunde întorci privirea; săraca Satin”.

— Ce surpriză, exclamă Miliko, ridicând privirile de pe hărţile răspândite pe pat.

— Iubesc la tine, spuse Satin, şi se apropie cu o încredere absolută, o îmbrăţişa pe Miliko, îşi lipi obrazul de al ei pe cât îi permitea obstacolul măştii.

— Pleci, spuse Miliko.

— Plec la casa ta, spuse ea. Văd casa Bennett. Ezită, îşi strânse mâinile la spate, bolborosi ceva, privind de la unul la altul. Iubit omul – Bennett. Văzut casa la el. Umplut ochii cu casa la el. Făcut cald, cald la ochii noştri.

Uneori, limba stricată a indigenilor părea să aibă prea puţin înţeles; alteori, sensul se strecura printre bolboroseli ca să reiasă cu o claritate uimitoare. Emilio o privi mirat, cu un fel de vină, pentru că, de când cunoştea pellienii, niciunul nu reuşise să se descurce cu mai mult de câteva cuvinte omeneşti.

Hisa iubeau darurile. Se gândi să-i dea unul: pe raftul de lângă pat stătea o scoică pe care o găsise pe malul râului. O luă şi i-o dărui, iar ochii ei negri străluciră, îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui.

— Iubesc la tine; declară ea.

— Şi eu te iubesc, Satin, îi spuse el.

Şi îi cuprinse umerii cu braţul, o conduse prin celelalte birouri către ieşirea ermetică şi o lăsă să plece. Dincolo de folia de plastic care ţinea loc de uşa interioară, ea deschise uşa de afară. Îşi scoase masca şi îi zâmbi, fluturând din mână.

— Mă duc muncesc, spuse ea.

Naveta venise. Nici un om nu ar fi muncit în ziua în care ar fi trebuit să plece; dar Satin se îndreptă într-acolo cu un pocnet al uşii subţiri şi cu o oarecare nelinişte, ca şi cum s-ar mai fi putut cineva răzgândi în momentul acela târziu.

Ori poate că era nedrept să o pună alături de purtarea oamenilor. Poate gestul ei dovedea bucurie sau gratitudine. Pellienii nu înţelegeau noţiunea de plată; „daruri”, spuneau ei.

Bennett Jacint îi înţelesese. Localnicii îi îngrijeau mormântul. Îl împodobeau cu scoici cu formă perfectă cu bucăţi de piele, cu ciudate sculpturi noduroase care păreau să aibă o mare importanţă pentru ei.

Se întoarse, făcu drumul înapoi prin centrul operaţional către spaţiul rezervat lui şi lui Miliko, îşi scoase haina, o agăţă de un cui, cu masca încă atârnându-i la gât, o podoabă pe care o purtau cu toţii din momentul în care se îmbrăcau dimineaţa până noaptea.

— Am căpătat raportul meteo de la staţie, spuse Miliko. O să ne lovească din nou la o zi sau două după prima. Marea e răscolită de o furtună grozavă.

Înjură; îşi făcuse atâtea speranţe pentru primăvară. Ea îi făcu un loc pe pat, printre hărţi, şi el se aşeză, cercetând zonele avariate pe care ea le însemnase cu roşu, zonele inundate pe care le trasase de-a lungul şiragului de mărgele care reprezentau taberele ridicate de ei, de-a lungul drumurilor nepietruite, construite cu mâna goală.

— Oh, şi o să fie şi mai rău, spuse Miliko, arătând spre hartă. Computerul prevede destulă ploaie, de data asta cât să inunde din nou zonele albastre. Până la pragul bazei doi. Dar cele mai multe drumuri vor fi deasupra nivelului apei.

Emilio se încruntă, răsuflă uşurat.

— Să sperăm.

Drumurile erau lucrul cel mai important; câmpurile puteau rămâne inundate vreme de săptămâni întregi fără alte necazuri în afară de întârzierea lucrului. Seminţelor le pria apa, depindeau de ea în stadiile iniţiale ale ciclului lor natural. Băltoacele fereau plantele tinere să alunece pe râu în jos. Cel mai mult sufereau maşinile oamenilor şi nervii lor.

— Pellienii au dreptate, spuse el. Chiar că îţi vine să renunţi la tot în timpul ploilor de primăvară, să rătăceşti aiurea când înfloresc copacii, să faci dragoste, să-ţi faci un cuib şi să aştepţi ca grânele să se coacă.

Miliko surâse, preocupată încă de marcarea hărţilor. El oftă, nebăgat în seamă, scoase placa de plastic care-i servea drept masă de scris şi începu să refacă schema repartizării personalului, să aranjeze din nou priorităţile echipamentului. Poate, gândi el, dacă îi convingea pe localnici cu ceva daruri, poate că aveau să mai stea pe acolo o vreme înainte de dezertarea lor sezonieră. Regreta că-i pierduse pe Satin şi Dinte Albastru: cuplul acela fusese de un ajutor enorm, reuşiseră să-i facă pe tovarăşii lor de muncă să înţeleagă lucrurile pe care omul – Konstantin le dorea foarte tare. Dar situaţia luase sfârşit; Satin şi Dinte Albastru voiau să plece: voiau un lucru pe care el îl putea oferi. Venise vremea să le îndeplinească dorinţa, asta înainte ca primăvara să vină peste ei şi să-i lipsească de autocontrol.

În bazele cele noi de pe drum în jos amestecau lucrători vechi şi noi cu aceia trimişi din sectorul Q, în încercarea de a păstra proporţiile în aşa fel încât personalul să nu rămână vulnerabil în cazul unei revolte; în încercarea de a transforma

rezidenţii din Q în lucrători, împotriva ideii lor că ar fi exploataţi. Se chinuiau să rezolve problema cu binişorul – doar cei care doreau erau repartizaţi, pe cei mai refractari baza principală trebuia să-i păstreze, în domul acela uriaş, de multe ori lărgit şi peticit până ce denumirea, ducând cu gândul la o semisferă, devenise improprie – ajunsese să se întindă fără noimă peste dealul vecin, şi asta îi punea de multe ori în dificultate. Lucrătorii umani ocupau cele câteva domuri vecine: la alegere, confortabile – refuzaseră întotdeauna să fie transferaţi în condiţii mai primitive, la puţuri ori în noile tabere, singuri împotriva pădurii şi inundaţiilor, deportaţilor din Q şi ciudaţilor hisa.

Comunicaţiile fuseseră întotdeauna o problemă. Erau conectaţi prin com; rămâneau, însă, tot singuri. Ideal ar fi fost să aibă legături prin nave aeriene; dar singura navă amărâtă pe care o construiseră cu ani în urmă se prăbuşise pe terenul de aterizare acum doi ani... fusese o navă uşoară şi furtunile din Lumea de Jos nu o iertaseră. Să amenajeze un teren de aterizare pentru navete... asta era în program, cel puţin pentru baza trei, dar tăierea copacilor trebuia făcută cu mână de lucru pelliană şi ăsta era un lucru gingaş. La nivelul tehnologic pe care-l aveau, şenilele rămâneau cel mai eficient mijloc de deplasare, lent, cerând răbdare, aşa cum pretindea viaţa aici, pe Suprafaţă, înecaţi de noroaie şi potop şi miraţi la culme de buna dispoziţie a pellienilor.

Petrol şi grâne, lemn şi legume de iarnă, peşte uscat, un experiment în domesticirea animalului pitsu, înalt până la genunchi, pe care-l vânau localnicii... („Tu rău”, declaraseră pellienii în această problemă, „faci la ei cald în tabără şi tu mănâncă, nu bun lucrul ăsta”. Dar indigenii de la baza unu deveniseră păstori de pitsu şi învăţaseră cu toţii să mănânce carne de animal domestic, Lukas o ordonase, şi ăsta fusese un proiect al lui care dăduse rezultate). Oamenii de Lumea de Jos erau destul de bine echipaţi şi reuşeau să-şi asigure, lor şi staţiei orbitale, hrana, cu tot influxul de emigranţi pe care-l suferiseră. Nu existau sarcini fără importanţă. Manufacturile de pe orbită şi cele de aici lucrau fără oprire. Autogospodărirea, fabricarea oricărui lucru pe care altfel l-ar fi importat, acoperirea necesităţilor nu numai ale lor ci şi ale staţiei supraaglomerate, şi stocarea excedentului... totul cădea în sarcina celor din Lumea de Jos, celor care nu mai aveau loc în staţie, celor în surplus, a

lor şi a deportaţilor care nu mai puseseră vreodată piciorul pe pământ. Nu mai puteau depinde de comerţul care odată lega Viking şi Mariner, Esperance şi Pan-Paris şi Russell şi Voyager şi altele într-un Mare Cerc al lor, comerţ din care se aprovizionau cu toate. Niciuna dintre celelalte staţii nu se putea descurca singură; niciuna nu mai trăia – nu mai avea locuitori şi braţe de muncă pe care să le folosească. Acum se făceau planuri în consiliu, odată cu primele grupuri coborâte la suprafaţă, să se continue mineritul rămas în urmă, să facă provizii din materialele aflate la discreţie în sistemul Pell... asta în cazul în care lucrurile aveau să se înrăutăţească mai mult decât şi-ar fi dorit ei.

Aveau să alcătuiască noi programe uriaşe de săpături în vara aceea, atunci când pellienii deveneau iarăşi receptivi: urmau să se apuce serios de treabă când pellienii aveau să intre în sezonul lor de muncă, în vremea când vânturile reci aveau să-i trimită iarăşi la gândul iernii şi atunci păreau să nu se odihnească niciodată, munceau pentru oameni şi cărau muşchi moale în tunelele săpate de ei în dealurile împădurite.

Baza din Lumea de Jos trebuia să-şi schimbe înfăţişarea. Numărul locuitorilor se mărise de patru ori. Nu-i plăcea asta; nici lui Miliko. Făcuseră repartizarea zonelor... hărţile atotprezente ale lui Miliko i-o aminteau din plin – marcând locuri pe care oamenii nu trebuiau să le atingă niciodată, locurile bune, cele pe care le ştiau sfinte sau vitale pentru ciclurile hisa şi ale sălbăticiunilor.

Presau consiliul, să grăbească lucrurile, să permită modificările în timpul generaţiei lor, ba chiar în acel an, înainte ca presiunea să devină de nesuportat. Să se ofere protecţie pentru cele ce le aveau de îndurat. Presiunea deja îi apăsa. Pământul plin de cicatrici, fumul morii, cioturile copacilor, domurile urâte şi ogoarele făcute pe malul râului şi de-a lungul drumurilor noroioase. Veniseră cu gândul să înfrumuseţeze, să ridice grădini, drumuri şi domuri camuflate – dorinţa lor era acum spulberată.

Nu mai voiau, nici el, nici Miliko, să permită alte stricăciuni. Iubeau Suprafaţa, bună sau rea cum era, iubeau nebunia hisa şi violenţa furtunilor. Refugiaţilor le rămânea opţiunea staţiei; coridoarele antiseptice şi confortul îi aşteptau oricând. Dar lui Miliko îi plăcea aici ca şi lui; făcuseră dragoste în

nopţile cu zgomot îndepărtat de ploaie bătând peste domul de plastic, cu duduit de compresoare în întuneric şi ţipete nebune ale creaturilor nopţii pelliene. Se bucurau de schimbările la faţă ale cerului, oră de oră, de şuieratul vântului în iarbă şi de pădurea de lângă ei, râdeau la jocurile indigenilor şi stăpâneau întreaga lume, având puterea de a hotărî orice în afară de vreme.

Le era dor de casă, le era dor de familie şi de lumea aceea diferită, mai largă; dar nu recunoşteau... plănuiseră chiar să-şi construiască un dom numai al lor, în timpul liber, în anii care aveau să vină, când aveau să poată construi case aici; avuseseră speranţe mari cu un an şi ceva în urmă, pe când staţia de pe Lumea de Jos era liniştită şi uşor de condus, înainte ca Mallory şi ai ei să fi venit, înainte să existe Q.

Acum se chinuiau să rămână măcar la nivelul la care ajunseseră. Să găsească o cale de a repartiza deportaţii altor baze fără teama nenorocirilor pe care aceştia, aflaţi până atunci sub pază, le-ar fi putut produce. Să deschidă noi baze, la cel mai primitiv nivel, chiar şi prost echipate. Să aibă grijă de pământ şi de pellieni în acelaşi timp, şi să ajungă să nu le trebuiască nimic de pe staţie.

Puse la punct schema distribuţiei, ieşi şi o înmâna dispecerului. Ernest, care era în acelaşi timp contabil şi transmisionist... cu toţii făceau o mulţime de slujbe. Se întoarse din nou în dormitorul-birou, o urmări din priviri pe Miliko găsindu-şi de treabă prin teancul ei de hărţi.

— Vrei să mănânci? întrebă el.

Avea de gând să meargă la moară în după-amiaza aceea, însă acum îşi dorea o ceaşcă de cafea în linişte şi o porţie de hrană gătită la cuptorul cu microunde, un alt lux rezervat funcţiei... îşi dorea să stea fără să facă nimic, să se relaxeze.

— Aproape am terminat, spuse ea.

Alarma sună, trei impulsuri ascuţite, stricând toate planurile zilei. Naveta venea mai devreme; se aşteptase să ajungă abia, seara. Clătină din cap.

— Încă mai avem vreme să mâncăm, spuse el.

Naveta coborî înainte ca ei să fi terminat. Toţi cei din centrul de operaţiuni lucrau cot la cot, iar dispecerul, Frust, îi

dirija fără să renunţe la sandwich-ul din care muşca înainte. Era o zi grea pentru toată lumea.

Emilio înghiţi ultima îmbucătură, bău ultima gură de cafea şi îşi îmbrăcă haina. Miliko şi-o punea pe a ei.

— Ne-au mai adus nişte ţipi din Q, spuse Jim Ernst de la pupitrul dispeceratului: şi o clipă mai târziu, destul de tare ca să se audă în tot domul: Două sute. I-au înghesuit în frigoriferul acela ca pe nişte peşti uscaţi. Voi, cei din navetă, ce naiba să facem cu ei ?

Răspunsul veni printre pârâturi şi şuierături, abia câteva cuvinte inteligibile. Emilio clătină din cap exasperat şi merse să se aşeze lângă Jim Ernst.

— Anunţă domul Q că va trebui să accepte înghesuiala o vreme până ce vom putea face alte transferuri la taberele de mai departe.

— Cei mai mulţi deportaţi sunt acum la masă, îi aminti Ernst.

Evitau, din principiu, să facă astfel de anunţuri la vremea când deportaţii erau adunaţi în număr mare. Mulţimea era întotdeauna înclinată spre isterie.

— Dă-i drumul, îi spuse lui Ernst, iar acesta făcu anunţul.

Emilio îşi potrivi masca şi plecă, iar Miliko îl urmă de aproape.

Naveta cea mare coborâse şi descărcase cele câteva provizii pe care le ceruseră de la staţie. Mult mai multe bunuri luau calea inversă, containere cu produse indigene aşteptau în domurile-depozit pentru a fi încărcate şi duse pe orbită pentru îndestularea staţiei Pell.

Primii pasageri coborâră rampa de cum aterizară în cercul marcat de dincolo de deal, o mulţime de oameni arătând zdrobiţi, acoperiţi cu folii care îi fereau de ploaie, probabil înspăimântaţi într-un cargou în număr mai mare decât ar fi trebuit... cu siguranţă. În număr mai mare decât avea nevoie baza dintr-o dată. Erau şi unii voluntari care arătau mai bine... pierduseră la tragerea la sorţi; ei se ţineau deoparte. Gărzile din navetă aşteptau cu armele pregătite să mâne deportaţii Q, strânşi într-un grup. Se aflau printre ei bătrâni şi cel puţin o duzină de copii, familii întregi sau nu, cu toţii dintre aceia care nu ar fi supravieţuit în carantina staţiei. Transfer umanitar. Aceşti oameni aveau să ocupe spaţiu şi sa folosească un

compresor, iar dacă se lua în seamă caracterizarea trimisă de la staţie, nu li se puteau încredinţa treburile uşoare, sarcinile care implicau utilizarea maşinăriilor vitale. Trebuiau repartizaţi la muncile manuale, măcar aceia care le puteau îndura. Iar copiii – bine măcar că nu era niciunul prea mic să nu poată munci, sau să nu înţeleagă nevoia de a purta masca ori să nu înveţe cum să schimbe un filtru de mască la iuţeală.

— Sunt atât de mulţi şi atât de fragili! spuse Miliko. Ce crede tatăl tău că suntem noi aici ?

El ridică din umeri.

— Crede că aici e mai bine decât în sectorul Q, zic eu. E mai uşor. Sper să fi adus cu ei şi compresoarele cele noi; şi foile de plastic.

— Pariez că nu, spuse Miliko cu asprime.

De peste dealul dinspre domuri se auzi un scheunat, ţipete ale localnicilor, fapt care, în sine, nu era ceva neobişnuit; privi peste umăr şi, pentru că nu văzu nimic, nu dădu nici o atenţie. Refugiaţii debarcaţi se opriră când auziră sunetul. Gardienii îl puseră din nou în mişcare.

Scheunatul se auzi din nou. Asta nu mai era normal. Se întoarse odată cu Miliko.

— Stai aici, spuse el, şi supraveghează transferul.

Începu să urce în fugă cărarea peste deal, ameţit brusc de lipsa aerului din mască. Depăşi creasta şi domurile îi apărură în faţă; în faţa uriaşului dom Q se întrezărea o luptă, un cerc de pellieni înlănţuind o tulburare de oameni, în vreme ce dinăuntru; se răspândeau, ca o fierbere, tot mai mulţi. Trase aer printre dinţi şi o rupse la fugă, iar unul dintre pellieni se desprinse de grup şi alergă spre el cu toate puterile... Dinte Albastru, partenerul lui Satin: îl ştia pe individ după culoarea sa, un roşu-maroniu neobişnuit pentru un adult.

— Oamenii lui Lukas, şuieră Dinte Albastru, prăbuşindu-se lângă el din fugă, ţopăind şi dansând de nelinişte. Oamenii lui Lukas de tot nebuni.

Nu mai avea nevoie de traducere ca să înţeleagă vorbele stâlcite. Înţelesese totul de cum văzuse gărzile de acolo... Bran Hale şi echipa, supraveghetorii echipelor de pe câmp; refugiaţii Q, strânşi într-o grămadă, ţipau, iar gardienii ţineau armele ridicate spre ei. Hale şi oamenii lui prinseseră un tânăr din grup, îi smulseseră masca, aşa încât acesta se îneca, tuşea şi avea să

i se oprească respiraţia dacă situaţia continua. Îl ţineau ostatec pe băiatul aproape leşinat, ameninţându-l cu arma, ţinându-i la respect pe ceilalţi cu puştile, iar refugiaţii şi pellienii de pe margini ţipau.

— Opriţi-vă! strigă Emilio. Terminaţi !

Niciunul nu-l luă în seamă şi el se aruncă între ei de unul singur; Dinte Albastru rămase în urmă. Îmbrânci oamenii înarmaţi şi trebui să-şi repete gestul de mai multe ori, dându-şi seama brusc că el nu era înarmat, că era cu mâna goală şi singur şi că nu erau alţi martori în afară de pellieni şi deportaţi.

Ei cedară terenul, îl smulse pe băiat din mâinile celor care îl ţineau şi acesta se prăbuşi la pământ; îngenuncheate, simţindu-şi spatele descoperit, culese masca din locul unde zăcea şi acoperi faţa băiatului. Unii refugiaţi încercară să se apropie şi oamenii lui Hale traseră la picioare.

— Nu mai faceţi asta! strigă Emilio.

Se ridică, tremurând din fiecare muşchi, privind la câţiva lucrători Q din afara grupului, la alţii încă înghesuiţi în mare număr în dom, la cei zece oameni cu armele ridicate. Tremura din fiecare muşchi, gândindu-se la revoltă, la Miliko aflată chiar în spatele dealului, la posibilitatea ca ei să se arunce asupra lui.

— Înapoi! urlă el către cei din Q. Liniştiţi-vă! Şi se întoarse către Bran, Hale... tânăr, obraznic şi insolent. Ce s-a întâmplat aici?

— A încercat să evadeze, spuse Hale. Masca a căzut în timpul luptei. Încercase să pună mâna pe o armă.

— E o minciună, strigară deţinuţii Q într-o învălmăşeală de glasuri, încercând să acopere vocea lui Hale.

— E adevărat, spuse Hale. Nu vor să mai primească alţi refugiaţi în domul lor. A început o luptă şi zurbagiul ăsta a încercat s-o şteargă. L-am prins.

Dinspre Q se porni un cor de proteste. O femeie din faţă începu să plângă.

Emilio se uită împrejur, întâmpinând greutăţi cu propria răsuflare. La picioarele lui, băiatul părea să-şi revină, se zvârcolea şi tuşea. Pellienii se strânseră într-un grup compact, cu ochii întunecaţi şi solemni.

— Dinte Albastru, întrebă el, ce s-a întâmplat?

Ochii lui Dinte Albastru trecură către omul Bran Hale. Numai atât.

— Ochi la mine văzut, spuse o altă voce.

Satin îşi făcu loc, împiedicată de câteva sughiţuri de supărare. Vocea ei avea un ton înalt, ascuţit.

— Hale împins, el prieten, tare cu puşca. Rău împins ea.

Se auziră strigăte din partea lui Hale, luări în derâdere; strigăte din partea refugiaţilor. El urlă să se facă linişte. Nu era o minciună, îi cunoştea pe indigeni ca şi pe Hale. Nu era o minciună.

— I-au luat masca ?

— Luat, spuse Satin, şi închise gura cu un pocnet sec.

Ochii ei arătau teamă.

— Bine, zise Emilio, trase adânc printre dinţi o gură de aer, privi direct în ochii lui Bran Hale. Mai bine continuăm discuţia asta în biroul meu.

— Vorbim aici, spuse Hale.

Avea mulţimea lângă el. Avantajul lui. Emilio se uită fix în ochii lui; era tot ce putea face, fără arme şi forţe care să-l susţină.

— Cuvântul unui pellian, spuse Hale, nu înseamnă o mărturie. Nu mă poţi insulta dând crezare cuvântului unui pellian, domnule Konstantin: nu, domnule.

Putea să plece, să dea înapoi. Cu siguranţă, centrul de operaţiuni şi lucrătorii vedeau cele ce se întâmplau. Poate că priviseră din domurile lor şi preferaseră să nu vadă. Se puteau întâmpla accidente aici chiar şi unui Konstantin. Multă vreme, stăpânirea bazei de Jos aparţinuse lui Jon Lukas şi oamenilor lui aleşi pe sprânceană. Putea să plece, poate chiar să ajungă la centrul de operaţiuni, să ceară ajutor din partea navetei, asta dacă l-ar fi lăsat Hale; şi Emilio Konstantin ar fi fost cunoscut pentru tot restul vieţii lui după felul în care ştia să pună capăt ameninţărilor.

— Vă faceţi bagajele, spuse el moale, şi să fiţi pe naveta aceea când pleacă. Cu toţii.

— Pe cuvântul unei căţele pelliene ?

Hale îşi pierduse demnitatea şi alesese varianta scandalului, îşi putea permite. Câteva arme păreau să i se alăture.

— Ai să pleci, se răsti Emilio, fiindcă aşa spun eu. Să fii în naveta aceea. Şederea ta aici s-a terminat.

Văzu încordarea lui Hale, fulgerarea din ochi. Cineva făcu o mişcare. O armă porni, ţiuind în noroi. Un refugiat Q se prăbuşi. Preţ de o clipă i se păru că pornise o revoltă.

Brusc, echilibrul de forţe se schimbă, în fruntea grupului Q erau tineri lucrători şi şeful lor, Wei. Hale schimbă priviri în stânga şi-n dreapta, cântărind situaţia, apoi făcu un semn scurt din cap tovarăşilor lui. Se mişcară. Emilio rămase privindu-le retragerea dezlânată către barăcile comune, fără să fie convins că necazul se terminase. Lângă el, Dinte Albastru scăpă un lung şuierat, iar Satin scoase un sunet de parcă ar fi scuipat. Muşchii îi tremurau din pricina luptei care fusese pe cale să pornească. Auzi un răsuflat de uşurare în aer, domul oftă în vreme ce restul refugiaţilor Q ieşeau, toţi cei trei sute, deschizând larg uşile ermetice. El îi privi, singur dinaintea lor.

— Ai să preiei noii refugiaţi în domul tău, şi ai s-o faci fără înghionteli şi certuri. O să începeţi săparea temeliilor pentru un alt dom: şi voi şi ei, cât mai repede posibil. Vrei să-i laşi să doarmă afară? Să nu-mi spui nici o tâmpenie.

— Am înţeles, domnule, răspunse Wei după o clipă.

Femeia care plânsese înainta. Emilio dădu un pas

Înapoi şi ea se aplecă să-l ajute pe cel lovit, care se lupta să se ridice; mama. Îşi închipui el. Veniră şi alţii să-l ajute. Se înţelegeau destul de bine. Emilio apucă braţul tânărului:

— Vreau să te internezi pentru verificări, spuse el. Doi dintre voi să-l duceţi la centrul de operaţiuni.

Ezitară. Ar fi trebuit să fie însoţiţi de gardieni, în preajmă nu era niciunul, îşi dădu el seama în clipa aceea. Tocmai dăduse ordin întregii securităţi din baza principală să părăsească planeta.

— Intraţi, spuse el restului. Normalizaţi situaţia în domul ăsta. Am să stau de vorbă cu voi mai târziu, adăugă el, captând atenţia lor. Uitaţi-vă împrejur. E o întreagă lume aici, la naiba cu voi. Ajutaţi-ne. Vorbiţi cu mine dacă aveţi vreo plângere. Am să fac în aşa fel încât să aveţi acces la biroul meu. Suntem cu toţii înghesuiţi aici. Cu toţii. Veniţi să vedeţi locuinţa mea dacă nu credeţi; am să permit câtorva să mă viziteze. Trăim în felul ăsta pentru că abia construim. Ajutaţi-ne să terminăm şi vom trăi cu toţii bine aici.

Ochi înspăimântaţi îl fixau... neîncrezători. Ajunseseră în staţia Pell într-o înghesuială de nedescris, muriseră în nave;

fuseseră aruncaţi în sectorul Q; trăiseră acolo. În mizerie şi încuiaţi, sub ameninţarea armelor. Emilio îşi alungă mânia odată cu aerul din piept.

— Haideţi, spuse el. Terminaţi. Vedeţi-vă de treabă. Faceţi loc oamenilor ăstora.

Porniră să se împrăştie: băiatul şi cuplul de tineri se îndreptară către Operaţiuni, restul intrară în dom. Uşile subţiri se închiseră ordonat de această dată. Înghiţindu-i, grup după grup, până ce intrară toţi şi bolta dezumflată a domului începu din nou să se întindă, odată cu pornirea compresorului.

Simţi un murmur uşor. o vânzoleală de trupuri. Pellienii mai erau încă acolo. Întinse mâna şi-l atinse pe Dinte Albastru. Pellianul îi atinse mâna la rândul lui. o perie aspră, ţopăi de câteva ori să se descarce de restul de emoţie. De cealaltă parte stătea Satin, cu braţele înfăşurate în jurul ei, cu ochii parcă mai întunecaţi şi nun mari.

De jur împrejurul lui, pellieni cu aceeaşi privire tulburată. Ceartă de oameni, violenţă străină lor. Pellienii erau în stare să lovească, dar numai ca să se apere. Niciodată nu-i văzuse certându-se între ei, niciodată nu văzuse arme... cuţitele lor erau doar unelte şi instrumente de vânătoare. Ucideau doar animale. Se întrebă ce gândeau ei acum; ce-şi imaginau văzând asemenea lucruri, oameni întorcând armele unul împotriva altuia...

— Noi mergem Sus Deasupra, spuse Satin.

— Da, fu el de acord. Încă mai puteţi merge. A fost bine, Satin, Dinte Albastru, voi toţi, a fost bine că aţi venit să-mi spuneţi.

Se porni o ţopăială generală, expresii de uşurare în rândul tuturor hisa, ca şi cum nu ar fi fost singuri până atunci, îi veni în minte că îi ordonase lui Hale şi oamenilor lui să plece cu aceeaşi navetă... că furia oamenilor mai putea face victime supărătoare.

— Am să vorbesc cu omul de la comanda navei, le spuse el. Voi şi Hale veţi fi în zone diferite ale navei. N-o să aveţi necazuri. Vă promit.

— Bun-bun-bun, susură Satin şi îl îmbrăţişa.

El o bătu pe umăr, se întoarse şi primi o îmbrăţişare şi de la Dinte Albastru, îi bătu şi lui blana aspră. Îi lăsă acolo şi porni spre coama dealului, pe cărarea către terenul de aterizare, şi se opri la vederea câtorva siluete aşteptându-l acolo.

Miliko. Alţi doi. Toţi aveau arme. Simţi o bruscă uşurare când realiză că până la urmă avusese pe cineva în spate. Făcu din mână în semn că totul era în regulă şi se grăbi către ei. Miliko veni iute şi se îmbrăţişară. Cei doi tovarăşi ai lui Miliko, gardieni pe naveta care sosise, îi ajunseră din urmă.

— Am să trimit câţiva indivizi la staţie cu naveta voastră, le spuse el. Eliberaţi din funcţie şi acuzaţi. Nu vreau să fie înarmaţi. Mai trimit sus şi nişte pellieni si nu vreau ca cele două grupuri să fie aproape Unul de altul nici o clipă.

— Da, domnule.

Cei doi gardieni nu găsiră de făcut nici un comentariu, nici o obiecţie.

— Vă puteţi întoarce, spuse el, îndreptaţi-i pe refugiaţi încoace: situaţia s-a rezolvat.

Plecară să îndeplinească ordinele. Miliko păstră arma împrumutată, rămase lângă el, înconjurându-l strâns cu un braţ, repetând gestul lui.

— Grupul lui Hale, spuse el, îi expediez pe toţi.

— Asta înseamnă că rămânem fără pază.

— Scandalul n-a pornit de la refugiaţii Q. Am să spun asta şi celor de la staţie.

Stomacul i se strânse, reacţia la evenimente începea să iasă la iveală.

— Bănuiesc că te-au văzut pe deal. Poate că asta le-a schimbat ideile.

— Baza intrase în alertă. Eram convinsă că din pricina refugiaţilor. Naveta a chemat întărituri de la centrala secţiei.

— Atunci, mai bine te duci la Operaţiuni să anulezi. O trase după el; coborâră panta în direcţia domului.

Genunchii ii slăbiseră.

— N-am fost acolo, spuse ea.

— Unde ?

— Pe deal. Când am ajuns acolo, mai erau doar pellieni şi deportaţi.

El înjură, minunându-se că reuşise să câştige cacealmaua.

— Am scăpat uşor de Bran Hale, spuse el.

Ajunseră în valea dintre dealuri, trecură podul peste bălţile de apă şi urcară din nou către Operaţiuni. Înăuntru, băiatul se supunea controlului medical şi doi tehnicieni stăteau înarmaţi cu pistoalele, nervoşi şi atenţi la refugiaţii care-l aduseseră. Emilio

făcu un gest negativ către ei. Puseră deoparte armele, încet, părând nefericiţi de noua situaţie.

Politică de neutralitate, gândi Emilio. Ar fi fost de partea oricui ar fi câştigat lupta de acolo, şi asta îi făceau, în ochii lui, inutili. Nu era furios din pricina asta doar dezamăgit.

— Te simţi bine, domnule? întrebă Jim Ernst.

El dădu din cap, rămase privind, cu Miliko alături.

— Cheamă staţia, spuse el după un moment. Raportează că totul s-a rezolvat.

II

Se cuibăriră unul în altul, în locul întunecat pe care oamenii îl găsiră pentru ei, în pântecul mare şi gol al navei, un loc care stârnea ecouri înspăimântătoare de maşinării. Trebuiau să folosească măştile, primul disconfort dintre multe altele care aveau să urmeze. Îşi legară centurile, după cum le ceruseră oamenii, pentru a fi în siguranţă, iar Satin îl îmbrăţişa pe Dinte Albastru-Dalut-hos-me, urând senzaţia pe care i-o stârnea locul acela şi frigul şi disconfortul măştii, temându-se cel mai mult fiindcă fuseseră atenţionaţi să se lege pentru a fi în siguranţă. Nu se gândise niciodată la nave ca la nişte clădiri cu pereţi şi acoperişuri, lucruri înspăimântătoare pentru ea. Niciodată nu-şi imaginase zborul navelor ca fiind atât de violent încât să poată zdrobi: îl crezuse asemenea zborului păsărilor avântându-se în înalturi, grandios şi delirant. Tremura cu spatele îngropat în pernele pe care le dăduseră oamenii, tremura şi încerca să se stăpânească, dar Dinte Albastru tremura şi el.

— Ne mai putem încă întoarce, spuse el, pentru că asta nu fusese alegerea lui.

Ea nu spuse nimic, strânse din dinţi luptând cu dorinţa să strige da, să cheme oamenii şi să le spună că doi foarte mici, foarte nefericiţi pellieni se răzgândiseră.

Apoi se auzi sunetul motoarelor. Ştia ce înseamnă asta... îl auzise deseori. Acum îl simţea, cu groaza în oase.

— O să vedem Soarele cel mare, spuse ea, ştiind că nu mai puteau da înapoi. O să vedem casa lui Bennet.

Dinte Albastru o strânse mai tare în braţe.

— Bennett, repetă el numele care îi liniştea pe amândoi. Bennett Jacint.

— O să vedem chipurile-duh de Sus Deasupra, spuse ea.

— O să vedem Soarele.

Îi apăsa o mare greutate, senzaţia de mişcare, teama de a fi zdrobiţi într-o clipă. Strânsoarea lui o duru: nici ea nu îl strângea mai slab. Îi veni în minte că ar putea fi zdrobiţi din nebăgare de seamă, că n-ar putea îndura apăsarea îngrozitoare la fel ca oamenii; că poate oamenii îi uitaseră aici, în bezna adâncă a navei. Dar nu, pellienii veneau şi plecau; hisa supravieţuiseră acestei mari forţe şi zburaseră şi văzuseră toate minunile care îşi aveau sălaşul Sus Deasupra, păşiseră acolo de unde puteau privi în jos către stele şi către marele Soare, îşi umpluseră ochii cu lucruri bune.

Asta îi aştepta si pe ei. Acum era primăvară şi căldura pătrunsese în amândoi; şi ea alesese Călătoria pe care voia s-o facă, mai lungă decât toate Călătoriile de până atunci, şi o înălţime mai mare decât orice altă înălţime, unde să-şi petreacă prima ei primăvară.

Presiunea slăbi; încă se mai ţineau unul de celălalt, încă mai aveau senzaţia mişcării. Era un zbor către foarte departe, aşa li se spusese. Nu trebuiau să se piardă cu firea, să aştepte până ce venea un om să le spună că s-a terminat. Omul Konstantin le spusese că aveau să fie în siguranţă. Satin simţi crescând în ea încrederea pe măsură ce forţa slăbi, ştiu că aveau să trăiască. Erau pe drum. **Zburau.**

Strânse în pumn scoica dăruită de Konstantin, darul care marcase Timpul acesta al ei; peste blană avea înfăşurată pânza roşie, comoara ei, lucrul cel mai bun, însemnul onoarei pe care i-o făcuse Bennett însuşi când îi dăduse un nume. Simţi o mai mare siguranţă din pricina acestor lucruri, pentru ea şi pentru Dinte Albastru, la care ţinea din ce în ce mai mult, adevărată afecţiune, nu căldură primăvăratică de împerechere. Nu era nici cel mai mare şi nici pe departe cel mai arătos mascul din turmă, dar era isteţ şi deschis la minte.

Nu pe de-a-ntregul. El scormoni într-o desagă, scoase o rămurică pe care mugurii se spărseseră... îndepărtă uşor masca să-i simtă parfum ul, i-o oferi. Duceau cu ei lumea, malul râului şi o mulţime de promisiuni.

Satin se văzu cotropită de un val de căldură care o făcu să asude în ciuda răcorii dimprejur. Nu era firesc să se afle atât de aproape de el şi să nu aibă libertatea pământului, unde să alerge, cum să-şi potolească neastâmpărul care să-i ducă tot mai departe în ţinuturile pustii în care păzeau doar chipurile cioplite. Călătoria lor urma o cale ciudată şi diferită, o cale pe care marele Soare îi privea din acelaşi loc şi pe care ea nu trebuia nici măcar să păşească. Acceptă darul lui Dinte Albastru, la început nervoasă, apoi cu o uşurare din ce în ce mal mare, pentru că aşa trebuia. Jocurile în care s-ar fi zbenguit printre dealuri până ce el ar fi rămas ultimul mascul hotărât s-o urmeze oriunde... nu mai erau necesare. El o urmase oricum până cel mai departe, era aici. iar asta îi dădea toate drepturile asupra ei.

Nava porni să mişte altfel; se strânseră în braţe într-un moment de teamă, dar oamenii aceia le spuseseră de dinainte că avea să vină o vreme de mare tulburare. Râseră, se îmbrăţişară şi încetară să se mai teamă, zăpăciţi şi îmbătaţi. Se minunară de crenguţa înflorită care plutea pe lângă ei în aer, care aluneca atunci când o lovea cu rândul. Ea întinse mâna cu grijă şi o prinse din aer, râse din nou şi o lăsă iarăşi liberă.

— Aici e locul în care trăieşte Soarele, spuse Dinte Albastru.

Ea se gândi că avea dreptate, îşi imagina Soarele alunecând maiestuos scăldat în lumina puterii sale, prin care ei înşişi înotau în drumul către Sus Deasupra, către casa de metal a oamenilor, care îi aşteptau cu braţele întinse. Se îmbrăţişară iar şi iar, în izbucniri de fericire.

După mult timp veni o altă schimbare, uşoare îngreunări în chingi, foarte uşoare, şi încetul cu încetul începură să-şi simtă din nou greutatea.

— Coborâm, gândi Satin cu voce tare.

Dar rămăseseră liniştiţi, amintindu-şi ce li se spusese, să aştepte un om să-i anunţe că sunt în siguranţă.

Urmă o serie de zguduiri şi zgomote înfricoşătoare, aşa încât se cuprinseseră din nou în braţe; dar solul de sub ei părea acum solid. Difuzorul de deasupra capului vorbea cu voce de om, dădea instrucţiuni pe un ton ce nu părea înspăimântat, mai degrabă, ca de obicei, grăbit şi serios.

— Cred că totul e bine, spuse Dinte Albastru.

— Trebuie să stăm liniştiţi, îi aminti ea.

— Au să ne uite aici.

— Ba nu, spuse ea, deşi avea îndoieli, atât de întunecos era locul şi atât de părăsit, doar o luminiţă licărea deasupra locului unde stăteau.

Se auzi un zgomot teribil de metal lovit. Uşa prin care veniseră se deschise şi nu mai văzură dealuri şi păduri, ci un tub ca un gâtlej cu nervuri care arunca aer rece către ei.

Un om se apropie prin tunel, îmbrăcat într-un costum maroniu, ducând în mână un megafon.

— Haide, le spuse şi ei se grăbiră să se dezlege.

Satin se ridică şi îşi descoperi picioarele tremurând şi se sprijini de Dinte Albastru: şi el tremura.

Omul le dădu daruri, coliere argintii pe care să le poarte la gât.

— Numerele voastre, spuse el. Să le purtaţi întotdeauna.

Le luă numele şi arătă cu gesturi largi ieşirea din pasaj.

— Veniţi cu mine. Vă duc la verificare.

Ei îl urmară prin pasajul înfricoşător, într-un ioc asemenea pântecului navei unde fuseseră, metal şi rece, dar foarte, foarte mare. Satin privi împrejur, tremurând.

— Suntem într-o navă mai mare, spuse ea. Şi asta e o navă. Şi către om: Omule, noi în Sus Deasupra ?

— Asta-i staţia, spuse omul.

O urmă de răceală se cuibări în inima lui Satin. Sperase să vadă privelişti de vis, să simtă căldura Soarelui. Se mustră în sinea ei pentru nerăbdare, lucrurile ce aveau să vină mai puteau fi încă frumoase.

III

Apartamentul era aranjat, proviziile şi lucrurile erau stivuite în coşuri de nuiele. Damon îşi strânse mai bine haina şi îşi ridică gulerul. Elene încă se mai îmbrăca, pufăia cercetându-şi talia care – poate – se rotunjise puţin. Era a doua toaletă pe care o încerca. Şi din pricina asta părea iritată. El veni în spatele ei şi o îmbrăţişa blând, îi întâlni privirea îţi oglindă.

— Arăţi bine. Ce contează dacă se vede puţin?

Ea îl scrută în oglindă, îşi aşeză palmele peste ale lui.

— Par să mă fi îngrăşat, mai degrabă.

— Arăţi minunat, spuse el, aşteptând un surâs.

Figura ei reflectată în oglindă rămase încruntată. El întârzie un moment până să o elibereze, pentru că părea să-i dorească prezenţa.

— Te simţi bine? întrebă el.

Poate că exagerase, insistase prea mult să arate bine, avea pretenţii prea mari... era nervoasă la gândul întâlnirii din seara aceea, gândi el. De aceea şi atâta efort. De aceea şi insistenţa pentru lucrurile mici.

— Te deranjează întâlnirea cu Talley?

Degetele ei urmăriră încet traseul alor lui.

— Nu cred. Dar nu prea ştiu ce să-i spun. Niciodată nu m-am întreţinut cu un unionist.

El îi dădu drumul din braţe, o privi în ochi când se întoarse. Toate pregătirile acelea obositoare... toată strădiunţa ei de a se face plăcută. Nu era entuziasm. De asta se temuse.

— Tu ai sugerat întâlnirea asta; te-am întrebat dacă o vrei într-adevăr. Elene, dacă te simţi stânjenită în vreun fel...

— Omul ăsta îţi bântuie conştiinţa de peste trei luat. Uită neliniştea mea. Sunt curioasă; n-ar trebui să fiu ?

Bănuise răspunsul ei... un ţel mai important decât dorinţa ei de a se simţi bine, asta o determina pe Elene; felul ei de a-i mulţumi, poate; sau felul ei de a încerca să-i spună că ţinea la el. Îşi aminti serile lungi în care Elene stătuse îmbufnată la capătul ei de masă, având între ei povara amintirii lui **Estelle** şi grija pentru vieţile pe care el le ţinea în mâini, îi pomenise despre Talley într-o noapte şi ea lăsase impresia că nu-l ascultă, continuase cu problemele ei; dar când venise prilejul – aşa era Elene: nu-şi amintea să fi mai vorbit despre subiectul ăsta. Ea ţinuse minte, încercase să dea o rezolvare, oricât de greu i-ar fi fost. Unionist. Nu putea să ştie ce simţea ea în clipele acelea. Crezuse o vreme că ştia.

— N-o lua aşa! spuse ea. Sunt curioasă, ţi-am spus. Dar e o reuniune de societate. Tu ce ai să spui? Ai să vorbeşti despre vremurile trecute? „Ne-am mai întâlnit înainte, poate, domnule Talley? Poate am schimbai focuri de armă?” Sau poate să vorbim despre familie... „Ce mai face a dumneavoastră, domnule Talley ?” Sau poate să vorbim despre spital. „Cum v-aţi

bucurat de şederea dumneavoastră pe staţia Pell, domnule Talley ?”

— Elene...

— Tu m-ai întrebat.

— Aş fi vrut să ştiu ce părere ai tu despre întâlnirea asta.

— Ce părere ai tu – cinstit ?

— Sunt oarecum stânjenit, se confesat el, sprijinindu-se de marginea mesei. Dar, Elene...

— Dacă vrei să ştii ce simt – sunt încurcată, doar atât. O să vină aici şi să stea cu noi: sincer vorbind, nu ştiu cum o să ne întreţinem.

Ea se răsuci cu spatele la oglindă şi îşi puse mâinile în şolduri.

— Cam asta cred eu. Sper să se simtă în largul lui şi să avem o seară plăcută.

El îşi închipui şi cealaltă posibilitate... tăcerile lungi.

— Trebuie să plec să-l conduc aici, spuse el. Probabil că aşteaptă.

Apoi, ceva mai vesel :

— De ce să nu mergem în sala comună? Ce contează? Ne-ar uşura rolul, nimeni n-ar mai trebui să facă pe gazda.

Ochii ei sclipiră.

— Ne întâlnim acolo? Am să ţin ocupată o masă. N-are ce să meargă prost.

— Fă-o.

O sărută scurt pe ureche, o bătu uşurel pe spate apoi se grăbi spre locul de întâlnire.

Biroul securităţii trimisese un apel către Talley si el venea repede de-a lungul holului... purta un costum nou-nouţ. Damon îl întâmpină şi îi întinse mâna. Când o strânse, chipul lui Talley afişă un zâmbet larg care slăbi repede.

— Eşti deja verificat, îi spuse Damon, luă un port-act de plastic de pe birou şi i-l întinse. Când ai să te întorci, asta o să rezolve totul. Aici ai actele tale de identitate, cartela de credit şi un bilet cu numărul tău de comp. Învaţă pe de rost numărul şi distruge biletul.

Talley aruncă o privire către documentele dinăuntru, vizibil mişcat de gest.

— Sunt scos de pe lista de acuzaţi ?

Evident, nimeni nu se înghesui până atunci să-i spună. Degetele subţiri îi tremurau în drumul lor peste cuvintele tipărite cu litere fine. Le privi îndelung, vrând parcă să le soarbă, până ce Damon îl trase de mânecă, îl scoase din birou şi porniră în jos pe coridor.

— Arăţi bine, spuse Damon.

Era adevărat. Chipurile lor reflectate în uşile de sticlă arătau întuneric şi lumină, silueta lui solidă, dreaptă şi paloarea fantomatică a lui Talley. Brusc, se gândi la Elene, simţi împăcare în prezenţa lui Talley, faţă de care se simţea răspunzător... nu numai pentru înfăţişarea lui de acum, ci şi pentru goliciunea lui de pe dinăuntru, pentru felul nevinovat în care îl privea... pentru nevinovăţia lui dintotdeauna.

Ce să-i spun ? îşi zise el, ca un ecou la întrebările supărătoare ale lui Elene. **Că-mi pare rău ? Că regret că nu am fost destul de atent, ca să-i citesc dosarul atunci când ar fi trebuit ? Că regret execuţia lui... dusă la îndeplinire doar din lipsă de timp ? Să mă ierte... de obicei ne descurcăm mai bine ?**

Deschise uşa şi întâlni privirile lui Talley când trecu pe lângă el. Nici o acuzaţie, nici o amărăciune. **Nu-şi aminteşte. Nu poate.**

— Traseul tău, spuse Damon în vreme ce se îndreptau spre lift, este cel numit **cu dungă albă.** Vezi cercurile colorate de pe uşa de-acolo? Este şi unul alb. Cartela ta e o cheie; ca şi numărul tău de comp. Dacă vezi un cerc alb înseamnă că ai acces cu cartela sau cu numărul. Computerul o să te accepte. Nu încerca să pătrunzi pe nici o uşă nemarcată cu alb. Ai să declanşezi alarmele şi securitatea o să vină în fugă. Ştii sistemele astea, nu ?

— Le înţeleg.

— Îţi mai duci aminte că te pricepeai să mânuieşti comp-ul ?

Câţiva paşi în tăcere.

— Armscomper-ii sunt, prin definiţie, specialiştii, îmi mai aduc aminte ceva teorie.

— Multă ?

— Dacă aş sta în faţa unei console... probabil că mi-aş aminti.

— Dar de mine îţi aminteşti ?

Ajunseseră la lift. Damon comandă o cursă privată, privilegiu al securităţii sale: nu voia înghesuială. Se întoarse, întâlni ochii mult prea mari ai lui Talley. Adulţii normali clipeau, mişcau ochii, priveau într-o parte şi alta, se concentrau asupra unui detaliu ori altul. Privirea lui Talley era lipsită de asemenea mişcări, privirea unui nebun, a unui copil sau a unei statui de zeu.

— Îmi amintesc că m-ai mai întrebat asta o dată, spuse Talley. Eşti unul dintre Konstantini. Stăpâneşti staţia Pell, nu?

— N-o stăpânesc. Dar suntem aici de multă vreme.

— Eu nu, nu-i aşa ?

Un ton ghicit de îngrijorare. **Oare cum e,** se întrebă Damon cu o strângere în suflet, **cum e să ştii că îţi lipsesc bucăţi din memorie ? Cum mai poate avea ceva sens ?**

— Ne-am întâlnit când ai venit aici. Trebuie să ştii... eu sunt cel care a aprobat Corecţia. Biroul Juridic. Eu am semnat hârtiile de condamnare.

Talley clipi scurt pentru prima dată. Sosise cabina; Damon ţinu uşa cu o mână.

— Mi-ai dat acte, spuse Talley.

Păşi înăuntru şi Damon îl urmă, lăsând uşa să se închidă. Cabina porni către sectorul verde, cel comandat.

— Continui să mă vizitezi. Tu eşti cel care trecea atât de des pe acolo... nu ?

Damon ridică din umeri.

— Ceea ce s-a întâmplat nu a fost din ordinul meu, nu cred că a fost corect, înţelegi asta.

— Vrei ceva de la mine ?

I se ghicea în voce dorinţa de colaborare – sau măcar aprobarea – ca, de altfel, în toate lucrurile pe care le făcea.

Damon îi întoarse privirea.

— Să mă ierţi, poate, spuse el, cinic.

— Astă-i uşor.

— Aşa să fie ?

— De asta ai venit? De aceea veneai la spital să mă vezi? De asta m-ai rugat să vin cu tine acum ?

— Tu ce crezi ?

Ochii cei mari se înnourară puţin, părând să se aţintească în gol.

— Nu am cum să aflu. E drăguţ din partea ta că ai venit.

— Crezi că aş fi putut avea motive ascunse ?

— Nu ştiu câte amintiri mai am. Ştiu că am goluri mari. Poate că te-am cunoscut mai înainte. Dar îmi pot aminti unele lucruri care, cu siguranţă, nu s-au întâmplat niciodată. Pentru mine e acelaşi lucru. Nu mi-ai făcut nici un rău înainte, nu ?

— Nu, dar aş fi putut opri răul care ţi se întâmpla.

— Eu am cerut Corecţia... nu? Cred că eu am cerut-o.

— Da, tu ai cerut-o.

— Deci îmi amintesc ceva corect. Sau mi s-a spus. Nu ştiu. Mergem mai departe? Sau asta-i tot ce ai vrut să ştii ?

— Vrei să te întorci?

O serie de clipiri.

— Mă gândeam – pe când nu mă simţeam aşa de bine – că poate te-am cunoscut odată. Nu aveam nici o amintire atunci. Eram bucuros că veneai. Exista cineva... dincolo de ziduri. Şi cărţile... mulţumesc pentru cărţi. Am fost foarte bucuros să le capăt.

— Uită-te la mine.

Talley ascultă, o focalizare imediată a privirii, o undă de înţelegere.

— Vreau să vii. Mi-ar plăcea să vii. Asta-i tot.

— Acolo unde ai spus? Să ne întâlnim cu soţia ta ?

— S-o întâlneşti pe Elene. Şi să vezi staţia. Partea cea mai bună a ei.

— Bine.

Privirea lui Talley rămase aţintită asupra lui. Alunecă, gândi el... se apără; bate în retragere. Privirea aţintită asupra lui îi dădea încredere. Pentru un om cu goluri de memorie, încrederea era starea fundamentală.

— Te cunosc bine, spuse Damon. Am citit procedurile de spital. Ştiu despre tine lucruri pe care nu le ştiu nici despre fratele meu. Simt că sunt dator să-ţi spun asta.

— Toată lumea le-a citit.

— Care – toată lumea ?

— Toţi cei pe care-i cunosc. Doctorii... toţi cei de la centru.

Rămase o clipă pe gânduri. Detesta faptul că cineva se putea supune de bună voie la o asemenea indiscreţie.

— Transcrierile vor fi şterse.

— Ca şi memoria mea.

Fantoma unui surâs trist şterse buzele lui Talley.

— Nu a fost o restructurare totală, spuse Damon, înţelegi asta ?

— Ştiu atâta cât mi s-a spus.

Cabina încetini, să se oprească în verde unu. Uşile se deschiseră către unul dintre cele mai aglomerate coridoare din Pell. Alţi pasageri voiau să între; Damon îl agăţă pe Talley de braţ şi îşi făcu loc printre ei. Câteva capete se întoarseră la vederea lor în public, un străin cu înfăţişare ciudată în tovărăşia unui Konstantin... din curiozitate. Vocile îşi continuara murmurul nestingherite. Dinspre sala comună se insinua o melodie cu tonuri blânde. Câţiva lucrători pellieni se aflau pe coridor, în-grijind plantele sădite acolo. Damon şi Talley se contopiră cu valul, anonimi în mulţime.

Holul se deschidea în sala comună, cufundată în întuneric, singura lumină venind dinspre ecranele de proiecţie de pe pereţi: imagini înstelate, un răsărit de planetă, văpaia filtrată a soarelui, ciocurile văzute din exterior. Muzica era blândă, o încântare de instrumente electronice şi coarde, uneori un tremurat de bas, acoperită din când în când de murmurul gros venind de la mesele care umpleau sala curbă. Imaginile se schimbau odată cu rotirea staţiei, treceau de la un ecran la altul acoperind pereţii laterali de la podea până la tavanul înalt. Mesele cu siluete micuţe erau cufundate în întuneric.

— Quen-Konstantin, spuse el către tânăra din ghişeul de lângă intrare.

Un chelner se apropie de îndată ca să-i conducă spre masa rezervată.

Dar Talley se opri. Damon privi înapoi, îl găsi cu ochii ţintă la ecranele largi.

— Josh, spuse Damon, iar cum acesta nu reacţiona, îl luă uşor de braţ. Pe aici.

Trecură prin uşile batante şi se opriră o clipă dezorientaţi; rotirea lentă a imaginilor făcea ca mesele să pară minuscule şi greu de localizat. Îl ţinu de braţ tot drumul până la masă, prima din margine, cu vedere nestingherită asupra ecranelor.

Elene se ridică la sosirea lor.

— Josh Talley, spuse Damon. Elene Quen, soţia mea. Elene clipi. Reacţie datorată mai mult lui Talley. Încet, întinse o mână pe care el o strânse.

— Josh, nu? Elene.

Se aşeză iarăşi, iar ei îşi ocupară locurile lor. Ospătarul rămase în aşteptarea comenzii.

— Încă un rând, spuse ea.

— Un special, spuse Damon, privind către Talley. Ai vreo preferinţă? Sau ai încredere în gustul meu ?

Talley ridică din umeri, părând jenat.

— Două, spuse Damon şi chelnerul dispăru. Se uită la Elene.

— E înghesuială în seara asta.

— În ultima vreme, puţini rezidenţi mai merg la docuri, spuse Elene.

Aşa era; negustorii debarcaţi se înghesuiau acum doar în vreo două baruri, din teamă pentru securitatea lor,

— Aici se serveşte şi mâncare, spuse Damon, privind către Talley. Măcar sandwich-uri.

— Am mâncat, spuse el cu o voce depărtata, potrivită să pună capăt oricărei conversaţii.

— Ai petrecut multă vreme pe staţii? întrebă Elene.

Damon îi atinse mâna pe sub masă, dar Talley clătină din cap fără să pară deranjat.

— Doar pe Russell.

— Pell este cea mai bună.

Se eschivase fără să vrea. **„O lovitură respinsă”,** gândi Damon, întrebându-se dacă Elene o făcuse înadins.

— Nu mai găseşti-aşa ceva la alţii.

— Quen... e un nume de negustor.

— A fost. Au pierit cu toţii pe Mariner.

Damon o apucă de mână. Talley se uită la ea afectat.

— Îmi pare rău.

Elene clătină din cap.

— Cu siguranţă, nu a fost vina ta. Negustorii o păţesc din ambele părţi. Ghinion, atât.

— Nu-şi poate aminti, spuse Damon.

— Nu poţi ? întrebă Elene.

Talley clătină din cap uşor.

— Aşa, spuse Elene, nu eşti nici aici, nici acolo. Mă bucur că ai putut veni. Te-au alungat din Ţinuturile Adânci; mai ai şanse doar ca orbital, nu ?

Damon rămase perplex, dar Talley zâmbi vag, ca la o glumă fină pe care el părea s-o înţeleagă.

— Aşa cred.

— Cum ţi-e norocul, spuse Elene, privind într-o parte şi strângând pumnul. Poţi să joci şi să câştigi la docuri, dar bătrânul Adânc îşi ia partea. Chiar şi un om norocos poate fi afectat. Să ciocnim pentru supravieţuitori, Josh Talley.

Ironie amară? Sau un efort de a-i ura bun-venit? Era o mostră de umor de negustor, impenetrabil ca o altă limbă. Talley părea obişnuit cu asta. Damon îşi retrase mâna şi se lăsă mai greu în scaun.

— S-a pus problema unei slujbe, Josh ?

— Nu.

— Eşti **eliberat** de sub acuzaţii. Dacă nu poţi munci, staţia te va ţine o vreme. Dar am aranjat un loc de muncă tentant, unde să te poţi duce dimineaţa, să munceşti cât te simţi în stare, să te întorci acasă la prânz, şi totul numai în ziua principală. Ce spui de asta ?

Talley nu scoase nici un cuvânt, dar expresia lui, pe jumătate luminată de imaginea soarelui... era mai aproape acum, în rotaţia lentă... arăta că îşi dorea locul acela de muncă. Damon îşi lăsă mâna pe masă, jenat că dăduse în vileag ceea ce aranjase.

— Eşti dezamăgit, poate. Ai o calificare mai înaltă. Depanare de aparate mici, o slujbă, cel puţin... până te pregăteşti pentru altceva. Şi am găsit o cameră pentru tine, în vechiul centru de cazare al negustorilor, cu baie, dar fără bucătărie... teribil de înghesuită. Creditul tău de lucru este stabilit prin legea staţiei pentru a acoperi nevoile de bază, de hrană şi locuinţă. De vreme ce nu ai bucătărie, cartela ta e bună în orice restaurant până la o anume limită. Sunt unele lucruri pentru care va trebui să plăteşti în plus... dar întotdeauna îţi stă la dispoziţie în comp o listă cu lucrări pentru voluntari, la care poţi apela pentru fonduri suplimentare. Eventual, staţia îţi va cere o zi de muncă pentru chiria spaţiului şi găzduire, dar asta abia după ce dovedeşti că eşti în stare. Îţi convine ?

— Sunt liber ?

— Pentru orice scop rezonabil, da.

Sosiră băuturile. Damon îşi luă cocktailul din sucuri de fructe şi alcool, îl privi cu interes pe Talley gustând din una dintre delicatesele staţiei şi reacţionând plăcut. Sorbi din pahar.

— Nu eşti un orbital, observă Elene după o clipă de tăcere.

Talley se uita pierdut dincolo de ei, către pereţi, la baletul leneş al stelelor. **„Nu prea ai cine ştie ce privelişte pe o navă”,** spusese odată Elene, încercând să-i explice. **„Nu-i ceea ce crezi tu. E doar faptul că trebuie să mă descurc într-un loc ca ăsta ; afară ai tot timpul sentimentul că poţi fi surprins oricând pe picior greşit. Sentimentul că eşti un fir de praf care pluteşte prin forţele sale în Gol, că nu există nici o lume destul de sigură şi că nimic nu se învârte în jurul nimănui. În plus, ai tot timpul impresia că Adâncul înşelător se află chiar în spatele metalului de care te sprijini. Voi, orbitalii, iubiţi iluziile. Şi nici nu ştiţi cu adevărat ce simt cei de la suprafaţă, cei de sub cerul albastru.”**

Simţi brusc un fior. Îi fulgeră prin minte că Elene şi străinul de vizavi păreau a fi o pereche. Soţia lui şi

Talley, cu chipul lui de zeu. Nu era gelozie. Era panică. Bău încet. Îl privi pe Talley, care se uita spre ecrane aşa cum nu o făcea nici un orbital. Ca unul care-şi amintea cum să respire.

„Uită staţia”, înţelesese el din tonul lui Elene. **„Nicio-dată nu vei fi mulţumit aici.”** Ca şi cum ea şi Talley ar fi vorbit o altfel de limbă decât el, folosind aceleaşi cuvinte. Ca şi cum un negustor care-şi pierduse nava din pricina Uniunii ar fi putut să-i fie milă de un unionist care şi-o pierduse pe a lui şi trăsese la aceeaşi staţie. Damon întinse mâna pe sub masă, apucă mâna lui Elene şi o strânse.

— Poate că nu-ţi pot da ceea ce-ţi doreşti cel mai mult, îi spuse el lui Talley, rezistând durerii, curtenilor în mod voit. Pell n-o să te ţină la nesfârşit şi, dacă ai să găseşti vreun negustor să te ia cu el după ce toate actele tale vor fi în regulă... şi asta îţi va fi permis într-o zi. Dar ascultă sfatul meu, gândeşte-te la o şedere lungă aici. Lucrurile nu sunt chiar liniştite şi negustorii nu merg pe altă rută decât până la mine şi înapoi.

— Navigatorii de cursă lungă beau în crâşmele de la docuri până ce cad sub masă, murmură Elene. O să terminăm lichiorul înainte de a termina pâinea pe staţie. Nu, asta nu va fi

curând. Lucrurile se vor îmbunătăţi. Dumnezeu să ne ajute, nu putem ţine în noi la nesfârşit ce-am înghiţit o dată.

— Elene.

— Ce, nu stă şi el în Pell? întrebă ea. Ca noi toţi? Viaţa noastră e legată strâns de staţia asta.

— N-o să fac nici un rău staţiei Pell, spuse Talley.

Mâna aşezată pe masă îi avu o tresărire, un tic uşor.

Aversiunea pe care o simţea era unul dintre handicapuri. Damon păstra tăcerea asupra faptului că ştia despre blocajul acela psihic: chiar dacă îl cunoştea bine, asta nu-l făcea mai puţin real. Talley era inteligent: era posibil chiar să-şi poată imagina prin ce trecuse.

— Eu nu cunosc locul ăsta. făcu Talley o altă mişcare întâmplătoare cu mâna. Am nevoie de ajutor. Câteodată nu mai sunt sigur de felul în care am ajuns în situaţia asta. Voi ştiţi? Dar eu ştiam pe atunci ?

Ciudată corelaţie de idei. Damon îl privi neliniştit, temându-se preţ de a clipă că Talley avea să cadă într-un soi de isterie şi că nu ar fi ştiut ce să facă cu el în localul acela public.

— Am dosarele, răspunse el întrebării lui Talley. Acolo sunt scrise toate câte le ştiu despre tine.

— Sunt duşmanul tău?

— Nu cred.

— Îmi aduc aminte de Cyteen.

— Faci nişte legături pe care nu le înţeleg, Josh.

Buzele îi tremurară.

— Nici eu.

— Spuneai că ai nevoie de ajutor. Unde Josh ?

— Aici. Staţia. N-ai să te opreşti să vii...

— Adică să te vizitez. N-ai să mai locuieşti în spital.

Brusc, ideea că Talley ştia toate astea îi răsări în minte.

— Vrei să spui că vreau să te procopsesc cu o slujbă şi să te las de capul tău? Nu. Am să te chem la noi chiar săptămâna viitoare, să fii sigur de asta.

— Eram pe cale să-ţi sugerez, spuse moale Elene, să-i dai lui Josh accesul la comp să poată suna direct la apartamentul nostru. Necazurile te pot face să pierzi ore întregi prin birouri şi unul sau celălalt dintre noi ar putea să-ţi descâlcească situaţia. Suntem, din punct de vedere legal, susţinătorii tăi. Dacă nu dai de Damon, sună la biroul meu.

Talley acceptă cu o aplecare a capului. Ecranele schimbătoare îşi continuau cursa ameţitoare. Nu mai rostiră nimic multă vreme, ascultară muzică şi mai luară câte un rând de băutură.

— Ar fi drăguţ, spuse în sfârşit Elene, dacă ai veni să iei cina la noi la sfârşit de săptămână... să vezi cum gătesc eu. Să facem un joc de cărţi. Cu siguranţă, joci cărţi.

Ochii lui Talley trecură subtil în direcţia lui. ca pentru a-i cere aprobarea.

— Avem o noapte de tură lungă, numai bună pentru cărţi, spuse Damon. O dată pe lună, fratele meu şi soţia lui fac schimb de tură cu noi. Ei sunt în ziua alternativă... au fost transferaţi de Jos de când cu criza. Josh se pricepe la cărţi, spuse el către Elene.

— Bun.

— Nu sunt superstiţios, spuse Talley.

— Nu facem pariuri, spuse Elene.

— Am să vin.

— Bine, spuse ea; şi un moment mai târziu ochii lui Josh se închiseră pe jumătate.

Luptă cu oboseala şi îşi reveni într-o clipă. Toată tensiunea îl părăsise.

— Josh, spuse Damon, crezi că te descurci să te întorci ?

— Nu sunt sigur, spuse el întristat.

Damon se ridică, la fel şi Elene; foarte atent, Talley se împinse îndărăt de la masă şi se îndepărtă clătinându-se... nu din pricina celor două pahare, gândi Damon, cu băuturi slabe, ci din pricina ecranelor şi a epuizării. Talley se mai opri o dată pe coridor şi păru să-şi tragă răsuflarea în lumina şi stabilitatea de acolo. Trei pellieni îi priviră cu ochi rotunzi, pe deasupra măştilor.

Îl conduseră către lift şi călătoriseră împreună până în sectorul roşu, făcură drumul înapoi dincolo de uşile de sticlă şi îl lăsară în grija celor de la biroul de securitate. Intraseră în ziua alternativă şi gardianul de serviciu era unul dintre Mullers-i.

— Vezi să ajungă cu bine acasă, spuse Damon. Dincolo de birou. Talley se opri, privi în urmă către ei cu o intensitate curioasă, până ce gardianul se întoarse şi îl conduse de-a lungul coridorului.

Damon puse un braţ pe după umerii lui Elene şi porniră spre casă.

— A fost o idee bună propunerea ta, spuse el.

— E neîndemânatic, spuse Elene, dar care dintre noi n-ar fi ?

Îl urmă dincolo de uşi în coridor, merseră mână în mână pe hol.

— Războiul face multe victime, spuse ea. Dacă vreunul dintre Quen-i ar fi scăpat cu viaţă pe Mariner... ar fi fost acelaşi lucru, numai că de cealaltă parte a oglinzii, nu? – ar fi fost unul de-al meu. Deci, Dumnezeu să ne ajute, pe noi şi pe el. Ar fi putut tot la fel de bine să fie unul de-al nostru.

Băuse ceva mai mult decât el... şi când păţea asta devenea morocănoasă. Se gândi la copil; dar nu era momentul s-o dojenească. O strânse de mână, îi mângâie părul şi se îndreptară către casă.

2

STAŢIA CYTEEN : ZONA DE SECURITATE : 9/8/52

Mars încă nu sosise, nici el, nici bagajul lui. Ayres căzu la învoială cu ceilalţi. Îşi alese una dintre cele patru încăperi care se deschideau prin uşi culisante într-o zonă centrală: toată afacerea era o îmbinare de panouri mobile, albe. pe şine argintii. Mobila era şi ea pe şine, în plus, eficientă. Era a patra astfel de mutare prin care treceau în ultimele zece zile; locuiau acum nu departe de ultima lor adresă, nu mai puţin păziţi de către tinerii cu înfăţişare de manechin, confuzi şi înarmaţi, postaţi pe coridoare... aceleaşi coridoare de luni de zile, de când ajunseseră aici.

De fapt, nu ştiau exact unde se află, pe vreo staţie apropiată primei sau orbitând chiar în jurul lui Cyteen. La întrebări căpătau numai răspunsuri evazive. **Siguranţă,** aşa defineau ei mutările repetate şi: **răbdare.** Ayres rămânea calm în faţa celorlalţi delegaţi, tovarăşi ai lui, la fel cum făcea şi în faţa diferiţilor demnitari şi agenţii militare sau civile – dacă mai exista vreo deosebire între ele în cadrul Uniunii – care-l interogau; interogatorii şi discuţii cu el singur, sau în grup. Recitase motivele şi condiţiile apelului lor pentru pace până când inflexiunile vocii sale deveniseră automate, până când memorase răspunsurile tovarăşilor lui la aceleaşi întrebări; până când spectacolul devenise exact un spectacol, o fundătură, un lucru pe care-l puteau face la nesfârşit, până la limita răbdării gazdelor/inchizitori. Dacă ar fi negociat pe Pământ ar fi renunţat demult, s-ar fi declarat dezgustaţi, ar fi aplicat alte tactici; aici nu aveau nici o alegere. Erau vulnerabili; făceau ce puteau. Tovarăşii lui se comportau bine în această situaţie regretabilă... mai puţin Marsh. Marsh devenise nervos, neastâmpărat, încordat.

Şi, bineînţeles, unionistul din Marsh începea să iasă în evidenţă, în timpul audierilor, Marsh pleca cel din urmă; la cele patru mutări din ultima-vreme. Marsh fusese ultimul care ajunsese la noua locuinţă. Bela şi Dias nu făcuseră nici un comentariu; nu puseseră problema şi nu făcuseră nici o speculaţie. Ayres nu spuse nimic, se aşeză in unul dintre cele câteva fotolii din spaţiul de zi al apartamentului lor şi urmări pe „vid”, inevitabil oriunde s-ar fi dus. ultima propagandă scornită de unionişti pentru distracţia lor: chiar dacă ar fi fost în circuit închis, indica mentalităţi incredibil de tolerante şi plictisitoare – istorii vechi de ani de zile, contabilizări ale atrocităţilor cumplite comise de Companie şi de Flota ei.

Mai văzuse asta şi înainte. Ceruseră acces la transcrierile propriilor interviuri luate de autorităţile locale, dar asta le fusese refuzat. Propriile lor instrumente pentru a face asemenea înregistrări, până şi materialele de scris, fuseseră furate din bagaj, iar protestele lor fuseseră respinse sau ignorate. Indivizii aceia aveau o lipsă crasă de respect pentru convenţiile diplomatice... tipic, gândi Ayres, pentru situaţie, pentru autoritatea menţinută cu ajutorul tinerilor înarmaţi, cu priviri demente şi oricând gata să recite pasaje din regulament. Ei îl înspăimântau cel mai tare. tinerii, privirile demente, prea marea asemănare dintre ei. Fanatici, pentru că ştiau doar ceea ce li se băgase în cap. Pe bandă, fără raţiune. „Nu vorbiţi cu ei”, îi avertizase el pe tovarăşii lui.

„Faceţi ce vă spun ei şi certaţi-vă doar cu superiorii lor”.

Pierduse demult şirul programului. Aruncă a privire în sus şi împrejur, la Dias care privea ţintă ecranul, la Bela care îşi omora timpul cu un joc de logică cu piese schimbătoare. Pe furiş, Ayres privi la ceasul pe care încercase să-l sincronizeze cu cel al unioniştilor: orele nu semănau cu cele de pe Pământ, nici cu cele din Pell, nu respectau standardul Companiei. Marsh întârziase o oră. Trecuse o oră de când sosiseră aici.

Îşi muşcă buzele. Îşi îndreptă atenţia din nou către materialul de pe ecran, mai mult un anestezic, deşi nu tot atât de eficient: se obişnuiseră cu lozincile. Dacă intenţionau să-i plictisească cu aşa ceva nu reuşiseră.

Uşa păru să fie uşor atinsă. Se deschise. Ted Marsh se strecură înăuntru, cărându-şi cele două bagaje: pe coridor se zăriră pentru o clipă doi paznici tineri, înarmaţi. Uşa se închise.

Marsh păşi cu ochii în jos, dar toate uşile de la dormitoare erau închise.

— Care? întrebă el, obligat să se oprească şi să le vorbească.

— De cealaltă parte, spuse Ayres.

Marsh traversă din nou încăperea şi îşi aşeză bagajele jos lângă uşă. Părul lui şaten era zburlit, şuviţe subţiri îi cădeau pe lângă urechi: gulerul era boţit. Nu se uita la ei. Toate mişcările îi erau ferite şi nervoase.

— Unde ai fost? întrebă Ayres tăios, înainte să-l scape.

Marsh fulgeră înapoi o privire.

— M-am rătăcit. Computerul lor mi-a indicat o altă zonă.

Ceilalţi ridicaseră privirile şi ascultau. Marsh îi privi şi asudă.

„Să reacţioneze la minciună? Să-şi dea frâu liber supărării ?”

Încăperile erau toate monitorizate, ştiau bine. Puteau să-i spună lui Marsh că e un mincinos şi să facă, în felul ăsta, ca jocul să treacă la un alt nivel. Puteau... din instinct se ferea de asta... să-l ducă pe omul acela în baie şi să scurgă tot adevărul de la el la fel de eficient pe cât o făcea şi Uniunea. Nervii lui Marsh ar fi rezistat cu greu dacă ar fi făcut asta. Câştigul era, însă, discutabil.

Poate... îl năpădi mila... Marsh păstra tăcerea pentru că aşa i se ordonase. Poate că Marsh voia să i se destăinuie dar asculta în schimb ordinul dat de el de a păstra tăcerea, poate că suferea şi era în acelaşi timp loial. Se îndoia de asta. Cu siguranţă că unioniştii îşi îndreptaseră atenţia asupra lui... nu era slab de înger, dar era cel mai slab dintre toţi cei patru. Marsh îşi feri privirile. Îşi duse bagajele în cameră şi închise uşa.

Ayres refuză să schimbe priviri cu ceilalţi. Monitorizarea era probabil vizuală, permanentă. Se aşeză în faţa ecranului şi urmări programul vid-ului.

Îşi doreau doar să capete timp, fie aşa, fie prin negocieri. Stresul era, din această cauză, greu suportabil. Zilnic se certau cu cei din Uniune, de fiecare dată alţi oficiali, ca la o paradă. Unioniştii erau, în principiu, de acord cu propunerile lor, arătau interes, discutau. Îi trimiteau de la un comitet la altul, se eschivau de la multe punte din protocol. În timpul unui astfel de

protocol li se furaseră materialele din bagaje! Se eschivau şi unii şi alţii, dar el voia să ştie de ce o făceau ceilalţi.

Se desfăşurau, cu siguranţă, acţiuni militare care nu ar fi fost bine privite după încheierea negocierilor. Poate că se aşteptau să piardă nişte surse de venituri datorită vreunui punct din tratat, poate aşteptau ca ei să cedeze ceva mai mult.

Pell, fireşte. Pell era, cel mai probabil, proprietatea pe care Uniunea o dorea; şi asta nu o puteau permite. Predarea ofiţerilor Companiei în mâinile justiţiei revoluţionarilor unionişti era un alt punct probabil. Imposibil în fapt, deşi, ca un compromis, se putea aranja un document lipsit de putere: îi puteau acuza de tâlhărie, de exemplu. Nu avea nici o intenţie să semneze cedarea personalului Flotei dacă putea să-i dea vreun ajutor, cel mult ar fi putut să definească unii oficiali ai staţiei drept duşmani ai statului... asta da. Uniunea oricum făcea ce voia. Şi cele petrecute până acum aveau un impact politic prea mic asupra Pământului. Publicul nu putea fi informat asupra evenimentelor pe care vizualul nu le vâra în casele lor. Se dovedi statistic mă majoritatea electoratului nu citea publicaţiile specializate; fără imagini, nu aveai o ştire; fără ştire, nu aveai un eveniment, nu câştigai simpatia publicului, nici interesul mass-mediei: o politică sigură pentru Companie. Nu puteau pune în pericol majoritatea pe care o câştigaseră în alte daţi. jumătatea de secol de manevre delicate, discreditarea liderilor izolaţionişti... sacrificiile deja făcute. Ceilalţi s-ar fi repezit, inevitabil, din urmă.

Urmări propaganda idioată de pe vid, în căutarea unui indiciu al locului în care se aflau, urmări rapoartele umflate ale Uniunii, proiectele vaste pentru îmbunătăţiri. Despre alte lucruri ar fi vrut el să ştie, despre extinderea teritoriului Uniunii în alte direcţii decât spre Pământ, numărul bazelor aflate în stăpânirea lor, ce se întâmplase la staţiile distruse, dacă se pregăteau pentru acapararea altor teritorii sau dacă îşi aruncaseră în război toate resursele... aceste informaţii nu erau disponibile. Nu exista nimic care să indice cât de larg erau folosite faimoasele laboratoare de naşteri, ce producţie aveau, sau în ce fel erau trataţi acei indivizi fabricaţi acolo. De o mie de ori blestemase Flota recalcitrantă, pe Signy Mallory în special. Nu ştia dacă excluderea Flotei din planurile lui din ultima vreme era calea cea mai bună. Nu ştia ce s-ar fi întâmplat în cazul în care Flota s-

ar fi prăbuşit. Se aflau acum acolo unde trebuiau să fie, chiar dacă asta însemna apartamentul acela cu încăperi albe în care erau forţaţi să locuiască; făceau ceea ce trebuiau să facă – lipsiţi de Flota care ar fi putut să încline, chiar dacă numai puţin, balanţa negocierilor, sau să se dovedească o înspăimântătoare forţă în a treia parte a negocierilor.

Încăpăţânarea celor de pe staţia Pell nu le era de ajutor; Pell alesese să adăpostească Flota. Cu sprijinul celor de la staţie ar fi putut influenţa mentalitatea celor asemenea lui Mallory.

Asta îl întorcea la întrebarea dacă Flota, care considera propriile sale interese deasupra tuturor, ar fi putut fi convinsă să acţioneze cumva. Mazian şi oamenii lui nu puteau fi controlaţi îndeajuns pentru a-i permite Terrei să-şi pregătească apărarea. Ei nu erau, îşi aminti el, născuţi pe Terra; nu se supuneau regulamentelor ei. La fel ca personalul savant care reacţionase la interzicerea emigraţiei terestre şi la ordinul de a se întoarce acasă, în zilele, de demult... prin fuga în Ţinuturile de Dincolo. În Uniune, până la urmă. Sau precum Konstantinii, tirani de multă vreme în micul lor imperiu încât simţeau prea puţin respect şi responsabilitate faţă de Pământ.

Şi... gândul ăsta îl îngrozea... nu se aşteptase la deosebirea de aici, nu fusese pregătit pentru mentalitatea Uniunii, care părea să alunece către un tip de comportament nici paralel, nici măcar opus lor. Uniunea încerca să-i doboare... jocul ăsta ciudat cu Marsh, jocul de-a „dezbină şi cucereşte”. De aceea refuzase să-l atace pe Marsh. Marsh, Bela şi Dias nu aveau informaţii detaliate; erau doar simpli oficiali ai Companiei, iar ceea ce ştiau nu se dovedea periculos. Îi trimisese înapoi pe Pământ pe cei doi delegaţi care, ca şi el, ştiau prea multe; îi trimisese înapoi să informeze că Flota nu putea fi dirijată şi că staţiile se prăbuşeau. Făcuse măcar asta. El şi tovarăşii lui de acum intraseră în joc, păstraseră în permanenţă o tăcere de mormânt, suferiseră fără să se plângă de schimbarea domiciliului şi de necazurile intenţionate să-i dezechilibreze – o tactică având singurul scop de a le slăbi forţele în negocieri, spera Ayres, şi nu acela, mai murdar, de a-i face să cedeze nervos interogatorilor. Trecuseră cu bine prin greutăţi şi spera să se afle mai aproape ca înainte de încheierea cu succes a tratatului.

Marsh venea în mijlocul lor, se aşeza lângă ei, îi privea pe fiecare în parte cu o expresie dărâmată, distrusă, lipsit de sprijinul lui moral... pentru că a-i cere explicaţii sau a-i oferi sprijin ar fi însemnat să rupă liniştea, să dărâme zidul lor de apărare. **De ce** ? scrise Ayres, odată, pe masa de plastic, lângă braţul lui Marsh. Din cauză că scrisese cu vârful degetului, avea încredere că nici o cameră video nu reuşise să-l vadă. Şi când nu căpătase nici o reacţie, continuase: **Ce-i**?

Marsh le ştersese pe amândouă şi nu scrisese nimic în loc, îşi întoarse privirea, cu buzele tremurând într-un gest de iminentă cedare nervoasă. Ayres nu mai continuase cu întrebările.

Se ridică, merse până la uşa camerei lui Marsh şi o deschise fără să bată.

Marsh stătea în pat. complet îmbrăcat, cu mâinile încrucişate pe piept, cu privirile aţintite spre tavan sau dincolo de el.

Ayres se apropie şi se aplecă la urechea lui.

— Concis, şopti el cu cea mai slabă şoaptă de care era în stare, deşi nici aşa nu era sigur că nu era auzit, ce crezi că se petrece? Te-au interogat? Răspunde-mi.

Trecu o clipă. Marsh clătină din cap încetişor.

— Răspunde, spuse Ayres.

— Sunt separat de voi ca să întârzii, şopti Marsh înfundat. Repartizările mele nu sunt niciodată corecte, întotdeauna se întâmplă ceva. Mă lasă să aştept ore întregi. Asta-i tot, domnule.

— Te cred, spuse Ayres.

Nu era sigur dacă îl credea cu adevărat. Îl lăsă totuşi să creadă asta şi îl bătu pe umăr. Marsh cedă nervos şi începu să plângă, lacrimile îi curgeau pe chipul care se lupta să rămână imperturbabil. Bănuitele camere video... erau permanent conştienţi de prezenţa lor.

Pe Ayres îl durea faptul că se aflau chiar ei în postura de torţionari ai lui Marsh, aidoma Uniunii. Părăsi încăperea şi se întoarse la ceilalţi. Şi, înghiţind în sec cu mânie, se opri în mijlocul încăperii, îşi întoarse privirea către lustra complicată de cristal pe care o suspectau cel mai mult că ar ascunde instrumentele de monitorizare.

— Protestez, spuse el tăios, asupra acestei deliberate şi neavenite hărţuieli.

Apoi se întoarse şi se aşeză din nou, urmărind programul de pe vid. Singura reacţie a tovarăşilor lui fu să-şi ridice privirile. Tăcerea se reluă.

În dimineaţa următoare nu apăru nici un semn care să dovedească înştiinţarea Uniunii asupra incidentului; un manechin înarmat le aduse orarul zilei.

„Întâlnire 08.00”, îi informa nota. Ziua începea devreme. Nici o altă informaţie, nici subiectul discuţiilor, nici partenerii, nici locul; nu era menţionată nici masa de prânz, de obicei inclusă în orar. Marsh ieşi din camera lui cu ochii încercănaţi, de parcă n-ar fi dormit.

— Nu prea avem timp pentru micul dejun, spuse Ayres; li se aducea de obicei la 07.30, şi asta ar fi trebuit să se întâmple în câteva minute.

Lumina dinspre uşă fulgeră a doua oară. De pe hol pătrunse nu micul dejun, doar un trio de manechini-gardieni.

— Ayres, spuse unul; doar atât, fără curtoazie. Vino.

Îşi înghiţi o replică. Nu merita să se certe cu ei: aşa le spusese oamenilor lui. Privi către ceilalţi, se întoarse şi îşi luă haina, continuând jocul, trăgând de timp şi iritând în mod voit pe cei care îl aşteptau. Când îşi spuse că întârziase destul cât să se facă înţeles, veni singur către uşă şi se lăsă în custodia tinerilor gardieni.

Marsh, nu se putu abţine să gândească. **Care să fie jocul lor cu Marsh ?**

Îl conduseră de-a lungul coridorului, în direcţia liftului, urcară şi trecură prin holuri fără identitate sau marcaje, printr-o sală de conferinţe şi câteva birouri, înţelese, oarecum, unde mergeau. Trecură printr-o încăpere cunoscută şi intrară în una dintre cele trei camere de interogatoriu în care mai fuseseră chemaţi şi altădată. Militari, de data asta. Era destul să arunce o privire la pieptul uniformei negre a bărbatului cu păr argintiu de la măsuţa rotundă de metal ca să-i ştie rangul, asemenea ultimilor cu care mai fusese adus să vorbească. Un morman de decoraţii. Nu ştia exact ce reprezentau însemnele îngrămădite acolo... într-un fel, era amuzant că Uniunea reuşise să pună la punct un sistem de medalii şi insigne atât de complex, de parcă tot metalul acela ar fi fost menit să impresioneze. Dar însemna într-adevăr autoritate şi putere; iar asta nu era deloc amuzant.

— Delegat Ayres.

Bărbatul cu păr cărunt... din pricina tratamentului de reîntinerire; vigoarea schiţată a figurii demonstra folosirea unui medicament obişnuit în acele locuri... folosit pe Pământ doar ca un substituent inferior... se ridică şi îi întinse mâna. Ayres o strânse solemn.

— Seb Azov, se prezentă bărbatul. De la Directorat, încântat să vă întâlnesc, domnule.

Guvernul central; Directoratul era, aflase el, un corp de trei sute doisprezece inşi: nu ştia însă dacă acest număr era legat de numărul staţiilor şi lumilor aflate în stăpânirea lui. Birouri ale lui se aflau nu numai pe Cyteen, ci şi în toate celelalte locuri: nu ştia nici cum ar fi putut cineva să ajungă membru al lui. Acest om era, fără îndoială, militar.

— Regret, spuse Ayres cu răceală, că trebuie să încep întâlnirea noastră cu un protest, cetăţene Azov, dar refuz să vorbesc până ce nu se rezolvă o anume problemă.

Azov îşi ridică sprâncenele liniştit şi se aşeză din nou.

— Care e problema, domnule ?

— Hărţuiala la care este supus un membru al grupului meu.

— Hărţuiala, domnule ?

Ştia că intenţionau să-l facă să-şi piardă stăpânirea de sine, să-şi dea drumul mâniei. Refuză însă să le dea satisfacţie.

— Delegatul Marsh şi computerul dumneavoastră par să nu se înţeleagă deloc asupra localizării locuinţei, iar ăsta e un lucru de mirare, de vreme ce, suntem invariabil cazaţi împreună. Pun asta deasupra competenţei tehnice. Nu găsesc alt cuvânt pentru a defini această situaţie decât hărţuiala; omul meu este ţinut să aştepte ore întregi până la rezolvarea problemei. Continui să cred că este vorba despre o hărţuiala menită să ne scadă eficienţa prin epuizare. Mă plâng şi de alte tactici, ca de exemplu incapacitatea personalului dumneavoastră de a ne pune la dispoziţie modalităţi de recreere sau săli de întreţinere fizică, de insistenţa cu care ni se motivează lipsa de competenţă, de răspunsurile evazive pe care le căpătăm atunci când cerem numele acestei baze. Ni s-a promis că vom fi aduşi pe Cyteen. De unde să ştim dacă vorbim cu persoane autorizate sau doar cu un personal inferior, fără competenţa sau autoritatea de a negocia problemele serioase pentru care am venit? Am călătorit mult, cetăţene, pentru a

rezolva o stare de lucruri dintre cele mai grave şi primejdioase şi am întâlnit prea puţină cooperare la persoanele cu care am avut de-a face aici.

Nu improviza. Îşi pregătise discursul pentru momentul când i se va oferi ocazia, iar obrăznicia vizibilă cu care era tratat îi dăduse prilejul aşteptat. Se vedea limpede că Azov fusese puţin surprins de atac. Ayres păstra o înfăţişare mânioasă, cea mai bună mimică pe care o găsise, pentru că era îngrozit. Inima i se zbătea în piept şi spera ca paloarea să nu-i fi devenit perceptibilă.

— Vom lua în consideraţie spusele dumneavoastră, spuse Azov după un moment.

— Aş prefera, spuse Ayres, asigurări mai puternice. Azov rămase o clipă cu privirea aţintită spre el.

— Credeţi-mă pe cuvânt, rosti el pe un ton care tremura de încordare, veţi fi mulţumit. Nu vreţi să vă aşezaţi, domnule? Avem nişte afaceri de rezolvat. Vă rog să acceptaţi scuzele mele personale pentru inconvenientele suferite de delegatul Marsh; vom face investigaţii şi vom remedia situaţia.

Se gândi să plece, se gândi la un alt argument, se gândi la omul din faţa lui şi acceptă scaunul oferit. Ochii lui Azov care îi fixau pe ai lui, gândi el, dezvăluiau un oarecare respect.

— Mă încred în cuvântul dumneavoastră, domnule, spuse Ayres.

— Regret situaţia; nu vă pot spune mai multe în acest moment. A apărut o problemă presantă în cursul negocierilor; am ajuns la ceea ce aţi putea numi... un punct mort.

Apăsă un buton pe consola de pe masă.

— Vă rog să-l trimiteţi pe domnul Jacoby.

Ayres îşi întoarse privirile către uşă, încet, fără să, trădeze neliniştea puternică pe care o simţea. Uşa se deschise; intră un bărbat în haine civile... civile, nu costumul sau uniforma care îi distingea pe toţi aceia cu care avusese de-a face până acum.

— Domnul Segust Ayres, domnul Dayin Jacoby de pe staţia Pell. Înţeleg că v-aţi mai întâlnit.

Ayres se ridică, întinse mâna către noul sosit cu o politeţe rece, încântat din ce în ce mai puţin de situaţie.

— Poate, din întâmplare; iertaţi-mă, nu-mi mai amintesc de persoana dumneavoastră.

— Consiliul, domnule Ayres.

Mâinile se strânseră şi se retraseră fără căldură. Jacoby acceptă gestul de a i se oferi un al treilea scaun la masa rotundă.

— O conferinţă tripartită, murmură Azov. Condiţiile dumneavoastră, domnule Ayres, prevăd ca Pell şi staţiile din Urmă să rămână teritoriu sub protecţia dumneavoastră. Asta pare să fie în dezacord cu dorinţele cetăţenilor de pe staţia Pell... doar v-aţi afirmat principiul de auto-determinare, nu ?

— Acest om, spuse Ayres fără să privească spre Jacoby, nu este un personaj important al staţiei Pell şi nu are puterea să încheie acorduri în numele ei. Vă sugerez să-l consultaţi pe domnul Angelo Konstantin şi să faceţi un apel în acest, sens consiliului staţiei. De fapt, nu cunosc această persoană şi nu pot atesta validitatea afirmaţiei că ar face parte din consiliul orbital.

Azov zâmbi.

— Avem din partea staţiei Pell o ofertă pe care o acceptăm. Acest lucru aruncă o umbră îndoielnică asupra discuţiilor noastre, de vreme ce, lipsiţi de Pell, urmează să aveţi pretenţii pentru vreo insulă din interiorul teritoriului Uniunii – pentru vreuna dintre staţiile care, trebuie să vă spun, fac deja parte din teritoriul Uniunii, prin decizii similare. Nu aveţi nici un teritoriu în Ţinutul de Dincolo. Niciunul.

Ayres rămase tăcut, simţindu-şi sângele scurgându-i-se din extremităţi.

— Asta nu este o negociere cinstită.

— Flota dumneavoastră este lipsită acum şi de ultima bază, domnule. Sunteţi în mod clar izolaţi. Vă chemăm să faceţi un gest umanitar: ar trebui să-i informaţi asupra faptelor şi alternativelor pe care le au. Este păcat să se piardă nave şi vieţi în apărarea unui teritoriu care nu mai există. Cooperarea dumneavoastră ar fi bine apreciată, domnule.

— Sunt revoltat, exclamă Ayres.

— S-ar putea, spuse Azov. Dar în interesul salvării de vieţi nevinovate, aţi putea trimite mesajul despre care vorbeam.

— Pell nu a cedat de bunăvoie. S-ar putea să descoperiţi că situaţia stă puţin altfel decât vă imaginaţi dumneavoastră, cetăţene Azov, şi ar trebui să luaţi în considerare lucrurile pe care le respingeţi acum, pentru momentul în care veţi dori să vă aflaţi în termeni mai buni cu noi, când veţi dori să negociaţi pentru avantajul ambelor părţi.

— Pământul este o planetă.

Nu spuse nimic. Nu mai avea nimic de spus. Nu voia să pornească o discuţie în contradictoriu asupra dorinţei de cooperare cu Pământul.

— Problema Pell, spuse Azov, este simplă. Cunoaşteţi vulnerabilitatea unei staţii? Iar când voinţa cetăţenilor sprijină dorinţa celor de afară, problema dispare. Nu e nevoie de nici o distrugere; nu ăsta e scopul nostru. Dar Flota nu poate opera cu succes în absenţa unei baze... şi voi nu mai aveţi niciuna. Semnăm articolele care le doriţi, inclusiv amendamentul ca Pell să devină un punct comun de întâlnire, dar el să fie în stăpânirea noastră, nu a voastră. De fapt, nu este nici o diferenţă... în afară de faptul că dorinţa localnicilor trebuie luată în seamă... dorinţă la care aveţi pretenţia că ţineţi atât de mult.

Era mai frumos decât şi-ar fi închipuit; dar era făcut înadins să pară aşa.

— Nu există aici, spuse el, nici un reprezentant al cetăţenilor staţiei Pell, doar un purtător de cuvânt auto-desemnat. Aş vrea să văd documentele sale de împuternicire.

Azov ridică de pe masă un plic învelit în piele.

— S-ar putea să vă intereseze asta, domnule: documentul pe care ni l-aţi oferit dumneavoastră... semnat de guvernul, de directoratul Uniunii şi consiliu, aşa după cum aţi pretins... mai puţin punctele referitoare la staţiile aflate acum în mâinile noastre, şi cu unele modificări fără importanţă privind statutul staţiei Pell: expresia „sub administrarea Companiei” a fost înlăturată din aceste hârtii şi din documentul de negociere. Trei mici cuvinte. Restul redactării vă aparţine, exact aşa cum am primit-o. Înţeleg că, datorită depărtării, sunteţi împuternicit să semnaţi în numele guvernului dumneavoastră şi Companiei.

Refuzul îi stătea pe buze. Rămase să mediteze mai mult, aşa cum avea obiceiul să facă în situaţiile care-i scăpau analizei imediate.

— Hotărârea va trebui ratificată de către guvernul căruia îi aparţin. Absenţa acelor cuvinte ar putea cauza probleme.

— Sper să grăbiţi acceptarea sa, domnule, după ce veţi judeca mai profund.

Azov lăsă plicul pe masă şi îl împinse către el.

— Examinaţi-l cât doriţi. Din partea noastră, el este deja ferm acceptat. Toate schimburile comerciale pe care le doriţi

sau, ca să spunem cinstit, toate pe care le puteţi cere, de vreme ce nu posedaţi teritorii în această zonă.

— Cinstit vorbind, mă îndoiesc de asta.

— Ah! E dreptul dumneavoastră. Dar îndoiala nu schimbă realitatea; domnule. Vă sugerez să vă mulţumiţi cu cele câştigate până acum... înţelegeri care vor aduce de ambele părţi profit şi vor vindeca o rană veche. Domnule Ayres, ce altceva mai puteţi cere? Să vă cedăm ceea ce locuitorii staţiei Pell au de gând să ne cedeze de bună voie ?

— Pell este prost reprezentat în această discuţie.

— Totuşi, lipsa oricăror mijloace de a cerceta adevărul acestei afirmaţii este o dovadă a limitelor controlului şi posesiunile voastre. Spuneţi că guvernul care v-a trimis de pe Pământ a suferit profunde schimbări şi că trebuie să vă considerăm o nouă entitate, să uităm neplăcerile din trecut. Această nouă entitate... doreşte să întâmpine bunăvoinţa cu care am semnat documentul propus de ea cu alte cereri? Aş vrea să subliniez, domnule, că puterea dumneavoastră militară este la un nivel scăzut... că nu aveţi nici un mijloc să verificaţi ceva, că aţi fost obligaţi să veniţi aici cu o serie de transportoare, la bunul plac al negustorilor. Că o poziţie ostilă nu este spre binele guvernului dumneavoastră.

— Ameninţaţi ?

— Scot în evidenţă realitatea. Un guvern fără nave, fără control asupra propriei armate şi fără resurse... nu este în postura să insiste ca documentele sale să fie semnate fără modificări. Am îndepărtat clauzele lipsite de rost şi încă trei cuvinte, lăsând conducerea staţiei Pell să aleagă singură guvernul pe care-l doresc cetăţenii ei; să fie asta o problemă asupra căreia poate obiecta partea pe care o reprezentaţi ?

Ayres rămase nemişcat un moment.

— Va trebui să mă consult cu ceilalţi membri ai delegaţiei mele. Nu pot face asta în timp ce suntem supravegheaţi.

— Nu există nici o supraveghere.

— Noi credem contrariul.

— Din nou sunteţi lipsiţi de mijloacele de a verifica. Trebuie să vă descurcaţi cu ce aveţi la dispoziţie.

Ayres luă plicul.

— Nu aşteptaţi pe niciunul dintre noi la vreo întâlnire astăzi. Vom avea o conferinţă internă.

— Cum doriţi.

Azov se ridică, întinse mâna. Jacoby rămase aşezat şi nu oferi nici un gest de politeţe.

— Nu promit că voi semna.

— O conferinţă. Înţeleg, domnule. Faceţi după cum vi se pare potrivit; dar v-aş sugera să luaţi serios în consideraţie efectele refuzului acestei înţelegeri. În prezent, noi considerăm staţia Pell ca fiind un punct de graniţă sub stăpânirea noastră. Vă lăsăm Statele Din Urmă, pe care, dacă doriţi, le puteţi dezvolta în profitul propriu, în cazul eşecului acestei înţelegeri, vom stabili graniţele după propriile noastre interese, caz în care vom deveni vecini direcţi.

Inima îi bătea foarte tare. Se aflau aproape la nivelul minim al avantajelor, nivel pe care nu voia să-l pună deloc în discuţie.

— În continuare, spuse Azov, pentru că doriţi probabil să vă salvaţi Flota şi să vă recuperaţi navele, am adăugat în acel plic un document care ne aparţine. Ca urmare a hotărârii dumneavoastră de a rechema la ordine Flota şi a ordinului de a se retrage pe teritoriile pe care le-aţi recunoscut drept graniţe prin semnarea acestui tratat, renunţăm la orice acuzaţie împotriva lor si împotriva oricăror indivizi pe care noi îi considerăm drept duşmani ai statului şi pe care îi puteţi desemna. Le vom permite să se retragă sub escorta noastră şi să vă însoţească acasă, deşi înţelegem că asta ar reprezenta un pericol considerabil pentru dumneavoastră.

— Noi nu suntem agresivi.

— Să înţelegem, deci, că nu refuzaţi să retrageţi navele care în prezent îi asediază pe cetăţenii noştri.

— V-am spus destul de clar că nu am nici o putere de comandă asupra Flotei şi nici de a o chema la ordine.

— Credem că v-aţi putea folosi de considerabila dumneavoastră influenţă. Vă vom uşura transmiterea mesajului... încetarea ostilităţilor va fi urmarea încetării focului din partea Flotei.

— Vom lua în consideraţie problema.

— Domnule.

Ayres se înclină, se întoarse, se îndepărtă, se alătură tinerilor gardieni veşnic prezenţi, şi se lăsă condus înapoi prin birouri.

— Cealaltă întâlnire a fost anulată, îi informă el. Ne întoarcem în apartamentul meu, la ceilalţi tovarăşi ai mei.

— Avem ordinele noastre, spuse cel din frunte, singurul lucru pe care-l spuseseră vreodată.

Se lămuri doar când ajunse la locul întâlnirii fixate pentru ora 08.00 şi regăsi întregul grup, apoi altă formaţie de tineri gardieni îi conduse înapoi, după ce aşteptaseră multă vreme să se lămurească lucrurile. Aşa fusese întotdeauna, o ineficientă menită să-i înnebunească.

Mâna îi asuda pe mapa din piele care îi fusese dată, mapa cu documentele semnate de guvernul Uniunii. Pierduseră Pell. Aveau o şansă de a recupera Flota şi o propunere care putea s-o ducă la distrugere. Se temea că Uniunea plănuia mai multe decât îşi putea imagina Pământul. Vederile Largi. Uniunea se născuse cu principiul ăsta. Pământul abia acum îl căpăta. Se simţi transparent şi vulnerabil. „Ştim că trişezi”, îşi imagină el gândurile din spatele frunţii lui Azov, ascunse de chipul de piatră. „Ştim că vrei să câştigi timp; ştim şi de ce; de acum înainte ăsta e un lucru convenabil şi pentru noi; o înţelegere fragilă pe care oricine o poate încălca în primul moment prielnic”.

Uniunea înghiţise tot ce putea digera... pentru moment.

Nu-şi puteau permite să dezbată, nu puteau să ridice probleme de viaţă şi de moarte într-o izolare din care lipsea probabil intimitatea. Să semneze şi să plece acasă.

Ceea ce înregistrase în memorie era lucrul cel mai important. Aflaseră ce se petrecea în Ţinuturile de Dincolo: pretutindeni, soldaţii cu un singur chip şi, poate, cu o singură conştiinţă: sfidarea căpitanului de pe **Norway,** aroganţa Konstantinilor, a negustorilor care nu luau în seamă un război în care fuseseră prinşi vreme de generaţii... atitudini pe care Pământul nu avea să le înţeleagă niciodată, regulile diferite ale puterii de aici, logica deosebită.

Generaţii care îşi scuturaseră de pe tălpi praful Pământului.

Lucrul cel mai important era să ajungă acasă – semnând o hârtie fără rost, de care Mazian nu avea să asculte niciodată, la fel ca şi Mallory – să se întoarcă înapoi în viaţă, să împărtăşească celorlalţi lucrurile pe care le văzuse. Pentru asta

avea să facă ceea ce trebuia, să semneze o minciună şi să spere.

3

I

PELL : BIROUL ŞEFULUI STAŢIEI, SECTOR ALBASTRU UNU : 9/9/52 ; ORA 11,00

Obolul zilnic de dezastre se extinsese la regiunile de dincolo de staţie. Angelo Konstantin îşi sprijini capul în mâini şi cercetă imprimata din faţa lui. O ecluză care sărise în aer la mina Centaur, pe al treilea satelit al lui Pell IV... paisprezece oameni ucişi. Paisprezece indivizi – nu reuşi el să-şi împiedice gândul – pricepuţi, buni lucrători. De cealaltă parte a liniei Q, omenirea se înmulţea în propria-i mizerie, în vreme ce ei trebuiau să piardă din aceştia. Duceau lipsă de provizii, componentele vechi ar fi trebuit înlocuite, pentru că nu mai prezentau siguranţă. O ecluză cedase şi paisprezece oameni

muriseră în vid. Ceru o listă pentru a găsi lucrători printre tehnicienii de pe staţie care să-i poată înlocui pe cei pierduţi; propriile lor docuri erau răvăşite... cu danele principale şi auxiliare înţesate cu nave dintre care doar foarte puţini plecau şi veneau... iar oamenii erau mai de folos acolo, în mine. unde experienţa lor se putea dovedi profitabilă.

Nu toţi lucrătorii transferaţi aveau priceperea necesară pentru lucrul la care erau repartizaţi. Unul fusese ucis Jos, zdrobit pe când încerca să scoată din noroi un vehicul cu şenile condus de un partener lipsit de experienţă. Trebuia să trimită condoleanţe familiilor de pe staţie; Emilio le trimisese deja.

Mai avea în faţă rapoartele a două crime din Q şi încă unul referitor la un cadavru descoperit lângă docuri. Vina cădea asupra sectorului Q. Securitatea încerca să descopere identitatea victimei, însă trupul era mutilat destul de tare.

Avea şi un caz de altă natură, un proces în care erau implicate două familii cu veche cetăţenie împărţind aceeaşi locuinţă în rotaţia zilei alternative. Proprietarii originali îi acuzaseră pe noii veniţi de hoţie şi modificări aduse locuinţei. Damon vedea în cazul acesta un exemplu bun pentru o problemă în creştere. Consiliul trebuia să introducă în legislaţie câteva amendamente pentru a determina în mod clar responsabilitatea în asemenea cazuri.

Un docher nou desemnat la postul său se afla în spital, aproape ucis de echipajul navei comerciale militare **Janus**. Echipajele militarizate ceruseră privilegii de negustor şi acces la baruri. Se împotriviseră unor forţe ale staţiei care încercaseră să-i readucă la disciplina militară. Oasele aveau să se sudeze; relaţiile dintre ofiţerii orbitali şi echipajele de negustori se înrăutăţiseră. Ofiţerii care mergeau în patrulare trebuiau să aibă, de acum înainte, grijă să nu se aleagă cu gâtul tăiat. Familiile de negustori nu erau obişnuite cu prezenţa străinilor la bord.

„Nici un membru al personalului staţiei nu va fi repartizat pe o navă militară fără permisiunea căpitanului navei”, trimise el un ordin către biroul miliţiei. „Navele militarizate vor patrula cu ofiţerii lor proprii, datorită greutăţilor întâmpinate în adaptarea la legile morale specifice”.

Asta avea să creeze angoasă pe ici, pe colo. Mai puţină decât ar face-o revolta unei nave de negustori împotrivindu-se

autorităţilor orbitale. Elene îl avertizase. Găsise acum ocazia să-i asculte sfatul, o urgenţă în care şeful staţiei putea trece peste capul consiliului care, prost orientat, dorea să stăpânească transportoarele înarmate.

Aprovizionarea era în plină criză. Dădea aprobări la nevoie pentru unele transporturi, multe dintre ele după ce faptele fuseseră îndeplinite; aprecia isteţimea supraveghetorilor locali, mai ales a acelora din mine. Îi binecuvânta pe subordonaţii pricepuţi, care învăţaseră să ascundă surplusul de ochii altor departamente.

În Q trebuiau făcute reparaţii şi securitatea cerea autorizaţie pentru ca forţele armate să închidă şi să golească sectorul portocaliu, de la trei până la patruzeci, pe durata lucrărilor, fapt care implica mutarea multor barăci, cu rezidenţi cu tot. Era considerată drept o urgenţă, dar care nu punea în pericol vieţile oamenilor; aducerea unei echipe de reparaţii fără izolarea perimetrului, da. Ştampilă documentul cu menţiunea „Autorizat”. Închiderea reţelei de apă în acel sector, în schimb, punea în pericol sănătatea.

— Căpitanul negustor Ilyko vă cere o audienţă, domnule.

Îşi trase răsuflarea, împunse butonul de pe consolă, permiţând accesul. Uşa se deschise şi intră o femeie masivă, cu păr cărunt şi lăsând impresia că începuse tratamentul de întinerire prea târziu. Sau poate că intrase deja în declin... medicamentele nu ţineau la nesfârşit. El făcu un gest către un scaun; femeia-căpitan se aşeză recunoscătoare. Trimisese cererea de audienţă cu o oră în urmă, pe când nava se apropia de staţie. Venea de pe **Swan's Eye**, o navă-cărăuş de pe Mariner. Cunoştea echipajul, pe femeia asta nu. Devenise una de-a lor de când nava fusese militarizată; o indica brasarda albastră.

— Care e mesajul, întrebă el, şi de la cine?

Bătrâna se căută prin haină şi scoase un plic, se lăsă greu în faţă ca să îl pună pe birou.

— De pe **Hammer**, nava lui Olvigs, spuse ea. De lângă Viking. Ne-am întâlnit scurtă vreme acolo şi ne-a înmânat asta direct. Mi-e teamă, domnule, că de o bună bucată de timp, păcălesc scannerul staţiei... Nu le place deloc ce văd.

— Viking.

Vestea dezastrului de acolo venise de multă vreme.

— Şi unde au fost de atunci ?

— Mesajul lor poate o să clarifice asta; din câte mi-au spus, au avut avarii la plecarea de pe Viking. Au făcut salturi scurte şi au rătăcit în pustiu. Asta-i povestea lor. Şi sunt cu siguranţă speriaţi, dar au o încărcătură. Se pare că noi am fost foarte norocoşi când am fugit. Altfel nu am fi aici, la docuri. În serviciul miliţiei, nu-i aşa, domnule?

— Ştii ce cuprinde plicul ?

— Ştiu, spuse ea. E ceva referitor la mişcare. Ce-i împins se mişcă, domnule Konstantin. În felul în care văd eu lucrurile... **Hammer** a încercat să treacă de partea Uniunii şi a descoperit mai apoi că nu a fost o mişcare foarte bună: Uniunea a încercat să pună mâna pe ei şi au fugit. Sunt speriaţi că au să păţească şi aici acelaşi lucru. Au dorit să mă trimită pe mine înainte, să le aduc mesajul, ca să nu intre iarăşi în necaz. Ar fi bine să luaţi în considerare poziţia în care s-ar afla dacă Uniunea şi-ar da seama că a fost trasă pe sfoară. Uniunea se mişcă repede.

Angelo cercetă femeia, faţa rotundă, ochii adânciţi şi întunecaţi. Dădu încet din cap.

— Ştii ce se poate întâmpla dacă echipajele vorbesc despre staţie altora. Asta ne îngreunează situaţia.

— E vorba de familie aici. spuse ea. Noi nu vorbim cu străinii.

Ochii negri se fixară asupra lui.

— Facem parte din miliţie, domnule Konstantin, pentru că am avut ghinionul să ajungem aici fără încărcătură şi pentru că nu aveam cu ce plăti: şi pentru că nu mai aveam altă şansă. **Swan's Eye** nu este o navă care să poată transporta orice: aici nu avem rezerve şi nici credit; dar ce mai contează creditul, nu-i aşa, domnule Konstantin. dacă Pell coboară steagul? De-acum încolo nu vreau să mă mai bazez pe creditele din banca dumneavoastră: vreau provizii direct în depozitele mele.

— Şantaj, căpitane ?

— Îmi scot echipajul în patrulare şi păzesc perimetrul pentru dumneata. Dacă zăresc vreo navă a Uniunii, dau imediat de ştire şi fac saltul înapoi. O navă-cărăuş nu e făcută să se joace de-a prinselea cu o navă de asalt şi nu am de gând să fac pe eroul. Vreau aceleaşi avantaje pe care le are orice echipaj al staţiei Pell. stocuri de provizii şi apă.

— Mă acuzi că aş ascunde provizii ?

— Domnule şef de staţie, dumneata ştii că există provizii în surplus ascunse pe toate navele care prezintă oarecare interes pentru staţie şi nu vreţi să vă daţi de gol la o investigaţie, nu? Câţi ofiţeri ai staţiei îşi murdăresc uniformele să verifice corect depozitele şi cisternele, ei? Mă doare în cot, dar cer şi pentru familia mea aceleaşi avantaje. Provizii. După aceea mă întorc din nou pe front, să păzesc.

— O să le capeţi.

Se întoarse şi ceru computerului lista de priorităţi.

— Să părăseşti staţia cât mai curând posibil.

Femeia clătină din cap când el termină şi îşi întoarse din nou faţa către ea.

— E un lucru cinstit, domnule Konstantin.

— Unde ai să faci saltul, căpitane, dacă va trebui să-l faci ?

— În Adâncul rece. Am eu un loc al meu, acolo in beznă. O mulţime de transportoare au aşa ceva, ştiai asta, domnule Konstantin? Dacă frontul o să fie spart, vor veni ani lungi şi grei. Uniunea o să stăpânească atunci peste locurile care-au fost ale Uniunii cu mult timp înainte. Eu am să stau ascunsă, cu speranţa c-au să aibă nevoie de nave. Noile teritorii o să-i oblige să se întindă, să se subţieze. Sau am să mă strecor către Pământ. Unii aşa au să facă.

Angelo se încruntă.

— Crezi cu adevărat că vor veni?

Ea ridică din umeri.

— Simt curentul, domnule şef de staţie. Dacă frontul cedează, n-aş sta pe staţia asta nici dac-aş fi mituită.

— Mulţi negustori sunt de aceeaşi părere cu tine ?

— Suntem pregătiţi, spuse ea cu voce joasă, de o jumătate de secol. Întreab-o pe Quen, domnule şef de staţie. Ce, cauţi şi dumneata un locşor ?

— Nu, căpitane.

Ea se lăsă pe spate şi clătină încet din cap.

— Respectele mele pentru asta. domnule şef de staţie. Poţi să mă crezi că n-o să facem saltul fără să dăm alarma şi asta o vor face mulţi dintre noi.

— Ştiu că vă expuneţi unui risc mare. O să vă primiţi proviziile şi tot ce doriţi. Altceva ?

Ea scutură din cap, îşi aplecă uşor trupul masiv. Se ridică cu picioarele depărtate.

— Îţi urez noroc, spuse ea şi îi întinse mâna. Îţi urez noroc. Toţi negustorii care sunt aici – şi nu de partea cealaltă a frontului – şi-au ales partea în ciuda greutăţilor; ei, cei care mai sunt încă acolo în beznă, aducându-ţi provizii chiar din Uniune, n-o fac pentru profit. Nu avem nici un profit aici. Ştiai asta, domnule şef de staţie? Ar fi fost mai uşor de cealaltă parte... în unele chestii.

El îi scutură mâna groasă.

— Mulţumesc, căpitane !

— Eh, spuse ea şi ridică din umeri cu în faţa unui lucru fără importanţă, apoi ieşi.

Luă mesajul, îl deschise. Era o notă scrisă de mână, o mâzgăleală. „Ne întoarcem dinspre Uniune. Transportoare în orbita lui Viking – patru, poate mai multe. Zvonuri că Mazian e pe fugă, nave pierdute: **Egypt, France, United States,** poate şi altele. Situaţia scapă de sub control”. Nu era semnat, nu avea adăugat nici un nume de navă. Studie mesajul un moment, apoi se ridică şi formă codul seifului, puse hârtia înăuntru şi încuie, îşi simţea stomacul crispat. Observatorii puteau să se înşele. Informaţiile puteau fi falsificate, zvonurile – pornite intenţionat. Nava aceea nu avea să fie niciodată a lor. **Hammer** avea să-i observe o vreme, poate avea să se apropie, poate avea să fugă; orice încercare de a-i atrage înăuntru pentru interogatoriu ar fi fost o politică proastă faţă de alţi negustori. Transportoarele dădeau târcoale staţiei Pell, sperând să găsească hrană, apă, piese de schimb de pe staţie, folosind creditul pe care trebuiau să-l onoreze, de teama revoltei: vechi datorii către staţiile dispărute. Folosind mai degrabă proviziile staţiei decât stocurile preţioase pe care le păstrează la bord... pentru ziua în care poate ar fi trebuit să fugă. Unii aduseseră provizii, asta era adevărat; dar mai mulţi erau cei care le consumă.

Deschise legătura cu biroul de afară.

— Azi am terminat treaba, spuse el. Pot fi găsit acasă. Dacă apare vreo problemă care nu suferă amânare, mă întorc.

— Da, domnule, îi răspunse un murmur.

Adună câteva documente mai uşoare, le puse în geantă, îşi îmbrăcă haina şi ieşi cu o înclinare politicoasă a capului către secretar şi către cei câţiva funcţionari care aveau birourile în aceeaşi încăpere, şi ieşi în coridorul de afară.

Lucrase până târziu în ultimele zile; măcar avea şansa să muncească în biroul cel mai confortabil, să studieze toate documentele fără să fie deranjat. Aveau necazuri la staţia din Lumea de Jos: săptămâna trecută, Emilio trimisese înapoi cu nava toţi orbitalii, împreună cu un denunţ împotriva personalului implicat şi a politicii pe care ei o reprezentau. Damon urgentase repartizarea recalcitranţilor către mine – o cale rapidă de a completa numărul de lucrători. Consiliul pentru apărare pledase la Biroul Juridic în favoarea lor şi grăbise limpezirea dosarelor pătate, propunând achitarea completă. Situaţia devenise neplăcută. Jon Lukas făcuse oferte, cereri: până la urmă, **rezolvaseră.** Aveau cincizeci de dosare ale rezidenţilor Q aflate în curs de proces. Se gândi să se oprească la cartierul executiv, să bea ceva în drum, să lucreze acolo la documente luate cu el, să-şi mai schimbe gândurile de la lucrurile acelea care-l făceau să transpire. Avea o agendă în buzunar, nu mergea nicăieri fără ea, chiar dacă avea la îndemână com-ul. Alungă aceste gânduri.

Se îndreptă spre casă pe scurtătura care trecea prin albastru unu doisprezece şi deschise fără zgomot uşa.

— Angelo ?

Alicia era trează. El lăsă jos geanta şi haina pe scaunul de lângă uşă.

— Am venit, spuse el, zâmbind îndatoritor bătrânei pelliene care ieşise din camera Aliciei ca să-l întâmpine şi să-l bată uşurel pe mână.

— O zi bună, Lily ?

— Avut zi bună, confirmă Lily, cu un zâmbet blând.

Porni să adune fără zgomot lucrurile pe care le lăsase jos, iar el intră în camera Aliciei, se aplecă peste patul ei şi o sărută. Alicia zâmbi, nemişcată, la fel de nemişcată ca întotdeauna în aşternuturile imaculate; Lily o îngrijea, o întorcea, o iubea, devotată de ani de zile. Pereţii erau ecrane. În dreptul patului, priveliştea era înstelată, ca şi cum ar fi atârnat în mijlocul spaţiului; stele şi uneori soarele, docurile, coridoarele din Pell; sau imagini ale pădurilor din Lumea de Jos, baza, familia, lucrurile care-i făceau plăcere: Lily era cea care schimba imaginile pentru ea.

— Damon a trecut pe aici, murmură Alicia, împreună cu Elene. Pentru micul dejun. A fost drăguţ. Elene arăta bine. Pare atât de fericită !

Deseori se opreau pe la ei, unul sau celălalt... mai ales de când Emilio şi Miliko erau departe. Îşi aminti de surpriza pregătită pentru ea, o bandă magnetică pe care o aruncase în buzunarul hainei de teamă să n-o uite.

— Au un mesaj de la Emilio. Am să-l pun să-l vezi.

— Angelo, s-a întâmplat ceva ?

El se opri cu răsuflarea tăiată şi scutură din cap cu mâhnire.

— Eşti un observator fin, iubito.

— Îţi cunosc chipul, iubitule. Veşti proaste ?

— Nu de la Emilio. Acolo jos lucrurile merg foarte bine; mult mai bine. Ridicarea noilor tabere a înaintat considerabil. Nu au avut nici un necaz cu personalul din Q, numărul drumurilor s-a dublat şi avem un număr mare de persoane care vor să fie transferate acolo.

— Cred că aflu doar partea bună a rapoartelor. Pot vedea ce se întâmplă pe holuri. Văd şi altceva, Angelo.

Îi întoarse blând capul, ca să-l poată privi mai lesne.

— Războiul se apropie, spuse el. E o veste destul de proastă ?

Ochii frumoşi... încă frumoşi, pe o faţă palidă, slabă... erau plini de viaţă.

— Cât de aproape e acum ?

— Deocamdată doar negustorii sunt neliniştiţi. Nu e foarte aproape; nu a apărut încă nici un semn. Dar sunt îngrijorat pentru moralul populaţiei.

Ea îşi mişcă ochii, un gest către pereţi.

Tu îmi arăţi doar partea frumoasă. Chiar este frumos... acolo ?

— Pell nu a avut de suferit. Nu e nici un pericol. Doar ştii că nu te pot minţi.

Se aşeză pe marginea patului, peste aşternutul curat, moale, şi îi luă mâna.

— Am mai văzut noi războiul înteţindu-se şi am rămas tot aici.

— Cât de rău este ?

— Am vorbit cu un negustor, acum câteva momente, despre atitudinea negustorilor: vorbea despre locuri ascunse în Adânc, bune pentru aşteptare. Ştii, cred că există acolo un fel de staţii, nu atât de elaborate ca Pell; grămezi de stânci în locuri

pustii, pe care negustorii le cunosc. Poate Mazian; cu siguranţă Mazian. Locuri în care ştiu să-şi ducă navele. Aşa încât, dacă se iscă vreo furtună... acolo e raiul, nu? Dacă ajungem în mare necaz, rămânem totuşi cu nişte opţiuni.

— Tu ai pleca? El scutură din cap.

— Niciodată. Niciodată. Dar avem o şansă să-i apărăm pe băieţi, nu? Am convins pe unul să plece Jos; să muncească pentru familie; să muncească pentru Elene... ea este speranţa ta cea mai mare. Ea are prieteni printre negustori; ştie de refugiile acelea şi l-ar putea convinge pe Damon.

Îi strânse mâna. Alicia Lukas Konstantin avea nevoie de Pell, avea nevoie de aparate, echipament pe care o navă nu-l putea menţine operaţional. Era legată de Pell şi de aparate. Orice mutare a anturajului ei de metal şi experţi s-ar fi făcut publică, ar fi fost transmisă prin video ca o ştire de apocalips. Ea îi aminti despre asta. „Eu sunt Pell”. râse ea, fără să renunţe nici o clipă la seriozitate. Îi fusese întotdeauna alături. Iar el nu avea de gând să plece. Nu-şi putea imagina să plece fără ea, să abandoneze ceea ce familia construise în ani de zile, ceea ce construiseră împreună.

— Războiul e încă departe, spuse el din nou. Dar se temea că nu avea dreptate.

II
PELL : DOCURILE ALBE : BIROURILE COMPANIEI LUKAS ; ORA 11.00

Jon Lukas strânse la un loc hârtiile, aruncă o privire către oamenii care se înghesuiau în biroul lui din faţa docului. Îi privi lung, să se facă înţeles. Lăsă hârtiile pe masă, iar Bran Hale le luă şi le trecu celorlalţi.

— Vă mulţumim, spuse Hale.

— Compania Lukas nu are nevoie de angajaţi. Înţelegeţi asta. Făceţi-vă folositori. Asta-i o favoare personală, o datorie, dacă vreţi. Apreciez loialitatea.

— Nu va fi nici o problemă, spuse Hale.

— Staţi la locul vostru. Nervii vă pun în primejdie. Să nu vă puneţi nervii în slujba mea. Vă previn. V-am prevenit şi când am lucrat împreună Jos...

— Îmi aduc aminte, spuse Hale. Dar am fost goniţi, domnule Lukas, din motive personale. Konstantin căuta o scuză. El schimbă politica pe care aţi dus-o acolo, distruge, schimbă tot ce aţi făcut. Noi am încercat să ne împotrivim, domnule.

— Nu pot face nimic, spuse Jon. Cuvântul meu nu mai are putere acolo. Nu mai conduc eu treburile. Iar acum, nici, voi. Aş fi preferat ca Jacoby să vă scoată cu o pedeapsă mai uşoară, dar asta e. Acum sunteţi angajaţi ca particulari.

Se lăsă pe spate în scaun.

— Aş putea avea nevoie de voi, spune el sobru. M-am gândit şi la asta. Situaţia putea să ia o turnură proastă pentru voi... acum aveţi parte de viaţa de staţie, fără noroi, fără dureri de cap din pricina aerului prost. Munciţi pentru companie orice s-ar întâmpla şi folosiţi-vă capul. O să vă descurcaţi.

— Da, domnule, spuse Hale.

— Şi, Lee...

Jon privi către Lee Quale, o privire plată, sobră.

— Ai putea să păzeşti din când în când proprietatea Lukas. Ai putea să ai o armă asupra ta. Şi să nu tragi cu ea. Ştii cât de aproape ai fost de Corecţie în afacerea asta.

— Nenorocitul ăla a lovit încărcătorul, mormăi Quale.

— Damon Konstantin este cel care conduce Biroul Juridic. Fratele lui Emilio, omule. Angelo are totul în mână. Dacă ar fi avut o acuzaţie mai mare, te-ar fi trimis la tocătoare. Gândeşte-te mai întâi la consecinţe când dai nas în nas cu vreun Konstantin de unul singur.

Uşa se deschise. Vittorio se strecură înăuntru, neluând în seamă chipurile încruntate descurajator. Vittorio veni lângă scaunul lui şi se aplecă aproape de ureche.

— A venit un om, şopti Vittorio. De pe o navă numită **Swan's Eye.**

— Nu ştiu nici o navă cu numele ăsta, şuieră el ca răspuns. Poate să aştepte.

— Nu, insistă Vittorio, aplecându-se pentru a doua oară. Ascultă-mă. Nu sunt convins că are autorizaţie.

— Cum, fără autorizaţie ?

— **Acte.** Nu sunt convins că ar trebui să fie pe staţie. E afară. Nu ştiu ce să fac cu el.

Jon trase scurt aer în piept, brusc înfrigurat. Biroul era plin de martori. Dar şi dorul.

— Trimite-l înăuntru, spuse el. Apoi, către Hale şi ceilalţi :

— Ieşiţi. Completaţi-vă hârtiile şi daţi-le serviciului personal. Acceptaţi orice sarcină care vi se dă astăzi. **Plecaţi.**

Privirile lor se întunecară, o bănuială de ofensă.

— Haideţi, spuse Hale, îndemnându-i pe ceilalţi afară.

Vittorio se grăbi în urma lor, dispăru, lăsând uşa deschisă.

O clipă mai târziu, un bărbat cu înfăţişare de negustor intră pe uşă şi o închise. O închise, pur şi simplu. Fără teamă, fără mişcări furişate. Ca şi cum el ar fi comandat. Un chip banal, un bărbat la treizeci de ani fără nici un semn particular. Se purta cu răceală şi calm.

— Domnul Jon Lukas, spuse noul venit.

— Eu sunt Jon Lukas.

Ochii se ridicară plini de înţeles în sus. către pereţi.

— Nu suntem supravegheaţi, spuse Jon cu răsuflarea întretăiată. Vii aici în public şi te temi de monitorizare ?

— Am nevoie de o acoperire.

— Cum te numeşti? Cine eşti ?

Omul înainta, scoase un inel de aur din deget, scoase o cartelă de identitate din buzunar şi le puse pe amândouă pe birou în faţa lui.

Ale lui Dayin.

— Ai făcut o propunere, spuse bărbatul. Jon îngheţă.

— Acoperă-mă, domnule Lukas.

— Cine eşti ?

— Vin de pe **Swan's Eye.** Timpul e limitat. Vor să ia provizii şi să plece. Dă-mi pe cineva. Un om dintre ai tăi care să meargă pe **Swan's Eye.** Un ostatec, unul care să poată vorbi în numele tău dacă e nevoie. Ai un fiu.

— Vittorio.

— Trimite-l pe el.

— O să i se simtă lipsa pe staţie.

Noul venit îl privi cu răceală. Jon băgă în buzunar cartela şi inelul, apoi întinse o mână amorţită către interfon.

— Vittorio.

Uşa se deschise. Vittorio se strecură înăuntru, aruncând priviri iuţi, apoi închise uşa în urmă.

— Nava care m-a adus, spuse omul, te va duce pe tine, Vittorio Lukas, la o altă navă numită **Hammer**, aflată la periferie; şi nu trebuie să te temi, nici de echipaj, nici de alţii. Sunt cu toţii de încredere. Până şi căpitanul lui **Swan's Eye** are interes să te ştie în siguranţă... pentru că-şi vrea propria familie înapoi. Vei fi destul de apărat.

— Fă ce-ţi spune el, spuse Jon.

Chipul lui Vittorio avea culoarea aluatului crud.

— Să plec? Pur şi simplu ?

— Eşti în siguranţă, spuse Jon. Eşti în siguranţă pentru că eşti preţios... mai în siguranţă decât aici, unde o să se întâmple ce-o să se întâmple. Actele, cartela, cheia ta. Dă-i-le. Du-te pe **Swan's Eye** cu unul dintre transporturi. Să nu pari îngrijorat şi să nu dai de bănuit că o ştergi. E destul de simplu.

Vittorio se uită la el, lipsit de expresie.

— O să fie bine, te asigur, spuse străinul. Mergi acolo, stai, aştepţi. Ai să acţionezi ca om de legătură în operaţiunile noastre.

— Ale noastre ?

— Mi s-a spus că ai să mă înţelegi.

Vittorio scoase din buzunar şi-i înmâna toate actele sale. Chipul lui părea îngheţat de spaimă.

— Numărul de comp, ceru celălalt; Vittorio îl scrise pe birou.

— Eşti în siguranţă, spuse Jon. Îţi spun că e mai bine acolo decât aici.

— Aşa i-ai spus şi lui Dayin.

— Dayin Jacoby este bine, interveni străinul.

— Să nu dai greş, spuse Jon. Foloseşte-ţi talentele. Dacă dai greş acolo, vom ajunge cu toţii la Corecţie. Mă înţelegi ?

— Da, domnule, spuse Vittorio slab.

Jon întinse bărbia către uşă, să-i arate că era liber. Vittorio îi întinse mâna. I-o strânse ca pe o obligaţie – nu reuşise, nici măcar acum, să-i placă de fiul acesta al lui. Poate că în acel moment se apropiase mai mult de el, pentru că Vittorio se dovedea a-i fi de un folos real.

— Apreciez gestul tău, murmură el, simţind că un pic de politeţe din partea lui ar mai vindeca rănile.

Vittorio clătină din cap.

— La docul ăsta, spuse străinul, căutând prin hârtiile lui Vittorio. Dana doi. Şi grăbeşte-te.

Vittorio plecă. Străinul strecură hârtiile şi numărul de comp în buzunar.

— Dacă folosesc periodic numărul, am să păcălesc comp-ul, spuse bărbatul.

— Cine eşti?

— Jessad ajunge, replică străinul. Vittorio Lukas, cred, dacă mă iau după ce-o să spună com-ul. Unde locuieşti ?

— Cu mine, spuse Jon, dorindu-şi să fi fost altfel.

— Altcineva? Vreo femeie, prieteni apropiaţi care n-ar fi de acord...

— Doar noi doi.

— Aşa spunea şi Jacoby. Locuieşte cu tine... foarte convenabil. Crezi că o să dau naştere la discuţii dacă am să plec de aici în hainele astea ?

Jon se aşeză pe marginea biroului şi îşi şterse faţa eu mâna.

— Nu-i nevoie să fii supărat, domnule Lukas.

— Ei – flota Uniunii – vin încoace?

— Am de aranjat unele lucruri. Sunt un consultant, domnule Lukas. Asta ar putea fi un termen potrivit. Deşi nu e nevoie de termeni potriviţi. Un om, o navă sau două... un risc minor faţă de câştig. Dar vreau să trăiesc, înţelegi, şi n-am de gând să fiu pus pe liber... fără să am o satisfacţie. Tot aşa cum dumneata nu suferi o anumită schimbare de lucruri, domnule Lukas.

— Te-au trimis aici... fără nici un sprijin...

— Voi avea destul sprijin la nevoie. O să vorbim deseară, acasă. Sunt, într-un fel, în mâinile tale. Înţeleg că nu există o legătură puternică între tine şi fiul tău.

Jon roşi.

— Nu e treaba ta, domnule Jessad.

— Nu? zise Jessad, cercetându-l încet, de sus în jos. Războiul se apropie, poţi fi sigur de asta. Ai ales să fii de partea învingătorilor. Ai să faci anumite servicii... în schimbul poziţiei tale. Am să te urmăresc. Exact ca în afaceri. în sensul pe care l-am spus. Dar ai face bine să asculţi ordinele mele, să nu faci nimic fără ştirea mea. Am o oarecare experienţă în acest

domeniu. Te sfătuiesc să nu permiţi monitorizarea casei; din punctul ăsta de vedere, Pell este curat; nu aveţi aparatură.

— Nu avem, spuse Jon, înghiţind greu. Este împotriva legii.

— Îmi convine. Nu-mi place să mă fâţâi pe sub camera video. Hainele mele, domnule Lukas, sunt acceptabile, în coridoarele voastre ?

Jon se întoarse, cotrobăi în birou, găsi formularul potrivit, cu inima bătând să-i spargă pieptul. Dacă omul era oprit, dacă stârnea bănuieli, semnătura lui pe document... dar era deja prea târziu. Dacă **Swan's Eye** era abordată şi cercetată; dacă cineva observa că Vittorio nu o părăsise înainte de a se desprinde de la docuri...

— Uite, spuse el, smulgându-se din gânduri. Asta nu trebuie s-o arăţi nimănui, decât dacă eşti oprit de securitate.

Apăsă butonul com-ului şi se aplecă spre microfon.

— Bran Hale mai este încă acolo? Adu-l înăuntru. Singur.

— Domnule Lukas, spuse Jessed, nu vreau ca altcineva să ia parte la asta.

— Mi-ai cerut ajutorul ca să străbaţi coridoarele. Acceptă-mi-l. Dacă eşti oprit, spui povestea cu negustorul ale cărui acte au fost furate. Eşti pe drum să rezolvi problema asta cu administraţia, iar Hale este escorta ta. Dă-mi actele lui Vittorio. Le aduc eu acasă. Nu poţi fi găsit cu ele dacă spui povestea asta. Am să pun la punct toate lucrurile până deseară.

Jessad îi înmâna actele în schimbul biletului de trecere.

— Şi ce se întâmplă cu negustorii ale căror acte li s-au furat ?

— Se ia legătura cu întreaga familie de pe navă şi iese scandal. Ai putea sfârşi în detenţie sau la Corecţie dacă lucrurile merg prea departe, domnule Jessad. Dar actele furate sunt un lucru obişnuit aici şi sunt o acoperire mai bună decât planul dumitale. Dacă se întâmplă ceva, colaborează şi încrede-te în judecata mea. Am acces la nişte nave. Pot aranja ceva. Spune că eşti de pe **Sheba**. Cunosc familia de acolo.

Uşa se deschise. Bran Hale stătea în prag, iar Jessad tăcu, orice ar fi avut de spus.

— Ai încredere în mine, repetă Jon, relaxându-se. Bran, eşti deja de folos. Condu-l pe omul ăsta la apartamentul meu.

Pescui din buzunar cheia manuală pentru oaspeţi.

— Să ai grijă să ajungă acolo. Intraţi şi stai cu oaspetele meu până ajung şi eu, bine? S-ar putea să dureze mai mult. Simţiţi-vă ca acasă. Iar dacă sunteţi opriţi, el are o poveste. Mergi pe mâna lui, bine ?

Privirea lui Hale se opri asupra lui Jessad care i-o întoarse. Hale era un om inteligent. Dădu din cap fără să întrebe nimic.

— Domnule Jessad, murmură Jon, poţi avea încredere că omul ăsta o să te ducă acolo.

Jessad zâmbi încordat şi îi întinse mâna. Jon o strânse, un gest sec al unui bărbat cu nervi neobişnuit de tari. Hale îl conduse spre ieşire şi Jon rămase lângă biroul lui, privindu-i cum pleacă. Personalul de la birourile de afară era asemenea lui Hale, oameni ai lui Lukas, în administraţie, demni de încredere. Bărbaţi şi femei aleşi pe sprânceană... niciunul în stare să facă joc dublu pentru Konstantin: avusese întotdeauna grijă de asta. Era încă neliniştit. Îşi întoarse privirea de la uşă către măsuţă, îşi turnă o băutură, pentru că oricât de puţină importanţă îi dădea lui Jessad. Mâinile îi tremurau din pricina acestei întâlniri şi gândului la căile pe care le deschisese. Un agent unionist. Era o farsă, un prea elaborat rezultat pentru intriga lui cu Jacoby. Trimisese pe cineva să adulmece şi miza se ridicase la un nivel incredibil.

Navele Uniunii se apropiau. Erau foarte aproape, de vreme ce îşi permiteau să-şi asume riscul enorm de a trimite pe cineva ca Jessad. Se aşeză în fotoliul de la birou, ţinând în mână paharul, sorbi din el, încercând să-şi pună în ordine gândurile. Păcălirea presupusă a comp-ului nu putea dură la nesfârşit. Îşi închipui cum avea să arate şarada Jessad/Vittorio peste câteva zile; dacă ceva mergea prost, el avea să fie cel mai repede prins, nu Jessad, care nu figura în comp. Poate că Jessad era un om de care Uniunea se putea lipsi în planurile ei. Însă el nu.

Bău, încercând să raţioneze.

Cuprins de o inspiraţie bruscă, luă mai multe formulare, declanşa procedura de chemare a unui transportor uşor. Existau echipaje în slujba lui Lukas care nu aveau să vorbească, precum cel de pe Sheba, oameni care ar fi fost. În stare să plece cu o fantomă la bord, cu acte false, cu o listă de echipaj sau de pasageri falsă... aflarea rutelor de contrabandă îi dezvăluise o mulţime de date interesante pe care unii căpitani nu le voiau cunoscute. Deci, în după-amiaza aceea, o altă navă avea să

plece la mine, iar numărul de comp al lui Vittorio putea fi schimbat în fişele staţiei.

O mică mişcare, o navă deplasată: nimeni nu dădea atenţie transportoarelor uşoare. Până la mine şi înapoi, o navă incapabilă să ameninţe securitatea staţiei pentru că nu avea nici viteza, nici autonomia, nici armele necesare. Poate că avea să fie nevoit să răspundă unor întrebări ale lui Angelo, dar cunoştea toate răspunsurile corecte. Transmise ordinul către comp, privi-cu satisfacţie cum acesta înghiţea ordinul şi trimise, o notă Companiei Lukas: orice navă care se deplasa trebuia să transporte gratuit încărcătură staţiei către mine. Într-o situaţie obişnuită, ar fi contestat hotărârea asta; i se părea scandalos.

Tastă ca răspuns: „Acceptat alocarea 1/2 spaţiu pentru încărcătura staţiei: plecarea la 17.00 zp”[1].

Comp-ul înghiţi comunicarea. Se lăsă pe spate cu un mare oftat de uşurare, cu inima trecând către un ritm mai rezonabil. Echipajul nu punea nici o problemă; îşi cunoştea oamenii cei mai buni.

Se puse din nou la lucru, scoţând nume din fişele comp-ului, alegând echipajul, o familie de negustori de multă, vreme în slujba lui Lukas.

— Trimite-i înăuntru pe Kulin-i în momentul când ajung la birou, spuse el secretarului prin com. Îi aşteaptă un comision. Fă-o repede, grăbeşte-te. Adună tot ce aveam de gând să trimitem la mine şi dă-i drumul. Apoi fă rost de o echipă la doc pentru a încărca marfa staţiei pentru transportul gratuit, fără ceartă; luaţi orice vă dau ei şi întoarceţi-vă. Asigură-te că actele sunt fără greşeală şi că nu e nici o scăpare... absolut nici o scă-pare... în datele din comp. Mă înţelegi?

— Da, domnule, se întoarse răspunsul. Şi, un moment mai târziu :

— S-a stabilit contactul cu Kulin-ii. Sunt pe drum şi-ţi mulţumesc pentru comision, domnule.

Annie era convenabilă, o navă destul de confortabilă pentru un tur de interese prelungit la mine. Destul de mică să treacă neobservată. Mai făcuse astfel de tururi in tinereţe, pe când învăţa afacerile. Venise şi pentru Vittorio vremea să le facă. Sorbi din pahar şi aruncă hârtiile pe birou, fremătând.

---

[1] ZP — zi principală (n. tr.)

III
PELL: CILINDRUL CENTRAL; 9/9/52; ora 12.00

Josh se aşeză pe saltea, se relaxa, se lăsă pe spate, în gravitaţia scăzută a sălii de gimnastică. Damon se aplecă spre el, cu mâinile pe genunchii goi, cu o undă de amuzament pe figură.

— Sunt gata, spuse Josh când avu la dispoziţie o răsuflare liberă; îl dureau coastele. Am mai făcut eu exerciţii, dar nu atât de intens.

Damon se lăsă in genunchi lângă el pe saltea, ghemuit, el însuşi cu răsuflarea grea.

— Oricum, te descurci bine. Mă dau bătut. Trase aer în piept şi îl eliberă încet, apoi surâse. Ai nevoie de ajutor ?

Josh icni şi se rostogoli, se sprijini într-un braţ, se ridică sprinten în picioare, tremurând din fiecare muşchi şi conştient de bărbaţii şi femeile, aflaţi într-o formă mai bună ca a lui, care-i depăşiseră pe pista de alergări ca o centură în jurul miezului staţiei Pell. Era un loc aglomerat, străbătut de ecourile conversaţiilor strigate. Era în libertate, iar cel mai rău lucru la care se putea aştepta aici era un zâmbet batjocoritor. Ar fi continuat să alerge dacă ar fi putut... deja alergase mai mult decât ar fi trebuit, dar depăşise timpul.

Genunchii îi tremurau şi pântecul îl durea.

— Haide, spuse Damon, ridicându-se cu uşurinţă, îl prinse de braţ şi îl conduse către vestiare.

— Fă o baie de aburi, poate scapi de cârcei. Mi-a mai rămas ceva timp până trebuie să mă întorc la birou.

Intrară în vestiarele răvăşite, dezbrăcară şi stivuiră îmbrăcămintea la spălătoria comună. Acolo găsiră prosoape. Damon scoase două şi îl împinse pe Josh prin uşa pe care scria ABUR. În saună, o sală cu o serie de separeuri cubice înceţoşate de vapori, înşirate de-a lungul unui coridor lung. Cele mai multe locuri erau ocupate. Găsiră câteva cabine libere către capătul rândului, aleseră una dintre ele şi se aşezară pe banca de lemn. Atâta apă care se pierdea... Josh îl privi pe Damon luând apă şi

turnându-şi-o pe cap, aruncând restul pe o placă metalică fierbinte; şuvoiul bolborosi şi aburul îi acoperi într-un nor alb. Josh repetă ritualul, îşi şterse faţa cu prosopul, cu răsuflarea tăiată şi ameţit de căldură.

— Te simţi bine? îl întrebă Damon.

El dădu din cap. Îngrijorat să nu irosească timpul petrecut cu Damon. Încerca disperat că-şi menţină echilibrul psihic, depăşea graniţa încrederii când într-o parte, când în alta – cu teama, de a avea încredere în oricine. Detesta să fie singur... nu fusese niciodată... uneori îi sclipeau fragmente de amintiri în memoria zdrenţuită, amintiri sigure, dând impresia de adevăr... nu-i plăcuse niciodată să fie singur. Damon avea să se sature de el. Ceea ce fusese nou avea să se învechească. O tovărăşie ca a lui trebuia să piardă din interes după o vreme.

Şi atunci avea să fie singur, cu memoria înjumătăţită şi libertatea condiţionată, în staţia-închisoare Pell.

— Te frământă ceva ?

— Nu.

Şi disperat, ca să schimbe subiectul, pentru că Damon, pe drumul către sala de gimnastică, se plânsese că ducea lipsă de companie :

— Mă gândeam că o să ne întâlnim cu Elene aici.

— Sarcina a început să o încetinească puţin. Nu se simte în stare.

— Oh.

Clipi şi privi in altă parte. Asemenea întrebare era o intimitate; se simţi ca un intrus – necunoscător în asemenea lucruri. Crezuse că se pricepe la femei, dar nu şi la cele însărcinate, nu la acelea prinse într-o asemenea relaţie – cum era între Damon şi Elene – plină de permanenţe. Îşi aminti de una pe care o iubise. Mai în vârstă. Mai uscăţivă. Trecută prin viaţă. O iubire de băieţandru. Fusese copilul ei. Încercă să urmeze firul conducător, dar era prea subţire. Nu voia să se gân-dească la Elene la acea femeie. Nu putea. Îşi aminti că fusese prevenit... incapacitare socială. Incapacitare...

— Josh... te simţi bine ?

El clipi din nou, obicei care ar fi putut deveni un tic nervos dacă l-ar fi lăsat în voie.

— Te frământă ceva.

El făcu un gest neajutorat ca replică, încercând să scape din capcana discuţiei.

— Nu ştiu.

— Îţi faci griji pentru ceva.

— Pentru nimic.

— N-ai încredere în mine ?

Clipirea îi acoperi vederea. Sudoarea i se scurgea în ochi. Îşi tampona faţa.

— Bine, spuse Damon, de parcă ar fi crezut asta.

Se ridică, merse până la uşa cubului de lemn, doar ca să pună o distanţă între ei. Stomacul i se îngreuna.

— Josh.

Un loc întunecat, un loc intim... trebuia să fugă, să-şi limpezească această senzaţie de intimitate care i se impunea. Gestul ăsta ar fi făcut să fie arestat, trimis înapoi în spital, între zidurile albe.

— Eşti speriat? întrebă Damon plat.

Lovise tot atât de aproape de ţintă ca oricare altă replică. Făcu un gest neajutorat, stânjenit. Aiurea, zgomotul altor voci subliniară tăcerea, un murmur de care celula lor părea îndepărtată.

— Ce-ţi închipui? întrebă Damon. Că nu sunt cinstit cu tine ?

— Nu.

— Că nu poţi avea încredere în mine ?

— Nu.

— Atunci, ce ?

Era pe pragul să i se facă rău. Atinsese bariera dincolo de care se depăşea condiţionarea... ştia asta.

— Aş vrea, spuse Damon, să vorbeşti cu mine.

El privi înapoi, cu spatele lipit de peretele de lemn.

— Ai să încetezi, răspunse el amorţit, când ai să te saturi de proiectul ăsta.

— Ce să încetez? Te-ai întors iarăşi la tema părăsirii?

— Atunci ce vrei ?

— Te crezi vreo curiozitate, îl întrebă Damon, sau ce?

Îşi înghiţi fierea care-i amăra gâtlejul.

— Ai căpătat impresia asta, întrebă Damon, de la Elene sau de la mine ?

— Nu vreau să cred asta, reuşi el să spună într-un sfârşit, Dar sunt o curiozitate, altceva.

— Nu, spuse Damon.

Un muşchi pe figură începu să-i tresalte. Se apropie de bancă, se aşeză, încercând să pună capăt ticului. Nu mai era sub efectul medicamentelor. Ar fi vrut să fi fost, să stea liniştit şi să nu gândească. Să scape de acolo, să evadeze din interogatoriul ăsta la câre era supus.

— Te plăcem, spuse Damon. Greşim cu ceva?

Rămase pe loc, paralizat, cu inima bătându-i nebuneşte.

— Haide, spuse Damon ridicându-se. Ai avut parte de suficientă căldură.

Josh se ridică în picioare, descoperindu-şi genunchii slăbiţi, vederea înceţoşată de sudoare, căldură şi de gravitaţia redusă. Damon îi întinse o mână. Se agăţă de ea, păşi după Damon de-a lungul coridorului şi prin ploaia duşurilor de la capătul sălii.

Răcoarea apei îi limpezi oarecum mintea; rămase în hol câteva clipe mai mult decât ar fi trebuit, inhalând aerul rece. ieşi ceva mai calm şi se îndreptă către vestiare cu prosopul înfăşurat in jurul mijlocului. Damon venea înapoia lui.

— Îmi pare rău, îi spuse lui Damon, fără să se refere la ceva în mod deosebit.

— Astea sunt reflexe, spuse Damon.

Se încruntă puternic, îi prinse braţul înainte să se poată întoarce. Josh se lovi cu spatele de dulap destul de tare ca să stârnească ecouri.

Un loc întunecat. Un haos de trupuri. Mâini peste el. Îşi smulse gândurile din imaginea aceea, se sprijini tremurând de peretele metalic, privind chipul neliniştit al lui Damon.

— Josh ?

— Îmi pare rău, spuse el din nou. Îmi pare rău.

— Parcă ai fi gata să leşini. Din pricina căldurii ?

— Nu ştiu, murmură el. Nu ştiu.

Ajunse lângă o bancă, se aşeză ca să-şi tragă răsuflarea. După un moment se simţi mai bine. Bezna cedă.

— Sincer, îmi pare rău.

Era deprimat, convins că Damon nu mai avea să-l tolereze. Depresia se accentua.

— Mai bine m-aş întoarce acasă.

— E atât de rău ?

Nu voia să se gândească la camera lui. la apartamentul gol de la spital, cu ziduri albe, triste. La spital se cunoştea cu medici care îi puteau rezolva problema fără să se implice mai mult decât le dicta profesiunea.

— Am să sun la birou, spuse Damon. şi am să le spun că întârzii. Te duc la spital dacă simţi că ai nevoie.

El îşi sprijini capul în mâini.

— Nu ştiu de ce fac asta, spuse el. Îmi amintesc ceva. Nu ştiu ce. Asta îmi face rău la stomac.

Damon se aşeză călare pe bancă, se aşeză şi aşteptă.

— Îmi imaginez... spuse în sfârşit Damon, iar el ridică privirile, amintindu-şi cu neplăcere că Damon avusese acces deplin la dosarul lui.

— Ce îţi imaginezi ?

— Cred că e un loc prea strâmt. O mulţime de refugiaţi intră în panică la înghesuială. Îi înspăimântă.

— Dar eu n-am venit cu refugiaţii, spuse el. Asta îmi amintesc.

— Şi mai ce ?

Ticul îi tresări pe chip. Se ridică. Începu să se îmbrace şi, după o clipă, Damon făcu la fel. Alţi bărbaţi intrară şi trecură pe lângă ei. Când uşa se deschise, de afară se auziră strigăte, zgomotul obişnuit al sălii de gimnastică.

— Chiar nu vrei să te duc la spital? întrebă într-un sfârşit Damon.

El ridică din umerii acoperiţi de haină.

— Nu, am să fiu bine.

Credea sincer, deşi pielea îi era încreţită de un fior pe care hainele ar fi trebuit să-l fi potolit. Damon se încruntă, arătând către uşă. Păşiră în răcoarea de afară, intrară în lift cu încă vreo şase inşi, trecură prin căderea liberă, ameţitoare, către gravitaţia din inelul exterior. Josh trase o gură adâncă de aer, se împletici puţin la coborâre, se opri în şuvoiul traficului care se învârtejea pe lângă el.

Mâna lui Damon se strânse pe cotul lui. Îl îndreptă blând în direcţia unui scaun de lângă peretele coridorului.

Era bucuros să se poată aşeza, să se odihnească un moment şi să privească lumea trecând pe lângă ei. Nu erau la nivelul unde se afla biroul lui Damon, ci în unul verde. Fragmente de muzică dinspre sala comună veneau către ei din

capătul îndepărtat al coridorului. Ar fi trebuit să coboare mai mult... se opriseră, ideea fusese a lui Damon. Aproape de drumul către spital, gândi el. Sau doar un loc de popas. Rămase aşezat, trăgându-şi răsuflarea.

— Sunt puţin ameţit, se confesa el.

— Poate ar fi mai bine dacă te-ai prezenta măcar pentru o verificare. N-ar fi trebuit să te încurajez să faci efortul ăsta.

— Nu e din pricina antrenamentului.

Se apleca, îşi sprijini capul în mâini, trase de câteva ori aer în piept şi, în sfârşit, se îndreptă.

— Damon, numele... tu ştii numele acelea din dosarele mele. Unde m-am născut ?

— Pe Cyteen.

— Numele mamei... îl ştii?

Damon se încruntă.

— Nu. Nu l-ai spus: cel mai mult vorbeai despre o mătuşă. Numele ei era Maevis.

Figura bătrânei îi apăru din nou, o senzaţie caldă de intimitate.

— Îmi amintesc.

— Uitasei toate astea ?

Ticul i se întoarse pe chip. Încercă să nu îl ia în seamă căutând disperat să reintre în normal.

— Nu am de unde să ştiu, înţelegi, ce-i amintire şi ce-i imaginaţie sau vis. Încearcă şi tu să te descurci cu lucrurile pe care nu le poţi deosebi. Zici că o chema Maevis.

— Da. Ai trăit la o fermă.

El dădu din cap, o sclipire îi dezvălui un drum însorit, un gard îmbătrânit de vreme – păşise deseori pe drumul acela în visele lui, cu picioarele goale în praful alunecos, o casă, un dom prefabricat, mai multe asemenea, câmp după câmp, copt auriu în soare.

— Plantaţie. Mult mai întinsă decât o fermă. Am trăit acolo... am trăit acolo până când m-am dus la şcoala militară. A fost ultima dată când am călcat pe o planetă – nu-i aşa ?

— N-ai mai pomenit despre vreo alta.

Rămase nemişcat o clipă, agăţat de imaginea aceea, tulburat de ea, de senzaţia de frumos, cald şi real. Încercă să regăsească detalii. Mărimea soarelui pe cer, culoarea apusurilor, drumul prăfos care ducea spre mica aşezare. O femeie

corpolentă, blândă, liniştitoare şi un bărbat subţire, îngrijorat, care petrecea o mulţime de timp blestemând vremea proastă. Piesele se potriveau, se aşezau la locul lor. Acasă. Amintirea aceea însemna acasă. Îl cuprinse dorul.

— Damon, spuse el, adunând curaj – pentru că era mai mult decât un vis plăcut. Nu ai nici un motiv să mă minţi, nu? Dar ai făcut-o – când ţi-am cerut să-mi spui adevărul, acum un timp, despre coşmar. De ce ?

Damon păru stânjenit.

— Mi-e frică, Damon. Mi-e frică de minciuni. Înţelegi asta? Mi-e frică şi de alte lucruri.

Gesticula necontrolat, nerăbdător, muşchii îi tresăltau şi nu se putea opri din vorbă.

— Dă-mi nume, Damon. Ai citit dosarul. Ştiu că ai făcut-o. Spune-mi cum am ajuns în Pell.

— Când s-a prăbuşit Russell. Ca toţi ceilalţi.

— Nu. Începând cu Cyteen. Dă-mi nume.

Damon lăsă un braţ pe spătarul scaunului şi se întoarse către el încruntat.

— Primul serviciu pe care l-ai menţionat a fost o navă numită **Kite**. Nu ştiu cu câţi ani în urmă; poate că a fost singura navă pe care ai servit. Ai fost luat de la fermă, din câte am înţeles, dus la şcoala militară, sau cum îi spune locului acela, şi ai fost antrenat ca armscomper. Cred că nava aceea era una foarte mică.

— O navă de cercetare şi recunoaştere, murmură el şi văzu în minte bordul exact, interiorul înghesuit al navei **Kite**, unde echipajul trebuia să se târâie în mâini sub gravitaţia zero. O mulţime de timp petrecut în staţia Fargone; o mulţime de timp acolo – şi afară, în patrulă; afară, doar în misiuni de recunoaştere. Kitha... Kitha şi Lee... Kitha cea copilăroasă – avusese o afecţiune pentru ea. Şi Ulf. Îşi aminti chipuri, era bucuros să şi le amintească. Lucraseră cot la cot – la propriu, pentru că navetele nu aveau cabine, nici locuri private. Fuseseră împreună... ani. Ani.

Cu toţii erau morţi acum. Se simţea de parcă i-ar fi pierdut din nou.

Atenţie! strigase Kitha; şi el ţipase ceva, dându-şi seama că erau descoperiţi; fusese greşeala lui Ulf. Se aşezase

neajutorat la pupitrul său, lipsit de vreo armă capabilă să înlăture ameninţarea. Se întorsese de la pupitru.

— M-au atins, spuse el. Cineva a făcut-o.

— O navă numită **Tigris** te-a lovit, zise Damon. O navă de luptă. Un transportor a detectat semnalul capsulei în care te aflai.

— Continuă.

Damon rămase tăcut o clipă, parcă reflectând, parcă nu. Deveni din ce în ce mai neliniştit, stomacul i se strânse.

— Ai fost adus pe staţie, spuse Damon într-un sfârşit, la bordul unei nave comerciale – cam ciufulit, dar fără răni. Ai suferit un şoc, din pricina temperaturii scăzute, cred… sistemul de menţinere a vieţii devenise insuficient şi aproape că te pierduseră.

Clătină din cap. Asta îi era şters din memorie, îndepărtat şi rece. Îşi aminti docurile. medicii; interogatorii, întrebări la nesfârşit.

Bande. Bande gălăgioase. Docurile şi un gardian căzând. Cineva îl împuşcase cu sânge rece pe omul acela în figură. În vreme ce el stătea întins pe jos, ameţit. Morţi peste tot, prăbuşiţi, o grămadă de trupuri înaintea lui şi un om lângă el – trupe înarmate.

Au arme! strigase cineva. Şi panica se declanşase.

— Ai fost cules de pe Mariner, spuse Damon. După ce a explodat. În timpul căutării supravieţuitorilor.

— Elene.

— Te-au interogat pe Russell, spuse blând Damon. Se confruntau cu o problemă – nu ştiu care era natura ei. Erau înspăimântaţi, grăbiţi. Au folosit tehnici ilegale… Corecţia. Voiau informaţii despre tine. orare, mişcări de nave, chestii din astea. Dar tu nu aveai de unde să le dai. Erai pe Russell când a început evacuarea şi ai fost mutat pe staţia asta. Asta-i tot ce s-a întâmplat.

Un cordon de legătură întunecat între staţie şi navă. Trupe şi arme.

— Pe o navă de război, spuse el.

— **Norway**.

Stomacul îl înghionti. Mallory. Mallory şi **Norway**. Graff, îşi amintea. Mândria… îi murise acolo. Devenise un nimic. Cine era, ce era… nu le pasaseră, îl azvârliseră printre trupe. În echipaj.

Nu simţea nici măcar ură, doar amărăciune şi plictiseală. În vârtejul cruzimii în care el, o fiinţă vie care simţea durerea, simţea ruşinea, nici nu conta... ţipase când dezgustul devenise insuportabil şi, realizând că niciunuia nu-i păsa. Încetase să mai ţipe, să mai simtă sau să mai lupte.

Vrei să te întorci la ei ? Putea să audă până şi tonul vocii lui Mallory. **Vrei să te întorci ?** Nu dorise asta. Nu dorise nimic altceva atunci, decât să nu mai simtă nimic.

Asta era sursa coşmarelor lui, chipurile întunecate, confuze, lucrul care-l deşteptase la vreme de noapte.

Dădu încetişor din cap, acceptând.

— Ai intrat în blocul de detenţie al staţiei, spuse Damon. Ai fost cules, pe rând, de pe Russell, de pe **Norway** ; adus aici. Dacă tu crezi că am greşit atunci când te-am lăsat să treci prin Corecţie... nu. Crede-mă. Josh ?

Asuda. Simţea asta.

— Mă simt bine, spuse el. deşi îi era greu, pe moment, să-şi tragă respiraţia.

Stomacul continua să se îngreuneze. Amintirea emoţiilor sau a faptelor era de vină; putea acum să o identifice. Încercă s-o controleze.

— Stai aici, spuse Damon, se ridică înainte ca el să poată obiecta şi intră într-unui dintre magazinele înşirate de-a lungul holului.

Se odihni acolo ascultător, cu capul sprijinit de peretele dinapoia lui, cu pulsul revenindu-şi în sfârşit. Îi trecu prin minte că era pentru prima dată lăsat singur, în afară de drumul dintre serviciu şi locuinţa lui din vechiul spital. Asta îi dădea o senzaţie ciudată de goliciune. Se întrebă dacă trecătorii îl cunoşteau. Ideea îl înspăimântă.

Ai să-ţi aminteşti unele lucruri, îi spusese doctorul la sfârşitul tratamentului. **Dar ai să te poţi detaşa de ele.** Să-şi amintească **unele** lucruri...

Damon se întoarse cu două pahare pline, se aşeză şi îi oferi unul. Era un suc de fructe combinat cu altceva, amestecat cu gheaţă şi zahăr, care părea să-i ungă stomacul.

— Ai să întârzii la birou, îşi aminti el. Damon ridică din umeri şi nu spuse nimic.

— Aş vrea...

Jena intensă îl bloca.

— ...să te invit împreună cu Elene la cină. Am o slujbă acum. Am ceva credit pentru orele suplimentare.

Damon îl studie o clipă.

— Bine. Am s-o întreb pe Elene.

Asta îl făcu să se simtă cu mult mai bine.

— Aş vrea, spuse el mai departe, să mă întorc acasă. Singur.

— Bine,

— Aveam nevoie să ştiu... ce îmi amintesc. Îmi cer scuze.

— Sunt îngrijorat pentru tine, spuse Damon şi asta îl emoţiona.

— Am să merg singur.

— În ce seară vrei să luăm cina ?

— Asta o hotărăşti tu şi Elene. Programul meu este liber oricând.

Era o încercare slabă de umor. Damon zâmbi îndatorat şi îşi termină băutura. Josh sorbi ultima înghiţitură din paharul lui şi se ridică.

— Mulţumesc.

— Am să vorbesc cu Elene. Am să te anunţ mâine despre dată. Ia-o uşurel. Şi cheamă-mă dacă ai nevoie.

Josh clătină din cap, se îndepărtă prin mulţimea care... poate... îi cunoştea figura. Mulţime aidoma celei de pe docuri, din amintirea lui: mulţimea. Ba nu, nu era la fel. Era o lume diferită şi el mergea prin ea, prin segmentul lui de hol, ca şi cum el ar fi descoperit-o şi i-ar fi fost stăpân... merse către lift alături de cei născuţi pe staţia Pell, rămase printre ei să aştepte liftul, de parcă aşa ar fi făcut dintotdeauna.

Liftul sosi.

— Verde şapte.

Când înghesuiala dinăuntru îl îndepărtă de lângă panoul de control, cineva amabil făcu pentru el comanda. Umăr la umăr în cabină. Se simţea bine. Ajunse la etajul lui. Se scuză ca să treacă printre pasagerii care nu-i dădură nici o atenţie, se regăsi în coridorul lui, aproape de spital.

— Talley, strigă cineva.

Aruncă o privire spre dreapta, către gardianul în uniformă. Acesta făcu din cap un gest de plăcere. Pulsul i se accelera, apoi se linişti. Figura îi era vag cunoscută

— Locuieşti acum aici? îl întrebă gardianul.

— Da, răspunse el, apoi ca o scuză: Nu-mi aduc bine aminte... de cele petrecute înainte. Ai fost acolo când am venit ?

— Am fost, spuse gardianul. Mă bucur să văd că ai scăpat cu bine.

Părea sincer.

— Mulţumesc, spuse Josh, apoi îşi văzură amândoi de drumul lor. Bezna care îi cuprinsese până atunci mintea se retrăgea încet.

Îi crezuse pe toţi nişte vise. Dar nu i-am visat, gândi el. Chiar s-a întâmplat. Trecu de recepţia căminului, merse de-a lungul coridorului până la numărul 18. Îşi folosi cartela. Uşa alunecă într-o parte şi păşi în refugiul lui personal, un loc aproape gol, fără ferestre... un privilegiu rar, din câte înţelesese privind la vid înghesuiala de peste tot. Încă un aranjament al lui Damon.

De obicei deschidea vid-ul, folosindu-i gălăgia ca să umple încăperea cu voci, să-şi alunge visele pline de tăceri.

Se aşeză pe pat, rămase o vreme în linişte, cercetându-şi visele şi amintirile ca pe nişte răni pe jumătate vindecate. **Norway.**

Signy Mallory.

Mallory.

IV
PELL : DOCURILE ALBE : BIROURILE COMPANIEI LUKAS ; ORA 18.30 ; ORA 06.30 ZIUA ALTERNATIVA : ZORII ALTERNATIVI

Nu se întâmplase nimic. Jon rămase la birou, cel mai retras dintre toate, primi apelurile obişnuite, se ocupă de rutina rapoartelor şi de dosarele depozitelor, încercând în unul din colţurile ascunse ale minţii lui să construiască un plan de scăpare în cazul în care lucrurile luau o întorsătură proastă.

Rămase mai târziu ca de obicei, până ce luminile se micşoraseră pe docuri, până ce o mare parte din personalul primului schimb plecase şi activitatea zilei principale se potolise... rămăseseră doar câţiva funcţionari în birourile de afară care să răspundă la com şi să continue lucrul până la sosirea schimbului din ziua alternativă. **Swan's Eye** plecase fără probleme la 14.46; Anne şi Kulin-ii plecaseră cu actele lui Vittorio la 17.03, fără alte întrebări sau interpelări decât cele obişnuite despre orar şi rută, ale securităţii. În sfârşit, răsuflă uşurat.

Iar când Annie părăsise vecinătatea staţiei şi dispăruse orice şansă rezonabilă de a primi vreo reclamaţie. Îşi îmbrăcă haina. Încuie şi se îndreptă către casă.

La uşă, folosi cartela, ca să fie înregistrat, fiecare minut, în dosarul comp-ului, să pară în regulă... îi găsi pe Jessad şi Hale faţă în faţă, în tăcere, în salonul lui. Se simţea mirosul de cafea, ştergând cu aroma sa tensiunea după-amiezii. Se aşeză pe al treilea scaun, luându-şi în stăpânire casa.

— Aş vrea şi eu nişte cafea, îi spuse lui Bran Hale. Hale înălţă din sprâncene şi se ridică să-l servească.

Apoi, către Jessad :

— O după-amiază plicticoasă ?

— Binecuvântat de plicticoasă, spuse Jessad încetişor. Dar domnul Hale a făcut tot ce a putut ca să mă întreţină.

— Aţi avut vreo problemă să ajungeţi aici ?

— Niciuna, spuse Hale din bucătărie.

Se întoarse cu cafeaua, iar Jon sorbi din ea, realizând în acelaşi timp că Hale aştepta.

Îi permise să plece... şi să rămână singur cu Jessad. Nu era pregătit şi nici nu prea avea chef de asta. Tot aşa cum nu avea chef să-l aibă pe Hale aproape, când discuta lucruri delicate, aici sau în altă parte.

— Îţi apreciez discreţia, îi spuse el lui Hale, cu o consideraţie plină de atenţie. Ştii că se pune ceva la cale. Ai să vezi că nu se poate plăti în bani. Numai să-l fereşti pe Lee Quale de indiscreţii. Am să te informez imediat ce aflu mai multe. Vittorio a plecat. Dayin... e pierdut. Aş avea nevoie de o asistenţă de încredere. Mă înţelegi. Bran ?

Hale încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Am să vorbesc cu tine despre asta mâine, continuă el, foarte liniştit. Îţi mulţumesc.

— O să fiţi în siguranţă aici? întrebă Hale.

— Dacă n-o să fim, spuse el, o să ai tu grijă. Ai înţeles ?

Hale dădu din cap. plecă discret. Jon se aşeză înapoi, cu ceva mai multă siguranţă, privi către oaspetele care se aşezase comod în faţa lui.

— Înţeleg că ai încredere în această persoană, spuse Jessad, şi că vrei să-l promovezi în afacerile tale. Să-ţi alegi aliaţii cu înţelepciune, domnule Lukas.

— Îmi cunosc interesul.

Bău o înghiţitură din cafeaua fierbinte.

— Nu te cunosc, domnule Jessad sau care-o fi numele dumitale. Nu-ţi pot accepta planul de a folosi identitatea fiului meu. Ara aranjat o altfel de acoperire... pentru el. Un turneu în interesul firmei Lukas: o ieşire a navei spre staţiile miniere, cu actele lui cu tot.

Se aştepta ca celălalt să se simtă jignit. Nu căpătă decât o ridicare politicoasă din sprâncene.

— Nu am nici o obiecţie. Dar am nevoie de acte, şi nu cred că este înţelept să mă expun unui interogatoriu, pentru a le obţine.

— Actele pot fi obţinute. Asta e cea mai mică problemă a noastră.

— Iar cea mai mare, domnule Lukas ?

— Vreau nişte răspunsuri. Unde e Dayin ?

— În siguranţă, în spatele liniilor. Nu-i cazul să-ţi faci griji. Sunt trimis ca o dovadă... ca o asigurare că oferta noastră este valabilă. Dacă nu, am să mor... şi sper că nu-i cazul.

— Ce-mi poţi oferi ?

— Pell, spuse încet Jessad. Staţia Pell, domnule Lukas.

— Şi eşti pregătit să mi-o aşezi în palme?

Jessad scutură din cap.

— Dumneata ai să ne-o aşezi nouă în palme, domnule Lukas. Asta-i propunerea. Eu te dirijez. Eu am experienţă... dumneata cunoşti perfect locul. Ai să mă informezi asupra situaţiei de aici.

— Şi ce protecţie am eu?

— Cea pe care ţi-o dau eu.

— Care-i rangul dumneavoastră?

Jessad ridică din umeri.

— E neoficial. Vreau detalii. Totul, de la orarul plecării navelor până la desfăşurătorul misiunilor lor, de la discuţiile din consiliu... până la cel mai mic detaliu al afacerilor din birouri.

— Ai de gând să locuieşti în apartamentul meu în tot acest timp ?

— Găsesc puţine motive pentru a mă muta. Programul tău ar putea suferi. Poate exista un loc mai sigur ca ăsta? Acest Bran Hale – e un om discret?

— A muncit pentru mine în Lumea de Jos. A fost concediat pentru că-mi sprijinea politica împotriva Konstantin-ilor. E loial.

— De încredere ?

— Este. Despre câţiva din echipa lui am mici îndoieli... cel puţin în privinţa judecăţii lor.

— Atunci, trebuie să ai grijă.

— Am.

Jessad dădu încet din cap.

— Găseşte-mi acte, domnule Lukas. Mă simt mult mai în siguranţă cu ele decât fără.

— Şi ce se întâmplă cu fiul meu ?

— Eşti îngrijorat? Am crezut că ai puţină dragoste pentru el.

— Am întrebat ceva.

— O navă aşteaptă ceva mai departe... una pe care noi am luat-o, am înregistrat-o pe numele familiei de negustori Olvig, dar care este, de fapt militară. Olvig-ii sunt cu toţii în detenţie... ca şi cei mai mulţi dintre cei de pe **Swan’s Eye**. Nava lui Olvig, **Hammer**, ne-a anunţat că se află pe poziţie. Şi nu avem prea mult timp, domnule Lukas. Mai întâi... vrei să-mi arăţi o schiţă a staţiei ?

Eu am experienţă. Un expert în asemenea afaceri, un om antrenat pentru asta. Îi trecu prin minte gândul înfiorător că Viking fusese cedat din interior; că Mariner, pe de altă parte... fusese aruncat în aer. Sabotaj. Din interior. Cineva destul de nebun ca să distrugă staţia era pe drum... sau tocmai pleca.

Se uită la chipul lipsit de expresie al lui Jessad, în ochii cu adevărat implacabili, şi îşi închipui că pe Mariner trebuia să fi fost un om ca acesta.

Apoi se ivise Flota şi staţia fusese distrusă intenţionat.

V
PELL: ZONA Q; PORTOCALIU NOUA; ORA 19.00

Mai era încă lume care stătea la coadă afară, o coadă care se întindea prin al nouălea hol până la docuri. Vassily Kressich îşi odihni fruntea în căuşul braţelor, când ultimul ieşi îmbrâncit de unul dintre oamenii lui Coledy, o femeie care ţipase, care se plânsese de furt şi denunţase pe unul din banda lui Coledy. Îl durea capul; îl durea spatele. Detesta aceste audienţe pe care le ţinea, indiferent de situaţie, la fiecare cinci zile. Era cel puţin o valvă de presiune, o iluzie că înaltul consilier din Q le asculta problemele, le rezolva plângerile. Încerca să facă ceva.

În ceea ce privea plângerea femeii... existau puţine şanse de rezolvare. Îl cunoştea pe omul pe care îl denunţase. Probabil că femeia spusese adevărul. Ar fi vrut să-i ceară lui Nino Coledy să se potolească, mai mult ca să o scape dé ceva mai rău. Femeia înnebunise, dacă ajunsese să se plângă. O isterie ciudată, poate, un punct în care ajungeau mulţi, un punct în care doar furia mai conta. Şi asta ducea la autodistrugere.

Intră un altul. Redding, următorul de la rând. Kressich îşi adună forţele, se lăsă pe spate în scaunul său, se pregăti pentru întâlnirea săptămânală cu el.

— Încă mai încercăm, îi spuse el omului solid.

— Am plătit, spuse Redding. Am plătit o grămadă pentru permisul meu.

— Nu există garanţii de rezolvare pentru cererile de transbordare la baza din Lumea de Jos, domnule Redding. Staţia îi numeşte doar pe cei de care are imediată nevoie. Vă rog, faceţi o nouă cerere şi eu am s-o înaintez. Mai devreme sau mai târziu, se va ivi o posibilitate...

— Vreau afară !

— **James**! strigă Kressich. cuprins de panică.

Garda fu acolo într-o clipă. Redding se uită împrejur sălbatic, iar la gestul de respingere pe care-l făcu Kressich. Îşi îndreptă mâna către centură. O lamă scurtă fulgeră, nu

îndreptată către paznici... Redding se întoarse de la James – către el.

Kressich se aruncă în spate cu tot cu scaun. Des James se aruncă în spatele lui Redding. Acesta se lăţi cu faţa în jos peste birou. Împrăştiind peste tot hârtiile, împungând sălbatic în timp ce Kressich sări de pe scaun şi se lipi de perete. Afară izbucniră strigăte, panică, şi mai mulţi indivizi dădură buzna în încăpere.

Cum lupta se apropia de el, Kressich se ridică pe vârfurile picioarelor. Redding se lovi de zid. Nino Coledy venise împreună cu ceilalţi. Câţiva îl ţintuiră pe Redding la pământ, unii împinseră înapoi torentul de curioşi şi disperaţi. Cei din mulţime fluturau formulare pe care sperau să ajungă să le depună.

— E rândul meu! strigă ascuţit o femeie, zbătând o hârtie şi încercând să ajungă la birou.

O alungară afară împreună cu ceilalţi.

Redding era la podea, ţinut de trei inşi. Un al patrulea îl lovi cu piciorul în cap şi el se linişti.

Coledy luă cuţitul, îl cercetă cu grijă şi îl puse în buzunar, afişând un zâmbet pe chipul lui tânăr brăzdat de cicatrici.

— Asta nu-i de nasul poliţiei staţiei, spuse James.

— Eşti rănit, domnule Kressich? întrebă Coledy.

— Nu.

Nu puse la socoteală vânătăile căpătate pe când căzuse de la birou. Afară încă se mai striga. Îşi ridică scaunul şi se aşeză, cu picioarele tremurând.

— Omul spunea ceva despre o plată, făcu el. ştiind foarte bine ce se petrecea, ştiind că formularele treceau pe la Coledy şi se plăteau cu marfă de contrabandă. Are un dosar prost în staţie şi nu-i pot face rost de un permis. Ce-ai gândit când i-ai vândut făgăduiala ?

Coledy întoarse încet privirea de la el către bărbatul ele lângă uşă şi înapoi.

— Ei bine, acum are un dosar prost şi la noi, şi asta-i mai rău. Daţi-l afară. Duceţi-l pe hol, de partea cealaltă !

— Nu mai sunt în stare să primesc pe nimeni, murmură Kressich, punându-şi capul în palme. Daţi-i afară.

Coledy ieşi pe coridorul exterior.

— Ştergeţi-o !

Kressich îl putea auzi acoperind cu strigăte ţipetele de protest şi smiorcăielile. Unii dintre oamenii lui Coledy începură

să-i pună în mişcare... unii dintre ei înarmaţi cu răngi. Gloata bătu în retragere, iar Coledy se întoarse în birou. Îl duceau pe Redding afară pe coridorul exterior, îl îmbrânceau ca să-l facă să meargă, pentru că începuse să-şi revină; sângera de la tâmplă şi o scursoare roşie îi acoperea figura.

Au să-l omoare, gândi Kressich. Cândva, în orele de trafic mai redus, un cadavru avea să fie găsit prin staţie. Redding ştia asta. Încercă să lupte din nou, dar indivizii îl scoaseră afară şi uşa se închise.

— Curăţă asta, porunci Coledy unuia dintre aceia care rămăseseră, iar omul căuta ceva cu care să şteargă podeaua.

Coledy se aşeză din nou pe marginea biroului.

Kressich întinse o mână sub birou şi scoase una dintre sticlele cu vin cu care îl aprovizionase Coledy. Pahare. Turnă în două, sorbi din vinul din Lumea de Jos şi încerca să-şi încălzească tremurăturile membrelor, să înlăture gheara dureroasă din piept.

— Sunt prea bătrân pentru asta, se plânse el.

— Nu ai de ce să-ţi faci griji din cauza lui Redding, îi spuse Coledy. ridicându-şi paharul.

— Nu poţi avea situaţii de felul ăsta. izbucni Kressich. Ştiu ce faci. Dar nu vinde permise celor cărora nu am nici o şansă să le obţin.

Coledy rânji, o expresie deosebit de neplăcută.

— Redding urma să-l ceară, mai devreme sau mai târziu. Acum îşi plăteşte dorinţa.

— Nu vreau să ştiu, spuse întristat Kressich. Bău o înghiţitură mare de vin.

— Să nu-mi dai detalii.

— Mai bine să te ducem la apartamentul tău, domnule Kressich. Să punem ceva pază. Până ce se mai limpezesc problemele.

Termină şi el vinul. Unul dintre tinerii din grupul lui Coledy adunase teancul de hârtii care se împrăştiase pe jos în timpul luptei şi îl puse pe masă. Kressich se ridică, cu genunchii încă slăbiţi, ferindu-se să privească la sângele care şiroise pe covor.

Coledy şi patru dintre oamenii lui îl escortară, prin aceeaşi uşă din spate prin care ieşise Redding. Străbătură coridorul până în sectorul în care avea un mic apartament şi folosi cheia

lui manuală... comp-ul le tăiaseră legăturile şi nimic nu mai funcţiona fără comenzi manuale.

— Nu am nevoie de compania ta, spuse el scurt.

Coledy îi zâmbi batjocoritor şi făcu, ironic, o plecăciune.

— Am să vorbesc cu tine mai târziu, spuse Coledy. Kressich intră, închise uşa, tot manual, rămase acolo cuprins de greaţă. Se aşeză, în sfârşit, în scaunul de lângă uşă. Încercă să rămână liniştit un moment.

În Q, nebunia se înteţea. Căpătarea permiselor de unii, singura speranţă de a ieşi din Q stârnise disperarea celor lăsaţi în urmă. Cei mai răi fuseseră lăsaţi în urmă, aşa încât atmosfera începuse să se încingă. Peste tot domneau bandele. Nimeni nu era în siguranţă dacă nu aparţinea uneia dintre organizaţii... bărbat sau femeie, nimeni nu putea străbate coridoarele decât dacă era cunoscut că avea protecţie; şi protecţia se cumpăra... cu alimente, cu favoruri sau cu trupul, cu oricare monedă disponibilă. Droguri... medicamente... aveau şi ele trecere; şi vinul; metalele preţioase, orice lucru de valoare... putea fi marfă bună în Q şi în staţie. Paznicii de la bariere se îmbogăţeau.

Coledy vânduse cereri pentru permise de ieşire din Q de transbordare la baza din Lumea de Jos. Vânduse până şi dreptul de a sta la rând. Şi orice altceva pe care Coledy şi ai lui găsiseră bun de exploatat. Bandele de protecţie se adresau lui Coledy pentru licenţă.

Asta însemna speranţe mai puţine de a pleca Jos, iar cei respinşi sau daţi deoparte deveneau isterici, bănuind că se măsluiau fişele staţiei, că se adăugau puncte negre care aveau să-i ţină pentru totdeauna în Q. Numărul sinuciderilor creştea: unii se dedaseră la excese în barăcile devenite acum lăcaşuri ale viciului. Unii, probabil, comiseseră crimele, de care erau acuzaţi; şi unii deveneau victime.

— Îi ucid, strigase un tânăr respins. Nu pleacă nimeni în Lumea de Jos: îi scot de aici şi îi omoară, aia fac. N-au nevoie de lucrători, n-au nevoie de tineri, iau bătrâni şi copii ca să scape de ei !

— Taci! strigaseră alţii şi tânărul fusese bătut la sânge de trei inşi de la coadă înainte ca poliţia lui Coledy să-l scoată din mâinile lor; dar ceilalţi plânseră şi rămaseră la coadă cu cererile ţinute strâns în mâini.

Nu putea cere să plece. Se temea că ştirea avea să ajungă la urechile lui Coledy. Paznicii erau mână în mână cu Coledy, şi se temea că aveau să-l pârască. Avea vin de contrabandă, avea gardă personală, avea împrejur oamenii lui Coledy: oricine putea fi rănit în Q, dar în nici un caz Vassily Kressich, nu atâta timp cât Coledy ignora dorinţa lui să fugă.

Pentru ce făcea avea să fie răsplătit, încercă el să se convingă pe sine. Câtă vreme stătea în Q, câtă vreme ţinea audienţele de ziua a cincea, rămânea cel puţin în stare să se opună exceselor. Putea înfrâna unele porniri ale lui Coledy. Oamenii lui Coledy aveau să se gândească de două ori până să facă vreo trăsnaie. Pusese oarecare ordine în Q. Salvase nişte vieţi. Ar fi fost cu mult mai rău dacă nu ar fi fost influenţa sa.

Şi el avea într-adevăr acces în afară... îi rămânea speranţa asta; când situaţia avea să devină cu adevărat de nesuportat, când avea să vină criza inevitabilă... putea cere azil. Putea să iasă. Nu mai avea să treacă prin primejdii de moarte.

Se ridică în sfârşit, dibui sticla de vin pe care o avea în bucătărie, îşi turnă un sfert din ea, încercând să nu se gândească la cele ce se întâmplaseră, se întâmplau, sau aveau să se mai întâmple.

Redding urma să moară până dimineaţă. Nu-i putea fi milă de el, vedea numai ochii nebuni ai omului privindu-l peste biroul pe care se întinsese, împrăştiind hârtiile, şuierând cuţitul către el... către el, nu către paznicul lui Coledy.

Ca şi cum el i-ar fi fost duşmanul.

Se scutură şi bău vinul.

VI
PELL: CARTIERUL PELLIENILOR ; ORA 23.00

Schimbul lucrătorilor. Satin îşi întinse muşchii îndureraţi când intră în habitatul luminat slab, îşi scoase masca şi se spăla cu fast în apa rece a bazinului. Dinte Albastru (niciodată departe de ea, zi sau noapte) o urmă şi-se aruncă pe saltea, îşi odihni

mâna pe umărul ei, cu capul sprijinit de al ei. Erau obosiţi, foarte obosiţi, pentru că astăzi fusese o încărcătură grea de mutat, şi chiar dacă maşinile cele mari făcuseră cea mai mare parte din treabă, muşchii pellienilor aranjaseră pachetele în maşini sub comenzile ţipate ale oamenilor. Ea ii luă cealaltă mână şi îi întoarse palma în sus, linse locurile îndurerate, se lipi strâns şi îi linse obrazul, acolo unde masca îi rosese blana.

— Oamenii lui Lukas, mârâi Dinte Albastru.

Ochii îi priveau fix înainte şi chipul îi trăda furia. Munciseră pentru oamenii lui Lukas astăzi, unii dintre aceia care le făcuseră necazuri Jos, la bază. Şi pe Satin o dureau mâinile şi umerii, dar de Dinte Albastru era ea îngrijorată, de privirea lui. Dinte Albastru îşi ieşea greu din fire. Era înclinat să gândească mult, iar în timp ce gândea, nu găsea vreme să fie furios, dar de data asta le făcea pe amândouă: şi când avea să-şi piardă firea avea să fie rău pentru el, cu atâţia oameni Lukas împrejur, îi mângâie blana aspră şi îl ţesălă până ce păru mai liniştit.

— Mănâncă, spuse ea. Vino mănânci.

Întoarse capul către ea. Îi lipăi obrazul, îi linse blana s-o netezească şi o îmbrăţişa.

— Vin, fu el de acord, se ridicară şi merseră prin tunelul de metal către camera mare, unde se punea întotdeauna masa.

Tinerii de serviciu de acolo le dădură câte un castron umplut generos şi ei se retraseră într-un colţ mai liniştit, să mănânce. Dinte Albastru reuşi să se binedispusă până la urmă; o dată sătul, îşi linse terciul de pe degete cu mulţumire. Un alt mascul tânăr intră târşâit, îşi luă castronul şi se aşeză lângă ei. Vânjosul le surâse prieteneşte, goli un castron cu terci şi plecă să ia un al doilea.

Îl plăceau pe Vânjosul, venit şi el de puţină vreme de Jos, de pe acelaşi mal al râului, chiar dacă din altă tabără şi de pe alte dealuri. Când se întoarse Vânjosul, veniră şi alţii, din ce în ce mai mulţi, un cerc zâmbitor în colţul lor. Cei mai mulţi erau lucrători sezonieri, care veniseră Sus şi se întorceau Jos din nou, care lucrau cu mâinile şi nu ştiau multe despre maşini: aceia erau binevoitori faţă de ei. Mai erau şi alţi hisa. În afară de prietenii adunaţi, lucrători permanenţi, care nu le vorbeau mult, care stăteau între ei în colţul îndepărtat, care stăteau mult şi priveau, ca şi cum lunga lor şedere printre oameni îi transformaseră în altceva decât hisa. Cei mai mulţi erau bătrâni.

Ştiau tainele maşinilor, rătăceau prin tunelele adânci şi cunoşteau secretele locurilor întunecate, întotdeauna stăteau deoparte.

— Vorbeşte de Bennett, ceru Vânjosul, pentru că el, ca şi ceilalţi care veneau şi plecau, oricare ar fi fost tabăra care îi trimitea Sus, trecuseră prin tabăra oamenilor şi îl cunoscuseră pe Bennett Jacint: şi fusese jale mare Sus când ajunsese la ei vestea morţii lui Bennett.

— Eu vorbesc, spuse Satin, pentru că ea, cea mai nouă aici, avea cele mai multe de spus în povestea asta, una dintre poveştile pe care hisa le spuneau în locul acela: se încinse repede în poveste.

Din prima seară după venirea lor, încetaseră discuţiile despre lucrurile mărunte hisa, întotdeauna aceleaşi, şi se vorbea doar despre faptele Konstantin-ilor şi despre felul în care Emilio şi prietena sa Miliko îi făcuseră pe hisa să zâmbească din nou… şi despre Bennett, care murise ca prieten al lor. Dintre toţi care veniseră Sus să spună această poveste, nu era niciunul care să-l fi văzut, de aceea o puneau să povestească iar şi iar.

— El coborât la moară, spuse ea, când ajunse la partea tristă a poveştii, şi el spune hisa acolo nu, nu, rog fugit, oamenii o să facă, oamenii o să muncească pentru ca râul să nu ia niciun hisa. Şi muncit el cu mâinile lui, niciodată nu strigat, nu, iubit hisa. Am dat noi nume lui – eu dat, pentru că el dat la mine numele meu de om şi sufletul bun. I-am spus Vine-din-strălucire.

La aceste vorbe se stârni un murmur de apreciere, deşi numele era un cuvânt-spirt al Soarelui. Hisa îşi strânseră braţele împrejurul trupului tremurând, aşa cum făceau de fiecare dată când ea pomenea lucrul ăsta.

— Şi hisa nu părăsit omul-Bennett, nu. nu. E, muncit cu el să salveze moara. Atunci râul bătrân, ea este furios pe oameni şi hisa. Întotdeauna mânios, dar cel mai mânios pentru că oamenii lui Lukas au golit malurile şi luat apa ei. Şi noi spus la omul-Bennett el nu trebuie avut încredere în râul bătrân, şi el auzit la noi şi întors; dar noi hisa, noi muncit, aşa că moara să nu piară şi Bennett să nu fie trist. Râul bătrân, ea ridicat şi luat posturile: şi noi strigat repede, repede, întoarce! Pentru hisa care munceau. Eu-Satin, eu muncit acolo, eu văzut.

Îşi bătu pieptul şi îl atinse pe Dinte Albastru, continuând povestea.

— Dinte Albastru şi Satin, noi văzut, noi fugit ajutat hisa, şi Bennett şi oamenii buni prietenii lui, toţi, toţi fugit ajutat ei. Dar râul bătrân, ea băut pe ei, şi noi ajuns prea târziu fuga, toţi prea târziu. Moara spart, ssst! Şi Bennett el ajuns pentru hisa în braţe la râul bătrân. Ea luat şi pe el, cu oamenii care ajutat. Noi strigat, noi plâns, noi rugat la bătrânu râu dat înapoi Bennett; dar ea tot luat la el. Toţi hisa ea dat înapoi, dar luat om-Bennett şi prietenii lui. Ochii la noi sunt plini cu asta. El murit. El murit când întins mâna ajute hisa, inima lui bună făcut la el murit, şi bătrân râu, rău bătrân rău, ea băut la el. Oamenii găsit şi îngropat pe el. Am pus toiagul-duh deasupra lui şi dat la el daruri. Eu venit aici, şi prietenul meu Dinte Albastru venit, pentru că este un Timp. Eu venit aici în pelerinaj, la casa lui Bennett.

Se auzi un murmur de aprobare, se porni o legănare generală de trupuri. Ochii luciră de lacrimi.

Şi un lucru ciudat şi înfricoşător se întâmplă, pentru că unii dintre hisa străini de Sus veniră şi ei în rândurile din spate ale mulţimii şi se legănau şi priveau.

— El iubit, unul dintre ei spuse, privit cu uimire de ceilalţi. El iubit hisa.

— Aşa, aprobă ea.

Înghiţi nodul care i se pusese în gât la acest semn de aprobare din partea unuia dintre groaznicii străini care ascultaseră povara inimii ei. Pipăi prin săculeţii ei, printre darurile-duh. Scoase pânza lucitoare şi o ţinu tandru între degete.

— Ăsta-i darul-duh al meu, numele pe care el dat la mine.

O altă legănare şi murmur de aprobare.

— Care e numele tău, povestitoare ?

Ea strânse la piept darul-duh şi se uită la străinul care întrebase, trase puternic aer în piept. Povestitoare. Pielea i se încreţi la o asemenea cinste venită de la Bătrânul străin.

— Eu sunt Lucire-de-Soare-printre-nori, spuse Dinte Albastru, prieten cu Cerul-o-vede.

Străinul îşi schimbă greutatea de pe un picior pe altul: între timp, se adunaseră toţi hisa străini; ceilalţi scăpară un mormăit de slavă şi se strânseră să lase un spaţiu între ei şi Satin.

-— Noi auzit la tine vorbit de acest Venit-din-strălucire, acest om-Bennett. Bun, bun, fost acest om, şi bine tu dat la el daruri. Noi facem călătoria ta binevenită şi onorăm pelerinajul tău. Cerul-o-vede. Cuvintele tale fac la noi cald, fac cald la ochii noştri. Mult timp noi aşteptat.

Ea se aplecă înainte, din respect pentru vârsta vorbitorului şi marea lui politeţe. Murmurele creşteau printre ceilalţi.

— Asta-i Cel Bătrân! şopti Vânjosul lângă umărul ei. El nu vorbeşte la noi.

Cel Bătrân scuipă, îşi perie blana dispreţuitor.

— Povestitoarea vorbeşte cu simţ. Ea însemnează un Timp cu călătoria ei. Ea merge cu ochii deschişi, nu numai cu mâinile.

— Ah! murmurară ceilalţi, dând înapoi şi Satin rămase neştiind ce să facă.

— Ne rugăm pentru Bennett Jacint, spuse Cel Bătrân. Ne-a făcut cald să auzim lucrurile astea.

— Omul-Bennett este omul nostru, rosti cu fermitate Vânjosul. Om de Jos: el trimis pe mine aici.

— Iubit la noi, spuse altul, iar altul: Toţi iubit la el.

— El apărat la noi de Lukas-i, spuse Satin. Şi omul-Konstantin este prieten la mine, trimis la mine aici pentru primăvara mea, pentru pelerinaj; noi întâlnit la mormântul lui Bennett. Eu venit pentru marele Soare, văd faţa lui, văd Sus. Dar, Cel Bătrân, noi văzut doar maşini, nu mare strălucire. Noi muncit greu, greu. Nu avut floarea dealurilor, eu şi prietenul meu, nu, dar noi încă speră. Bennett spus aici bine, aici frumos; el spus Soarele aproape de locul ăsta. Noi aşteptat văzut, Cel Bătrân. Noi vrut imagini de Sus şi nimeni aici nu văzut. Ei spus oamenii ascund ele la noi. Dar noi încă aşteaptă, Cel Bătrân.

Se lăsă o linişte lungă, în timp ce Bătrânul se balansa înainte şi înapoi. În sfârşit, încetă şi ridică o mână osoasă.

— Cerul-o-vede, lucrurile pe care tu le cauţi sunt aici. Noi am vizitat acolo. Imaginile stau acolo unde se întâlnesc oamenii Cei Bătrâni, şi noi le-am văzut. Soarele veghează peste acest loc, da, este adevărat. Omul-Bennett al tău nu te-a minţit. Dar sunt şi lucruri aici care îţi fac oasele reci, povestitoare. Noi nu vorbim despre lucrurile astea tainice. Cum să le înţeleagă hisa de Jos? Cum să le suporte? Ochii lor nu văd. Dar omul-Bennett acesta a făcut cald la ochii voştri şi v-a dat nume. Ah! Lung

aşteptat noi, lung, lung, şi tu ne-ai făcut cald la inimile noastre ca să te binevenim.

— Ssst! Sus-ul nu este ce pare. Imaginile câmpiei de care ne amintim. Le-am văzut. Am dormit lângă ele şi am visat vise. Dar imaginile de Sus... ele nu sunt pentru visele noastre. Ne-ai spus despre Bennett Jacint, şi noi îţi spunem ţie, povestitoare, despre una dintre noi pe care tu n-ai văzut-o: Lily o numesc oamenii. Numele ei este Soarele-zâmbeşte-peste-ea, şi ea este Cea Mai Bătrână, mult mai multe anotimpuri ca mine. Imaginile pe care noi dat la oameni devenit imagini omeneşti, şi aproape de ele un om care visează în locurile tainice de Deasupra, într-un loc tot numai strălucire. Marele Soare vine s-o viziteze... niciodată ea nu mişcă, nu, pentru că visul e bun. Ea zace numai în strălucire, ochii ei sunt calzi de Soare; stelele dansează pentru ea; ea priveşte tot Deasupra pe pereţii ei, poate ne priveşte pe noi în momentul ăsta. Ea este imaginea care ne priveşte. Marea Bătrână are grijă de ea, o iubeşte, pe această sfântă. Bună, bună este dragostea ei, şi ea ne visează pe toţi, tot Deasupra îl visează şi faţa ei zâmbeşte pentru veşnicie peste Marele Soare. Ea e a noastră. Noi îi spunem Soarele-prietenul-ei.

— Ah, murmură adunarea, uimită la asemenea lucru – unul dintre ei întovărăşit cu însuşi Marele Soare.

— Ah, murmură Satin odată cu ceilalţi, se cuprinse cu braţele şi tremură, se aplecă înainte. O să vedem ăst bun om ?

— Nu, spuse Cel Bătrân scurt. Numai Lily merge acolo. Şi eu. O dată, eu văzut.

Satin se lăsă în spate, profund dezamăgită.

— Poate că nu este asemenea om, spuse Dinte Albastru.

Urechile Bătrânului se lăsară pe spate şi de jur-împrejurul lor se opriră răsuflările.

— Este un Timp. spuse Satin, şi e vremea călătoriei mele. Noi venit foarte departe, Bătrânule, şi nu putem vedea imaginile şi nu putem vedea visătoarea; încă nu am găsit faţa Soarelui.

Buzele Bătrânului se ţuguiară şi îşi reveniră de mai multe ori.

— Tu vii. Noi arătam la tine. Noaptea asta tu vii; nopţile următoare ceilalţi... dacă nu vă este frică. Vă arătam noi un loc. Nu are oameni în el pentru scurt timp. O oră. După numărătoarea oamenilor. Ştiu cum să-mi dau seama cât a trecut. Tu vii ?

Dinspre Dinte Albastru nu se auzi nici un sunet.

— Vin, spuse Satin, şi îi simţi teama când se agăţă de braţul lui.

Ceilalţi nu voiau s-o facă. Nu era niciunul atât de îndrăzneţ... sau atât de încrezător în ciudatul Bătrân.

Bătrânul se ridică. Împreună cu alţi doi tovarăşi ai lui. La fel făcu şi Satin, iar Dinte Albastru se ridică mai încet.

— Merg şi eu, spuse Vânjosul, dar niciunul dintre ai lui nu veni să li se alăture.

Bătrânul îi cercetă cu o mutră curioasă şi le făcu semn să vină, prin tunele, către căile de departe, tunele prin care hisa puteau să mişte fără mască, locuri întunecate unde trebuiau să urce departe pe metal subţire şi unde până şi hisa trebuiau să meargă aplecaţi.

— E nebun, şuieră Dinte Albastru în, urechea ei, gâfâind. Şi noi suntem nebuni să urmăm acest Bătrân cu mintea stricată. Toţi care au stat mult aici sunt ciudaţi.

Satin nu spuse nimic, neştiind altceva decât dorinţa ei. Se temea, dar îl urma, iar Dinte Albastru o urmă la rândul lui. Vânjosul se târâia înapoia lor. Gâfâiau când trebuiau să meargă mult aplecaţi sau să se caţere mult în sus. Bătrânul şi cei doi tovarăşi ai lui aveau o putere nebună, de parcă ar fi fost obişnuiţi cu astfel de lucruri şi ar fi ştiut unde merg.

Sau poate – gândul le strecură fiori reci – Bătrânul avea un fel ciudat de a-şi bate joc de ei, să-i ducă departe pe căile întunecate, unde puteau să rătăcească şi să moară pierduţi, ca să le dea celorlalţi o lecţie.

Şi chiar atunci când ea se lăsase cuprinsă de teamă, Bătrânul şi tovarăşii lui se opriră şi îşi puseră măştile, arătând că erau într-un loc care comunica cu un altul plin cu aer pentru oameni. Satin o trase pe a ei peste faţă, iar Dinte Albastru şi Vânjosul făcură la fel în ultima clipă, pentru că uşa dinapoia lor se închise şi cea din faţă se deschise către un hol strălucitor, cu podele albe şi cu plante verzi, ici-colo oameni împrăştiaţi, trecând în toate părţile prin spaţiul larg... care nu semăna cu docurile. Aici era curăţenie şi lumină, şi beznă vastă dincolo de ei, acolo unde Bătrânul intenţiona să-i conducă. Satin îl simţi pe Dinte Albastru strecurându-şi mâna într-a ei, şi Vânjosul se apropie în vreme ce urmau calea către locul întunecos încă mai

vast decât cel luminat pe care îl părăsiseră, un loc fără pereţi, doar cer.

Stele alunecau pe lângă ei. ameţindu-i cu mişcarea lor, stele vrăjite care se schimbau dintr-un loc în altul, arzând mai limpede şi mai continuu decât oricare alta văzută de vreun pellian. Satin dădu drumul mâinii care o ţinea şi păşi înainte cu emoţie, privind împrejur.

Şi brusc lumina fulgeră dinainte, un disc mare arzând, cu pete întunecate, învăpăiat.

— Soarele, intona Bătrânul.

Nu se mai vedea nici o sclipire, nici un pic de cer albastru, doar întunericul şi stele şi focul teribil de aproape. Satin tremura.

— Aici e întuneric, obiectă Dinte Albastru. Cum poate fi noapte unde este Soare ?

— Toate stelele sunt copiii marelui Soare, spuse Bătrânul. Ăsta e un adevăr. Strălucirea e o iluzie. Asta e un adevăr. Marele Soare străluceşte în întuneric şi este mare, atât de mare că noi suntem fire de praf. E îngrozitor, şi focurile lui sperie întunericul. Asta e un adevăr. Cerul-o-vede, ăsta e cerul adevărat: numele tău e ăsta. Stelele sunt ca marele Soare, numai că departe, departe de noi. Asta am învăţat noi. Vezi! Pereţii ne arătă până şi staţia asta de Sus, şi marile nave. şi partea din afara docurilor. Şi acolo e Jos-ul. Acum ne uităm la el.

— Unde e tabăra de oameni? întrebă Vânjosul. Unde e bătrânul râu ?

— Lumea e rotundă ca un ou şi o parte are faţa ferită de Soare; asta face să apară noaptea pe partea aceea. Poate că, dacă te uiţi atent, ai să vezi bătrânul râu: aşa mă gândesc. Dar niciodată tabăra oamenilor. E prea mică pe faţa Jos-ului.

Vânjosul se înfăşură cu braţele şi tremură. Dar Satin păşi printre mese, intră în locul luminat, unde marele Soare lucea în adevărata lui putere, biruind întunericul... îngrozitor, de culoarea văpăii şi umplând de groază împrejurimile.

Şi gândi la femeia care visează, numită Soare-prietenul-ei, ai cărei ochi erau veşnic încălziţi de această privelişte, şi părul i se zbârli pe ceafă.

Îşi întinse larg braţele şi se întoarse, îmbrăţişând tot Soarele, şi copiii lui îndepărtaţi, se pierdu printre ei, pentru că venise în Locul pentru care călătorise. Îşi umplu ochii cu

priveliştea, în timp ce Soarele o privea, şi ea deveni, pentru totdeauna, alta.

4

LA BORDUL LUI NORWAY; PUNCTUL DE NUL, SPAŢIUL UNIUNII; 9/10/52

Punctul Omicron.

Norway nu era prima navă care se apropiase fulgerător de fragmentul de rocă şi gheaţă având dimensiunea unei planete, întunecat, vizibil doar atunci când acoperea stelele. Alte nave o precedaseră la acest punct de întâlnire lipsit de lumina soarelui. Omicron era un rătăcitor, un rest între stele, dar poziţia sa era previzibilă şi avea o masă destul de mare ca să poată fi luat drept, ţintă la ieşirea din salt... un loc imposibil să existe în altă parte, găsit la noroc de Sung de la **Pacific** cu multă vreme în urmă, folosit de Flotă de atunci. Era unul dintre resturi de care se temeau fregatele subluminice şi docare navele de salt cu afaceri secrete... se bucurau şi îi păstrau taina.

Senzorii detectară activitate, multiplă prezenţă de nave, transmisii în noaptea eternă. Computerul porni să comunice cu

un altul de cum intrară; şi Signy Mallory rămase atentă la datele de telemetrie, luptând cu hipnotismul care apărea atât de uşor la ieşirea din salt din pricina drogurilor pe care trebuiau să le folosească. **Norway** trecu la comanda ei, complet în spaţiul real, îndreptându-se către acele semnale şi în afara zonei de ieşire din salt, cu senzaţia că erau urmăriţi. Avu încrederea în îndemânarea echipajului şi plonja; trecură, timp de câteva minute, prin starea aceea supărătoare în care inima părea să bată în gât, stare nelipsită la ieşirea din viteza luminii, pe când tot ce aveau împrejur era neclar.

Încetini repede, începu să scadă viteza, un proces nu tocmai confortabil; telemetrul înnebunit de viteză şi creierele înnebunite de droguri luptau pentru o locaţie precisă; orice greşeală de calcul putea izbi **Norway** de pietroiul acela sau de o altă navă.

— Am înţeles, e clar, toţi au intrat în afară de **Europe** şi **Libya,** raportă com-ul.

Nu era un fleac să găseşti atât de precis Omicronul, să intri în mijlocul razei radarului, chiar în zona de salt, după o plecare de lângă Russell, de atât de departe. Dacă nu ieşeau la timp, puteau fi în zona de salt atunci când altceva avea să între, şi asta ar fi însemnat un dezastru.

— Aţi făcut treabă bună, transmise tuturor posturilor, privind semnalul care clipea de la Graff pe monitorul ei central; la două minute peste program, dar exact ca distanţă; nici nu se putea mai bine ţinând seama de punctul din care am plecat. Am primit semnale bune. Rămâneţi pe poziţie.

Calculă poziţia relativă la Omicron, verifică tabelul; la jumătate de oră veni un semnal de pe **Libya,** care tocmai intrase. **Europe** sosi un sfert de oră mai târziu, din alt plan.

Asta era un eveniment pentru ei. Se aflau toţi într-un singur loc, aşa cum nu mai fuseseră de la primele lor operaţiuni. Chiar dacă nu era probabil ca Uniunea să vină în forţă peste ei aici, rămâneau totuşi nervoşi.

Dinspre **Europe** sosiră semnale de comp. Li se comunică pauza, li se aprobă timpul de odihnă. Signy se lăsă pe spate. Îşi scoase receptorul din ureche, se desfăcu din chingi şi, în sfârşit, se ridică. În vreme ce Graff ocupă postul părăsit de ea. Nu erau în dezavantaj: **Norway** era una dintre navele de zi principală... de serviciu era chiar personalul ei de comandă. Alte nave,

Atlantic, Africa şi **Libya** erau de gardă în ziua alternativă, pentru că momentul unui atac nu era niciodată cunoscut, iar navele aveau echipaje pregătite pentru ambele intervale. Acum însă. erau cu toţii în ziua principală, o sincronizare la care nu recurseseră niciodată; căpitanii de zi alternativă sufereau şi din pricina saltului şi a orelor inversate.

— Preia tu, îl rugă ea pe Graff, păşi alene pe interval, atinse câte un umăr ici-colo, intră pe coridor către cabina ei... şi trecu pe lângă uşă. Se întoarse către cabinele echipajului, îi cercetă – echipaj alternativ, cei mai mulţi drogaţi până la nesimţire, ca să se odihnească în ciuda saltului. Câţiva, având aversiune faţă de acest procedeu, erau treji, stăteau în camera principală a echipajului, vrând probabil să arate mai bine decât se simţeau.

— Totul e stabil, le spuse ea. Sunteţi bine ?

Ei aprobară în cor. Ieşeau de sub efectul drogurilor, în siguranţă şi în linişte. Ea îi lăsă să-şi vadă de treburi, luă liftul către învelişul exterior şi cartierul trupelor; merse pe coridorul principal din spatele sectorului costumelor, trecu dintr-o încăpere în alta, unde întrerupse discuţiile grupurilor de bărbaţi şi femei care făceau speculaţii asupra evenimentelor următoare... priviri vinovate şi altele surprinse, soldaţi sărind în picioare în dezordine ca să o salute, căutări frenetice după piese de echipament, ascunderea obiectelor care ar fi putut fi interzise pe navă; ea nu le interzicea mai nimic, dar echipajul şi trupele aveau reţinerile lor. Şi aici unii dormiseră drogaţi; cei mai mulţi nu... jucaseră jocuri de noroc, închişi în compartimente. În vreme ce nava îşi jucase propriul ei zar cu Adâncul; în vreme ce trupuri şi navă se dizolvaseră, jocul continuase de cealaltă parte a clipei întinse la nesfârşit.

— Nu ne mai grăbim chiar atât de mult, spunea ea de fiecare dată. Ne încadrăm în schemă şi suntem stabili; rămâneţi în pauză, dar să puteţi fi gata în câteva minute. Nu avem motive să credem că va exista vreo problemă, dar nu vrem să riscăm.

Di Jans o întâlni pe coridorul principal, după a treia vizită, dădu din cap politicos, o conduse prin domeniul lui, părând încântat de prezenţa ei printre cei aflaţi sub comanda lui. Soldaţii înţepeneau când Di trecea pe lângă ei, deveneau brusc atenţi. Era bine, gândi ea, să facă o pretinsă inspecţie, să le dea impresia că puntea nu i-a uitat. Urmau operaţiuni de care

trupele se temeau, un atac cu mai multe nave, care mărea pericolul de a fi loviţi. Iar trupele trebuiau să meargă orbeşte, fără să poată acţiona înghesuite în protecţia slabă oferită de structura internă a navei. Curajul lor nu mai conta atunci când trebuiau să intre într-un schimb de focuri, să abordeze o navă comercială oprită, să se desfăşoare într-un raid de suprafaţă; erau obişnuiţi cu atacuri singuratice – **Norway** se strecura, lovea şi fugea. Acum erau nervoşi... Signy înţelesese din comentariile murmurate care se strecurau prin com-ul întotdeauna deschis: tradiţia navei **Norway,** care permitea tuturor să ştie ce se petrece, până la ultimul soldat. Erau ascultători, aveau să fie aşa întotdeauna, dar orgoliul le era rănit de acest nou fel de război în care nu aveau nici un rost. Era important ca ea să fie acolo jos, să facă gestul ăsta. Cu toată ameţeala pricinuită de droguri şi salt, le putea simţi moralul coborât şi le vedea strălucirea din ochi la un cuvânt, la o atingere pe umăr împărţite în trecere. Îi cunoştea pe nume pe toţi. Acela era Mahler, recrutat dintre refugiaţii de pe Russell, deosebit de sobru şi deloc înspăimântat; Kee, de pe o navă comercială; Di venise cu ani în urmă, la fel. Mulţi, mulţi alţii. Unii dintre ei erau reîntineriţi, ca şi ea, o cunoşteau de ani de zile... îi cunoşteau şi vârsta adevărată, ştia asta. la fel ca oricare dintre ei. Erau abătuţi că această fază critică nu le aparţinea, nu putea să le aparţină.

Signy păşi pe coridorul întunecat al părţii din faţă. Înconjură inelul de cilindri, intrând în lumea cealaltă, cea a echipajelor navetelor-cercetaş; se simţea aici ca acasă, îi amintea de vremurile trecute, pe când avusese şi ea un loc în acest cartier, în acest ciudat sector în care echipajele navetelor de luptă, mecanicii lor, echipele de pregătire trăiau în propria lor lume. O întreagă altă comandă exista aici, până în momentul în care ea îşi făcea apariţia în cilindrul rotativ în care tavanul ţinea loc de podea în rarele momente când se aflau traşi la docuri. Două din opt echipaje erau acolo, al lui Quevedo şi al lui Armarshad, de pe **Odin** şi **Thor** patru erau de servici; două veneau dinspre punctul de nul să tragă la docurile interioare ale navei... sau să rămână prin preajmă, înăuntrul navetelor, pentru că primirea echipajelor prin liftul special în cilindrul rotativ cerea o rotaţie completă a carenei şi nu puteau pierde atâta timp, dacă dădeau de primejdie. Îşi amintea destul de bine ce

însemna pilotarea navetei prin nul. În timpul saltului. Nu era cel mai plăcut mod de a călători, dar trebuia s-o facă şi pe asta cineva. Nu aveau nici o intenţie să desfăşoare cercetaşii aici, la Omicron; asta ar fi însemnat două echipaje puse degeaba la conservă, aşa cum numeau ei exilul acela forţat şi temporar.

— Totul e aşa cum trebuie să fie, spuse ea celor pe jumătate echipaţi. Odihniţi-vă, feriţi-vă de băutură; suntem în aşteptare şi acţiunea va începe de aici. Nu ştiu când ni se va ordona să ieşim şi nici cu cât timp înainte. Poate va trebui s-o ştergem, dar asta nu-mi pare probabil. Nu facem misiuni de salt fără ceva timp de odihnă, în fond, operaţiunea asta e pe orarul nostru, nu al Uniunii.

Nu se auzi nici o întrebare. Urcă cu liftul până la nivelul principal, străbătu distanţa mai scurtă din jurul coridorului unu, cu picioarele slăbite din pricina drogurilor care îşi pierdeau efectul. Ajunse la biroul/cabina ei, făcu două-trei ture, în sfârşit se aşeză pe patul de companie şi se relaxa, doar să închidă ochii şi lăsă încordarea să i se scurgă din trup energia nervoasă cu care o încărca întotdeauna saltul, pentru că de obicei saltul însemna intrarea într-o bătălie, luarea rapidă de decizii – să ucidă sau să moară.

Nu şi de data asta; mişcarea de acum fusese plănuită, făcuseră luni de zile paşi mici, raiduri care scoseseră din funcţiune instalaţii vitale, care defectaseră sau distruseseră cât mai mult.

Să se odihnească o vreme; să doarmă dacă putea. Nu reuşi. Fu bucuroasă când o chemară.

Îi părea ciudat să păşească din nou pe coridoarele navei **Europe**, ciudat să se găsească din nou în compania tuturor celorlalţi în camera de consiliu a navei amiral. Întâlnirea cu toţi cei care lucraseră împreună cu ea fără să se întâlnească ani mulţi, care se evitaseră unul pe altul cu atâta zel în afară de momentele scurte prilejuite de trecerea unui ordin de la o navă la alta, îi stârnea un sentiment de ireal şi de panică. După părerea ei, în ultimii ani, Mazian nu ştiuse pe unde îi fusese întreaga flotă, dacă vreo navă anume supravieţuise misiunilor spre care le trimisese... sau ce operaţiuni trăsnite mai puseseră la cale de unii singuri. Fuseseră mai puţin o flotă, mai mult o grupare de gherilă, se furişaseră, loviseră şi fugiseră.

Acum erau aici, ultimii zece, supravieţuitorii manevrelor – ea; Tom Edger de pe **Australia**, subţirel şi cu figura încordată; marele Mika Kreshov de pe **Atlantic,** permanent încruntat; Carlo Mendez de pe **North Pole,** un om mic de statură, negricios, cu gesturi calme. Era Chenel de pe **Libya,** care trecuse prin reîntinerire – părul i se argintase complet în anul de când nu-l mai văzuse; era Porey, bărbatul cu pielea neagră de pe **Africa,** un om incredibil de urât... Flota nu apela la chirurgia plastică. Keu de pe **India,** alunecos precum mătasea şi demn de încredere; Sung de pe **Pacific,** un tip foarte eficient; Kant de pe **Tibet,** ca o imagine în oglindă a lui Sung.

Şi Conrad Mazian. Cu părul argintiu din pricina reîntâlnirii, un bărbat înalt, chipeş, îmbrăcat în albastru închis, care îşi sprijinea mâinile pe masă şi trecea leneş cu privirea peste ei. Căuta prin asta să obţină un efect: poate că privirea lui trăda o afecţiune sinceră. Simţul dramatic şi Mazian erau inseparabili: omul trăia prin asta. Deşi îl cunoştea, deşi îi ştia felul de-a fi. Signy se simţi din nou cuprinsă de vechea emoţie.

Fără introducere, fără bun-venit, doar acea privire şi clătinare a, capului.

— Dosarele sunt dinaintea voastră, spuse Mazian. În formaţii de cel mai mare secret: coduri şi coordonate. Luaţi-le şi obişnuiţi-vă personalul cheie cu detaliile, dar nu discutaţi nimic între nave. Selectaţi în comp-ul vostru între alternativele A, B, C şi aşa mai departe, apoi acţionaţi în conformitate cu situaţia. Dar să nu se vadă că folosiţi acele alternative. Lucrurile sunt aranjate cum trebuie. O chemă...

Chemă o imagine pe ecranul din faţa lor, le indică zona precedentelor operaţiuni în care, după ce îndepărtaseră personalul vital şi lăsaseră staţiile într-o stare de haos, păstraseră neatinsă o singură staţie, ca o gâtuitură privind spre Pell, deschizându-se apoi către largul Stelelor din Urmă. O staţie. Viking. Signy înţelesese tactica de multă vreme, o tactică la fel de bătrână ca Pământul, bătrână ca războiul; Uniunii îi era imposibil să-i reziste, nu-şi putea permite un vid de putere, nu putea lăsa, de bunăvoie, pradă dezordinii staţiile pentru care luptase, fie lipsită de tehnicieni, conducere şi forţe de securitate. Uniunea începuse jocul ăsta de-a cucerirea staţiilor. Aşa încât ei le distruseseră până sub nasul Uniunii: trebuise atunci să intervină, trebuise să se aprovizioneze din nou cu teh-

nicieni şi personal priceput, să-i înlocuiască pe cei evacuaţi, şi să pună nave să le păzească, repede, una după alta! Uniunea se văzuse forţată să-şi întindă monstruozitatea ca să poată înghiţi ceea ce ei îi dăduseră.

Fuseseră nevoiţi să atace Viking, cu toate complicaţiile unei staţii niciodată evacuate... să o atace la urmă. pentru că distrugerea staţiilor în ordinea aleasă de ei dictase direcţia mişcărilor de nave şi personal ale Uniunii.

Viking fusese ultima.

În mijlocul celorlalte, toate distruse, o staţie luptă să supravieţuiască.

— Toate indiciile demonstrează, spuse încet Mazian, că s-au hotărât să fortifice Viking; alegerea e logică; Viking e singura staţie cu fişele de personal din comp neatinse, singura în care au putut izola dizidenţii şi înlătura rezistenţa, unde-şi pot aplica tacticile de poliţie şi raţionalizare. Acum au pus totul în ordine, sunt pregătiţi, să o transforme într-o bază de operaţiuni; i-am lăsat să investească mult în asta: o să distrugem Viking şi o să le dăm o lovitură mortală; existenţa lor atârnă de un fir... după care nu mai rămâne decât o întinsă pustietate între noi şi Fargone; între Pell şi Uniune. Am reuşit să facem expansiunea un lucru dureros, scump; o să mânăm fiara de pe pajiştea ei largă în alte părţi... cât mai departe. Aveţi instrucţiile în plicuri. S-ar putea să trebuiască reglate nişte detalii fine, în funcţie de particularităţile sectoarelor. **Norway, Libya, India,** unitatea unu: **Europe, Tibet, Pacific,** doi: **North Pole, Atlantic, Africa,** trei; **Australia** are treaba ei separată. Dacă avem noroc, n-o să ne cadă nimeni în spate, toate contingentele vor avea acoperire. Acţiunea va fi lungă; de aceea v-am lăsat să vă odihniţi. O să facem simulări până ce o să dispară şi ultima nelămurire.

Signy trase încet aer în piept şi îi dădu drumul, deschise plicul în vreme ce Mazian îi urmărea tăcut, trecu în revistă operaţiunile cu buzele strânse într-o linie din ce în ce mai subţire. Nu era nevoie să sape prea adânc: ştia ce erau pe cale să facă, variaţiuni pe teme vechi ale acţiunilor pe care le îndepliniseră cu toţii separat. Dar aici se cerea toată priceperea lor, o lovitură de masă, precizie în atacuri nesincronizate, separate; îi ameninţa dezastrul dacă navele de salt se apropiau prea tare una de alta, dacă un obiect de masă mare, de pildă o

navă inamică, se întâmpla să fie în apropiere. Aveau să ţâşnească afară destul de aproape de Viking ca să nu lase vreme apărării, să distrugă totul. Prezenţa duşmanului în locuri în care statistic nu ar fi trebuit să fie, deplierea navelor de apărare din staţie în configuraţii neobişnuite... toate posibilităţile astea trebuiau luate în discuţie. Calculaseră poziţia planetelor şi sateliţilor din sistem la data sosirii lor, ca să se poată ascunde în caz de nevoie. Aveau să iasă din spaţiul de salt cu nervii încă amorţiţi, să se arunce în acţiune încă ameţiţi, să ştie din primul moment care le sunt prietenii şi duşmanii, să coordoneze un atac atât de precis încât unii dintre ei să depăşească în salt Viking şi alţii să-l preceadă, să intre în spaţiul real din toate părţile o dată, deşi aveau să plece din acelaşi punct...

Aveau un avantaj faţă de Uniune, care poseda, nave noi, echipament bun, echipaj nevătămat şi tânăr, antrenat în simulări, bine învăţat cu toate situaţiile. Aveau experienţă, se puteau deplasa printre navele apropiate cu o precizie cu care echipamentul fin al Uniunii încă nu se obişnuise: Uniunea era conservatoare şi se ghida prea mult după litera cărţii, iar asta scădea eficienţa căpitanilor ei.

Puteau pierde un crucişător în acest fel de operaţiune, poate mai mult de-atât, dacă aveau să se apropie prea mult, dacă aveau să se ciocnească. Soarta lor depindea mult de întâmplare. Mergeau pe mâna Norocului lui Mazian... Asta era şansa lor, faptul că aveau să facă ceea ce un om sănătos la minte nu ar fi făcut, iar surpriza reprezenta avantajul lor.

Schemele defilară pe ecran, una după alta. Dezbătură mult, deşi cea mai mare parte a lucrurilor le acceptaseră, deşi aveai puţine lucruri de obiectat. Mâncară împreună, se întoarseră în sala de conferinţă, dezbătură pentru o ultimă oară.

— O zi de odihnă, spuse Mazian. Plecăm la răsăritul principal, poimâine. Pregătiţi comp-ul: verificaţi şi reverificaţi.

Ei dădură din cap, plecară împreună, fiecare către nava lui; plecarea asta li se păru a avea un gust deosebit... următoarea dată când aveau să se întâlnească aveau să fie mai puţini.

— Ne vedem în iad, mormăi Chenel şi Porey rânji. O zi să pună la punct comp-ul: şi să aştepte acţiunea.

5

STAŢIA CYTEEN: ZONA DE SECURITATE: 9/14/52

Ayres se trezi fără să ştie sigur de ce pentru că apartamentul era cufundat în linişte. Marsh se întorsese... după ultima spaimă prin care trecuseră, atunci când nu reuşiseră să se reîntâlnească după ora de recreaţie. Încordarea îşi spunea cuvântul. Îşi dădu seama că dormise agitat un timp, pentru că îl dureau umerii, iar mâinile îi erau încleştate; se relaxa, cu fruntea umezită de sudoarea a cărei pricină n-o cunoştea.

Războiul nervilor nu încetase. Azov căpătase ceea ce dorise, un mesaj către Mazian. Acum discutau pe marginea unor puncte secundare, referitoare la viitorul staţiei Pell, staţie pe care Jacoby dorea s-o înmâneze Uniunii. Căpătaseră dreptul la recreaţie, măcar atât, dar erau forţaţi să petreacă mult timp în conferinţe, hărţuiţi de aceleaşi tactici supărătoare de mai înainte. Ca şi cum apelul lui către Azov nu făcuse decât să agraveze situaţia, pentru că Azov nu mai era-accesibil de cinci zile... dispăruse, lăsând în urmă slujbaşi cu grad mai mic, şi greutăţile crescuseră pentru ei odată cu răutăţile pe care le sufereau.

Cineva se mişcă afară. Paşi făcuţi. Uşa alunecă fără veste. Silueta lui Dias se profila în prag.

— Segust, spuse ea. Vino. Trebuie să vii. E vorba de Marsh.

Se ridică. Întinse mâna către halat, apoi o urmă pe Dias. Karl Bela venea şi el din camera lui. cea de alături. Camera lui Marsh era de partea cealaltă a sufrageriei, perete în perete cu cea a lui Dias, iar uşa era deschisă.

Marsh spânzura, răsucindu-se încetişor, de centura lui atârnată de cârligul lustrei. Faţa îi era oribilă. Ayres îngheţă o clipă, apoi trase înapoi scaunul care alunecase pe şină, se urcă şi încercă să coboare cadavrul. Nu aveau nici un cuţit, nimic cu care să poată tăia centura. Fâşia era îngropată în gâtul lui Marsh şi nu putea s-o desfacă şi să susţină cadavrul în acelaşi timp. Bela şi Dias încercară să-l ajute, ţinând genunchii, dar fără folos.

— Va trebui să chemăm securitatea, spuse Dias.

Ayres coborî de pe scaun, răsuflând greu. Îi privi.

— L-aş fi putut opri, spuse Dias. Eram încă trează. Am auzit mişcările, o mulţime de zgomot. Apoi alte zgomote ciudate. Când au încetat atât de brusc şi nu s-a mai auzit nimic, multă vreme – m-am ridicat să văd.

Ayres scutură din cap, privi la Bela, apoi se împletici până în sufragerie, la panoul com de lângă uşă. făcu un apel către securitate.

— Unul dintre noi e mort, spuse el. Daţi-mi pe cineva de serviciu.

— Cererea s-a înregistrat, se întoarse răspunsul. Securitatea e pe drum.

Contactul încetă la fel de brusc ca de obicei.

Ayres se aşeză, cu capul sprijinit în mâini, încercând să nu se mai gândească la cadavrul oribil al lui Marsh răsucindu-se încet în camera de alături. Ajunseseră şi la asta; se temuse de altele mai rele, se temuse ca Marsh să nu cedeze nervos în mâinile celor care îl chinuiau, un om curajos în felul lui, dârz. Ayres încerca să creadă că nu trădase.

Sau poate îl determinase vina? Remuşcările l-ar fi putut împinge la sinucidere.

Dias şi Bela stăteau jos în apropiere, aşteptau alături de el, cu chipurile încruntate şi sumbre, cu părul zburlit de somn. Încercă să şi-l aranjeze pe al lui cu degetele.

Ochii lui Marsh. Nu voia să se gândească la ei.

Trecu mult timp.

— Ce le trebuie atât de mult timp? întrebă Bela şi Ayres îşi reveni destul cât să-i arunce o privire aspră, să-i alunge slăbiciunea.

Era vechiul război; continua şi acum. Mai ales acum.

— Poate că ar trebui să ne întoarcem la culcare, spuse Dias.

În alte vremuri, în alte locuri, ar fi fost o idee nebunească. Aici se potrivea perfect. Aveau nevoie de odihnă. Se făcea un efort sistematic ca să-i priveze de ea. Încă puţin şi aveau să fie cu toţii aidoma lui Marsh.

— Probabil că au să întârzie, remarcă el cu voce tare. Şi pentru noi e târziu.

Apoi, liniştiţi, ca şi cum ar fi fost cel mai firesc lucru din lume, se retraseră în camerele lor separate. Ayres îşi scoase halatul şi îl atârnă de scaunul de lângă pat, recunoscând în sinea lui că era mândru de rezistenţa lor şi că ura – ura Uniunea. Nu era treaba lui să urască, doar să capete rezultate. Marsh cel puţin era liber. Se întrebă ce făcea Uniunea cu morţii lor. Îi

îngropau. probabil, ca să fertilizeze pământul. Ar fi fost tipic unei asemenea societăţi. Economie. Săracul Marsh...

Ar fi fost o dovadă privind perversitatea Uniunii. Se întinse curând în pat. Îşi reduse fluxul mental până la un nivel care excludea gândurile clare. Închise ochii încercând să doarmă: atunci, uşa exterioară se deschise, bocănitul cizmelor răsunară în sufragerie, uşa lui fu brutal dată la o parte şi soldaţi înarmaţi rămaseră în prag, siluete conturate în lumină.

Cu un calm studiat, se ridică în picioare.

— Îmbracă-te, spuse un soldat.

Se supuse. Nu se putea certa cu manechinele.

— Ayres, spuse soldatul, făcând semn cu puşca.

Fuseseră scoşi din apartament şi duşi într-un birou, el şi Bela şi Dias, lăsaţi să stea cel puţin o oră pe băncile tari, în aşteptarea cuiva cu autoritate. Se părea că securitatea avea de gând să cerceteze apartamentul în detaliu.

— Ayres, spuse soldatul a doua oară, de această dată cu asprime, arătându-i că trebuia să se ridice şi să-l urmeze.

Îl ascultă, atingându-i, în semn de compasiune, pe Dias şi Bela la plecare. Aveau să fie bruscaţi, gândi el. poate chiar acuzaţi de uciderea lui Marsh. Poate că şi el avea să fie, chiar atunci.

Alte metode de a le submina rezistenţa, doar atât, îşi spuse. Putea să ia locul lui Marsh: el era acum cel separat de ceilalţi.

Fu scos din birou, dus în mijlocul unui grup de soldaţi de-a lungul coridorului exterior, mânat din ce în ce mai departe de birouri, de toate locurile obişnuite, coborât cu un lift, condus pe un alt hol. Nu protestă. Dacă s-ar fi oprit, l-ar fi cărat cu forţa; nu putea comunica cu aceste mentalităţi şi era prea bătrân ca să accepte să fie târât pe hol.

Ajunseră la docuri... docurile, înţesate cu militari, grupuri înarmate sau încărcând navele.

— Nu, spuse el, uitându-şi toată politica, dar patul unei puşti îl lovi peste umeri, şi îl duseră peste docul utilitar, urât, sus pe rampă şi prin tubul care lega o navă de doc. Apoi înăuntru; cel puţin aerul era mai rece decât pe docuri.

Trecură prin trei coridoare, un lift, mai multe uşi. Ultima era deschisă şi încăperea era luminată: îl duseră înăuntru, între mobilele de oţel şi plastic cu forme alunecoase – scaune cu

model ciudat, bănci fixe, mese având curbura mult mai pronunţată decât cele de pe staţie, totul înghesuit în poziţii ciudate. Se împletici, neobişnuit cu mersul pe jos, privi surprins către omul aşezat la masă.

Dayin Jacoby se ridică de pe scaun să-l întâmpine.

— Ce se petrece? îl întrebă pe Jacoby.

— Sincer vorbind, nu ştiu, îi răspunse Jacoby, lăsând impresia că spune adevărul. Am fost trezit noaptea asta si adus la bord. Aştept aici de-o jumătate de oră.

— Cine e de serviciu? întrebă Ayres manechinele. Informaţi-l că vreau să vorbesc cu el.

Ei nu făcură nici un gest, rămaseră nemişcaţi, cu puştile ridicate toate în acelaşi unghi. Ayres se aşeză încet, ca şi Jacoby. Era înspăimântat. Poate că şi Jacoby. Căzu în vechiul lui obicei de a tăcea, negăsind nimic de spus unui trădător. Nu se simţea în stare să întreţină cu el nici un fel de conversaţie politicoasă.

Nava se mişcă, un scrâşnet stârni ecouri prin carenă şi coridoare, tulburându-i. Soldaţii se întinseră spre mânere când ajunseră în momentul neplăcut de zero. Eliberaţi de gravitaţia staţiei, le trebuiră câtva timp până să o capete pe a lor, până ce sistemele navei reuşiră să compenseze. Hainele plutiră neplăcut, stomacul li se înnodă; erau convinşi de căderea iminentă, dar când aceasta veni, se arătă a fi doar o aşezare lentă.

— Am plecat, mormăi Jacoby. Deci începe.

Ayres nu spuse nimic, gândindu-se la Bela şi Dias, părăsiţi în urmă. **Părăsiţi**.

Un ofiţer îmbrăcat în negru apăru în prag şi altul înapoia lui.

Azov.

— Liber, spuse Azov manechinelor care ieşiră pe uşă într-o ordine tăcută.

Ayres şi Jacoby se ridicară de îndată.

— Ce se întâmplă? întrebă direct Ayres. Ce-i asta ?

— Cetăţene Ayres, spuse Azov, suntem în manevre defensive.

— Tovarăşii mei – ce se întâmplă cu ei ?

— Se află într-un loc foarte sigur, domnule Ayres. Ne-ai furnizat mesajul pe care l-am dorit; se poate dovedi de folos şi

de aceea vă aflaţi cu noi. Cabina dumneavoastră e alături, în josul coridorului acesta. Vă rog să o luaţi în primire.

— Ce se întâmplă? întrebă el, dar aghiotantul îl luă de braţ şi îl escortă până la uşă.

El se apucă de toc şi rezistă, aruncând o privire către Azov.

— Ce se întâmplă ?

— Ne pregătim, spuse Azov, să-i dăm lui Mazian mesajul. Şi mi se pare potrivit ca dumneavoastră să fiţi aproape... dacă apar probleme. Urmează atacul; ghicesc unde va fi şi ştiu că e vorba de unul important. Mazian nu distruge staţiile fără vreun rost; mergem, domnule Ayres, să ne aşezăm acolo unde i se pare că ne-a obligai s-o facem... mergem la un joc de noroc. Nu ne-a lăsat nici o alternativă, şi el ştie asta; dar, fireşte, e frumos să speri că va avea respect pentru autoritatea dumneavoastră. Ar trebui să vă gândiţi la un al doilea mesaj, mai aspru de data asta; vi se va oferi ajutor.

— Adică o să fiu îndrumat de experţii dumneavoastră.

Azov zâmbi forţat.

— Vreţi ca Flota să rămână intactă? Cinstit vorbind, mă îndoiesc că o s-o puteţi recupera. Nu cred că Mazian o să asculte mesajul dumneavoastră; dar cum se află lipsit, de bazele lui, s-ar putea ca rolul dumneavoastră să fie unul umanitar.

Ayres nu spuse nimic, gândind că tăcerea era, şi în acel moment, lucrul cel mai bun. Aghiotantul îl luă de braţ şi îl trase înapoi pe coridor, îl azvârli într-un compartiment gol cu mobilă de plastic şi încuie uşa.

Se plimbă prin cameră puţin, atât cât permitea spaţiul. După un timp, îşi simţi genunchii obosiţi şi se aşeză. Se descurcase prost, gândi el. Dias şi Bela erau... acolo unde erau – pe o navă sau tot pe staţie; habar n-avea pe ce staţie fuseseră. Orice se putea întâmpla. Îl cuprinse un tremur, realizând brusc că erau pierduţi, toţi acei soldaţi şi navele care ţinteau către Pell şi Mazian... pentru că Jacoby fusese şi el adus. Un alt rol – umanitar. În prostia lui jucase cartea supravieţuirii, cu gândul să ajungă acasă. Părea din ce în ce mai puţin posibil. Erau pe cale să piardă tot.

— S-a încheiat o pace, spusese în declaraţia simplă pe care îl lăsaseră să o înregistreze. Reprezentantul Consiliului de Securitatea Segust Ayres, prin autoritatea Companiei Terestre şi

la cererea Consiliului de Securitate, cere Flotei să ia legătura pentru negocieri.

Era momentul cel mai puţin prielnic să intre într-o bătălie majoră. Pământul avea nevoie de Mazian acolo unde era, cu toate navele lui, lovind la întâmplare în Uniune, necăjind-o, îngreunându-i expansiunea către Pământ.

Mazian înnebunise... se lansase cu cele câteva nave pe care le avea la dispoziţie împotriva uriaşei Uniuni, se angajase masiv şi urma să piardă. Dacă Flota era distrusă, Pământul avea să descopere brusc că-şi pierduse timpul venind până aici. Fără Mazian, fără Pell – totul avea să se prăbuşească.

Şi poate că mesajul lui avea să provoace vreo acţiune grăbită, sau să împiedice manevre deja pornite, micşorând astfel şansa lui Mazian de succes.

Se ridică, se plimbă din nou peste podeaua curbată a încăperii care îi părea a fi ultima sa închisoare. Un al doilea mesaj, deci. O cerere strigătoare la cer. Dacă Uniunea era la fel de hotărâtă ca şi manechinele ei, la fel de convinsă de scop, poate că aveau să îl lase să strecoare un mesaj mai blând, dacă acesta s-ar fi potrivit cerinţelor lor de moment.

— Luaţi în considerare fuziunea intereselor Companiei eu ale Uniunii în timpul negocierilor, compunea el în minte. Negocieri foarte avansate; ca expresie a bunei credinţe, încetaţi orice operaţiune militară: opriţi focul şi acceptaţi pactul. Rămâneţi pe recepţie pentru alte instrucţiuni.

Trădare... să-l facă pe Mazian să se retragă, să-l împrăştie într-un soi de rezistenţă dezordonată de care avea atâta nevoie Pământul în acel moment. Era singura speranţă.

CARTEA A TREIA

1

I
ÎN TIMPUL APROPIERII DE PELL: 10/4/52 : ORA 11.45

Pell.

Norway înainta odată cu Flota, sincronizându-se cu spaţiul real. Com-ul şi radarul erau înnebunite de activitate, încercând să găsească punctul reprezentând giganticul **Tibet,** crucişătorul care făcuse saltul înaintea lor, ca avangardă.

— Afirmativ, transmise com-ul către centrul de comandă cu o iuţeală care îi linişti.

Tibet era acolo unde ar fi trebuit, intact, neatins de vreun duşman. În sistem erau răspândite nave comerciale sau ale unei autoproclamate miliţii căreia îi dispăruse fanfaronada. **Tibet** surprinsese o navă comercială care intrase în panică şi asta era o veste proastă. Nu aveau nevoie de palavragii ce alergau spre Uniune: dar poate că acela era ultimul loc în care o navă comercială ar fi dorit să se îndrepte, în acel moment.

Şi, o clipă mai târziu, veni confirmarea de pe **Europe**, de la centrul de comandă al navei amiral: erau într-un spaţiu sigur, lipsit de activitatea ostilă.

— Căpătăm semnale de com dinspre staţia Pell, transmise Graff către postul ei de la control, continuând ascultarea. Recepţie bună.

Signy întinse mâna peste pupitru şi declanşa semnalul de avertizare către căpitanii de navete. Mai iuţi decât **Norway,** căutând protecţia navei ca nişte paraziţi, navetele se ţineau aproape. Com-ul primea un val de semnale de identificare de la navele de patrulare ieşind in spaţiul real primejdios de grăbite, din afara planului sistemului. Flota era agitată, înaintând ca un singur corp, sondând ultima zonă pe care spera să o mai găsească sigură.

Erau nouă acum. **Libya** lui Chenel se transformase în resturi şi vapori, iar **India** lui Keu pierduse două din patru nave de patrulă.

Se aflau în plină manevră de retragere, fugiseră din înghesuiala de la Viking, căutau acum un loc să-şi tragă

răsuflarea. Cu toţii erau răniţi; una dintre ecluzele lui **Norway** târâia un ghem de viscere metalice, atâtea câte mai rămăseseră după salt. Aveau morţi la bord, trei tehnicieni care se aflaseră în sectorul acela. Nu avuseseră timp să-i arunce afară, nici măcar să cureţe zona, fugiseră, salvaseră nava, Flota, resturile puterii Companiei. Pupitrul lui Signey încă mai clipea, cu lumini roşii. Ordonă celor de la controlul defecţiunilor să înlăture cadavrele, sau ce mai rămăsese din ele.

Şi aici ar fi putut da peste o ambuscadă – dar nu fusese să fie aşa. Privi luminile din faţa ei, privi bordul cu simţurile încă amorţite de droguri, ca şi degetele cu care manipula comenzile ca să preia din nou guvernarea lui **Norway** de la comp-ul de sincronizare. Abia se apropiaseră de Viking că se şi întorseseră cu spatele şi fugiseră – hotărârea lui Mazian. Ea nu pusese nici o întrebare, îl respectase pe omul acela pentru geniul strategic – vreme de ani mulţi. Pierduseră o navă şi el îi retrăsese, după patru luni de planuri şi manevre care le puseseră în pericol viaţa.

Îi retrăsese dintr-o luptă în care nervii lor erau încă încordaţi, dintr-o luptă din care puteau să iasă învingători.

Nu avea curaj să privească alături, de teamă să nu întâlnească ochii lui Graff, sau ai lui Di, sau chipurile celor de pe punte; nu avea nici un răspuns pentru ei. Nu avea niciunul pentru ea. Mazian avusese o altă idee... avusese una. Încercă disperată să creadă că exista vreun motiv bine întemeiat pentru anularea misiunii.

S-o şteargă repede, să ia totul de la capăt. Să refacă planurile. Numai că de data asta rămăseseră fără reţeaua de aprovizionare, renunţaseră la toate staţiile din care puteau căpăta bunuri.

Poate că nervii lui Mazian cedaseră. Încerca să nu creadă asta, dar ştia, în acelaşi timp, ce mişcări ar fi ordonat ea, ce ar fi făcut dacă ar fi fost la comanda Flotei. Ce ar fi făcut oricare dintre ei, mai bine decât fusese făcut. Totul mersese după plan. Şi Mazian anulase misiunea. Mazian, pe care ei îl adorau.

Simţea în gură gustul sângelui. Îşi muşcase buza.

— Primim instrucţiuni pentru apropierea de Pell, de pe **Europe,** îi spuse com-ul.

— Graff, făcu ea, preia comanda.

Îşi îndreptă toată atenţia către monitoare şi către legătura com de urgenţă, din receptorul pe care îl avea în ureche, aşteptând contactul cu Mazian atunci când avea să se hotărască să facă legătura, când avea să se hotărască să comunice cu Flota, lucru pe care încă nu-l făcuse; tăcuse de când lansase ordinele care îi aruncaseră în afara unei bătălii pe care încă nu o pierduseră.

Un contact de rutină, totul era rutină. Primi cale liberă prin com-ul lui Mazian, testă ordinul către căpitanii navetelor-cercetaş, împrăştiind navetele de luptă ale lui **Norway** în vreme ce alte nave ale Flotei şi le ascundeau pe ale lor, retrăgând echipajele la bord. Cercetaşii aveau să rămână atenţi, gata să distrugă orice ameninţare, apoi să vină la docuri după ce crucişătoarele se ancorau în siguranţă de staţie.

Vocile amestecate din com continuau să curgă dinspre Pell: să ruleze încet, îi ruga staţia, Pell era aproape şi aglomerat. Dar nici un sunet dinspre Mazian.

II
PELL : DOCURILE ALBASTRE ; ORA 12.00

Mazian – însuşi Mazian, nu Uniunea, nu un alt convoi. Întreaga Flotă se apropia.

Vestea se răspândi pe coridoarele staţiei cu viteza oricărui zvon, în birourile staţiei şi în grupurile mici adunate pe docuri, ca şi în Q, pentru că existau scurgeri pe la bariere, iar ecranele arătau situaţia de acolo. De la panica teribilă care îi cuprinsese atunci când crezuseră că aveau de-a face cu flota Uniunii... trecuseră într-un alt fel de panică, atunci când aflară cui aparţineau acele nave.

Damon scruta monitoarele şi păşea nervos de-a lungul cabinei de comandă a docului albastru. Elene era acolo, aşezată la consola com-ului, ţinând casca la ureche, încruntată din pricina unei dispute furioase cu cineva. Negustorii erau gata să intre în panică; cei militarizaţi erau gata să tragă în tot ce mişca, de teamă să nu fie înlăturaţi de către Flotă; echipajele navelor

de la docuri erau la fel de speriate. Alţii se temeau de confiscarea proviziilor; a armelor, a echipamentului şi personalului. Misiunea lui era să se ocupe de asemenea temeri şi plângeri; vorbi cu unii dintre ei, încercă să-i mai liniştească. Se aşteptau ca Biroul Juridic să prevină asemenea confiscări, să dea hotărâri şi decrete... Decrete... împotriva lui Mazian. Negustorii ştiau cât valorează asta. Se plimbă, agitat. Până la urmă se apropie de com şi ocupă un canal ca să contacteze securitatea.

— Dean, se adresă el ofiţerului de serviciu, cheamă schimbul din ziua alternativă. Dacă nu-i putem scoate din Q, măcar să nu lăsăm docurile acelea deschise. Pune cordoane de soldaţi în cale. Dă uniforme personalului de supraveghere, dacă nu ai destui soldaţi. Sună adunarea generală; asigură docurile acelea şi ţine-i pe indigeni departe de locurile acelea.

— Biroul dumneavoastră autorizează asemenea acţiuni.

— Le autorizează.

La capătul celălalt simţi ezitarea; ar fi trebuit să existe hârtii, contra-semnături de la biroul principal. Date de şeful staţiei; biroul şefului de staţie, însă, era prea ocupat să lămurească situaţia. Tatăl lui stătea la com încercând să domolească Flota cu vorba.

— Să-mi daţi o hârtie semnată când puteţi, spuse Dean Gihan. Am să-i aduc acolo.

Damon oftă uşor, întrerupse legătura, se plimbă iarăşi, se opri din nou înapoia scaunului lui Elene, sprijinindu-se de spătar. Ea se lăsă pe spate într-un moment de tihnă, se întoarse pe jumătate ca să-i atingă mâna. Chipul ei fusese alb atunci când intrase în încăpere. Îşi recăpătase culoarea şi expresia. Tehnicienii erau ocupaţi cu detalii privind ordinele trimise către echipele de la docuri care se pregăteau să mute transportoarele din dane pentru a putea primi Flota. Haos – nu erau numai transportoare în docuri, erau o sută de negustori care aveau traseu permanent între staţie şi planetă, un roi de nave pentru care nu mai aveau loc. Nouă nave uriaşe se îndreptau într-acolo, trimiţând navete înainte. Com-ul lui Mazian mitralia cu întrebări şi cereri staţia Pell, refuzând încă să-şi dezvăluie planurile sau locul unde aveau de gând să tragă, dacă aveau măcar de gând să tragă la docuri.

Noi suntem cei care urmează?

Coşmarul ajunsese şi la ei. Evacuarea. Sarcina nu-i permitea lui Elene să reziste unui refugiu, Dumnezeu ştie unde; salturi – către vreo staţie demult abandonată din Stelele din Urmă; către Sol, către Pământ... Se gândi la **Hansford**. Se gândi la Elene... trecând prin asta.

Se gândi la lumea civilizată de dinainte.

— Poate vom câştiga, spuse un tehnician.

El clipi, aprobă cu mişcare a capului, dar fără să creadă în posibilitatea asta... întotdeauna ştiuse că era imposibil, că Uniunea crescuse prea mult, că Flota putea să le întârzie pieirea, aşa cum o făcuse până acum, dar nu avea să le ofere niciodată o victorie. Crucişătoarele nu ar fi venit în asemenea număr dacă nu ar fi trebuit să se retragă.

Chibzui ce şanse aveau dacă Pell refuza evacuarea; se gândi la ce îi aştepta pe Konstantin-ii căzuţi în mâinile Uniunii. Militarii nu aveau să-i ierte. Aşeză o mână pe umărul lui Elene, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul, ştiind că puteau fi oricând separaţi, că o putea pierde împreună cu copilul. În cazul unei evacuări, ar fi fost pus la bordul unei nave, sub arest, la fel cum se scosese personalul important din mâinile Uniunii, pe prima navă la îndemână. Tatăl său... mama sa... Pell însemna viaţa lor; însemna într-adevăr viaţa pentru mama sa – şi pentru Emilio, şi Miliko. Simţi că i se face rău, era un orbital, din generaţii întregi de orbitali, care nu-şi doriseră niciodată războiul.

Ar fi luptat pentru Elene, pentru Pell, pentru toate visurile pe care le avuseseră. Dar nu ştia de unde să înceapă.

III
NORWAY : ORA 13.00

Signy avea acum contact vizual, inelul staţiei Pell, satelitul depărtat, giuvaierul strălucitor al planetei răvăşit de nori. Trecuse mult de când nu mai încetiniseră, se apropiau cu o lentoare de vis în comparaţie cu viteza lor de mai înainte. De la distanţa asta, staţia părea netedă, cu tot haosul de unghiuri ale suprafeţei ei.

Toate danele de pe partea vizibilă erau înţesate cu nave, trase la docuri şi pregătite. Pe scanner, înghesuiala era incredibilă şi ei se mişcau încet fiindcă dura ca acele nave leneşe să le dea cale liberă pentru a se apropia. Probabil că toţi negustorii care nu căzuseră în mâinile Uniunii se aflau prin preajmă, lângă staţie, în zonă sau ceva mai departe, poate chiar aşteptând în Adânc, în afara sistemului. Graff se mai afla la comandă, o treabă delicată în acele momente. O înghesuială şi un trafic fără precedent. Haos adevărat. Îşi cunoscu spaima când îşi dădu seama de încordarea pântecului. Furia i se potolise, era doar înspăimântată şi încercată de un sentiment de neajutorare cu care nu era obişnuită... de dorinţa ca un om înţelept să fi luat odată alte hotărâri care să-i fi salvat din situaţia şi locul acela şi să le fi dat alte opţiuni.

Crucişătoarele **North Pole** şi **Tibet** intră în staţie, veni înştiinţarea dinspre **Europe**. Preluaţi patrularea.

Era un lucru vital; iar Signy avea motivele ei pentru a-şi dori această misiune. Nu mai voia o altă operaţiune ca aceea de la staţia Russell, în care panica civililor anticipase intervenţia militară pentru dezactivarea staţiei, când apăruseră bande pe docuri... echipajul ei se săturase de asta. Şi ea se săturase şi nu-i plăcea să piardă soldaţi pe o staţie, mai ales în situaţia în care erau acum.

Sosi un alt mesaj. Staţia Pell anunţa că scosese un număr de transportoare din dane pentru a putea primi navele de război într-un sector fără vecini imediaţi la docuri. Transportoarele dislocate aveau să se mişte pe traseul navelor orbitale într-o direcţie opusă celei de intrare pe traseu. Vocea lui Mazian interveni, adâncă şi aspră, repetând avertismentul: dacă avea să apară vreo deviere a traseului navelor de lângă Pell, dacă vreun transportor încerca să facă saltul din sistem, aveau să tragă fără somaţie.

Staţia lua la cunoştinţă; era tot ce puteau face.

IV
PELL : Q ; ORA 13.00

Nimic nu funcţiona. În Q nimic nu părea să funcţioneze. Vassily Kressich apăsa butoane complet moarte, iar şi iar, lovea consola cu pumnul fără să capete vreun răspuns de la com-ul central al staţiei. Străbătu nervos apartamentul mic. Căderile îl înfuriau, aproape că îl făceau să plângă. Asta se întâmpla zilnic; apa, ventilaţia, com-ul, vid-ul, proviziile, lipsuri care îi aduceau aminte de mizeria în care trăia, decăderea, înghesuiala, violenţa fără rost a mulţimii înnebunite de lipsa spaţiului şi a siguranţei. Avea un apartament. Avea o proprietate: îşi ţinea lucrurile într-o ordine meticuloasă, le curăţa deseori şi obsesiv. Mirosul din Q se lipise de el, oricât s-ar fi spălat, oricât de atent ar fi curăţat podelele şi ar fi închis dulapul ca să-şi ferească hainele de mirosul invadator. Era un iz de antiseptice, de astringente ieftine şi de tot felul de chimicale de care staţia le folosea pentru a combate boala şi a menţine echilibrul vital.

Străbătu iarăşi încăperea, încercă din nou com-ul – speranţa i se dovedi deşartă. Auzi agitaţie afară ne coridor, îşi puse încrederea în Nino Coledy şi băieţii lui că aveau să ţină lucrurile sub control... spera să fie aşa. Erau momentele când nu putea ieşi din Q, în timpul tulburărilor, când porţile se încuiau şi nici măcar permisul de consilier nu era suficient pentru a se face o excepţie. Ştia unde ar fi trebuit să fie – afară, împărţind ordine, dirijându-l pe Coledy, încercând să reţină poliţia Q de la excese.

Şi nu putea ieşi. Carnea i se încrâncena la gândul înfruntării bandelor, strigătelor, urii şi urâţeniei din Q... la gândul sângelui şi a altor lucruri care-i tulburau somnul. Îl visa pe Redding. Pe alţii. Cunoscuţi care muriseră pe coridoare sau plecaseră. Ştia că această laşitate avea să-i fie fatală, până la urmă. Încercă să o alunge ştiind unde avea să-l ducă, ştiind că odată ce avea să pară depăşit de evenimente, avea să fie pierdut... si, ştiind asta, erau zile în care-i venea greu să iasă pe holurile acelea, când simţea că îi lipsea curajul. Era doar unul dintre ei, nu se deosebea de ceilalţi; şi pentru că avea un adăpost, nu voia să iasă din el, nu voia să străbată măcar distanţa scurtă până la postul de securitate de la barieră.

Aveau să-l ucidă. Coledy sau unul dintre grupurile rivale acestuia. Sau cineva fără motiv. Într-o zi, în nebunia provocată de zvonuri, aveau să-l ucidă – cineva dezamăgit că nu i se îndeplinise o cerere, cineva cuprins de ură si care vedea în el un

simbol al autorităţii. Stomacul îl durea de fiecare dată când deschidea uşa apartamentului. Afară îl aşteptau întrebări la care nu avea nici un răspuns; îl aşteptau cereri pe care nu le putea rezolva, ochi pe care nu-i putea înfrunta. Dacă ar fi ieşit în ziua aceea, ar fi trebuit să se întoarcă din nou. când dezordinea avea să atingă culmea; niciodată nu i se permitea să iasă din Q mai mult de un schimb. Încercase să facă ceva, îşi tastase posibilităţile – cele din urmă. Îşi adunase curajul să ceară acte, să ceară eliberarea din funcţie, la câteva zile de la ultima tulburare – o ceruse, deşi ştiuse că putea ajunge la urechile lui Coledy; o ceruse, deşi ştiuse că putea să-l coste viaţa. Şi ei îl respinseseră. Marele, puternicul consiliu din care făcea si el parte... nu-l ascultase. Avea, spunea Angelo Konstantin, prea mare valoare în locul unde se afla. Îl rugase personal să rămână acolo. Nu mai spusese nimic, temându-se ca lucrurile să nu devină publice, că nu mai avea să trăiască mult după aceea.

Fusese, odată, un om bun, curajos. Cel puţin, aşa îşi închipuise înainte de călătorie; înainte de război; pe când era acolo Jen şi Romy. În Q, fusese de două ori atacat de bande şi o dată bătut până îşi pierduse cunoştinţa. Redding încercase să-l ucidă şi nu avea să fie ultimul. Era obosit şi bolnav, iar reîntinerirea nu mai funcţiona; bănuia calitatea produsului pe care-l căpătase, bănuia încordarea care îl ucidea. Îşi urmărise chipul căpătând riduri noi, fără speranţă; nu mai recunoştea omul care fusese cu ani în urmă. Se temea pentru sănătatea lui, ştiind calitatea îngrijirii medicale de care aveau parte în Q, unde orice medicament putea fi furat şi vândut, depindea de Coledy în privinţa medicamentelor ca şi în privinţa vinurilor şi alimentelor. Nu se mai gândea la cei de acasă, numai jelea, nu se mai gândea la viitor. Pentru el nu mai exista decât un astăzi, la fel de oribil ca şi ieri: şi dacă-i mai rămăsese vreo dorinţă, aceea era să fie sigur că nu avea să fie mai rău.

Încercă din nou com-ul, însă de data asta nu se mai aprinse nici măcar luminiţa roşie. Vandalii distrugeau lucrurile în Q de îndată ce echipele de reparaţii le făceau să funcţioneze... Dura zile întregi să aducă lucrători din Pell, iar unele lucrări rămâneau stricate. Avea coşmaruri când se gândea la un astfel de sfârşit al lor, în urma sabotajului unei instalaţii vitale de către un maniac sinucigaş, la moartea întregului sector.

Era posibil.

În momentul unei crize. Sau în orice moment.

Se plimba prin cameră, din ce în ce mai repede, cu braţele încleştate peste pântecul mereu îndurerat de când se afla sub stres. Durerea crescu, stârnind alte temeri.

Până la urmă, prinse curaj, îşi puse haina, fără arme, cum umblau puţini în Q, pentru că avea de trecut prin scanner-ul de control. Îşi alungă sfârşeala, sprijinindu-se de clanţa uşii. Îşi luă inima în dinţi şi păşi în întunericul din coridorul mâzgălit cu graffitti. Încuie uşa în urma lui. Încă nu fusese prădat, dar se aştepta să fie, în ciuda protecţiei lui Coledy: toată lumea era prădată. Era mai sigur să ai puţine lucruri; despre el se ştia că avea multe. Era în siguranţă doar pentru că, în ochii oamenilor, ceea ce avea el aparţinea lui Coledy, ca şi persoana lui – asta până când cererea lui de a pleca avea să ajungă la urechile oamenilor.

Prin hol şi printre paznici... oamenii lui Coledy. Se îndreptă spre doc, prin mulţimea care mirosea a sudoare, haine neschimbate şi spray-uri antiseptice. Oamenii îl recunoşteau şi săreau să-l apuce cu mâini soioase, cerând veşti despre cele întâmplate în staţia principală.

— Nu ştiu, nu am aflat încă; com-ul e mort, în biroul meu. Sunt pe cale să aflu. Da, am să întreb. Am să întreb, domnule.

Repetă asta iar şi iar, smulgându-se dintr-o pereche de mâini în alta, de la un nedumerit la altul, toţi cu priviri sălbatice şi ameţiţi de nebunia drogurilor. Nu fugi; fuga însemna panică, panica însemna bande, bandele însemnau moarte; şi înaintea lui erau uşile secţiei, o făgăduială a siguranţei, un loc dincolo de care Q nu putea trece, unde nimeni nu putea trece fără permisul lui preţios.

— E Mazian, se zvonea pe docul Q, împreună cu altul: Se retrag. Tot Pell-ul pleacă şi ne lasă în urmă.

— Consiliere Kressich...

O mână îl prinse de braţ, asta însemna ceva serios. Strânsoarea îl răsuci brusc. Privi în ochii lui Sax Chambers, unul dintre oamenii lui Coledy, simţi ameninţarea în strângerea dureroasă a braţului.

— Unde te duci, consilier ?

— De partea cealaltă, spuse el, respirând. Aflaseră. Stomacul îl duru şi mai tare.

— Consiliul se întâlneşte să discute despre criză. Spune-i lui Coledy. E mai bine să fiu de faţă. Altfel, nu se ştie ce va face consiliul.

Sax nu spuse nimic— nu făcu nimic, un timp. Intimidarea era un meşteşug de-al lui. Se uită pur şi simplu, cât să-i amintească lui Kressich că mai ştia si alte meşteşuguri, îi dădu drumul, iar Kressich se smuci.

Nu fugi. Nu trebuia să fugă. Nu trebuia să se uite înapoi. Nu trebuia să-şi arate groaza. Ţinta îi era studiată, deşi pântecul îi era îndurerat.

O mulţime se adunase la uşă. Îşi făcu drum, porunci să dea înapoi. Mulţimea se feri ascultătoare şi el folosi permisul să deschidă uşa de acces din partea lor, păşi iute în ecluză şi folosi cartela să o închidă înainte ca vreunul să aibă curajul să-l urmeze. O clipă, rămase singur pe platforma care urca prin tubul strâmt de acces, luminat puternic şi înecat în mirosul persistent din Q. Se sprijini de perete, tremurând, cu stomacul îngreunat. După un timp, coborî pe rampă de partea cealaltă şi apăsă butonul care ar fi trebuit să atragă paznicii de dincolo de linia Q.

Butonul funcţiona. Gărzile deschiseră, îi acceptară cartela şi notară prezenţa lui în Pell. Trecu prin decontaminare şi unul dintre gardieni îşi părăsi postul pentru a merge cu el, din rutină; asta se întâmpla de fiecare dată când consilierul din Q era admis în staţie, până ce trecea de graniţă; după acea i se permitea să meargă singur.

Îşi netezi hainele în timpul mersului, încercând să şteargă mirosul şi amintirea şi gândurile Q. Dar suna alarma, luminile roşii clipeau în toate coridoarele şi peste tot se vedea personal de securitate şi poliţie. Nici în partea asta nu era linişte.

V

PELL: CENTRALA STATIEI OFICIUL CENTRAL COM: ORA 13.00

Pupitrele com-ului central funcţionau de la un capăt la altul, aglomerate cu apeluri simultane din toate regiunile staţiei. Folosinţa personală fusese întreruptă, în perioada de criză; alarma clipea în toate zonele, avertizând locuitorii să stea în case.

Nu toţi luau în seamă ordinul. Unele locuri văzute pe monitoare erau pustii; altele erau pline de rezidenţi cuprinşi de panică. Ceea ce se vedea pe monitorul Q era şi mai rău.

— Apel de securitate, ordonă Jon Lukas, privind ecranele. Albastru trei.

Şeful diviziunii se aplecă peste pupitru şi dădu indicaţii dispecerului. Jon trecu la pupitrul principal, la com-ul gălăgios al şefului de post. Membrii consiliului fuseseră convocaţi la orice post de urgenţă, pentru a dirija activitatea generală. El fusese cel mai aproape, venise în fugă, ajunsese la postul ăsta, prin haosul de afară. Hale... Hale, spera el, făcuse ce i se spusese, rămăsese în apartamentul lui împreună cu Jessad. Vedea confuzia din centrul de comandă, se plimba de la un pupitru la altul, privea câte un hol cuprins de zăpăceală. Şeful com-ului continua să facă apeluri către biroul şefului de staţie, dar fără efect; încerca să obţină legătura la com-ul de comandă al staţiei şi continua să capete un mesaj de CANAL OCUPAT clipind pe ecran.

Şeful înjura, accepta protestele subordonaţilor săi. Un om hăituit în mijlocul crizei.

— Ce se întâmplă? întrebă Jon.

Bărbatul ignoră întrebarea pentru moment, pentru a se ocupa de problema unui subordonat; Jon aşteptă.

— Ce faci ?

— Consiliere Lukas, spuse şeful cu voce tăioasă, suntem ocupaţi până peste cap. N-avem timp de pierdut.

— Nu poţi face legătura.

— Nu, domnule. Nu pot face legătura. Sunt ocupaţi cu transmisia comenzilor. Scuzaţi-mă !

— Las-o baltă! spuse el când supraveghetorul se întoarse către pupitru, iar când acesta îl privi uimit. Dă-mi un canal public.

— Am nevoie de autorizaţie, spuse şeful com-ului. Înapoia lui, luminile roşii clipitoare se înmulţiră.

— Am nevoie de autorizaţie, consiliere. Dată de şeful staţiei.

— Cere-o !

Omul ezită, se uită împrejur ca şi cum ar fi trebuit să capete vreun sfat de undeva. Jon îl apucă de umăr şi îl întoarse cu faţa către el. În vreme ce tot mai multe lumini clipeau.

— Grăbeşte-te! îi ordonă Jon, iar şeful eliberă un canal public şi porni un microfon.

— Conectare publică pe numărul unu, ordonă el şi căpătă răspunsul într-o clipă.

— Conectare pe vid şi com.

Ecranul principal al com-ului central se aprinse şi camera video se activă.

Jon trase puternic aer în piept şi apăru pe monitor. Imaginea ajungea peste tot, inclusiv în apartamentul său, la omul numit Jessad.

— Sunt consilierul Jon Lukas, rosti el către întregul Pell, apărând pe toate canalele, operaţionale şi rezidenţiale, de la posturile ocupate cu dirijarea navelor până la barăcile din Q, până la cea mai neînsemnată la cea mai importantă reşedinţă din staţie. Am de făcut un anunţ general. Flota prezentă în vecinătate se dovedeşte a fi cea a lui Mazian, ducând la îndeplinire operaţiuni normale de docare. Staţia se află în siguranţă, dar va rămâne în starea de alarmă roşie până ce se va anunţa terminarea lor. Operaţiunile din centrul de comunicaţii şi din alte părţi ar decurge mult mai uşor dacă cetăţenii nu vor folosi reţeaua de comunicaţii, cu excepţia cazurilor de extremă urgenţă. Toate punctele staţiei sunt asigurate şi nu există defecţiuni sau situaţii de criză. Toate apelurile vor fi înregistrate şi se vor nota cererile oficiale încă nerezolvate. Toţi lucrătorii din echipele din Lumea de Jos să se prezinte imediat în sectoarele rezidenţiale şi să aştepte un funcţionar cu instrucţiuni. Rămâneţi în afara ciocurilor. Toţi ceilalţi lucrători să-şi continue misiunile. Dacă puteţi rezolva problemele fără să apelaţi la centrală, acţionaţi singuri. Până acum nu am avut informaţii referitoare la apropierea Flotei; imediat ce alte informaţii devin disponibile, Ie vom face publice. Vă rugăm să rămâneţi lângă receptoare; acestea vor fi sursa cea mai rapidă şi mai corectă de ştiri.

Ieşi din cadru. Luminile de alarmă se stinseră pe consola camerei. Se uită în jur şi descoperi pupitrele mai puţin cuprinse de haos; întreaga staţie se liniştise. Unele apeluri continuară să vină, probabil urgente; cele mai multe încetară. Răsuflă adânc, întrebându-se ce se petrecea în apartamentul lui sau, mai rău, în afara adăpostului – sperând ca Jessad să mai fie încă acolo şi temându-se în acelaşi timp să nu fie descoperit in acel loc. Mazian. Militari care ar fi putut începe o verificare a dosarelor, care ar fi putut să pună întrebări indiscrete. Şi să-l găsească adăpostindu-l pe Jessad...

— Domnule.

Era şeful-com-ului. Al treilea monitor din stânga funcţiona. Angelo Konstantin, furios şi aprins la faţă. Jon deschise legătura.

— Urmează procedurile. Angelo înjură şi închise. Ecranul se întunecă, iar Jon rămase cu mâinile încleştate şi încercă să-şi dea seama dacă asta se întâmplase pentru că îl prinsese pe Angelo într-o pasă proastă sau doar ocupat.

Lasă-i să vină, gândi el într-o răbufnire de ură, cu pulsul bubuindu-i în vene.

Lasă-l pe Mazian să-i evacueze. Uniunea avea să vină mai apoi... şi avea să-i caute pe aceia care cunoşteau bine staţia. Se putea ajunge la o înţelegere; colaborarea cu Jessad îi netezea calea. Nu era vremea să fie timid. Era amestecat şi nu mai putea da înapoi.

Primul pas... să devină persoană publică, un glas al liniştii; chiar dacă Jessad avea să-l vadă. Să devină cunoscut, să i se recunoască figura în toată staţia. Acesta fusese avantajul Konstantinilor: monopolul accesului la public. Înfăţişare plăcută. Angelo părea un patriarh absolut necesar; şi nu era. Nu avea stil, nici obişnuinţa de o viaţă întreagă de a conduce. Dar abilitate – asta avea; şi odată ce inima începu să-i uite spaima pricinuită de dezordine, descoperi avantaje în această situaţie: în orice evenimente care se derulau în defavoarea lui Konstantin.

Doar Jessad... îşi aminti de Mariner, care cedase atunci când Mazian se înghesui acolo. Un singur lucru îi apăra acum... faptul că Jessad, neavând o reţea proprie, era nevoit să se bizuie pe el şi pe Hale, ei fiind braţele şi picioarele lui; în acel moment, Jessad era un prizonier, fiind nevoit să aibă încredere în el,

pentru că nu îndrăznea să iasă în holuri fără acte – nu îndrăznea să iasă atâta vreme cât Mazian se apropia.

Îşi trase răsuflarea, întărit de gândul puterii pe care o avea acum. Era în poziţia cea mai bună. Jessad putea servi drept asigurare... sau deveni un cadavru oarecare, un cadavru lipsit de acte, aşa cum ajungeau unii din Q. Nu mai ucisese înainte, dar ştiuse că există posibilitatea s-o facă din clipa în care acceptase prezenţa lui Jessad.

2
NORWAY: ORA 14.00

Docarea atât de multor nave era un proces lent: **Pacific** mai întâi, apoi **Africa, Atlantic, India. Norway** primi semnalul de cale liberă şi Signy, din locul ei de la postul central de pe punte, trecu ordinul lui Graff de la comenzi. **Norway** se apropie nerăbdătoare, după o aşteptare atât de lungă; deschise căile echipelor de pe docuri pentru a ataşa cordoanele ombilicale atunci când **Australia** îşi începea manevrele; îşi termină ancorarea atunci când crucişătorul **Europe** trăgea la doc, refuzând ajutorul staţiei.

— Nu pare să avem necazuri, spuse Graff. Pe docuri e linişte. Şeful de staţie a folosit din belşug trupe de siguranţă. Nici un semn de panică printre civili. Au situaţia sub control.

Ceva liniştitor. Signy se relaxa încet, începând să spere că avea să decurgă totul bine, cel puţin până ce Flota avea să-şi termine afacerile.

Mesaj, spuse com-ul. Salut general de la şeful staţiei Pell către Flota de la docuri: bine aţi venit la bord şi vă rugăm să ajungeţi la consiliul staţiei cât mai curând.

— **Europe** va răspunde, murmură ea şi, după o clipă, ofiţerul de com al **Europei** făcu într-adevăr acest lucru, cerând o scurtă amânare.

— Către toţi căpitanii, auzi ea, în sfârşit, pe canalul de urgenţă pe care îl monitoriza de ore întregi, vocea groasă a lui Mazian; conferinţă secretă în sala de şedinţe, imediat. Lăsaţi comanda locotenenţilor voştri şi veniţi aici.

— Graff.

Ea sări din scaun.

— Preia comanda. Di, dă-mi zece oameni pentru escortă, urgent.

Alte ordine curgeau prin com dinspre **Europe,** dinspre cei cincizeci de soldaţi debarcaţi din fiecare navă pe docuri, un inel complet de luptă; trecerea comandei *ad interim* a Flotei către secundul **Australiei,** Jan Meyis; prezentarea căpitanilor de navete la centrul de control al staţiei pentru instrucţiuni de sincronizare a zborului. Dirijarea tuturor acestor instrucţiuni era acum treaba lui Graff. Mazian avea să le spună ceva, avea să le dea explicaţiile pe care le aşteptaseră multă vreme.

Se duse în biroul ei, unde rămase cât să strecoare un pistol în buzunar, merse către lift, apoi ieşi în coridorul de acces, printre trupele grăbite pe care le trimisese Graff pe docuri...

pregătite de luptă din momentul în care se apropiaseră de staţie, se îndreptaseră către ecluză înainte ca ecoul vocii lui Graff să se stingă pe coridoarele de oţel ale navei **Norway.** Di era printre ei. Pro-pria-i escortă se desprinse din grupul de soldaţi şi urmă.

Întregul doc le aparţinea. Ieşiră afară în acelaşi timp cu soldaţi din celelalte nave, iar trupele de securitate ale staţiei se retraseră din faţa trupelor cu armuri care cunoşteau precis perimetrul în care voiau să se stabilească. Lucrătorii de la docuri se grăbiră să le facă loc, neştiind dacă fuseseră acceptaţi.

— Treceţi la lucru! strigă Di Janz. Aduceţi conductele pentru apă aici !

Şi ei ascultară pe dată... nu reprezentau vreun pericol, stăteau prea aproape şi erau prea vulnerabili în faţa trupelor. Privirile lui Signy erau aţintite asupra gărzilor de securitate înarmate, de dincolo de linii, urmărind atitudinea lor şi încâlceala întunecată de schele în care se putea adăposti un ucigaş. Detaşamentul o înconjură, având-l pe Bihan ca ofiţer. Se strecură, o dată cu ea, iute, de-a lungul danelor, prin încâlceala de cordoane ombilicale şi schele ce se întindeau cât vedeai cu ochii peste curba ascendentă a docului, ca nişte imagini reflectate în oglindă, separate doar de arcul vreunei uşi etanşe de sector şi de orizontul de sus... negustorii erau docaţi departe. Soldaţii rămaseră ca un scut pe tot drumul dintre **Norway** şi **Europe.** Intră după Tom Edger de pe **Australia** şi escorta lui. Ceilalţi căpitani se aflau probabil în urmă, grăbindu-se cât puteau.

Îl ajunse pe Edger pe rampa către uşa de acces în **Europe**; continuară să meargă împreună. Keu de pe **India** îi ajunse din urmă, după ce trecuseră de tubul cu nervuri şi ajunseseră la lift, iar Porey de pe **Africa** venea imediat în urma lui. Nu-şi vorbiră, fiecare mergea tăcut, poate cu aceleaşi gânduri şi aceeaşi furie. Fără să facă speculaţii. Păstrară doar câte doi soldaţi fiecare, se înghesuiră în lift şi urcară în linişte, păşiră pe coridorul de la nivelul principal către camera de consiliu, paşii răsunând puternic pe coridoarele mai largi decât pe **Norway**. Totul era la o scară mai mare. Pustiu: doar câţiva soldaţi de pe **Europe** stăteau, ţepeni de pază.

Şi camera consiliului era la fel de goală, nici un semn de Mazian, doar luminile puternice ale încăperii lăsau să se înţeleagă că erau aşteptaţi la masa rotundă.

— Aşteptaţi afară, îşi invită Signy escorta, ca şi ceilalţi.

Se aşezară după grade: Tom Edger primul, ea, trei locuri libere, apoi Keu şi Porey. Veni Sung de pe **Pacific**, se îndreptă spre al nouălea dintre scaune. Sosi şi Kreshov de pe **Atlantic**, se aşeză pe al patrulea scaun, alături de Signy.

— Unde-i? întrebă, în cele din urmă, Kreshov, la capătul răbdării.

Signy dădu din umeri şi îşi puse mâinile pe masă, privind spre Sung, dar fără să-l vadă. Se grăbiseră până aici... ca să aştepte. Fuseseră scoşi din luptă, nu li se dăduseră mult timp, nici un fel de explicaţii... şi acum aşteptau iarăşi. Se concentra asupra chipului lui Sung, o mască blazată de vârstă care nu lăsa să se vadă nerăbdarea; dar ochii îi erau întunecaţi. Erau nervoşi, îşi aminti ea. Erau epuizaţi, fuseseră scoşi din luptă, aruncaţi prin salt aici. Nu fusese vreme să judece sau să facă planuri.

În sfârşit, intră Mazian, liniştit, trecu pe lângă ei şi îşi luă locul în capul, mesei, cu privirea în jos, la fel de abătut ca şi ei. Fuseseră învinşi? se întrebă Signy cu un nod în stomac, ca atunci când avea indigestie. Apoi Mazian ridică privirea, ea îi văzu încordarea buzelor şi ştiu că nu era aşa... trase aerul printre dinţi cu o undă de mânie. Îi recunoscu încordarea, masca – Conrad Mazian îşi juca rolul, îşi pregătea apariţiile la fel cum îşi pregătea ambuscadele şi bătăliile, juca rolul tipului elegant sau dur la fel de bine. Acum abordase masca umilinţei, cea mai falsă dintre toate, calm, fără obrăznicie; părul, argintiu din pricina reîntineririi, era strălucitor, faţa netedă, ochii trişti... ochii minţeau cel mai mult, înşelători ca ai unui actor. Îi privi jocul expresiilor, minunată fluiditate care ar fi păcălit şi un sfânt. Se pregătea să-i manipuleze. Signy îşi strânse buzele.

— Sunteţi bine? îi întrebă el. Toţi...

— De ce ne-am retras? întrebă ea luând-o înainte, surprinzând fulgerarea privirii lui, un reflex de mânie în loc de răspuns. Ce nu se poate spune prin com ?

Nu pusese niciodată la îndoială, nu obiectase niciodată la vreun ordin al lui Mazian în toată cariera ei. O făcea acum, şi-i văzu expresia trecând de la mânie către un fel de afecţiune.

— Bine, spuse el. Bine.

Mazian aruncă o privire prin încăpere... aveau din nou locuri libere. Rămăseseră nouă, dintre care doi erau afară, în patrulare. Îi cercetă pe fiecare în parte.

— Trebuie să, auziţi ceva, spuse Mazian. Un lucru pe care trebuie să-l judecăm.

Apăsă nişte butoane pe consola din faţa scaunului, activă ecranele identice de pe cei patru pereţi. Signy ridică privirea către harta pe care o studiaseră ultima dată la Punctul Omicron, cu un gust amar în gură. privi zona largă, stelele familiare micşorate la scară. Nu mai erau teritorii ale Companiei; nu mai erau ale lor; doar Pell-ul. Pe o imagine extinsă, văzură Stelele din Urmă. Nu şi Soarele. Dar locul lui putea fi determinat uşor, îi ştia destul de bine locul, dacă harta s-ar fi lărgit şi mai mult. Imaginea îngheţă, încetă să se mai lărgească.

— Ce înseamnă asta? întrebă Kreshov.

Mazian îi lăsă să privească.

Multă vreme.

— Ce înseamnă asta? întrebă din nou Kreshov.

Signy oftă; făcu un efort conştient să nu tulbure liniştea cu oftatul ei. Timpul părea să se fi oprit, în vreme ce Mazian le arăta în liniştea mormântală ceea ce se gravase deja în minţile lor.

Pierduseră. Domniseră odată acolo, dar acum pierduseră.

— De la o singură planetă vie, spuse Mazian aproape şoptit, de la o singură planetă vie la începuturi, omenirea a ajuns atât de departe pe cât am făcut-o noi să ajungă. Mai stăpânim o felie îngustă de spaţiu, mult mai mică decât teritoriile Uniunii... Stelele din Urmă; Pell... şi Stelele din Urmă. Le putem administra, cu ajutorul personalului excedentar din Pell... se poate.

— Fugim din nou? întrebă Porey.

Un muşchi tresări pe obrazul lui Mazian. Signy îşi descoperi inima bătând puternic şi palmele asudând. Erau aproape de înfrângere... de a pierde totul.

— Ascultaţi! şuieră Mazian, renunţând la mască. Ascultaţi !

Apăsă un alt buton. O voce porni să vorbească, depărtată, înregistrată. Signy o cunoştea, îi cunoştea accentul străin... o cunoştea.

— Căpitane Conrad Mazian, începu înregistrarea, sunt secretarul secund Segust Ayres de la Consiliul de Securitate,

cod de autorizare Omar seria trei, cu autoritatea Consiliului şi a Companiei; Încetaţi focul, încetaţi focul. Se negociază pacea. Ca o dovadă de bună credinţă vi se cere să încetaţi toate operaţiunile şi să aşteptaţi ordine. Aceasta este o directivă a Companiei. Se fac toate eforturile pentru a garanta siguranţa personalului Companiei, civili şi militari, în timpul acestor negocieri. Repet: Căpitane Conrad Mazian, aici este secretarul secund Segust Ayres...

Vocea muri brusc odată cu apăsarea unei. taste. Se lăsă liniştea. Figurile erau îngheţate într-o expresie de dezaprobare.

— Războiul s-a terminat, şopti Mazian. S-a terminat, înţelegeţi ?

O undă îngheţată trecu prin sângele lui Signy. De jur împrejurul lor era imaginile teritoriilor pierdute, ale situaţiei în care se vedeau aruncaţi.

— Se vede că, până la urmă, Compania tot a făcut ceva, spuse Mazian. Doreşte să-i predăm... asta.

Ridică o mână către ecrane, un gest în care cuprindea universul.

— Am înregistrat mesajul trimis de pe nava amiral a Uniunii, mesajul acesta. De pe nava amiral a lui Seb Azov. Înţelegeţi? Codul este valabil, Mallory, ofiţerii aceia ai Companiei care voiau să traverseze... asta intenţionau.

Ea îşi trase răsuflarea.

— Dacă i-aş fi luat eu la bord...

— Nu i-ai fi putut opri, înţelege. Oamenii Companiei nu iau decizii de capul lor. Lucrurile fuseseră hotărâte în altă parte. Chiar dacă i-ai fi împuşcat pe loc, tot nu i-ai putut opri... i-ai fi întârziat, doar.

— Atât cât să tragem o altă graniţă, replică ea.

Se uită în ochii spălăciţi ai lui Mazian şi îşi aminti fiecare cuvânt pe care-l vorbise cu Ayres, fiecare mişcare, fiecare intonaţie. Îl lăsase pe omul acela să plece, să le facă asta !

— Au reuşit, până la urmă. să facă traversarea, spuse Mazian. Întrebarea este: ce înţelegeri au făcut referitor la Pell – şi cât de multe au promis Uniunii. Există şi posibilitatea ca aceşti aşa-numiţi negociatori să nu fie chiar nevinovaţi. Să li se fi şters memoria, să fi semnat şi să fi dezvăluit totul sub presiunea Uniunii; ştiu codurile de semnal ale Companiei – nu e obligatoriu să fi ştiut şi ce secrete dezvăluiau, ce coduri, ce informaţii, ce

compromiteau, cât de multe cedau; nu ne cunosc codurile interne, dar nu ştim ce coduri ale staţiei Pell au scăpat... ce informaţii care să le permită să ajungă până aici. De aceea a trebuit să oprim acţiunea. Luni de zile de planuri – da; staţii pierdute; nave şi prieteni pierduţi; suferinţă – toate astea pentru nimic. Dar a trebuit să iau o hotărâre rapidă. Flota este intactă; la fel ca şi Pell; bine sau rău, avem măcar atât. Poate câştigam la Viking şi ne cantonam acolo, dar pierdeam Pell... sursa noastră de provizii. De aceea ne-am retras.

Nu se auzi nici un sunet, nici o mişcare. Brusc, toate lucrurile căpătau sens.

— De aceea n-am vrut să discutăm prin com, spuse Mazian. Aveţi de ales. Suntem la Pell, unde avem posibilitatea de a alege. Să acceptăm că oamenii Companiei care au trimis asta... sunt în toate minţile? Că n-au fost forţaţi? Sau că Pământul încă ne sprijină? E discutabil. Dar, prieteni, mai contează asta cu adevărat ?

— Cum adică, să conteze? întrebă Sung.

— Priviţi harta, prieteni, priviţi-o din nou. Aici... aici e o lume. Pell. Oare o putere poate supravieţui fără asta? Ce e Pământul... decât o astfel de lume? Aveţi de ales aici: să urmaţi presupusele ordine ale Companiei, sau să rămânem aici, să adunăm resurse şi să reluăm acţiunea. **Europe** rămâne oricum. Am putea face ca Uniunea să gândească de două ori înainte să-şi bage nasul aici. Nu au echipaje care să poată lupta în felul nostru; aici avem provizii; avem resurse. Dar hotărâţi-vă – eu nu vă opresc – plecaţi, sau rămâneţi şi faceţi ce cred eu că se poate face. Când istoria va scrie ce s-a întâmplat aici, poate să scrie ce vrea despre Conrad Mazian. Eu mi-am făcut alegerea.

— Suntem doi, spuse Edger.

— Trei, spuse Signy odată cu murmurul celorlalţi. Mazian trecu o privire leneşă de la unul la altul, clătinând din cap.

— Deci rămânem aici, dar va trebui să luăm în stăpânire locul ăsta. Poate că vom avea parte de cooperare, poate nu. Vom afla. Şi încă nu suntem toţi. Sung, vreau să mergi tu personal pe **North Pole** şi **Tibet** şi să-i pui la curent pe cei de acolo. Explică-le cu vorbele tale. Şi dacă o parte a echipajelor sau a trupelor nu este de acord, le dăm binecuvântarea şi-i lăsam să plece cu una dintre navele comerciale de aici. Las la latitudinea căpitanilor să se ocupe de asta.

— Nimeni nu se va împotrivi, spuse Keu.

— Am spus dacă, zise Mazian. Staţia, acum – ieşim şi ne împrăştiem propriile trupe de securitate prin toată staţia, punem personalul nostru în toate punctele cheie. O jumătate de oră vă ajunge să instauraţi noua comandă. Orice ar decide ei să facă, e clar că trebuie să asigurăm siguranţa staţiei Pell înainte de a executa vreo misiune, înainte de a hotărî dacă poate cineva să plece sau nu cu vreo navă.

— Începem? întrebă Kreshov, când se lăsă liniştea.

— Începem, spuse încet Mazian, dându-le voie să plece.

Signy îşi împinse scaunul în spate şi ieşi imediat după Sung, trecu de paznicii lui Mazian de lângă uşă, îi luă pe cei doi din escorta ei şi se îndepărtă, conştientă de prezenţa celorlalţi în urma ei, aproape. Îndoiala îi împovăra conştiinţa. Fusese parte a Companiei întreaga ei viaţă – o blestemase, îi urase politica şi orbirea – dar acum, părăsind-o, se simţi brusc goală pe dinăuntru.

Laşitate, îşi spuse ea. Fusese studentă la istorie, preţuise lecţiile pe care le învăţase. Cele mai mari atrocităţi începeau cu jumătăţi de măsură, cu scuze, cu compromisuri făcute duşmanului, cu neîndeplinirea lucrurilor, necesare. Adâncul era crud; compromisul pe care-l făcuse Compania, când intrase în Ţinuturile de Dincolo, nu putea rezista decât atât cât permitea cel mai puternic… şi acesta era Uniunea.

Slujiseră Pământul, încerca ea să se convingă, mai bine prin ce făcuseră ei decât prin ce făcuseră agenţii Companiei cu negocierile lor trădătoare.

232
PELL: SECTORUL ALB DOI; ORA 15.30

Pe coridor, luminile de avertizare erau încă aprinse. Centrul de reciclare continua să funcţioneze în ritm normal. Supraveghetorul trecea pe aleea dintre maşinării, reducând la tăcere, prin prezenţa lui, orice discuţie. Josh se uita atent în jos, demontând carcasa de plastic a unui motor uzat; îl azvârli într-un compartiment pentru sortare, azvârli clemele într-o altă ladă; demonta componentele după categorii, pentru reutilizare sau reciclare, după felul şi folosul fiecăruia.

După primul anunţ com nu se mai auzise nici o vorbă dinspre ecranul de pe peretele din faţă. Fuseseră opriţi să discute după ce se stârnise murmurul de împotrivire la aflarea ştirii. Josh îşi ferea privirea de ecran şi de poliţistul orbital aflat lângă uşă. Trecuseră mai mult de trei ore de când se terminase schimbul lui. Ar fi trebuit să fie eliberaţi şi să fi venit alţi lucrători. Erau acolo de peste şase ore. Nu aveau rezerve de mâncare. Supraveghetorul trimisese, până la urmă, după hrană rece şi băuturi. Pe banca din faţa lui rămăsese un pahar aburit. Nu se atinsese de el, dorind să pară foarte ocupat.

Supraveghetorul se opri un moment în spatele lui. El nu reacţiona, nu-şi schimbă ritmul. Îl auzi pe supraveghetor mişcându-se, dar nu-l privi.

Îl tratau la fel ca şi pe ceilalţi de aici. Doar mintea lui tulburată, îşi spuse el, era cea care-l făcea să creadă că era urmărit în mod deosebit. Cu toţii erau supravegheaţi îndeaproape. Fata de lângă el, cu înfăţişare solemnă, cu mişcări încete şi întotdeauna atente, făcea munca cea mai complicată de care era în stare, dar natura nu-i lăsase multe posibilităţi. Mulţi dintre cei de la centrul de reciclare făceau parte din această categorie. Erau şi unii tineri, care urmau, poate, o calificare, care ţinteau să capete îndemânare şi să urce în posturi tehnice sau de meseriaşi. Câţiva al căror comportament nervos indica alte motive pentru care se aflau aici, arătând o

concentrare anxioasă, obsesivă... era ciudat să observe reacţiile celorlalţi.

Numai că el fusese un criminal, asemenea lor, poate de aceea nu aveau încredere în el. Îi plăcea slujba de aici, îi ţinea mintea ocupată, îi dădea independenţă... tot aşa cum îi plăcea şi fetei serioase de alături, gândi el. La început, în zelul lui de a-şi demonstra îndemânarea, muncise cu o iuţeală febrilă; dar observase că asta o supăra pe copila de alături, şi se întristase, pentru că ea nu putea face mai mult, niciodată nu ar fi putut. Făcuse atunci un compromis, nu-şi mai arătase eficienţa. Câştiga destul cât să supravieţuiască. Destul ca să-i ajungă pentru mult timp.

Dar acum îi era rău, îşi dorea să nu fi mâncat tot sandvişul, însă nu dorise să se deosebească de ceilalţi din jur.

Războiul ajunsese şi la Pell. Mazian-ii. Flota era aproape, s-o atingi cu mâna. **Norway** şi Mallory.

Se feri să gândească la unele lucruri. Când mintea i se limpezi, munci mai îndârjit şi îşi alungă amintirile. Doar că... război... Cineva, aproape de el, şoptise ceva despre evacuarea staţiei.

Nu era posibil. Asta nu se putea întâmpla.

Damon! gândi el, dorindu-şi să se fi putut ridica şi pleca, să fi mers la biroul lui, să se liniştească. Numai acolo putea găsi alinarea, dar îi era frică să încerce.

Flota lui Mazian. Legea marţială.

Ea era acolo.

Putea ceda nervos dacă nu era atent; echilibrul minţii îi era delicat şi el ştia asta. Poate că dorinţa lui de a uita era în sine un lucru nebunesc, iar Corecţia nu-l făcuse mai dezechilibrat decât fusese altădată. Îşi suspecta fiecare emoţie şi, de aceea, încerca să simtă cât mai puţin.

— Pauză! strigă supraveghetorul. Pauză de zece minute.

El continuă să muncească la fel cum făcuse în pauzele de dinainte. La fel făcu şi fata de alături.

233
NORWAY: ORA 15.30

— Stăpânim staţia Pell, spuse Signy către echipaj şi soldaţi, celor prezenţi lângă ea pe punte şi celor răspândiţi prin navă. Hotărârea noastră – a lui Mazian, a mea şi a celorlalţi căpitani – este de a stăpâni această staţie. Agenţii Companiei au semnat un tratat cu Uniunea... le-au cedat toate Ţinuturile de Dincolo şi au făcut apel la noi să-i sprijinim; au dezvăluit Uniunii codul nostru de contact. Asta-i motivul pentru care am oprit atacul... de aceea am plecat. Nu ştim care dintre codurile noastre interne au fost trădate.

Lăsă mesajul să le pătrundă în minte, le privi chipurile încruntate, conştientă că reacţia era aceeaşi în întreaga navă, la toţi cei care o ascultau.

— Pell... Stelele din Urmă, toată partea asta a Ţinutului de Dincolo... a rămas în mâinile noastre. Nu avem de gând să ascultăm acest ordin al Companiei; nu avem de gând să acceptăm predarea, oricât de frumos ar fi ea prezentată. Am scăpat din lanţ şi de data asta ne vom război cum ştim noi. Avem o planetă şi o staţie a noastră; întregul Ţinut de Dincolo a început de la aşa ceva. Putem reconstrui staţiile de la Stelele din Urmă, toate câte au existat între locul ăsta şi Soare. O putem face. Compania s-ar putea să nu fie destul de inteligentă să-şi dea seama că are nevoie de un tampon între ea şi Uniune, dar îi va veni şi ideea asta, credeţi-mă, şi va fi destul de abilă să nu se joace cu noi. Pell este lumea noastră, acum. Avem nouă crucişătoare ca s-o apărăm. Nu mai facem parte din Companie. Suntem Flota lui Mazian, iar Pell ne aparţine. Aveţi vreo altă părere ?

Aşteptă o vreme, deşi îşi cunoştea oamenii ca pe o familie... dacă unii aveau altă părere, aveau să se gândească de două ori. Aveau motive s-o facă.

Uralele izbucniră brusc pe docurile trupelor, găsiră ecou pe toate canalele deschise. Cei de pe punte se îmbrăţişară şi chiuiră, şi Graff o îmbrăţişa; la fel făcu şi armscomper-ul Tiho, şi alţii dintre ofiţerii ei mai vechi. Unii plângeau. Erau lacrimi în ochii lui Graff. Niciuna în ochii ei: ar fi putut fi, dar s-ar fi simţit vinovată... fără nici o raţiune, din obişnuinţa unei loialităţi nefireşti, îl îmbrăţişa pe Graff a doua oară, îl împinse deoparte şi privi împrejur.

— Pregătiţi-vă! spuse ea.

Vorbele îi trecură, prin com, în toată nava.

— Intrăm să preluăm centrala staţiei înainte ca ei să afle ce se întâmplă. Di, grăbeşte-te !

Graff începu să dea ordine. Îl auzi pe Di făcând la fel, jos în coridoarele trupelor, ecoul unei voci distincte. Puntea intră în activitate, tehnicienii se ciocneau între ei în spaţiile strâmte ca să ajungă mai repede la posturi.

— Zece minute, strigă ea, armament complet, toate trupele disponibile înarmate şi afară.

Se striga şi prin alte părţi, com-ul distribuia trupele care se grăbeau să se echipeze încă înainte de a ajunge la ei ordinul oficial. Comandanţii porniră să repete ordinele prin coridoare. Signy se întoarse la micul ei birou/dormitor, îşi puse, precaută, casca şi armura de trup, nimic pentru membre, acceptând riscul în schimbul libertăţii mişcărilor. Cinci minute, îl auzi pe Di spunând prin com-ul deschis, în haosul neobişnuit receptat din diferite posturi de comandă. Nu conta. Echipajul şi trupele îşi ştiau treaba şi pe întuneric, şi cu capul în jos. Cu toţii erau o familie aici. Nepotriviţii suferiseră rapid accidente, cei rămaşi erau apropiaţi ca nişte fraţi, ca nişte copii, ca nişte îndrăgostiţi.

Se îndreptă către ieşire, strecurând un pistol în centura deschisă a armurii şi coborî cu liftul; trupe blindate se scurgeau pe coridor într-o alergare cadenţată, lipindu-se de pereţi ca să-i facă loc din momentul în care o vedeau trecând, aşa încât ea reuşi să continue fuga spre locul în care era aşteptată.

— Signy! îi strigau ei în urmă, jubilând. Bravo, Signy !

Trăiau din nou şi simţeau din plin asta.

235
CONSILIUL STAŢIEI PELL: SECTORUL ALBASTRU UNU

— Nu, spuse Angelo imediat. Nu, nu încercaţi să-i opriţi. Retrăgeţi-vă! Retrageţi forţele imediat !

Comanda staţiei încuviinţă şi se întoarse la treburile lui. Ecranele din camera de consiliu începură să transmită ordine

noi; vocea estompată de la comanda securităţii continua să dea raportul. Angelo se cufundă înapoi în scaun, la masa din mijlocul sălii de consiliu, printre locurile parţial ocupate, stârnind un murmur înfundat de panică printre cei care se grăbiseră să ajungă aici prin holuri... îşi sprijini bărbia în mâinile încrucişate şi rămase să studieze rapoartele care apăreau pe monitoare în secvenţe rapide, imagini ale docurilor în care năvăleau trupe înarmate. Unii consilieri întârziaseră prea mult, nu mai puteau ieşi din sectoarele unde lucrau ori unde luaseră în primire vreun post de urgenţă. Damon şi Elene veniseră împreună, refugiindu-se acolo cu răsuflarea tăiată, ezitând lângă uşă. Angelo făcu un semn fiului şi nurorii sale, în chip de recunoaştere; ei se apropiară în grabă şi se aşezară pe două dintre locurile libere de la masă.

— A trebuit să părăsesc în grabă biroul de la docuri, spuse încet Damon. Am luat liftul până aici.

Imediat după ei sosi Jon Lukas şi şleahta lui de prieteni, se aşezară şi ei, prietenii în amfiteatru,, iar Jon la masă. Doi dintre Jacoby-i reuşiră să ajungă, cu părul ciufulit şi chipurile lucind de sudoare. Nu mai era o sală de consiliu; era un sanctuar care îi apăra de cele ce se petreceau afară.

Pe ecrane, lucrurile se înrăutăţeau, trupele se îndreptau către inima staţiei, securitatea încerca să ţină piept situaţiei, imaginile se schimbau de la o cameră la alta în grabă, o succesiune rapidă de imagini.

— Personalul vrea să ştie dacă se încuie uşile centrului de control, spuse un consilier din pragul uşii.

— Să ne împotrivim armelor? îşi umezi Angelo buzele, clătină încet din cap, privind la defilarea imaginilor de la o cameră la alta şi la alta.

— Chemaţi-l pe Mazian, spuse Dee, un nou sosit. Protestaţi!

— Am făcut-o, domnule. Nu am căpătat nici un răspuns. Cred că e de acord cu ce se întâmplă.

Dezordine în Q, îi anunţă un ecran. **Trei morţi identificaţi; numeroşi răniţi...**

— Domnule, veni un apel în timpul mesajului. Locuitorii se înghesuie la uşile din Q, încearcă să le doboare. Să tragem ?

— Nu deschideţi, spuse Angelo, cu inima bătându-i din pricina nebuniei din locul unde abia reuşise să facă ordine. Nu

trageţi până ce nu se sparg uşile. Ce vrei – să-i faci să se dezlănţuie ?

— Nu, domnule.

— Atunci, nu trageţi !

Legătura încetă. Îşi şterse faţa, se simţea rău.

— Am să mă duc eu acolo, se oferi Damon, pe jumătate ridicat din scaun.

— Nu pleci nicăieri! spuse Angelo. Nu vreau să fii implicat în vreo acţiune militară.

— Domnule, se auzi o voce grăbită din spate, o prezenţă care coborâse din amfiteatru. Domnule... Kressich.

— **Domnule**, insistă Kressich.

— Com-ul din Q a căzut, anunţă comandamentul securităţii. L-au preluat. Putem arunca în acţiune nişte forţe. Nu trebuie să ajungă la megafoanele de la docuri.

Angelo îi privi pe Kressich, un tip grizonat, dur, trăsături care i se accentuaseră în lunile care trecuseră.

— Ai auzit ?

— Sunt speriaţi, spuse Kressich, că veţi părăsi staţia şi că veţi permite Flotei să-i lase pe mâna Uniunii.

— Nu ştim care ar putea fi intenţiile Flotei, domnule Kressich, dar dacă o bandă încearcă să spargă uşile acelea către partea noastră a docurilor, nu ne rămâne decât să tragem. Îţi sugerez să iei legătura prin com cu sectorul dumitale, când au să-l repare, iar dacă va fi vreun megafon pe care nu l-au distrus, adu-i la ordine.

— Ştiu că suntem nişte paria, replică Kressich cu buzele tremurând. Am cerut, am tot cerut să se grăbească verificările, să se dea să se clarifice dosarele, să se termine mai repede. Acum e prea târziu, nu-i aşa ?

— Nu neapărat, domnule Kressich.

— Veţi avea grijă mai întâi de oamenii dumneavoastră, îi veţi transporta comod cu navele disponibile. Ne veţi lua navele.

— Domnule Kressich.

— Lucrurile au progresat, spuse Jon Lukas. Unii dintre voi ar putea căpăta acte în regulă. Nu mi-aş face griji din cauza asta, domnule.

Kressich tăcu brusc, privi nesigur, cu o expresie incertă. Trupul buzelor se întinse către bărbie, mâinile i se încleştară una peste alta.

Uimitor, gândi Angelo întristat, **cât de uşor ajunge să se folosească de grijile mărunte ; şi cât de precis o face.**

Felicitări, Jon.

Refugiaţii din Q erau uşor de convins. Suficient să ofere conducătorilor lor acte în regulă şi apoi să trateze cu ei. Unii, de fapt, o şi propuseseră.

— Au ocupat albastru trei, mormăi Damon.

Angelo îi urmări privirea, către monitoare, pe care curgerea trupelor blindate şi staţionarea lor de-a lungul coridoarelor devenise un proces rapid, mecanic.

— Mazian, spuse Jon. Chiar Mazian.

Angelo privi către bărbatul cu păr argintiu, calculând în minte timpul necesar valului de soldaţi să invadeze spirala scărilor de urgenţă până la nivelul lor. până la uşile sălii de consiliu.

Până când aveau să o facă, staţia mai era încă în stăpânirea lui.

IV
SECTORUL ALBASTRU UNU ; NUMĂRUL 0475

Imaginile se schimbau. Lily fremăta, sărea şi se plimba înainte şi înapoi, un pas către butonul de pe cutie, un pas către Visătoare, ai cărei ochi erau tulburi.

Până la urmă. Îndrăzni să ajungă la cutie, să schimbe visul.

— Nu, şuieră Visătoarea şi ea privi înapoi să vadă durerea... ochii întunecaţi, faţa palidă, cearşafurile albe, albe, împrejurul ei numai lumină. În afară de ochi, care ţinteau la priveliştea de pe holuri.

Lily se întoarse, se strecură între vis şi Visătoare, netezi perna.

— Te întorc, se oferi ea.

— Nu.

Ea îi mângâie obrazul, o atinse blând, blând de tot.

— Dal-tes-elan iubeşte la tine, iubeşte.

— Sunt soldaţi, spuse Soarele-prietenul-ei cu o voce atât de liniştită şi de calmă încât părea să arunce pacea şi asupra celorlalţi. Oameni-cu-arme, Lily. Necazuri. Nu ştiu ce se întâmplă.

— Visează-i că pleacă! se rugă Lily.

— Nu am puterea să fac asta, Lily! Dar vezi, nu folosesc armele. Nimeni nu este rănit.

Lily tremură şi rămase aproape. Din când în când, pe pereţii veşnic schimbători apărea faţa Soarelui, liniştind-o, stelele dansau şi chipul planetei strălucea ca o lună la răsărit. Şi numărul oamenilor-în-carapace se mări, umplând coridoarele staţiei.

V

Nu se opusese nici o rezistenţă. Signy nu îşi scosese pistolul, deşi ţinuse mâinile pregătite. Nici Mazian, nici Kreshov, nici Keu. Trupele erau ameninţătoare, cu puştile ridicate, pregătite. Trăseseră o salvă de avertisment pe docuri, atâta tot. Se mişcaseră rapid, nu lăsaseră timp de gândire celor pe care îi întâlniseră, nici impresia că aveau timp de discuţii. Puţini avuseseră chef să-i înfrunte, în sectoarele acelea. Angelo Konstantin dăduse ordine, îşi închipui Signy – singura opţiune raţională.

Urcaseră câteva nivele, străbătuseră o rampă la capătul holului principal. Cizmele, răsunau pe coridoarele complet părăsite; rapoartele scurte ale plutoanelor umpleau staţia cu ecouri. Trecuseră de pe rampa de urgenţă în zona de control al staţiei, trupele se instalaseră şi acolo, sub comanda ofiţerilor, lăsaseră armele în jos, în vreme ce alte detaşamente se revărsau prin holurile laterale pentru a ocupa birourile: nu se trăsese nici aici. Continuara să se deplaseze pe coridoarele centrului, trecură de la oţelul şi plasticul rece la pereţii tapisaţi care estompau sunetele, intrară în holul cu sculpturi ciudate din lemn; ochii aceia îngheţaţi păreau la fel de miraţi ca înainte.

Şi puţinii oameni adunaţi în anticamera sălii de consiliu aveau aceiaşi ochi măriţi de surpriză.

Soldaţii trecură printre ei, să deschidă uşile sculptate. Uşile se dădură de perete, doi soldaţi se instalară, ţepeni ca nişte statui, cu faţa către interior şi armele ridicate. Consilierii din încăperea care era departe de a fi plină se ridicară şi înfruntară armele, în vreme ce Signy, Mazian şi ceilalţi intrară. Se citea demnitatea în înfăţişarea lor, dacă nu sfidarea.

— Căpitane Mazian, spuse Angelo Konstantin, pot să vă ofer un loc şi să discutăm toate problemele... dumitale şi ale căpitanilor ?

Preţ de o clipă, Mazian rămase nemişcat. Signy stătea între el şi Keu, Kreshov de partea cealaltă, cercetându-i din priviri. Nu era prezent întregul consiliu, nici măcar jumătate.

— N-o să vă răpim prea mult timp, spuse Mazian. Ne-aţi chemat aici, aşa că am venit.

Nimeni nu făcu vreo mişcare, nici nu se aşeza, nici nu-şi schimbă poziţia.

— Am dori o explicaţie, spuse Konstantin, asupra acestei... operaţiuni.

— Legea marţială, spuse Mazian, pe toată durata stării de urgenţă. Am nişte întrebări... întrebări directe, domnule Konstantin, despre înţelegerile pe care se pare că le-aţi făcut, cu unii agenţi ai Companiei. Despre înţelegerile... cu Uniunea şi despre scurgerea informaţiilor secrete către biroul de spionaj al Uniunii. Despre trădare, domnule Konstantin.

Sângele părăsi chipurile tuturor celor din încăpere.

— Nu s-au făcut asemenea înţelegeri, spuse Konstantin. Nu există asemenea înţelegeri, căpitane. Staţia este neutră. Suntem o staţie a Companiei, dar nu ne permitem să fim atraşi într-o acţiune militară, sau să fim folosiţi drept baza de operaţiuni.

— Şi această... miliţie... pe care aţi împrăştiat-o ?

— Uneori, neutralitatea noastră necesită întrebări, căpitane. Căpitanul Mallory ne-a atras atenţia asupra navelor de refugiaţi.

— Pretindeţi a nu cunoaşte că informaţia... a fost predată Uniunii de către agenţi civili ai Companiei. Nu sunteţi părtaşi la nici un fel de înţelegere, acord sau concesie pe care aceşti agenţi ar fi putut s-o încheie cu inamicul ?

Se lăsă un moment de tăcere grea.

— Nu ştim despre nici o astfel de înţelegere. Dacă aveau de gând să facă asemenea înţelegeri, Pell nu a fost informat asupra lor; dacă am fi ştiut, ne-am fi opus.

— Acum sunteţi la curent, spuse Mazian. S-au cedat informaţii, inclusiv parole şi semnale care periclitează securitatea acestei staţii. Aţi fost daţi pe mâna Uniunii, domnule şef de staţie, de către Companie. Pământul îşi restrânge interesele în această zonă. Se leapădă de voi. Şi de noi. Nu acceptăm această situaţie. Datorită informaţiilor dezvăluite până acum, celelalte staţii au fost pierdute. Voi sunteţi ultimul post de graniţă. Cu forţele pe care le deţinem, Pell este, în acelaşi timp, necesar şi posibil, de întreţinut. Mă înţelegeţi ?

— Veţi avea toată cooperarea noastră, spuse Konstantin.

— Acces la dosarele voastre. Orice problemă a securităţii trebuie cunoscută şi rezolvată.

Privirile lui Konstantin se îndreptară către Signy, apoi înapoi.

— Am urmat toate procedurile indicate de căpitanul Mallory. Cu grijă.

— Nu va exista nici un sector al staţiei, nici un dosar, nici o instalaţie, nici un apartament, dacă va fi nevoie, unde oamenii mei să nu aibă acces imediat. Aş prefera să retrag cea mai mare parte a forţelor mele şi să vă las în funcţie, cu condiţia să ne înţelegem asupra acestui fapt. Dacă apar probleme de securitate, dacă apar scurgeri de informaţii, dacă vreo navă iese din schema de zbor, sau dacă se tulbură în vreun fel ordinea, avem propriile noastre proceduri, dar ele implică şi focuri de armă. E clar ?

— Teribil de clar, spuse Konstantin.

— Oamenii mei vor intra şi vor ieşi după voie, domnule Konstantin, iar dacă vor considera necesar, vor trage; dacă va trebui să intervenim cu focuri de armă ca să facem drum unuia dintre oamenii noştri, o vom face. Dar asta nu se va întâmpla. Propria dumneavoastră securitate **va avea grijă de asta** – singură sau ajutată de a noastră. Să-mi spuneţi ce variantă preferaţi.

Konstantin încleşta fălcile.

— Deci suntem lămuriţi în ambele tabere, căpitane Mazian: recunoaştem obligaţia voastră de a vă proteja forţele şi

această staţie. Noi vom coopera; aşteptăm cooperare şi din partea voastră. Orice mesaj de al meu, de acum încolo, trebuie să ajungă **direct** la dumneavoastră.

— Absolut, spuse Mazian cu uşurinţă.

Se uită în dreapta şi în stânga lui, în cele din urmă se urni din loc, străbătu distanţa până la uşă în vreme ce Signy şi ceilalţi rămaseră cu faţa către consilieri.

— Căpitane Keu, spuse el, poţi discuta celelalte probleme în consiliu. Căpitane Mallory, preia centrul de operaţiuni! Căpitane Keshov, verifică procedurile şi dosarele securităţii !

— Am nevoie de cineva care cunoaşte problemele, spuse Kreshov.

— Directorul securităţii vă va asista, spuse Konstantin. Am să dau imediat acest ordin.

— Şi eu am nevoie de unul asemenea, spuse Signy, privind către chipul cunoscut de la masa centrală, către tânărul Konstantin.

Expresia tânărului se schimbă la privirea ei şi tânăra de lângă el îl luă de mână.

— Căpitane, spuse el.

— Damon Konstantin, dumneata, dacă vrei. Îmi poţi fi de folos.

Mazian plecă, luând câţiva soldaţi din escortă cu el, pentru o inspecţie generală a zonei sau, mai degrabă, pentru alte operaţiuni, preluarea altor sectoare şi instalaţii ale staţiei. Jan Meyis, secundul la comanda **Australiei,** avea această sarcină delicată. Keu îşi trase un scaun la masa consiliului, arătând astfel că pune stăpânire pe sală; Kreshov îl urmă afară pe Mazian.

— Haideţi, spuse Signy şi tânărul Damon făcu o pauză să-şi privească tatăl, care arăta supărat şi cu buzele strânse, apoi se desprinse de tânăra femeie de lângă el.

Tovărăşia ei, îşi spuse Signy, nu intra în planurile lor. Îl aşteptă, apoi îl însoţi către ieşire, de unde luă ca escortă doi dintre soldaţi. Kuhn şi Dektin.

— Către centrul de comandă, îl îndruma ea pe Konstantin, iar el o pofti, cu o politeţe nepotrivită şi naturală, pe calea pe care veniseră.

Fără nici o vorbă; figura îi era imobilă şi dură

— Cea de acolo e soţia ta? întreba Signy. Aduna detalii asupra celor importanţi

— Cine era ?

— Soţia mea.

— Cum o cheamă ?

— Elene Quen.

Asta o miră.

— Familie de orbitali ?

— Quen-ii. De pe **Estelle**. S-a căsătorit cu mine şi n-a participat la ultimul drum

— E pierdută. Ştii asta.

— Ştim.

— Păcat. Aveţi copii, voi doi ?

Trecură câteva clipe înainte ca el să răspundă.

— Pe drum.

— Ah !

Femeia fusese puţin cam dură.

— Sunteţi doi fii Konstantin, nu ?

— Am un frate.

— Unde e ?

— La baza din Lumea de Jos.

Figura lui exprima tot mai multă nelinişte.

— Nu ai de ce să îţi faci griji.

— Nu-mi fac.

Ea zâmbi, luându-l uşor în derâdere.

— Forţele voastre au ajuns şi pe Lumea de Jos? întrebă el.

Ea continuă să zâmbească, fără să spună nimic.

— Îmi aduc aminte că te ocupai de Biroul Juridic.

— Da.

— Deci cunoşti o parte din parolele din comp pentru dosarele de personal, nu ?

El îi aruncă o privire deloc înspăimântată. Mânios, Signy privi înainte pe coridor, acolo unde trupele păzeau complexul de birouri cu pereţi de sticlă al centralei.

— Am fost asiguraţi de cooperarea ta, îi aminti ea.

— E adevărat că am fost cedaţi Uniunii ?

Ea încă mai zâmbea, gândindu-se că singurii care aveau ceva discernământ,, singurii care cunoşteau valoarea lor şi a staţiei Pell erau Konstantinii.

— Ai încredere în mine, spuse ea ironic.

CENTRALA DE COMANDA, spunea un semn cu o săgeată de direcţie; COMUNICAŢII, o alta; ALBASTRU UNU, 01—0122.

— Semnele astea, spuse ea, să dispară! Peste tot.

— Nu se poate.

— Şi cheile de culoare !

— Arhitectura staţiei e prea complicată – chiar şi rezidenţii se pot pierde – coridoarele au dispoziţie în oglindă, şi fără codul de culoare...

— La fel e şi nava mea, domnule Konstantin, numai că noi nu marcăm coridoarele ca să-i ajutăm pe intruşi să se orienteze.

— Avem copii în staţia asta. Fără codurile de culori…

— Au să înveţe, spuse ea. Toate semnele să dispară. Centrala staţiei stătea larg deschisă dinaintea lor… ocupată de trupe. Armele se ridicară nervos când intrară, apoi coborâră din nou. Ea privi împrejur, prin centrul de comandă, la rândurile de console, la tehnicienii şi ofiţerii staţiei care lucrau acolo. Trupele se liniştiră la vederea lor. Civilii de la posturi păreau şi ei uşuraţi – la vederea tânărului Konstantin, după câte îşi dădea ea seama; acesta fusese şi motivul pentru care-l luase cu ea.

— E în regulă, spuse Signy către soldaţi şi civili. Am ajuns la o înţelegere cu şeful staţiei şi consiliul. Nu evacuăm Pell-ul. Flota îşi stabileşte baza de operaţiuni aici, una la care nu avem de gând să renunţăm. N-o să lăsăm Uniunea să ajungă până aici.

Un murmur trecu printre civili, privirile se întâlniră cuprinse de uşurare. Din ostateci se transformaseră brusc în aliaţi. Trupele îşi lăsară armele în jos.

— **Mallory,** auzi ea şoptindu-se din loc în loc prin încăpere. Asta-i Mallory.

Tonul **acela** nu arăta nici dragoste… nici lipsă de respect.

— Arată-mi împrejurimile! îi spuse ea lui Damon Konstantin.

O conduse prin centrul de control, numi în şoaptă posturile, personalul care le ocupă; pe mulţi avea să-i ţină minte, era bună la asta când voia să fie. Se opri o clipă şi privi în jur, la ecrane, la schema în rotaţie a Lumii de Jos, punctată cu verde şi roşu.

— Baze? întrebă ea.

— Avem câteva tabere auxiliare, spuse el, care încearcă să absoarbă şi să hrănească excedentul lăsat de voi.

— Q ?

Privi şi monitorul acelei secţii, masa de oameni care izbeau în uşa încuiată. Fum. Stricăciuni.

— Ce faceţi cu ei ?

— Nu eu trebuie să răspund la asta, replică el. Puţini erau aceia care-şi permiteau tonul ăsta cu ea

O amuză.

Signy ascultă, se uită împrejur la complex, consolă lângă consolă, pupitre cu funcţii străine celor de pe o navă stelară. Aici se făcuse comerţ şi se navigase pe o orbită veche de secole, se strânseseră bunuri ale populaţiei orbitale şi ale celei din lumea exterioară, băştinaşi sau oameni... o colonie, preocupată de viaţa de zi cu zi. Urmărea toate astea cu senzaţia unui proprietar. Pentru asta luptaseră ei.

Com-ul central se trezi brusc, un anunţ de la consiliu, „...dorim să asigurăm rezidenţii staţiei”, spuse Angelo Konstantin, având camera de consiliu în fundal, „că nu va avea loc nici o evacuare a staţiei. Flota se afla aici pentru a ne proteja...”

Lumea lor.

Nu mai rămânea decât s-o pună în ordine.

LUMEA DE JOS : BAZA PRINCIPALA : ora 16.00 STANDARDUL STAŢIEI RĂSĂRITUL LOCAL

(Variaţiile sezoniere ale orelor de lumină zilnice şi ale perioadei de rotaţie măsurate în standardul (terestru) al staţiei rezultă într-o diferenţă zilnică de timp progresivă: staţia şi planeta intră rareori în sincronizare).

Dimineaţa era aproape o linie roşie la orizont. Emilio stătea în câmp deschis, respirând regulat prin mască, purtând o haină groasă împotriva răcorii nopţii, mereu prezente la această latitudine şi altitudine. Rândurile se deplasau în întuneric, în tăcere, siluete aplecate se grăbeau încărcate, ca nişte insecte care îşi salvau ouăle de potop, din domurile-depozit.

Lucrătorii umani încă mai dormeau, cei din Q şi cei din domurile rezidenţilor. Doar un personal puţin numeros ajuta la dirijarea treburilor. Îi zărea ici şi colo, printre dealurile şi domurile joase, umbre mai înalte printre celelalte.

O siluetă mică urcă gâfâind până la el, răsuflând fără mască.

— Da? Da, tu trimis, om-Konstantin ?

— Săltăreţul ?

— Eu Săltăreţ. Vocea îi şuieră cu o grimasă. Bun alergător, om-Konstantin.

Îi atinse un umăr îmblănit, subţire, simţi un braţ ca un picior de păianjen împletindu-se cu al lui. Scoase o hârtie împăturită din buzunar, o puse în mâna bătătorită a lui hisa.

— Atunci, fugi, spuse el. Du asta la toate, taberele de oameni, lasă ochii lor să vadă, înţelegi? Şi spuse la toţi hisa. Spune-le tuturor, de la râu până la câmpie; spune-le tuturor să-şi trimită alergătorii, chiar şi la hisa care nu vin în taberele de oameni. Spune-le să aibă grijă cu oamenii, să nu aibă încredere în străini. Spune-le ce facem noi aici. Să privească, să privească; dar să nu se apropie până ce nu primesc o chemare pe care o cunosc. O să înţeleagă hisa ?

— Lukas-ii venit, spuse hisa. Da. Înţeles, om-Konstantin. Eu Săltăreţ. Eu sunt vânt. Nimeni nu prinde la mine.

— Du-te! spuse el. Fugi, Săltăreţule !

Braţe puternice îl îmbrăţişară, cu acea înspăimântătoare forţă hisa. Umbra îl lăsă în întuneric, nemişcat. Fugi...

Ştirea se răspândise. Nu mai putea fi oprită, cu uşurinţă...

Rămase nemişcat, privi celelalte siluete umane de pe coasta dealului. Dăduse ordine celor din echipa sa şi refuzase să li se confeseze, dorind să-i scutească de responsabilitate. Domurile-depozit erau acum aproape goale, toate proviziile pe care le aveau erau ascunse adânc în desiş. Ştirea se răspândise de-a lungul râului, pe alte căi decât cele ale comunicaţiilor moderne, imposibil de monitorizat; ştirea se răspândea cu viteza hisa şi nu putea fi oprită de nici un ordin al staţiei sau al celor care o ocupaseră. Din tabără în tabără, de la oameni la hisa, oriunde exista un hisa de legătură.

Îi trecu prin minte... că poate niciodată până atunci Omul şi Hisa nu avusese motiv să comunice între neamurile lor în acest fel; că după câte ştiau ei, acolo nu fusese niciodată război, nu existase niciodată o uniune a triburilor răzleţite, dar, într-un fel, ştirea existenţei Omului fusese transmisă dintr-un loc în altul. Şi acum oamenii trimiteau un mesaj prin această reţea ciudată. Şi-o imagina trecând peste maluri de râu şi prin desişuri, în întâlniri întâmplătoare sau voite, oricare ar fi fost ţelul care îi mâna pe blânzii şi sălbaticii hisa.

Şi peste tot hisa aveau să fure – ei, care nu avuseseră conceptul de hoţie; şi aveau să-şi părăsească lucrul – ei, care nu avuseseră conceptul de dezertare sau răzvrătire.

Se simţi înfrigurat, cu toate că era protejat de straturi de îmbrăcăminte, bine izolat de briza răcoroasă. Nu putea, precum Săltăreţul, să fugă. Fiind Konstantin şi om, rămase aşteptând, în vreme ce răsăritul cuprindea şirurile de lucrători împovăraţi, în vreme ce oamenii din celelalte domuri începeau să se trezească şi să descopere prădarea sistematică a proviziilor şi echipamentului supravegheată de personalul lui. Luminile se aprinseră în domurile transparente... lucrătorii ieşiră, din ce în ce mai mulţi, rămânând şocaţi.

O sirenă se făcu auzită. Se uită la cer, văzu doar ultimele stele dispărând; însă com-ul prinsese şi altceva. O prezenţă făcu

să scrâşnească pietrele drumului şi un braţ subţire îi alunecă în jurul taliei. O îmbrăţişa pe Miliko, bucurându-se de atingerea ei.

De dincolo de pantă se auzi un apel; braţe se ridicară, arătând în sus. Sclipirea navei în coborâre devenise vizibilă pe cerul palid... mai curând decât îşi doriseră.

— Ştrengăriţo! chemă el una dintre hisa şi ea veni, o femelă cu o fulgerare albă a unei vechi arsuri pe braţ; veni cu povară cu tot şi gâfâind.

— Ascundeţi-vă acum! îi spuse el, iar ea fugi înapoi către şir, scheunând din mers tovarăşilor ei.

— Unde se duc? întrebă Miliko. Au spus ?

— Ştiu ei, spuse el. Doar ei ştiu.

O strânse mai tare în braţe ca s-o ocrotească de vânt.

— Şi au să se întoarcă din nou – depinde cine îi roagă.

— Dacă ne iau de aici...

— O să facem ce-o să putem. Dar nici un străin n-o să le dea ordine.

Nava strălucea intens. Nu era una dintre navetele lor, era cu mult mai mare.

Militară, îşi spuse Emilio; o navă-cercetaş de pe un transportor.

— Domnule Konstantin.

Unul dintre lucrători urcă fugind, se opri depărtând mirat braţele.

— E adevărat? E adevărat că Mazian e acolo sus ?

— Mi s-a dat de ştire că aşa este. Nu ştiu ce se întâmplă acolo; lucrurile se arată a fi liniştite. Păstraţi-vă calmul; transmite ştirea mai departe... lucrurile rămân după cum le cunoaştem, o să depăşim evenimentele aşa cum o să putem. Nimeni nu suflă o vorbă despre proviziile lipsă; nimeni nu pomeneşte de ele, înţelegi? Doar n-o să lăsăm Flota să ne golească de provizii, apoi să plece şi să lase staţia să moară de foame; asta o să se întâmple. Să transmiţi şi asta. Şi nu ascultaţi ordine decât de la mine sau de la Miliko, ai auzit ?

— Domnule, răsuflă omul şi, după ce se văzu liber, fugi să împrăştie ordinele.

— Mai bine te-ai ocupa de Q, spuse Miliko.

El dădu din cap, apoi coborî de pe culme în direcţia domului cu refugiaţi. Dincolo de deal lumina crescu, luminile

terenului pentru dirijarea aterizării. Împreună cu Miliko, păşi pe cărarea spre Q şi dădu acolo peste Wei.

— A venit Flota, spuse Emilio, şi, la murmurul brusc de panică, adăugă: încercăm să îndepărtăm de staţie proviziile; încercăm să oprim Flota să ne ia în stăpânire. Tu n-ai văzut nimic. N-ai auzit nimic. Eşti orb şi surd şi nu ai nici o responsabilitate; doar eu am.

Se auzi un murmur dinspre lucrătorii Q. El şi Miliko se întoarseră, se îndreptară pe cărare către terenul de aterizare; un grup compus din personal şi lucrători se formă în jurul lui... şi refugiaţi din Q; nimeni nu-i opri. Nu mai avea paznici, nici aici, nici în alte tabere; Q munceau la posturile unde fuseseră distribuiţi ca şi ceilalţi lucrători. Nu însemna că dispăruseră certurile şi greutăţile; dar ameninţarea asta era mai mică decât aceea care venea de Sus peste ei, dinspre Flota care avea să ceară provizii pentru transportoarele încărcate cu trupe, poate chiar şi oameni.

Nava coborî cu zgomot de tunet, se aşeză pe terenul de aterizare pe care-l acoperi complet; de pe coama dealului, toţi îşi astupară urechile din pricina vacarmului şi îşi întoarseră feţele să se ferească de vântul fierbinte, până ce motoarele se stinseră. Rămase acolo în ziua care începea, străină şi nedorită, mirosind a război. Ecluza se deschise, îşi coborî falca spre pământ şi trupe blindate coborâră pe sol, în vreme ce ei, pe coama dealului, stăteau nemişcaţi în şir, fără armuri şi fără arme. Trupele ocupară poziţii, cu armele pregătite. Un ofiţer ieşi de pe rampă în lumină, un om cu pielea întunecată, doar cu mască de respirat, fără cască.

— Asta-i Porey, şopti Miliko. Trebuie să fie chiar Porey.

Emilio, simţind că era de datoria lui să coboare şi să răspundă la ameninţare, vru să dea drumul mâinii lui Miliko: clar ea nu-l lăsă. Coborâră dealul împreună. În întâmpinarea legendarului căpitan... se opriră la o distanţă acceptabilă pentru discuţii, cu toţii conştienţi de armele mult prea apropiate.

— Cine este responsabil de baza asta? ceru Porey.

— Emilio Konstantin şi Miliko Dee, căpitane.

— Voi, cei de dinaintea mea ?

— Da, căpitane.

— Conform legii marţiale, toate proviziile din această bază sunt confiscate; orice guvern civil, uman sau băştinaş este

suspendat. Veţi preda imediat toate dosarele de echipament, personal şi provizii.

Emilio făcu un semn cuprinzător ironic cu mâna, oferind domurile jefuite. Porey nu avea să fie prea amuzat, îşi spuse el. Unele registre dispăruseră şi ele. Se temea pentru el, pentru Miliko... pentru bărbaţii şi femeile din baza aceea şi pentru ceilalţi; nu în cele din urmă, pentru hisa, care nu văzuseră niciodată războiul.

— Vei rămâne pe planetă, spuse Porey, ca să dai asistenţă în orice fel se va considera necesar.

Emilio zâmbi batjocoritor şi strânse mâna lui Miliko. Era o arestare, nimic altceva. Mesajul tatălui său, care-l trezise din somn, îi dăduse timp. Avea de partea lui lucrătorii care nu-şi doriseră niciodată o astfel de situaţie, care veniseră de pe staţie ca voluntari. Se baza mai puţin pe tăcerea lor decât pe viteza hisa. Era chiar posibil ca militarii să-l supună unor constrângeri mai evidente. Se gândi la familia lui de pe staţie, la posibilitatea ca Pell să fie evacuat şi ca oamenii lui Mazian să ruineze cu bună ştiinţă baza din Lumea de Jos în timpul retragerii, să distrugă ceea ce nu aveau de gând să lase în mâna Uniunii, să înglobeze în Flotă toate braţele capabile. Iar dacă vor avea nevoie de carne de tun împotriva Uniunii, vor pune arme în mâinile hisa.

— Vom discuta problema, căpitane, răspunse el.

— Armele vor fi predate trupelor mele. Personalul va fi supus unei percheziţii.

— Vă sugerez să discutăm, căpitane.

Porey făcu un gest iute.

— Aduceţi-i înăuntru !

Soldaţii păşiră către ei. Mâna lui Miliko o strânse pe a lui. Emilio luă iniţiativa şi înaintară din proprie voinţă, se lăsară percheziţionaţi şi conduşi pe rampă în interiorul luminat al navei unde îi aştepta Porey.

Emilio se opri la capătul de sus al rampei, cu Miliko alături.

— Noi avem responsabilitatea pentru această bază, spuse el. Nu vreau să ne certăm în public. Vă cer doar să folosiţi rezonabil forţele de care dispuneţi.

— Ameninţaţi, domnule Konstantin.

— Vă descriu o stare de fapt, domnule. Spuneţi-ne ce doriţi. Eu cunosc lumea asta. Dacă se intervine militar într-un

sistem funcţional, va fi nevoie de o mulţime de timp preţios pentru a se stabili alte proceduri; în unele cazuri, intervenţia ar putea fi distructivă.

Privi chipul însemnat de cicatrici al lui Porey şi văzu în el omul căruia nu-i plăcea să fie înfruntat. Un om periculos prin firea lui.

— Ofiţerii mei te vor însoţi, spuse Porey, ca să preia dosarele.

5

I

PELL : SECTORUL ALB DOI ; ora 17.00

Intrase poliţia. Indivizii tăcuţi care rămăseseră lângă uşă şi vorbeau cu supraveghetorul. Josh îi văzu pe sub sprâncene şi continuă să ţină capul în jos, fără ca degetele lui să greşească vreo mişcare în demontarea piesei. Tânăra de lângă el se opri şi îl înghionti puternic.

— Hei, spuse ea. Hei, e **poliţia.**

Erau cinci. Josh nu luă în seamă ghionturile şi asta o făcu să-l împungă şi mai tare.

Deasupra lor, ecranul com-ului se aprinse. Lumina îi surprinse ochii şi ridică privirea pentru o clipă – un alt anunţ general, sectorul verde putea fi din nou traversat liber. Îşi lăsă iarăşi capul în jos şi îşi continuă lucrul.

— Se uită încoace, spuse fata.

Aşa făceau. Gesticulau în direcţia lui. Josh aruncă o privire scurtă şi o coborî înapoi, o ridică iarăşi când intrară trupele blindate. Soldaţi ai Companiei. Mazian-i.

— Uită-te! spuse fata.

El se apucă din nou de treabă. Vocea mătăsoasă a centralei continuă să se facă auzită în corn, promiţând siguranţa. Încetase să o mai creadă.

Se auziră paşi pe interval, venind din spate, paşi grei şi mulţi. Ajunseră aproape şi se opriră înapoia lui. Continua să muncească cu o ultimă, febrilă speranţă. **Damon,** gândi el, îşi dori el. **Damon !**

O mână îi atinse umărul şi îl făcu să se întoarcă. Privi chipul supraveghetorului, fără să se focalizeze asupra lui, ci asupra poliţiştilor orbitali şi ai soldatului în armură cu însemnul Flotei lui Mazian.

— Domnule Talley, spuse unul dintre poliţişti, vreţi să veniţi cu noi, vă rugăm ?

Îşi dădu seama că piesa din mâna lui putea fi luată drept o armă, o lăsă uşor pe masă, îşi şterse mâna de haine şi se ridică.

— Unde te duci? îl întrebă fata de alături.

Nu-i ştiuse niciodată numele. Chipul ei era trist.

— Unde te duci ?

El nu răspunse, pentru că nu ştia. Unul dintre poliţişti îl apucă de braţ şi îl trase pe coridor spre ieşire, îl priveau cu toţii.

— Linişte! spuse supraveghetorul.

— Murmurul era general. Poliţiştii şi soldaţii îl scoaseră afară şi se opriră acolo. Uşa se închise şi un ofiţer al trupei, îmbrăcat doar cu o armură uşoară de corp, îl întoarse cu faţa la perete şi îl percheziţiona.

Îi luă actele din buzunar. Se întoarse din nou cu faţa când i se permise şi se sprijini cu spatele de perete, privind la ofiţerul care îi studia actele. **Atlantic**, spunea însemnul. O teamă

bolnavă îl rodea. Soldaţii Companiei îi luaseră actele, singura lui dovadă de nevinovăţie, dovada aventurilor lui şi a faptului că nu era un pericol pentru nimeni. Întinse mâna să le recupereze şi ofiţerul le feri de el. Un Mazian. Fantomele se întorceau. Îşi retrase mâna, amintindu-şi, cu pulsul accelerat, de alte întâlniri cu el.

— Am un permis, spuse el, încercând să-şi stăvilească ticul feţei care îi apărea atunci când era supărat. E laolaltă cu actele. Puteţi vedea că lucrez aici. Era normal să fi fost aici.

— Numai dimineaţa.

— Am fost cu toţii reţinuţi, spuse el. Am fost cu toţii ţinuţi peste program. Verificaţi-i pe ceilalţi. Suntem cu toţii din schimbul de dimineaţă.

— Ai să vii cu noi! spuse unul dintre soldaţi.

— Întrebaţi-l pe Damon Konstantin. El o să vă spună, îl cunosc. El o să vă spună că sunt în regulă.

Vorbele lui avură darul să-i facă să ezite.

— Am să fac o înştiinţare despre asta, spuse ofiţerul,

— Se poate să fie adevărat, făcu unul dintre poliţiştii orbitali. Am auzit despre el. E un caz special.

— Avem ordinele noastre. Comp-ul l-a desemnat; trebuie să clarificăm situaţia. O să-l puneţi sub pază în cartierul vostru sau o să-l luăm noi în al nostru.

Josh deschise gura, să-şi exprime preferinţa.

— Îl luăm noi, replică poliţistul, înainte să apuce să vorbească.

— Actele mele, spuse Josh.

Se bâlbâi şi roşi de ruşine. Unele reacţii îi erau greu de controlat. Întinse, rugător mâna spre acte, o mână ce tremura vizibil.

— Domnule !

Ofiţerul le împături şi le puse cu grijă în porthartul de la centură.

— Nu are nevoie de ele. Nu merge nicăieri. Îl luaţi şi-l izolaţi; să-l aveţi la dispoziţie dacă vreunul dintre noi îl vrea, înţelegeţi? Ar putea fi trimis în Q mai târziu, dar nu până ce dosarul lui nu este revizuit la comandament.

— Am înţeles, spuse crispat poliţistul.

Îl apucă pe Josh de braţ, îl conduse pe coridor. Soldaţii îi urmară şi, până la urmă, la o intersecţie de coridoare, căile lor se despărţiră.

Dar mazianii erau în fiecare hol. Se simţea înfrigurat şi expus... se simţi apoi uşurat când poliţiştii se opriră lângă un lift şi urcară cu el; câtă vreme urcau şi traversau sectorul roşu unu, era scutit de priveliştea trupelor.

— Vă rog să-l anunţaţi pe Damon Konstantin! îi rugă el. Sau pe Elene Quen. Sau pe oricine din birourile lor. Cunosc numerele.

Cea mai mare parte a drumului, rămaseră tăcuţi.

— Vom raporta prin radio, spuse unul în sfârşit, fără să-l privească.

Liftul se opri, roşu unu. Zona de securitate. Păşi afară o dată cu ei, trecură printre pereţii de sticlă până în biroul de la intrare. Şi acel birou era ocupat de soldaţi, cu armuri şi înarmaţi; un nou val de panică se revărsă în el, sperase ca măcar acest loc să fi fost sub autoritatea staţiei.

— Vă rog! spuse el în birou, în vreme ce era verificat.

Îl cunoştea pe tânărul ofiţer de serviciu; avusese acelaşi post şi pe vremea când el fusese prizonier. Se aplecă spre el şi îşi coborî vocea, disperat.

— Te rog să-i suni pe Konstantini! Spune-le că sunt aici !

Nici acum nu primi vreun răspuns, doar o privire încurcată ferindu-se de el. Se temeau, toţi orbitalii – îngroziţi de trupele înarmate. Soldaţii îl luară din birou, îl conduseră pe coridor către celulele de detenţie, îl lăsară în una dintre ele, goală, albă şi având ca mobilier doar instalaţiile sanitare şi o bancă albă prinsă în perete. Întârziară, să-l mai percheziţioneze o dată, de data asta dezbrăcându-l şi lăsându-i hainele pe podea.

Se îmbrăcă, se prăbuşi în sfârşit pe bancă, îşi strânse picioarele la piept şi îşi sprijini capul de genunchi, obosit de orele lungi de muncă şi cuprins de teamă.

II
NAVA COMERCIALA HAMMER:

ADÂNCUL SPAŢIULUI; ora 17.00

Vittorio Lukas se ridică din scaun şi păşi de-a lungul curburii punţii ponosite a lui **Hammer**, ezită la jocul bastonului din mâna unionistului care continua să-l ţină sub observaţie. Nu l-ar fi lăsat să ajungă până în preajma comenzilor; în acel cilindru minuscul, lent rotitor – cea mai mare parte a masei lui **Hammer**, pupa, era un pântec la zero g – închisoarea lui era o linie închisă pe podea. Nu descoperise încă ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi trecut linia fără să fie chemat; nici nu avusese vreodată de gând să afle. I se permitea accesul în cea mai mare parte a cilindrului, până la cantonamentul echipajului, acolo unde dormea; în minuscula secţiune a încăperii principale... şi până aici, în sectorul operaţional. De aici putea vedea unul dintre ecrane şi scannerul, peste umărul tehnicianului; privirea îi alunecă de la ecran la siluetele întoarse cu spatele, îmbrăcate în haine de negustori, deşi nu erau negustori: stomacul îi era încă strepezit de droguri, nervii îi erau gata să pocnească. Petrecuse cea mai mare parte a zilei vomitând.

Căpitanul, de lângă ecrane, îl zări şi îl chemă. Vittorio ezită; la a doua chemare înainta în zona operaţională interzisă, nu înainte de a arunca o privire înapoi către omul cu baston. Acceptă mâna prietenoasă a căpitanului pe umărul său când se apropie să privească scannerul. Căpitanul arăta înfloritor... poate că fusese un om de afaceri pe staţia Pell, mai mult ruga echipajul decât dădea ordine. Cu toţii se purtau frumos, chiar politicos. Era îngrozit numai de situaţia lui şi posibilităţile generate de ea. Eşti un laş, i-ar fi spus tatăl său cu dezgust. Era adevărat. Aşa era. Nu exista nici un loc, nici o companie pentru el.

— O să ne întoarcem curând, spuse omul... Blass, aşa se numea, Abe Blass. Nu am făcut saltul departe, doar atât cât să ne ferim din calea lui Mazian. Relaxează-te, domnule Lukas! Vă simţiţi mai bine acum ?

El nu spuse nimic. Amintirea răului îi aduse un spasm în pântec.

— Nu-i nimic, spuse Blass cu blândeţe, cu mâna încă pe umărul lui. Absolut nimic, domnule Lukas. Sosirea lui Mazian nu ne-a încurcat.

Se uită la el.

— Si ce se întâmplă dacă Flota ne descoperă când ne întoarcem ?

— Putem oricând să facem saltul, spuse Blass. N-o să pună mâna pe **Swan’s Eye**; şi Ilyko n-o să vorbească; ştie ea unde-i stau interesele. Stai liniştit, domnule Lukas. Mi se pare că încă te temi de noi.

— Dacă tatăl meu este compromis pe staţie...

— Nu cred să se întâmple asta. Jessad ştie ce face. Crede-mă! Totul a fost plănuit. Şi Uniunea are grijă de prietenii ei. Blass îl bătu pe umăr. Te descurci destul de bine pentru primul salt. Ascultă sfatul unui bătrân şi nu te obosi! Relaxează-te! întoarce-te în sala principală! Am să vorbesc cu dumneata imediat ce terminăm pregătirile de întoarcere.

— Domnule! murmură el şi făcu ce i se spusese, trecu pe lângă paznicii de pe puntea curbată către sala principală pustie.

Se aşeză la masa/bancă prăpădită, îşi sprijini braţele de masă şi înghiţi cu greu.

Nu tot răul îi fusese produs de salt. Era îngrozit. Am să fac un om din tine, îi auzea el spunând pe tatăl său. Oftă întristat. Aşa era şi el şi nu aparţinea locului ăsta, nu suporta atenţiile lui Abe Blass, nici indivizii aceia încruntaţi tot timpul. Tatăl său se lipsise de el. Dacă ar fi fost ambiţios, ar fi încercat să tragă un profit din a-ceastă situaţie, să se pună bine cu Uniunea. N-o făcuse, îşi ştia puterea şi limitele. O voia pe Roseen, îşi dorea confortul, îşi dorea o băutură bună pe care nu o putea avea din pricina. drogurilor cu care era burduşit.

Nu se pricepea la nimic, la nimic; şi aveau să-l ia cu forţa în Uniune, acolo unde toţi funcţionau precis; şi totul avea să se termine. Se temea de schimbări. Pell era destul de bun. Niciodată nu ceruse multe de la viaţă, iar gândul de a fi aici, în mijlocul neantului... gândul ăsta îi dădea coşmaruri.

Dar nu avea de ales. Avusese grijă de asta tatăl său.

Blass veni în sfârşit, se aşeză şi desfăşură solemn nişte hărţi pe masă; porni să-i explice situaţii de parcă ar fi avut vreo competenţă. Privi diagrama şi încercă să înţeleagă rostul acestei deplasări prin neant; de fapt nu înţelegea nici măcar unde se aflau; în esenţă, se aflau nicăieri.

— Ar trebui să fii foarte liniştit, spuse Blass. Te asigur că eşti într-un loc mult mai sigur decât este staţia în acest moment.

— Eşti un ofiţer de rang foarte înalt în Uniune, nu? întrebă el. Altfel... nu te-ar fi trimis aici.

Blass ridică din umeri.

— Hammer şi **Swan's Eye...** astea-s toate navele pe care le aveţi în vecinătatea staţiei Pell ?

Blass ridică din nou din umeri. Acesta era răspunsul lui.

6

I
ACCESUL SECTORULUI DE ÎNTREŢINERE ALB 9—1042 ; ora 21.00

Oamenii veniseră şi plecaseră mult timp, oameni-în-carapace, ducând cu ei arme. Satin tremură şi se înghesui şi mai tare în întunericul de lângă liftul de marfă. Erau mulţi cei care fugiseră când condusese Lukas, care fugiseră iar când veniseră străinii, fugiseră pe drumurile folosite doar de hisa, pe drumurile strâmte, prin tunelurile întunecate în care hisa puteau respira fără mască, iar oamenii nu. Oamenii de Sus cunoşteau căile astea, dar încă nu le arătaseră străinilor; aici, hisa erau în siguranţă, deşi unii dintre ei plângeau înfundat în întuneric, departe, departe, pentru ca oamenii să nu-i audă,

Nu aveau nici o speranţă aici. Satin îşi ţuguie buzele şi se ghemui, aşteptă să se facă schimbul de aer în ecluză, apoi se retrase în bezna ocrotitoare. Simţi atingerea unor mâini. Veni un miros de mascul. Ea mârâi în semn de respingere şi adulmecă

după masculul care era al ei. Se lăsă cuprinsă în braţe de el. Aşeză capul pe umărul aspru, încercând să se liniştească. Dinte Albastru nu o întrebă nimic. Ştia că nu erau veşti bune, şi el păţise acelaşi lucru atunci când ea îl trimisese să vadă ce se mai întâmplă afară.

Era necaz, necaz mare. Lukas-ii vorbeau şi dădeau ordine, străinii ameninţau. Cel Bătrân nu era aici... nu era niciunul dintre cei vechi, stăteau pe undeva, păzeau nişte lucruri importante, îşi spuse Satin. Îndeplineau ordine date de oameni importanţi, poate chiar ordine referitoare la hisa.

Dar ei nu mai ascultaseră, nu se mai prezentaseră la supraveghetori aşa cum o făcuseră Cei Bătrâni, chiar dacă şi ei îi urau pe Lukas-i.

— Ne întoarcem? întrebă cineva în sfârşit.

Ar fi avut probleme dacă s-ar fi predat acum, după ce fugiseră. Oamenii aveau să fie furioşi, iar oamenii aveau arme.

— Nu, spuse ea, şi când se făcură auzite murmure de dezacord. Dinte Albastru întoarse capul să mârâie către unul mai vehement.

— Gândeşte, spuse el. Noi mergem acolo, oamenii pot sunt acolo, necaz mare.

— Foame, protestă altul, Nimeni nu răspunse.

Oamenii puteau să-şi retragă prietenia pentru ceea ce făcuseră. Îşi dădeau seama de asta. Iar fără prietenia lor, puteau fi trimişi pentru totdeauna în Lumea de Jos. Satin se gândi la câmpurile de Jos, la norii pufoşi pe care ea îi crezuse odată destul de solizi ca să poată sta pe ei, la ploaia şi la cerul albastru şi la frunzele cenuşii-verzi-albastre, la florile şi muşchiul moale... mai ales la aerul care mirosea ca acasă. Poate că şi Dinte Albastru visa acelaşi lucru de când trecuseră căldurile de primăvară; ea nu se grăbea, era tânără, în primul ei sezon de adult. Dinte Albastru vedea mai limpede lucrurile acum. Uneori jelea. Uneori o făcea şi ea. Dar să stea acolo pentru totdeauna...

Cerul-o-vede, ăsta era numele ei; şi ea văzuse adevăratul cer. Albastrul lui era fals, un strat întins ca o pătură; singurul adevăr era bezna şi chipul marelui Soare strălucind din întuneric. Aveau să ţină minte întotdeauna adevărul. Fără simpatia oamenilor, aveau să se întoarcă în Lumea de Jos, fără speranţă, ţinuţi pentru totdeauna departe de cer. Suprafaţa nu mai era casa lor acum, nu după ce priviseră Soarele.

— Lukas-ii pleacă uneori, îi murmură Dinte Albastru la ureche.

Ea îşi îngropa fruntea în pieptul lui, încercând să uite foamea şi setea, şi nu-i răspunse.

— Arme, spuse o altă voce, aproape de ei. Ne împuşcă şi pierim de tot.

— Nu şi dacă stăm aici, spuse Dinte Albastru, şi facem ce am spus eu.

— Ei nu sunt oamenii noştri, replică Vânjosul cu glas adânc. Fac rău la oamenii noştri, aşa.

— Asta e o luptă de oameni, răspunse Dinte Albastru. Nimic pentru hisa.

O idee. Satin ridică o mână.

— Konstantinii. Luptă de Konstantin, aşa. O să găsim Konstantinii, întrebăm ce să facem. Găsit Konstantinii, găsit şi Cei Bătrâni, aproape de Locul Soarelui.

— Întrebăm Soarele-prietenul-ei! exclamă un altul. Ea trebuie să ştie.

— Unde este Soarele-prietenul-ei ?

Se lăsă tăcerea. Nimeni nu ştia. Cei Bătrâni păstraseră secretul.

— Am s-o găsesc eu.

Vorbise Vânjosul. Se strecură mai aproape, întinse o mână către umărul ei în întuneric.

— Eu merg multe locuri. Vino. Vino.

Ea îşi trase răsuflarea, lipăi nesigură obrazul lui Dinte Albastru.

— Vino, aprobă iute Dinte Albastru, trăgând-o de mână.

Vânjosul se grăbi înainte, tropăind în întuneric. Ei îl urmară, apoi alţii, pe coridoarele şi scările şi locurile strâmte uneori luminate, deseori nu. Unii rămâneau în urmă, pentru că treceau printre ţevi, şi prin locuri reci, şi prin locuri care le ardeau picioarele goale, şi peste maşinării care tunau cu puteri uriaşe.

Dinte Albastru ajungea în frunte, lăsându-i mâna liberă; uneori Vânjosul îl îndepărta şi devenea din nou el conducătorul. Satin se îndoia de faptul că Dinte Albastru ar fi avut vreo idee asupra direcţiei în care mergeau sau căii spre Soarele-prietenul-ei; vizitaseră odată Locul Soarelui şi mai păstra, vag, simţul orientării pe care-l avusese pe pământ; simţea direcţia în care

ar fi trebuit să fie locul acela... în sus: ar fi trebuit să fie la stânga... dar uneori tunelurile nu se îndoiau spre stânga; şi ar fi trebuit. Cei doi masculi continuară, întâi unul, apoi celălalt, până ce ajunseseră amândoi, să gâfâie şi să se împleticească; din ce în ce mai mulţi rămâneau în urmă; până la urmă, cineva dinapoia ei o prinse de mână, se rugă printr-un gest... dar Dinte Albastru şi Vânjosul continuau să meargă, gata să se piardă de grup. Satin părăsi coada grupului şi înainta mai repede, încercând să-i ajungă.

— Gata, se rugă ea când îi ajunse pe treptele de metal. Gata. Hai, noi ne întoarcem. V-aţi rătăcit.

Vânjosul nu avea de gând să cedeze. Gâfâind, urcă şi mai mult; se lipi de Dinte Albastru, dar el şuieră mânios şi îl urmă pe Vânjosul. Nebunia. Nebunia pusese stăpânire pe ei.

— Voi nu arătaţi la mine nimic! boci ea.

Sări disperată şi se grăbi după ei, gâfâind, încercând să-i facă să înţeleagă, dar ei depăşiseră limita raţiunii. Trecură pe lângă panouri şi uşi prin care ar fi putut ieşi în spaţiu deschis; le ignorară pe toate... dar ajunseră într-un loc unde puteau să aleagă, unde ardea o lumină albastră deasupra unei uşi; unde scările se întindeau în toate direcţiile, în sus şi-n jos şi în alte trei sensuri.

— Aici! spuse Vânjosul după o mică ezitare, atingând butoanele uşii luminate. Pe aici e o cale.

— Nu! mormăi Satin.

— Nu! obiectă şi Dinte Albastru, poate venindu-şi în simţiri; dar Vânjosul apăsă primul buton şi se strecură în ecluză când se deschise uşa.

— Întoarce-te! exclamă Dinte Albastru, şi se grăbi să-l oprească.

Înnebunise din pricina rivalităţii, o făcuse doar pentru ea, nu pentru altceva. Intrară după el; uşa se închise în urma lor. O a doua uşă se deschise la comanda Vânjosului şi se făcu lumină – orbiră.

Brusc, armele deschiseră focul şi Vânjosul căzu în prag, răspândind un miros de arsură. Ţipă şi scheună oribil, iar Dinte Albastru se răsuci şi lovi celălalt buton al uşii, trăgând-o cu putere de braţ pe Satin; uşa se deschise stârnind curentul. Vocile oamenilor fură acoperite de strigăte alarmate, reduse la tăcere de închiderea uşii. Ajunseră la trepte şi fugiră, fugiră

orbeşte în jos şi prin căile întunecate, adânc, adânc în întuneric. Îşi trăseseră măştile de pe figură, deşi aerul nu mirosea aşa cum ar fi trebuit. Se opriră din alergare într-un sfârşit, asudând şi tremurând. Dinte Albastru se clătină şi gemu de durere în întuneric; Satin îl cercetă, îi găsi degetele încleştate pe braţ în sus. Linse locul îndurerat, fierbinte şi ars, îl obloji cum putu mai bine, îl cuprinse în braţe şi încercă să-i potolească furia care-l făcea să tremure. Erau pierduţi, amândoi erau pierduţi în întuneric; Vânjosul murise într-un fel îngrozitor, iar Dinte Albastru şuiera de durere şi de furie, cu muşchii încordaţi şi tremurând. După un timp se scutură, o Unse pe obraz, tresări când ea îl cuprinse în braţe.

— O, hai mergem acasă! şopti el. O, hai mergem acasă, Tamutsa-pitan, şi nu mai vedem oameni. Nu maşini, nu câmpuri, nu lucru-de-om, numai hisa mereu şi mereu. Hai mergem acasă !

Ea nu spuse nimic. Dezastrul fusese din pricina ei, se sugerase ideea, Vânjosul o dorise pe ea şi Dinte Albastru se ridicase să înfrunte această îndrăzneală, ca şi cum s-ar fi aflat încă pe dealuri. Fusese vina ei. Până şi Dinte Albastru voia să-şi părăsească visul, nu-şi mai dorea s-o urmeze mai departe. Ochii i se umplură de lacrimi, din pricina îndoielilor, a singurătăţii – mersese prea departe. Se aflau acum în cel mai mare necaz, descoperiseră că trebuiau să urce din nou în locurile pline cu oameni, să deschidă uşa şi să cerşească ajutor şi văzuseră la ce se puteau aştepta. Se strânseră unul în altul şi rămaseră nemişcaţi.

2 6 1

Mallory arăta obosită, privirile îi erau golite de expresie, în vreme ce se plimba fără oprire pe culoarele centralei de comandă, păzită de soldaţi. Damon o privea, sprijinit de o tejghea, şi el obosit şi înfometat; dar asta nu era nimic, îşi spunea el, faţă de felul în care trebuia să se simtă personalul Flotei; care trecuse prin salt, apoi direct la munca urâtă de poliţie; lucrătorii neschimbaţi de la posturile lor păreau răvăşiţi,

mormăiau plângeri timide... dar nu exista vreun alt schimb pentru ei.

— Ai de gând să stai aici toată noaptea? o întrebă el.

Ea îi întoarse o privire rece, nu spuse nimic, se îndepărtă.

O urmărea de câteva ceasuri. Prezenţa ei era prevestitoare de lucruri rele. Avea un fel de a mişca fără zgomot, fără falsă mândrie, având însă pretenţia, poate inconştientă, ca toată lumea să se ferească din calea ei. Aşa şi făceau. Toţi tehnicienii care voiau să se ridice de la locurile lor, făceau acest lucru doar atunci când Mallory mergea pe alt culoar. Nu ameninţase niciodată – vorbise calmă, cel mai mult către soldaţi, despre lucruri cunoscute doar de ei. Uneori, înainte să treacă prea multe ore, fusese o prezenţă plăcută. Dar, neîndoielnic, reprezenta o ameninţare. Cei mai mulţi reprezentau o ameninţare. Cei mai mulţi locuitori ai staţiei nu mai văzuseră de aproape echipamentul militar al lui Mallory şi al trupelor ei; nu atinseseră niciodată o armă cu mâinile lor, îşi puteau descrie cu greu senzaţiile prin care treceau la o astfel de privelişte. Observă trei modele diferite de arme numai în micul sector în care se aflau: pistoale uşoare; unele cu ţevi lungi, puşti grele, toate din plastic negru, cu simetrii vădite; armuri, pentru a reduce arsura unor astfel de arme... şi care dădeau soldaţilor o înfăţişare de maşini ucigaşe, ca şi restul echipamentului. Nu mai păreau oameni. Era imposibil să te simţi liniştit printre ei.

Un tehnician se ridică la capătul îndepărtat al încăperii, privi peste umăr, ca şi cum ar fi vrut să vadă dacă se îndreaptă spre el vreo armă... păşi pe culoar ca pe un teren minat, îi înmâna un mesaj imprimat şi se retrase de îndată. Damon ţinu mesajul în mână fără să-l citească, conştient de interesul pe care-l stârnea lui Mallory. Ea se oprise din plimbare. Damon nu găsi nici o cale să evite atenţia ei, despături hârtia şi o citi.

PSSCIA/ PACKPAKONSTANTINDAMON AU l-l-l-l-l 10.30/ 10/ 4 52/ 21.36 ZP (zi principală)/ 09.36 ZA (zi alternativă)/ START/ ACTELE TALLEY CONFISCATE ŞI TALLEY ARESTAT DIN ORDINUL FLOTEI BIROUL SECURITĂŢII DAT LA ALEGERE DETENŢIA LOCALA SAU INTERVENŢIA MILITARĂ/ TALLEY ÎNCREDINŢAT ACESTUI POST TALLEY CERUT MESAJ TRIMIS FAMILIEI KONSTANTIN/ CERERE ÎNDEPLINITA/ CEREM INSTRUCŢIUNI/CEREM CLARIFICAREA PROCEDURILOR/ SAUNDERSREDONESEC-COM/ TERMINATTERMINATTERMINAT.

Ridică privirea, cu pulsul accelerat, prins între bucuria că nu fusese ceva mai rău şi întristarea pentru ce aflase. Mallory îl privea ţintă, fără să-şi ascundă curiozitatea. Se apropie. Damon se gândi la o minciună, sperând ca ea să nu insiste asupra mesajului şi să nu facă un caz din asta. Se gândi la ce ştia despre ea şi trebui să recunoască: nu avea să scape aşa uşor.

— Un prieten de-al meu este în necaz, spuse el. Trebuie să plec şi să văd ce se întâmplă cu el

— Are probleme cu noi ?

Se gândi să mintă pentru a doua oară.

— Cam aşa ceva.

Ea întinse mâna. Damon nu-i oferi mesajul.

— Poate că sunt în stare să te ajut.

Ochii ei erau reci şi mâna îi rămase întinsă, cu palma în sus.

— Să înţeleg, spuse ea când nu i se dădu satisfacţie, că asta e o problemă a staţiei? Sau să fac alte presupuneri ?

El îi înmâna hârtia; nu avea de ales. Signy o parcurse în grabă, păru foarte mirată, preţ de o clipă, apoi, treptat, expresia i se schimbă.

— Talley, spuse ea. Josh Talley ?

El dădu din cap şi ea îşi ţuguie buzele.

— Un prieten al Konstantinilor. Cum te mai schimbă timpul !...

— A fost Corectat.

Signy clipi.

— La cererea lui, spuse el. A considerat că nu avea de ales, după ce s-a întors de pe Russell.

Ea continuă să-l privească, iar el îşi dori să mai fi fost cineva, care să-i atragă privirea. Corecţia strica totul. O punea într-o situaţie delicată, pe care nu o dorea... şi asta se vedea foarte clar – dosarele acelea de pe staţie.

— Cum se simte? întrebă ea.

Întrebarea i se păru ciudat de nepotrivită şi nu făcu decât s-o privească.

— Sunteţi prieteni, spuse ea. Prieteni, deşi vă aflaţi la poli opuşi. Ori e vorba de un patronaj? El a cerut Corecţia şi dumneata i-ai dat-o; ai terminat ce începuse Russell... mi se pare că te-am ofensat, nu ?

— Aici nu suntem pe Russell !...

Ea zâmbi, un zâmbet pe care ochii îl dezminţeau.

— Cât de frumoasă e lumea, domnule Konstantin, în care poate exista o asemenea sensibilitate! Şi unde există Q... pe aceeaşi staţie. La îndemână amândouă şi administrate de biroul, dumitale. Sau poate că însuşi Q este semnul unei compasiuni prost înţelese. Bănuiesc că dumneata ai creat acest iad prin jumătăţi de măsură. Datorită sensibilităţii dumitale. Acest unionist reprezintă subiectul secret al ruşinii dumitale? Felul în care plăteşti datoria faţă de moralitate... sau poziţia dumitale faţă de război, domnule Konstantin ?

— Vreau să-l scot din detenţie. Îi vreau actele înapoi. El nu mai face politică.

Nimeni nu-i vorbea în felul ăsta lui Mallory. Nimeni. După o clipă lungă de tăcere, privirile ei se desprinseră de ale lui şi, ca o concediere, dădu uşor din cap.

— Garantezi dumneata pentru el ?

— Garantez.

— Ei, în cazul ăsta... Nu. Nu, domnule Konstantin, nu vă duceţi! Nu e nevoie, să mergeţi personal. Am să clarific eu situaţia prin canalele Flotei, am să-l trimit acasă... dacă mă asiguraţi că lucrurile sunt aşa cum le-aţi descris.

— Puteţi vedea dosarele, dacă doriţi.

— Sunt sigură că nu conţin noutăţi.

Făcu un semn abia ghicit cu mâna către cineva din spatele lui. Un fior îi trecu prin şira spinării când îşi dădu seama brusc că avea o armă în spate. Signy se îndreptă către consola com-ului, se aplecă peste tehnician şi făcu legătura cu canalele radio ale Flotei.

— Aici e Mallory. Eliberaţi actele şi persoana lui Joshua Talley din detenţia staţiei. Înştiinţaţi autorităţile în drept, ale Flotei şi ale staţiei. Terminat.

Confirmarea sosi, impersonală şi dezinteresată.

— Aş putea, o întrebă Damon, să-i trimit un mesaj? Are nevoie de nişte instrucţiuni clare...

— Domnule, spuse unul dintre tehnicienii din zonă, apropiindu-se. Domnule...

Konstantin îi privi distrat chipul cuprins de angoasă.

— Un pellian a fost împuşcat, domnule. În verde patru.

I se tăie răsuflarea. Pentru o clipă, mintea îi refuză să funcţioneze.

— E mort, domnule.

Clătină din cap, simţindu-şi stomacul crispat, se întoarse şi o privi pe Mallory.

— Nu au făcut nici un rău. Nici un pellian nu a ridicat vreodată mâna asupra unui om, nici în cazuri extreme, când au fost cuprinşi de panică. Niciodată.

Mallory ridică din umeri.

— Ce e făcut, e bun făcut, domnule Konstantin. Vedeţi-vă de treabă. Cineva a alunecat şi a tras; nu au avut ordin să tragă. E treaba noastră, nu a dumitale. Ai noştri au să aibă grijă de asta.

— Sunt fiinţe inteligente, căpitane.

— Tragem şi în astfel de fiinţe, spuse Mallory neimpresionată. Vedeţi-vă de treabă! am spus. Problema ţine de legea marţială, am s-o rezolv eu.

Nu se mişcă. În tot centrul, feţele se întoarseră către ei, iar luminile pupitrelor clipeau nebăgate în seamă.

— Treceţi la treabă! le ordonă el tăios şi ei se întoarseră imediat. Aduceţi un medic al staţiei în zona aceea !

— Îmi pui la încercare răbdarea, spuse Mallory.

— Pellienii fac parte dintre cetăţenii noştri.

— Cetăţenia este o calitate restrânsă, domnule Konstantin.

— Credeţi-mă – sunt îngroziţi de violenţă. Dacă doriţi haos pe staţia asta, căpitane, băgaţi spaima în pellieni!

Ea rămase pe gânduri, dădu din cap până la urmă, fără să pară supărată.

— Dacă poţi rezolva situaţia, domnule Konstantin, ocupă-te de ea. Şi mergi unde vrei.

Doar atât. Mergi. Privi într-o parte, apoi înapoi, de teamă ca Mallory să nu declanşeze un scandal. Pierduse, lăsase mânia să umbrească partea bună din el... mergi, spusese ea, ca şi cum mândria ei n-ar fi contat.

Se îndepărtă cu sentimentul tulburător că făcuse ceva disperat de periculos.

Lăsaţi-l pe Damon Konstantin să treacă, tuna vocea femeii pe coridoare, şi trupele care ar fi trebuit să-l oprească nu o făcură.

III

Alergă, ieşind din lift la verde patru, flutură actul de identitate şi cartela dinaintea soldaţilor zeloşi care încercau să-l oprească şi trecu. Soldaţii stăteau grămadă, împiedicându-l să vadă ce era în faţă. Fugi către ei şi, când fu oprit cu brutalitate, arătă cartela şi se strecură printre soldaţi.

— Damon.

Auzi vocea Elenei înainte să o vadă, se răsuci şi întâlni braţele ei strecurându-se prin grămada de soldaţi în armuri, o îmbrăţişa uşurat.

— E unul dintre temporari, spuse ea, un mascul numit Vânjosul. Mort.

— Pleacă de aici, îi şopti el, neavând încredere în purtarea soldaţilor.

Privi dincolo de ea. Văzu o baltă de sânge pe podeaua căii de acces. Luaseră pellianul într-un sac-giulgiu, pe o targa. Elene, mână în mână cu el, nu arăta că ar fi avut chef să plece.

— A fost prins între uşi. spuse ea. S-ar putea ca focul de armă să-l fi ucis înainte de asta. Locotenent Vanars, de pe **India**, murmura ea, pentru că un tânăr ofiţer se grăbea spre ei. El e responsabil de unitatea asta.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Damon pe locotenent. Ce s-a întâmplat aici ?

— Domnul Konstantin? O eroare regretabilă. Pellianul a apărut pe neaşteptate.

— Asta e Pell, locotenente, plin de civili. Staţia va dori un raport complet asupra celor întâmplate.

— Pentru siguranţa staţiei dumitale, domnule Konstantin, vă rog să revizuiţi procedurile de securitate. Lucrătorii dumitale au forţat încuietoarea. Din pricina asta, pellianul a fost tăiat în două când s-a închis ecluza de urgenţă. Cineva din afară a deschis uşa interioară. Cât de departe merg aceste tunele? Peste tot ?

— Au fugit, spuse repede Elene, în jos, departe. Sunt, probabil, lucrători temporari şi nu cunosc bine tunelurile. Şi n-au să iasă din nou câtă vreme sunt ameninţaţi cu armele. Vor sta ascunşi acolo până vor muri.

— Ordonaţi-le să iasă! spuse Vanars.

— Nu-i înţelegi pe indigeni, spuse Damon.

— Scoateţi-i pe toţi din tunele, apoi blocaţi-le !

— Sistemele de menţinere a staţiei Pell se află în aceste tunele, locotenente; iar lucrătorii indigeni trăiesc în această reţea, în propriul lor sistem atmosferic. Nu se pot închide tunelele. Am să intru eu acolo, rosti către Elene. Poate că o să-mi răspundă.

Ea îşi muşcă buzele.

— Am să rămân aici, spuse ea, până ce te întorci.

— Nu-i plăcea. Nu era un loc prielnic. Aruncă o privire către Vanars.

— S-ar putea să-mi ia ceva timp. Pellienii nu sunt o problemă de ignorat. Sunt înspăimântaţi şi pot fugi în locuri în care să şi moară, ne pot produce necazuri. Dacă am vreun necaz, contactaţi autorităţile staţiei, nu trimiteţi trupe înăuntru: noi putem să ne înţelegem cu ei. Dacă se mai descarcă vreo armă în apropierea lor, s-ar putea să nu mai avem un sistem de menţinere, domnule. Sistemul nostru de suport al vieţii este legat de al lor, e un sistem într-un echilibru precis.

Vanars nu spuse nimic. Nu reacţiona, Nu putea şti dacă raţiunea însemna ceva pentru el sau pentru ceilalţi. Strânse mâna Elenei, se retrase şi îşi făcu drum cu umerii printre soldaţii în armuri, încercând să evite balta întunecată de sânge, atunci când deschise uşa cu ajutorul cartelei.

Uşa alunecă într-o parte, se închise înapoia lui, declanşând schimbul automat de gaze. Întinse mâna după masca de respirat care spânzura întotdeauna la dreapta intrării în asemenea încăperi, o trase pe figură înainte ca efectul să devină supărător. Răsuflarea lui se preschimbă într-un şuierat pe care îl asocia inconştient cu prezenţa pellienilor, răsunând puternic în încăperea cu pereţi metalici. Deschise uşa interioară şi, de departe, se auzi ecoul. În locul în care se afla, lumina era albastră, slabă, se opri să descuie compartimentul de lângă uşă şi să scoată o lanternă. Raza puternică pătrunse în întuneric, până la o plasă de oţel.

— Pellieni! strigă el, stârnind ecouri în adânc.

Simţi răcoarea din clipa în care trecu de uşă şi o închise în urma lui, stând pe platforma centrală din care plecau trepte în toate direcţiile.

— Pellieni! Sunt Damon Konstantin! Mă auziţi? Strigaţi dacă mă auziţi !

Ecourile se stinseră încet, în adâncime.

— Pellieni ?

Un mormăit ajunse la el din întuneric, un ecou care îi încreţi pielea. O dovadă de mânie ?

Merse mai departe, ţinând lampa într-o mână, balustrada subţire cu cealaltă, se opri şi ascultă.

— Pellieni ?

Ceva mişcă în adâncul întunecat. Paşi moi sunară slab pe metal, departe în jos.

— Konstantin? şopti o voce străină. Om-Konstantin ?

— Sunt Damon Konstantin. chemă el din nou. Vă rog să urcaţi. Nu sunt arme. Sunteţi în siguranţă !

Rămase nemişcat, simţind tremurul uşor al schelăriei sub paşii care se apropiau din întuneric. Auzi o răsuflare şi ochii îi prinseră o lumină venind de jos, lucind ca o iluzie. I se păru că vede fulgerarea unui trup îmblănit şi o altă lucire de ochi. Rămase liniştit, un om fragil în acele locuri întunecate. Nu erau primejdioşi... dar nimeni nu-i atacase până acum cu arme.

Ei veniră, siluetele lor mai limpezi în lumina lămpii pe care o ţinea în mână, târându-se şi luptând să urce ultimul etaj, gâfâind, unul rănit şi celălalt cu ochii măriţi de groază.

— Omule-Konstantin. spuse cel din urmă cu voce tremurată. Ajutor, ajutor, ajutor.

Întinseră mâinile spre el, rugător. Aşeză lampa pe grătarul pe care stăteau şi îi primi în braţe ca pe nişte copii, îl mângâie cu grijă pe mascul pentru că braţul îi sângera puternic; Dinte Albastru îşi arătă colţii cu un mârâit înfricoşat.

— E bine, îi linişti el. Sunteţi în siguranţă, sunteţi în siguranţă acum. Vă scot de aici.

— Speriaţi, omule-Konstantin.

Femela mângâie umărul tovarăşului ei şi se uită de la unul la altul cu ochi rotunzi, umbriţi.

— Toţi ascunşii plecat fără găsit cale.

— Nu te înţeleg.

— Mai mulţi, mai mulţi noi, mori foame, mori frică. Roagă ajutat noi.

— Cheamă-i !

Satin îl mângâie din nou pe mascul, un gest elocvent de îngrijorare. Masculul îi şopti ceva de neînţeles, o împinse; ea întinse o mână şi-l atinse pe Damon.

— Am să aştept, o asigură Damon. Aştept aici. Totul e bine.

— Iubesc la tine, spuse ea dintr-o răsuflare şi coborî împleticindu-se, cu paşii răsunând pe metal, se pierdu imediat în beznă.

După încă o clipă, în adâncuri se auziră scheunături şi strigăte dublate de ecou; alte voci se treziră în alte locuri, voci de masculi şi femele, cu tonalităţi grave sau ascuţite, până ce adâncurile şi bezna se umplură de vacarm. Un scheunat se făcu auzit aproape: masculul strigă ceva în jos.

În tăcerea care urmă se auzi zgomot de paşi pe metal mult dedesubt, chemări stârnind când şi când ecouri ascuţite şi mormăieli înfricoşătoare. Femela veni în fugă înapoi, să mângâie umărul tovarăşului ei şi să-i atingă mâinile.

— Eu Satin, aşa numit. Fă la el bine, omule-Konstantin !

— O să trebuiască să treceţi pe uşă câte puţini o dată, înţelegeţi, atenţie la uşă !

— Ştiu uşa, spuse ea. Eu cu grijă. Du-te, du-te, eu aduc ei.

Se grăbea deja să coboare. Damon cuprinse cu un braţ masculul şi îl aduse la uşă, îi trase masca pe figură, pentru că pellianul era ameţit de şoc, mârâia de durere, dar fără să încerce să se smulgă sau să lovească. Următoarea uşă se deschise, spre lumină şi oamenii înarmaţi, iar pellianul se aruncă în braţele lui, mârâi şi scuipă, ţipă să fie strâns la piept ca să se liniştească. Elene era acolo, trecând printre soldaţi, întinzând mâinile în ajutor.

— Daţi soldaţii înapoi! şuieră Damon, orbit de lumină şi incapabil să-l distingă pe Vanars. Plecaţi din drum! Nu îndreptaţi armele spre ei !

Îl lăsă pe mascul jos, lângă perete, şi Elene chemă medicul.

— Retrageţi soldaţii de aici! strigă Damon din nou. Lăsaţi-i în seama noastră !

Se auzi un ordin. Spre marea lui uşurare, soldaţii de pe **India** porniră să se retragă şi pellianul rămase liniştit, gemând ca să convingă medicul îngenunchiat lângă trusa lui să se ocupe de braţul rănit. Damon îşi smulse masca pufnind, strânse mâna lui Elene când ea se lăsă pe vine lângă el. Aerul cu miros de sudoare îl înspăimânta pe masculul căzut moale ca o masă inertă.

— Numele lui e Dinte Albastru, spuse medicul, verificându-i plăcuţa.

Notă ceva scurt şi începu cu blândeţe să-i oblojească rănile.

— Arsuri şi hemoragie. Minore, în afară de şoc.

— Băut, rugă Dinte Albastru, şi întinse mâna către trusă. Medicul o îndepărtă şi-i promise că-i dă apă, imediat ce va primi.

Uşa se deschise, permiţând ieşirea unei duzini de pellieni. Damon se ridică, citind panica în privirile lor.

— Eu sunt Konstantin, spuse el imediat, pentru că numele lui era important pentru pellieni.

Îi întâmpină cu braţele deschise, se lăsă îmbrăţişat de pellienii asudaţi, ameţiţi de şoc, strângeri blânde ale braţelor lor puternice şi îmblănite. Elene îi primi la fel, şi într-o clipă o altă încărcătură se revărsă înăuntru; grămada umplu coridorul şi depăşi ca număr soldaţii care se retrăseseră la capătul holului. Pelienii aruncau priviri temătoare în direcţia lor, dar se ţineau laolaltă. Un alt grup îşi făcu apariţia, în care şi prietena lui Dinte Albastru, scheunând neliniştită până ce îl găsi. Vanars se apropie fără teamă de potopul de blană maronie.

— Aţi cerut să fie duşi într-o zonă sigură de îndată ce se poate, spuse Vanars.

— Foloseşte-ţi com-ul şi eliberează trecerea până la rampele de urgenţă, de la patru la nouă, către docuri ! spuse Damon. Acolo au condiţii acceptabile. Îi vom escorta pe drumul de întoarcere. E calea cea mai rapidă şi mai sigură pentru toţi.

Nu aşteptă comentariile lui Vanars şi întinse o mână către pellieni.

— Veniţi! spuse el, şi ei se liniştiră şi începură să meargă.

Dinte Albastru, cu braţul înfăşurat într-un bandaj alb, se foi, neliniştit că avea să fie uitat acolo, şi chirăi ceva către ceilalţi. Satin i se alătură şi vacarmul porni din nou printre indigeni. Damon porni de mână cu Elene, iar pellienii merseră lângă ei şi înapoia lor, bucuroşi şi iuţi, cu şuieratul caracteristic venind din măştile de respirat. Gărzile răspândite de-a lungul drumului stăteau foarte liniştite, văzându-se brusc în minoritate, iar pellienii sporovăiau din ce în ce mai liber pe măsură ce se apropiau de capătul holului; intrară pe rampa îngustă, spiralată, care ducea la uşile nivelului nouă. Pe când coborau, un braţ se înfăşură, din stânga, in jurul taliei lui Damon. Întoarse privirea şi

îl văzu pe Dinte Albastru. Împreună cu Satin, aşa încât ajunseră jos toţi patru în acelaşi rând, o tovărăşie ciudată... cinci, pentru că un altul o luase de mână pe Elene dinspre dreapta. Satin strigă ceva. Un cor îi răspunse. Strigă din nou, stârnind ecouri în sus şi-n jos; şi din nou corul răsună, odată cu zgomotul paşilor pe trepte. Un altul strigă din spate şi vocile îi răspunseră; şi din nou. Damon strânse mâna Elenei, şi ea se încorda imediat, alarmată de această purtare, dar pellienii păreau mulţumiţi să meargă alături de ei, strigând ceva care începuse să semene cu un cântec de marş.

Năpădiră în verde nouă şi coborâră pe hol... intrară în docuri cu strigăte puternice şi răsunet de ecouri. Linia soldaţilor care păzeau accesul la nave se agită, dar rămase pe loc.

— Rămâneţi lângă mine le ordonă cu asprime Damon tovarăşilor lui şi ei îl ascultară, trecând pe orizontul care se curba în sus către zona lor şi răspândindu-se de acolo care încotro.

— Mergeţi! le spuse el. Mergeţi şi amintiţi-vă să fiţi atenţi! Nu speriaţi oamenii care au arme.

Se aşteptase ca ei să fugă, să zburde liberi aşa cum începuseră să facă în preajma lui. În schimb, veniră unul câte unul şi arătară că doreau să-l îmbrăţişeze pe el şi pe Elene, tandri, aşa că despărţirea dură ceva mai multă vreme.

Ultimii, Satin şi Dinte Albastru, îi îmbrăţişară şi îi spuseră.

— Iubesc la voi, spuse Dinte Albastru.

— Iubesc la voi, spuse la rândul ei Satin.

Nici o vorbă, nici o întrebare despre mort.

— Vânjosul s-a pierdut, le spuse Damon, deşi era sigur din pricina arsurii lui Dinte Albastru că erau şi ei pe undeva implicaţi în această problemă. E mort.

Satin dădu din cap a înţelegere.

— Tu trimite la el acasă, omule-Konstantin.

— O să-l trimit, promise el.

Oamenii care mureau nu aveau parte de înmormântare. Nu aveau legături puternice cu suprafaţa de sub ei sau cu oricare alta şi asta îi deranja oarecum, dar fără să devină un inconvenient. Sau era un inconvenient, dar asta însemna să mori departe de casă.

— Am să am grijă.

— Iubesc la voi, spuse ea solemn şi îl îmbrăţişa a doua oară, îşi lăsă mâna foarte uşor pe pântecul lui Elene şi se îndepărtă cu Dinte Albastru, întâi la pas, apoi fugind către uşa ce se deschidea spre tunelele lor.

Elene rămase cu senzaţia mâinii ei pe pântec şi îl privi uimită.

— De unde ştie ea? întreba Elene râzând curioasă.

Gestul îl tulburase şi pe el.

— Se vede puţin, spuse Damon.

— Pentru unul ca ei ?

— Pellienii nu se umflă, răspunse el, şi, privind dincolo de ea, către docuri, către liniile de soldaţi: Hai să mergem. Nu-mi place zona asta.

Ea se uită într-acolo, la soldaţi şi la grupurile mai ferite care erau împânzite pe orizontul curbat în sus al docurilor, lângă baruri şi restaurante. Negustori, atenţi la soldaţi, într-un doc care le fusese luat.

— Negustorii au stăpânit locul ăsta de la începuturile staţiei Pell, spuse ea, cu barurile şi hanurile lui. Stabilimentele se închid şi asta n-o să placă trupelor lui Mazian. Echipajele transportoarelor şi soldaţii lui Mazian... într-un singur bar, într-un singur hotel – ar fi bine ca securitatea staţiei să fie puternică atunci când trupele astea au să fie lăsate libere.

— Haide! spuse el, luând-o de braţ. Vreau să te scot de aici. Să fugim, să ieşim afară pe coridor cu pellienii...

— Tu unde ai fost? îi aruncă ea drept răspuns. Jos, în tuneluri !...

— Le cunosc.

— La fel cum cunosc şi eu docurile.

— Până la urmă, ce făceai acolo, în patru ?

— Eram aici când am auzit apelul; i-am cerut lui Keu un permis şi l-am căpătat, mi-a dat un locotenent de-al lui să mă conducă la birourile docurilor; îmi făceam treaba, şi când a venit apelul prin com-ul Flotei, l-am oprit pe Vanars, înainte să mai fie cineva împuşcat.

El o strânse în braţe recunoscător, păşi cu ea pe curbă până în albastru nouă, unde priveliştea era alta: grupe de soldaţi în intersecţii şi niciuna pe coridoare.

— Josh! spuse el brusc, dând drumul mâinii ei.

— Ce ?

El păstra acelaşi pas, se îndreptă către lift, se controla după acte în buzunar, dar trupele Indiei peste care dădură îi lăsară să treacă.

— Josh a fost prins. Mallory ştie că-i aici.

— Şi ce ai de gând să faci ?

— Mallory a fost de acord să-l elibereze. Poate că deja au făcut-o. Trebuie să verific comp-ul şi să văd unde se află, în detenţie sau înapoi în apartamentul lui.

— Ar putea dormi la noi.

Nu răspunse nimic, rămase pe gânduri.

— Care dintre noi, spuse ea, ar putea altfel dormi liniştit ?

— Nici cu el în preajmă nu se doarme prea mult. O să fim înghesuiţi în apartament. Mai rămâne să-l luăm în pat cu noi.

— Şi ce dacă, am mai dormit la înghesuială. Aş mai putea rezista o noapte. Dar dacă soldaţii pun mâna pe el...

— Elene, e ceva dacă staţia înaintează un protest ?

— Asta e altceva, Josh e implicat personal.

— Secrete ?

— Lucruri care nu se pot scoate la iveală. Lucruri pe care Mallory n-ar vrea să fie dezvăluite, mă înţelegi? Ea e periculoasă. Am avut ocazia să stau de vorbă cu ucigaşi recidivişti care aveau mai puţin sânge rece decât ea.

— E un căpitan de Flotă. Asta-i o rasă deosebită, Damon. Întreabă orice negustor. Ştii, probabil că au rude printre negustorii de acolo, dar nu rup formaţia nici măcar să-şi salute propriile lor mame, nu. Ceea ce Flota ia... nu mai dă înapoi. Nu-mi spui nimic nou despre Flotă. Dacă vrem. să facem ceva, ar trebui s-o facem. Acum.

— Dacă-l aducem la noi, riscăm să intrăm în dosarele Flotei...

— Cred că ştiu ce vrei să faci.

Avea şi ea încăpăţânarea ei. Damon reflectă asupra situaţiei, se opri în lift, cu mâna pe buton.

— Cred că e mai bine să-l luăm, spuse el.

— Aşa, spuse ea. Aşa m-am gândit şi eu.

7

I
PELL : SECTORUL ALB PATRU: ORA 22.30

Jon Lukas se plimba nervos prin holurile pustii, în ciuda permisului pe care Keu îl dăduse tuturor celor aflaţi în camera consiliului. Li se promisese că trupele aveau să fie retrase treptat, începând de la răsăritul principal. Trebuia să fie aşa, îşi spuse el. Unii dintre ei erau deja scoşi din tură şi trimişi la odihnă, mai ales cei din echipajele Flotei, acele gărzi fără armură. Era linişte peste tot; nu fusese oprit decât o dată, la ieşirea din lift; se apropie de uşa lui şi folosi cartela să o deschidă.

Prima încăpere era pustie. Fu năpădit imediat de teamă că oaspetele lui nedorit fusese prins; se simţi uşurat atunci când Ban Hale apăru în hol, din bucătărie.

— E bine, spuse Hale şi Jessad ieşi, urmat de cei doi oameni ai lui Hale.

— Era şi timpul, spuse Jessad. Situaţia devenise neplăcută.

— Şi aşa o să rămână, aruncă Jon arţăgos. Trebuie să rămâneţi toţi aici, peste noapte: Hale, Daniels, Clay... nu pot

lăsa să iasă o hoardă de vizitatori pe uşile apartamentului meu sub nasul trupelor. O să plece mâine dimineaţă.

— Flota? întrebă Hale.

— Trupele de pe holuri.

Jon se apropie de masa din bucătărie, privi o sticlă care fusese plină când plecase şi care acum mai avea două degete de lichid. Îşi turnă într-un pahar şi sorbi oftând, cu ochii lucind de oboseală. Merse până la fotoliul lui preferat şi se prăbuşi în el, iar Jessad se aşeză în altul din faţă, dincolo de măsuţa joasă; Hale şi oamenii lui cotrobăiau prin bar, după o altă sticlă.

— Mă bucur că ai fost prudent, îi spuse el lui Jessad. Am fost îngrijorat.

Jessad zâmbi, cu viclenie în ochi.

— Am presupus că aşa o să gândeşti. Că o să cauţi nişte soluţii. Poate că încă mai gândeşti în felul ăsta. Vrei să discutăm ?

Jon se încruntă, aruncă o privire către Hale şi oamenii lui.

— Am mai multă încredere în ei decât în tine şi asta e un adevăr.

— Probabil că te-ai gândit să scapi de mine, spuse Jessad. Şi n-aş fi surprins dacă ai fi preocupat chiar acum mai mult de locul unde s-o faci, decât dacă s-o faci. S-ar putea chiar să mergi până la capăt. Probabil că aşa ai să faci.

Stilul direct îl tulbură.

— De vreme ce ai adus chiar tu vorba, presupun că ai o contraofertă.

Zâmbetul persistă.

— Unu: nu sunt un pericol imediat; ar trebui să te mai gândeşti, Doi: sosirea lui Mazian nu-mi tulbură planurile.

— De ce ?

— Pentru că am acoperire.

Jon ridică paharul la buze şi luă o înghiţitură arzătoare.

— Cum ?

— Când vrei să faci un salt care să te ducă în Adânc, domnule Lukas, o poţi face în trei feluri sigure: să nu arunci prea multe forţe în primul salt de la început... dacă eşti într-o zonă pe care o cunoşti foarte, foarte bine; sau să foloseşti gravitatea unei stele care să te tragă: sau – dacă eşti bun – masa existentă în vreun punct de nul. E o mulţime de gunoi în vecinătatea lui Pell, ştiai asta? Nu foarte mare, dar destul de mult.

— Despre ce vorbeşti ?

— Despre Flota Uniunii, domnule Lukas. Crezi că Mazian nu a avut nici un motiv când s-a hotărât, pentru prima dată în zece ani, să-şi grupeze navele? Pell este tot ce le-a rămas; Flota Uniunii este afară şi aşa cum m-au trimis pe mine, ştiu şi ei unde să vină.

Hale şi oamenii lui se adunară, se aşezară pe sofa şi pe spătarul ei. Jon analiză situaţia – Pell ca zonă de luptă, cel mai prost scenariu posibil.

— Şi ce se va întâmpla cu noi când se va descoperi că Mazian nu poate fi alungat ?

— Mazian poate fi alungat. Iar când vom face asta, nu va mai avea nici o staţie. E terminat; iar noi vom avea pace, domnule Lukas, cu toate avantajele ei. De aceea sunt aici.

— Ascult.

— Oficialităţile trebuie îndepărtate. **Konstantinii** trebuie îndepărtaţi. Vei fi pus în locul lor. Ai destul curaj pentru asta, domnule Lukas, în ciuda relaţiilor voastre? Înţeleg că există între voi un... grad de rudenie: dumneata, soţia lui Konstantin...

Plescăi din buze, înfiorându-se, aşa cum făcea întotdeauna când se gândea la situaţia Aliciei. Nu putea suporta asta. Niciodată nu se împăcase cu situaţia. Aceea nu era viaţă, legată pe veci de maşinării. Nu era viaţă, îşi şterse faţa.

— Nu vorbesc cu sora mea. De ani de zile. E invalidă; Dayin ar fi trebuit să-ţi spună.

— Cunosc situaţia. Vorbesc despre soţul ei, despre fiii ei. Ai curaj, domnule Lukas ?

— Curaj, da, dacă planul stă în picioare.

— Există un om pe staţia asta numit Kressich.

Trase aer printre dinţi, cu paharul din mână sprijinit pe braţul fotoliului.

— Vassily Kressich, consilier ales al sectorului Q. De unde-l ştii ?

— Dayin Jacoby ne-a dat numele lui... consilier al acelei zone. Avem şi noi dosarele noastre. Omul ăsta, Kressich, vine din Q la întâlnirile consiliului. Are un document care-i permite s-o facă, sau e recunoscut după figură ?

— Ambele. Trecerile sunt păzite.

— Şi nu pot fi mituiţi cei care inspectează ?

— Pentru unele treburi, da. Dar sunt orbitali, domnule. Oricine-ai fi, au o reţinere naturală asupra situaţiilor care pot aduce stricăciuni staţiei în care trăiesc. Poţi introduce droguri şi băuturi în Q; dar un om... conştiinţa unui paznic faţă de traficul cu alcool şi instinctul lui de autoapărare sunt două lucruri diferite.

— Deci va trebui să profităm de orice întâlnire cu el, nu-i aşa ?

— Nu aici.

— Depinde de tine. Ca şi un act temporar de identitate. Sunt sigur că în mulţimea de angajaţi credincioşi găseşti pe unul care să-ţi poată aranja ceva, vreun apartament mai aproape de Q...

— Despre ce fel de întâlniri vorbeşti? Şi de ce te interesează Kressich? Omul e lipsit de şira spinării.

— Câţi angajaţi ai, întrebă Jessad, la fel de credincioşi şi demni de încredere ca aceştia de faţă? Oameni care să-şi asume riscuri, care să moară pentru tine? Avem nevoie de ei.

Jon aruncă o privire către Bran Hale, cu răsuflarea tăiată. Apoi privi înapoi.

— Ei bine, Kressich nu-i dintre aceştia, asta ţi-o pot spune.

— Kressich are spate. Cum poate un om să stăpânească monstrul Q fără sprijin?

II

PELL : SECTORUL VERDE ŞAPTE: HANUL NEGUSTORILOR ; ORA 22.41

Com-ul bâzâi. Luminiţa era aprinsă, în semn de apel. Josh o privi din cealaltă parte a camerei, se opri din mers. Îl lăsaseră să plece. „Du-te acasă”, îi spuseseră, şi el aşa făcuse, trecând prin coridoare păzite de poliţie şi de maziani. Ştiau în fiecare clipă unde se află. Deja cineva îl sună în camera lui, deşi abia sosise.

Apelul insistă; lumina roşie rămase clipind. N-ar fi vrut să răspundă, dar ar fi putut fi o verificare din blocul de detenţie, să vadă dacă a ajuns aici. N-ar fi răspuns, dar îi era teamă. Traversă încăperea şi apăsă butonul de răspuns.

— Josh Talley, rosti el în microfon.

— Josh, Josh, aici Damon. Mă bucur să te aud. Eşti bine ?

El se sprijini de perete, trăgându-şi răsuflarea.

— Josh ?

— Sunt bine. Damon, tu ştii ce s-a întâmplat.

— Ştiu. Mesajul tău a ajuns până la mine. Mi-am luat personal responsabilitatea pentru tine. Vii în apartamentul nostru în seara asta. Împachetează-ţi lucrurile de care ai nevoie. Vin să te iau.

— Damon, nu. Nu. Stai deoparte.

— Am rezolvat totul; e în regulă. Nu ne certăm.

— Damon, nu fă asta. O să ţi se treacă la dosar...

— Noi suntem susţinătorii tăi legali, Josh. Asta e deja în dosarul nostru.

— N-o fă.

— Elene şi cu mine suntem pe drum.

Legătura se întrerupse. Îşi şterse fruntea. Nodul pe care-l avea în stomac i se ridică în gât. Nu mai vedea pereţii, nu vedea nimic din ce îl înconjura. Doar metal şi Signy Mallory, cu chip tânăr şi păr argintat de vârstă, cu ochii morţi, mai bătrâni ca orice. Damon, Elene şi copilul pe care şi-l doreau... se pregăteau să rişte totul. Pentru el.

Nu avea nici o armă. Nu ar fi avut nevoie, dacă ar fi fost singur cu ea, aşa cum fusese atunci, în dormitorul ei. Atunci murise pe dinăuntru. Îşi urâse existenţa. Acelaşi fel de paralizie îl cuprindea acum... să lase lucrurile aşa cum erau, să accepte, să primească protecţia care i se oferea; era întotdeauna mai uşor. Nu reprezentase, până atunci, o ameninţare pentru Mallory, pentru că nu şi-o mai amintise.

Se împinse de lângă perete, îşi scoase mâna din buzunar, asigurându-se că actele îi erau acolo. Păşi în hol şi trecu dincolo de cabina fără paznic din faţa hanului spre alte holuri mai largi, pline cu soldaţi. Unul din securitatea locală strigă după el. El continuă să privească ţintă de-a lungul coridorului, spre soldaţi.

— Tu! se auzi strigat, tulburând liniştea holului. Poliţia şi trupele reacţionară, soldatul ridică puşca atât de brusc încât

aproape că apăsase trăgaciul. Josh înghiţi cu greu, arătându-şi mâinile.

— Vreau să vorbesc cu tine.

Arma făcu un semn. El merse cu mâinile date în lături către soldatul în armură şi gura întunecată a ţevii.

— Te-ai apropiat destul, spuse soldatul. Ce-i? Avea însemnul **Atlanticului.**

— Mallory de pe **Norway**, spuse el. Suntem buni prieteni. Spune-i că Josh Talley vrea să vorbească cu ea. Acum.

Soldatul luă o înfăţişare care trăda neîncrederea, apoi se încruntă. Dar îşi aruncă arma în îndoitura braţului şi întinse mâna spre butonul com-ului.

— Mă adresez ofiţerului de servici de pe **Norway**, spuse el. Ai să mergi, oricum, acolo unde vrei, dacă ea te cunoaşte, sau la un interogatoriu, dacă nu.

— O să mă primească, spuse el.

Soldatul apăsă butonul com-ului şi făcu apelul. Răspunsul veni direct în casă, neauzit, dar clar după reacţia ochilor.

— Verifică! făcu soldatul către **Norway**.

Şi, după o clipă :

— Centrala de comandă. Am priceput. Terminat.

Îşi agăţă com-ul înapoi de centură şi gesticula cu arma.

— Continuă să mergi pe hol şi urcă rampa! Soldatul de acolo te va lua în primire şi te va conduce la Mallory.

Porni cu paşi grăbiţi, ştiind că Damon şi Elene aveau să ajungă nu peste mult timp la han.

Îl percheziţionară. Firesc. Îndură pentru a treia oară în ziua aceea, dar de data asta nu-l deranja. Era calm pe dinăuntru, iar lucrurile exterioare nu-l tulburau. Îşi netezi hainele şi urcă însoţit pe rampă, trecând de posturile de la fiecare nivel. La verde doi intrară în lift şi urcară puţin, traversară apoi prin albastru unu. Nici măcar nu-l întrebaseră de acte, abia dacă le priviseră, mai mult să fie siguri că în învelitoare se aflau doar acte.

Străbătură o distantă scurtă pe coridorul acoperit cu covor. În aer se simţea un iz de chimicale. Peste tot, lucrătorii erau preocupaţi să înlăture semnele de orientare. Secţiunea cu pereţi de sticlă din faţă, plină cu echipament de comp şi câţiva tehnicieni, era păzită în mod deosebit. Trupe de pe **Norway**. Îi deschiseră uşa şi îl lăsară să între, însoţit de gărzi, în centrala staţiei, printre rândurile de tehnicieni ocupaţi.

Mallory, aşezată la capătul şirurilor; de console, se ridică să-l întâmpine, îi zâmbi cu răceală, cu figura împietrită.

— Ei bine? spuse ea.

Crezuse că vederea ei nu avea să-l afecteze. Îl afecta. Stomacul i se răsuci.

— Vreau să mă întorc, spuse el pe **Norway**.

— Asta vrei ?

— Nu sunt un orbital; nu aparţin locului ăsta. Cine altcineva m-ar lua la bord ?

Mallory îl privi şi nu spuse nimic. Un tremur începu în genunchiul lui stâng; ar fi vrut să stea jos. L-ar fi împuşcat dacă ar fi făcut vreo mişcare; credea sincer că asta avea să facă. Ticul îi ameninţa expresia feţei, îi tresări în colţul gurii când ea îşi întoarse pentru o clipă privirile într-o parte. Mallory râse, o chicoteală aspră.

— Konstantin te-a pus să faci asta ?

— Nu.

— Ai fost Corectat. Aşa-i ?

Încordarea îi împiedica limba. Dădu din cap.

— Şi Konstantin se face responsabil de buna ta purtare.

Lucrurile mergeau prost.

— Nimeni nu-i responsabil pentru mine, spuse el, bâlbâindu-se. Vreau o navă. Dacă **Norway** e singura posibilitate, atunci am s-o accept.

Se văzu nevoit să o privească direct în ochi; ghicea în ei tot felul de gânduri, lucruri care nu aveau să fie spuse aici, dinaintea soldaţilor.

— L-aţi percheziţionat? întrebă ea gărzile.

— Da, doamnă.

Rămase gânditoare un lung moment, fără să zâmbească, fără să râdă.

— Unde locuieşti ?

— Am o cameră în hanul vechi.

— Ţi-o pun la dispoziţie Konstantinii ?

— Muncesc. Plătesc chiria.

— Ce munceşti ?

— Recuperare de subansamble.

O expresie de surpriză, de batjocură.

— Vreau să ies de acolo, spuse el. Cred că îmi datorezi asta.

Se făcu linişte, simţi o mişcare scurtă înapoia lui. Mallory râse plictisit, uşuratic şi făcu un semn cuiva.

— Konstantin, intră! Vino să-ţi iei prietenul !

Josh se întoarse. Damon şi Elene erau amândoi acolo, roşii în obraji, supăraţi şi cu răsuflarea tăiată. Îl urmăriseră.

— Dacă e confuz, spuse Damon, trebuie dus la spital. Veni şi puse o mână pe umărul lui Josh.

— Haide! Haide, Josh !

— Nu e confuz, spuse Mallory. A venit aici să mă ucidă. Du-l pe prietenul tău acasă, domnule Konstantin. Şi ţine-l sub observaţie, altfel o să mă ocup eu, în felul meu.

Se lăsă o linişte grea.

— O să am grijă, spuse Damon după o clipă.

Degetele sale strânseră umărul lui Josh.

— Haide, hai să mergem !

Josh se mişcă, merse cu el şi Elene, trecură de gărzi şi străbătură coridorul, printre echipele de lucrători, în mirosul de chimicale; uşile centralei se închiseră în urma lor. Niciunul nu rosti vreo vorbă. Strânsoarea lui Damon se mută pe cotul lui; îl duseră la un lift, coborâră scurta distanţă până la cinci. Alte gărzi erau pe holul acela, amestecate cu poliţia orbitală. Trecură neopriţi în sectorul rezidenţial, până la uşa apartamentului lui Damon. Intrară şi închiseră uşa. El rămase aşteptând, în vreme ce Damon şi Elene aprinseră luminile şi îşi scoaseră jachetele.

— Am să trimit după hainele tale, spuse scurt Damon. Hai, simte-te ca acasă !

Nu era primirea pe care o merita. Alese un fotoliu de piele, gândindu-se doar la hainele lui de lucru pătate cu uleiuri. Elene îi aduse o băutură răcoritoare şi el o dădu peste cap, fără s-o guste.

Damon se aşeză pe braţul fotoliului de alături. Nervii începeau să se arate. Josh acceptă situaţia şi găsi un loc la picioare unde să privească.

— Ne-ai ocolit, spuse Damon. Nu ştiu cum ai reuşit să treci de noi, dar ai făcut-o.

— Am cerut să merg acolo.

Deşi ar fi vrut să spună ceva, Damon renunţă. Elene veni şi se aşeză pe canapeaua din faţă.

— Ce aveai de gând? întrebă ca din întâmplare Damon.

— Nu ar fi trebuit să vă implicaţi. Nu voiam să vă implic.

— Ai fugit de noi?

El ridică din umeri.

— Josh – chiar aveai de gând s-o ucizi ?

— Mai târziu. Undeva. Cândva.

Nu găsiră nimic de spus. Până la urmă, Damon dădu din cap şi îşi feri privirile, iar Elene veni în spatele fotoliului în care stătea Josh şi lăsă mâna, cu blândeţe, pe umărul lui.

— N-a mers, spuse Josh până la urmă, împiedicându-se în cuvinte. Totul a mers prost. Mă tem că ea crede acum că voi m-aţi pus. Îmi pare rău. Îmi pare rău.

Mâna Elenei îi mângâie părul, apoi coborî din nou către umăr. Damon se mulţumi să se uite la el ca la un străin.

— Să nu-ţi mai vină în minte, spuse Damon, să mai faci aşa ceva.

— N-am vrut să vă fac vreun rău. N-am vrut să mă luaţi la voi. Gândeşte-te cum le pare lor asta – voi, cu mine.

— Crezi că Mazian conduce staţia asta? Crezi că un căpitan din Flota o să rupă relaţiile cu Konstantinii, de a căror cooperare are nevoie Mazian… doar dintr-o răzbunare personală ?

Reflectă la asta. Argumentul stătea în picioare şi tocmai de aceea era suspicios.

— N-o să se întâmple nimic, spuse Damon. Uită totul! Nici un soldat n-o să intre în apartamentul ăsta, poţi fi sigur. Doar să le ceri iertare pentru ce-ai vrut să faci. Şi să stai pe-aproape. Înţelegi? Cel mai rău lucru pe care poţi să-l faci e să le dai un pretext. Josh, Mallory a dat ordinul să te scoată din detenţie. Eu i-am cerut. A făcut-o pentru a doua oară… ca o favoare. Să nu te bazezi că o s-o faci şi a treia oară.

El scutură din cap.

— Ai mâncat astăzi ?

Rămase o clipă confuz, în sfârşit se gândi la pachetul pe care-l lăsase în hală, îşi dădu seama că măcar o parte din răul pe care-l simţea era din pricina foamei.

— Am sărit peste prânz, spuse el.

— Am să-ţi aduc nişte haine de-ale mele care să ţi se potrivească. Spală-te, odihneşte-te! O să ne întoarcem în apartamentul tău mâine dimineaţă şi o să luăm lucrurile de care ai nevoie.

— Cât o să stau aici? întrebă el, întorcând capul ca să se uite la Elene şi înapoi la Damon.

Locul era strâmt. Îşi dădea seama de deranj.

— Nu pot să mă mut la voi.

— Ai să stai aici până ai să fii în siguranţă, spuse Damon. Dacă o să trebuiască să facem alte aranjamente, o să le facem. În timpul ăsta am să-ţi revizuiesc actele sau o să găsesc vreo scuză, am să motivez că lucrezi în biroul meu pentru următoarele câteva zile:

— Nu mă întorc la atelier ?

— După ce se liniştesc lucrurile. În timpul ăsta n-o să te scăpăm din ochi. O să-i facem să înţeleagă că va trebui să creeze un incident major ca să se poată atinge de tine. Am să-l anunţ şi pe tata, pentru ca nimeni de la birouri să nu fie luat prin surprindere de vreo cerere. Numai, te rog, nu provoca nimic!

— Nu, încuviinţă el.

Damon arătă cu bărbia către hol. Josh se ridică şi îl urmă pe Damon, cotrobăi prin teancul de haine din dulapurile de lângă baie. Intră în baie, se spălă şi se simţi mai bine, curăţat de amintirea celulei de detenţie, înfăşurat în halatul moale pe care i-l dăduse Damon; ieşi în aroma cinei care se pregătea.

Mâncară, înghesuindu-se la masă, schimbară impresii despre cele ce se petreceau în sectoare. În sfârşit, putea vorbi fără teamă, coşmarul se terminase şi nu mai era singur.

Alese colţul îndepărtat al bucătăriei, îşi făcu un culcuş pe podea din grămada de aşternuturi pe care i le întinsese Elene. „Mâine o să facem rost de un pat de” campanie”, îi promise ea, „Sau, măcar, un hamac”. Se aşeză, îi auzi culcându-se în sufragerie şi se simţi în siguranţă, crezând în sfârşit ceea ce-i spusese Damon... că se afla într-un refugiu în care nici măcar Mazian nu putea ajunge.

STAŢIA DE JOS : SONDA DE ATERIZARE AFRICA.
BAZA PRINCIPALĂ, ORA 24.00 ZP ; ORA 12.00 A ; ZIUA LOCALA

Emilio se lăsă pe spate în scaun şi înfruntă hotărât încruntarea lui Porey, aşteptă, în vreme ce căpitanul speriat făcea câteva note referitoare la dosarul de dinaintea lui, după care îl împinse înapoi peste masă către el. Emilio îl luă, răsfoi cererea de provizii şi dădu încet din cap.

— Va dura ceva timp, spuse el.

— Pentru moment, spuse Porey. Eu doar fac rapoarte şi acţionez după instrucţiuni. Tu şi personalul tău nu cooperaţi. Continuaţi cât aveţi chef !

Stăteau în zona strâmtă rezervată personalului – din nava lui Porey, cu punte plană, proiectată pentru zboruri scurte. Porey îşi luase partea de aer pellian, se săturase de domurile lor, de praf şi noroi şi se retrăsese în nava lui dezgustat, chemându-l pe el în loc să-l viziteze în domul principal. I-ar fi stat bine, dacă şi-ar fi luat şi trupele: dar nu o făcuse. Soldaţii erau încă afară, mascaţi şi înarmaţi. Refugiaţii Q şi rezidenţii lucrau pe câmp tot sub ameninţarea armelor.

— Şi eu primesc instrucţiuni, spuse Emilio şi acţionez pe baza lor. Cel mai bun lucru pe care-l putem face, căpitane, este să înştiinţăm ambele părţi despre situaţie, iar cererile dumneavoastră rezonabile vor fi onorate. Amândoi avem ordinele noastre.

Un om rezonabil ar fi fost conciliator. Porey nu. Se încruntă. Poate că nu-i plăcuse ordinul care-l trimisese în Lumea de Jos; poate că ăsta era expresia lui naturală. Se vedea că dormise puţin, intervalul scurt la care se schimbau trupele afară arăta că nu veniseră odihniţi – erau, poate, un echipaj alternativ.

— Nu te grăbi, repetă Porey, şi era evident că avea să-şi amintească de timpul pierdut – în ziua în care va putea să facă ce dorea el.

— Până la plecarea dumneavoastră, spuse Emilio, se ridică şi plecă.

Gărzile îl lăsară să treacă, să coboare pe coridorul scurt şi cu liftul către burta navei, unde ieşirea era protejată cu o ecluză de atmosfera pelliană. Îşi trase masca şi merse pe rampa care ieşea în vântul rece.

Încă nu trimiseseră trupe de ocupaţie către celelalte tabere. Ştia că ar fi vrut, dar forţele le erau limitate, iar în locurile acelea nu existau terenuri de aterizare. în ceea ce privea cererea lui Porey pentru provizii, trebuia să recunoască în sinea lui că putea face rost de cantitatea cerută; îi secătuia pe ei, secătuia şi staţia, dar după ce fuseseră inspectate domurile avariate şi golite, avuseseră parte de o scădere a cerinţelor Flotei până la un nivel tolerabil.

„Situaţia se îmbunătăţeşte”, fusese cel mai recent mesaj al tatălui său. „Nu se plănuieşte nici o evacuare. Flota vede în Pell o bază permanentă”.

Nu erau veştile cele mai bune. Nu erau nici cele mai proaste. Toată viaţa se gândise la război ca la o datorie pe care trebuiau s-o plătească într-o zi, în vreo generaţie. Ştiuse că Pell nu putea să-şi păstreze neutralitatea pentru vecie. Câtă vreme fuseseră cu ei agenţii Companiei sperase, fără rost, că vreo forţă din afară să fie pregătită să intervină. Nu fusese aşa, în schimb, le venise pe cap Mazian, care pierdea un război pe care Pământul nu-l mai putea finanţa, care nu era în stare să apere o staţie care ar fi putut să-l finanţeze, care nu ştia nimic despre Pell şi căruia nu-i păsa în nici un fel de echilibrul delicat din Lumea de Jos.

„Unde sunt pellienii ?” întrebaseră trupele. „Speriaţi de străini”, li se răspunsese. Nu se vedea nici urmă de ei. Nu plănuise să se vadă. Strecură cererea lui Porey în buzunarul hainei şi urcă pe cărare, peste deal. Putea vedea trupele stând ici şi colo printre domuri, cu puştile la vedere; putea vedea lucrătorii pe câmpuri, trimişi la muncă indiferent de orar, vârstă sau stare de sănătate. Trupele erau la moară, la staţia de pompare. Puneau întrebări lucrătorilor despre normele de producţie. Nu ajunseseră să pună în pericol varianta lor: staţia absorbise ceea ce produseseră. Erau atâtea nave, atâtea staţii orbitale ale negustorilor. Nu credea că Mazian va începe să alunge negustorii şi să le ia proviziile... nu când erau atât de numeroşi.

Dar Mazian – îl chinuia acest gând – nu păcălise atâta vreme Uniunea ca să poată fi păcălit de Emilio Konstantin. Puţin probabil.

Merse pe cărarea care ducea la podul din vale, urcă din nou, către birouri. Văzu uşa deschizându-se, o văzu pe Miliko ieşind, aşteptându-l să ajungă, cu părul ei negru răvăşit de vânt, cu braţele înfăşurate în jurul trupului, să se apere de răcoarea zilei. Dorise să meargă la navă cu el, se temuse să-l lase singur în mâinile lui Porey, fără martori. O convinsese până la urmă. Acum ea se apropia, coborând dealul, iar el făcu semn cu mâna, ca s-o înştiinţeze că era atât de bine pe cât se aşteptaseră.

Erau încă la conducerea bazei din Lumea de Jos.

9

ALBASTRU UNU : 10/5/52 ; 09.00

Un soldat făcea de gardă la colţ. Jon Lukas ezită o clipă, dar asta avu darul de a atrage atenţia. Soldatul coborî mâna lângă pistol. Jon înainta nervos, cu cartela în mână, i-o întinse, iar soldatul – greoi, cu pielea întunecată – i-o luă şi se încruntă în timp ce o cercetă.

— Ăsta-i un permis de consiliu, spuse Jon. Permis de vârf.

— Da, domnule, spuse soldatul.

Jon îşi luă cartela înapoi, porni către intersecţie, cu senzaţia că soldatul încă îl mai privea din spate.

— Domnule?

Se întoarse.

— Domnul Konstantin este la birou, domnule.

— Soţia lui e sora mea.

Se lăsă un moment de linişte.

— Da, domnule, spuse moale soldatul şi deveni din nou statuie.

Jon se întoarse şi se îndepărtă.

Angelo făcuse bine, gândi el cu amărăciune, că nu se înghesuise aici, că nu cedase din spaţiul lui de locuit. Tot capătul holului, de la intersecţie, era al lui Angelo.

Şi al Aliciei.

Se opri la uşă, ezită, cu stomacul strâns. Ajunsese. Acolo era un soldat care avea să-i pună întrebări, să facă caz de comportamentul lui neobişnuit. Nu avea cale de întoarcere. Apăsă com-ul. Aşteptă.

— Cine? întrebă o voce subţire, mirându-l. Cine tu ?

— Lukas, spuse el. Jon Lukas.

Uşa se deschise. O pelliană uscăţivă, cu blana sură. se încruntă la el în sus cu ochii încercănaţi.

— Eu Lily, spuse ea.

Trecu pe lângă ea, împingând-o, păşi înăuntru şi privi împrejur în sufrageria luminată slab, la mobila scumpă, la lux, la spaţiu. Lily se opri în faţa lui, neliniştită, lăsând uşa să se închidă. El se întoarse, cu ochii atraşi de lumină, văzu o încăpere cu podea albă, cu ferestre iluzorii deschizându-se către spaţiu.

— Ai venit vede la ea? întrebă Lily.

— Spune-i că sunt aici.

— Eu sun...

Bătrâna pelliană se aplecă, se îndepărtă cu pas şchiopătat, împiedicat. Locul era liniştit, cuprins de o tăcere de

moarte. Aşteptă în sufrageria întunecată, negăsind ce să facă cu mâinile, cu stomacul deranjându-l din ce în ce mai mult.

Se auziră voci din cameră.

— Jon, auzi el în mijlocul discuţiei.

Vocea Aliciei. Cel puţin era una omenească. Tremura, se simţea rău fizic. Nu ajunsese niciodată în aceste încăperi. Niciodată. O văzuse pe Alicia de la distanţă, micuţă, ofilită, trup pe care îl menţineau în viaţă maşinăriile. Acum venise. Nu ştia de ce – ba ştia. Să afle care era adevărul – să ştie – dacă putea să se trateze cu Alicia; dacă merita o astfel de viaţă. Toţi aceşti ani – fotografiile, imaginile reci transmise cu care putea uneori vorbi; dar să se afle în aceeaşi cameră, să o privească în ochi şi să discute cu ea...

Lily se întoarse, cu mâinile împletite, se plecă.

— Tu vii, tu vii acum !

Porni. Ajunse la jumătatea distanţei către încăperea albă; sterilă şi tăcută şi stomacul i se înnodă. Brusc se opri şi porni spre ieşire.

— Tu vii ?

Vocea bătrânei îl urmărea.

— Tu vii, domnule ?

Atinse întrerupătorul şi plecă, lăsând uşa să se închidă înapoia lui, trase în piept aerul răcoros, mai liber al holului.

Se îndepărtă pe locul acela, de Konstantini.

— Domnule Lukas! făcu soldatul de pază când ajunse la colţ, cu ochii întrebători şi curioşi din politeţe.

— Dormea, spuse el, înghiţi în sec, continuă să meargă, încercând cu fiecare pas să-şi scoată din minte apartamentul acela şi camera albă.

Îşi aminti de o copilă, de o fată, de altcineva. Păstră imaginea aceea.

10

I
PELL: SECTORUL ALBASTRU UNU;
CAMERA DE CONSILIU; 16/6/52; ORA 14.00

Consiliul se terminase devreme, rezolvaseră situaţiile care le fuseseră prezentate, avându-l pe Keu de pe **India** ca martor încruntat la spusele şi faptele lor, nemişcat ca o stâncă, aruncând o umbră de gravitate dezbaterii, în această a treia zi a crizei, Mazian îşi anunţase pretenţiile şi ele fuseseră acceptate.

Kressich îşi adună notiţele şi coborî de pe rândul cel mai de sus în centrul încăperii, întârzie lângă masă, rezistând scurgerii mulţimii, privi anxios către Angelo Konstantin, care se întreţinea cu Nguyen, Landgraf şi alţi câţiva reprezentanţi. Keu stătea încă la masă, ascultând cu faţa lui ca o mască de bronz. Se temea de Keu... se temea să ridice problema de faţă cu el.

Continuă, apropiindu-se cât mai mult, ca să atragă atenţia, chiar dacă ştia că nu este dorit în compania lui Konstantin; era doar un reprezentant Q. În vreme ce Konstantin îşi termina discuţia cu ceilalţi, Kressich îl privi intens, ca să-i arate că îi dorea atenţia.

În sfârşit, Konstantin îl observă, se feri o clipă să-i arate intenţia lui de a pleca împreună cu Keu, pentru că acesta din urmă se şi ridicase.

— Domnule, spuse Kressich. Domnule Konstantin...

Scoase din dosarul lui o hârtie pe care o pregătise, o întinse către Konstantin.

— Am facilităţi limitate, domnule Konstantin. În zona mea nu am acces la comp şi imprimantă. Ştiţi asta. Situaţia de acolo...

Îşi umezi buzele, conştient de încruntarea lui Konstantin.

— Biroul meu a fost aproape devastat ieri noapte. Vă rog, domnule, îmi pot asigura cetăţenii... că repartizările către suprafaţă vor continua ?

— Asta se negociază, domnule Kressich. Staţia face toate eforturile ca să readucă procedurile la normal; dar programele au fost revizuite; politica şi direcţiunile au fost revizuite.

— E singura noastră speranţă.

Evită privirea lui Keu, îşi păstra ochii fixaţi pe Konstantin.

— Fără asta... nu mai avem nici o speranţă. Oamenii noştri vor să meargă în Lumea de Jos. În Flotă. Oriunde sunt luaţi. Numai să li se accepte cererile. Trebuie să vadă că există o speranţă să scape de acolo. Vă rog, domnule !

— Ce-i asta? întrebă Konstantin, ridicând hârtia la vedere.

— O notă de plată pe care nu am avut posibilitatea să o reproduc pentru a fi luată în discuţie de către consiliu. Sper că personalul dumneavoastră...

— Privind cererile.

— Privind asta, domnule.

— Programul rămâne, întrerupse Keu cu răceală discuţia.

— Vom încerca, spuse, Konstantin, punând hârtia printre celelalte. Nu pot pune asta în discuţie, domnule Kressich. Înţelege. Până ce nu se rezolvă principalele probleme, la alte nivele. Voi fi nevoit să o ţin în rezervă şi te rog mult să nu aduci vorba despre problema asta mâine, deşi ai putea. Dezbaterile publice ar putea să deranjeze negocierile. Eşti un om cu

experienţă în guvernare, mă înţelegi. Te rog să ridici problema în altă şedinţă... eu, bineînţeles, am să-mi pun personalul să studieze nota asta şi celelalte, privind repartizarea personalului, înţelege poziţia mea, domnule !

— Da, domnule, răspunse el, cu durere în suflet. Mulţumesc.

Se întoarse. Sperase, un pic. Sperase că va avea şanse de a apela la ajutorul staţiei, la securitate, la protecţie. Nu voia felul de protecţie pe care i-o oferea Keu. Nu îndrăznise s-o ceară. Văzuseră ce înseamnă blândeţea pentru Flotă, în persoanele lui Mallory Sung şi Kreshov. Aveau să vină trupe; primul lucru pe care aveau să-l facă avea să fie distrugerea organizaţiei lui Coledy; securitatea lui; toată protecţia pe care o avea.

Ieşi în foaierul camerei de consiliu, trecu de statuile cu figuri batjocoritoare, uimite, din Lumea de Jos, de uşile de sticlă, până ajunse în hol şi, lăsat în pace de gărzi, se îndreptă către liftul care avea să-l ducă la al nouălea nivel albastru, acasă, înapoi în Q.

Traficul părea acum aproape normal pe coridoarele din staţia principală, mai slab ca de obicei, pentru că orbitalii se întorseseră la lucru şi chiar dacă se deplasau liberi, o făceau cu grijă; nimeni nu avea tendinţa să întârzie pe drum.

Cineva îl îmbrânci. O mână o întâlni pe a lui, îi apăsă o cartelă în palmă. Se opri, zărind vag silueta unui bărbat, o figură pe care nu se obosi să o desluşească. Cuprins de groază, rezistă impulsului de a privi în jur. Se prefăcu a-şi aşeza hârtiile în mapă, continuă să meargă şi ceva mai departe, pe hol, examina cartela: o cartelă de acces, cu un punct de bandă magnetică pe suprafaţa sa: verde nouă 0434. O adresă. Continuă să păşească, lăsând în jos mâna care ţinea cartela, cu inima bătându-i ca un ciocan între coaste.

Putea să nu o ia în seamă, să se întoarcă în Q. Putea să declare cartela, să pretindă că a găsit-o sau să spună adevărul: că cineva voia să ia legătura cu el fără ştirea celorlalţi. Politică. Trebuia să fie asta. Cineva care-şi asuma riscul voia ceva de la reprezentantul Q. O capcană – sau speranţa unui trafic de influenţă. Cineva care ar fi putut fi în stare să depăşească piedicile.

Putea să ajungă la verde nouă: doar o apăsare greşită pe un buton al liftului. Se opri în faţa tabloului de comandă al

liftului, singur, formă codul verde şi rămase în faţa panoului, pentru ca nici un trecător să nu observe luminiţa verde. Liftul veni; uşile se deschiseră. Păşi înăuntru şi o femeie intră ca o săgeată în ultima clipă, lovi placa interioară la verde doi. Uşile se închiseră; se uită pe furiş la ea când liftul începu să mişte, ferindu-şi iute privirea. Liftul traversă un sector şi porni să coboare. Femeia coborî la doi; el rămase, în vreme ce în cabină urcau pasageri, niciunul cunoscut lui. Se opri la şase, la şapte, mai intrară câţiva. La opt, doi coborâră; nouă: ieşi împreună cu alţi patru, se îndreptă spre docuri, cu degetele asudate pe cartelă. Trecu pe lângă soldaţi care păzeau traficul din holuri. Niciunul nu părea să suspecteze de ceva un om obişnuit, mergând pe hol, oprindu-se la o uşă, folosind o cartelă ca să intre. Era cea mai naturală acţiune. Urma intersecţia patru. Aici nu era nici o gardă. Încetini, gândind disperat, cu inima accelerând: îi veni în minte să treacă mai departe.

Un trecător chiar dinapoia lui îl agăţă de mânecă şi îl trase brusc înainte.

— Haide! spuse omul, şi dădu colţul împreună cu el.

Nu opuse nici o rezistenţă, temându-se de cuţit, instinct pe care şi-l cultivase în Q. Fireşte, cel care îi dăduse cartela coborâse şi el... sau avea un complice. Se lăsă dus ca o păpuşă, merse prin hol către uşă. După ce îi dădu drumul mâinii, trecătorul îşi continuă calea, iar el folosi cartela.

Intră. Era un apartament mic, cu patul nefăcut, cu haine aruncate peste tot. Un bărbat ieşi din nişă servind drept bucătărie, un om cu înfăţişare ştearsă la mijlocul celui de-al treilea deceniu de vârstă,

— Tu cine eşti? întrebă omul.

Asta îl descurajă. Dădu să bage cartela în buzunar, dar bărbatul întinse mâna, cerând-o. O predă.

— Numele? întrebă bărbatul.

— Kressich. Şi, disperat: Sunt căutat... o să mi se simtă lipsa oricând.

— Atunci n-o să te reţin prea mult. Eşti de pe Russell, domnule Kressich, aşa-i ?

— Credeam că nu mă cunoaşteţi.

— Ai o soţie, Jen Justin; un fiu, Romy.

Simţi lângă el un fotoliu, îl folosi drept sprijin. Inima îl durea.

— Despre ce vorbiţi ?

— E corect, Vassily Kressich?

Dădu din cap.

— Încrederea pe care cetăţenii din Q au investit-o în tine... pentru a le reprezenta interesele. Eşti, bineînţeles, unul a cărui iniţiativă o respectă... pentru interesele lor.

— Spuneţi ce aveţi de spus !

— Capul dumitale electoral este într-o situaţie proastă... gâtuit de birocraţie. Iar când securitatea militară se va întări şi mai mult, aşa cum se întâmplă de când forţele lui Mazian au preluat controlul – mă întreb, domnule Kressieh, ce fel de măsuri ar putea fi luate. Cu toţii v-aţi opus Uniunii într-un fel sau altul, fireşte, unii doar din pură antipatie; unii din, egoism: unii din comoditate. Tu, acum, din care categorie eşti?

— De unde aveţi informaţiile ?

— Surse oficiale. Ştiu o mulţime de lucruri despre tine pe care nici nu le-ai spus comp-ului. Am făcut cercetări. Ca să termin frumos, ţi-am văzut soţia şi fiul, domnule Kressich. Te interesează?

El dădu din cap, incapabil de mai mult. Se sprijini de scaun, încercând să respire.

— Sunt bine. Pe o staţie al cărui nume îl cunosc... acolo unde i-am văzut. Sau poate că s-au mutat până acum. Uniunea şi-a dat seama de valoarea lor potenţială, cunoscând numele celui care reprezintă interesele unui număr formidabil de oameni din Pell. Deocamdată, cercetările prin computer i-au derutat, dar n-o să se mai întâmple şi a doua oară. Ai vrea să-i mai vezi, domnule Kressich?

— Ce vreţi de la mine?

— Puţin din timpul dumitale. O mică pregătire pentru viitor. Îţi poţi proteja persoana, familia, tovarăşii care sunt doar nişte paria sub puterea lui Mazian. Ce ajutor ai putea căpăta de la el ca să-ţi găseşti familia? Sau cum să te facă el să ajungi la ea? Sigur, sunt şi alte familii despărţite, care nu se căiesc din pricina unei hotărâri luate în grabă, hotărâre forţată de Mazian; aceste familii ar putea înţelege... că adevăratul interes al oricărui pionier de Dincolo este chiar Ţinutul de Dincolo.

— Eşti unionist, spuse Kressich, ca să scape de orice îndoială.

— Domnule Kressich, sunt un pionier de Dincolo. Dumneata nu ?

Se aşeză pe braţul fotoliului, pentru că genunchii îi erau nesiguri.

— Ce vreţi ?

— Ştiu sigur că există în Q o structură de putere pe care tu o cunoşti. Cu siguranţă, un om ca dumneata… este în contact cu ea.

— Am contacte.

— Şi influenţă ?

— Şi influenţă.

— Vei ajunge în mâinile Uniunii mai devreme sau mai târziu; îţi dai seama ce-ar putea face dacă se hotărăşte să rămână aici? Crezi că va suporta existenţa unei zone precum Q lângă navele lui? Nu, domnule Kressich, dumneata eşti pe de o parte mână ieftină de lucru; pe de alta – un mare necaz. Depinde de situaţie. După cum vor merge lucrurile – foarte curând – urmează să-i fii de ajutor. Ce mijloace pot folosi ca să te contacteze, domnule Kressich ?

— M-ai contactat astăzi.

— Unde e biroul dumitale ?

— Oranj nouă 1001.

— Ai com acolo ?

— Al staţiei. Numai staţia poate să mă cheme. Şi e stricat. Oricând vreau să-fac un apel prin centrală; aşa e aranjat. Nu pot – nu se poate face apel. Şi tot timpul e stricat.

— Q e pornit pe răscoală, nu?

El încuviinţă din cap.

— N-ar putea consilierul Q… să aranjeze una?

O a doua încuviinţare. Picături de sudoare îi curgeau pe faţă.

— Mă puteţi scoate din Pell?

— Când o să termini treaba pentru mine, îţi garantez un bilet de plecare, domnule Kressich. Adunaţi-vă forţele ! Nici măcar nu te întreb pe cine ai să foloseşti. Dar ai să mă cunoşti. Mesajul meu va conţine cuvântul „Vassily”. Atât. Doar cuvântul ăsta. Şi dacă vine un asemenea apel, să ai grijă să produci – imediat şi pe scară largă – la tulburări. Şi ca să-ţi vină mai uşor, ai putea să începi să te gândeşti la reîntregirea familiei.

— Cine eşti?

— Du-te acum ! Nu ai pierdut decât zece minute. Poţi recupera cea mai mare parte din timp. Eu m-aş grăbi în locul dumitale, domnule Kressich.

Se ridică, privi înapoi, plecă în grabă, lovit în faţă de aerul rece din coridor. Nimeni nu-l opri, nimeni nu-l observă. Îşi potrivi pasul pe coridorul principal şi hotărî că, dacă ar fi fost luat la rost în privinţa timpului, să spună că avusese de vorbit cu Konstantin; că i se făcuse tot rău şi că se oprise într-o cameră de odihnă. Konstantin însuşi putea să ateste că plecase supărat. Îşi şterse faţa cu mâna, pentru că vederea i se înceţoşa, coti către docurile verzi şi continuă să meargă, prin albastru, către graniţă.

Se auzi o bătaie în uşă. Hale răspunse şi Jon se întoarse încordat de la locul lui de lângă masa din bucătărie, lăsă să-i scape un oftat adânc când intră Jessad şi uşa se închise în urma lui.

— Nici un necaz, spuse Jessad. Ăştia acoperă toate semnele, ştii. Se pregătesc pentru acţiune în interiorul staţiei. De aceea, direcţia e cam dificil de găsit.

— Kressich nu te-a recunoscut.

— Deloc.

Jessad se dezbrăcă de haină şi o aruncă lui Keifer, unul dintre oamenii lui Hale, care apăruse din dormitor, Keifer pipăi imediat buzunarul hainei, îşi recupera actele cu un oftat de uşurare.

— N-ai fost oprit, spuse Keifer.

— Nu, spuse Jessad. Am mers drept la apartamentul tău, am intrat, l-am trimis pe partenerul tău cu cartela... toate s-au petrecut foarte uşor.

— A fost de acord? întrebă Jon.

— Fireşte că a fost de acord.

Jessad avea un chef de vorbă neobişnuit, un rest de excitare; ochii lui, de obicei fără expresie, erau acum plini de umor. Merse până la bar şi îşi turna o băutură.

— Hainele mele, observă Keifer.

Jessad râse, sorbi din băutură, aşeză paharul jos şi începu să-şi scoată tricoul.

— S-a întors în Q. Şi noi îl controlăm.

II
UNITY, TRANSPORTOR AL UNIUNII,
DIN FLOTA UNIUNII: ADÂNCUL SPAŢIULUI

Ayres, neluând în seamă gărzile, se aşeză la masa din sala principală, să-şi sprijine capul în mâini şi să încerce să-şi recapete echilibrul. Rămase aşa preţ de câteva răsuflări, apoi se ridică, merse nesigur până la distribuitorul de apă din perete. Îşi umezi degetele şi îşi clăti faţa cu apă rece, luă un pahar de hârtie şi bău, ca să-şi potolească stomacul.

Cineva i se alătură în încăpere. Privi, se încruntă imediat, pentru că era Dayin Jacoby şi se aşezase la singura masă de acolo. Nu s-ar fi întors, dar picioarele îi erau prea slăbite ca să suporte mult statul în picioare. Nu suporta bine saltul. Jacoby se simţea cu mult mai bine şi asta o considera tot o sfidare la adresa lui.

— E aproape, spuse Jacoby. Ştiu destul de bine cam pe unde suntem.

Ayres se aşeză, forţându-se să-şi focalizeze privirea. Drogurile făceau să i se pară totul foarte îndepărtat.

— Ar trebui să fii mândra de tine.

— Mazian... va fi acolo.

— Nu au încredere în mine. Dar ar fi logic ca el s-o facă... Ne înregistrează?

— Habar n-am. Şi ce dacă? Fapt este, domnule Ayres, că nu poţi păstra staţia Pell pentru Companie, n-o poţi proteja. Ai avut o şansă, dar ai pierdut-o. Şi Pell nu-l vrea pe Mazian. E mai bună ordinea Uniunii decât cea a lui Mazian.

— Spune asta tovarăşilor mei !

— Pell, spuse Jacoby, aplecându-se în faţă, merită mai mult decât îi poate da Compania. Mai mult decât îi va da Mazian, asta-i sigur. Eu reprezint interesele noastre, domnule Ayres, şi mă descurc binişor.

— Ai fi putut negocia cu noi.

— Am făcut-o... secole de-a rândul.

Drogurile pe care le luase pentru salt... îi înceţoşau gândirea.. Vorbiseră deja şi nu rezolvaseră nimic. Voiau ceva de la el, altfel nu l-ar fi scos de sub pază ca să-l lase la nivelul ăsta al navei. Îşi sprijini capul în mână şi încercă să iasă din amorţeală, cât mai era vreme.

— Suntem gata să intrăm, îl urmări Jacoby. Ştii asta.

Jacoby încerca să-l sperie. Rămăsese îngrozit în timpul ultimei manevre, îndurase saltul de două ori până acum, cu senzaţia că stomacul i se întorcea pe dos. Refuza să se mai gândească la un alt salt.

— Cred că vor să discute cu tine, spuse Jacoby, despre un mesaj pentru Pell, ca urmare a semnării tratatului de către Pământ: Pământul sprijină dreptul cetăţenilor din Pell de a-şi alege propriul guvern. Lucruri din astea.

Îl privi pe Jacoby, îndoindu-se pentru prima oară de natura binelui şi. a răului. Jacoby era orbital din Pell. Oricare ar fi fost interesele Pământului, acestea nu erau slujite certându-se cu un om care avea, în ciuda tuturor, să ajungă sus în guvernul din Pell.

— Poate te interesează, spuse Jacoby, înţelegerea privind staţia Pell. Dacă Pământul nu vrea să fie izolat... şi dumneata susţii că are de gând să întreţină legături comerciale... va trebui să treacă prin Pell, domnule Ayres. Suntem foarte importanţi pentru dumneata.

— Îmi dau seama. Să-mi vorbeşti când ai să fii la conducerea staţiei. În clipa asta, Pell este condus de Angelo Konstantin, şi n-am de ce să cred că va fi altfel.

— Negociază acum, spuse Jacoby, şi aşteaptă-te la încheierea înţelegerii! Partea pe care o reprezint îţi poate asigura interesele. Suntem un punct nodal pentru Pământ, domnule Ayres. O preluare liniştită a staţiei Pell, o şedere liniştită a staţiei Pell, o şedere liniştită a dumitale, în vreme ce aştepţi să te ajungă din urmă tovarăşii, pentru întoarcerea acasă într-o navă uşor de angajat din Pell; sau greutăţi... greutăţi îndelungate, un asediu lung şi greu. Stricăciuni... poate chiar distrugerea staţiei. Eu nu vreau asta; cred că nici dumneata. Eşti omenos, domnule Ayres. Şi te implor – uşurează sarcina staţiei Pell. Spune doar adevărul. Fă-i să înţeleagă că există un tratat, că locul lor e alături de Uniune. Că Pământul îi lasă să plece.

— Lucrezi pentru Uniune. Ai grijă.

— Vreau ca staţia mea să supravieţuiască, domnule Ayres. Mii şi mii de oameni... ar putea muri. Ştii ce-ar însemna ca Mazian să-i folosească drept acoperire ? Nu poate rezista la nesfârşit, dar poate distruge.

Ayres stătea şi se uita în jos, la mână, ştiind că nu poate argumenta în starea lui, ştiind că cea mai mare parte a lucrurilor care i se spuseseră în timpul şederii lui printre ei fusese minciuni.

— Poate că ar fi trebuit să lucrăm împreună, domnule Jacoby, dacă asta ar putea duce la o rezolvare fără vărsare de sânge.

Jacoby clipi, parcă surprins.

— Probabil, spuse Ayres. Suntem amândoi realişti, domnule Jacoby... bănuiesc că şi dumneata eşti. Auto-determinarea este un termen frumos pentru o ultimă alegere, nu ? Înţeleg argumentele dumitale. Pell nu are apărare. Neutralitatea staţiei... ar însemna să fiţi de partea învingătorului.

— Ai atins punctul sensibil, domnule Ayres.

— Aşa-i, spuse el. Ordinea în beneficiul comerţului cu Ţinuturile de Dincolo, acesta e interesul Companiei. Era inevitabil ca de aici să decurgă independenţa. A venit însă mai curând decât a fost pregătit Pământul să o accepte. Ar fi fost acceptată de multă vreme, dacă nu ar fi existat orbirea produsă de ideologii. Sunt posibile zile mai luminoase, domnule Jacoby. Poate vom trăi să le vedem.

Era cea mai mare minciună pe care o spusese vreodată. Se lăsă pe speteaza scaunului, îngreţoşat din pricina saltului şi a spaimei.

— Domnule Ayres...

Se uită în spate, către uşă. Era Azov. Ofiţerul Uniunii intră, într-o splendidă uniformă neagră şi argintie.

— Suntem monitorizaţi, observă posomorât Ayres.

— Nu cer afecţiunea dumitale, domnule Ayres. Doar bunul dumitale simţ.

— Am să ţin minte.

Azov clătină din cap.

— Ne îngrijorează altfel de probleme, spuse el. Nu există nici o şansă ca toate navele lui Mazian să fie docate. Te-am

adus în primul rând pentru maziani; şi, în al doilea rând pentru că la preluarea staţiei Pell ar fi folositoare o voce a fostei autorităţi.

Clătină din cap cu nelinişte.

— Dacă asta va salva vieţi, domnule.

Azov se mulţumi să-l privească. Apoi se încruntă.

— Aveţi tot timpul să vă refaceţi echilibrul, domnilor. Şi să cugetaţi la ce aţi putea face în beneficiul staţiei.

Când Azov plecă, Ayres privi către Jacoby şi observă că şi acesta era cuprins de teamă.

— Ai îndoieli ? îl întrebă întristat pe Jacoby.

— Am rude pe staţia aceea, răspunse el.

CARTEA A PATRA

1

I
PELL 10/10/52; ORA 11.00

Staţia era mai liniştită. Începuseră să apară cereri la Biroul Juridic şi asta indica scăderea tensiunii de pe staţie. Fişierul era plin de dosare referitoare la acţiuni militare, legi încălcate, proteste indignate ale negustorilor care începeau să simtă pagubele pricinuite de ocuparea docurilor. Un protest al navei comerciale **Finity's End** privind lipsa unui tânăr, lucru care producea mare nelinişte, pentru că se bănuia că ar fi fost recrutat cu forţa de unul dintre echipajele militare. De fapt,

tânărul putea fi în vreun han, cu cineva de pe altă navă. Compul listă calm un mandat de cercetare a utilizării cartelei, lucru uşor de altfel, pentru că negustorii nu-şi foloseau permisele atât de frecvent ca orbitalii.

Damon, în speranţa că-l va găsi în siguranţă, refuză să dea alarma până ce nu avea să se termine scanarea înregistrărilor; văzuse prea multe plângeri de felul ăsta, ca să descopere mai târziu că tânărul negustor dat dispărut se rătăcise sau fusese prea beat ca să fie atent la mesajele vid-ului. De treaba asta ar fi trebuit să se ocupe mai mult securitatea, dar ea era aglomerată până peste cap; bărbaţii şi femeile din trupele orbitale stăteau de gardă cu priviri aspre şi nervi ascuţiţi. Biroul Juridic putea cel puţin, printr-o apăsare de buton să facă rost de nişte lucrători civili. O altă crimă în Q. Era deprimat, dar nu puteau face nimic altceva decât să ia notă de faptă. Mai exista un raport făcut unui paznic suspendat, acuzat de a fi traficat o ladă de vin în Q. Un ofiţer hotărâse că problema nu suferea amânare, când era mai mult ca sigur că traficul se desfăşura printre toţi negustorii de acolo. Omul fusese luat drept exemplu.

Avea trei audienţe amânate pentru după-amiază. Era aproape sigur că avea să le amâne iarăşi, pentru că, din nou, consiliul avea să se întâlnească şi era cerută prezenţa justiţiei. Hotărî să fie de partea apărării şi transmise mesajul rezervându-şi după-amiaza pentru a primi cererile pe care birourile de la nivelele inferioare nu le putea rezolva.

Terminând, îşi răsuci scaunul şi privi în spate către Josh, care citea preocupat o carte pe monitorul auxiliar, încercând să nu pară atât de plictisit pe cât era.

— Hei! făcu Damon.

Josh îl privi.

— Mergem la masă? Putem să luăm un prânz lung şi să continuăm la sala de gimnastică.

— Chiar putem merge acolo?

— E deschisă.

Josh stinse monitorul.

Damon se ridică, lăsând totul baltă, se apropie de el şi îşi ridică haina, pipăind cartela şi actele ca să fie sigur că le are la el. Trupele lui Mazian mai păzeau pe ici, colo, la fel de imposibile ca şi înainte.

Josh îşi puse şi el haina... împrumutată – erau cam de aceeaşi talie. Josh o acceptase sub formă de împrumut, nu ca pe un dar, îmbunătăţindu-şi garderoba ca să poată circula prin birouri fără să atragă atenţia. Damon apăsă butonul de la uşă, înştiinţa secretarul de la biroul de afară să amâne apelurile pentru vreo două ore.

— Să revină la unu! încuviinţă secretarul şi se întoarse să preia un apel.

Damon îi arătă lui Josh un coridor exterior.

— O jumătate de oră în sala de gimnastică, spuse Damon, apoi un sandwich în sala centrală. Mi-e foame.

— Bine, răspunse Josh.

Se uită nervos împrejur. Damon îl privi şi se simţi stingherit. Coridoarele aveau un trafic redus, chiar şi acum. Era limpede că orbitalii nu aveau încredere în situaţie. Erau prezenţi câţiva soldaţi, vizibili de la distanţă.

— Trupele trebuie să fie retrase, îi spuse lui Josh. până la sfârşitul săptămânii. Securitatea noastră a preluat complet albul; verdele – peste vreo două zile. Ai răbdare. Se lucrează.

— Vor face în continuare după capul lor, spuse Josh sumbru.

— Nu. Parcă Mallory a făcut ce a vrut, până la urmă ?

O umbră poposi pe chipul lui Josh.

— Nu ştiu. Încă nu ştiu.

— Crede-mă !

Ajunseră la lift, singuri. Un soldat stătea la colţul altui cod de acces către centru.

— Am nişte veşti bune în dimineaţa asta. Fratele meu a sunat şi a spus că lucrurile sunt pe cale să se liniştească în Lumea de Jos.

— Mă bucur ! murmură Josh.

Soldatul acţiona brusc. Veni către ei. Damon îl privi. Alţii, mai departe pe hol, porniră toţi, aproape fugind.

— Renunţă la lift, strigă primul soldat, ajungându-i din urmă şi atingând panoul. Am fost chemaţi.

— Vă pot face rost de o prioritate, spuse Damon – mai mult ca să scape de ei.

Mişcarea trupelor indica prezenţa unor necazuri: îi veni în minte că acelaşi lucru se întâmpla şi la alte nivele.

— Fă-o !

Îşi scoase cartela din buzunar, o strecură în fantă şi tastă codul lui de prioritate; se aprinseră luminile roşii. Restul trupei sosi odată cu liftul şi umeri întăriţi de armură îi împinseră deoparte, în vreme ce soldaţii se înghesuiau cu toţii înăuntru, lăsându-i pe ei afară. Cabina porni fără oprire până la destinaţia comandată din interior. Nu mai rămăsese nici un soldat pe coridor. Damon îl privi pe Josh, a cărui faţă era palidă şi calmă.

— O să luăm următorul lift, spuse Damon ridicând din umeri.

Era el însuşi tulburat şi tastă pe îndelete albastru nouă.

— Elene ? întrebă Josh.

— Vreau să cobor până acolo, spuse el. Vii cu mine! Dacă a apărut vreo problemă, probabil că s-au îndreptat cu toţii către docuri. Vreau să ajung acolo.

Cabina întârzia să apară. Aşteptară câteva momente, apoi folosi pentru a doua oară cartela, o altă prioritate; luminile trecură în roşu, semn că se apropia o cabină pentru apelul de prioritate, apoi clipiră, arătând că nu era nimic disponibil. Lovi cu pumnul în perete, aruncă o altă privire către Josh. Erau prea departe ca să meargă pe jos; le era mai uşor să aştepte eliberarea unei cabine... la drum lung câştigau mai mult timp.

Se apropie de prima unitate com, tastă codul de prioritate, în vreme ce Josh rămase aşteptând lângă uşile liftului.

— Reţine cabina dacă vine! rosti către Josh, apăsând pentru apel. Centrala Com, aici e Damon Konstantin pe urgenţă. Am văzut trupe retrăgându-se în fugă. Ce se întâmplă ?

Se lăsă o tăcere lungă.

— Domnule Konstantin, se întoarse o voce, acesta e un com public.

— Lasă asta acum, centrala. Ce se petrece ?

— Alarmă generală. Folosiţi posturile de urgenţă, vă rog!

— Ce se petrece ?

Com-ul închisese. O sirenă îndepărtată se făcu auzită. Lumini roşii porniră să clipească deasupra capului. Oamenii ieşeau din birouri, se priveau unul pe altul ca şi cum ar fi sperat să fie o alarmă falsă sau o greşeală. Secretarul lui era şi el afară, departe pe hol.

— Intraţi înăuntru! strigă el. Închideţi uşile!

Lumea se mişcă, se retrase în birouri. Lumina roşie de lângă umărul lui Josh clipea încă, arătând că nu era disponibilă nici o cabină : toate erau adunate probabil jos, la docuri.

— Haide! îi spuse lui Josh, arătând către capătul holului. Josh părea confuz şi el îl grăbi, îl prinse de braţ. Haide!

Mai erau şi alţii pe hol, mai departe. Strigă un ordin către ei, îi îndepărtă, fără să-i acuze de purtarea lor... fusese o vreme în care Konstantinii îşi doriseră o staţie plină de lume, cu copii în şcoli şi creşe, cu personal numeros în sectorul spitalului. Unii fugeau dinaintea lor, refuzând să asculte ordinele. Un agent de securitate al staţiei strigă din nou ordinul; nebăgat în seamă, întinse mâna după pistol.

— Lasă-i să se ducă! izbucni Damon. Las-o baltă!

— Domnule...

Faţa poliţistului se relaxa din grimasa de panică.

— Domnule, nu capăt nimic prin com.

— Ţine pistolul acela în teacă. Ai învăţat gesturile astea de la soldaţi? Stai la postul tău! Calmează lumea! Ajută-i dacă poţi! E îmbulzeală. S-ar putea să fie o alarmă falsă. Potoleşte-i!

— Da, domnule.

Se îndepărtară către rampa de urgenţă, pe holul răvăşit... fără să fugă; un Konstantin nu putea fugi, ar fi răspândit panica. Merse la pas, încercând să-şi ascundă neliniştea.

— Nu avem timp, spuse Josh cu răsuflarea tăiată. Până ce alarma a ajuns aici, navele au şi tăbărât pe noi. Dacă Mazian a fost prins la docuri...

— Are miliţia şi două transportoare afară, spuse Damon amintindu-şi de îndată cine era Josh.

Îşi trase răsuflarea şi îi aruncă o privire disperată, întâlni un chip la fel de îngrijorat ca al lui.

— Haide! spuse el.

Ajunseră la rampa de urgenţă, auziră strigăte, mai puternice când deschiseră uşile. Fugarii se năpusteau în jos de la alte nivele.

— Opriţi-vă! ţipă Damon celor care treceau pe lângă el, şi ei aşa făcură, pe distanţa a câtorva spire, dar numărul lor crescu brusc, odată cu vacarmul, cu toţii fugind... sistemul de transport se blocase complet şi de la toate nivelele orbitalii se repezeau în puţul spiralat.

— Potoliţi-vă! strigă Damon, prinse cu putere umerii celor care treceau pe alături şi încercă să îi oprească, dar goana era turbată, trupurile se înghesuiau, femei, bărbaţi şi copii cărora le era acum imposibil să scape din vârtej.

Uşile revărsau grămezi de oameni care încercau să coboare.

— Docurile! auzi el strigându-se.

Cuvântul se răspândi ca fulgerul, lumina roşie de alarmă clipea deasupra capetelor; de când veniseră trupele, fuseseră înnebuniţi de ideea că într-o zi vor fi atacaţi şi că singura scăpare ar fi evacuarea prin docurile de jos. Mulţimea se îndreptă într-acolo, fără să poată fi oprită.

304
NORWAY: 11.05

CFX/ KNIGHT/ 189-8989-687/ UŞOR UŞOR UŞOR/ SCORPION DOISPREZECE/ ZERO ZERO ZERO/ TERMINAT.

Signy transmise confirmarea şi se întoarse către Graff cu un gest larg al mâinii.

— Daţi-i bătaie! strigă Graff şi comanda de start răsună prin navă.

Semnalele de avertizare se risipiră către docuri. Trupele de afară terminau de desfăcut ombilicalele.

— Nu-i putem lua, răspunse Signy la vocea com a lui Di Janz.

Îi părea rău că trebuia să-şi abandoneze oamenii.

— O să le fie bine.

— Ombilicalele eliberate! strigă Graff din com. **Europe**, care-şi lăsase trupele pe docuri, primise deja semnalul de plecare şi părăsea zona. **Pacific** începuse să mişte. Naveta-cercetaş aparţinând crucişătorului **Tibet** continua să lanseze mesajul original, repetând datele trimise de **Tibet**; vechimea evenimentelor de la marginea sistemului Pell era aceeaşi cu a semnalului luminos raportând sosirea navelor cu mai mult de o oră în urmă. Luminile de pe bordul principal al navei **Norway** clipeau verde şi regulat; Signy deblocă ancora şi eliberă

Norway, cu trupele care reuşiseră să ajungă la bord, grăbite să se pună la adăpost. **Norway** alunecă în nul, un moment, sub pufăiturile blânde ale jeturilor direcţionale şi îşi dezlipi de doc ecluzele, continuă să ruleze în voie şi tăie legătura principală, ştergând cu unul dintre borduri blindajul **Australiei** şi declanşând probabil alarma în întreaga staţie. Câştigară repede acceleraţie gravitaţională, cilindrul interior intrând în sincronizare de luptă, rostogolindu-se pentru a compensa stresul: greutatea crescu, se micşoră, izbi din nou.

Reuşiră să se stabilizeze, având o grămadă de nave comerciale în planul de dedesubt; **Europe** şi **Pacific** erau înaintea lor, **Australia** tocmai se elibera, în urmă. **Atlantic** avea să se desprindă în orice clipă de la doc; Keu de pe **India** se mai afla încă în staţie şi se îndrepta către nava lui; Porey de pe **Africa** era în Lumea de Jos. **Africa** trebuia să iasă din staţie sub comanda locotenenţilor, să se întâlnească cu Porey care venea cu o navetă din Lumea de Jos şi să rămână în ariergardă.

Inevitabilul se produsese. Naveta-cercetaş era cu câteva minute în urma mesajului de pe **Tibet,** continuând să-l repete. Mesajele ajungeau acum până la ei, împreună cu alte transmisiuni de pe **Tibet,** la care se adăugau şi cele de pe **North Pole** şi alarma dată de navele de patrulare neajutorate. **Tibet** se angajase în luptă, încercând să încetinească flota care se năpustea, să o oblige să se răfuiască cu el. **North Pole** se îndrepta într-acolo. Vasele de negustori servind drept patrule îşi schimbau cursul, nave lente, transportoare uşoare, aproape nemişcate în comparaţie cu flota care se apropia vijelios. Ar fi fost în stare să o încetinească dacă ar fi avut destul curaj. Dacă...

— Cercetaşul s-a întors, îi spuse la ureche operatorul de la radar.

Signy văzuse, pe ecran. Cercetaşul căpătase confirmarea lor cu câteva minute în urmă şi venise; imaginea lui radar ajunsese până la ei. Comp-ul radar de mare distanţă îşi restrânsese raza de acţiune pe o singură direcţie şi tehnicienii de comp făcuseră deducţiile... ceaţa galbenă pornind de la limita roşie de apropiere era noua estimare a radarului de mare distanţă pentru poziţia navei de cercetare; vechea estimare se ştergea într-un albastru slab. ca un avertisment al apropierii ei. Se îndreptau în direcţia navetei pe un plan divergent, în vreme

ce aceasta era obligată să aleagă o deplasare către nadir. Cu toţii se înşiruiau pe acea linie.

Signy îşi muşcă buza, atenţiona radarul şi monitorul com-ului să continue rapida informare a tuturor asupra evenimentelor, fremătând la gândul că Mazian îi aruncase pe un singur vector. ,,Haide”, gândi ea cu un gust amar în gură, „nu-i mai rău ca la Viking. Dă-ne câteva opţiuni, omule”.

CFX/ KNIGHT/ 198-9090-687/ NOUĂ NOUĂ NOUĂ/ SPHINX/ DOI DOI DOI TRIPLET/ DUBLET/ CVARTET/ GRUP/ TERMINAT.

Noi ordine. Navele întârziate primeau alţi vectori. **Pacific, Atlantic** şi **Australia** se deplasară pe noile cursuri, o rupere lentă de grup pentru a crea un scut de apărare sistemului.

306
PELL : BIROURILE ŞEFULUI DE STAŢIE

COMERCIAL **HAMMER** CĂTRE NCT DIN APROPIERE/ SOSSOSSOS/ TRANSPORTOARE UNIUNE DEPLASATE DOUĂSPREZECE TRANSPORTOARE ÎN APROPIEREA NOASTRĂ/ FACEM SALTUL/ SOSSOSSOS...

SWAN'S EYE CĂTRE TOATE NAVELE/ FUGIŢI-FUGIŢI FUGIŢI...

NCT **TIBET** CĂTRE TOATE NAVELE/ RĂMÂNEŢI LA POST/...

Mesajul vechi de o oră se răspândea prin legăturile com dintre nave, recepţionat şi transmis, ca un ecou într-o casă de nebuni. Angelo se aplecă peste consola comp-ului şi tastă către docuri, unde şocul masivei deplasări încă mai revărsa echipaje răspunzând la apelul de urgenţă: echipele militare se descurcaseră în felul lor, se desprinsesem imediat de la docuri. Centrala era cuprinsă de haos, ameninţată de o criză G în cazul în care sistemele nu aveau să compenseze deplasarea masivă. Se simţeau clar câteva instabilităţi. Com-ul era supraaglomerat. Şi timp de aproape două ore situaţia de la marginea sistemului solar fusese urmărită atent, pe măsură ce mesajele ajungeau la ei cu viteza luminii.

Pe docuri fuseseră părăsite trupe. Multe fuseseră deja îmbarcate, încartiruite pe nave; unele nu reuşiseră, iar canalele militare de pe staţie repetau mesaje de neînţeles, cu voci furioase. De ce au retras trupele, de ce au întârziat aducerea la bord a celorlalte când se ştia despre atacul care urma... se lăsase de înţeles că Flota îşi luase libertatea de a se dispensa de ei. Ordinul lui Mazian...

„Emilio”, gândi el distrat. Pe harta bazei din Lumea de Jos de pe ecranul peretelui din stânga clipea un punct – naveta lui Porey. Nu putea comunica; nimeni nu putea – ordinele lui Mazian… linişte pe com. „Păstraţi modelul de desfăşurare a grupului”, transmitea controlul de trafic către negustorii de pe orbită; era singurul lucru pe care-l putea spune. De la negustorii docaţi curgeau prin com întrebări mai repede decât puteau operatorii răspunde cu „vă rog să păstraţi tăcerea”.

Uniunea era de vină „Am anticipat”, îi aruncase Mazian în comunicarea directă pe care o avuseseră. Vreme de zile întregi căpitanii rămăseseră în apropierea navelor – printre trupele înghesuite – nu în confortul staţiei; şi asta nu ca un răspuns la cererea lor de a elibera holurile de soldaţi.

Pregătiţi să iasă. În ciuda tuturor promisiunilor, se pre-gătiseră să se retragă.

Întinse mâna către butonul com-ului, cu gândul s-o sune pe Alicia care, poate, urmărea toate astea pe ecran…

— Domnule, se auzi prin com vocea secretarului Mills. Securitatea vă cere să veniţi la centrală. E o situaţie aparte în verde.

— Ce situaţie?

— Panică, domnule.

Se ridică brusc de la birou, îşi înşfacă haina.

— Domnule...

Se întoarse. Uşa biroului se deschise fără veste; de dincolo, Mills protesta la năvala lui Jon Lukas şi a unui tovarăş al lui.

— Domnule, făcu Mills. Îmi pare rău. Domnul Lukas a insistat... i-am spus...

Angelo se încruntă, deranjat de intruziune şi sperând să capete imediat asistenţă. Jon era capabil de orice, dacă avea un interes personal.

— Am nevoie de ajutor, strigă el şi clipi, alarmat de mişcarea abia ghicită a mâinii celuilalt către haină, de sclipirea bruscă a oţelului.

Mills nu văzuse... Angelo urlă când omul îl înjunghie pe Mills, făcând înapoi un pas împleticit când omul se aruncă spre el. Hale: recunoscu brusc faţa.

Mills, sângerând, ţipă ascuţit, alunecând pe tocul uşii deschise; din biroul de afară se auzeau ţipete; lovitura porni, aducând un şoc ameţitor. Angelo întinse mâna şi întâlni arma ieşindu-i din piept, se holbă, neîncrezător, la Jon... la ura din ochii lui. Apăruseră şi alţii în prag.

Îl năpădi întunericul, odată cu sângele.

308
Q

— Vassily, făcu vecea din com. Vassily, mă auzi? Kressich, aşezat la birou, rămase paralizat. Coledy, care era printre cei din preajmă, aşezaţi în aşteptare, se ridică peste el şi apăsă butonul de răspuns.

— Am auzit, spuse Kressich depăşindu-şi nodul din gât.

Se uită la Coledy. Auzea zumzetul vecilor de afară de la docuri, lumea speriată, ameninţând cu revoltă.

— Ai grijă de el! rosti Coledy către James, şeful unui grup de cinci oameni care aşteptau afară. Să-l păzeşti foarte bine.

Şi Coledy plecă. Aşteptaseră, se foiseră în jurul com-ului, unul dintre ei întotdeauna aproape, se adunaseră aici când începuse zăpăceala. De acum înainte era treaba lor. După o clipă, zgomotul mulţimii de afară se înteţi, un sunet aspru, animalic, scuturând pereţii.

Kressich îşi aplecă faţa în mâini, rămase aşa multă vreme, vrând să nu mai ştie nimic.

— Uşile, auzi în sfârşit un strigăt de afară. Uşile sunt deschise!

V
VERDE NOUA

Fugiră împleticindu-se fără suflare, înghiontindu-i pe alţii pe coridoare, o mare de oameni, scăldaţi în roşul luminilor de alarmă. Sirena încă urla; cu toţii aveau rău de gravitaţie, în vreme ce sistemele staţiei se luptau să o stabilizeze.

— Problema vine de la docuri, şuieră Damon, cu vederea înceţoşată.

Un om îl lovi în fugă şi el se feri, îl împinse, ţinându-se aproape de Josh, trăgându-l spre rampa care se deschidea la nivelul nouă.

— Mazian o şterge. Lucrurile căpătau înţeles.

Se dezlănţuiseră ţipete şi curgerea masivă a mulţimii se întoarse brusc, împotrivindu-se apăsării. Traficul îşi schimbă sensul; fugarii băteau în retragere. Se auzeau ţipete frenetice, o mare de trupuri se revărsară peste ei.

— Damon! urlă Josh înapoia lui.

Nu folosea la nimic. Erau împinşi înapoi cu toţii, zdrobind trupurile din spate. Focuri de armă le trecură peste capete şi valul de oameni înghesuiţi se cutremură şi răsună de ţipete. Damon îşi împinse mâinile în faţă în chip de tampon, ferindu-se să nu fie sufocat... pieptul îi era apăsat.

Atunci, capătul din spate, al mulţimii cedă, lumea căutând, cuprinsă de panică o cale de scăpare; grămada deveni un berbec de asalt. Încercă să reziste înăuntru, căutându-şi propria direcţie. O mână îl prinse de braţ şi Josh se trase lângă el, îmbrâncit în grămadă şi călcat în picioare; încercară să lupte împotriva curentului.

Alte împuşcături. Un om căzu; mai mulţi – atinşi. Se trăgea în mulţime.

— Nu mai trageţi! strigă Damon, având încă un zid de trupuri în faţă, un zid care se subţia pe măsură ce focurile de armă îl rodeau. Încetaţi focul!

Cineva îl apucă din spate şi îl trase brusc într-o parte. Cel de alături tresări de durere, pierzându-şi echilibrul; fugi – explodă la o lungime de braţ în faţa lor şi cel atins se prăbuşi sub picioarele celorlalţi.

— Pe aici! urlă Josh şi îl trase către stânga, spre un coridor lateral pe unde se scurgea o parte din mulţime.

Direcţia aceea era la fel de bună ca oricare alta... zări o potecă prin care să înainteze, îşi dublă eforturile, cu gândul să ajungă la docuri, să fugă prin labirintul de coridoare secundare înapoi la nivelul nouă.

Reuşiseră să treacă de trei intersecţii străbătute în fugă de lumea înspăimântată, oprindu-se la fiecare intersecţie ameţiţi de fluxul G. Ţipetele se auziră din nou în holurile din faţă.

— Fii atent! ţipă Josh, prinzându-l de încheietură.

Trase aer în piept ca un înecat şi se întoarse, fugi către locul în care curba interioară a holului se ridica şi se transforma în perete, divizând sectoarele.

Josh ţipă şi încercă să-l tragă înapoi, crezând că intrau într-o fundătură. Nu era o fundătură. Exista o cale de acces.

— Haide! se răsti el şi îl prinse de mânecă pe Josh, continuând să fugă; peretele coborî dinspre orizont către ei, deveni peretele unui nivel, decorat cu o pictură murală şi având, la dreapta, uşa grea a pellienilor.

Se sprijini de perete, îşi scoase cartela şi o îndesă în fantă. Ecluza se deschise cu un iz de aer stricat; îl trase pe Josh înăuntru, în bezna şi frigul care îi amorţea.

Ecluza se închise, porni schimbul de aer şi Josh se uită împrejur, cuprins de panică; Damon întinse mâna după măştile aflate în nişa din perete, îi aruncă una lui Josh, şi-o potrivi pe cealaltă peste figură şi trase cu greu aer în piept, tremurând atât de tare încât abia reuşi să-i strângă curelele.

— Unde mergem? întrebă Josh, cu vocea sufocată de mască. Acum ce facem?

În nişă se afla şi o lanternă electrică. O luă, o aprinse cu degetul mare. Întinse mâna către întrerupătorul uşii interioare, o deschise cu un sunet care stârni ecouri sus, tot mai sus. O trecere rapidă a razei de lumină dezvălui vederii pasarelele. Erau pe o schelă de pe care cobora o scară tubulară. Gravitaţia se prăbuşi, ameţindu-i. Se prinse de balustradă.

Elene... Elene trebuia să fi fost în zona cea mai afectată; se ascunsese, se încuiase dincolo de uşile birourilor – trebuia s-o fi făcut. Nu reuşea să ajungă până la ea; trebuia să ajute, să ajungă într-un loc de unde să aibă acces la forţele de securitate, într-o poziţie din care să le poată opri. În sus. Să ajungă la nivelele de sus; de cealaltă parte se afla sectorul alb. Încercă să găsească o cale de acces către el, dar fascicolul de lumină nu-i

arăta nici o cale. Nu exista legătură directă între secţiuni, cu excepţia docurilor, cu excepţia nivelului unu, îşi amintea de asta – de sisteme complicate de izolare... Pellienii ştiau calea – el nu. Trebuia să ajungă la centrală, gândi el; să ajungă la un hol superior şi la com. Totul fusese dereglat, inclusiv gravitaţia – Flota plecase, poate că şi negustorii; fuseseră dezechilibraţi, iar centrala nu făcea corecţiile necesare. Ceva era îngrozitor de greşit acolo.

Se întoarse, se clătină din pricina răului de gravitaţie, se apucă de o balustradă care ducea în sus şi începu să arce.

Josh îl urmă.

VI
DOCUL VERDE

Nici un răspuns nu veni de la centrală; com-ul portabil continua să ofere semnalul de aşteptare amestecat cu zgomot de fond. Elene îl închise cu o apăsare a degetului mare şi aruncă o privire speriată către liniile de soldaţi care blocau intrarea în verde nouă.

— Am nevoie de un mesager, strigă ea.

Un tânăr se apropie în grabă. Câtă vreme com-ul era mort, se vedeau obligaţi să recurgă la metoda asta.

— Du-te la toate navele din periferie, treci de la una la alta în goană şi spune-le să transmită, dacă pot. mesajul ăsta prin com-ul lor: „Rămâneţi pe poziţii”. Spune-le... ce vrei. Spune-le că avem probleme şi că au să dea de belea dacă pleacă. Du-te!

Poate că radarul era defect. Îşi dădea seama de bruiajul Flotei; dar **India** şi **Africa** plecaseră, lăsând în urmă trupele din paza docurilor, pentru că nu mai avuseseră loc pentru ele; semnalul era încă întrerupt. Nu ştia ce informaţii căpătau negustorii sau trupele prin com-ul lor. Nu ştia cine comandă trupele părăsite, dacă exista vreun ofiţer de rang superior sau vreun disperat din afara comandamentului. Formau un zid la intrările nouă ale docurilor albastru şi verde – un zid de soldaţi cu faţa îndreptată către orizontul curbat în sus. Închizând acele docuri din ambele părţi, cu puştile ridicate şi gata să tragă,

blocând terenul. Se temea la fel de mult de ei pe cât se temea de duşmanul care se apropia. Trăseseră. Întorseseră din drum mulţimea, uciseseră oameni; se mai auzeau încă focuri sporadice. Doisprezece membri ai personalului erau acolo, şase lipseau... izolaţi datorită muţeniei com-ului. Ceilalţi dirijau echipele de la docuri care verificau ombilicalele lăsate în urmă, pentru a le feri de o cădere fatală a etanşeităţii; tot sectorul trebuia să rămână izolat, ca măsură de prevedere – până ce oamenii ei de la controlul docului albastru ajungeau să stăpâneasca situaţia: aveau întrerupătoare defecte şi un sistem întreg forţat de suprasarcină. Fluxul G îi mai lovea din când în când; masa fluidă din bazine trebuia completată cât de repede, aveau nevoie de lichidul din toate bazinele pentru compensare; încă aveau control asupra sistemelor. Era îngrozitor să te aventurezi într-un spaţiu atât de larg ca acela al docurilor, cu variaţia aceea a greutăţii, având în permanenţă teama de a căpăta un kilogram sau două în plus.

— Doamnă Quen!

Se întoarse. Mesagerul nu reuşise să treacă: vreun idiot din barajul de soldaţi îl întorsese din drum. Porni în grabă către linia care brusc, inexplicabil, porni să undu-iască, îndreptându-se cu faţa către ei, cu armele ridicate.

Un urlet veni din spate. Întoarse privirea către orizontul curb, văzu un val de alergători coborând către ei zidul aparent, dincolo de arcul sectorului. Revoltă.

— **Ecluza**! strigă ea în com-ul portabil inutil, mort. Trupele se deplasară; se trezi brusc între soldaţi şi ţinte. Fugi într-o parte, zguduind schelele, cu inima bătându-i nebuneşte; privi înapoi la linia de soldaţi care înainta, îngustându-şi perimetrul, trecând pe lângă ea, unii dintre ei adăpostindu-se lângă schele. Apăsă butonul com-ului portabil şi, disperată, încercă să ia legătura cu biroul ei :

— Închideţi ecluza!

Dar gloata trecuse de controlul docului albastru, poate că ajunsese şi înăuntru. Urletul mulţimii se rostogoli, un val prăbuşindu-se către ei, alimentat mereu de alţii de la orizont, o masă nesfârşită. Îşi dădu seama brusc de expresia chipurilor depărtate; nu era panică, ci ură; şi aveau arme – ţevi, bâte...

Soldaţii deschiseră focul. Se auziră ţipete şi primul rând se prăbuşi. Elene stătea paralizată, la nici douăzeci de metri în

spatele trupelor, văzând mulţimea năpustindu-se spre ei, călcând peste morţi.

Q. Refugiaţii Q scăpaseră. Veneau agitând arme şi chiuind, un sunet care, dintr-un tunet depărtat, se transformă într-un zgomot asurzitor, ieşind dintr-un număr nesfârşit de piepturi.

Se întoarse, fugi, clătinându-se sub fluxul G, odată cu echipajele care se repezeau spre navele gata de decolare şi cu pellienii care se împrăştiau, văzând necazul omului.

Tumultul crescu înapoia ei.

Mări pasul, cu o mână pe pântec, încercând să amortizeze şocul alergării. În spate se auziră ţipete, aproape înecate de bubuituri. Aveau să treacă şi de trupele acelea, să capete arme... să câştige prin greutatea numărului lor. Aruncă o privire în urmă... văzu accesul verde nouă revărsând în continuare fugari răzleţiţi, trecând pe lângă soldaţi. Panica le era întipărită pe feţe. Gâfâi şi continuă, în ciuda durerii surde din pântec, până când nu mai putu să alerge, clătinându-se în fluxul G variabil. Fugarii începură s-o depăşească, la început câţiva, răzleţi, apoi tot mai mulţi, un potop care cuprinse totul atunci când trecu de arcul sectorului alb; la orizontul din faţă, o curgere amestecată prin porţile de acces de la nivelul nouă, mii de oameni acoperind orizontul, năpustindu-se către navele comerciale de la docuri, ţipete amestecate cu strigătele din urmă, bărbaţi şi femei urlând şi îmbrâncindu-se.

Se văzu depăşită de un număr din ce în ce mai mare... indivizi însângeraţi, clătinându-se, agitând arme, chiuind. Cineva o izbi din spate, o aruncă în genunchi şi continuă să fugă. Un altul o lovi... se împiedică de ea, fugi mai departe. Elene se ridică împleticindu-se, cu braţele amorţite de durere, încercând să ajungă la schele, la adăpostul suporţilor şi barelor... se trăgeau focuri din ecluza unei nave.

— Quen! ţipă cineva.

Nu ştia cine, se uită în jur, încercă să lupte cu valul de oameni şi se trezi aruncată în lături.

— Quen!

Privi în jur; o mână îi prinse braţul şi o trase, un foc de armă ţiui pe deasupra capului ei. Încă doi o prinseră, o târâră din înghesuială... o lovitură îi şterse fruntea şi se împletici, îşi lăsă greutatea în mina celor care încercau să o tragă afară prin

ţesătura de schele. Ţipete şi împuşcături; alţii întinseră mâinile s-o apuce şi ea se încorda să lupte, crezând că erau din gloată, dar un val de trupuri o absorbi pe ea şi pe negustorii care o duceau.

— Înapoi, ţipă cineva. Înapoi. Au trecut!

Se îndreptară către o rampă, către o ecluză deschisă, un tub rece striat, luminat într-un galben pal, un acces de navă.

— Nu urc la bord! strigă ea, dar nu-i mai rămăsese suflu să protesteze mai departe, şi nici nu avea unde să fugă.

O traseră sus, prin tub, iar cei care păziseră intrarea se înghesuiră şi ei, după ce închiseră accesul. Mulţimea se transformase într-o presă zdrobitoare, ultimii fugari disperaţi se azvârliseră înăuntru. Ecluza şuieră şi se închise cu un clămpănit; Elene clipi... printr-un miracol, uşa nu tăiase nici un mădular.

Ecluza interioară îi aruncă într-un coridor de lift, O pereche de bărbaţi solizi îi îmbrânciră pe ceilalţi şi o ridicară în picioare, în vreme ce o voce tună prin com. O durea pântecul; o dureau coapsele; se sprijini de perete şi rămase nemişcată până ce unul dintre ei îi atinse umărul, un tip masiv, cu gesturi blânde.

— E bine! spuse ea. Mă simt bine.

Încordarea dispărea... îşi dădu părul pe spate, privi către cei doi bărbaţi care o luaseră de afară, o trăseseră prin mulţime, îi ţinuseră la distanţă pe răzvrătiţi; cunoştea şi emblema pe care o purtau, neagră, fără nici un înscris: **Finity’s End**. Nava care pierduse un fiu în staţie; oamenii cu care avusese de-a face în dimineaţa aceea. Se îndreptau către nava lor, poate... ieşiseră după unul de-al lor, salvaseră un Quen din îmbulzeală.

— Mulţumesc! gâfâi ea. Căpitanul – vă rog, trebuie să vorbesc cu el... repede.

Nici o obiecţie. Uriaşul... Tom – îşi aminti numele lui – îi petrecu un braţ pe după umeri, ajutând-o să meargă. Vărul lui deschise uşa liftului şi apăsă butonul dinăuntru. Ieşiră în centrul de comandă, plin de lume, din cauza lipsei rotaţiei. Încăperea principală şi puntea erau în partea de jos, mai întâi puntea; cei doi o duseră într-acolo... Îi era mai bine acum, mult mai bine. Păşi singură pe punte, printre şirurile de console şi membri ai echipajului. Neihart. Neihart era familia navei; originară de pe Viking. Bătrânii erau pe punte, şi o parte din cei tineri... copiii fuseseră trimişi sus, departe de locul acela. Îl recunoscu pe Wes

Neihart, căpitanul familiei, ridat şi cu părul sur, cu înfăţişare tristă.

— Quen! spuse el.

— Domnule...

Ea primi mâinile întinse, refuză locul pe care i-l oferiră, se sprijini doar de spătarul lui ca să rămână cu faţa către căpitan.

— Refugiaţii Q au scăpat; com-ul e defect. Te rog... ia legătura cu celelalte nave... trece vestea mai departe... nu ştiu ce se întâmplă la centrală, dar Pell e într-un mare necaz.

— Noi nu luăm pasageri, spuse Neihart. Am văzut rezultatul. Şi tu l-ai văzut. Să nu-mi ceri asta.

— Ascultă-mă! Uniunea e afară. Noi reprezentăm o cochilie... în jurul staţiei. Trebuie să rămâi aici. Îmi dai voie să folosesc com-ul?

Elene vorbea în numele staţiei Pell cu acest căpitan la fel cum o făcuse cu toţi ceilalţi; dar asta era puntea lui, nu Pell, aşa că ea nu era acum decât o cerşetoare fără navă.

— Privilegiul şefului de doc, aprobă el brusc, invitând cu mâna către pupitre. Com-ul e al tău.

Ea aplecă fruntea în semn de mulţumire, îi lăsă să o conducă la pupitrul cel mai apropiat, se cufundă în pernă cu un junghi în partea de jos a pântecului – îşi aruncă mâna într-acolo – nu copilul, se rugă ea. Îi amorţiseră braţul, spatele, locurile unde fusese lovită. Instrumentele se înceţoşară când întinse mâna către cască, clipi să focalizeze pupitrul, încercând să-şi limpezească mintea odată cu vederea. Apăsă butonul de contact cu celelalte nave.

— Către toate navele, înregistraţi şi acţionaţi! Aici este controlul docurilor din Pell, reprezentantul Elene Quen de la bordul navei **Finity's End** aparţinând lui Neihart, docul alb. Cer ca toţi negustorii docaţi să-şi blocheze intrările şi să nu, repet, să nu admiteţi nici un orbital pe navele voastre. Pell nu evacuează. Faceţi acest anunţ în măsura în care vă puteţi face auziţi prin megafoane; com-ul staţiei este defect. Către navele de la docuri, dacă puteţi bloca docul închizându-l pe dinăuntru, acţionaţi; dar nu vă ridicaţi de la doc. Către navele din schema de zbor: nu părăsiţi schema! Staţia se va echilibra şi va redeveni stabilă. Repet, Pell nu este în curs de evacuare. O acţiune militară se desfăşoară în sistem. Nu serveşte la nimic să evacuaţi staţia. Vă rog, dacă este posibil, să difuzaţi următorul

anunţ în reţeaua externă: „Atenţie. Prin autoritatea şefului de docuri, se cere tuturor forţelor de ordine orbitale să facă tot posibilul pentru a restabili ordinea în zona în care se află. Nu încercaţi să ajungeţi la centrală. Rămâneţi pe locurile voastre. Cetăţeni ai Pell-ului: vă aflaţi într-un mare pericol din pricina revoltei. Ridicaţi baricade la toate intrările nivelului nouă şi în toate sectoarele şi pregătiţi-vă să le apăraţi pentru a preveni raidurile bandelor puse pe distrugere. S-a instaurat carantina. Dacă intraţi în panică, veţi contribui la revoltă şi vă veţi pune în pericol vieţile. Apăraţi baricadele. Veţi putea ţine în frâu situaţia dacă acţionaţi zonă cu zonă. Com-ul staţiei este defect datorită intervenţiei militare, iar fluxul G se datorează decolării neautorizate a navelor militare. Stabilitatea se va reface cât mai curând posibil. Către toţi refugiaţii care au părăsit sectorul Q: apelez la voi pentru a contribui la ridicarea de linii de apărare şi baricade alături de cetăţenii staţiei. Pell va negocia cu voi; cooperarea voastră în această criză va modifica profund punctul de vedere al staţiei şi puteţi fi siguri de consideraţia de care vă veţi bucura după stabilizarea situaţiei. Vă rog să rămâneţi pe locurile voastre, să vă apăraţi zonele; amintiţi-vă că această staţie apără şi propriile voastre vieţi”. Către toţi negustorii: vă rog să cooperaţi în această urgenţă. Dacă aveţi informaţii, transmiteţi totul către **Finity's End.** Această navă va servi drept cartier general al docurilor în timpul urgenţei. Vă rog să luaţi legătura cu toate navele şi să difuzaţi informaţiile respective prin sistemele exterioare. Aştept să mă contactaţi.

Începură să apară mesaje de răspuns, cereri de mai multe informaţii, pretenţii, ameninţări cu părăsirea imediată a docurilor. În jurul ei, cei de pe **Finity's End** îşi făceau propriile pregătiri pentru zbor.

În orice clipă, spera ea, în orice clipă avea să fie reparat com-ul, centrala staţiei avea să se facă auzită iarăşi, restabilind contactul cu comandamentul – cu Damon, care poate că era în centrală, poate nu. Spera doar să nu se afle în coridoarele pline de răzvrătiţi Q. Era miezul zilei principale – cel mai prost moment – când cea mai mare parte a populaţiei nu era la lucru sau în magazine, ci pe coridoare...

Docurile albastre erau zona lui de urgenţă. Poate că încercase să ajungă acolo: sigur încercase. Îl cunoştea bine. Lacrimile îi înceţoşară vederea. Strânse pumnul pe braţul

scaunului, încercând să nu se mai gândească la durerea din pântec.

— Ecluza sectorului alb a fost acum activată. Ştirea veni de la **Sita**, o navă aflată ceva mai în faţă.

Alte nave raportară despre alte ecluze intrate în funcţiune; încercând să se apere, Pell se segmentase, primul semn al puterii sale de reacţie.

— Am prins ceva pe radar, anunţă cuprins de panică un membru al echipajului. Poate că e un negustor ieşit din schema de zbor. N-aş putea spune.

Elene îşi trecu mâinile peste faţă şi încercă să se concentreze asupra comenzilor.

— Rămâi pe fază! spuse ea. Dacă se rup ombilicalele, au să moară cu miile aici. Închideţi manual. Nu rupeţi, nu rupeţi conexiunile!

— Dar asta cere timp, spuse cineva. S-ar putea să nu-l avem.

— Deci, începeţi s-o faceţi de pe-acum! le propuse ea.

VII
PELL: SECTORUL ALBASTRU UNU:
CENTRUL DE COMANDA

Luminile roşii, care fulgeraseră peste pupitre, se împuţinaseră. Jon Lukas trecea de la un post la altul şi privea mâinile tehnicienilor, imaginea radar, urmărea toată activitatea de pe monitoare. Hale stătea de pază dincolo de peretele de sticlă; în centrala com-ului, împreună cu Daniels; Clay se afla acolo, într-o parte a încăperii, Lee Quale în cealaltă, toţi din trupele de securitate ale Companiei Lukas, niciunul din cele ale staţiei. Tehnicienii şi coordonatorii nu întrebau nimic, erau concentraţi asupra problemelor urgente.

În încăpere se simţea teama, o teamă mai mare decât cea stârnită de atacul din exterior. Prezenţa armelor, căderea sistemelor care dura de multă vreme… ştiau, îşi spuse Jon, ştiau bine că tăcerea lui Angelo Konstantin era ciudată, ca şi

neputinţa vreunui Konstantin ori a vreunui locotenent de-al lor de a ajunge în acest loc.

Un tehnician îi înmâna un mesaj şi fugi înapoi la locul lui, fără să-l privească în ochi. O nouă cerere a bazei principale din Lumea de Jos. O puteau refuza. Pentru că acum stăpâneau peste centrală şi birouri şi, în plus, nici nu avea intenţia să răspundă cererii. Prefera să-l lase pe Emilio să-şi închipuie că un ordin militar obliga centrala staţiei la tăcere.

Pe ecranele radar lipsea activitatea. Toate navele stăteau. Aşteptau. Făcu din nou ocolul camerei, ridică brusc privirea când uşa se deschise. Tehnicienii îngheţaseră, uitară de datorie, cu mâinile oprite la jumătatea gesturilor la apariţia grupului de civili cu armele ridicate, precedând un alt grup.

Jessad, doi dintre oamenii lui Hale şi un agent de securitate însângerat, unul de-al lor.

— Zona e în siguranţă, raportă Jessad.

— Domnule, se ridică un coordonator de la postul lui. Consiliere Lukas – ce se întâmplă?

— Potoliţi-l pe omul ăsta! se răsti Jessad, iar coordonatorul se agăţă de spătarul scaunului şi aruncă o privire către Jon cu speranţă din ce în ce mai mică.

— Angelo Konstantin e mort, spuse Jon, privind peste feţele înspăimântate. Ucis în timpul revoltei, odată cu tot personalul lui. Ucigaşii au atacat birourile. Treceţi la treabă! Încă nu ne-am lămurit ce s-a întâmplat.

Figurile se întoarseră, tehnicienii încercară să treacă neobservaţi prin eficienţă. Nimeni nu spuse nimic. Îl emoţiona această ascultare. Ocoli din nou încăperea, se opri în mijlocul ei.

— Continuaţi să lucraţi şi ascultaţi-mă! spuse el cu voce tare. Personalul Companiei Lukas apără acest sector, în tot restul staţiei situaţia este cea pe care o vedeţi pe ecrane. Vom repara com-ul, pentru ca toate anunţurile să se facă numai din acest centru şi numai cu aprobarea mea. Nu există o altă autoritate pe staţie în acest moment în afară de cea a Companiei Lukas şi voi recurge chiar la execuţii, pentru a feri staţia de dezastru. Oamenii de sub comanda mea o vor face fără nici o ezitare. E clar?

Nu se auzi nici un comentariu, nu se întoarse nimeni spre el. Poate că, deocamdată, erau cu toţii de acord, sistemele

staţiei Pell se aflau într-un echilibru precar şi răzvrătiţii Q îşi făceau de cap în docuri.

Trase aer în piept, liniştit, şi privi către Jessad. care dădu din cap satisfăcut.

VIII

Împletitura schelelor se întindea înainte şi înapoi, o încâlceală de tuburi deasupra capului: era un frig aspru. Damon cercetă cu fascicolul de lumină ambele direcţii, se apropie de calea ferată, coborî pe rambleu alături de Josh, răsuflând puternic, forţat. Capul îi plesnea. Nu avea destul aer, nu reuşea să-l elimine destul de repede din plămâni; şi labirintul în care se aflau... se ramifica. Avea o logică: unghiurile erau precise; nu trebuia decât să numere. Încercă să păstreze direcţia.

— Ne-am rătăcit? întrebă Josh printre gâfâieli.

Scutură din cap, înclină fascicolul în sus, în direcţia în care ar fi trebuit să pornească. Fuseseră nebuni când încercaseră asta, dar erau vii şi nevătămaţi.

— Nivelul următor, spuse el, trebuie să fie doi. Cred că... ieşim... uită-te acolo...

Josh dădu din cap. Fluxul G încetase. Încă mai auzeau zgomote pe care, în încâlceala aceea, nu le puteau localiza precis. Strigăte îndepărtate. O dată – şocul unei bubuituri care părea să fi venit dinspre porţile cele mari. Părea că lucrurile se mai liniştiseră; spera... troncănind pe metal, ajunse din nou la şine şi porni pe ultimul drum ascendent. Se temea peste măsură pentru Elene, pentru toate lucrurile pe care le lăsase în urmă când se refugiase aici... Nu mai conta primejdia, trebuia să iasă.

Se auzi un zgomot static. Se rostogoli prin tuneluri şi stârni ecouri.

— Com-ul, făcu el. Situaţia se redresa.

— Acesta e un anunţ general. Gravitaţia este aproape stabilizată. Cerem tuturor cetăţenilor să rămână pe loc şi să nu încerce să treacă de limitele sectorului. Nu avem nici o informaţie de la Flotă şi nici nu aşteptăm vreuna. Radarul nu evidenţiază nici o activitate. Nu anticipăm acţiuni militare în

apropierea staţiei... Cu profundă tristeţe anunţăm uciderea lui Angelo Konstantin de către răzvrătiţi şi dispariţia violentă a celorlalţi membri ai familiei. Dacă vreunul dintre ei a reuşit să se adăpostească, îl rugăm să contacteze centrala staţiei cât mai curând posibil, oricare dintre Konstantini, ori dintre cei apropiaţi lor, îi rugăm să contacteze centrala staţiei imediat. Consilierul Jon Lukas se află acum la conducerea staţiei pe timpul crizei. Vă rugăm să cooperaţi cu personalul Companiei Lukas care duce la îndeplinire misiunile urgente de securitate.

Damon se prăbuşi pe trepte. Îl cuprinse o răceală mai aspră decât cea a metalului. Nu putea respira. Îşi dădu seama că plângea, pentru că lacrimile îi înceţoşau privirea şi îi înecau respiraţia.

— ...anunţ, începu să repete com-ul. Gravitaţia este aproape stabilizată. Cerem tuturor cetăţenilor...

O mână i se aşeză pe umăr, îl răsuci.

— Damon? se făcu auzit Josh printre zgomote. Era amorţit. Nimic nu mai avea rost.

—Mort! spuse el şi se cutremură. O, Doamne...

Josh îl privi, îi luă lanterna din mâini. Damon se ridică în picioare, porni pe ultimul urcuş, către uşa de acces pe care ştia că avea s-o găsească acolo.

Josh îl smuci, îl lipi cu spatele de peretele solid.

— Să nu mergi, îl rugă Josh. Damon, să nu te duci acolo.

Coşmarele de paranoic ale lui Josh. Ca şi chipul lui. Damon rămase nemişcat, cu gândurile răvăşite, neclare. Elene.

— Tatăl meu... mama... aici e albastru unu. Gărzile noastre se aflau în albastru unu. Propriile noastre gărzi.

Josh nu spuse nimic.

Încerca să raţioneze. Lucrurile continuau să meargă prost. Avuseseră loc mişcări de trupe; Flota decolase. Imediat după aceea, crime... în zona cea mai bine păzită din Pell...

Porni înapoi, în direcţia din care veniseră, cu mâinile tremurându-i atât de tare încât abia mai putea ţine balustrada. Josh îi lumină drumul, îl prinse de cot ca să-l oprească. Se întoarse pe trepte, privi chipul lui Josh, acoperit de mască, părând distorsionat în lumină.

— Încotro? întrebă Josh.

— Nu ştiu cine-i la control. Spuneau că ar fi unchiul meu. Nu ştiu.

Întinse mâna după lanternă. Josh i-o predă neîncrezător, iar el se răsuci pe călcâie, începu să coboare treptele cât putea de repede, urmat cu disperare de Josh.

Să coboare din nou. Coborâşul era mai uşor. Se grăbi până ce ajunse la limita răsuflării şi a echilibrului, până ce ameţi şi fascicolul de lumină înnebuni peste schelărie şi guri de tunel. Alunecă, îşi reveni şi continuă să coboare.

— Damon! protestă Josh.

Nu mai avea suflu să se certe. Continuă să meargă până ce vederea i se tulbură din pricina lipsei de aer, se prăbuşi pe trepte încercând să respire prin mască atât cât să nu leşine. Îl simţi pe Josh aşezându-se lângă el. Îl auzi gâfâind, la fel de epuizat.

— Docurile, spuse Damon. Coborâm într-acolo... coborâm către nave. Precis că Elene s-a dus acolo.

— N-o să putem răzbate.

Se uită la Josh, dându-şi seama că îl amesteca în treburi care nu îl priveau. Nici el nu avea de ales. Se ridică, porni din nou pe trepte, simţi vibraţiile paşilor lui Josh în urma lui.

Navele fuseseră blocate. Elene era acolo sau încuiată în birouri. Sau moartă. Dacă soldaţii atacaseră... dacă, într-un acces de nebunie... staţia fusese sabotată, înainte ca Uniunea să o preia.

Dar se anunţase că Jon Lukas era în centrală.

Respinseseră vreun atac? Reuşise Jon să prevină cumva o lovitură împotriva centralei?

Pierduse şirul opririlor pe care le făcuseră ca să-şi tragă răsuflarea, a nivelelor prin care trecuseră. Coborând tot timpul. Ajunseră, în sfârşit, la capăt, o deschidere bruscă între schele; la început nu îşi dădu seama unde ajunseseră, cercetă cu lumina şi se opri când găsi treptele care duceau jos. Merse de-a lungul grilajului, văzu lucirea slabă a luminii albastre, cea de deasupra unei uşi de acces. Ajunse la ea, apăsă întrerupătorul; uşa alunecă şuierând şi Josh îl urmă în lumina mai puternică a ecluzei. Uşa se închise şi porni schimbul de aer, îşi smulse masca şi trase puternic aer în piept, aer rece şi uşor mirositor. Capul îi plesnea. Aţinti privirea ameţit asupra chipului asudat al lui Josh, purtând semnele măştii.

— Rămâi aici, spuse el cuprins de milă. Rămâi aici. Dacă rezolv, mă întorc; dacă nu – ai să hotărăşti singur ce să faci.

Josh se lăsă pe vine, cu priviri îngheţate.

Damon îşi îndreptă atenţia către uşă, îşi recapătă suflul, se frecă la ochi ca să recapete claritatea, în sfârşit apăsă butonul şi puse uşa în funcţiune. Lumina îl orbi; de afară veneau strigăte, ţipete, miros de fum. Sistemele de supravieţuire, gândi el, cu un fior... ieşi într-un hol secundar, începu să fugă, auzi paşi înapoia lui şi privi în spate.

— Întoarce-te! şuieră către Josh. Întoarce-te acolo!

Nu avea timp să se certe cu el. Alergă pe hol... se aflau probabil în sectorul verde; nivelul nouă se afla în direcţia aceea... toate semnele de orientare dispăruseră. Văzu busculadă, lumea fugind, împrăştiindu-se prin holuri; unii duceau răngi şi pe jos zăcea un cadavru... îl ocoli şi continuă să meargă. Răzvrătiţii pe care-i vedea nu păreau cetăţeni ai staţiei... neraşi, neîngrijiţi... îşi dădu seama brusc cine erau şi îşi adună toate forţele să alerge, străbătu holul şi coti, apropiindu-se cât mai mult de docuri fără să urmeze coridorul principal. Se văzu forţat până la urmă să treacă prin el, amestecându-se cu ceilalţi fugari. Erau mai multe cadavre pe podea şi jefuitorii se târâiau pe lângă ele. Îşi făcu loc, cu umerii, printre indivizi înarmaţi cu ţevi şi cuţite, unii cu arme de foc...

Intrarea în doc era închisă, încuiată. Văzu un răzvrătit care se repezi la el, agitând o rangă, pentru singurul motiv că se afla în calea lui.

Atacatorul continuă să se apropie, făcând gol în jurul lui, şi se opri lângă perete, lovit în cap de Josh, care ridică ţeava care aparţinuse individului.

Damon se răsuci şi fugi spre uşile blocate... strecură mâna în buzunar, după cartelă, ca să descuie.

— **Konstantin**! strigă cineva înapoia lui.

Se întoarse şi văzu un individ, o armă îndreptată spre el. O bucată de ţeava zbură de undeva, îl izbi pe individ şi răzvrătiţii năvăliră după armă. Se răsuci cuprins de panică, azvârli cartela în fantă; uşa se deschise spre docul vast de dincolo, înţesat cu jefuitori. Fugi, trăgând printre dinţi aerul rece, pe doc în jos către sectorul alb, unde văzu alte porţi încuiate, porţile docurilor, de înălţimea a două etaje, presurizate. Se împiedică epuizat şi se sprijini, se împletici pe podeaua curbă, auzi pe cineva aproape în spatele lui şi speră ca acela să fie Josh. Durerea din coasta rănită crescuse până ce devenise

străpungătoare... Trecu pe lângă magazine jefuite, cufundate în beznă, cu uşile deschise, ajunse la zidul porţilor uriaşe, se lipi de uşa închisă a personalului şi înfipse cartela în fantă.

Defecţiune. Nici un răspuns. O împinse mai tare, cu gândul că poate fusese un contact prost, o insera a doua oară. Circuitul era întrerupt. Ar fi trebuit măcar să se fi aprins butoanele, să-i fi dat şansa să tasteze un cod de prioritate sau să-i fi adresat un semnal oarecare.

— Damon!

Josh îl ajunse din urmă lângă uşă. Îl prinse de umăr şi îl răsuci. Mulţimea se apropia de ei, treizeci de inşi, jumătate de sută, de pe tot docul... dinspre verde nouă, în număr din ce în ce mai mare.

— Au aflat că ai acces, spuse Josh. Au aflat că poţi trece.

Îi privi. Smulse cartela din fantă. Inutilă, ştearsă; controlul îi ştersese cartela.

— Damon!

Se prinse de Josh şi fugi, iar mulţimea porni către ei urlând. Fugiră către uşile deschise, către magazine... trecură de uşile întunecate ale celui mai apropiat. Se azvârliră înăuntru, apăsară butonul de închidere a uşilor. Măcar acesta funcţiona.

Primul atacator din gloată lovi uşa care bufni. Chipuri cuprinse de panică se lipeau de plasticul ei, bucăţi de ţeava o loveau, o zgâriau: era un blocaj de securitate, ca la toate magazinele din faţa docurilor... presurizat, numai din sticlă, dar cu grosime dublă.

— O să reziste, spuse Josh.

— Nu cred, făcu el, că vom putea ieşi. Cel puţin, până când vor veni să ne scoată de aici.

Josh se uită la el din cealaltă parte a uşii, palid în lumina care o străbătea.

— Mi-au şters cartela, spuse Damon. Nu mai funcţionează. Centrala staţiei mi-a sistat utilizarea cartelei.

Se uită către plasticul uşii, pe care zgârieturile se adânceau.

— Cred că ne-am prins singuri în capcană.

Bubuiturile continuau. Gloata de afară era furioasă, nu erau criminali, nu-i voiau ca ostateci, doar oameni disperaţi şi obsedaţi de disperarea lor. Rezidenţi Q gata să pună mâna pe o pereche de orbitali. Tăieturile se adânciseră în plastic, făcând să

nu se mai vadă feţele, mâinile şi armele. Exista o oarecare şansă să reuşească să-l spargă.

În cazul acela, nu ar mai fi fost nevoie de asasini.

2

I
NORWAY: ORA 13.00

Făceau un joc de aşteptare, culegeau informaţii şi dispăreau; ca nişte fantome. Situaţia era destul de gravă dincolo de limitele sistemului. **Tibet** şi **North Pole** pierduseră contactul cu duşmanii care se apropiau; Uniunea se retrăsese, cu preţul unuia dintre cercetaşii de pe **Tibet**... şi al unuia unionist. Dar războiul era departe de a se termina... Potopul de mesaje continuă fără încetare dinspre cele două transportoare. Signy îşi muşca buza şi cerceta ecranele de dinaintea ei. În vreme ce Graff se ocupa de dirijarea operaţiunilor. **Norway** menţinea po-

ziţiile alături de restul Flotei – micşorase viteza, plutea în derivă, nu prea departe de masa planetelor Pell IV şi III şi de cea a soarelui lor. Se opriseră. Refuzaseră să fie atraşi afară. Trebuiau să folosească masa planetară pentru a se adăposti de un eventual nou atac. Nu părea probabil ca Uniunea să fie atât de stângace încât să-şi facă intrarea cu un salt – nu era stilul ei – dar îşi luaseră precauţii... chiar dacă rămâneau ţinte nemişcate. Aşteptaseră destul de mult, până şi comandanţii unionişti cu metode de lucru învechite avuseseră timp să-i ocolească la limita radarului ca să găsească noi linii de atac, după ce sondaseră poziţiile; ca lupii în jurul focului, iar Flota încerca să rămână cât mai aproape de el, vizibili, nemişcaţi şi vulnerabili. Uniunea avea destul loc de manevră, putea alege un punct bun de atac, mai iute decât ar fi putut ei reacţiona.

Veneau ştiri proaste dinspre Pell, spărgând liniştea, semn de dezordine serioasă.

De la Mazian... tăcere încăpăţânată, toţi aşteptau o comunicare. **Hai,** îl îndemnă în gând pe Mazian, **dă drumul unuia dintre noi la vânătoare.** Cercetaşii pluteau pe lângă **Norway** în schema de zbor cea mai largă, aidoma celorlalte nave, douăzeci şi şapte de cercetaşi, şapte crucişătoare; şi treizeci şi două de nave de miliţie încercând să umple schema, fără să se distingă de cercetaşi pe radarul de mare distanţă; două dintre ele semănau a crucişătoare. Câtă vreme Flota rămânea nemişcată, netrădată de agilitate şi viteză, oricine privea radarul se întreba dacă unele dintre navele acelea leneşe, nemişcate ar fi putut fi nave de război ce-şi ascundeau mişcările. Cercetaşul **Tibet-ului** se întorsese la nava-mamă; **Tibet** şi **North Pole** aveau şapte cercetaşi şi unsprezece nave de miliţie în apropierea lor, transportoare uşoare incapabile de fugă, devenite curajoase de nevoie: nu puteau pleca... aşa că îşi jucau rolul pe ecran. Ca şi cum ar fi aşteptat un atac din direcţia aceea. Uniunea îi adulmecase. Aruncase o ocheadă şi dispăruse. Probabil că fusese Azov. Unul dintre bătrânii Uniunii; unul dintre cei mai buni. Abia îi atinsese şi ei se feriseră. Uniunea avea prea mulţi comandanţi valoroşi ca să cedeze în felul ăsta.

Nervii erau încordaţi. Tehnicienii de pe punte se uitau la ea, din când în când. Tăcerea dintre nave se întindea şi înăuntru, contagioasă.

Un tehnician de com se răsuci la postul lui, fixând-o cu privirea.

— Situaţia din Pell se înrăutăţeşte, spuse el prin com. Se auzi un murmur dinspre alte posturi.

— Vedeţi-vă de treburile voastre! izbucni ea către toţi. Se poate întâmpla oricui. Dacă nu uitaţi de Pell, o să luăm bătaie, mă auziţi? Îl curăţ pe individul care nu-i atent!

Şi către Graff :

— Fii pregătit!

Lumina albastră se aprinse deasupra capului. Asta avea să-i trezească. O lumină clipi pe pupitrul ei, indicând intrarea în funcţiune a consolei armscomp şi finalizarea pregătirilor armscomper-ilor şi ale ajutoarelor lor.

Întinse mâna către consola comp-ului, tastă codul unei instrucţiuni preînregistrate. **Norway** îşi îndreptă atenţia către steaua de referinţă, o identifică şi reţinu coordonatele. Pentru orice eventualitate. Dacă avea să se întâmple ceva neprevăzut şi dacă Mazian, care recepţiona şi el, mesajele dinspre Pell, avea să hotărască să fugă: toată atenţia lor era îndreptată asupra lui **Europe** care, deocamdată, nu reacţiona în nici un fel. Mazian se gândea; sau se gândise deja şi avea încredere în căpitanii săi, în măsurile lor de precauţie. Semnaliza către pupitrul tehnicienilor de salt să se înceapă calcularea mişcării. Pupitrul prinse viaţă, o trezire succesivă a monitoarelor, o altă opţiune în afara spaţiului real. Dacă Flota se retrăgea de lângă Pell, era posibil ca în punctul de nul cel mai apropiat, acolo unde trebuiau să primească instrucţiunile, să nu ajungă toţi. Era posibil să nu mai existe vreodată o Flotă, să nu mai rămână nimic între Uniune şi Sol.

Fluxul de zgomote din com venit dinspre Pell deveni cu adevărat supărător.

II
CALEA DE ACCES A PELLIENILOR

Oameni-cu-arme. Urechile sensibile mai puteau prinde încă strigătele de afară, semne îngrozitoare de luptă. Satin tresări la un scrâşnet, nedumerită de rostul evenimentelor... ştia doar că Lukas-ii o făcuseră; şi Lukas-ii dădeau ordine, erau la

putere Sus. Dinte Albastru o strânsese în braţe, îi şoptise, o rugase, şi ea îl urmase, la fel de tăcută ca şi ceilalţi. Şoapte şi sunete ale paşilor desculţi de hisa veneau de deasupra lor, de dedesubt. Se foiau în întuneric, un flux continuu. Nu îndrăzneau să folosească luminile, asta ar fi fost un semn care i-ar fi ajutat pe oameni să-i găsească.

Unii erau înaintea lor, alţii în urmă. Bătrânul însuşi conducea, hisa cel ciudat, care venise din locurile înalte şi care le poruncea fără să le dea explicaţii. Unii ezitaseră, temându-se de cei ciudaţi; dar în spate erau arme şi oameni nebuni, care puteau să-i ajungă curând.

O voce de om răsună undeva departe, jos în tuneluri, stârnind ecouri. Dinte Albastru şuieră şi se aruncă înainte, urcă mai repede; Satin avu nevoie de toate forţele să se ţină aproape, încălzită de efort, cu blana leoarcă şi mâinile alunecând pe balustradele umezite de alţii.

— Grăbeşte! şopti o voce hisa undeva sus, în beznă, şi fură împinşi din spate să urce mai repede spre locul unde lucea o lumină slabă, desenând silueta unui hisa.

O uşă. Satin îşi apăsă masca pe faţă şi se grăbi într-acolo, îl prinse de mână pe Dinte Albastru, de teamă să nu-l piardă în grupul condus de Bătrân.

Ecluza îl înghiţi. Se înghesuiră printre ceilalţi şi uşa interioară se deschise spre o îngrămădire de trupuri maronii de hisa; mâini se întinseră şi îi scoaseră în grabă, alţi hisa făcând scut între ei şi coridorul de dincolo.

Aveau arme, ţevi, la fel cu acelea ale oamenilor. Satin era uimită, pipăi înapoia ei după Dinte Albastru, să se asigure de prezenţa lui în înghesuiala furioasă, în coridorul luminat al oamenilor. Holul era plin numai de hisa. Plin până la uşile închise de la celălalt capăt. Sângele păta unul dintre ziduri, izul lui nu pătrundea prin mască. Satin aruncă o privire îngrijorată în direcţia în care erau împinşi, simţi o mână care nu aparţinea lui Dinte Albastru apucând-o de braţ şi dirijând-o. Trecură dincolo de o uşă, într-un loc al oamenilor, larg şi slab luminat; uşa se închise, aducând liniştea.

— Ssst! făcură călăuzele.

Ea privi împrejur în panică, să vadă dacă Dinte Albastru era lângă ea, iar el se apropie şi o prinse de mână. Străbătură nervoşi, în compania călăuzelor lor mai bătrâne, locuri-de-om

spaţioase, o, cu atât de multă grijă, cu teamă şi respect faţă de armele şi furia de afară. Alţii, Bătrânii, apărură din umbră şi îi întâmpinară.

— Povestitoare, i se adresă un Bătrân, atingând-o în semn de bun venit.

O îmbrăţişa, alţii veniră de dincolo de o uşă puternic luminată şi o îmbrăţişară, pe ea şi pe Dinte Albastru; era ameţită de onoarea care i se făcea.

— Vino! spuseră ei, conducând-o, şi ajunseră în locul acela strălucitor, o încăpere fără limite, cu un pat alb, un om dormind, şi o foarte bătrână hisa care stătea ghemuită lângă el. Întunericul şi stelele erau de jur împrejur, ziduri care erau şi nu erau şi, deodată, marele Soare pătrunse în încăpere, deasupra lor şi a Visătoarei.

— Ah! răsuflă Satin uimită, dar bătrâna hisa se ridică şi îi întinse mâinile în semn de bun venit.

— Povestitoarea, spuse Bătrânul şi cea mai vârstnică dintre toţi se îndepărtă pentru o clipă de Visătoare ca s-o îmbrăţişeze.

— Bine, bine, spuse tandru Venerabila.

— Lily, spuse Visătoarea şi Venerabila se întoarse, îngenunche lângă pat, să-i mângâie părul sur.

Femeia întoarse către ei privirile mirate, ochi vii pe un chip alb şi liniştit; trupul îi era acoperit în alb, totul era alb, în afară de hisa numită Lily şi bezna din jurul lor, presărată cu stele. Soarele dispăruse. Nu mai erau decât ei.

— Lily, spuse din nou Visătoarea, cine sunt ei?

La ea se uita Visătoarea, la ea, iar Lily îi făcu semn. Satin îngenunche, cu Dinte Albastru alături, privind cu adoraţie în ochii calzi ai Visătoarei, Visătoarea de Sus, prietena marelui Soare care-i dansa peste pereţi.

— Iubesc la tine, şopti Satin. Iubesc la tine, Soare-prieten-ei.

— Şi eu te iubesc, şopti la rândul ei Visătoarea. Cum e afară? E primejdie?

— Noi o să apărăm, rosti ferm Bătrânul. Toţi, toţi hisa o să apere acest loc. Oameni-cu-arme stai departe.

— Au murit.

Minunaţii ei ochi se umeziră de lacrimi; ofta către Lily!

—E fapta lui Jon. Angelo – Damon – Emilio, poate – dar nu eu, încă nu. Lily, nu mă părăsi.

Lily, grijulie, o îmbrăţişa pe Visătoare, îşi sprijini obrazul sur de părul albit al ei.

— Nu, spuse Lily. Iubesc la tine, nici un timp plec, nu, nu, nu. Visează ei pleacă, Oameni-cu-arme. Pellienii toţi stau locul tău. Visează la marele Soare. Noi mâinile şi picioarele tale, noi mulţi, noi puternici, noi iuţi.

Pereţii îşi schimbaseră înfăţişarea. Priveau acum violenţa, oamenii care luptau cu oameni, cu toţii încleştaţi în moarte. Imaginile se şterseră, doar Visătoarea rămase liniştită.

— Lily. Baza e in pericol de moarte. Va fi nevoie de hisa, când se termină lupta, nevoie de voi, înţelegi? Fiţi puternici. Apăraţi locul ăsta. Staţi cu mine!

— Noi luptăm, gonim omu venit aici.

— Faceţi totul ca **să trăiţi**! Ei n-au să îndrăznească să vă ucidă, înţelegeţi! Oamenii au nevoie de hisa. N-au să vină aici.

Ochii luminoşi se întunecară din nou, blânzi şi arzători. Soarele se întorsese, măreţia lui umplând peretele, făcând să tacă şoaptele mânioase. Se reflectă în ochii Visătoarei, îi pătă albeaţa cu nuanţa lui.

— Ah! oftă Satin, legănându-se dintr-o parte în alta. Ceilalţi făcură la fel, ca şi cel de lângă ea, scoţând un murmur de slavă.

— Ea e Satin, spuse Bătrâna către Visătoare. Dinte Albastru, prietenul ei. Prieteni lui om-Bennett, văzut la el murit.

— Din Lumea de Jos, spuse Visătoarea, Emilio v-a trimis Sus.

— Omul-Konstantin prietenul tău? Iubim el, toţi, toţi pellienii. Omul Bennett el prieten.

— Da. A fost.

— Ea spune, spuse Bătrâna, continuând apoi în limba hisa... Povestitoarea. Cerul-o-vede, făcut o poveste pentru Visătoare, făcut strălucit ochii ei şi încălzit visurile ei; cântat în Vis.

Faţa i se aprinse şi gâtul i se înţepeni de teamă, pentru că nu era atât de bună, doar o meşteră de cântecele; dar să le rostească în cuvinte omeneşti... în prezenţa Visătoarei şi a marelui Soare, cu toate stelele împrejur, să devină parte a Visului...

— Fă-o! o îndemnă Dinte Albastru.

Încrederea lui îi încălzea inima.

— Eu, Cerul-o-vede, începu ea, venit din Lumea de Jos, spune la tine omul-Bennett, spune la tine omul-Konstantin, cânt la tine lucruri hisa. Visează lucruri hisa, Soare-prietenul-ei, la fel Bennett visat. Fă la el trăieşte, el mers cu hisa, ah! Iubesc la tine, iubit la el. Soare zâmbit când la el privit. Mult, mult timp noi visat lucruri hisa. Bennett făcu la noi văzut visuri de om, arătat la noi lucruri adevărate, spus la noi Soare el ocrotit Sus, ocrotit Sus în braţe la el şi Sus dat larg braţele la Soare, spus la noi nave vin şi pleacă, mari, mari, vin şi pleacă, aduc omi din bezna de departe. Noi făcut ochi mari, visuri mari, făcut visuri ca oamenii, Soare-prietenul-ei. Aste lucruri dat la noi Bennett; şi noi dat la el viaţă. El spus la noi este lucruri bune în Lumea de Jos, făcut cald la ochii noştri cu vrutul lucruri bune. Noi venit. Noi văzut. Aşa de larg, aşa de mare întuneric, noi văzut Soarele zâmbeşte în întuneric, făcut visul pentru Lumea de Jos, cerul albastru. Bennett făcut la noi văzut, făcut la noi venit, făcut la noi vise noi. Ah! Eu Satin spun la tine timpul când oamenii venit, înainte de oameni, nici un timp, numai vis. Noi aşteptam şi nu ştiam ce aşteptăm. Noi văzut oameni venit de Sus. Ah! Bennett venit la timp rece, şi bătrân râu el liniştit...

Ochii întunecaţi şi blânzi erau aţintiţi asupra ei, interesaţi, atenţi la cuvintele ei ca şi cum măiestria ei ar fi fost asemenea vechilor barzi. Ea preamărea adevărul cum putea mai bine, preschimbând spusele ei în adevăr, alungând lucrurile îngrozitoare care se întâmplau în alte părţi, întărind din ce în ce mai mult adevărul, pentru ca Visătoarea să-l facă real, pentru ca, în ciclurile veşnic revenind, acest adevăr să se întoarcă iarăşi, la fel ca florile, ploile şi toate lucrurile veşnice.

III

Consolele se stabilizaseră. Centrala staţiei se adaptase la panica din jur, condiţie esenţială pentru supravieţuire; tehnicienii erau atenţi la fiecare detaliu, refuzau să ia în seamă numărul din ce în ce mai mare al oamenilor înarmaţi care intrau şi ieşeau din centrul de comandă.

Jon patrula printre şiruri, încruntat, dezaprobând orice mişcare inutilă.

— Încă un apel dinspre nava comercială **Finity's End**, îi raportă o tehniciană. Vorbeşte Elene Quen, cerând informaţii.

— Respins.

— Domnule...

— Respins. Spune-i să stea şi să aştepte. Nu mai primi apeluri neautorizate. Te aştepţi să difuzăm informaţii care pot ajuta inamicul?

Tehniciană se întoarse la postul ei, încercând vizibil să nu ia în seamă armele.

Quen. Tânăra soţie a lui Damon, care se alăturase negustorilor, era deja o problemă, cu cererile ei, cu refuzul de a ieşi afară. Ştirea se răspândise deja şi Flota o aflase de la negustorii aflaţi în formaţie, în jurul staţiei. Mazian ştia acum ce se întâmplase. Quen la negustori, iar Damon în docurile din sectorul verde; pellienii adunaţi lângă patul Aliciei, blocând intersecţia a patra din zona aceea. N-avea decât să-şi păstreze garda de pellieni: uşa sectorului era blocată. Îşi duse mâinile la spate şi încercă să pară calm.

Prinse cu coada ochiului o mişcare aproape de uşă. Jessad se întorsese după o scurtă absenţă, rămăsese acolo, o prezenţă tăcută. Jon se apropie de el, deranjat de sobrietatea lui.

— Vreun progres? îl întrebă pe Jessad, păşind afară.

— L-am găsit pe domnul Kressich, spuse Jessad. E aici cu o escortă: doreşte o întrevedere.

Jon se încruntă, privi spre hol unde Kressich aştepta înconjurat o grupă de gardieni şi un număr egal de oameni din securitatea lui personală.

— Situaţia a rămas aceeaşi în sectorul albastru unu patru, spuse Jessad. Pellienii încă blochează intrarea. Am ajuns lângă uşă; am putea produce o decompresie.

— Avem nevoie de ei, spuse Jon înţepenit. Lasă-i aşa!

— De dragul ei? Jumătăţi de măsură, domnule Lukas...

— Avem nevoie de pellieni; ea îi are sub control. Lasă-i aşa, am spus. Problema noastră este acum Damon şi Quen. Ce ai de gând în privinţa lor?

— Nu pot intra în nava aceea; ea nu iese, ei nu deschid. În ceea ce-l priveşte pe Damon, ştim unde se află. Lucrăm la asta.

— Ce înseamnă că lucraţi la asta?

— Oamenii lui Kressich, şopti Jessad. Avem nevoie de ei ca să ajungem acolo, mă înţelegi? Stăpâneşte-te şi vorbeşte cu el; promite-i orice. Bandele se află în mâinile lui. El poate să tragă sforile. Fă-o!

Jon privi grupul din hol, cu gândurile împrăştiate. Kressich, Mazian, situaţia negustorilor... Uniunea. Flota Uniunii trebuia să apară cât de curând. Trebuia.

— Ce vrei să spui că trebuie să ajungi până acolo? Ştii unde e sau nu?

— Fără nici o îndoială, admise Jessad. Am asmuţit banda aceea asupra lui, numai inşi care nu pot fi identificaţi. Doar de noi. Crede-mă. Vorbeşte cu Kressich. Şi grăbeşte-te, domnule Lukas!

Se întoarse, prinse privirea lui Kressich, clătină din cap şi grupul se apropie... Kressich, mai albit şi mai dărâmat ca niciodată. Dar cei care-l înconjurau erau din alt aluat: tineri, aroganţi, ţepeni.

— Consilierul vrea să participe, spuse unul scund, cu părul negru şi o cicatrice pe figură.

— Vorbeşti în numele lui?

— Domnul Nino Coledy, îl prezentă Kressich, surprinzându-l cu un răspuns direct şi o privire mai dură decât avusese vreodată Kressich în consiliu. Vă sfătuiesc să-l ascultaţi, domnule Lukas, domnule Jessad. Domnul Coledy conduce securitatea din Q. Avem propriile noastre forţe şi putem restabili ordinea acolo unde ni se cere. Sunteţi pregătiţi s-o cereţi?

Jon întoarse tulburat privirea către Jessad, fără să obţină ceva de la el: Jessad părea să nu aibă nimic de obiectat.

— Dacă poţi opri bandele – fă-o!

— Da, spuse încet Jessad. În acest stadiu, liniştea ne-ar fi de folos. Bine aţi venit în consiliul nostru, domnule Kressich, domnule Coledy!

— Dă-mi acces la com, spuse Coledy. Pe o bandă de frecvenţă generală.

— Dă-i-l! făcu Jessad.

Jon trase puternic aer în piept, cu buzele tremurând de întrebări nerostite: ce fel de joc făcea Jessad cu el, aducându-i pe cei doi în cercul intim; erau oamenii lui Jessad, aşa cum Hale era al lui?

Înghiţi întrebările, înghiţi mânia, amintindu-şi de situaţia atât de delicată în care se aflau.

— Veniţi cu mine! spuse el, îi aduse înăuntru şi îl conduse pe Coledy la cel mai apropiat pupitru com.

Radarul se putea vedea de acolo; Mazian rămăsese nemişcat pe poziţii. Ar fi fost prea mult să spere că Mazian avea să fie înlăturat uşor. Flota se răspândise în toată zona... navele lui Mazian, punctând ici şi colo prin haloul multistrat reprezentând orbita negustorilor în jurul staţiei Pell.

— Dă-te la o parte! îi spuse tehnicianului, îl îndepărtă, îl aşeză pe Coledy în locul lui şi făcu apelul chiar el către centrala com.

Figura lui Bran Hale apăru pe ecran.

— Am un mesaj pe care vreau să-l transmiţi celor de afară, rosti către Hale. Pe bandă de frecvenţă generală.

— Bine, făcu Hale.

— Domnule Lukas! strigă cineva, spărgând tăcerea din centrală.

Se uită împrejur. Ecranele radarului pulsau o alarmă de intersectare.

— Ce se întâmplă? exclamă el.

Radarul nu arăta ceva clar. Un nor de praf, o ceaţă galbenă anunţa apropierea cu mare viteză a unor obiecte. Comp-ul declanşa sirenele de alarmă. Se auziră strigăte înfundate, înjurături. Tehnicienii se aplecară peste pupitre.

— **Domnule Lukas** ! ţipă cineva, frenetic.

IV
FINITY'S END

— Radar! răsună strigătul de alarmă.

Elene văzu ezitarea şi aruncă o privire îngrijorată către Neihart.

— Lasă-ne să plecăm! spuse Neihart, evitându-i privirea. **Porniţi !**

Vestea trecu de la o navă la alta. Elene îşi adună forţele să reziste şocului decolării... era prea târziu să fugă pe docuri, mult

prea târziu; ombilicalele erau demult închise, navele rămânând prinse de docuri doar cu grapine.

Un al doilea şoc. Se desprinseseră, părăseau staţia urmaţi de un şir întreg de nave comerciale, în sens orar în jurul inelului staţiei; orice greşeală de pilotaj putea însemna o ruptură a ombilicalului, o întreagă secţiune a docurilor decomprimată. Rămase liniştită, trecând prin senzaţiile familiare pe care crezuse că nu avea să le mai simtă vreodată, se simţi liberă, scăpată din lanţ, ca şi nava îndreptându-se în exterior; şi simţind că o parte din ea fusese smulsă.

Un al doilea val invadator... veni dinspre zenit şi înceţoşa radarul, declanşând alarma... apoi dispăru pe drumul către Flotă. Prinseseră viaţă, vulnerabili cu viteza lor mică, ieşind pe un curs stabilit, o derivă generală a tuturor celor care se desprindeau de la docuri. Îşi apără pântecul cu braţele şi privi ecranele dinaintea ei în centrul de comandă al navei **Finity,** gândindu-se la Damon, la tot ce lăsase în urmă.

Poate că murise; se spunea că Angelo era mort; poate că şi Alicia; poate Damon – poate... îşi alungă acest gând, încercând să-l accepte, privindu-l ca pe o sursă de răzbunare. Inspiră adânc de mai multe ori, gândindu-se la **Estelle,** la familia ei. Scăpase pentru a doua oară. Avea un dar de a scăpa de dezastre. Purta în ea o fiinţă care era Quen şi Konstantin în acelaşi timp, două nume care însemnau ceva în Ţinuturile de Dincolo; nume incomode pentru Uniune în viitor, pentru că avea de gând să o facă să-şi amintească dureros de ele.

— Scoate-ne de aici! rosti ea către Neihart, rece şi furioasă; şi când el o privi, parcă uimit de această schimbare a părerilor ei: Scoate-ne. Facem saltul. Dă de ştire. Punctul lui Matteo. Difuzează ştirea în tot sistemul. Plecăm, chiar prin mijlocul Flotei.

Se simţea în ea sângele Quen şi Konstantin; Neihart o ascultă. **Finity's End** se desprinse din orbita staţiei şi continuă să înainteze, difuzând instrucţiuni către toţi negustorii apropiaţi şi depărtaţi din sistem. Mazian, Uniunea, Pell – nimeni nu-i putea opri.

Aparatele se înceţoşară în faţa ochilor ei. se limpeziră din nou după o clipire.

— După Matteo, făcu ea spre Neihart. facem un alt salt. Sunt şi alţii... în Adânc. Inşi care s-au săturat, care n-ar veni la Pell. O să-i găsim.

— Dar n-ai nici o şansă să-i găseşti pe ai tăi acolo, Quen.

— Nu, recunoscu ea clătinând din cap. Niciunul dintre ai mei. S-au dus. Dar cunosc coordonatele. Ca noi toţi. Am să te ajut, am să fiu atentă şi n-o să-ţi pun întrebări

— Negustorii ştiu locurile.

— Până la urmă, va afla şi Flota. Aşa că suntem împreună, căpitane. Mergem împreună.

Neihart se încruntă. Nu stătea în obiceiul negustorilor... să fie alături de orbitali, în afară de încăierările de la docuri.

— Am un băiat pe una din navele lui Mazian, spuse el.

— Am un soţ în Pell, spuse ea. Ce ne rămâne de făcut decât să ne încheiem socotelile?

Neihart cugetă o vreme, dădu în sfârşit din cap.

— Neamul Neihart îţi va sprijini cuvântul.

Ea se lăsă pe spate, privi ecranul din faţa ei. Aveau dovada intrării Uniunii în sistem, fantome trecând peste ecranul radar. Treceau printr-un coşmar. Ca la Mariner, unde **Estelle** şi toţi ceilalţi Quen-i muriseră pentru că în-târziaseră prea mult pe staţia condamnată... unde un criminal trecuse pe sub nasul Flotei sau se aflase deja înăuntru. Se aflau acum în aceeaşi situaţie... numai că de această dată nu mai aveau să aştepte liniştiţi.

Rămase cu privirile aţintite asupra radarului, hotărâtă să vadă totul până la capăt, până la moartea staţiei sau până la punctul de salt, oricare ar fi fost primul eveniment.

Damon, gândi ea şi-l blestemă pe Mazian – mai mult pe Mazian decât Uniunea, pe Mazian, cel care îi adusese în această situaţie.

V
DOCUL VERDE

Pentru a doua oară gravitaţia se destabiliza. Damon se sprijini iute de perete şi Josh se agăţă de el, dar fluxul se dovedi minor, cu toate ţipetele de panică de dincolo de uşa zgâriată. Damon se întoarse cu spatele la perete şi scutură îngrijorat din cap.

Josh nu întrebă nimic. Nu era nevoie de nici o întrebare. Navele negustorilor fugiseră, ca şi celelalte. Până şi acolo puteau auzi sirenele... era posibil să existe o breşă pe undeva. Îi liniştea faptul că puteau auzi sirenele, însemna că docul încă mai avea aer.

— S-au dus, spuse răguşit Damon.

Elene plecase cu navele acelea; voia să creadă asta. Ar fi fost cea mai inteligentă mişcare; acolo avea prieteni, oameni care o cunoşteau, care ar fi putut s-o ajute mai mult decât el. Elene plecase... ca să se întoarcă, poate, atunci când lucrurile aveau să se potolească – dacă aveau să se potolească vreodată. Dacă el va trăi. Nu credea c-o să trăiască. Poate că în Lumea de Jos era mai bine; poate că îi era bine şi Elenei – pe navele acelea. Îşi puse toate speranţele în asta. Dacă greşea... nu voia s-o afle niciodată.

Gravitaţia fluctua din nou. Ţipetele şi ciocăniturile în uşă încetaseră. Spaţiul larg al docului nu era un loc în care să poţi sta în plină criză G. Orice om sănătos la minte fugise să se adăpostească în locuri mai strâmte.

— Dacă negustorii au şters-o, şopti Josh, înseamnă că au văzut ceva... ştiu ei ce fac. Cred că Mazian e ocupat până peste cap. Damon se uită la el, gândindu-se la navele Uniunii, la Josh... şi el un unionist.

— Ce se întâmplă afară? îţi poţi imagina?

Faţa lui Josh era umezită de năduşeală, lucind în lumina ce răzbătea prin uşa zgâriată. Se sprijini de perete, ridică privirile deasupra capului.

— Mazian nu poate face nimic; nu poate prevedea mişcările. Uniunea nu are de gând să distrugă staţia. Trebuie să ne temem mai mult de riposta Flotei.

— Putem rezista la un schimb puternic de focuri. Poate c-o să pierdem nişte secţiuni, dar atâta vreme cât rămân intacte sursa de energie şi zona centrală, putem remedia stricăciunile.

— Cu sectorul Q scăpat de sub control? întrebă răguşit Josh.

Îi lovi un nou flux, răscolindu-le stomacul. Damon înghiţi în sec, începu să resimtă răul.

— Câtă vreme continuă starea asta, nu avem de ce să ne facem griji din pricina sectorului Q. Ar trebui să încercăm să scăpăm din fundătura asta.

— Şi unde să mergem? Ce să facem?

— Scoase un oftat din adâncul pieptului, amorţit. Aşteptă următorul flux G; când acesta lovi, nu mai avea forţa de dinainte. Începuse reechilibrarea. Pompele forţate rezistaseră, motoarele funcţionau. Inspiră puternic.

— Chestia asta are şi o parte bună. N-a rămas nici o navă care să ne perturbe echilibrul mai târziu. Nu ştiu la câte asemenea şocuri putem rezista.

— Poate că alte nave aşteaptă afară, spuse Josh.

Avea dreptate. Ridică mâna, apăsă întrerupătorul. Nu se întâmplă nimic. Uşa era închisă, blocată. Îşi scoase cartela din buzunar, ezită, o strecură în fantă, însă butonul rămase mort. Dacă exista cineva în centrală care dorea să afle locul unde se găseau, tocmai, îi dăduse informaţia. Era conştient de faptul ăsta.

— Se pare că o să rămânem aici. spuse Josh. Sirenele se opriră. Damon se ridică pe vârfuri, încerca să arunce o privire pe fereastra zgâriată, printre dungile opace care difractau lumina. Ceva se mişca în depărtare, pe doc, o siluetă furişată, o alta. Com-ul de deasupra capului scoase brusc un zgomot static, ca şi cum ar fi încercat să-şi revină, apoi tăcu iarăşi.

VI
NORWAY

Navele de patrulare se împrăştiaseră, un coşmar inert. Una dintre ele explodă ca un soare minuscul, fulgeră pe imaginea video şi dispăru, în timp ce com-ul captă un pârâit static. Fragmente incandescente se repeziră în calea crucişătorului **Norway** şi unele dintre cele mai mari răsunară pe carcasă, un ţipăt al materiei în trecere.

Fără agilitate: ţinte sortite morţii împrăştiate de un armscomp. Un cercetaş unionist avu aceeaşi soartă cu negustorul, iar cele patru navete-cercetaş ale lui **Norway** virară, fulgerară pe un vector paralel cu al crucişătorului şi deschiseră focul, un baraj continuu care ţinea departe un transportor al Uniunii, care merse în paralel cu ei, scurt timp.

— Continuaţi să trageţi! urlă Signy către armscomper când tirul făcu o pauză; încă nu terminase ce avusese de spus când focul se reluă, îndreptat către poziţia calculată din nou pe care avea s-o ocupe transportorul în fugă.

Obligau Uniunea să facă manevre complicate; forţau acceleraţia gravitaţională, pentru a supravieţui atacului. Izbucni un strigăt de victorie acoperit de urletul sirenelor; **Norway** se roti brusc, o reacţie a comp-ului mai rapidă decât aceea a oamenilor la o asemenea viteză... Signy se lăsă pe spate, ca să se înscrie în traiectorie. Armscomp-ul declanşase un alt baraj de foc pe sub burta crucişătorului şi navele din zonă bătură în retragere, apărând pe radar ca un câmp acoperit de ceaţă.

— Bine! strigă pe linia generală a com-ului ţintaşul aflat în cala navei. Zdravănă lovitură!

Se auziră scrâşnete, **Norway** se răsuci pe jumătate şi se aruncă într-un nou zig-zag. Trecură pe lângă negustori aproape ştergându-i, ca şi cum aceştia ar fi făcut parte dintr-un tablou tridimensional îngheţat: îşi vedeau de traiectoria lor, fulgerau prin interstiţiile acelei curse pe loc, se apropiau de navele Uniunii pe un drum frânt, căpătând tot mai mult spaţiu de desfăşurare.

Eschivă şi lovitură; asta era tactica lor de pătrundere... o navă drept momeală, transformându-se apoi într-un atacator venind pe alt vector. **Tibet** şi **North Pole** se îndreptau spre punctul de întâlnire, ştiuseră din primul moment în care le captaseră pe radar, care tocmai le revizuise poziţia, făcându-le să apară mult mai aproape, dând de înţeles că aveau să se apropie şi mai mult.

Uniunea îşi deplasa forţele. Imaginea radar a acestei manevre ajunse imediat pe ecrane; schimbară vectorul deplasării spre dreapta, într-o baie de foc – **Norway, Atlantic**, **Australia**... navetele rămase în urmă ale Uniunii primeau lovituri dureroase, continuând însă să închidă încercuirea, apropiindu-se de **Tibet** şi **North Pole.** Din com se auzi un apel,

vocea lui Mazian revărsând un şuvoi de obscenităţi. Douăsprezece crucişătoare, rămase din cele paisprezece ale Uniunii, se aruncaseră în luptă, însoţite de un nor de transportoare şi navete rapide, strecurându-se între staţie şi cele două crucişătoare depărtate ale lor, prea depărtate şi prea singure.

— Arătaţi-le ce sunteţi în stare! se auzi vocea lui Porey.

— Negativ, negativ, plesni Mazian drept răspuns. Rămâneţi pe poziţie!

Comp-ul menţinea o traiectorie sincrona; semnalul de comandă al crucişătorului **Europe** îi trăgea ca o parâmă, la bunul plac al lui Mazian. Priviră flota Uniunii evadând din raza lor de tir, îndreptându-se către **Tibet** şi **North Pole.** Un val de energie îi ajunse din urmă: zgomotul static se domoli...

— L-am trosnit! se auzi din com.

Pacific scosese din luptă transportorul unionist avariat de care se ocupaseră cu câteva minute în urmă. Acum se putea întâmpla orice, puteau pierde partida. Puteau pierde Pell. O lovitură bine ţintită îl putea distruge, dacă asta intenţiona Uniunea.

Signy ridică o mână, îşi şterse faţa, trimise un mesaj către Graff care prelua imediat controlul – accelerau din nou, urmând manevrele lui Mazian. Din com se auzeau proteste amestecate.

— Negativ, repetă Mazian.

Pe **Norway** domnea tăcerea.

— N-au nici o şansă, murmură Graff destul de tare ca să poată fi auzit. Ar fi trebuit să se întoarcă mai devreme... ar fi trebuit să se întoarcă...

— Jocurile sunt făcute, domnule Graff. Acceptă situaţia aşa cum este!

Signy formă codul com-ului general.

— Nu ne putem părăsi poziţiile. Dacă manevra Uniunii este un truc, o navă s-ar putea apropia şi ar putea lovi staţia. Nu-i mai putem ajuta... nu putem risca pentru unii care sunt deja pierduţi. Au avut de ales... şi încă mai au şanse să fugă.

Ar putea, gândi ea în clipa în care imaginea radar se focaliză şi scannerul începu să le arate intenţia... să vireze şi să facă saltul. Dacă tehnicienii de pe **Tibet** şi **North Pole** introduseseră corect datele în scanner, dacă imaginea de pe

radarele lor nu le arătau un Mazian sărind în spatele Uniunii, dacă nu interpretau greşit manevră lor ca pe una de urmărire...

Flota încetini şi mai mult. Pe radar, navele negustorilor se răriră, zborul lor lent ajungând la limita saltului. Cei care fuseseră viaţă pentru Pell fugeau acum, dispăreau în Adânc.

Îşi calculă factorii de timp, viteza Uniunii, modificările de poziţie, viteza crescând a crucişătoarelor **Tibet** şi **North Pole.** Abia acum, **Tibet** îşi dăduse seama că Uniunea era pe urmele lor. Dacă radarul avea dreptate...

Scannerul căută o vreme, apoi, după ce încheie toate calculele, fixă direcţia pentru radarul de mare distanţă, împrejur – ceaţă galbenă, tăiată de linii roşii.

Mai aproape. Linia roşie ajunse într-un punct critic – îşi continuă evoluţia. Stabili cursul. Signy stătea şi privea, ca şi toţi ceilalţi. Încleştase pumnii şi se forţa să nu lovească ceva, pupitrul, perna, ceva.

Ce trebui să se întâmple se întâmplă; priviră lucrurile care se petrecuseră deja, apărarea slabă, asaltul copleşitor. Două transportoare. Şapte nave la una. De mai bine de patruzeci de ani Flota nu mai pierduse o navă în felul acesta stângaci.

Tibet era copleşit... Kant îşi azvârli transportorul gata de salt în grămada de duşmani, odată cu navetele lui, trăgând după el în uitare şi un transportor al Uniunii... brusc, pe radar apăru un gol... însoţit de urale triste; care se repetară atunci când **North Pole** şi navetele sale se aruncară în mijlocul Uniunii...

Aproape că reuşise să treacă prin breşa deschisă de Kant. Apoi imaginea lui se împrăştie. Semnalul pe care comp-ul lui **North Pole** îl trimitea... încetă brusc.

Signy nu scoase nici un sunet, clătină doar încet din cap de fiecare dată, fără un înţeles anume, amintindu-şi de bărbaţii şi femeile de la bord, nume cunoscute... urând situaţia în care ajunseseră. Scannerul se limpezea, întrebările începură să capete răspuns. Imaginile rămase, cele ale navelor Uniunii, continuara să fugă, ajunseră la limita de salt, dispărură de pe ecran. Unioniştii aveau să se întoarcă cu întăriri sau, în cel mai rău caz, doar cu mai multe nave. Flota câştigase, rezistase, dar acum mai erau doar şapte; şapte crucişătoare.

Şi de fiecare dată putea să se întâmple la fel. Uniunea putea să sacrifice nave. Uniunea putea părăsi limitele sistemului

fără ca ei să îndrăznească să se lanseze în urmărire. **Suntem pierduţi**, i se adresă ea lui Mazian în gând. **Ştiai asta? Suntem pierduţi.**

— Pell, veni prin com vocea calmă a lui Mazian, se află în stare de revoltă. Nu cunoaştem situaţia de acolo. Trebuie să facem faţă dezordinii. Rămâneţi în schema de zbor. Nu putem rezista unei alte lovituri.

Brusc, luminile porniră să clipească pe bordul lui **Norway**; întregul echipaj izbucni la această recăpătare a independenţei. **Norway** ieşise din sincronizare. Pe ecrane apărură ordine transmise prin comp.

...ASIGURAŢI BAZA.

Norway era liber, şi **Africa.** Două nave care trebuiau să se întoarcă şi să preia staţia măcinată de revoltă, în vreme ce restul îşi păstra dispunerea în spaţiul de manevră.

Comută pe com-ul general.

— Di, arme şi costume. Va trebui să ne cuplăm singuri la dană şi să ocupăm docul, cu toţi soldaţii pe care-i avem. Activează echipajul alternativ, el va păzi docurile. Ne întoarcem după trupele pe care am fost forţaţi să le părăsim.

Izbucni un strigăt, glasurile furioase ale soldaţilor care sc simţeau din nou utili, gata să între în acţiune.

— Graff! făcu ea.

Trecură pe alarmă roşie, în ciuda trupelor încă nepregătite din cală, frânară pe drumul de întoarcere şi se îndreptară încet către staţie. **Africa** lui Porey ieşi din schema de zbor înaintea lor.

VII
CENTRALA PELL

— Vrem acces la docuri, veni vocea lui Mallory prin com, şi culoare libere către centrală; în caz contrar, vom distruge câteva sectoare ale staţiei.

Coliziune, fulgerară ecranele. Tehnicienii păliră la posturile lor şi Jon se agăţă de spătarul scaunului, paralizat de ideea apropierii crucişătoarelor de inima staţiei Pell.

— Domnule! ţipă cineva.

Erau deja vizibile pe imaginile video, mase lucitoare umplând ecranul, monştri aruncându-se asupra lor, un zid de beznă între ei, arătat de camerele video de deasupra şi de dedesubtul staţiei. Pupitrele pârâiră cuprinse de zgomot static şi sirenele vuiră când crucişătoarele trecură aproape de suprafaţă. Un video şi o alarmă se defectaseră, odată cu un geamăt de depresurizare.

Jon se răsuci, se uită la Jessad care stătea lângă uşă. Kressich rămăsese cu gura deschisă la auzul sirenelor.

— Aşteptăm un răspuns, se auzi o altă voce, adâncă, din com.

Jessad plecase. Jessad sau altcineva asemenea lui făcuse o greşeală la Mariner şi staţia fusese distrusă.

— Găsiţi-l pe Jessad! strigă Jon către oamenii lui Hale. Prindeţi-l! Desfiinţaţi-l!

— Se întorc! ţipă un tehnician.

Jon se răsuci brusc pe călcâie, privi, către ecrane, porni să vorbească cu gesturi largi.

— Legătura prin com, strigă el: un tehnician îi întinse un microfon.

Înghiţi în sec, privind gângăniile de pe ecran.

— Aveţi acces! strigă el în microfon, încercând să-şi păstreze controlul asupra vocii. Repet: aici şeful staţiei Jon Lukas. Aveţi acces!

— Mai spuneţi o dată! se întoarse vocea lui Mallory. Cine zici că eşti?

— Jon Lukas, pe post de şef de staţie. Angelo Konstantin a murit. Vă rog să ne ajutaţi.

Din cealaltă parte se lăsă liniştea. Imaginea de pe radar începu să se modifice, navele uriaşe schimbând cursul care ar fi trebuit să ducă la o nouă ciocnire, micşorând perceptibil viteza.

— Navetele noastre vor fi primele la docuri, declară vocea lui Mallory. Ai înţeles, Pell? Navetele vor doca înainte, cu scopul de a servi drept echipe de docare pentru crucişătoare. Asistaţi-le la intrare, apoi retrăgeţi-vă din faţa liniei lor de foc! Pentru fiecare problemă, facem câte o gaură în staţie.

— Avem o situaţie, de revoltă la bord, pleda Jon. Refugiaţii Q au evadat.

— Ai priceput instrucţiunile mele, domnule Lukas?

— Pell a înţeles limpede. Voi înţelegeţi problema noastră? Nu pot garanta că n-o să fie nici o problemă. Unele docuri sunt descuiate. Acceptăm ajutorul trupelor voastre. Suntem devastaţi de revoltă. Veţi avea toată cooperarea noastră.

Se lăsă o lungă ezitare. Alte puncte începură să clipească pe radar, navetele care precedau crucişătoarele.

— Înţelegem, spuse Mallory. Vom aborda cu ajutorul trupelor. Asigură-mi docarea primei navete, altfel aruncăm în aer căile de acces în toate sectoarele, fără să lăsăm supravieţuitori! Alege!

— Am înţeles.

Jon îşi şterse faţa. Sirenele încetaseră. În centrul de comandă se lăsase o linişte de mormânt.

— Dă-mi timp să organizez securitatea în docul cel mai ferit! Terminat.

— Ai o jumătate de oră, domnule Lukas.

Se întoarse de la com, făcu un gest către unul dintre oamenii de lângă uşă.

— Pell înţelege. O jumătate de oră. Vă vom elibera un doc.

— Albastru şi verde, domnule Lukas. Să ai grijă!

— Docurile albastru şi verde, repetă el răguşit. Vom face tot ce putem.

Mallory închise. Jon se îndepărtă de com, să apeleze centrul comp.

— Hale! exclamă el. Hale!

Figura lui Hale apăru pe ecran.

— Mesaj pe general. Toată securitatea la docuri. Curăţaţi docurile albastru şi verde pentru operaţiuni.

— Am priceput, spuse Hale şi închise.

Jon traversă grăbit încăperea către uşa lângă care înţepenise Kressich.

— Preia com-ul! Intră pe reţea şi cere oamenilor să stea liniştiţi. Ai auzit?

Kressich dădu din cap. Avea privirile distrate ale unuia nu prea sănătos la minte. Jon îl apucă de braţ şi îl trase lângă pupitrul com, în vreme ce tehnicianul se retrăgea din cale. Îl aşeză pe Kressich. Îi înmâna microfonul, rămase să-l asculte

adresându-se locotenenţilor pe nume, chemându-i să cureţe docurile tulburate. Continuau să vadă panica; pe coridoarele unde mai existau camere video în verde nouă se vedea fum şi stricăciuni; orice intervenţie ar fi fost urmată de o nouă revărsare a gloatei, aidoma aerului încăpăţânat să umple un spaţiu vidat.

— Alarmă generală, comunică Jon şefului de la staţia unu. Sunaţi alarma de gravitaţie zero.

Femeia se întoarse, descuie geamul de securitate şi apăsă butonul de dedesubt. Se porni un bâzâit diferit, mai insistent decât toate celelalte alarme vuind pe coridoarele staţiei Pell.

— Căutaţi un loc sigur! intervenea din când în când o voce. Evitaţi spaţiile larg deschise! Îndreptaţi-vă către cel mai apropiat compartiment şi căutaţi de urgenţă un sprijin! În cazul în care se va trece la reducerea extremă a gravitaţiei, amintiţi-vă de săgeţile de orientare şi dirijaţi-vă după ele până la stabilizarea situaţiei... Căutaţi un loc sigur!...

Panica de pe coridoare deveni zbatere, bătăi în uşă, ţipete.

— Anulaţi gravitaţia! ordonă Jon coordonatorului de operaţiuni. Fă în aşa fel încât variaţia să se poată simţi şi afară!

Ordinele porniră fulgerător. Pentru a treia oară staţia se destabiliza. În coridorul verde nouă se putea vedea limpede cum gonea mulţimea către spaţii strâmte, unii adăpostindu-se în coridoarele mai înguste. Jon făcu din nou legătura cu Hale.

— Scoate forţele de ordine de acolo! Eliberează docurile; acum ai o şansă, acţionează!

— Domnule! spuse Hale şi dispăru din nou.

Jon se răsuci complet pe călcâie, privi distrat către tehnicieni, către Lee Quale, care se agăţase de mânerul unei uşi. Făcu un semn către Quale, îl prinse de mânecă şi îl trase lângă el.

— Treaba a rămas neterminată în docul verde, spuse el. Du-te acolo şi termin-o, ai înţeles? Termin-o!

— Da, domnule, şuieră Quale şi zbură... cu destulă grijă, fireşte, pentru că vieţile lor atârnau de un fir.

Uniunea putea câştiga. Până atunci se declaraseră neutri, se agăţaseră de tot felul de proceduri. Jon păşi pe alee, prinzându-se de scaune şi mese, încercând să ferească de panică întregul centru. Pell era în mâna lui. Căpătase deja ceea

ce-i promisese Uniunea, având să conducă şi sub Mazian şi sub Uniune, dacă era atent; şi până atunci fusese, mult mai mult decât îi ordonase Jessad să fie. Nu existau martori în viaţă în biroul lui Angelo, nici în Biroul Juridic, chiar dacă renunţase la raidul acela. Doar Alicia... care nu ştia nimic, care nu făcuse nici un rău, care nu avea glas, şi fiii ei...

Pericolul era acum Damon. Damon şi soţia lui. Asupra neamului Quen nu avea control... iar dacă tânărul Damon începea să aducă acuzaţii...

Aruncă o privire peste umăr, îşi dădu brusc seama că lipseau Kressich, el şi cei doi care ar fi trebuit să-l păzească. Dezertarea celor doi îl înfurie, a lui Kressich îl uşura. Kressich dispăruse, probabil să se furişeze în hoardele din Q, înspăimântat şi de acum intangibil.

Doar Jessad... dacă nu-l prindeau, dacă scăpa... problema era vitală...

Pe radar, navetele se apropiau. Pell mai avea un răgaz înainte de atacul trupelor lui Mazian. Un tehnician îi înmâna identificarea navelor care aşteptau acolo; Mallory şi Porey, cei doi călăi ai lui Mazian. Numele lor însemna asprime, dar şi împlinire. Porey era celălalt, deci. Asta nu era o veste bună.

Rămase asudând, aşteptând.

VIII
DOCUL VERDE

Ceva se petrecea afară. Damon păşi pe podeaua mizerabilă a magazinului cufundat în beznă şi se sprijini de uşă, încercând din nou să vadă fereastra zgâriată, tresări atunci când răbufnirea roşie a unui foc de armă luci distorsionat printre zgârieturi. Se auzeau ţipete amestecate cu răpăitul armelor.

— Oricine ar fi acum afară, se apropie şi sunt înarmaţi.

Se îndepărtă de uşă. mişcându-se grijuliu în gravitaţia scăzută. Josh se aplecă, apucă o rangă, o parte dintr-un pupitru acum distrus, i-o întinse. Damon o luă şi Josh îşi găsi una şi pentru el. Se apropie de uşă, iar Josh se lipi de cealaltă parte a ei, cu spatele la zid. Nu se auzea nimic în apropiere, doar o

mulţime de strigăte în depărtare. Damon riscă o privire, cu lumina venind din cealaltă parte, se trase înapoi imediat la vederea umbrelor siluetelor umane din apropierea ferestrei zgâriate.

Uşa se deschise şuierând, comandată din afară cu o cartelă de prioritate. Intrară doi oameni cu armele pregătite. Damon lovi cu oţelul într-o ţeastă, fără să privească, îngrozit, iar Josh lovi din cealaltă parte. Cei doi se prăbuşiră ciudat în gravitaţia redusă şi o armă pluti, scăpată din mână. Josh se aplecă şi o ridică, trase de două ori ca să se asigure; trupurile tresăriră înaintea morţii.

— Ia arma! şuieră Josh.

Damon se aplecă şi răsuci îngreţoşat trupul, descoperi senzaţia neobişnuită de plastic a patului armei din mâna cadavrului. Josh, aşezat în genunchi, răsuci celălalt cadavru, începu să-l dezbrace.

— Haine, spuse Josh. Cartele. Acte de identitate care funcţionează.

Damon lăsă arma deoparte şi îşi alungă dezgustul, dezbrăcă trupul moale, îşi scoase costumul, se luptă cu îmbrăcămintea plină de sânge... erau o mulţime de oameni pe coridoare, pătaţi cu sânge. Căută prin buzunare după cartelă, găsi actele, iar cartela zăcând acolo unde căzuse din mâna stângă a mortului. Ridică în lumină actul de identitate. **Lee Anton Quale... Compania Lukas...**

Quale. Quale cel implicat în revolta din Lumea de Jos... angajat al lui Lukas; un slujbaş al lui Jon care avusese control asupra comp-ului – în momentul în care, întâmplător, sectorul Q se trezise cu uşile deschise, când, Konstantinii fuseseră Ucişi în zona cea mai bine păzită... când cartela lui încetase să mai funcţioneze şi ucigaşii ştiau unde să-l localizeze – în toate fusese amestecat Jon.

O mână i se aşeză pe umăr.

— Hai, Damon!

Se ridică, clipi dezgustat când Josh se folosi de armă ca să-l desfigureze pe Quale, apoi pe celălalt. Chipul lui Josh lucea năduşit în lumina pătrunsă prin deschizătura uşii, rigidizat de groază, dar cu reacţii precise, reacţiile unui om de instinct. Se îndreptă către doc şi Damon fugi după el, ieşind la lumină, încetini de îndată, pentru că docurile păreau goale. Ecluza

docului alb era închisă; cea a docului verde se ascundea după orizont. Trecură încet prin uriaşa ecluză albă, se strecurare printre schelele docului, continuara să înainteze ascunşi; orizontul se desfăcea în jos, unde se vedea un grup de oameni lucrând la instalaţiile de docaj, cu mişcări lente şi grijulii din pricina gravitaţiei reduse. Peste tot zăceau împrăştiate cadavre, acte şi resturi, în zone expuse în care nu puteai ajunge fără să fii observat.

— Sunt destule acte acolo, spuse Josh, ca să ne facem rost de o mulţime de nume.

— Pentru sistemele care nu sunt activate de voce, murmură Damon.

Se uită atent la oamenii care munceau şi la cei care păzeau intrarea coridorului verde nouă, uşor de observat de acolo – se apropiară precauţi de primul cadavru, sperând să fie cu adevărat un cadavru şi nu doar vreun individ ameţit sau care se prefăcea. Îngenunche, continuând să-i urmărească pe lucrători, cotrobăi prin buzunare şi scoase o cartelă şi actele. Le băgă în buzunar şi trecu la următorul, în vreme ce Josh jefuia în acelaşi fel alte cadavre. Când îl lăsară nervii, se întoarse în ascunzătoare, iar Josh îl urmă imediat. Continuară să urce de-a lungul docului.

— Ecluza albastră e deschisă, spuse el când arcul intrării cu pricina apăru la orizont.

Îşi stăpânea dorinţa sălbatică de a se ascunde, de a ajunge în sectorul albastru unde traficul de pe coridoare revenise la normal, de a ajunge în albastru unu, să ceară lămuriri sub ameninţarea armei. Era o fantezie. Nu puteau trăi atât de mult. Nu puteau.

— Damon!

Ridică privirea, urmări direcţia indicată de Josh, printre schele, către prima dană din verde: lumina verde. Se apropia o navă, fără să ştie dacă era una a lui Mazian sau una a Uniunii. Din com tunară instrucţiuni care stârniră ecouri în spaţiul gol. Nava se apropia cu iuţeală de conul de abordaj al docului.

— Haide, îi şuieră Josh trăgându-l de braţ, insistând să iasă în verde nouă.

— Gravitaţia nu variază, murmură el, rezistând ritmului grăbit al lui Josh. Nu vezi că e o păcăleală? Centrala a golit coridoarele ca să-şi instaleze propriile trupe. Navele nu trag la

un doc cu factor G instabil. Nu riscă ei să piardă un crucişător. Au creat doar o mică variaţie, să potolească răzmeriţa. Dar nu vor reuşi. Dacă mergem în coridoarele acelea, o să ne trezim iarăşi în mijlocul încăierării. Nu. Stai aici!

— NCT 501, se auzi din megafon şi inima îi tresări.

— Una dintre navetele lui Mallory, murmură Josh dintr-o parte. Mallory. Uniunea s-a retras.

Se uită la Josh, la ura care-i ardea pe chipul de înger răzvrătit... fără speranţă.

Trecură câteva minute. Nava apăru. Echipa de la doc se grăbi să cupleze ombilicalele. Ecluzele se cuplară cu un şuierat uşor de auzit în sala uriaşă şi goală. Dincolo de ecluză, instalaţiile de ermetizare porniră să vuiască, să pocnească, în vreme ce echipa de pe doc se retrase în fugă.

Un grup de oameni se revărsă din periferia întunecată a schelăriei, fără armuri... doi fugind către zona depărtată, pentru a lua poziţii cu armele ridicate. Se auziră alţi paşi de fugă şi com-ul prinse din nou viaţă, anunţând apropierea crucişătorului **Norway**.

— Lasă capul jos! şuieră Josh, iar Damon îngenunche lent la piciorul unui container mobil unde se ascunsese Josh; încercă să observe cele ce se întâmplau mai departe, dar în calea lor se afla o încâlceală de ombilicale.

Mallory îşi folosea proprii ei oameni ca echipe de doc; Jon Lukas trebuia să fi fost încă la comanda centralei, cooperând cu Mazian – sub presiunea atacului unionist, Mazian alesese eficienţa în locul dreptăţii. Să meargă acolo, să se apropie de trupele înarmate şi enervate ale Companiei, să acuze crima şi conspiraţia în vreme, ce Jon Lukas ţinea practic în mână centrala şi staţia, iar Mazian se gândea numai la Uniune?

— M-aş putea duce acolo, spuse el nesigur de concluziile pe care le trăgea.

— Au să te mănânce de viu, răspunse Josh. Nu ai nimic să le oferi.

Privi chipul lui Josh. Din omul blajin căruia îi făcuse Corecţia... nu mai rămăsese nimic, poate doar durerea. Să-l aşeze la pupitrul unui comp, spusese odată Josh, şi poate că avea să-şi amintească modul de funcţionare; în situaţii de război avea alte instincte. Mâinile subţiri ale lui Josh strângeau arma dintre genunchi, iar privirile îi erau aţintite către arcul docului,

acolo pe unde pătrundea **Norway**. Ură. Chipul îi era palid şi concentrat. Ar fi fost în stare de orice. Damon simţi patul pistolului în mâna dreaptă, îl strânse mai bine, îşi puse arătătorul pe trăgaci. Un Unionist corectat... a cărui Corecţie se dovedea incompletă, din care putea să izbucnească ura. Era o vreme a crimelor, o vreme în care morţii se adunaseră prea mulţi ca să poată fi număraţi, când nu mai contau regulile, nici înrudirea, nici prietenii. Războiul ajunsese în Pell, iar el fusese un naiv întreaga viaţă. Josh era periculos – fusese antrenat să fie periculos – şi nimic din ce-i făcuseră minţii lui nu schimbase asta.

Com-ul anunţa sosirea; se simţi şocul contactului. Josh înghiţi în sec, cu privirile ţintă. Damon întinse mâna stângă, îl prinse pe Josh de braţ.

— Nu. Să nu faci nimic, mă auzi? Nu poţi ajunge la ea.

— Nu am intenţia asta, spuse Josh fără să-l privească. Sper să ai şi tu acelaşi gând.

Îşi lăsă arma deoparte, îndepărtă încet degetul de trăgaci, cu un gust de fiere în gură. **Norway** terminase ancorarea. Alte scrâşnete, alt şuierat al ecluzei în cuplare.

Trupele se revărsară pe doc, se grupară, printre ordine răcnite, ocupară poziţiile fostelor echipe înarmate, toate siluetele în armură, toate identice şi implacabile. Brusc, apăru o altă siluetă pe curbă în sus, se auzi un strigăt şi alte siluete veniră din spate, dinspre magazinele şi birourile de acolo, dinspre baruri şi dormitoare – soldaţii lăsaţi in urmă, alăturându-se iarăşi camarazilor din Flotă, ducându-şi cu ei răniţii sau morţii. Întâlnirea lor produse o unduire în liniile disciplinare care îi înghiţiră, îi îmbrăţişară cu strigăte de bucurie. Damon se piti cât putu de mult lângă instalaţie, iar Josh se îngrămădi lângă el.

Un ofiţer strigă de sus nişte ordine şi trupele porniră în ordine către accesul verde nouă şi, în vreme ce unii rămaseră să o păzească cu puştile ridicate, alţii trecură prin ecluză.

Damon bătu în retragere, adâncindu-se din ce în ce mai mult în umbră, cu Josh pe urmele lui. Strigăte ajunseră până la ei, odată cu ecoul unui megafon: **Eliberaţi coridorul**. Brusc, se auziră strigăte, ţipete şi focuri de arme. Damon îşi sprijini capul de peretele instalaţiei şi ascultă, cu ochii închişi, îl simţi pe Josh tresărind o dată sau de două ori la sunetele de acum obişnuite, fără să ştie dacă şi el tresărise la fel.

Moarte, gândi el cu un calm venit din epuizare, simţindu-şi lacrimile alunecându-i pe obraji. Într-un sfârşit, se cutremură. Orice s-ar fi spus, Mazian nu câştigase; nu era posibil ca flota Companiei, depăşită ca număr, să fi înfrânt definitiv Uniunea. Fusese doar o hărţuială, o amânare. Aveau să fie multe asemenea, până ce Flota şi Compania aveau să dispară, iar Pell, sau ce mai rămânea din el, avea să cadă în mâinile unioniştilor. Marile staţii stelare se demodaseră din pricina tehnicii de salt. Acum existau destule planete, schimbând ordinea şi priorităţile. Militarii observaseră asta. Doar Konstantinii nu. Poate că asta le fusese fatal: crezuseră într-o cale independentă de cea a Companiei şi a Uniunii, în care Pell să-şi păstreze stăpânirea asupra planetei în jurul căreia orbita; din această pricină fuseseră neatenţi; puseseră mai mult preţ pe încredere decât pe securitate, se minţiseră singuri că staţia Pell ar fi putut supravieţui în asemenea vremuri.

Unii erau în stare să treacă dintr-o tabără în alta, să joace rolul politic la modă. Jon Lukas era dintre aceştia; aşa făcuse. Dacă Mazian avea destulă minte să judece, cu siguranţă că ştia ce hram purta Jon Lukas şi avea să-l răsplătească după merit. Dar Mazian nu avea nevoie de oameni cinstiţi, doar de cei supuşi şi care să impună legea lui Mazian.

În felul acesta, Jon putea supravieţui, indiferent de partea care ar fi câştigat. Avea în el încăpăţânarea mamei sale, încăpăţânarea de a trăi; poate, de aceea nu căutase să se apropie vreodată de unchiul lui. Poate că Pell avea nevoie, în aceste ultime zile, de un guvernator care să poată trece dintr-o parte în alta şi să supravieţuiască, care putea să cadă la orice fel de învoială.

El nu putea. Nici el, nici Josh cel de lângă el – ura... ura la asemenea proporţii era o nouă experienţă. Ura fără speranţă... asemenea lui Josh... dar dacă avea să trăiască, avea să se răzbune. Nu făcând rău staţiei Pell. Doar făcându-i lui Jon somnul mai puţin odihnitor. Câtă vreme exista chiar şi un singur Konstantin în libertate, orice stăpân al staţiei Pell trebuia să simtă teama. Mazian, Uniunea, Jon Lukas – niciunul dintre ei nu aveau să stăpânească până ce nu aveau să-l prindă; şi el putea să le îngreuneze mult această sarcină.

3

BAZA PRINCIPALĂ DIN LUMEA DE JOS : ORA 13.00; NOAPTEA LOCALĂ

Nu primise nici un răspuns. Emilio strânse mâna lui Miliko, aşezată pe umărul lui, şi rămase aplecat peste Ernst, la com, în vreme ce restul personalului îşi vedea de treabă. Nici o ştire de la staţie; niciuna dinspre Flotă; Porey plecase cu toate navele de pe planetă, fără să spună nimic, într-o tăcere care persista de mai bine de o oră.

— Renunţă! i se adresă lui Ernst, iar când se auziră murmure printre cei din personal: Nici măcar nu ştim cine

conduce acum. Nu intraţi în panică, mă auziţi? Nu vreau să se întâmple vreo nenorocire. Dacă doriţi să rămâneţi în preajma bazei principale şi să aşteptaţi invazia Uniunii, bine. N-am nimic împotrivă. Dar nu ştim nimic. Dacă Mazian pierde, ne-ar putea distruge baza. pricepeţi? Ca să nu mai poată fi folosită. Rămâneţi aici dacă doriţi! Eu am alte planuri.

— Nu putem fugi prea departe, spuse o femeie. Nu putem trăi afară.

— Nici aici nu prea avem mari şanse, remarcă Miliko.

Murmurul luă un ton de panică.

— Ascultaţi-mă! spuse Emilio. Ascultaţi! Nu cred că pot coborî uşor cu navele în desiş, decât dacă au vreun echipament de care n-am auzit. Probabil că vor încerca să arunce în are locul ăsta; poate că o vor face oricum, iar eu vreau să mă pun la adăpost. Miliko şi cu mine pornim la drum. Nu avem de gând să lucrăm pentru Uniune, dacă ea va câştiga. Nici să stăm aici şi să ne târguim cu Porey când s-o întoarce.

De această dată, murmurul se auzi slab, mai mult de spaimă decât de panică.

— Domnule, spuse Jim Ernst, vreţi să rămân lângă com?

— Vrei să rămâi aici?

— Nu, spuse Ernst.

Emilio clătină încet din cap, privi către ceilalţi.

— Putem lua cu noi compresoarele portabile, domul de campanie... să săpăm adăposturi în locuri ferite. Putem supravieţui. Bazele noastre cele noi aşa fac. O vom face şi noi.

Capetele se clătinară dezordonat. Le venea greu să accepte situaţia care îi aştepta. Nici el nu prea reuşea să se împace cu această idee, ştia bine asta.

— Puteţi pleca şi voi, spuse el, împachetaţi aparatura sau rămâneţi, cum vreţi. Nu forţez pe nimeni să se retragă în desiş dacă nu crede că poate reuşi. Ştim acum că Uniunea n-o să poată pune stăpânire pe localnici. Acum trebuie să ne asigurăm că nu vor pune mâna nici pe noi. Avem destulă hrană în depozitele de urgenţă, de care nu i-am pomenit lui Porey; luăm com-ul portabil; o să luăm unele componente esenţiale de pe maşinile pe care nu le putem căra... şi o să ne retragem în desiş, atât cât ne pot duce camioanele, o să ascundem echipamentul greu şi o să-l cărăm încetul cu încetul în locul în care ne vom stabili. Ar putea arunca în aer camioanele, dar orice altă acţiune

le va lua o groază de timp. Dacă cineva vrea să stea aici şi să lucreze pentru noua conducere... sau pentru Porey, dacă se va întoarce, s-o facă. Nu vă pot convinge şi nici nu mă interesează.

Se lăsă tăcerea. Apoi, unii ieşiră din grup şi începură să îşi adune lucrurile. Din ce în ce mai mulţi o făcură. Inima îi bătea cu putere. O conduse pe Miliko spre culcuşul lor, ca să adune câteva din lucrurile pe care le puteau lui. Situaţia putea să ia şi o altă turnură. Putea izbucni o revoltă. Puteau să-l predea. Împreună cu Miliko, noilor proprietari, să le câştige încrederea. Puteau. Erau mulţi... şi Q, şi lucrătorii de acolo...

Despre familia lui... nici o ştire. Dacă ar fi putut, tatăl lui ar fi trimis o veste. Dacă ar fi putut.

— Grăbeşte-te! îi spuse lui Miliko. Ştirea se răspândeşte peste tot.

Îşi strecură în buzunar unul dintre puţinele pistoale aflate în bază şi îmbrăcă una dintre cele mai groase jachete; adună o cutie plină de cilindri cu aer, gamela şi toporişca. Miliko luă cuţitul şi două pături strânse sul; când ieşiră, domul era cuprins de dezordinea împachetărilor; podeaua era acoperită de pături. Păşiră peste ele.

— Închideţi pompa! spuse unui bărbat. Scoateţi conectorul!

Dădu alte instrucţiuni – bărbaţi şi femei se puseră în mişcare, unii către camioane, alţii pregătindu-se să saboteze instalaţiile rămase.

— Daţi-i drumul! strigă în urma lor. Plecăm în cincispreze minute.

— Q, spuse Miliko. Ce facem cu ei?

— Le oferim aceleaşi alternative. Ia legătura cu ei, anunţă-i pe lucrătorii care încă n-au auzit!

Trecură prin ecluză şi urcară treptele de lemn, ieşind în haosul nocturn; peste tot, siluetele se mişcau cu iuţeală, atât cât le permitea aerul limitat. Se auzea duduitul unui şenilat.

— Ai grijă! strigă el către Miliko, pe când drumurile lor se despărţeau.

Coborî pe cărarea cu piatră spartă, ajunse în vale şi urcă din nou pe coama dealului Q unde, prin peretele de plastic al domului boţit, se zărea o geană de lumină galbenă; refugiaţii Q se strânseseră afară, echipaţi, arătând la fel de nedormiţi ca şi ceilalţi.

— Konstantin! strigă unul, făcându-i atenţi pe toţi. Vestea se răspândi în dom cu viteza pocnetului unei uşi trântite. Continuă să meargă, intră în mijlocul lor, cu inima bătându-i nebuneşte.

— Hai, strângeţi-vă cu toţii aici! strigă el. Începură să se adune, cu un murmur crescând odată cu numărul, încheind jachete, potrivind măşti. Într-o clipă, domul păru că se năruie, ecluza oftă, aruncând aerul afară, odată cu un iz de căldură şi un potop de trupuri. Cu toţii erau tăcuţi, se auzea doar un murmur, nimic mai mult: tăcerea lor nu avea darul să-l liniştească.

— Ne retragem, spuse el. Nu avem nici o ştire dinspre staţie şi există posibilitatea ca la conducerea ei să fie deja Uniunea; nu ştim exact.

Se auziră strigăte slabe de surpriză şi unii dintre ei începură să facă linişte.

— Nu ştim, am spus. Suntem mai norocoşi decât cei de pe staţie; avem un pământ sub picioare, hrană la îndemână; şi dacă nu suntem pretenţioşi... aer de respirat. Cei care au stat aici mai multă vreme ştiu cum să se descurce... chiar şi fără mască. Puteţi alege. Rămâneţi aici şi munciţi pentru Uniune, sau plecaţi cu noi. N-o să fie uşor afară şi n-aş recomanda această aventură celor foarte bătrâni, nici celor foarte tineri, dar nici aici nu sunt sigur că voi rămâne în siguranţă. Afară avem şansa ca ei să considere efortul de-a ne urmări prea mare. Asta e. N-o să sabotăm nici o instalaţie de care aveţi nevoie pentru supravieţuire. Baza e a voastră dacă vreţi; dar sunteţi bineveniţi şi lângă noi. Plecăm... nu trebuie să ştiţi unde; decât dacă mergeţi cu noi. Iar dacă vă alăturaţi nouă, veţi fi egalii noştri. Acum. Imediat.

Se lăsă o tăcere de moarte. Era îngrozit. Fusese nebun să vină printre ei singur. Nimeni din tabără nu i-ar fi putut stăvili dacă ar fi intrat în panică.

Cineva din spate deschise uşa domului şi brusc se iscă un murmur, mulţimea se scurse înapoi în dom, unul începu să strige că vor avea nevoie de pături, că vor avea nevoie de toţi cilindrii de aer, o femeie se vaită că nu poate merge. Rămase pe loc în vreme ce refugiaţii Q îl părăseau să intre în dom, întoarse privirea pe cărare către celelalte domuri, unde bărbaţi şi femei ieşeau din domurile rezidenţiale cu graba unei munci întârziate,

cărând pături şi tot soiul de alte obiecte, o revărsare peste vale, către locul în care duduiau motoare şi luminau faruri. Camioanele erau pregătite. Porni într-acolo, din ce în ce mai grăbit, intră în vârtejul haotic din jurul vehiculelor. Împachetau domul de campanie şi nişte, folii de plastic de rezervă; un contabil îi aduse o listă care aducea cu o comandă de aprovizionare. Unii oameni încercau să-şi arunce lucrurile personale în camioane şi lucrătorii îi certau; dinspre Q sosea mulţimea, unii dintre ei cărau mai multe decât aduseseră la venire.

— Camioanele sunt rezervate pentru materialele esenţiale, strigă Emilio. Toţi cei capabili să meargă o vor face pe picioarele lor; cei prea bătrâni sau prea bolnavi îşi pot urca bagajul, iar dacă mai rămâne loc, puteţi pune lucrurile grele... dar împărţiţi între voi greutatea, mă auziţi? Nimeni nu merge fără povară. Cine nu-i in stare să meargă?

Se auziră strigăte dinspre unii refugiaţi Q care abia ajungeau acolo, fură împinşi în faţă câţiva copii, câţiva bătrâni. Strigară speriaţi că urmau să mai vină şi alţii.

— Uşurel! O să-i luăm pe toţi. Nu plecăm imediat.

La un kilometru de aici începe pădurea şi nici o trupă armată nu va putea veni după noi să ne caute.

Miliko ajunse lângă el. Îi simţi atingerea mâinii şi o înconjură cu braţul, strângând-o lângă el. Simţea un fel de amorţeală; orice om avea dreptul să se simtă în felul ăsta atunci când lumea lui se sfârşea. Pe staţia orbitală erau cu toţii prizonieri. Sau morţi. Începu să se gândească şi la o astfel de posibilitate, silindu-se să se obişnuiască cu gândul ăsta. I se făcu rău, scuturat de o mânie care nu avea nimic de-a face cu raţiunea. Ar fi vrut să-şi verse mânia pe cineva... dar nu avea pe nimeni]a îndemână.

Scoseseră unitatea com. Ernst supraveghea încărcarea ei în remorcă; în afară de sursa de curent şi generatorul portabil, aveau acum şi com-ul pentru a putea căpăta informaţii... dacă avea să vină vreuna.

La urmă de tot, urcară pe cei care aveau să călătorească în remorcă, printre pachete şi saci, ca într-un cuib protector. Se mişcau cu iuţeală, gâfâiau, dar păreau puţin cuprinşi de panică; mai aveau încă două ore până la răsărit. Luminile stăteau aprinse, hrănite din acumulatori, domurile luceau gălbui. Dar

lipsea un sunet, în tot zgomotul de motor al şenilatelor. Tăcuseră compresoarele. Pulsul vieţii încetase.

— Daţi-i drumul! strigă el când totul păru aranjat, iar vehiculele porniră, târându-se răbdătoare pe drum.

Oamenii le urmară, formând o coloană pe drumul paralel cu albia râului. Trecură de moară şi intrară în pădure, acolo unde dealurile şi copacii ascundeau, spre dreapta, peisajul cufundat în noapte. Întreaga procesiune avea un iz de ireal, farurile camioanelor luminau tufişurile, iarba, coasta dealului şi trunchiurile copacilor, siluetele târându-şi paşii, într-un unison curios de şuierături şi pocnete în măştile de respirat, pe fondul duduitului motoarelor. Nu se auzeau plângeri, ăsta era lucrul cel mai ciudat, nici o obiecţie, ca şi cum ar fi fost cu toţii cuprinşi de o nebunie asupra căreia căzuseră de acord. Simţiseră gustul amar al guvernării lui Mazian.

Iarba foşni pe lângă drum, un val în desişul înalt până la brâu. Frunzele foiau în tufişurile de peste deal. Miliko arătă cu mâna către un val şi ceilalţi îl văzură, arătând şi murmurând a înţelegere.

Lui Emilio îi tresaltă inima. Întinse mâna după cea a lui Miliko şi o strânse, apoi o părăsi şi se grăbi să se piardă în lăstăriş, în vreme ce camioanele şi coloana de oameni îşi continuau marşul.

— Hisa! chemă el. Hisa, eu sunt Emilio Konstantin! Ne vedeţi?

Veniră, o mână de inşi ieşiră timid la iveală. Unul dintre ei întinse mâinile şi el repetă gestul. Pellianul se apropie şi îl îmbrăţişa cu putere.

— Iubesc la tine, spuse tânărul Mergeţi plimbare, omule-Konstantin?

— Săltăreţul? Tu eşti, Săltăreţule?

— Eu Săltăreţ, omule-Konstantin.

Umbra ridică privirile către el, lumina slabă a farurilor camioanelor acum oprite îi sublinia trăsăturile ascuţite ale feţei.

— Eu fug, fug înapoi iar văd la tine. Noi toţi ochi la voi, apărat la voi.

— Te iubesc, Săltăreţule, te iubesc!

Hisa smiorcăi de plăcere, mişcat de vorbele lui.

— Voi mergeţi plimbare?

— Fugim. E necaz Sus, Săltăreţule, oameni-cu-arme. Poate că vor veni în Lumea de Jos. Fugim cum au făcut şi hisa, bătrâni, tineri, unii din noi nu puternici, Săltăreţule. Căutăm un loc ferit.

Săltăreţul se întoarse la tovarăşii lui, strigă ceva care trecu apoi din gură în gură şi se răspândi printre copaci şi în sus, pe crengi. Mâna puternică a Săltăreţului se aşeză peste a lui, în vreme ce hisa îl conduseră pe drumul de întoarcere, acolo unde se oprise coloana şi unde cei din urmă se îngrămădiseră să privească.

— Domnule Konstantin, strigă unul, pe un ton nervos, din cabina unui camion, îi lăsăm să vină cu noi?

— E în regulă, spuse el. Şi către ceilalţi: Primiţi-i bine printre voi! Hisa ne asigură spatele. Pellienii ştiu cine e binevenit în Lumea de Jos şi cine nu. Ne-au urmărit tot timpul, să vadă dacă ne descurcăm. Voi, ridică el glasul către grupul pierdut în întuneric, ei s-au întors, mă înţelegeţi? Hisa cunosc toate locurile unde am putea să ne ascundem, şi vor să ne ajute, auziţi?

Se auzi un murmur înfundat.

— Nici un pellian nu a făcut vreodată rău unui om, strigă el în întuneric, acoperind cu vocea duduitul molcom al motoarelor.

Strânse mai tare mâna Săltăreţului, păşi printre ei, iar Miliko, din cealaltă parte, îşi puse mâna pe umărul lui.

Camioanele porniră din nou, înaintând odată cu ei. În acelaşi ritm lent. Hisa se alătură coloanei, mergând prin lăstărişul de lângă drum. Unii se fereau de ei. Alţii, chiar dintre refugiaţii Q, tolerau atingerea timidă a vreunei mâini, urmând exemplul veteranilor care păreau mai puţin afectaţi.

— E bine, auzi pe unul dintre lucrători strigând printre rânduri. Lăsaţi-i să meargă unde vor.

— Săltăreţule, spuse el, noi vrem un loc ferit... să luăm toţi oamenii din toate taberele, să-i ducem în multe locuri ferite.

— Tu vrei ferit, vrei ajutor; vino, vino!

Mâna puternică şi mică rămase într-a lui, de parcă ar fi fost tată şi fiu; dar după vârstă şi mărime, rolurile ar fi trebuit să fie inversate... oamenii se transformaseră în copii, coborând pe un drum cunoscut lor către un loc necunoscut, din care nu mai aveau să se întoarcă, poate, niciodată – ştia asta. Poate niciodată.

— Veniţi cu noi la loc! spuse Săltăreţul. Noi făcut la voi ferit; noi visat omi răi departe şi ei plecat: şi voi veniţi acum, noi mergem visăm. Nu vis hisa, nu vis om; vis împreună. Vino la-loc de visat!

Nu-i înţelese bolboroseala. Existau locuri dincolo de care oamenii nu merseseră niciodată. Locuri-de-visat... adunătura asta de oameni şi hisa din beznă era deja un vis, o răsturnare a tot ceea ce fusese Jos.

Într-un fel, ei erau cei care îi vor salva pe pellieni; în anii lungi de guvernare a Uniunii, când oamenilor nu avea să le pese deloc de hisa... aveau să fie printre ei unii care-i puteau povăţui şi învăţa să se ferească. Măcar atâta lucru puteau face.

— Or să vină într-o zi, îi spuse lui Miliko. cu gândul să taie copacii şi să-şi construiască fabricile, să îndiguiască râul. Asta o să se întâmple, nu? Dacă o să-i lăsăm noi.

Strânse măna Săltăreţului, privi în jos către figura lui mică şi stăpânită de emoţie.

— O să mergem să anunţăm celelalte tabere, să aducem toţi oamenii printre copaci cu noi, să mergem la o plimbare lungă, lungă. Avem nevoie de apă bună, de hrană bună.

— Hisa găsim, rânji Săltăreţul, cu o undă de amuzament, ca în faţa unui secret împărtăşit de oameni şi hisa. Nici o ascunzătoare bună fără hrană la voi.

Pellienii nu puteau reţine mult timp o idee... aşa că insistară. Poate că jocul avea să-şi piardă din farmec atunci când oamenilor li se vor fi terminat darurile pentru ei. Poate că aveau să-şi piardă natura umană şi să pornească singuri pe calea lor. Poate că nu. Hisa nu mai erau aceiaşi de la venirea oamenilor.

Nici oamenii din Lumea de Jos nu mai erau la fel.

4

NAVA COMERCIALA HAMMER:

ADÂNCUL SPAŢIULUI ; ORA 19.00

Vittorio îşi turnă alt pahar, al doilea de când spaţiul din jurul lui devenise brusc aglomerat de o flotă pe picior de război. Lucrurile nu merseseră aşa cum ar fi trebuit. Peste **Hammer** se aşternu tăcerea, tăcerea amară a unui echipaj care simţea duşmanul aproape, mărturie a umilinţei naţiunii lui. Nu privi pe nimeni, nu spuse nimic... dorea doar să se ameţească repede, ca să nu poată fi blamat pentru vreo problemă politică. Nu voia să dea sfaturi sau păreri.

Era clar, un ostatic; tatăl său aranjase astfel lucrurile, îi veni în minte că tatăl său ar fi putut să-i păcălească pe toţi, că însemna acum mai puţin decât un ostatec inutil... că ar trebui să acţioneze pe cont propriu.

Tata mă urăşte, încercase el să le spună; dar ei respinseseră această idee, ca nerelevantă. Nu ei luase hotărârile, Jessad le lua. Şi unde era acum Jessad?

Se presupunea că era pe drum, aşteptat ca o persoană importantă.

Însuşi Jessad, venind să raporteze eşecul şi să înlăture povara inutilă pe care o reprezenta el?

Avu timp să-şi termine al doilea pahar înainte ca activitatea echipajului şi zguduirea navei să-i dea de ştire că se făcuse contactul cu naveta. Se auzi un pocnet, zgomotul liftului intrând în funcţiune, un scrâşnet atunci când acesta se sincroniza cu rotaţia cilindrului. Cineva urca. Rămase liniştit, cu paharul dinainte, dorindu-şi să fi fost ceva mai beat. Curba ascendentă a punţii acoperea privirii uşa liftului. Nu putea vedea ce se întâmplă, dar observă absenţa de la posturi a unor oameni din echipaj. Ridică privirile, cuprins brusc de teamă, când îi auzi venind din partea cealaltă, din spatele lui, intrând în încăperea principală dinspre cabinele echipajului.

Blass de pe **Hammer**. Doi membri ai echipajului. Câţiva militari pe care nu-i cunoştea şi alţii, fără uniformă, în urma lor. Vittorio se ridică în picioare, tremurând, şi se uită la ei. Un ofiţer cu părul sur, în plin tratament de reîntinerire, strălucind de argint şi ranguri. Şi Dayin. Dayin Jacoby.

— Vittorio Lukas, îl prezentă Blass. Căpitanul Seb Azov, conducătorul flotei; domnul Jacoby de pe staţia voastră; şi domnul Segust Ayres de la Compania Terestră.

— Consiliul de Securitate, îl corectă acesta.

Azov se aşeză la masă, restul îşi găsiră loc pe băncile din jur. Vittorio se aşeză din nou, ţinând degetele amorţite pe tăblia mesei. Respiraţia îi mirosea puternic a alcool. Încercă să se comporte firesc. Veniseră să-l vadă... pe el... nu spera să primească vreun ajutor, nici de la ei, nici de la altcineva.

— Operaţiunea a început, domnule Lukas, spuse Azov. Am eliminat două dintre navele lui Mazian. Nu vor fi uşor de scos din joc; se ţin aproape de staţie. Am trimis după alte nave, în locul celor pe care le-am pierdut; dar am îndepărtat negustorii şi toate transportoarele de cursă lungă. Cele rămase sunt transportoarele mici, servind drept camuflaj.

— Ce vreţi de la mine? întrebă Vittorio.

— Domnule Lukas, eşti cunoscut negustorilor care staţionează în afara staţiei – ai condus Compania Lukas, cel puţin la un anumit nivel – şi cunoşti bine navele.

El dădu din cap, în semn că înţelege.

— Nava dumitale, domnule Lukas, se întoarce cu un salut către Pell, iar pentru negustori vei fi operatorul de com al lui **Hammer**... nu sub numele tău real, nu, ţi se va da un dosar al clanului **Hammer** pe care-l vei studia cu mare atenţie. Vei răspunde la numele unui membru al lui. Dar dacă **Hammer** va fi luat la întrebări de miliţia negustorilor sau de către Mazian, viaţa ta va depinde de puterea de improvizaţie. **Hammer** va sugera negustorilor că soluţia cea mai bună pentru a supravieţui ar fi să iasă la marginea sistemului şi să nu facă nimic, să se dea deoparte şi să lase baltă orice înţelegere cu Pell. Vrem ca navele acelea să plece din calea noastră, domnule Lukas; şi nu ar fi deloc înţelept să se afle că ne-am înţeles cu **Hammer** şi **Swan's Eye**. Nu avem intenţia să facem cunoscut acest lucru, înţelegi?

Echipajele acelor nave, gândi el, nu vor scăpa fără Corecţie. Îi trecu prin minte că propria sa memorie era periculoasă pentru Uniune, că nu ar fi înţelept să se afle printre negustori că Uniunea le violase neutralitatea, lucru pe care-l pretindea a fi păcatul exclusiv al lui Mazian; să se afle că ei confiscaseră nu numai personal, ci şi nave întregi, şi clanuri...

lucrul cel mai important era numele, încrederea, sufletul oamenilor acelora. Apucă paharul din faţă, îşi dădu seama de gestul lui reflex şi se opri imediat, încercând să pară sobru şi atent.

— Avem interese comune, spuse el. Viitorul meu pe staţia Pell nu-i prea sigur.

— Cum aşa, domnule Lukas?

— Sper să fac carieră în cadrul Uniunii, căpitane Azov.

Îşi îndreptă privirea spre chipul încruntat al lui Azov, sperând ca vocea să-i fi sunat pe atât de calm pe cât şi-o dorise.

— Relaţiile dintre mine şi tatăl meu... nu sunt prea cordiale, m-a aruncat în mâinile voastre cu bună ştiinţă. Am avut destul timp să reflectez. O mulţime de timp. Prefer să cad la învoială cu Uniunea.

— Staţiei Pell îi lipsesc din ce în ce mai mult prietenii, observă Azov blând, privind către chipul trist al domnului Ayres. Acum, cei indiferenţi o părăsesc. Iată voia celor guvernaţi, domnule Ambasador.

Privirea lungă a lui Ayres se întoarse către Azov.

— Am acceptat situaţia. Nu am avut niciodată intenţia de a mă împotrivi voinţei locuitorilor. Dar sunt neliniştit pentru siguranţa staţiei Pell. Vorbim despre mii de vieţi, domnule.

— Asediu, domnule Ayres. li vom lăsa fără provizii şi le vom bloca operaţiunile până când vor ajunge într-o situaţie fără ieşire.

Azov se întoarse către Vittorio, îl privi o clipă.

— Domnule Lukas – trebuie să împiedicăm accesul la resursele miniere. Şi legăturile cu Lumea de Jos. O lovitură acolo... ar fi posibilă, dar costisitoare din punct de vedere militar şi fără un efect prea mare. Aşa că vom proceda la dezbinare. Mazian ţine Pell în gheare; dacă va pierde, va lăsa în urmă numai ruine, va arunca în aer baza din Lumea de Jos şi staţia însăşi, se va retrage către Stelele din Urmă... către Pământ. Doreşti ca Mazian să folosească drept bază preţioasa ta lume de origine, domnule Ayres?

Ayres îi aruncă o privire tulburată.

— Ah, e în stare de asta! spuse Azov, fără a înceta să-l privească pe Vittorio, o privire rece, pătrunzătoare. Domnule Lukas, iată în ce constă sarcina dumitale: să aduni informaţii... să-i descurajezi pe negustori. Înţelegi? Crezi că ai să reuşeşti?

— Da, domnule. Azov clătină din cap.

— Ai să ne ierţi, domnule Lukas, dacă te rugăm, pe dumneata şi pe domnul Jacoby, să plecaţi.

Ezită, puţin ameţit de băutură, interpretă rugămintea ca pe un ordin; privirea aspră a lui Azov nu lăsa loc pentru discuţii. Se ridică de la masă. Dayin se scuză faţă de Ayres, apoi îi lăsă pe Ayres, Blass şi Azov să-şi ţină sfatul. Căpitanul navei **Hammer** era pregătit să primească nişte ordine pe care ar fi vrut şi el să le ştie.

Se pierduseră nave. Azov nu le spusese tot adevărul. Auzise echipajul vorbind. Lipseau transportoare. Iar ei urmau să fie trimişi în vălmăşagul acela.

Se opri când înclinarea punţii îi ascunse locul unde se ţinea şedinţa, privi către Dayin, se aşeză pe o bancă de la masa echipajului.

— Te simţi bine? îl întrebă pe Dayin, pentru care nu simţise niciodată afecţiunea; dar un chip cunoscut era binevenit în locul acela rece, în asemenea situaţie.

Dayin dădu din cap.

— Şi tu?

Dayin, unchiul său, era mult mai politicos ca de obicei.

— Bine.

Dayin se aşeză în faţa lui.

— Spune-mi adevărul! îi ceru Vittorio. Ce pierderi au avut?

— Pierderi grele, spuse Dayin. Trebuie să recunosc că Mazian ştie să se apere. Lipsesc nave... transportoarele **Victory** şi **Endurance**, cred.

— Uniunea poate construi altele. Au să adune mai mulţi oameni. Cât crezi c-o să mai dureze?

Dayin clătină din cap, îşi dădu ochii peste cap, plin de înţeles. Ventilatoarele bâzâiau, acoperind conversaţia pentru cei din zonă, fără să o ferească însă de monitorizare.

— L-au încolţit, spuse Dayin. Ei pot avea provizii la nesfârşit, dar Mazian e prins ca într-o sticlă. Ce a spus Azov era adevărat. I-a costat ceva, i-a costat rău de tot, dar ceilalţi au plătit şi mai mult.

— Şi ce-o să se întâmple cu noi?

— Sincer vorbind, prefer să fiu aici decât în Pell.

Vittorio râse amar. Ochii i se înceţoşară, simţi brusc o durere în gât, o durere care nu dispăruse, de fapt, niciodată, şi clătină din cap.

— Vorbesc serios, spuse el pentru cei care-i monitorizau. Am dat Uniunii ce-am avut mai bun în mine; e lucrul cel mai bun care l-am făcut vreodată.

Dayin îl privi ciudat, se încruntă şi înţelese sensul vorbelor lui. Pentru prima dată în cei douăzeci şi cinci de ani ai săi, Vittorio se simţi înrudit cu cineva. Tocmai cu Dayin, care era cu treizeci de ani mai bătrân decât el şi cu o altă experienţă de viaţă... asta îl surprindea. Dar chiar o perioadă scurtă, petrecută în Adânc, putea să transforme în tovarăşi pe cei mai diferiţi indivizi, şi poate, gândi el, Dayin îşi făcuse deja alegerea; Pell nu mai era casa niciunuia dintre ei.

5

I
PELL: DOCUL VERDE; ORA 20.00 ZP; 08.00 ALT.

Focul lovi peretele. Damon se ghemui mai mult în colţul în care se strecurase, rezistă o jumătate de bătaie de inimă, până când Josh îl apucă de mână şi ţâşni; se strecurară prin mulţimea cuprinsă de panică, care ţipa şi se retrăgea din verde nouă către docuri. Cineva fu împuşcat, se rostogoli pe podea la picioarele lor; ei păşiră peste cadavru şi îşi continuara drumul în direcţia în care îi mânau trupele.

Rezidenţi ai staţiei, evadaţi din Q... nu se făcea nici o diferenţă. Fugiră, în timp ce focurile izbeau stâlpii şi frontispiciile magazinelor, strecurându-se printre exploziile acoperite de haosul ţipetelor. Focuri ţintite către structuri interioare şi nu către carcasa vulnerabilă a staţiei. Mulţimea fugea fără oprire, fugiră şi ei până ce obosiră. Damon încetini odată cu Josh, descoperi că se aflau în docul alb, făcând slalom printre fugarii

cuprinşi de panică, obsedaţi de ideea că se trăgea în ei. Zări un adăpost, între magazinele de lângă peretele interior, se îndreptă într-acolo, iar Josh îl urmă, se repezi la uşa din spate a unui bar încuiat din cauza răzvrătiţilor, un loc în care puteau sta liniştiţi, feriţi de focurile trase la întâmplare.

Câteva cadavre zăceau pe doc, nu ştia dacă vechi sau noi. Devenise o privelişte obişnuită în ultimele ore. Câtă vreme rămaseră lângă uşă, se mai petrecură câteva acte de violenţă.... lupte între orbitali şi indivizi care păreau a fi rezidenţi Q. Cei mai mulţi rătăceau, strigând uneori nume, părinţi căutându-şi copiii, prieteni sau tovarăşi căutându-se unul pe altul. Uneori se regăseau uşuraţi... la un moment dat, cineva recunoscu un cadavru, ţipă şi jeli. Damon îşi îngropa faţa în braţe. Până la urmă, cineva îl ajută pe disperat să plece.

Militarii trimiseră detaşamente înarmate în zonă, ca să încercuiască echipele de lucrători, să-i oblige să adune morţii şi să-i transporte de acolo. Damon şi Josh se ascunseră mai bine, scăpând de o asemenea muncă; trupele îi alegeau pe cei activi, neobosiţi.

În cele din urmă, pellienii ieşiră din ascunzători, timizi, cu paşi moi şi priviri temătoare. Luară în sarcina lor curăţarea docurilor, ştergând urmele morţii, credincioşi muncii lor obişnuite de curăţenie şi ordine. Damon îi privi cu o sclipire de speranţă. Faptul că pellienii cei blânzi se întorseseră la muncă era primul lucru bun pe care-l vedea de ore întregi.

Dormi puţin, ca toţi ceilalţi răspândiţi în zona docului, că şi Josh de lângă el, încovrigat lângă tocul uşii. Din când în când îl trezea câte un anunţ general venit prin com, decretând restabilirea programului sau dând asigurări că hrana avea să ajungă în toate zonele.

Hrană. Gândul începu să-l obsedeze. Nu spuse nimic, cu genunchii cuprinşi în braţe, slăbit de foame; slăbit, regretând micul dejun neglijat, prânzul, cina... nu era obişnuit cu foamea. Din câte îşi aducea aminte, o singură dată ratase o masă de prânz, într-o zi când avusese prea mult de lucru. Un inconvenient. Un disconfort. Şi altceva. Îi scădea rezistenţa; mintea îi juca feste; sesiză o nouă dimensiune a mizeriei. Dacă aveau să fie recunoscuţi şi prinşi, lucrul avea să se întâmple la vreo coadă pentru mâncare; trebuiau să se descurce sau să crape de foame. Pânda lor deveni chinuitoare în momentul în

care aroma mâncării pluti peste docuri; ceilalţi se apropiara de cărucioarele împinse de pellieni. Lumea porni să jefuiască, să smulgă şi să strige; dar următorul transport avu escortă militară şi lucrurile se liniştiră. Cărucioarele cu mâncare, cu pachete din ce în ce mai puţine, se apropiau. Se ridicară în picioare şi se întinseră în ascunzătoarea lor.

— Eu ies, spuse, în cele din urmă, Josh. Stai aici. Am să spun că eşti rănit. Am să iau destul pentru amândoi.

Damon clătină din cap. Dădea dovadă de un curaj pervers, testându-şi capacitatea de supravieţuire aşa, asudat, cu haine murdare, pline de sânge. Dacă nu reuşea să traverseze docul de teama armei unui asasin sau pentru că-l putea recunoaşte un soldat, avea să înnebunească. Nu păreau să ceară cartele de identitate pentru hrană. Avea trei, şi pe a lui, pe care nu îndrăznea s-o folosească; Josh avea şi el două, dar nu se potriveau fotografiile.

Un gest simplu: să ieşi sub privirile paznicilor, să iei un pachet de hrană rece şi o cutie cu suc de fructe, apoi să te retragi; se adăposti lângă vitrina magazinului, cu un sentiment de triumf, se ghemui ca să mănânce iar Josh i se alătură... mâncară şi băură, simţind în timpul acestui act obişnuit că o mare parte a coşmarului trecuse, că fusese prins într-o nouă realitate, ciudată, în care sentimentele umane nu erau necesare, ci doar prudenţa animalelor.

Atunci se auzi un strigăt în limba indigenilor. Cel care împingea căruciorul vorbea către ai lui. Damon se miră; pellienii erau de obicei timizi, mai ales când era linişte; se miră şi soldatul din escortă, îşi coborî arma şi privi împrejur. Nu se întâmpla nimic, era linişte, oamenii speriaţi, pellienii cu ţinută solemnă şi ochi rotunzi se potoliseră, se întorceau acum la treburile lor. Damon termină sandvişul pe când căruciorul depăşea curba ascendentă a docului către verde.

Un pellian veni lângă ei, ducând o cutie în care strângea cutiile din plastic. Josh păru neliniştit atunci când pellianul întinse mâna, apoi îi întinse ambalajul; Damon îl aruncă pe al lui în cutie, ridicând privirea speriat când pellianul îi lăsă mâna uşoară pe umăr.

— Tu, omul-Konstantin!

— Du-te! îi şopti el răguşit. Pellianule, nu-mi rosti numele! Or să mă ucidă dacă or să mă vadă. Linişteşte-te şi pleacă!

— Eu, Diate Albastru. Dinte Albastru, omule-Konstantin.

— Dinte Albastru.

Îşi amintea. Tunelele, pellianul care fusese împuşcat. Degetele puternice îi strânseră şi mai tare umărul.

— Hisa numit Lily trimis de la Soare-prietenul-ei, tu numeşti Licia. Ea trimite noi făcut liniştit Lukas-ii, nu venit la loc. Iubit la tine om-Konstantin. Licia ea ferită, hisa jur-împrejur, păstrează ea ferită. Noi aducem tine, tu vrei?

Preţ de o clipă, nu reuşi să tragă aer în piept.

— Trăieşte? Ea trăieşte?

— Licia ea sigură. Trimis tu venit, făcut la tine adăpost cu ea.

El încercă să raţioneze, se agăţă de braţul îmblănit şi privi în ochii rotunzi, căprui, vrând să afle mai multe decât ar fi putut scoate din dialectul stricat al pellienilor. Clătină din cap.

— Nu. Nu. E pericol pentru ea dacă vin acolo. Oameni-cu-arme, înţelegi, Dinte Albastru? Oamenii mă vânează. Spune-i – spune-i că sunt în siguranţă! Spune-i că mă ascund bine, spune-i că Elene a plecat cu navele! Suntem bine. Are nevoie de mine, Dinte Albastru? Are nevoie?

— Ferită la locul ei, Hisa stau cu ea, toţi hisa de Sus. Lily cu ea. Satin cu ea. Toţi. Toţi.

— Spune-i – spune-i că o iubesc! Spune-i că sunt bine şi că Elene este tot bine! Iubesc la tine, Dinte Albastru.

Braţele brune îl îmbrăţişară. La rândul lui, îl strânse puternic în braţe şi pellianul se îndepărtă, alunecând ca o umbră, culegând iute resturile nu prea îndepărtate, încetând să mai întârzie. Damon îl privi, temându-se că ar putea fi observaţi, nu întâlni decât privirea curioasă a lui Josh. Se uită în altă parte, îşi şterse ochii cu braţul care i se odihnea pe genunchi. Toropeala dăduse înapoi; începuse să-i fie din nou teamă, acum avea de ce să-i fie teamă, mai exista cineva care putea fi rănit.

— Mama ta, spuse Josh. Despre asta vorbea?

El dădu din cap, fără vorbă.

— Mă bucur, zise, din tot sufletul, Josh!

El dădu din cap a doua oară. Clipi, încercă să gândească, simţind creierul primind lovitură după lovitură, până ce totul îşi pierdu orice sens.

— Damon!

Ridică ochii, urmărind direcţia privirii lui Josh. Alte grupe de soldaţi veneau dinspre orizont, din docul verde, grupate şi părând preocupate. Încet, cu nonşalanţă, se ridica. Îşi scutură haina de praf, se întoarse cu spatele la doc pentru a-l ascunde pe Josh, până când avea să se ridice şi el. Foarte atenţi, începură să se îndepărteze.

— Se pare că au să se stabilească aici, spuse Josh.

— O să fie bine, insistă el.

Nu erau singurii care plecau. Al nouălea coridor alb nu era prea departe. Se amestecară printre ceilalţi, care păreau să aibă aceleaşi motive, găsiră o sală publică de odihnă, lângă unul dintre baruri, pe colţ-cu alb nouă: Josh intră, iar el îl urmă. Rămaseră acolo, apoi plecară din nou, cu pas firesc. La intersecţia coridoarelor cu docul fuseseră postate gărzi care nu făceau decât să-i urmărească cu privirea. Trecu în nouă, se opri lângă o unitate publică de comunicare la distanţă.

— Acoperă-mă! spuse el, şi Josh se sprijini de perete, între el şi coridorul în care erau postate gărzile.

— Să vedem ce cartele avem, cât credit, de unde veneau deţinătorii lor. Nu am nevoie de prioritatea mea pentru asta, doar un număr de dosar.

— Eu ştiu un lucru, spuse Josh cu voce coborâtă. Nu arăt ca un cetăţean al staţiei Pell. Iar faţa ta...

— Nimeni nu vrea să fie remarcat; nimeni nu ne poate preda fără să fie suspectat şi el. Asta-i cea mai mare speranţă pe care-o avem; nimeni nu vrea să fie amestecat.

Introduse prima cartelă şi tastă codul. Altener Leslie: 789,90 credite comp; căsătorit, un copil. Funcţionar, magazia de haine. O puse în buzunarul din stânga, să ştie să n-o folosească, nu voia să fure de la supravieţuitori. Lee Anton Quale, celibatar, cartela de personal în Compania Lukas, acces restrictiv, 8967,89 credite... o sumă uimitoare pentru un asemenea om. William Teal, căsătorit, fără copii, şef de depozit, 4567,67 credite, cu acces la depozite.

— Hai să le vedem pe ale tale! îi spuse lui Josh.

Josh îi înmâna pachetul de cartele şi el introduse pe prima, grăbit, întrebându-se dacă atât de multe cereri dintr-un singur post public nu avea să atragă atenţia comp-ului central. Cecil Sazony, celibatar, 456,78 credite, maşinist şi uneori cărăuş, acces la barăci; Louis Diban, divorţat de cinci ani, fără obligaţii,

3421,56, supraveghetor de echipă la docuri. Strecură cartelele în buzunar şi plecă, Josh îl ajunse din urmă, cotiră după colţ, într-un hol de intersecţie, apoi la dreapta. Acolo era un depozit; de la coridoarele centrale, docurile erau imaginea în oglindă a celor opuse, fiecare având, fără excepţie, o încăpere de depozitare a echipamentului de întreţinere. Găsi uşa potrivită, nemarcată, folosi cartela supraveghetorului ca s-o deschidă şi aprinse lumina. Aveau ventilaţie, un teanc de hârtii, echipament de curăţenie şi unelte. Păşi înăuntru, urmat de Josh şi închise uşa.

— O ascunzătoare, spuse el şi băgă în buzunar cartela pe care o folosise, recunoscând că era cea mai bună cheie din toate câte avea. Rămânem aici, vreo două zile o să ieşim numai în perioada alternativă. Două dintre cartelele noastre sunt de la alternativi, oameni singuri, cu acces la docuri. Stai jos! Luminile se vor stinge dintr-o clipă în alta. Nu le poţi ţine aprinse... comp-ul ar descoperi că funcţionează o lumină într-o magazie şi ar în-chide-o, să facă economie.

— Suntem în siguranţă aici?

Râse cu amărăciune, se prăbuşi lângă perete, cu picioarele strânse, ca să-i lase şi lui Josh loc să se aşeze în faţa lui. Pipăi pistolul pe care-l mai avea în buzunar, să se asigure de prezenţa lui. Trase aer în piept.

— Nicăieri nu eşti în siguranţă.

Chipul de înger era obosit, murdar, cu părul ciufulit. Josh arăta îngrozit, deşi instinctele lui îl salvaseră în timpul focului. Cei doi, unul cunoscând accesul, celălalt având reflexele necesare, constituiau o problemă greu de rezolvat pentru Mazian.

— S-a mai tras în tine şi înainte, spuse el. Nu într-o navă... ai fost împuşcat de aproape. Ştii asta?

— Nu-mi amintesc.

— Nu?

— Am spus că nu.

— Cunosc staţia. Fiecare fundătură, fiecare trecere; şi dacă navetele încep să circule din nou, dacă vreo navă pleacă spre mine, putem folosi cartelele să ne apropiem destul de docuri, să ne alăturăm unui echipaj care se îmbarcă, să intrăm pe navă...

— Şi unde să plecăm?

— Pe Lumea de Jos. Sau în minele exterioare. Nimeni nu pune întrebări acolo.

Era un vis, îl fabricase pentru a se linişti amândoi.

— Sau poate că Mazian o să-şi dea seama că nu poate rezista aici. Poate că o să se retragă, pur şi simplu.

— În cazul ăsta, o să ne arunce în aer. O să distrugă staţia şi instalaţiile din Lumea de Jos. Crezi că o să vrea să lase Uniunii o bază bună de folosit împotriva lui, când se va întoarce?

Damon se încruntă, auzind adevărul pe care-l cunoştea deja.

— Ai idee ce-am putea face?

— Nu.

— Mă pot preda, pot negocia întoarcerea mea la conducere, pot evacua staţia...

— Chiar crezi asta?

— Nu.

Luminile se stinseră. Comp-ul le închisese. Doar ventilaţia continuă.

II
PELL : CENTRALA STAŢIEI ; ORA 21.30 ZP ; 09.30 ALT.

— Dar nu-i nevoie, spuse uşurel Porey, cu figura sa întunecată, brăzdată de cicatrice, implacabilă, nu mai este nevoie de prezenţa dumitale, domnule Lukas. V-aţi făcut datoria civică. Acum întoarceţi-vă în cartierul dumneavoastră! Unul dintre oamenii mei va avea grijă să ajungeţi acolo nevătămat.

Jon roti privirea prin centrul de control, peste cei câţiva soldaţi de acolo, cu armele cu piedica trasă, supraveghind tehnicienii din schimbul de zi aflaţi la aparate; schimbul celălalt se afla sub pază, pe timpul nopţii. Se concentra să dea nişte ordine şefului de comp. Se opri, când soldaţii făcură o mişcare bruscă, coborând armele.

— Domnule Lukas, spuse Porey, oamenii sunt împuşcaţi, dacă nu se supun ordinelor.

— Sunt obosit, făcu el nervos. Mă bucur să pot pleca, domnule! Nu am nevoie de escortă.

Porey făcu semn. Unul dintre soldaţii de lângă uşă se dădu iute la o parte, aşteptându-l. Jon ieşi, cu soldatul în spate la început, apoi alături de el. O tovărăşie nedorită. Trecură pe lângă soldaţii de pază tăcuţi, din sectorul albastru unu, afectat de revoltă.

Alte nave ale Flotei continuau să tragă la docuri. Se grupaseră într-un perimetru îngust, hotărâseră până la urmă să se docheze, ceea ce i se părea o nebunie din punct de vedere militar, un risc pe care nu-l putea înţelege. Riscul lui Mazian. Acum al lui. Al staţiei Pell, pentru că Mazian se întorsese aici.

Poate – îi venea greu să creadă – Uniunea fusese bătută rău de tot. Poate că existau informaţii secrete. Poate că doar întârziaseră preluarea de către Uniune. Îl îngrijora gândul că domnia lui Mazian se putea prelungi.

Brusc, din liftul ce venea din albastru unu ieşiră soldaţi purtând alte însemne. Îi opriră. Întinseră soldatului din escortă o hârtie.

— Vine cu noi, declară unul.

— Mi s-a ordonat de către căpitanul Porey... obiectă el, dar altul îl înghionti cu ţeava puştii, iar pe el îl împinseră către lift.

Europe, spunea însemnul lor. Trupe de pe **Europe.** Mazian sosise.

— Unde mergem? întrebă el cuprins de panică; soldatul de pe **Africa** rămăsese în urmă. Unde mergem?

Nu primi nici un răspuns. Întrebase intenţionat. Ştia unde mergeau... bănuiala îi fu confirmată atunci când, după ce ieşiră din lift, se văzu condus pe coridorul albastru nouă până la docuri, către tubul de acces lucitor a navei trasă la chei.

Nu fusese niciodată la bordul unei nave de război. În ciuda dimensiunilor exterioare, înăuntru era înghesuială ca pe un transportor. Îi stârnea claustrofobie. Armele din mâinile soldaţilor din spatele lui nu aveau darul să-l liniştească, şi când ezita să cotească, pentru a intra în lift, îl împingeau cu patul lor. I se făcuse rău de frică.

Ştiau, îşi spuse din nou. Continuă să încerce să se convingă că nu era vorba decât de o politeţe militară, că Mazian voia să-l întâlnească pe noul şef de staţie, doar aşa, din complezenţă. Dar puteau face orice. Puteau să-l arunce într-un

depozit de gunoi, unde să nu se distingă de sutele de cadavre care zăceau, îngheţate, acolo. Încercă să-şi adune curajul, gândind că, dacă avea să supravieţuiască acum, avea s-o facă pentru totdeauna.

Ieşiră din lift într-un coridor păzit, prin care ajunseră într-o încăpere mai largă decât celelalte, cu o masă rotundă în mijloc. Îl făcură să se aşeze pe unul dintre scaunele de acolo. Rămaseră aşteptând cu armele ridicate.

Mazian intră, îmbrăcat în albastru, sobru, cu chipul răvăşit. Jon se ridică în picioare, cu respect; Conrad Mazian îi făcu semn să se aşeze din nou. Intrară şi alţii, ocupară locurile de la masă, ofiţeri de pe **Europe,** nici unul dintre căpitani. Jon aruncă priviri de la unul la altul.

— Şef de staţie în timpul acţiunii, spuse liniştit Mazian. Domnule Lukas, ce s-a întâmplat cu Angelo Konstantin?

— A murit, spuse Jon, încercând să-şi suprime orice reacţie, să pară nevinovat. Răzvrătiţii au intrat cu forţa în birourile staţiei. Au ucis întregul personal.

Mazian îl privi, fără să facă vreun gest. Jon simţi că năduşeşte.

— Credem, spuse mai departe Jon, ghicind gândurile căpitanului, că e vorba de o conspiraţie – lovitura dată la alte birouri, deschiderea uşii sectorului Q, corelarea dintre toate aceste acţiuni... Cercetăm.

— Ce aţi descoperit?

— Încă nimic. Suspectăm prezenţa unor agenţi ai Uniunii care au pătruns în staţie, odată cu refugiaţii. Poate că unii aveau prieteni sau rude în Q. Nu ştim cum au reuşit să comunice între ei. Bănuim complicitatea paznicilor de la bariere... legături prin piaţa neagră.

— Dar nu aţi descoperit nimic.

— Încă nu.

— Şi nici n-o să descoperiţi foarte curând, nu-i aşa, domnule Lukas?

Inima începu să-i bată foarte repede. Se feri să-şi arate panica: spera să fi reuşit.

— Îmi cer scuze pentru situaţie căpitane, dar am fost foarte ocupaţi cu revolta, cu stricăciunile aduse staţiei... în ultima vreme am lucrat la ordinele căpitanilor tăi, Mallory şi...

— Da. Strălucită mişcare, felul în care ai curăţat holurile de răzvrătiţi; dar se potoliseră de la sine, nu? Înţeleg că unii refugiaţi Q au intrat în centrală.

Jon descoperi că îi venea greu să respire. Se lăsă o tăcere lungă. Nu-şi putea găsi cuvintele. Mazian făcu un semn către unul dintre soldaţii de la uşă.

— Eram într-o situaţie de criză, spuse Jon, doar ca să umple tăcerea îngrozitoare. Poate că am acţionat cam arbitrar, dar ni se oferise o şansă să controlăm această situaţie periculoasă. Da, am făcut aranjamente cu consilierul din zona aceea, care nu era, după câte cred, implicat în complot, şi care putea să-i potolească... nu mai era nimeni la...

— Unde e fiul dumitale, domnule Lukas?

Jon rămase cu ochii holbaţi.

— Unde-i fiul dumitale?

— La una dintre mine. L-am trimis cu un transportor uşor, într-un control. S-a întâmplat ceva? Aveţi vreo veste de la el?

— De ce l-ai trimis, domnule Lukas?

— Sincer vorbind, ca să-l scot din staţie.

— De ce?

— Pentru că fusese în ultima vreme la conducerea birourilor, în perioada în care eu mă ocupam de baza din Lumea de Jos. După trei ani, au apărut probleme de loialitate, autoritatea lui a fost subminată. Am crezut că o scurtă absenţă ar mai îndulci lucrurile şi, în plus, mi-am dorit pe cineva de încredere în birourile de la mine, pentru cazul în care s-ar fi întrerupt legăturile. O mişcare politică. Din motive de securitate internă.

— Nu cumva pentru a ascunde prezenţa pe staţie a unui om numit Jessad?

Inima îi era gata să se oprească. Calm, clătină din cap.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi, căpitane Mazian. Dacă aţi fi atât de bun să-mi spuneţi sursa acestei informaţii...

Mazian făcu un gest şi cineva intră în încăpere. Jon se uită la Bran Hale, care îi ocoli privirea.

— Vă cunoaşteţi? întrebă Mazian.

— Omul ăsta, spuse Jon, a fost eliberat din funcţie, la baza din Lumea de Jos, pentru comportare proastă şi revoltă. Am luat în considerare un dosar anterior şi l-am angajat. Mi-e teamă că încrederea mea a fost prost investită.

— Domnul Hale s-a prezentat pe **Africa** cu gândul să se înroleze... declarând că are nişte informaţii. Iar dumneata negi că ai cunoaşte un om cu numele de Jessad.

— Domnul Hale să vorbească despre chestiile care-l privesc! Asta e o înscenare!

— Ai auzit de unul Kressich, consilier în Q?

— Domnul Kressich era aşa după cum am explicat, în centrul de control.

— La fel era şi Jessad.

— Putea fi unul dintre paznicii lui Kressich. Nu am întrebat cum îi cheamă.

— Domnule Hale!

Bran Hale arăta posomorât.

— Rămân la versiunea mea, domnule.

Mazian dădu încet din cap, îşi scoase lent pistolul. Jon se îndepărtă de masă, însă oamenii din spatele lui îl trântiră înapoi pe scaun. Se uită la pistol, paralizat.

— Unde e Jessad? Cum ai luat legătura cu el? Unde poate să fi dispărut?

Se auzi pocnetul siguranţei pistolului.

— Am fost ameninţat, şuieră Jon. Am fost forţat să cooperez. Au pus mâna pe un membru al familiei mele.

— Deci le-ai dat fiului tău.

— Nu am avut de ales.

— Hale, spuse Mazian, tu, tovarăşii tăi şi domnul Lukas puteţi merge în compartimentul alăturat. Vom înregistra discuţia. Vă lăsăm, pe voi şi pe domnul Lukas, să vă lămuriţi între voi; când termină, aduceţi-i înapoi.

— Nu, spuse Jon. Nu. O să vă dau informaţiile, tot ce ştiu.

Mazian făcu un gest de concediere. Jon încercă să se prindă de masă. Oamenii dinapoia lui îl forţară să se ridice în picioare. Opuse rezistenţă, dar ei îl traseră afară pe uşă, în coridor. Acolo îl aştepta întreaga echipă a lui Hale.

— O să-ţi facă şi ţie la fel, strigă Jon peste umăr către masa în jurul căreia se aflau ofiţerii de pe **Europe**. Dacă-i primeşti în rândurile tale, o să-ţi facă şi ţie la fel. Minte!

Hale îl prinse de braţ, îl azvârli în încăperea destinată lor. Ceilalţi se înghesuiră după el. Uşa se închise.

— Ai înnebunit! spuse Jon. Eşti nebun. Hale!

— Ai pierdut, răspunse Hale.

III
NAVA COMERCIALA **FINITY'S END**:
ADÂNCUL SPAŢIULUI; ORA 22.00 ZP;
ORA 10.00 ALT.

Clipirea luminilor, zgomotul ventilatoarelor, uneori pârâitul com-ului cu mesaje de la alte nave – toate astea aveau familiaritatea unui vis, ca şi cum Pell n-ar fi existat, ca şi cum ar fi fost din nou pe **Estelle** şi oamenii din jur ar fi avut chipuri cunoscute din copilărie. Elene îşi făcu loc prin centrul de control înghesuit al navei **Finity's End** şi se strecură în nişa unei console atârnate, ca să urmărească imaginea radar. Simţurile îi erau încă amorţite din pricina drogurilor. Îşi apăsă mâna pe pântec, simţind o greaţă cu care nu era obişnuită. Saltul nu făcuse rău copilului... şi nici n-avea să-i facă. Negustorii dovedeau acest lucru, femeile negustorilor cu constituţie puternică obişnuite de o viaţă cu stresul; problema ţinea, nouăzeci la sută de nervi, iar drogul nu era atât de puternic. Nu avea să piardă copilul, nici măcar nu se gândea că s-ar fi putut întâmpla. După o vreme, pulsul i se potoli, odată cu ritmul paşilor prin încăperea principală, valurile de greaţă bătură în retragere. Privi radarul care capta un nou semnal. De punctul de nul se apropiau negustori venind dinspre Pell, accelerând cât puteau de mult în spaţiul real, ca să rămână la distanţă de noii veniţi, care se repezeau ca un val pe o plajă. Era suficient ca unul să încetinească, vreun inconştient grăbit să intre în spaţiul real prea aproape de punct, pentru ca toţi să-şi înceteze existenţa, împrăştiaţi de explozie. Fusese întotdeauna obsedată de o asemenea soartă urâtă. Mai aveau de mers câteva minute în direcţia aceea, ameninţaţi de această posibilitate ca de o sabie atârnată deasupra capului.

Deşi numărul lor crescu, îşi făcură loc în refugiu în ordine. Poată că pierduseră câţiva, când traversaseră câmpul de luptă; nu ştia.

Greaţa o cuprinse din nou. Apăru şi dispăru. Înghiţi de câteva ori în sec. hotărâtă să nu o bage în seamă, întoarse privirea către Neihart, care lăsase comenzile navei în mâinile fiului său şi venise să o vadă.

— Am o propunere, spuse ea, printre înghiţituri. Lasă-mă să iau din nou în primire com-ul! Să nu fugim de aici. Priveşte ce vine în spatele nostru, căpitane! Cei mai mulţi negustori care au fugit vreodată de pe staţiile Companiei. Suntem mulţi, nu? Şi dacă vrem, putem ajunge şi puternici.

— Ce ai în minte?

— Să ne apărăm interesele. Să ne punem problemele la punct înainte să o ştergem de aici. Am pierdut staţiile pe care le deserveam. Să lăsăm Uniunea să ne înghită, să dicteze... doar pentru că noi suntem demodaţi, în comparaţie cu navele lor noi, curăţele? O să creadă şi ei astfel, dacă ne ducem la ei să le cerşim dreptul de a deservi staţiile. Câtă vreme lucrurile sunt nesigure, avem un cuvânt de spus şi pariez că unii dintre aşa-numiţii negustori unionişti ştiu ce-i aşteaptă, la fel de bine ca şi noi. Putem să oprim comerţul – cu toate planetele, cu toate staţiile – putem să le falimentăm. O jumătate de secol am tot fost daţi de-o parte, Neihart, o jumătate de secol am fost pradă pentru orice navă de război fără să ni se ia în seamă neutralitatea. Şi noi ce-am căpătat după ce militarii au pus mâna pe totul? Îmi permiţi accesul la com?

Neihart se gândi mult timp.

— Dacă se înrăutăţeşte situaţia, Quen, vestea o să ajungă departe şi o să ştie din ce navă s-a vorbit. Asta înseamnă necazuri.

— Ştiu, spuse răguşită Elene. Dar eu tot te rog.

— Ai com-ul, dacă asta doreşti.

IV
PELL : DOCUL ALBASTRU ; LA BORDUL LUI NORWAY ;

ORA 24.00 ZP ; 12,00 ALT

Signy se răsuci, agitată, şi dădu peste un trup adormit, un umăr, un braţ inert. Pentru o clipă, confuză şi pe jumătate adormită, nu-şi aminti cine era. Graff, se hotărî ea în sfârşit, Graff. Se aşeză confortabil, lipită de el. Ieşiseră din schimb împreună. Privi câtva timp peretele întunecat, rândul de dulapuri, lucirea stelelor de deasupra capului – dezgustată de imaginile pe care le vedea sub pleoape, de mirosul morţii din nări pe care nu-l putea îndepărta.

Puseseră stăpânire pe staţia Pell. **Atlantic** şi **Pacific** patrulau împreună cu toate navetele flotei, aşa că îndrăzniseră să meargă la culcare. Îşi dorise ca **Norway** să fi ieşit în patrulare. Bietul Di Janz era la comanda docurilor, şi dacă dormea, dormea în calea de acces. Soldaţii erau împrăştiaţi prin docuri, obosiţi şi prost dispuşi. Şaptespreze răniţi şi nouă morţi, în timpul revoltei Q, o chestie care nu le îmbunătăţea dispoziţia. Aveau să vadă schimbul turelor, fără ca ei să fie schimbaţi. Nu aveau nici un plan. Când navele Uniunii aveau să vină, căci aveau să vină, Flota avea să reacţioneze aşa cum o făcuse şi în alte părţi... să tragă în ţintele aflate la îndemână şi să păstreze o cale de retragere cât mai mult posibil. Hotărârea lui Mazian, nu a ei.

Închise ochii, scoase un oftat liniştitor. Graff se foi lângă ea, se potoli din nou, o prezenţă prietenoasă în beznă.

V
PELL : SECTORUL ALBASTRU UNU,
NUMĂRUL 0475 ; ORA 24.00 ZP ; 12,00 ALT.

— Doarme, spuse Lily.

Satin îşi trase răsuflarea şi îşi îmbrăţişa genunchii. O bucuraseră pe Soare-prietenul-ei; Visătoarea plânsese de bucurie să audă ştirile pe care le adusese Dinte Albastru, omul-

Konstantin şi prietenul lui în siguranţă... atât de înălţătoare era priveliştea lacrimilor pe acel chip liniştit. Şi inimile hisa plânseseră odată cu ele până ce înţeleseseră că se năşteau din bucurie... căldura se abătuse atunci peste ochii întunecaţi şi vii, se înghesuiseră să o vadă. **Vă iubesc**, şoptise Visătoarea, **vă iubesc pe toţi.** Şi: **Aveţi grijă de ei.**

Apoi zâmbise şi închisese ochii.

— Soare-strălucind-printre-nori.

Satin îl înghionti pe Dinte Albastru şi el, care fusese atât de zelos să se cureţe – încercând să-şi pună în ordine blana, din respect pentru acel loc – ridică privirile către ea.

— Du-te înapoi, du-te şi stai cu ochii pe omul-Konstantin! Hisa de Sus sunt ce sunt; dar tu eşti un vânător de Jos foarte iute, foarte isteţ. Să-l urmăreşti oriunde se duce!

Dinte Albastru aruncă o privire nesigură către Bătrân şi Lily.

— Bine, fu de acord Lily. Bine, mâini puternice. Du-te!

El se ridică sfios, un mascul tânăr, şi ceilalţi îi făcură loc; Satin îl privi cu mândrie, pentru că până şi Bătrânii ciudaţi văzuseră în el un ins valoros. Adevărul era că prietenul ei avea mult bun simţ. El îi atinse pe Bătrâni şi pe ea, se scuză în tăcere faţă de ceilalţi din adunare.

Şi Visătoarea dormi, apărată în mijlocul lor, deşi pentru a doua oară oamenii luptaseră cu oamenii şi lumea de Sus se zguduise ca o frunză în îmbrăţişarea râului. Soarele veghea asupra ei, iar stelele încă mai ardeau împrejur.

6

LUMEA DE JOS: 10/11/52; ZIUA LOCALĂ

Camioanele înaintau lent în câmpul cu domuri dezumflate, prăbuşite, cu ţarcurile goale, iar liniştea compresoarelor spunea povestea abandonării. Baza unu. Prima dintre taberele din afara bazei principale. Uşile ermetice rămăseseră deschise, mişcate de vântul uşor. Coloana se apropia tot mai mult, cu toţii contemplând dezolarea; Emilio privi, cu o gheară strângându-i inima, baza pe care o văzuse construindu-se. Nici un semn că ar locui cineva. Se întrebă cât de mult se îndepărtaseră şi cu ce.

— Hisa îi urmăresc şi pe ei? îl întrebă pe Săltăreţ care, aproape singurul dintre hisa. rămăsese în coloană, lângă el şi Miliko.

— Ochii la noi văd, răspunse Săltăreţul spunând mai puţin decât se aştepta.

— Domnule Konstantin...

Un om veni din spatele coloanei, ajunse lângă el, unul dintre lucrătorii Q.

— Domnule Konstantin, trebuie să ne odihnim.

— După ce trecem de tabără, promise el. Să nu stăm prea mult în câmp deschis, bine? După tabără.

Omul rămase pe loc şi lăsă coloana să treacă pe lângă el până la grupul din care făcea parte. Emilio o bătu uşor pe umăr pe Miliko, mări pasul, ca să ajungă din urmă cele două vehicule pe şenile din capul coloanei; depăşi unul în dreptul luminişului. Îl ajunse pe celălalt ceva mai departe, atrase atenţia şoferului şi îi semnală oprirea după o jumătate de kilometru. Apoi lăsă coloana să-l depăşească, până ce ajunse alături de Miliko. Îşi dă-dea seama că lucrătorii mai în vârstă şi copiii se aflau la capătul puterilor. Mergând cu măştile, de respirat, ajunseseră la limita efortului pe care-l puteau depune. Se tot opreau să se odihnească şi nevoia de odihnă creştea din ce în ce mai mult.

Tot mai mulţi rămâneau în urmă. O trase pe Miliko deoparte şi privi coloana trecând.

— Punct de odihnă înainte, striga el fiecărui grup care îl depăşea. Continuaţi să mergeţi până ajungem acolo!

După o vreme se văzu capătul coloanei, cei care abia se mai târau. Câţiva bătrâni răbdători şi hotărâţi şi, la urmă de tot. doi inşi aparţinând personalului.

— A mai rămas cineva? întrebă el şi ei clătinară din cap.

Un tehnician venea alergând pe drumul bătut de vânt, dinspre celălalt capăt al coloanei, strigând ceva fiecărui grup, în

vreme ce coloana punea întrebări. Emilio fugi împreună cu Miliko spre el.

— Un mesaj prin com, gâfâi alergătorul.

Emilio continuă să fugă pe marginea drumului, pe lângă perdeaua de copaci, până ce zări camioanele şi lumea adunată în jurul lor. Ocoli copacii şi îşi făcu loc prin mulţimea care se desfăcu să-l lase să treacă spre camionul din frunte unde, în remorcă, stătea Jim Ernst, la com şi generator. Sări în remorcă, printre bagaje, boccele şi bătrânii incapabili să meargă, se strecură până la Ernst, se opri când acesta se întoarse către el cu una din mâini apăsând casca pe ureche şi cu o privire care nu promitea decât suferinţă.

— Mort, spuse Ernst. Tatăl tău... revoltă pe staţie.

— Mama şi fratele?

— Nici o ştire. Nimic despre alte cazuri. E un mesaj militar. Flota lui Mazian. Caută să ia contact cu noi. Să răspund?

Zguduit, trase aer în piept, conştient de liniştea care cuprinsese mulţimea, de privirile aţintite asupra lui, de cele ale bătrânilor Q din camion, la fel de solemne ca sculpturile hisa.

Altcineva urcă în remorcă şi se apropie, îşi puse un braţ în jurul lui. Miliko. Îi era recunoscător... tremură uşor de epuizare şi de şoc. Simţise. Avea acum confirmarea.

— Nu, spuse el. **Nu răspunde.**

Un murmur porni în mulţime se întoarse către ea.

— Nimic despre alte pierderi, şopti el în grabă. Ernst spune-le ce ai auzit!

Ernst se ridică, le spuse. El o strânse pe Miliko mai aproape. Părinţii lui Miliko şi sora ei erau acolo, veri, unchi şi mătuşi. Clanul Dee putuse supravieţui sau, la fel de bine, să fi dispărut, fără să fie pomenit în apeluri: familiei Dee îi rămânea o speranţă. Ei nu reprezentau ţinte atât de valoroase precum Konstantinii.

Flota preluase controlul, impusese legea marţială, Q – Ernst ezită şi continuă forţat, dinaintea tuturor care-l priveau de jos – Q se răzvrătise şi spărsese bariera, cu preţul unor mari distrugeri şi pierderi de vieţi, orbitali şi Q laolaltă.

Unul dintre rezidenţii Q plângea. Poate, realiză Emilio îndurerat, poate că şi ei aveau acolo fiinţe dragi pentru care îşi făceau griji.

Se uită de-a lungul coloanei la chipurile solemne, la oamenii lui din personal, la lucrători, la Q, la hisa. Nimeni nu mai mişca. Nimeni nu mai spunea nimic. Doar vântul prin frunze şi râul agitat, dincolo de copaci.

— Deci vor veni şi aici, spuse el, încercând să-şi păstreze vocea calmă. Au să vină aici, să le dăm recolta, să lucrăm la mori şi la puţuri; Compania şi Uniunea vor continua să se războiască, dar Pell va fi în mâinile lor şi vă trebui să muncim să le umplem depozitele. Dacă propria noastră Flotă coboară şi ne pune la lucru sub ameninţarea armelor... cum o să fie atunci când, după ei, o să vină Uniunea? Ce-o să se întâmple când o să ni se ceară mai multă muncă, şi mai multă, când niciunul dintre noi n-o să mai aibă vreun cuvânt de spus în ceea ce se petrece în Lumea de Jos? Întoarceţi-vă, dacă vreţi! Lucraţi pentru Porey până ce ajunge aici Uniunea! Eu am să-mi continui fuga

— Unde, domnule?

Era băiatul – îi uitase numele – pe care Hale îl bătuse în ziua revoltei. Mama lui stătea lângă el. sprijinindu-l. Nu era o sfidare, doar o nedumerire.

— Nu ştiu, recunoscu el. Într-un loc sigur, descoperit de Hisa, dacă există un asemenea loc. Să construiesc şi să trăiesc. Să recoltăm doar pentru noi.

Un murmur străbătu mulţimea. Teama... se afla întotdeauna în spatele lucrurilor, pentru cei care nu cunoşteau viaţa din Lumea de Jos, teama de planetă, de locurile în care omul se afla în minoritate. Oamenii care nu se sinchisiseră de hisa, pe vremea când erau la staţie, acum începuseră să se teamă de ei în teren deschis, acolo unde omul era slab, iar hisa nu. O mască pierdută, o greşeală... în Lumea de Jos se murea pentru aşa ceva. Cimitirul din spatele bazei principale crescuse odată cu staţia.

— Nici un hisa, continuă el, nu a făcut vreodată rău vreunui om. Şi asta în ciuda lucrurilor pe care le-am făcut noi, în ciuda faptului că suntem străini pe aceste locuri.

Coborî din camion, se opri în şanţ, ridică mâna s-o ajute pe Miliko, ştiind că era de partea lui. Ea coborî, fără să pună vreo întrebare.

— Vă puteţi întoarce în tabăra pe lângă care am trecut, spuse el. Atât putem face pentru voi, pentru cei care vor să-şi încerce norocul cu Porey. Să vă pornim compresoarele.

— Domnule Konstantin...

Ridică privirile. Era una dintre bătrânele din camion.

— Domnule Konstantin, sunt prea bătrână ca să muncesc în felul ăsta. Nu vreau să rămân în urmă.

— Suntem mulţi cei care vrem să continuăm drumul, se auzi o voce de bărbat,

— Vrea cineva dintre voi să se întoarcă? întrebă unul dintre supraveghetorii Q. E nevoie să trimitem unul dintre camioane înapoi?

Se tăcea. Se clătina din cap. Emilio privi, obosit, mulţimea de feţe.

— Săltăreţul, chemă el, privind către unul dintre hisa care aştepta la marginea pădurii. Unde e Săltăreţul? Am nevoie de el.

Săltăreţul ieşi dintre copaci, pe coasta dealului.

— Tu vii, strigă Săltăreţul, făcând semn către el. Toţi vin acum.

— Săltăreţule, suntem obosiţi. Şi avem nevoie de lucrurile din camioane. Dacă mergem în direcţia aceea, nu putem lua camioanele, iar unii dintre aceia, nu putem lua camioanele, iar unii dintre noi nu sunt în stare să meargă. Sunt bolnavi, Săltăreţule.

— Noi cărăm bolnavi, mulţi, mulţi hisa. Noi furăm lucruri bune din camioane, învăţat la voi noi buni, omule-Konstantin. Noi furăm pentru voi. Tu vii.

Se uită în urmă către ceilalţi, către chipurile dezamăgite şi cuprinse de îndoială.

Hisa apărură împrejur. Din pădure ieşiră din ce în ce mai mulţi, unii chiar aducându-şi puii pe care oamenii îi văzuseră rareori. Ieşirea lor dovedea încredere. Simţiră asta cu toţii, pentru că nu se auzi nici un protest. Îi ajutară pe cei bătrâni şi pe cei bolnavi să coboare din camioane. Tineri hisa puternici făcură scaune din mâinile lor împletite; alţii descărcară proviziile şi echipamentul.

— Şi ce-o să se întâmple când o să ne găsească? murmură Miliko. nefericită. O să trebuiască să ne ascundem repede...

— Ar avea nevoie de radare sensibile să deosebească hisa de oameni. Poate vor crede că nu-i rentabil să vină după noi... deocamdată.

Săltăreţul îl luă de mâna, îl adulmecă, într-un gest tipic hisa.

— Tu vii acum.

Nu erau antrenaţi pentru un marş lung, dar veştile le dăduseră puterea fricii. După un mic urcuş pe coasta dealului printre copaci şi ferigi, gâfâiau cu toţii şi unii dintre aceia care porniseră pe picioarele lor erau acum duşi în spate. După o vreme, chiar şi hisa începură să încetinească ritmul. Când cei pe care trebuiau să-i care deveniră mai mulţi decât puteau duce, se opriră şi se întinseră să doarmă la adăpostul ferigilor.

— Găsiţi un loc ferit! îl grăbi Emilio pe Săltăreţ. Navele or să ne vadă, asta nu-i bine, Săltăreţule.

— Dormit acum, spuse Săltăreţul, care se ghemui şi nu-l mai clinti nimic, nici pe el, nici pe ceilalţi.

Emilio îl privi neajutorat, cercetă coasta dealului unde oameni şi hisa zăceau întinşi, acolo unde-şi aruncaseră boccelele, unii dintre ei înfăşuraţi în pături, alţii prea îngrijoraţi ca să se poată relaxa. Îşi folosi pătura drept pernă, se întinse lângă Miliko, o strânse lângă el, sub soarele care bătea printre frunze. Săltăreţul se înghesui alături şi puse un braţ peste el. Îl lăsă să facă ce voia, adormi, un somn sănătos.

Şi se trezi atunci când Săltăreţul îl scutură; Miliko îşi frecă genunchii cu mâinile: o ceaţă uşoară umezea frunzele, era târziu, foarte târziu şi norii ameninţau cu ploaie.

— Emilio, cred că ar trebui să te trezeşti. Cred că a venit un hisa foarte important..

Se întoarse pe cealaltă parte, se ridică în genunchi, tremurând în ceaţa rece, ca şi ceilalţi care se trezeau. Dintre copaci sosiseră Bătrânii, trei hisa cu alb presărat din abundenţă în blană. Se ridică şi se plecă în fata lor, gest firesc, pentru că terenul şi pădurile le aparţineau.

Săltăreţul se înclină şi bombăni mai sobru decât ar fi vrut.

— Nu vorbă om ei vorbesc, spuse Săltăreţul. Ei spun vino.

— Venim, răspunse el. Miliko, trezeşte-i pe toţi!

Femeia se îndepărtă, chemându-i pe cei încă adormiţi.

Vestea trecu pe la toţi, până la cei din josul dealului: treziţi, dar încă ameţiţi. Îşi adunară bagajele şi se strânseră în grupuri. Veneau şi mai mulţi hisa. Pădurile păreau vii din pricina lor, fiecare trunchi din pădure putea ascunde un trup subţire, maroniu.

Bătrânii dispărură în pădure. Săltăreţul aşteptă până ce fură cu toţii gata, apoi porni; Emilio puse pe umăr pătura făcută sul şi îl urmă.

De fiecare dată când un om se împiedica printre frunzele ude şi ramurile plângătoare, apăreau hisa care să-l ajute, hisa care să-l ia de mână şi să-l sprijine, chiar dacă nu înţelegeau limba oamenilor: după ei veneau alţii, hoţii hisa. ducând domul gonflabil, compresoarele, generatoarele, hrana lor şi toate lucrurile pe care reuşiseră să le ia din camioane, chiar dacă nu înţelegeau rostul. Ca o hoardă brună de insecte prădalnice.

Noaptea căzu, dar ei continuară să meargă, încolonaţi, prin pădure, odihnindu-se când puteau, dirijaţi în aşa fel de către hisa încât nimeni să nu rămână în urmă, hisa care se lipeau de ei când se opreau, ca răcoarea să nu-i supere prea mult.

O dată se auzi un tunet în înalturi, tunet care nu avea nimic de-a face cu ploaia.

— O navă, trecu vestea de la unul la altul.

Hisa nu întrebară nimic. Urechile lor sensibile prinseseră sunetul de multă vreme.

Porey se întorsese. Probabil Porey. Un timp vor cerceta baza părăsită, vor trimite mesaje furioase Sus, către Mazian. Aveau să caute informaţii prin radar, să se lămurească, vor aştepta ca Mazian să hotărască... tot acest timp se scurgea în favoarea lor.

Să se odihnească şi să meargă, iar când aveau să cadă, blânzii pellieni să-i mângâie, să-i grăbească, să-i ajute. Le era frig când se opriră şi erau uzi. deşi nu plouase: şi erau bucuroşi că venise dimineaţa, prima geană de lumină ivită printre copaci, pe care pellienii o salutară cu triluri, strigăte şi entuziasm reînnoit.

Brusc, ieşiră dintre copaci şi, coborând panta către o câmpie largă, lumina zilei se abătu din ce în ce mai limpede asupra lor. Vastitatea se deschise dinaintea lor de cum trecură de creasta unui deal, dar hisa continuară să înainteze, ieşind din adăpostul copacilor. În valea largă... sanctuarul. Îşi dădu seama Emilio, brusc tulburat, zona cerută de hisa pentru ei, necălcată de picior de om, un teritoriu numai al lor, pentru totdeauna.

— Nu, protestă Emilio, căutându-l din priviri pe Săltăreţ.

Făcu un gest de protest către pellianul care păşea vesel alături.

— Nu. Săltăreţule, nu trebuie să ieşim în câmp deschis. Nu trebuie. Nu se poate, mă auzi? Oamenii-cu-arme, ei vin în nave; ochii lor văd.

— Bătrânii spus venit, declară Săltăreţul, fără să încetinească, ca şi cum n-ar fi avut ce să discute.

Coborârea începuse deja, valul brun de hisa se rostogolea printre copaci, aducând oamenii şi bagajul lor către câmpia însorită.

— Săltăreţule! zise Emilio, oprindu-se împreună cu Miliko. Oamenii-cu-arme or să ne găsească aici. Mă înţelegi?

— Eu înţeleg. Văd la noi toţi, hisa, oameni. Şi noi văd la ei..

— Nu putem coborî acolo. Or să ne omoare, mă auzi?

— Ei spus venit.

Bătrânii. Săltăreţul se întoarse şi continuă coborâşul, se răsuci în mers şi-i făcu semn, lui şi lui Miliko.

Emilio făcu un pas. apoi altul, ştiind că făcea un lucru nebunesc, ştiind că se supunea unei gândiri hisa, nu uneia omeneşti Hisa nu ridicaseră niciodată mâna împotriva invadatorilor lumii lor. Hisa stătuseră, priviseră şi asta aveau să facă şi acum. Oamenii le ceruseră ajutorul şi ei îl dădeau, în felul lor.

— Am să vorbesc cu ei. Îi spuse lui Miliko. Am să vorbesc cu Bătrânii, am să le explic. Nu-i putem jigni, dar mă vor asculta. Săltăreţule, aşteaptă-mă!

Dar Săltăreţul mergea înainte. În faţa lor. Hisa continuau să meargă, alunecând pe panta cu iarbă înaltă, către câmpie. În mijlocul ei, acolo unde părea că se scurge valul, se zărea un stei de piatră şi un cerc bătătorit, o umbră care îşi dădu el seama, în cele din urmă, era un cerc de trupuri adunate în jurul stâncii.

— Probabil sunt aici toţi hisa de pe râu, spuse Miliko. E un loc de întâlnire. Un fel de altar.

— Mazian n-o să-l respecte; nici Uniunea.

Prevedea masacrul, dezastrul, hisa aşteptând neajutoraţi atacul care venea. Din cauza pellienilor, gândi el, din cauza felului lor blând de a fi, Pell devenise ceea ce era. Cândva, oamenii de pe Pământ se îngroziseră aflând ştirea descoperirii unei forme de viaţă extraterestre. Se vorbise de desfiinţarea coloniilor, de teama altor descoperiri… dar aici, în Lumea de Jos,

nu existase niciodată teamă, hisa veneau cu mâinile goale la întâlnirea cu oamenii, transmiţându-le încrederea lor.

— Trebuie să-i convingem să plecăm de aici. spuse el.

— Sunt lângă tine, spuse Miliko.

— Ajut la tine? întrebă un hisa, atingând mâna lui Miliko, pentru că ea şchiopăta, sprijinindu-se de Emilio.

Amândoi clătinară din cap şi continuară să meargă împreună, rămânând în spatele valului, pentru că tot mai mulţi o luaseră înainte, cuprinşi de nebunia generală, chiar şi cei bătrâni, căraţi în braţe de hisa.

Făcură un popas în lunga lor coborâre, la vremea când soarele trecea de zenit, merseră, se odihniră şi merseră iarăşi, până ce soarele alunecă pe cer în jos şi ajunse să lumineze din spatele dealurilor joase. Cilindrul măştii îi cedă, distrus de umezeală şi praful pădurii, un semn rău pentru ceilalţi. Filtrul clămpăni înfundat, cotrobăi după un altul, îşi reţinu respiraţia până făcu schimbul, apoi îşi puse iarăşi masca. Păşeau acum, încet, pe câmpie.

În depărtare se ridica acea masă nedistinctă, în formă de peşte, un stâlp neregulat ridicându-se din marea de trupuri hisa... şi nu numai hisa. Erau şi oameni acolo, care se ridicară şi veniră în întâmpinarea lor. Ito, de la baza doi, cu lucrătorii şi personalul, şi Jones de la baza unu; le întinseră mâinile în semn de bun venit. Arătau la fel de uimiţi ca şi ei.

— Ei au spus că venim aici, spuse Ito. Au spus că veţi veni şi voi.

— Staţia a fost cucerită, spuse el; şi valul continuă să treacă, îndreptându-se spre centru, hisa le făceau semne, mai ales lui şi lui Miliko. N-am mai avut de ales, Ito. Mazian e la conducere... cel puţin săptămâna asta. Nu ştiu cine va fi săptămâna viitoare.

Ito rămase în urmă, la fel şi Jones, împreună cu oamenii lor; erau şi alţi umani, sute şi sute, adunaţi acolo, solemni, parcă ameţiţi. Îl întâlni pe Deacon, cu echipele de la puţuri; pe Macdonald de la baza trei: pe Hebert şi Tausch, de la patru; dar hisa îi conduseră mai departe, iar el o ţinu pe Miliko de mână, de teamă să nu fie despărţiţi în înghesuială. În jurul lor rămaseră doar hisa. Stâlpul se apropia din ce în ce mai mult – nu era un stâlp, ci un amestec de imagini sculptate, ca acelea pe care hisa le dăruiseră staţiei, forme ghemuite, globulare, altele înalte,

trupuri cu mai multe feţe hisa, guri larg deschise de surpriză, ochi mormântali privind veşnic către cer.

Fusese făcut de mâinile lor şi era vechi. Fu cuprins de respect. Miliko încetini, privind în sus; el făcu la fel, înconjurat de hisa, simţindu-se pierduţi, mici şi străini în faţa acestei pietre bătrâne, înălţată ca un turn.

— Tu vii, îl rugă o voce hisa.

Săltăreţul îl luă de mână şi îi conduse până la coloană.

Locul unde stăteau Bătrânii, cei mai în vârstă hisa, cu chipurile şi umerii argintii, înconjuraţi de beţişoare înfipte în pământ, beţişoare sculptate de care spânzurau şiraguri de mărgele. Emilio ezită, nedorind ca un intrus să intre în acest cerc: dar Săltăreţul îl conduse în faţa Bătrânilor.

— Stai jos! îl rugă Săltăreţul.

Emilio făcu o plecăciune. Miliko îl imită, se aşezară cu picioarele încrucişate, în faţa celor patru bătrâni.

Apoi, cu grijă, Bătrânul întinse mâna, sprijinindu-se în cealaltă, ca s-o atingă mai întâi pe Miliko, apoi pe el, ca şi cum i-ar fi binecuvântat.

— Voi bine venit aici, spuse Săltăreţul, probabil traducând. Voi cald venit aici.

— Săltăreţule, mulţumeşte-le! Spune-le foarte multe mulţumiri! Dar spune-le că e pericol de Sus! Că ochii de Sus privesc la locul ăsta şi că oameni-cu-arme pot veni aici să ne facă rău.

Săltăreţul vorbi. Patru perechi de ochi vârstnici îi priviră, fără să fie neliniştite. Unul răspunse.

— Nave venit de Sus peste capete la noi, spuse Săltăreţul. Venit, privit, plecat.

— Sunteţi în pericol. Te rog să-i faci să înţeleagă asta.

Săltăreţul traduse. Cel mai vârstnic ridică o mână către imaginile sculptate care se înălţau, roşii, deasupra lor şi răspunse.

—Loc hisa. Noaptea vine. Noi dormim, visăm ei pleacă, visăm ei pleacă.

Un al doilea bătrân vorbi. Se auzi şi un nume de om printre vorbele lui: Bennet; şi altul: Lukas.

— Bennett. Cei mai apropiaţi răspunseră în ecou. Bennett. Bennett. Bennett.

Murmurul depăşi limitele cercului, trecu, precum o pală de vânt, peste vasta adunare.

— Noi furat mâncare, spuse Săltăreţul, cu un rânjet hisa. Noi învăţat furat bine. Noi furat pe voi, dus voi în loc sigur.

— Arme, protestă Miliko. Arme. Săltăreţului.

— Voi loc sigur.

Săltăreţul făcu o pauză, să asculte ce spunea unul dintre Bătrâni.

— Făcut la voi: numit la tine El-vine-iar: numit la tine Ea-întinde-mâinile. To-he-me: Mihan-tisar. Voi spirit bun. Voi la loc ferit venit aici. Iubim la voi. Omul-Bennett, el învăţat la noi visăm vise de om; acum voi venit, noi învăţăm la voi visat hisa. Noi iubim la voi, iubim la voi. To-he-me. Mihan-tisar.

El nu găsi nimic de spus, ridică doar privirile către chipurile uriaşe care se holbau cu ochi rotunzi către ceruri, se uită împrejur la mulţimea care părea să se întindă până la orizont şi, preţ de o clipă, crezu în această posibilitate, crezu că acel loc minunat ar fi putut îndepărta orice duşman.

O cântare porni de la Bătrâni, se răspândi la cei apropiaţi, apoi în rândurile din ce în ce mai îndepărtate. Trupurile începură să se legene, intrând în ritm.

— Bennett... se şoptea din când în când.

— El învăţat la noi visat vise de om... spus la tine El-vine-iar.

Emilio tremură. Întinse mâna şi înconjură cu braţul umerii lui Miliko, cu mintea amorţită de şoapta aspră ca bronzul bătut cu ciocanul, oftatul unui instrument uriaş umplând cerurile în amurg.

Soarele dispăru, în cele din urmă. Întunericul aduse răcoarea şi un oftat din nenumărate gâturi, întrerupând cântarea. Apariţia stelelor fu întâmpinată de gesturi şi strigăte uşoare de bucurie.

— Nume la ea Ea-vine-prima, le spuse Săltăreţul, apoi le numi pe rând stelele: ochi atenţi de hisa le cercetau şi le primeau ca pe nişte prieteni care se întorceau. Mers-împreună; Vine-în-primăvară; Ea-dansează-mereu...

Cântarea prinse din nou viaţă, şoptită şi însoţită de legănarea trupurilor.

Epuizarea îşi spuse cuvântul. Privirile lui Miliko deveniră sticloase: Emilio încercă să reziste, să rămână treaz, dar şi hisa

se ghemuiau, iar Săltăreţul îl bătu pe spate cu mâna, făcându-l să înţeleagă că trebuiau să se odihnească.

Dormi, se trezi după un timp, găsi alături mâncare şi băutură. Îşi scoase masca, mancă şi respiră pe rând. În alte părţi, cei treji se foiau prin mulţimea adormită, cufundaţi cu toţii în pacea momentului, căutând un loc pentru nevoi fireşti. Simţi şi el nevoia, se strecură prin adunarea imensă către margini, dincolo de cei adormiţi, acolo unde hisa săpaseră şanţuri sanitare. Rămase o vreme la marginea taberei, până ce apărură alţii şi îşi recapătă simţul timpului; privi înapoi către coloană, către cerul înstelat şi gloata adormită.

Reacţie hisa. Să fie aici, să stea sub cerul liber, să vorbească cerului şi zeilor... să fie văzuţi.... avea speranţe. Ştia că înnebunise; şi încetă să-i mai fie teamă pentru sine şi pentru Miliko. Aşteptau un vis cu toţii: şi dacă oamenii aveau să întoarcă armele către visătorii blânzi din Lumea de Jos, atunci nu mai rămânea nici o speranţă. Aşa îi dezarmaseră hisa de la început... cu mâinile goale.

Se întoarse la Miliko, la Săltăreţ şi la Bătrâni, cu credinţa bizară că se aflau în siguranţă, într-un fel care nu avea de-a face cu viaţa şi moartea: locul acela fusese acolo de veacuri cu mult înainte de venirea oamenilor care priviseră spre ceruri.

Se aşeză lângă Miliko, se întinse şi privi la stele, cugetă la căile pe care le puteau urma.

Iar în cursul dimineţii asoliză o navă.

Nici urmă de panică printre zecile de mii de hisa. Nici printre oamenii care stăteau alături. Emilio se ridică, ţinând-o de mână pe Miliko, şi privi apropierea navei de sol, o navetă-sondă, peste vale, unde găsise un teren liber.

— Trebuie să merg să vorbesc cu ei, spuse, prin Săltăreţ Bătrânilor.

— Nu vorbi, răspunse, Cel mai Bătrân. Aşteaptă! Visează!

— Mă întreb, remarcă Miliko. calmă, dacă vor, în situaţia în care se află, să ne ia pe cei din Lumea de Jos pe staţie.

Alţi oameni se ridicaseră. Emilio se aşeză, împreună cu Miliko, şi întreaga adunare se potoli, rămase să aştepte.

Şi, după multă vreme, se auzi un megafon îndepărtat.

— **Aici sunt oameni,** tună vocea metalică peste câmpie. **Suntem de pe transportorul Africa**. **Responsabilul să înainteze şi să se identifice.**

— Nu, îl rugă Miliko, când el vru să se ridice. Ar putea să te împuşte.

— Ar putea să tragă şi dacă nu merg să vorbesc cu ei. Direct în mulţime. Ne-au prins.

— **Este Emilio Konstantin acolo ? Am veşti pentru ei.**

— Vă ştim veştile, mormăi el, iar când Miliko începu să se ridice, o ţinu de mâini.

— Miliko – mă duc să întreb ceva.

— Nu.

— Stai aici. Am să mă duc; vor ca baza să lucreze din nou. Am să-i las aici pe cei care nu doresc să lucreze pentru Porey; pe cei mai mulţi dintre noi. Am nevoie de tine aici, să te ocupi de ei.

— Asta e o scuză.

— Nu. Şi da. Ca să-i conduci. Să dirijezi războiul, dacă se va ajunge până la asta. Să stai cu hisa, să-i îndrumi şi să-i ţii pe străini departe de lumea asta. În cine să am încredere? Pe cine pot înţelege hisa mai bine decât pe tine? Pe cine?

Emilio clătină din cap, privi în ochii ei întunecaţi.

— Există o cale de luptă. Cea pe care o folosesc hisa. Am să mă întorc, dacă asta vor. Crezi că am intenţia să te părăsesc? Dar cine să facă ceea ce trebuie? Fă şi tu ce te-am rugat!

— Te înţeleg, spuse ea, cu voce răguşită.

El se ridică. La fel şi ea. Îl îmbrăţişa şi îl sărută încât îi veni greu să plece. Apoi îi dădu drumul. Emilio scoase pistolul din buzunar şi i-l înmâna. Zgomotul megafonului se auzi din nou. Vor fi în siguranţă, îi asigurau mesajele.

— **Cei din conducere**! strigă Emilio, spre adunare. Transmiteţi mai departe! Am nevoie de voluntari.

Vestea se răspândi. Voluntarii se apropiara, strecurându-se dinspre capătul îndepărtat al adunării, din grupurile bazelor, precum şi din grupul bazei principale. Venirea dură ceva timp. Trupele care înaintaseră din cealaltă parte aşteptau, pentru că văzuseră mişcarea, iar timpul şi forţa erau de partea lor.

Emilio puse oamenii să întoarcă spatele la soldaţi, să fie înconjuraţi de mulţime, dându-şi seama că puteau fi urmăriţi. Hisa din apropiere ridicară privirile, cu ochii mari, rotunzi şi interesaţi.

— Au nevoie de mână de lucru, spuse el. Să-şi repare instalaţiile sabotate. Numai de aceea au venit. Braţe de muncă.

Oameni care să aibă grijă de provizii. Probabil că nu-i interesează decât baza principală, pentru că nu le pot folosi pe celelalte. Nu cred că putem cere celor din Q să se întoarcă şi să suporte iarăşi umilirea lui Porey. E o problemă de timp, de rezistenţă, să fim destui ca să putem bloca orice acţiune împotriva staţiei din Lumea de Jos – sau doar să supravieţuim. Mă înţelegeţi. Bănuiesc că vor să le aprovizionăm navele şi staţia; câtă vreme capătă ce vor – putem salva câte ceva. Vom aştepta să se rezolve lucrurile pe staţia de Sus, vom salva tot ce se poate. Vreau oamenii cei mai vânjoşi din toate unităţile, cei mai puternici, cei care pot face cel mai mult, pot suporta cel mai mult şi care sunt în stare să-şi stăpânească nervii... pentru munca de pe câmp, nu ştiu dacă şi pentru altceva. Poate pentru recrutări. Nu ştiu. Am nevoie cam de şaizeci de oameni din fiecare bază, cu tot echipamentul pe care-l pot duce.

— Mergi şi tu?

El dădu din cap. Gestul lui fu repetat cu reţinere de Jones şi de ceilalţi din personal.

— Am să merg şi eu, spuse Ito; şi toţi ofiţerii de la celelalte baze se oferiră voluntari.

Emilio clătină din cap.

— Nu, spuse el. Femeile rămân aici sub comanda lui Miliko. Toate. Fără discuţie. Mergeţi şi răspândiţi veste? Vreo şaizeci de voluntari de la fiecare bază. Grăbiţi-vă! N-o să ne aştepte la nesfârşit.

Se împrăştiară în fugă.

— **Konstantin**! spuse vocea metalică din nou.

Privi într-acolo, zări în depărtare grupul siluetelor în armuri. Îşi dădu seama că aveau o lunetă şi că îl vedeau clar,

— **Începem să ne pierdem răbdarea.**

Întârzie cât s-o sărute din nou pe Miliko, îl auzi pe Săltăreţ în apropiere, traducând liniştit Bătrânilor. Porni prin tabără, în direcţia trupelor. Alţii începură să se strecoare printre hisa, venind să i se alăture.

Nu numai oameni din personal şi lucrători rezidenţi. Veneau refugiaţi Q, la fel de mulţi ca şi rezidenţii. Ajunse la marginea adunării şi îl descoperi pe Săltăreţ în urma lui, cu un număr dintre cei mai puternici masculi hisa.

— Voi nu trebuie să mergeţi, le spuse el.

— Prieten, spuse Săltăreţul.

Cei din Q nu spuneau nimic, dar nu arătară că ar vrea să dea înapoi.

— Mulţumesc, spuse el.

Se aflau în bătaia armelor, chiar la marginea adunării. Erau, într-adevăr, trupe de pe **Africa** ; putea să le zărească însemnele.

— **Konstantin,** spuse ofiţerul prin megafon. **Cine a sabotat baza ?**

— Eu am dat ordinul, strigă el. De unde să ştim că nu vine Uniunea? Se poate repara. Am piesele. Înţeleg că vrei să ne întoarcem.

— **Ce se întâmplă aici, Konstantin ?**

— E un loc sfânt. Un sanctuar. Îl veţi găsi marcat cu INTERZIS pe hărţi. Am strâns o echipă. Suntem gata să ne întoarcem, să reparăm instalaţiile. Îi lăsăm pe cei bolnavi în grija hisa. Punem în funcţiune baza principală numai dacă starea de alarmă încetează. Celelalte tabere sunt baze agricole experimentale şi nu produc nimic folositor pentru voi. Această echipă poate pune în funcţiune baza principală.

— **Iar pui condiţii, Konstantin?**

— Ne duci înapoi la bază şi pregăteşti lista cu provizii; o să avem grijă să capeţi ce doreşti, repede şi fără probleme. În felul ăsta, interesele ambelor tabere vor fi realizate. Lucrătorii hisa vor coopera cu noi. Vei căpăta tot ce doreşti.

Preţ de o clipă, de partea cealaltă se lăsă tăcerea. Nimeni nu mişca.

— **Ia componentele** ce **lipsesc din instalaţii,** domnule **Konstantin!**

Emilio se întoarse, făcu un semn cu mâna. Un om din echipa lui. Haynes, se întoarse, împreună cu încă patru oameni.

— **Dacă lipseşte ceva, să nu vă aşteptaţi să avem răbdare, domnule Konstantin.**

Nu făcu nici o mişcare. Auziseră cu toţii. Era de-ajuns. Stătea cu faţa către grup – zece soldaţi înarmaţi – având în spate naveta-sondă, lucirea armelor, unele îndreptate spre ei; alte trupe lângă ecluza deschisă. Tăcerea persista. Poate că aşteptau să ceară informaţii, să cedeze şocului, să afle despre crimă, de moartea familiei lui. Ardea de dorinţa de a afla, dar nu întrebă nimic. Nu făcu nici o mişcare.

— **Domnule Konstantin, tatăl dumitale a murit; se presupune că şi fratele; mama a rămas în viaţă, într-o zonă blocată, sub îngrijire. Căpitanul Mazian vă trimite condoleanţe.**

Furia îi aprinse chipul, furie ţinută în frâu. Ceruse autocontrol celor care aveau să vină cu el. Rămase calm, aşteptând întoarcerea lui Haynes şi a celorlalţi.

— **M-aţi auzit, domnule Konstantin?**

— Salutări căpitanului Mazian şi căpitanului Porey, spuse el.

Se făcu linişte. Aşteptară. În cele din urmă, Haynes şi ceilalţi se întoarseră, ducând o mare cantitate de echipament.

— Săltăreţule, spuse el calm, privind către hisa care stătea alături de tovarăşii săi. Mai bine aţi merge pe jos până la bază, dacă vreţi să veniţi. Oamenii merg cu nava. mă înţelegi. Oameni-cu-arme sunt acolo. Hisa pot merge pe jos.

— Merg repede, fuse de acord Săltăreţul.

— **Înaintează, domnule Konstantin!**

Emilio porni, liniştit, în fruntea celorlalţi. Trupele se dădură la o parte, străjuind înaintarea lor cu puştile coborâte. Şi încet, la început ca o briză, ca un murmur, o cântare se ridică din mulţimea adunată în jurul coloanei de piatră.

Crescu până ce aerul se cutremură. Emilio privi înapoi, temându-se de reacţia trupelor. Soldaţii stătea nemişcaţi, cu armele pregătite. Se simţeau brusc foarte puţini, cu toată armura şi armele lor.

Cântul continuă să crească, o isterie, devenind un mediu în care se deplasau. Mii de trupuri hisa se legănau în acel cânt, aşa cum se legănaseră sub cerul nopţii.

El-vine-iar. El-vine-iar.

Continuau să-l audă pe când se apropiau de caia deschisă a navei. Înconjuraţi de mai mulţi soldaţi. Sunetul ajunsese să zguduie până şi staţia de Sus, atunci când se comunică evenimentul... noii proprietari nu se bucură să-l audă. Emilio căpătă puteri, gândindu-se la Miliko, la familia lui ucisă... Ce pierduse era bun pierdut; se apropie cu mâinile goale de invadatori, aşa cum făcuseră şi hisa.

CARTEA A CINCEA

1

PELL : DOCUL ALBASTRU : LA BORDUL NCT 1 EUROPE; 11/29/52

Signy se lăsă pe speteaza scaunului ei, la masa de consiliu a navei-amiral **Europe,** închise ochii o clipă, îşi întinse picioarele pe scaunul din fată. Odihna îi fu scurtă. Apăru Tom Edger, împreună cu Edo Porey şi se aşezară pe locurile lor. Ea deschise un ochi. apoi pe celălalt, cu braţele încă încrucişate. Edger se aşezase în spatele ei, Porey pe scaunul pe care cineva îl luă de sub picioarele ei. Signy răspunse fără vlagă saluturilor, îşi lăsă picioarele pe podea şi se apleacă peste masă, privind către pere-tele îndepărtat, fără chef de conversaţie. Keu intră şi se aşeză, iar Mika Kreshiv veni în urma lui. Ocupară locurile dintre ea şi Porey. **Pacificul** lui Sung era în patrulare, cu nefericiţii căpitani de navetă, de pe toate navele, desfăşuraţi sub comanda lui într-o misiune continuă, trăgând pe rând la docuri pentru schimbarea echipajului. Nu voiau să părăsească garda, oricât de lung avea să fie asediul. Nu aveau nici o veste de la navele Uniunii despre care ştiau că sunt afară. Exista o navă, o gămălie de ac numită **Hammer,** o navă comercială în care erau siguri că nu se aflau negustori, care bântuia la marginea sistemului făcând propagandă... şi, fiind un transportor de cursă lungă, ar fi

putut face saltul înainte să ajungă în raza de acţiune a vreunei nave. Un observator. Ştiau. Poate încă una, una numită **Swan's Eye,** o navă comercială care, ca şi **Hammer,** nu se ocupa de comerţ, şi încă una, al cărei nume nu îl cunoşteau, o fantomă care tot apărea şi dispărea pe radarul cu bătaie lungă – putea fi o navă de război a Uniunii sau, la fel de bine, mai multe. Transportoarele uşoare rămase în sistem ţineau în funcţiune minele, rămâneau departe de Pell şi de cele ce se întâmplau în jurul inelului, negustori disperaţi care-şi vedeau de propriile interese, fără să cunoască toate faţetele afacerii, de absenţa navelor de cursă lungă, de bântuirea marginilor sistemului, de navele spion care îi ţineau sub observaţie.

Situaţia din staţie se apropia, în unele secţiuni, de normal; unele trupe făceau de serviciu, altele se bucurau de permisii. Comanda Flotei se văzuse nevoită să dea permisii. Nu puteau ţine trupele sau echipajele legate luni de zile la doc, când aveau la îndemână luxul staţiei Pell, mai ales că spaţiul de locuit de pe nave era de o austeritate spartană şi teribil de aglomerat în timpul docărilor prelungite.

Şi asta punea probleme dificile.

Mazian intră, imaculat ca de obicei. Se aşeză, împrăştie hârtii înaintea lui pe masă... se uită împrejur. În cele din urmă, privirea i se opri asupra lui Signy.

—Căpitane Mallory, cred că raportul dumitale trebuie să fie primul.

Ea întinse mâna, fără să se grăbească, spre hârtiile din faţa ei, se ridică, pentru că aşa voia.

— Pe 11/28/52 la orele 23.14, am intrat la numărul 0878 albastru al acestei staţii, o adresă rezidenţială într-un sector restrictiv, acţionând pe baza unui zvon care a ajuns la biroul meu, însoţită de comandantul trupelor mele, maior Dison Janz şi douăzeci de soldaţi înarmaţi. Am descoperit acolo pe locotenent, Benjamin Goforth, sublocotenent Bila Mysos, ambii de pe **Europe,** şi alţi paisprezece indivizi care ocupau acest apartament de patru camere. Existau droguri la vedere şi băuturi alcoolice. Soldaţii şi ofiţerii din apartament au protestat verbal faţă de pătrunderea şi intervenţia noastră... dar soldaţii Mila Erton şi Tomas Centia erau beţi in asemenea hal, încât erau incapabili să ne recunoască autoritatea. Am ordonat o percheziţie, în timpul căreia am mai descoperit încă patru

indivizi: bărbat de 24 de ani; bărbat de 31; bărbat de 29; femeie de 19 ani, civili; lipsiţi de haine şi arătând semne de arsuri şi alte abuzuri, încuiaţi într-o cameră. În a doua cameră erau vase care conţineau băuturi şi medicamente, luate din farmacia staţiei şi etichetate ca atare; împreună cu o cutie conţinând o sută treisprezece obiecte de bijuterie şi alta conţinând o sută cincizeci şi opt de seturi de acte de identitate civilă din Pell şi cărţi de credit. Am găsit şi un dosar pe care l-am anexat acestui raport, listând obiecte de valoare şi cincizeci şi doi de membri ai echipajului şi soldaţi ai Flotei în afară de cei prezenţi în acel moment, cu unele obiecte de valoare trecute alături de numele lor. L-am confruntat pe locotenent Benjamin Goforth cu aceste descoperiri si am cerut explicaţii asupra circumstanţelor. Cuvintele lui au fost: Dacă vrei o parte, nu-i nevoie de tot tămbălăul ăsta. Cât vrei ca să fii mulţumită? Eu: Domnule Goforth, eşti arestat; tu şi asociaţii tăi veţi fi deferiţi căpitanilor voştri pentru a fi pedepsiţi; se face o înregistrare care va fi folosită pentru acuzare. Locotenent Goforth: Târfa naibii. Fir-ai tu să fii de căţeaua dracului. Zi ce parte vrei. În acest punct, am încetat discuţia cu locotenent Goforth şi l-am împuşcat în pântec. Înregistrarea va arăta că plângerile tovarăşilor lor au încetat în acel moment. Soldaţii mei i-au arestat fără nici un alt incident si i-au înapoiat crucişătorului **Europe**, unde au rămas în custodie. Locotenent Goforth a murit după ce a dat o mărturisire detaliată, pe care am anexat-o. Am ordonat ca obiectele din apartament să fie aduse pe **Europe**, ceea ce s-a făcut. Am ordonat eliberarea civililor după proceduri intense de identificare, cu ameninţări puternice că vor fi arestaţi dacă detalii ale acestei afaceri ajung la cunoştinţa publicului. Am returnat staţiei apartamentul după ce a fost complet golit. Sfârşitul raportului. Urmează anexele. Mazian nu încetase să se încrunte.

— Din câte ai văzut, locotenentul Goforth era beat?

— Din câte am văzut, băuse.

El făcu semn, indicându-i să se aşeze. Ea ascultă şi se rezemă de spetează, încruntată.

— Ai neglijat să explici motivele specifice ale execuţiei. Aş prefera să le declari, de dragul clarificării depline.

— Motivul a fost refuzul de a accepta un arest efectuat nu numai de un superior, ci de un căpitan al Flotei. Acţiunea sa era publică şi răspunsul meu.

Mazian dădu încet din cap, încă încruntat.

— L-am preţuit pe locotenent Goforth; în practica normală a Flotei, căpitane Mallory, este oarecum de înţeles ca trupele să nu se supună disciplinei stricte a echipajului. Această... execuţie, căpitane, aruncă o povară grea asupra celorlalţi căpitani, chemaţi acum să urmeze exemplul acestei pedepse extreme. Îi obligi să fie la fel de duri faţă de propriile lor trupe şi echipaje... sau să fie, în chip deschis, în dezacord cu aceste metode şi să pună în libertate pe aceia pedepsiţi pe merit; şi, astfel, să pară maleabili.

— Cea mai bună soluţie, domnule, ar fi să se considere incidentul drept rezultatul refuzului unui ordin.

— Aşa a fost considerat. Soldaţii aduşi în faţa curţii marţiale pentru că au luat parte la acest refuz vor suferi cele mai severe pedepse; ceilalţi vor avea parte de acuzaţii mai mici şi vor fi eliberaţi.

— Pot fi acuzaţi că au pus în pericol în mod deliberat securitatea şi că au contribuit la crearea unei situaţii periculoase. Facem progrese cu noul sistem de cartele, domnule, dar cele vechi sunt încă valabile în multe zone ale staţiei; cei aflaţi în acel apartament erau angajaţi direct în traficul de cartele de identitate, în detrimentul operaţiunilor mele.

Ceilalţi murmurară proteste, iar încruntarea lui Mazian deveni şi mai aspră.

— Ai fost forţată să iei o decizie rapidă într-o situaţie care nu-ţi permitea alt mod de acţiune. Dar vreau să subliniez, căpitane Mallory, că există şi o altă interpretare, cu repercusiuni asupra moralei Flotei: faptul că nu a fost arestat nimeni de pe **Norway** şi nici nu se afla pe lista infamă. S-ar putea spune că e vorba de zvon, pe care l-ai aflat cu ajutorul altui grup de interese din trupele noastre.

— Nu a fost implicat nici un membru al navei **Norway**.

— Ai acţionat într-un sector aflat în afara jurisdicţiei dumitale. Securitatea era datoria căpitanului Keu. De ce nu a fost anunţat înaintea acestui raid?

— Pentru că erau implicaţi şi indivizi de pe **India**.

Privi direct către chipul încruntat al lui Keu, către celelalte, apoi înapoi către Mazian.

— Nu părea să fie o operaţiune majoră.

— Totuşi, oamenii tăi au scăpat din capcană.

— Nu au fost implicaţi, domnule.

Preţ de o clipă, se lăsă o tăcere îngheţată.

— Tu eşti corectă, nu?

Ea se aplecă înainte, cu mâinile pe masă, şi îl privi în ochi pe Mazian.

— Eu nu permit soldaţilor mei să doarmă în staţie şi ţin o evidenţă strictă a deplasărilor lor. Ştiam unde se află. Şi nu era nici un membru al personalului de pe **Norway** implicat în trafic. De vreme ce am fost chemată să dau socoteală, aş vrea să mai subliniez un fapt: am dezaprobat libertăţile date soldaţilor din prima clipă în care au fost propuse şi aş vrea ca această politică să fie revizuită. Trupele disciplinate sunt suprasolicitate pe de o parte şi se bucură de drepturi exagerate, pe de altă parte – ţine-i până cad de oboseală şi lasă-i liberi până se îmbată – asta e politica de acum, politică pe care eu nu am permis-o printre ai mei. Gărzile sunt schimbate la ore rezonabile şi distracţiile au loc într-o zonă îngustă a docului, sub directa observaţie a ofiţerilor mei, oricât de scurt ar fi timpul permisiei. Şi personalul lui **Norway** nu a fost implicat în situaţia pe care o discutăm.

Mazian fierbea. Signy îi urmărea zbaterea continuă a nărilor.

— Ajungem prea departe, Mallory. Totdeauna ai fost un tiran sângeros. Asta-i renumele pe care l-ai căpătat. Ştii.

— E posibil.

— Ţi-ai împuşcat unii dintre soldaţi la Eridu. Ai ordonat unei unităţi să deschidă focul asupra alteia.

— **Norway** are standardele ei. Mazian trase aer printre dinţi.

— Ca şi celelalte nave, căpitane. Politica dumitale poate să funcţioneze pe **Norway**, dar comenzile noastre separate implică pretenţii separate. Excelăm când e vorba să lucrăm independent; o facem de prea multă vreme. Acum am responsabilitatea de a reuni Flotă şi de ă o face să funcţioneze. Am avut parte de o încăpăţânare plină de independenţă când **Tibet** şi **North Pole** s-au mişcat altfel decât li se spusese. Două nave **pierdute,** Mallory. Acum mi-ai pus în braţe o situaţie în

care o navă se ţine deoparte de celelalte şi face un raid independent, recunoscând că există activităţi ilicite în care sunt implicate celelalte echipaje ale Flotei. Se spune că ar mai fi fost o a doua pagină la această Listă, ştiai asta? Că a fost distrusă. Asta e o problemă de morală, îţi dai seama?

— Întrezăresc problema; o regret; neg că a existat o pagină distrusă şi resping ideea că trupele mele au acţionat din invidie. În rezolvarea acestei situaţii. Se aruncă asupra lor o lumină pe care refuz să o accept.

— Trupele de pe **Norway** vor urma, din acest moment, acelaşi program ca restul Flotei.

Signy se aşeză.

— Descopăr o strategie care duce la revoltă şi mi se ordona să o imit?

— Problema în această afacere, Mallory, nu este traficul redus care va continua, oricum, şi care, să fim realişti, apare de fiecare dată când avem soldaţi în permisie, ci ideea că un ofiţer şi o navă poate acţiona după bunul plac şi împotriva altor nave. Divizare. Nu ne putem permite, Mallory, şi refuz să tolerez aşa ceva, sub orice formă. Există un singur comandant peste Flotă... sau te opui nouă?

— Accept ordinul, mormăi ea.

Mândria lui Mazian, mândria întotdeauna-atât-de-sensibilă a lui Mazian! Ajunseseră la linia care nu trebuia trecută, atunci când ochii lui căpătau căutătura aceea. Simţi că i se face rău, ardea de dorinţa să spargă ceva. Se aşeză liniştită înapoi în scaun.

— Problema de morală rămâne în picioare, continuă Mazian mai uşurat, el însuşi aşezându-se cu unul dintre acele gesturi neglijente, teatrale pe care le folosea să concedieze când se hotăra să nu se certe. E nedrept să se arunce totul în cârca lui **Norway.** Iartă-mă. Îmi dau seama că ai, în mare parte, dreptate... dar ne aflăm cu toţii într-o situaţie dificilă. Uniunea e acolo. O ştim. Şi Pell o ştie. Cu siguranţă că trupele o ştiu, deşi cu mai puţine detalii decât noi şi asta le toacă nervii. Îşi caută plăcerea oriunde. Întrevăd o situaţie mai puţin roză pe staţie: lipsuri, speculă – şi, cel mai grav, ostilitatea civililor. Nu sunt la curent cu operaţiunile noastre pentru remedierea situaţiei. Şi chiar dacă ar fi, tot mai rămâne flota Uniunii, pândind, aşteptând un moment prielnic să atace; există o navă spion a

Uniunii căreia nu-i putem face nimic. Nu suntem în stare nici măcar să normalizăm traficul pe docurile din staţia asta. Începem să ne luptăm între noi... şi nu cumva asta vrea Uniunea, ca blocându-se aici, fără ieşire, să ne măcinăm între noi? Nu vor să ne înfrunte într-un conflict deschis; i-ar costa prea mult, chiar dacă ne-ar izgoni. Nici nu vor să ne împrăştie şi să ne lase să ne întoarcem la operaţiunile de gherilă... pentru că există un Cyteen, nu-i aşa? Există o capitală a lor, mult prea vulnerabilă, dacă vreunul dintre noi hotărăşte s-o lovească. Ştiu ei cu ce se procopsesc dacă scăpăm de aici. Aşa că aşteaptă. Ne ţin în incertitudine. Vor să stăm aici, amăgindu-ne singuri, şi ne oferă destulă linişte ca să nu ni se pară că merită să facem altceva. Un joc de noroc; probabil că adună forţe, ştiind unde suntem. Şi au dreptate... avem nevoie de odihnă şi adăpost. E lucrul cel mai rău pentru trupe, dar ce altceva putem face? Avem o problemă. Şi propun să redăm trupelor noastre buimace gustul primejdiei, ceva care să-i trezească şi să-i convingă că stăpânesc situaţia. Plecăm după proviziile de care duce lipsă Pell. Transportoarele uşoare care stau departe de nori... nu pot fugi nici departe, nici repede. Iar minele au alte treburi şi destule provizii. O să trimitem un al doilea crucişător în patrulare.

— După ce s-a întâmplat cu **North Pole**... murmură Kreshov.

— Cu precauţiile de rigoare. Vom ţine toate crucişătoarele pregătite lângă staţie şi o să fim gata să le sprijinim. Există un traseu care poate duce un transportor la mine, fără să se expună prea mult. Kreshov, preia tu sarcina, pentru că eşti extrem de precaut! Adu proviziile de care avem nevoie şi învaţă-i minte, dacă-i cazul! O mică acţiune agresivă din partea noastră va satisface trupele şi va îmbunătăţi moralul.

Signy îşi muşcă buza, mormăind. În cele din urmă se apleacă înainte.

— Mă ofer voluntar pentru asta. Nu-l amesteca pe Kreshov!

— Nu, spuse Mazian şi ridică repede o mână, împăciuitor. Departe de mine gândul să te discreditez. Munca ta aici este vitală şi faci o treabă excelentă. **Atlantic** va patrula. Va pune două-trei transportoare în mişcare şi va reface traficul staţiei.

Aruncă unul în aer dacă trebuie, Mika! Ştii tu. Şi trimite nota de plată Companiei!

Se stârni un râs general. Signy rămase îmbufnată.

— Căpitane Mallory, spuse Mazian, pari nemulţumită.

— Împuşcarea oamenilor mă deprimă, spuse ea cu cinism. La fel şi actele de piraterie.

— Iar discutăm politică?

— Înainte să hotărâm vreo acţiune pe scară largă, ca aceasta, aş vrea să văd eforturi de a racola transportoarele uşoare, nu de a le arunca în aer. Au rămas cu noi, împotriva Uniunii.

— N-au putut s-o şteargă. E o mare diferenţă, Mallory.

— Ar trebui să se ştie... care din ele au ţinut cu noi. Acele nave ar trebui tratate altfel.

Mazian nu avea chef să-i asculte raţionamentele, nu în clipa aceea. Obrajii îi erau îmbujoraţi şi ochii întunecaţi.

— Lasă-mă pe mine să dau ordine, bătrână prietenă! Am să iau în consideraţie ce spui. Toţi negustorii din această categorie vor obţine privilegii speciale, când vor trage la docurile staţiei; şi e de presupus că niciunul dintre negustorii din această categorie nu se va afla printre aceia care vor refuza ordinele noastre.

Ea dădu din cap şi îşi şterse de pe chip, cu grijă, orice urmă de resentiment. Era primejdios să se împotrivească lui Mazian. Vanitatea lui era uriaşă. Depăşea cu mult calităţile lui bune. Avea să facă ceea ce trebuia, întotdeauna făcuse. Dar uneori mânia dura – mult timp.

— Aş vrea să atrag atenţia, se amestecă vocea profundă a lui Porey, contrar aşteptărilor căpitanului Mallory, că în privinţa ajutorului dat de localnici, avem probleme în operaţiunile din Lumea de Jos. Emilio Konstantin pocneşte din degete şi obţine ce vrea de la lucrătorii lui de acolo. Ne-a făcut rost de proviziile de care aveam nevoie. Dar nu face decât să aştepte. Atât; şi ştie că a devenit necesar. Dacă vom implica transportoarele uşoare în activitatea staţiei, ne procopsim cu alţi Konstantini potenţiali pe cap, numai că ei vor fi aici, Sus, cu noi, ancoraţi chiar lângă navele noastre.

— Nu s-ar putea spune că pun în primejdie Pell, zise Keu.

— Şi ce se întâmplă dacă unul dintre ei este Unionist? Ştim foarte bine că s-au infiltrat printre negustori.

— E un punct care merită luat în considerare, spuse Mazian. M-am gândit la asta... şi este unul dintre motivele: căpitane Mallory, pentru care am reţineri în a forţa recrutarea acelor transportoare. Tot felul de probleme potenţiale. Dar avem nevoie de provizii, iar unele dintre ele nu sunt disponibile, în altă parte. Ne descurcăm cu ce avem.

— Să dăm un exemplu, spuse Kreshov. Să-l împuşcăm pe ticălos. El e necazul care urmează să se întâmple.

— Chiar în clipa asta, spuse încet Porey, Konstantin şi echipa lui muncesc optsprezece ore pe zi... eficient, rapid, cu îndemânare şi fără întrerupere. Nu putem obţine un asemenea rezultat schimbând metodele. O să ne răfuim cu el când n-o să ne mai fie de folos.

— El ştie asta?

Porey ridică din umeri.

— Vă pot spune doar cum îl avem la mână pe domnul Emilio Konstantin. Mulţimea de pellieni şi restul oamenilor se află cu toţii într-un singur loc. O singură ţintă. Şi el ştie asta.

Mazian dădu din cap.

— Konstantin e o problemă minoră. Avem griji mai mari. Şi asta e a doua problemă la ordinea zilei. Dacă interzicem un alt raid asupra propriilor noastre trupe... să ne concentrăm împotriva rătăcitorilor de pe lângă staţie, împotriva celor subversivi şi fugarilor.

Chipul lui Signy se aprinse. Vocea îi rămase calmă.

— Noul sistem va intra în funcţiune în scurt timp. Domnul Lukas cooperează... Am identificat şi am împărţit cartela la 14.947 indivizi numai în dimineaţa asta. Avem un sistem complet nou de cartele şi coduri individuale, iar unele zone au blocaje activate prin voce. Aş vrea să fie şi mai bun, dar construcţia staţiei Pell nu o permite. Dacă am fi avut acest sistem de la bun început, nu am fi avut toate, problemele de securitate.

— E vreo şansă să-l identificaţi pe Jessad

— Nu. Nici o posibilitate. Cei mai mulţi dintre fugari se ascund în zonele nesistematizate, unde cartelele furate mai funcţionează... deocamdată. O să-l găsim. Avem un portret robot al lui Jessad şi fotografii recente ale altora. Estimez că-i nevoie de încă o săptămână sau două până la începerea asaltului final.

— Dar zonele de operaţiuni sunt sigure?

— Securitatea centralei Pell este posibilă. Am făcut recomandări pentru modificări.

Mazian clătină din cap.

— Când o să avem mai mulţi lucrători la reparaţii. Securitatea personalului?

— Excepţia notabilă este prezenţa pellienilor în zona închisă albastru 1/4. Văduva lui Konstantin. Soră cu Lukas. Invalidă în ultimul grad, iar pellienii cooperează cu noi atâta timp cât îi asigurăm bunăstarea.

— Asta-i un punct slab, spuse Mazian.

— Am legătura prin com cu ea. Cooperează pe deplin la distribuirea pellienilor în zonele necesare. În această clipă, ne este de oarecare folos, ca şi fratele ei.

— Câtă vreme sunt amândoi de folos, spuse Mazian. Aceeaşi situaţie.

Urmară probleme de amănunt, dări de seamă, probleme de rutină care s-ar fi putut rezolva prin comp. Signy le suportă încruntată, stăpânindu-şi durerea de cap şi tensiunea care îi umfla venele de pe dosul mâinii, în vreme ce lua meticulos notiţe şi contribuia cu informaţii ale ei.

Hrană; apă; piese pentru maşinării… încărcătura completată pentru fiecare navă, pregătirea pentru un nou transport la nevoie. Repararea defecţiunilor majore şi continuarea reparaţiilor mai mici care fuseseră amânate multă vreme, în timpul contra-atacului. Reutilare completă, păstrând Flota mobilă.

Proviziile reprezentau dificultatea copleşitoare. Săptămână de săptămână, speranţa în stabilirea unor legături cu transportoarele mai îndrăzneţe scădea. Aveau şapte crucişătoare care stăpâneau peste o staţie şi o planetă, dar numai transportoarele uşoare puteau să-i aprovizioneze, ele erau singura sursă de echipament – provizii pe care transportoarele uşoare le aveau la bord pentru uzul propriu.

Erau blocaţi, asediaţi, lipsiţi de ajutorul negustorilor, de navele de cursă lungă care veniseră şi plecaseră în voie, când războiul fusese mai greu. Nu puteau spera să ajungă la staţiile Stelelor din Urmă… refugii preţioase, puse la păstrare, golite, unele probabil instabile – lipsite multă vreme de reglaje. Navele de război nu puteau face singure salturi grele trăgând după ele

instalaţiile de care aveau nevoie. Fără navele comerciale de cursă lungă, Pell era singura staţie în stare de funcţionare, în afară de Sol.

Gânduri negre o chinuiau, aşa cum i se întâmpla deseori de când operaţiunile din Pell începuseră să se înrăutăţească. Ridica privirile din când în când, către Mazian, către faţa ascuţită, preocupată, a lui Tom Edger. **Australia** lui Edger conlucrase cu **Europe** mai mult ca oricare... o echipă veche. Edger era al doilea la conducere, aşa cum ea era a treia; dar exista o mare distanţă între locurile doi şi trei. Edger nu vorbea niciodată în consiliu. Niciodată nu avea nimic de spus. Edger vorbea cu Mazian în particular, împărţind sfaturi, stăpânind alături de tron; bănuia de mult timp lucrul acesta. Dacă exista cineva în încăpere care să ştie cu adevărat gândurile lui Mazian, acesta era Edger.

Singura staţie în afară de Sol.

Deci erau trei care ştiau, îşi spuse ea ursuză şi tăcu. Fusese un drum lung... de la Flota Companiei până aici. Avea să fie o surpriză de proporţii pentru ticăloşii aceia din Compania Terestră şi staţia Sol, să se trezească brusc cu un război în prag... să vadă Pământul cucerit precum Pell. Şi şapte crucişătoare erau în stare să se ridice împotriva unei lumi care renunţase la zborul spaţial, care avea, ca şi Pell, doar transportoare uşoare şi câteva nave de luptă sub comandă... ameninţată de Uniune. Pământul era o seră. Nu putea să lupte... şi să câştige.

Nu-şi pierduse somnul pentru atâta lucru. Nu făcuse planuri. Era din ce în ce mai mult convinsă că operaţiunea Pell era o treabă care să-i ţină ocupaţi, că Mazian făcea exact ceea ce-l sfătuise ea, îşi ţinea trupele ocupate, echipajele şi căpitanii, în vreme ce adevărata operaţiune se desfăşura pe Lumea de Jos, împreună cu cea propusă de el, referitoare, la mine şi transportoarele uşoare, strângerea proviziilor, reparaţiile, sortarea personalului pentru a identifica şi captura fugarii care ar fi putut apărea pentru a uşura preluarea staţiei de către Uniune. Era sarcina ei.

Numai că aici nu aveau negustori care să poată fi forţaţi să îndeplinească sarcina transportului, şi nici un crucişător nu putea fi transformat într-o navă de refugiaţi. Nu putea. Nu avea spaţiu. Nu era de mirare că Mazian nu vorbea, că refuza, sub tot

felul de pretexte, să-şi dezvăluie planurile lansate deja în operaţiune. Scenariul se construia de la sine: comp-ul staţiei aruncat în aer, pentru că acum aveau un nou sistem comp; baza din Lumea de Jos cuprinsă de haos prin eliminarea singurului om care o putea stăpâni şi execuţia mulţimii de oameni şi pellieni. Încât indigenii să nu mai lucreze niciodată cu oamenii; staţia aruncată pe o orbită, descendentă; iar ei fugind către un punct de salt cu un scut de transportoare uşoare, ca acoperire pentru radar. Salt către Statele din Urmă şi, în etape rapide, către Sol...

În timpul ăsta, Uniunea trebuia să se hotărască; să salveze o staţie plină de oameni şi o bază, să combată haosul din Lumea de Jos, haos din pricina căruia staţia putea să moară de foame, chiar dacă era salvată... sau să părăsească Pell şi să atace, fără să mai aibă în spate nici o bază mai aproape de Viking... şi o distanţă îngrozitoare până la Pământ.

Ticălosule, îi spuse ea lui Mazian în gând, aruncându-i o căutătură pe sub sprâncene.

Era tipic pentru Mazian să facă mişcări înaintea opoziţiei şi să gândească lucruri de negândit. Era cel mai bun. Întotdeauna fusese. Zâmbi la ordinele lui reci, precise şi avu satisfacţia să-l vadă pe marele Mazian pierzându-şi o clipă şirul gândurilor. El îşi reveni, continuă, îi aruncă din când în când câte o privire perplexă, tot mai călduroasă apoi.

Acum erau trei care ştiau.

— Am să fiu cinstită cu voi, spuse ea bărbaţilor şi femeilor de pe puntea inferioară, singurul loc de pe **Norway** în care îi putea aduna ca să-i cuprindă pe toţi cu privirea, înghesuiţi umăr la umăr. Nu suntem simpatizaţi. Chiar Mazian este supărat de felul în care am condus această navă. Se pare că niciunul dintre voi nu este pe listă. Se pare că niciunul dintre voi nu este implicat în trafic. Celelalte echipaje sunt supărate pe voi şi pe mine. Circulă zvonul că am falsificat lista, că am plătit o datorie bandei rivale de traficanţi... Linişte! Aşa că am să vă dau ordinele venite de sus. Căpătaţi permisii, în acelaşi orar şi aceleaşi condiţii cu celelalte trupe; şi munca se va încadra în acelaşi orar. Nu vreau să comentez, doar să vă mulţumesc că aţi făcut o treabă excelentă; şi să vă mai spun încă două lucruri: am fost foarte mândră de faptul că nu era nici un nume de pe **Norway** implicat în mizeria aceea din sectorul albastru; doi... vă cer să

evitaţi certurile cu alte unităţi, în ciuda zvonurilor şi a provocărilor! Există nişte resentimente pentru care îmi asum responsabilitatea. Se pare... ei bine, să nu mai spunem. Întrebări?

Se lăsase o tăcere de moarte. Nimeni nu mişca.

— Sper că veţi transmite aceste informaţii şi schimbului de serviciu, înainte să o fac eu. Îmi cer personal scuze pentru nedreptăţile făcute de alţii celor de sub comanda mea. Rupeţi rândurile.

Nimeni însă nu mişcă. Se întoarse pe călcâie, păşi către lift, către nivelul principal şi apartamentul ei.

— Să-i ia dracu! murmură o voce în apropierea ei.

Ea se opri brusc, întoarsă cu spatele.

— **Norway**! strigă cineva; şi altul: **Signy**!

Într-o clipă, întreaga navă răsună.

Porni din nou spre liftul deschis, oftă adânc, satisfăcută. Să-i ia dracu', într-adevăr, dacă Mazian îşi închipuia că putea să pună mâna pe **Norway**. Începutul îl făcuse ea; Di Janz avea şi el să le spună ceva. Ceea ce ameninţa morala de pe **Norway** ameninţa viaţa, ameninţa reflexele pe care le clădiseră în ani mulţi.

Şi mândria ei. Şi asta era ameninţată. Faţa încă îi ardea, când se repezi în lift şi apăsă butonul. Ecourile strigătelor din coridoare erau tot atâtea saluturi pentru mândria ei care, trebuia s-o recunoască, era la fel de mare ca a lui Mazian. Urmau ordinele, într-adevăr; dar calculase efectul lor asupra trupelor şi echipajului; nimeni nu-i dădea ei ordine privind ce se întâmpla înăuntrul lui **Norway**. Nici măcar Mazian.

2

I
PELL: SECTORUL VERDE NOUĂ; 16/1/53

Pellianul se apropiase din nou, o umbră maronie, nu foarte neobişnuită în traficul din nouă. Josh făcu o pauză pe coridorul afectat de revoltă, puse piciorul pe o ridicătură, prefăcându-se a-şi aranja cizma. Pellianul îi atinse braţul, îşi încreţi nasul şi ridică privirile spre el.

— Omul-Konstantin bine?

— Bine, spuse el.

Era cel numit Dinte Albastru, care era pe urmele lor aproape în fiecare zi, strecurându-se cu mesaje Damon şi mama acestuia.

— Avem un loc bun de ascuns acum. Nu mai avem probleme. Damon e în siguranţă şi omul nu mai face probleme.

Mâna puternică, îmblănită, o atinse pe a lui, forţându-l să primească un obiect.

— Iei tu om-Konstantin? Ea dat, spus nevoie.

Pellianul dispăru în mulţime, la fel de repede cum apăruse. Josh îşi îndreptă spatele, rezistând tentaţiei de a privi împrejur sau la obiectul de metal până ce nu. se îndepărtă-puţin pe coridor. Era o broşa dintr-un metal care ar fi putut să fie aur adevărat. Strecură în buzunar comoara, se putea vinde fără să aibă nevoie de cartelă, putea să mituiască pe cineva cu ea... de exemplu, pe proprietarul ascunzătorii lor. Aurul avea valoare mai mare decât bijuteria: metalele rare valorau cât viaţa – şi preţul lor creştea. Avea să vină o zi când vor avea nevoie de mijloace de convingere din ce în ce mai puternice pentru a-l ţine pe Damon ascuns. O femeie cu suflet mare, mama lui Damon. Ochii şi urechile ei erau fiecare pellian care străbătea, cu înfăţişare nevinovată, coridoarele şi le ştia disperarea – le oferise un refugiu pe care Damon nu-l acceptase, pentru că el, mai mult decât orice, nu voia ca sistemul pellienilor să fie pus sub urmărire.

Plasa se închidea. Zona coridoarelor utilizabile era din ce în ce mai mică. Se instalase un nou sistem, noi cartele şi sectoarele golite de soldaţi rămâneau curate. Cei din sectoarele blocate de trupe erau încercuiţi, confruntaţi cu lista celor căutaţi, şi identificaţi... cei mai mulţi. Unii dispăreau, punct. Şi noul sistem de cartele dăduse o lovitură crâncenă traficului. Valoarea cartelelor şi actelor era în cădere liberă, pentru că valabilitatea lor se menţinea doar până la schimbarea completă iar lumea începuse să se teamă să le folosească pe cele vechi. Uneori, alarma pornea, neauzită de nimeni, în comp; trupele descindeau în vreun stabiliment şi începeau procedura de urmărire a cuiva pe care-l căutau de parcă cei din zonele nesecurizate şi-ar fi folosit propriile cartele. Soldaţii puneau întrebări şi verificau actele celor ridicaţi – puteau apărea oricând, ţineau oamenii sub teroare, iar ei deveniseră bănuitori unul faţă de altul, iar asta servea scopului lui Mazian.

Şi le permitea să trăiască. Afacerea lui şi a lui Damon consta în spălarea cartelelor. În acest lucru consta valoarea lor în reţeaua pieţei negre. Un client voia să verifice valoarea unei cartele furate, altul voia să fie sigur că o cartelă nu va declanşa alarma în comp, altul dorea să afle numărul de cod din bancă, să pună mâna pe depunere... în barurile şi dormitoarele de pe docuri nu se potriveau figurile cu identităţile. Damon ştia codul de acces care permitea să facă asemenea lucruri, îl învăţase şi pe el, aşa că lucrau în echipă şi nu trebuiau să se aventureze în coridoare prea controlate. Ajunseseră să stăpânească un fel de măiestrie... foloseau tunetele pellienilor şi traversau barierele dintre secţiuni – Dinte Albastru le arătase cum – aşa încât puteau face apelurile de la mai multe terminale comp. Niciodată nu declanşaseră alarma, nici chiar atunci când unele dintre cartele fuseseră primejdios de fierbinţi. Erau buni: aveau o piaţă – ironia soartei, creată chiar de Mazian – care îi hrănea şi îi adăpostea, oferindu-le toată protecţia de care era în stare. Aveau în acel moment un buzunar plin de cartele, fiecăruia cunoscându-i puterea, gradul de libertate şi contul de credit. Conturile scăzuseră în ultima vreme. Familiile persoanelor dispărute se deşteptaseră foarte repede şi comp-ul staţiei se grăbise să onoreze cererile de blocare a accesului printr-un număr particular... aşa se zvonea. Era, probabil, adevărat.

Cele mai multe cartele erau acum fierbinţi. Avea câteva bune şi o colecţie de numere de cod. Cartele care aparţinuseră unor persoane singure şi conturi independente.

Dar se vedeau semnele unor schimbări rapide. Poate că imaginaţia îi juca feste, dar coridoarele sectorului verde păreau mai aglomerate astăzi. Putea fi adevărat. Toţi cei care nu îndrăzniseră să se supună controlului identităţii şi schimbării cartelelor se înghesuiseră din ce în ce mai mult... verde şi alb rămăseseră sectoare deschise, dar în sectorul alb se simţea nervos, nu voia să intre acolo mai mult decât trebuia... nu auzise zvonuri cu urechile lui, dar plutea ceva în aer, ceva care îl făcea să creadă că un alt sector urma să fie încuiat... şi sectorul alb era cel mai probabil.

Verde era sectorul cu cel mai mare trafic şi cu câteva fundături în care lumea era decisă să opună o rezistenţă hotărâtă, să lupte pentru fiecare încăpere, pentru fiecare hol – dacă avea să se ajungă la luptă. Îşi imagina mai degrabă un alt sfârşit: atunci când toate problemele aveau să fie restrânse într-un singur sector, Mazian avea să-l decomprime pur şi simplu, să deschidă larg ecluzele secţiei şi să-i lase să moară.

Câţiva nebuni îşi făcuseră rost de costume presurizate, cele mai scumpe obiecte de pe piaţa neagră, le ţineau lângă ei, înarmaţi şi atenţi, sperând să supravieţuiască, împotriva oricărei raţiuni. Cei mai mulţi se aşteptau pur şi simplu să moară. În verde erau cu toţii disperaţi, în vreme ce aceia care se împăcaseră cu ideea de a fi capturaţi se mutaseră de bună voie în alb. Verdele şi Albul deveniseră din ce în ce mai ciudate, cu pereţii acoperiţi cu graffitti-uri, cu sloganuri bizare, unele obscene, unele religioase, unele patetice. **Noi am trăit aici**, spunea unul. Atât.

Toate luminile, în afară de câteva de pe coridoare., se stinseseră, peste tot domnea crepusculul, iar staţia nu mai micşora luminile pentru a anunţa schimburile din ziua principală/alternativă; devenise periculos de întuneric, în unele coridoare laterale luminile se stinseseră şi nimeni nu intra în văgăunile acelea decât dacă locuia acolo – sau dacă era tras cu forţa. Existau bande care luptau pentru putere. Oamenii mai slabi se agăţau de ele, le dăruiau toate veniturile, doar ca să nu fie loviţi şi, poate, ca să aibă şansa de a lovi ei pe alţii.

Unele bande luaseră fiinţă în Q. Altele apăruseră ca o formă de apărare şi preluaseră apoi afacerile murdare. Se temea de ele, oricare ar fi fost, se temea de violenţa lor fără raţiune. Îşi lăsase barbă, mergea cocoşat şi se străduia să arate mizerabil, îşi schimbase subtil înfăţişarea cu cosmeticele... şi astea erau o marfă scumpă pe piaţă. Ironia acestui loc întristător era că majoritatea rătăcitorilor făceau exact acelaşi lucru, că sectorul era plin de bărbaţi şi femei care ţineau cu disperare să nu fie recunoscuţi şi care evitau să se privească unul pe altul în ochi, ferindu-se continuu în mersul lor pe holuri... unii mergeau ţanţoşi şi încercau să pară ameninţători când se apropiau de soldaţi... dar mai mulţi erau aceia care se strecurau ca nişte fantome, sperând să nu-i arate nimeni şi să nu strige după ei.

Poate că-şi schimbase atât de mult înfăţişarea încât nimeni nu-l mai recunoştea. Nimeni nu întinsese degetul spre el sau spre Damon în public. Poate că rămăsese ceva loialitate în Pell – sau îi proteja implicarea lor în trafic; poate că aceia care-i recunoşteau erau prea înspăimântaţi ca să încerce ceva. Unele bande erau în legătură cu piaţa neagră.

Uneori, grupe de soldaţi străbăteau holurile către nouă doi, nu mai puţin obişnuite decât pellienii care-şi vedeau de treabă. Docul verde era încă deschis la capătul docului alb; **Africa** şi, uneori, **Pacific** ocupau primele două dane ale docului verde, în vreme ce alte nave trăgeau la cel albastru; soldaţii veneau şi plecau în voie, folosind calea de acces a personalului, cea de lângă ecluzele de la capătul sectorului verde. Intrau în verde şi alb în permisii sau în misiune, amestecându-se printre cei condamnaţi... şi aceştia din urmă ştiau că singura cale de scăpare era să se înfăţişeze lângă uşile de acces ale zonelor eliberate şi să se predea. Unii nu credeau că mazianii aveau să decomprime sectorul, din cauza acestui amestec aproape prietenos. Soldaţii aflaţi în permisie îşi scoteau armurile, râdeau cu bunătate, îşi făceau veacul prin baruri... li se rezervaseră două stabilimente, era adevărat... dar se amestecau şi prin alte baruri, priveau uneori zâmbind binevoitori tranzacţiile pieţei negre.

În felul ăsta le era mai uşor să manipuleze victimele până la capăt, îşi spuse Josh. Mai aveau de ales, puteau face jocul

soldaţilor... dar era nevoie doar de apăsarea unui buton undeva, în centrală. Totul foarte profesionist şi distant.

Împreună cu Damon, făceau planuri nebuneşti şi secrete. Se zvonea că fratele lui Damon trăieşte. Plănuiau să se ascundă pe una dintre navete, să preia controlul, să o şteargă în Lumea de Jos şi să dispară în hăţişuri. Aveau tot atâtea şanse să fure o navetă de la militarii înarmaţi cât de a merge pe jos până la baza planetară, dar planul le ţinea mintea ocupată şi le dădea speranţe.

Şi un plan mai realist... ar putea încerca să treacă ecluzele în sectoarele curăţate, să încerce să dezactiveze alarma uşilor de acces, să păcălească securitatea militară, punctele de control de la colţuri, folosind, la fiecare pas cartele... aşa se trăia pe acolo. Din cauza lui Mallory. Verificaseră. **Prea mulţi oameni-cu-arme**, îi avertizase Dinte Albastru. **Reci ochii lor.**

Reci. Într-adevăr.

Dar mai exista piaţa neagră şi Ngo.

Se apropie de bar dinspre verde nouă, nu prin tunelul care ducea la uşa din spate a lui Ngo, pentru că îl păstra doar pentru cazuri de urgenţă şi lui Ngo nu-i plăcea să se folosească drumul din spate fără motiv... nu voia să fie văzut careva în încăperea principală fără să fi intrat prin uşa din faţă, nici nu voia să declanşeze alarma de acces în comp. Piaţa neagră era înfloritoare în crâşma lui Ngo, aflată într-o zonă mai curată decât altele, într-un şir de baruri şi de cazinouri concesionate de-a lungul docului verde şi în coridorul nouă, zonă care odată gemea de traficul negustorilor... un şir de dormitoare, teatre vid, locuri de odihnă, restaurante şi o capelă, nefirească în acea zonă, completau şirul. Cele mai multe baruri erau deschise; teatrele, capela şi unele dormitoare, doar nişte carcase arse. Dar restaurantele funcţionau, ca şi cel al lui Ngo, puncte prin care staţia mai hrănea populaţia şi unde mărfurile pieţei negre se adăugau la proviziile obişnuite ale staţiei.

Aruncă priviri atente într-o parte şi în alta. când se apropie de uşa întotdeauna larg deschisă a lui Ngo, fără să pară a privi împrejur, păstrându-şi mersul şi gesturile unuia care nu era hotărât în ce bar să între.

Brusc, o figură îi atrase atenţia şi inima îi fu gata să se oprească. Întârzie o jumătate de secundă şi privi către barul lui

Mascari, de la intersecţia coridorului nouă cu docurile. Omul înalt de acolo se urni şi intră grăbit la Mascari.

Vederea i se întunecă, o fulgerare a memoriei atât de vie încât rămase blocat şi îşi uită schema de mişcare, în acel moment se văzu vulnerabil, cuprins de panică... se întoarse ca orb către uşa lui Ngo şi intră, în lumina slabă şi muzica asurzitoare, mirosul de alcool, mâncare şi clientelă nespălată.

Bătrânul patron stătea la tejgheaua barului. Josh se apropie şi se aşeză, ceru o sticlă. Ngo i-o dădu, fără să-l întrebe de cartelă. Avea să i-o ceară mai târziu, în camera din spate. Dar tremură când luă sticla şi Ngo îl prinse repede de încheietura mâinii.

— Problema?

— Aproape, minţi el... deşi poate că nu minţea. Am scăpat. Necazuri cu o bandă. Nu-ţi fă griji. Nu m-a urmărit nimeni. Nimic oficial.

— Ar fi bine să fii sigur.

— Nici o problemă. Nervi. Doar nervi.

Luă sticla şi merse în spate, se opri o clipă lângă uşa care ducea în bucătărie şi aşteptă să fie sigur că ieşirea lui nu era observată.

Unul dintre maziani, poate. Inima încă-i bătea puternic, din pricina întâlnirii. Cineva îl supraveghea pe Ngo. Nu. Era numai imaginaţia lui. Mazianii nu aveau nevoie de subtilitate. Desfăcu sticla şi bău din ea, vin pellian, un tranchilizant ieftin. Sorbi a doua înghiţitură şi începu să se simtă mai bine. Mai avea uneori asemenea flash-uri... nu des. Întotdeauna era rău. Orice lucru putea să le declanşeze, de obicei un lucru mic şi prostesc, un miros, un sunet, o privire de o clipă către ceva sau cineva banal... I se întâmpla numai în public – asta îl tulbura cel mai mult. Putea să atragă atenţia. Poate că o şi făcuse. Hotărî să nu mai iasă în ziua aceea. Nu era sigur în privinţa zilei următoare. Bău din nou şi aruncă o ultimă privire către cei de la mese, apoi se strecură în bucătărie, unde nevasta lui Ngo şi fiul lui pregăteau comenzile. Le aruncă o privire, în trecere, ei îi răspunseră cu priviri ursuze, şi păşi către magazie.

Descuie uşa, manual.

— Damon! chemă el şi cortina cabinelor din spate se dădu la o parte.

Damon ieşi şi se aşeză pe una dintre canistrele pe care le foloseau drept mobilă, în lumina lanternei cu baterii pe care o foloseau ca să scape de sprintul economic, şi memoria infailibilă a comp-ului. Se apropie şi se prăbuşi îngrijorat, îi înmâna lui Damon sticla şi el o luă şi bău. Amândoi, nebărbieriţi, arătând ca nişte golani nespălaţi, disperaţi, aidoma celorlalţi din zonă.

— Ai întârziat, spuse Damon. Vrei să fac ulcer?

Pescui cartelele din buzunar, le puse în ordine, făcu însemnări cu un creion, să nu uite. Damon îi întinse o hârtie şi el trecu detalii pentru fiecare cartelă în parte; în tot acest timp, Damon tăcu.

Când termină de descărcat memoria, puse pachetul pe canistra de. alături şi întinse mânu după sticla de vin. Bău şi o aşeză jos.

— L-am întâlnit pe Dinte Albastru. Zice că maică-ta e bine. Ţi-a dat asta.

Scoase broşa din buzunar şi îl urmări pe Damon luând-o în mâini cu o privire melancolică, făcându-l să înţeleagă că o preţuia mai mult decât pe aurul din ea. Damon dădu din cap îmbufnat şi o băgă în buzunar; nu vorbea mult despre familia lui, nici despre vii, nici despre morţi.

— Ea ştie, spuse Damon, ştie ce se pregăteşte. Vede pe ecranele ei vid, aude de la pellieni... A spus ceva anume Dinte Albastru?

— Doar că mama ta crede că s-ar putea să avem nevoie de asta.

— Nici o veste de la fratele meu?

— Nimic. Nu eram într-un loc în care să pot vorbi cu pellianul.

Damon clătină din cap, oftă adânc şi îşi sprijini coatele pe genunchi, cu capul plecat. Damon trăia pentru asemenea veşti. Când nu-i veneau, sufletul i se prăbuşea îndurerat. Sufereau amândoi. Ca şi cum ar fi zgândărit o rană.

— Se strânge funia, spuse Josh. Teama a crescut. Am întârziat puţin pe drum, tot trăgând cu urechea, dar n-am aflat nici o noutate; toţi sunt speriaţi, dar nimeni nu ştie nimic.

Damon îşi ridică fruntea, luă sticla, bău dintr-o înghiţitură jumătate din vinul rămas.

— Orice vrem să facem, trebuie să ne grăbim. Ori mergem în sectoarele securizate... ori încercăm treaba cu naveta. Nu mai putem rămâne aici.

— Ori să ne strecurăm în tunele, spuse el.

În mintea lui, asta era singura soluţie realistă. Cei mai mulţi aveau o teamă patologică de tunele. Iar pe cei câţiva care vor încerca să intre acolo poate că reuşeau să-i gonească. Aveau arme. Ar fi putut rezista acolo. Dar trecea timpul... timpul pentru a alege. Nu exista speranţă de viitor. **Şi poate că o să avem noroc,** gândi el amărât, privind către Damon care se uita în podea, pierdut în propriile gânduri. **Poate vor arunca zona în aer.**

Uşa magaziei se deschise. Ngo intră, se apropie şi adună cartelele, citi notiţele, îşi ţuguie buzele şi se încruntă.

— Eşti sigur?

— Nici o greşeală.

Ngo mormăi nefericit ceva despre calitatea mărfii, ca şi cum ar fi fost din vina lor, dădu să plece.

— Ngo, spuse Damon, am auzit un zvon că piaţa se orientează către actele cele noi. Aşa-i?

— Unde-ai auzit asta?

Damon ridică din umeri.

— Doi tipi vorbeau în faţă. E adevărat, Ngo?

— Aia visează. Dacă vezi vreo cale să pătrunzi în noul sistem, să-mi spui şi mie!

— Am să mă gândesc.

Ngo mormăi ceva pentru sine şi plecă.

— Aşa-i? întrebă Josh.

Damon clătină din cap.

— Mă gândeam că am să aflu ceva de la el. Ori Ngo nu spune totul, ori nu există soluţie cunoscută.

— Pariez pe ultima variantă.

— Şi eu.

Damon îşi puse mâinile pe genunchi, oftă, ridică privirile.

— De ce nu ieşim să mâncăm ceva? Nu-i nimeni afară care să ne facă probleme, nu?

Amintirea care îl părăsise îi reveni cu o forţă întunecată. Deschise gura să spună ceva, dar brusc se auzi un duduit care scutură podeaua, un bubuit şi un scrâşnet întrecu în intensitate ţipetele de afară.

— **Ecluzele**! exclamă Damon, ţâşnind în picioare. Ţipetele continuau, ţipete sălbatice, scaune răsturnate în camera clin faţă. Damon se grăbi către uşa magaziei şi Josh fugi după el, până la uşa din spate, unde Ngo, soţia şi fiul lui se înghesuiau să iasă, Ngo cu registrele de piaţă în mână.

— Nu! exclamă Josh. Aşteptaţi... trebuie să fi fost uşile de la alb... ne-au închis – dar erau soldaţi în nouă doi – nu i-ar fi lăsat aici dacă voiau să apese pe buton...

— Com-ul! exclamă soţia lui Ngo.

Se făcea un anunţ prin unitatea vid din camera din faţă. Se grăbiră într-acolo. În sala restaurantului, unde o mână de oameni se îngrămădeau în jurul vid-ului şi un tânăr aduna un braţ de sticle din bar.

— Hei! strigă revoltat Ngo, iar omul mai înşfacă două sticle şi fugi.

Pe ecran era Jon Lukas. Ca întotdeauna când Mazian avea un anunţ oficial către staţie. Omul devenise scheletic, palid, cu ochii încercănaţi, demn de milă.

— ...au fost încuiate, spunea Lukas. Rezidenţii sectorului alb şi alţii care doresc să plece o pot face. Îndreptaţi-vă către uşa de acces a docului verde şi vi se va permite să treceţi.

— Îi mână pe toţi indezirabilii aici. spuse Ngo, cu figura chinuită, năduşită. Dar ce se întâmplă cu noi, cei care lucrăm aici, domnule şef de staţie Lukas? Ce se întâmplă cu oamenii cinstiţi prinşi aici?

Lukas repetă anunţul. Era, probabil, o înregistrare; puţin probabil să-l fi lăsat să vorbească în direct.

— Haide! spuse Damon, agăţându-se de braţul lui Josh.

Ieşiră pe uşa din faţă şi cotiră spre docul verde, se duseră pe curba ascendentă, spre locul în care o mare masă de oameni se aduna, cu intenţia să treacă în alb. Nu erau singurii. Trupele alunecau de-a lungul peretelui îndepărtat, pe lângă dane şi schele.

— Ne vor împuşca, mormăi Josh. Damon, hai s-o ştergem de aici!

— Uită-te la uşi! Uită-te la uşi!

Privi într-acolo. Valvele masive erau închise. Accesul personalului de alături nu era deschis. Şi nici nu se deschise.

— N-o să-i lase să treacă, spuse Damon, A fost o minciună... ca să-i adune pe fugari aici.

— Hai să ne întoarcem, îl rugă Josh.

Cineva trase; soldaţii ripostaseră – un foc de baraj pe deasupra capetelor lor, muşcând din frontoanele magazinelor. Lumea ţipă şi se împrăştie; fugiră şi ei, pe doc în jos, către nouă, către uşa lui Ngo, în vreme ce valul trecu pe lângă ei, pe hol. Alţi câţiva încercară să-i urmeze, dar Ngo se aruncă asupra lor cu un baston şi îi goni, urlând înjurături către ei, că-l băgaseră în belea.

Încuiară uşa, deşi mulţimea de afară era mai interesată să fugă, urmând calea minimei rezistenţe. Toate luminile erau aprinse, dezvăluind o încăpere plină de scaune trântite pe jos, de farfurii răsturnate.

În linişte, Ngo şi familia lui începură să cureţe.

— Ţine! îi zise Ngo lui Josh şi îi aruncă o cârpă udă, pătată cu sos.

Ngo aruncă o a doua privire, încruntată, lui Damon, deşi lui nu-i ordonase nimic: un Konstantin mai avea încă ceva privilegii. Însă Damon începu să strângă vase, să aşeze scaune şi să cureţe resturi.

Afară se lăsă din nou liniştea, uneori se bătea în uşă. Feţe se iţeau prin ferestrele de plastic, lume care dorea doar să între, oameni epuizaţi şi înspăimântaţi, dornici de băutură.

Ngo deschise uşile. Înjură şi strigă, îi lăsă să intre, se aşeză în spatele tejghelei şi începu să toarne băuturi fără să ţină seama, de data asta, de plată.

— O să plătiţi voi, îi ameninţă pe toţi. Staţi jos şi o să facem bileţele.

Unii plecară; fără să plătească; alţii se aşezară. Damon luă o sticlă şi îl trase pe Josh la o masă din colţul îndepărtat, într-un intrând ferit. Era locul lor obişnuit, de unde vedeau uşa din faţă şi aveau acces liber către bucătărie şi ascunzătoarea lor. Canalul de muzică din com porni din nou, cântând ceva lent, romantic.

Josh îşi lăsă capul în mâini şi îşi dori să fi fost beat. Nu putea. Îl chinuiau visele. Damon începu să bea. La un moment dat, i se păru că Damon băuse destul, pentru că ochii lui umbriţi căpătaseră căutătura aceea nepăsătoare pe care i-o invidia.

— Mâine plec, spuse Damon. Am stat destul în asta... ies, poate o să vorbesc cu nişte oameni, să încerc să fac nişte

legături. Trebuie să mai fie vreunul care n-a şters-o din verde. Vreunul care datorează familiei mele o favoare.

Mai încercase şi înainte.

— O să mai vorbim, spuse Josh.

Fiul lui Ngo le servi cina, o tocană diluată cât se putea. Josh luă o lingură, îl înghionti pe Damon cu piciorul, pentru că nu mişca. Damon îşi luă lingura şi începu să mănânce, cu gândurile în altă parte.

La Elene, poate. Damon îi rostea numele uneori, în somn. Uneori pe al fratelui său. Sau poate că se gândea la alte lucruri, la prieteni pierduţi. Oameni probabil morţi. Nu voia să vorbească despre asta: Josh ştia. Petreceau ore lungi în tăcere, fiecare cufundat în trecutul lui separat. Se gândea la visele lui frumoase, la locuri plăcute, la un drum scăldat de soare, la câmpurile prăfoase de pe Cyteen, la cei care-l iubiseră, la chipurile cunoscuţilor, la prieteni vechi, vechi tovarăşi, acum departe. Aşa îşi umplea orele, lungile, singuraticele ore pe care le petreceau în ascunzătoare, nopţile, cu muzica din camera din faţă a lui Ngo, care se auzea prin pereţi mai tot timpul zilei principale şi alternative, muzica ameţitoare, constantă, sau dulceagă şi pătrunzătoare. Dormeau pe apucate, în momentele de linişte, zăceau fără să audă, în altele. Nu se amestecase în secretele lui Damon. nici Damon în ale lui. Niciodată nu negase importanţa lor, erau, în fond, singurul sprijin pe care-l aveau acolo.

La un singur lucru nu se gândeau – să se predea. Văzuseră chipul lui Lukas, capul de mort ce-i avertiza despre ce făcea Mazian cu marionetele lui. Dacă Emilio Konstantin mai trăia, după cum se zvonea... Josh se întrebă, în sine, dacă era bine sau rău. Nici ideea asta n-o spusese.

— Am auzit, zise, în cele din urmă, Damon, că unii din echipele lui Mazian sunt dispuşi să facă afaceri. Mă întreb dacă îi putem mitui. Dacă există lipsuri în noul lor sistem.

— Asta-i o nebunie! N-ar fi în interesul lor. Nu vorbim aici despre un sac de făină. Întreabă lucruri din astea şi o să ne trezim cu ei pe cap.

— Probabil că ai dreptate.

Josh împinse farfuria din faţă şi se uită fix la marginea ei. Nu mai aveau vreme, asta era tot. Odată cu închiderea sectorului alb... erau şi ei prinşi. Nu mai trebuia acum decât un

raid dinspre doc sau dinspre verde unu care să-i verifice pe aceia care voiau să se predea, să-i împuşte pe cei care refuzau.

Când aveau să restabilească ordinea în alb... aveau să ajungă şi la ei. Deja începuseră. Erau pe drum.

— Trebuie să iau legătura cu Flota, spuse Josh în sfârşit. Trupele te vor recunoaşte mai repede pe tine decât pe mine. Câtă vreme mă feresc de **Norway**...

Damon rămase tăcut un moment, analizând problema.

— Lasă-mă să încerc altceva! Lasă-mă să mă gândesc. Trebuie să fie o cale până la navete. Mă duc să verific echipele de la doc, să aflu cine lucrează acolo.

Nu avea să meargă. Fusese o idee nebunească.

II
NAVA COMERCIALĂ FINITY'S END : ADÂNCUL SPAŢIULUI ; 1/6/53

Sosise încă un negustor. Nimic neobişnuit. Elene auzi raportul şi se ridică de pe canapea, se strecură prin spatiile înguste ale lui **Finity,** să vadă ce apăruse pe radarul lui Wes Neihart.

— Ce se întâmplă aici? întrebă o voce subţire.

Fregata făcuse saltul la o distanţă respectabilă, cu toate precauţiile; avea să-i ia ceva timp să ajungă din raza de salt până la ei. Elene se aşeză pe al doilea scaun de lângă radar, cufundându-se în pernă. Sarcina care creştea în trupul ei o jena în subconştient: un necaz cu care se învăţase. Copilul lovea, un tovarăş intern şi imprevizibil. **Linişteşte-te,** îl certă ea în gând, se aşeză mai bine şi se concentra asupra radarului. Ceilalţi Neihart-i se apropiara să vadă.

— Are de gând cineva să-mi răspundă? întrebă noul venit, mult mai aproape acum.

— Identifică-te! spuse vocea unei alte nave. Aici e **Little Bear,** navă comercială. Tu cine eşti? Continuă-ţi cursul; dar identifică-te!

Timpul de răspuns trecu, mai scurt acum, alte nave comerciale începură să mişte. Pe puntea lui **Finity** se adunase o mulţime de observatori.

— Nu-mi place, mormăi cineva.

— Aici e **Genevieve,** din partea Uniunii, de la Fargone. Se zvoneşte că se întâmplă ceva aici. Care e situaţia?

— Lasă-mă pe mine să preiau, interveni o altă voce. **Genevieve,** aici e **Pixie II.** Lasă-mă să vorbesc cu bătrânul, tinere!

Se lăsă o tăcere mai lungă decât-ar fi trebuit. Inima lui Elene începu să bată puternic, se răsuci stângace şi speriată către Neihart, dar alarma generală pornise deja, Neihart trecuse comanda nepotului său de la comp.

— Aici e Sam Denton de pe **Genevieve,** reveni vocea.

— Sam, pe mine cum mă cheamă?

— Soldaţi aici, pârâi **Genevieve** şi vocea încetă brusc. Elene întinse mâna spre com, în timp ce mesajele de pretutindeni ordonau pregătirea navei să se oprească, altfel vor trage.

— **Genevieve, Genevieve,** aici e Quen de pe **Estelle.** Răspunde!

Nimeni nu deschise focul. Pe radar, navele, sutele de nave care se îndreptau spre punctul de nul se reorientaseră să încercuiască intrusul.

— Aici locotenentul Uniunii, Marn Oborsk, se auzi, în cele din urmă o voce. La bordul navei **Genevieve.** Această navă va fi distrusă înainte de a fi capturată. Denton-ii sunt la bord. Confirmaţi-vă identitatea! Quen-ii sunt morţi. **Estelle** este o navă moartă. Ce navă sunteţi?

— **Genevieve,** nu eşti în situaţia de a cere ceva. Scoate-i pe Denton-i din navă!

Din nou o pauză lungă.

— Vreau să ştiu cu cine vorbesc.

Ea păstră un moment de tăcere. În jurul ei, activitatea de pe punte devenise frenetică. Tunurile erau îndreptate spre ţintă, se calculă poziţia relativă în funcţie de viteză şi deplasare, se lua în calcul utilizarea jeturilor de ancorare pentru suplimentarea reacţiei.

— Vorbeşte Quen. Vă cerem să-i scoateţi pe Denton-i din navă. Vă avertizăm: dacă Uniunea mai pune mâna pe vreun

negustor, daţi de necaz. Portul de origine al oricărei nave care atacă sau îşi însuşeşte o navă comercială va constitui obiectul unei sancţiuni drastice din partea alianţei noastre. Asta reprezintă ceea ce-i aici. Uită-te împrejur, locotenente Obrosk! Suntem o groază. Depăşim în număr navele voastre de război. Dacă vrei să mişti pe undeva vreun kilogram de mărfuri, trebuie să negociezi cu noi.

— Ce navă vorbeşte?

Ar fi putut să tragă, în loc să vorbească. Trebuia să-i liniştească; să-i ţină în frâu. Elene îşi şterse faţa şi aruncă o privire către Neihart, care dădu din cap: îi aveau în comp.

— Numele Quen e tot ce trebuie să ştii, locotenente. Sunteţi depăşiţi numeric. Cum ai găsit acest loc? L-ai aflat de la Dentoni? Sau v-a contactat vreo navă? Să-ţi spun ceva: alianţa negustorilor negociată ca o unitate. Şi dacă vrei necazuri adevărate, domnule, pune-ţi mâinile pe altă navă comercială! Tu şi Flota lui Mazian puteţi să vă faceţi ce vreţi unul altuia. Noi nu suntem nici Compania, nici Uniunea. Noi suntem a treia latură a triunghiului şi din acest moment negociem în numele nostru.

— Ce se petrece aici?

— Eşti împuternicit să negociezi sau să duci un mesaj părţii pe care o reprezinţi?

Un interval lung de tăcere.

— Locotenente, urmă ea, când nişte negociatori autorizaţi vor dori să ia legătura cu noi, suntem pregătiţi să purtăm discuţii. Până atunci, fii drăguţ şi dă-i pe Dentoni deoparte. Dacă vrei să discutăm rezonabil, o să fim chiar pretenţioşi; dacă, pe de altă parte... se întâmplă ceva rău unui negustor, trecem la represalii. Consideră asta ca o promisiune.

Tăcerea era totală.

— Aici e Sam Denton, spuse în sfârşit o altă voce. Sunt împuternicit să vă spun că această navă are la bord un mecanism de distrugere. Toată familia mea este aici, Quen. E adevărat.

Brusc, legătura se întrerupse. Aruncă o privire către vid şi telemetru, văzu înregistrarea exploziei înflorind, devenind o întindere pe care n-o puteai confunda nici măcar pe vid. Stomacul i se strânse şi copilul mişcă... îşi puse mâna pe pântec

şi privi ecranele cuprinsă de o senzaţie de greaţă, in vreme ce zgomotul static pârâia în continuu.

O mână coborî pe umărul ei, mâna lui Neihart.

— Cine a tras? întrebă ea.

— Aici e **Pixy II,** răspunse o voce aspră şi groasă. Eu am făcut-o. Se îndreptau cu nasul către zenit, către breşă: porniseră motoarele. Au forţat lucrurile prea mult.

— Am înţeles, **Pixy**.

— Mă apropii, transmise o altă navă. Mă duc să cercetez zona.

Exista posibilitatea unei capsule... ca Uniunea să fi permis măcar copiilor Denton să iasă în ea, în siguranţă. Puţine şanse ca o capsulă să fi supravieţuit unui asemenea şoc.

Ca şi **Estelle**, pe Mariner. Ca şi ea. Nu aveau să găsească nimic.

Alte blip-uri prinseră a se arăta, prezenţe fantomatice în beznă, apărând doar pe radar, uneori pe vid, ca o sclipire sau o umbră întunecând stelele. Semnale prietenoase – sute de nave intrând în zona de căutare.

— Am încurcat-o! murmură Neihart. Uniunea n-o să stea cu mâinile încrucişate.

Toţi ştiau asta, din clipa în care lansaseră ştirea, din clipa în care negustorii începuseră să comunice altor negustori locul de întâlnire şi numele celei care-i unea... o navă moartă şi un nume mort – într-un dezastru pe care-l cunoşteau cu toţii. Era inevitabil ca Uniunea să nu afle; observase deja ciudata absenţă a navelor de pe staţii, negustori care nu se întorseseră conform graficului. Poate intrase în panică, descoperind dispariţii în zone lipsite de acţiuni militare, mai ales că Mazian era legat de Pell. Uniunea trecuse la rechiziţionări – aveau dovada – şi, înainte ca această navă să ajungă la ei, poate pusese mâna şi pe altele. Pasul următor era trimiterea unei nave de război, dacă Uniunea ar fi putut să se lipească de vreuna de lângă Pell.

Şi vestea nu se răspândise numai în spaţiul Uniunii. Ajunsese pe Sol – pentru că Winifred îşi reamintise de legăturile ei cu Pământul, îşi aruncase cargoul, scăpând de greutate pentru un salt cât mai mare... îşi asumase riscul acestei călătorii lungi şi nesigure, fără să ştie cât de bine avea să fie primită la destinaţie. **Spuneţi-le despre Mariner**, îi rugase Elene. **Şi despre Kussel, Viking şi Pell. Făceţi-i să înţeleagă.**

Winifred acceptase îndatoritoare, pentru că aparţinuse odată Pământului. Fusese o iniţiativă la care nu primiseră răspuns.

Nu descoperiră nici o capsulă, doar resturi.

III
STAŢIA DIN LUMEA DE JOS: SANCTUARUL HISA, 1/6/53; NOAPTEA LOCALA

Hisa veneau şi plecau fără încetare, o migraţie tăcută înăuntru şi în afara adunării de la piciorul coloanei sculptate, o mişcare tăcută şi sobră, în grupuri mici, care respecta visătorii care se adunaseră cu miile. Veneau în timpul zilei sau nopţii, aducând hrană şi apă. ocupându-se de lucrurile mărunte, necesare.

Se instalaseră domuri pentru oameni, fuseseră săpate şanţuri de pellieni, compresoarele duduiau în depărtare, în pulsul aspru al vieţii, domuri neelegante... dar care adăposteau bătrâni, copii şi restul oamenilor când – pentru că scurta vară era pe terminate – cerul se înnora; zilele însorite şi nopţile pline de stele se împuţinaseră.

Pe deasupra lor zburau navete, urmându-şi drumurile lor; se obişnuiseră cu asta şi nu-i mai înspăimânta.

Nu trebuie să vă adunaţi în grupuri, nici măcar în pădure, le explicase Miliko, prin interpreţi Bătrânilor. **Ochii lor văd lucrurile calde, chiar şi prin copaci. Pământul adânc poate ascunde hisa, oh, foarte adânc. Dar ei văd chiar şi când Soarele nu străluceşte.**

Ochii pellienilor se făcuseră mari şi rotunzi, auzind acestea. Vorbiseră între ei. Lukas-ii, mormăiseră. Dar se părea că înţeleseseră.

Le vorbi zile întregi Bătrânilor, până ce răguşi şi îşi epuiza interpreţii. Încercă să-i facă să înţeleagă forţa cu care se confruntau: când obosea, mâini străine o mângâiau pe braţ şi pe faţă, ochi rotunzi de hisa o priveau cu tandreţe profundă; uneori, asta era tot ce puteau face.

Oamenii... noaptea mergea la ei. Acolo era Ito, Ernst şi alţii care deveneau din ce în ce mai prost dispuşi – Ito, pentru că toţi ceilalţi ofiţeri plecaseră cu Emilio; Ernst, un tip micuţ de statură, pentru că nu fusese ales; şi unul dintre cei mai puternici oameni din tabără, Ned Cox, pentru că nu se oferise voluntar de la început... şi începuse să-i fie ruşine. Ruşinea era un fel de boală contagioasă care se răspândea printre ei, mai ales de când auziseră veştile de la baza principală, veşti care vorbeau doar despre mizerie. Cam o sută de inşi locuiau în afara domurilor, preferând vremea rece şi obligaţia de a purta măştile de respirat, de parcă respingând confortul ar fi dovedit ceva altora şi lor înşişi. Deveniseră tăcuţi şi ochii le erau, aşa cum spuneau pellienii, lucioşi şi reci. Zi şi noapte... în acest sanctuar, pe locul sculpturilor hisa... stăteau în faţa domurilor în care locuiau ceilalţi, ceilalţi, cărora doreau să le ia locul – nu încăpeau cu toţii în acelaşi timp. Rămâneau pe loc pentru că erau nevoiţi; orice îndepărtare ar fi fost observată din cer. Aleseseră sanctuarul şi nu le mai rămânea altceva de făcut decât să stea şi să se gândească la ceilalţi. Să se gândească. Să cugete la soarta lor.

Să viseze, aşa numeau asta pellienii. Pentru asta îi aduseseră aici hisa.

Fiţi raţionali, le spusese Miliko în primele zile, pe când erau mai neliniştiţi, pe când puneau furioşi la cale acţiuni. **Avem de aşteptat.**

Ce să aşteptăm? întrebase Cox şi lucrul ăsta începuse să-i bântuie visurile.

În noaptea aceea se întorseseră în vale hisa pe care-i trimiseseră... cu zile în urmă. În noaptea aceea, Miliko rămase alături de ceilalţi şi le urmărise apropierea, stând cu mâinile în poală; privind către siluetele mici, depărtate, ce înotau în întunericul vădit de stele, rămăsese înţepenită de curiozitate şi cu un nod în gât. Hisa... venind să le completeze numărul, aşa încât cei care ţineau sub observaţie tabăra să o găsească neschimbată. Avea arma în buzunarul impermeabilului; se îmbrăcase bine; tremura din pricina emoţiei, îi păsa de viitorul hisa: atât mai rămăsese din el; **du-te,** îi spuseseră hisa. **Inima ta doare. Ochii tăi reci.**

Să lase să plece sau să-i părăsească pe cei de sub comanda ei. Astfel nu-i mai putea ţine în frâu.

Vă e teamă să rămâneţi singuri? îi întrebase ea pe cei ce aveau să rămână, pe cei tăcuţi, retraşi, pe bătrâni, copii, pe bărbaţii şi femeile care nu aveau pe nimeni la bază – inşi pe care sâ-i iubească şi cărora să le poarte de grijă. Se simţea vinovată faţă de ei. Ar fi trebuit să-i protejeze şi nu o putea face; nici măcar nu putea conduce grupul care se forma – pur şi simplu îi urma în nebunia lor. Mulţi dintre cei care aveau să rămână aici veniseră din Q, refugiaţi care văzuseră prea multe lucruri îngrozitoare şi care erau prea obosiţi, care nu ceruseră niciodată să vină aici, Jos. Le putea înţelege spaima. Bătrânii hisa puteau fi teribil de ciudaţi şi, dacă locuitorii obişnuiţi ai staţiei Pell se obişnuiseră cu hisa, lor le erau încă străini. **Nu,** spusese o bătrână. **Pentru prima dată, după Mariner, nu mă tem. Suntem în siguranţă aici. Poate că nu suntem feriţi de arme, dar suntem feriţi de frică.** Şi alte capete se clătinară, iar ochii o priviră cu răbdarea sculpturilor hisa.

Noii-veniţi se apropiaseră... un grup mic de hisa care se înfăţişă mai întâi ei, apoi lui Iro, iar ei se ridicară şi priviră către ceilalţi care aşteptau.

— O să ne mai vedem, spuse Miliko şi capetele se clătinară în tăcere.

Se desprinseră din mulţime, se alăturară grupului hisa şi, încet în beznă, porniră pe cărarea ce trecea peste câmpie şi coasta dealului; alţi hisa aveau să coboare, în grupuri mici. O sută douăzeci şi trei de oameni aveau să plece în noaptea aceea; şi tot atâţia hisa aveau să intre în tabără, în locul lor. Spera ca hisa să fi înţeles. Aşa se părea, pentru că ochii le luceau încântaţi de gluma făcută oamenilor care îi spionau de sus.

Merseră pe drumul cel mai scurt, trecură pe lângă ceilalţi hisa care coborau strigând la ei veseli; Miliko se grăbi, cât era un om în stare, gâfâind ameţită, hotărâtă să nu se odihnească, pentru că nici hisa nu se odihneau: aşa hotărâseră cu toţii. Se împletici la ultimul urcuş spre liziera pădurii şi câteva tinere femele hisa îi săriră în ajutor... Ea-merge-departe era una dintre ele şi Vânt-prin-copaci era alta, numele celelalte nu le cunoştea. Îi pusese uneia dintre ele numele Picior-iute şi Şoaptă alteia, pe mulţi îi botezaseră cu nume omeneşti. Încercase să ţină minte numele cu care îşi spuneau ei, să le facă plăcere cât timp aveau

să meargă, dar limba nu-i era obişnuită şi încercările ei îi făceau pe hisa să-şi strâmbe nasul, râzând.

Se odihniră până la răsăritul soarelui, între copaci, şi tufişuri, sub o ieşitură mare de piatră. O dată cu lumina zilei porniră din nou, ea, Ito, Ernst şi hisa care-i conduceau, în timp ce alţi hisa conduceau alte grupuri în pădure, pe altă cale. Hisa se purtau de parcă n-ar fi existat nici un duşman pe lume, făceau giumbuşlucuri şi, o dată, puseseră la cale o ambuscadă care le oprise inimile... o glumă a lui Picior-iute. Miliko se încruntase şi când făcuseră la fel şi oamenii, hisa le înţeleseseră supărarea şi deveniseră mai tăcuţi, mai liniştiţi. Miliko o prinse pe Şoaptă de braţ şi încercă din răsputeri să se înţeleagă cu ea, deşi ştia limba oamenilor mai puţin decât acei hisa cu care se obişnuiseră să trateze.

— Uite!

Până la urmă, în disperare, luă un băţ şi se ghemui, curăţă pământul de crengile moarte, înfipse băţul în pământ.

— Tabăra lui om-Konstantin.

Trase o linie.

— Râu.

Era puţin probabil, spuneau oamenii care cunoşteau, ca vreun simbol desenat să stimuleze imaginaţia hisa; nu le stătea în fire să înţeleagă linii şi semne care nu aveau nici o relaţie cu obiectul real.

— Noi facem cerc, aşa, ochii la noi privesc tabăra de oameni. Vedem Konstantin. Vedem Săltăreţ.

Şoaptă dădu din cap entuziastă, scuturându-şi iute trupul ghemuit. Arătă înapoi, în direcţia câmpiei.

— Ei... ei... ei! spuse ea şi apucă băţul, îl clătină către cer, prima ameninţare pe care o vedea la un hisa. Ei răi, spuse ea şi aruncă băţul către cer, sări în sus de câteva ori, bătu din palme şi îşi lovi pieptul cu palmele. Eu prieten Săltăreţ.

Era prietena Săltăreţului. Miliko privi expresia înfocată a tinerei femele, înţelegând brusc, iar Şoaptă îi prinse uşor mâna. Picior-iute o mângâie pe umăr. Se porni un chiţcăit printre hisa, şi, părând brusc să ia o hotărâre, se împărţiră în perechi şi fiecare apucară câte un om de mână.

— Miliko! protestă Ito.

— Ai încredere în ei; lasă-i! Hisa n-or să se rătăcească; or să ţină legătura între noi şi or să ne adune din nou. Îţi trimit un mesaj. Aşteaptă-l!

Hisa erau nerăbdători să-i separe, fiecare pe câte un drum.

— Ai grijă! spuse Ernst, privind înapoi; şi copacii îi despărţiră.

Ea, Ito şi Ernst aveau arme, jumătate din armele bazei din Lumea de Jos, în afară de cele ale soldaţilor. Şase arme şi puţin material exploziv pentru dezrădăcinări – asta fusese tot arsenalul lor. Să meargă în tăcere, în grupuri nu mai mari de trei, asta le spusese tot timpul, încercând să păstreze firescul mişcărilor pe radarele oamenilor; şi hisa îi împărţiseră câte trei, după logica lor curioasă: ea, Şoaptă şi Picior-iute – trei oameni şi şase hisa, acum trei unităţi de câte trei despărţindu-se în grabă.

Joaca se încheiase. Brusc, Picior-iute şi Şoaptă deveniseră foarte serioase, strecurându-se printre tufişuri, întorcându-se de fiecare dată s-o avertizeze când urechile lor sensibile spuneau că făcuse prea mult zgomot. Nu putea face nimic împotriva şuieratului respiraţiei, dar avea grijă să nu rupă nici o creangă, să imite pasul şerpuitor hisa, opririle lor şi pornirile uşoare, ca şi cum – gândi ea – ca şi cum ar fi urmat o şcoală.

Se odihniră numai la nevoie; o dată căzuse, tare, din pricina oboselii, iar hisa se opriră să o ridice, o mângâiară pe faţă prieteneşte şi îi neteziră părul. O ţineau ca pe una de-a lor, o încălzeau cu trupurile lor, pentru că cerul era înnourat şi vântul rece. Începuse să plouă.

Miliko se ridicase cât putu de repede, insistă să meargă mai departe.

— Bine, bine! spuseseră ele. Tu bună.

În după-amiaza aceea se întâlniră cu alţii, câteva femele si doi masculi. Nu-i zăriseră decât în ultima clipă, apăruseră de după o colină din pădure, dintre copaci şi frunze, ca nişte umbre maronii în ploaie şi ceaţă, cu picături de apă lucind ca nişte giuvaeruri pe blana lor. Şoaptă şi Picior-iute vorbiră cu ei, protejând-o cu braţele pe Miliko, şi căpătară un răspuns.

— Spus... departe mers de locul lor. Auzit. Venit. Mulţi venit. Ochii lor calzi văd la tine, Mihan-tisar.

Erau doisprezece. Unul câte unul se apropiară şi atinseră mâinile lui Miliko, o îmbrăţişară bolborosind ceva şi se aplecară

cu o politeţe solemnă. Şoaptă le spuse ceva lung şi primi răspunsuri la fel de lungi de la unul şi de la altul.

— Ei văzut, spuse Picior-iute, ascultând ce vorbea Şoaptă. Ei văzut locul oamenilor. Hisa acolo doare. Oamenii doare.

— Trebuie să ajungem acolo! spuse Miliko cu inima strânsă. Toţi oamenii mei, mergem acolo, stăm pe dealuri, privim, înţelegi? Auzit bine?

— Auzit! spuse Picior-iute şi se întoarse, parcă traducând.

Ceilalţi porniră pe drumul înapoi, să-i conducă; fără să ştie ce aveau să facă acolo. Nebunia lui Ito şi a celorlalţi o speria. Cu şase pistoale nu puteau cuceri o navetă, nici nu-i puteau apăra pe ceilalţi... neînarmaţi şi fără nici o protecţie împotriva soldaţilor cu armuri si înarmaţi. Puteau doar să privească şi să le fie alături, să spere.

Merseră întreaga zi, prin ploaia picurând rece printre frunze, prin vântul scuturând stropi mulţi după ce ploaia încetase. Apăruseră pârâiaşe bolborosind nestingherite; intrară într-un desiş tot mai sălbatic.

— Loc de oameni, le aminti ea până la urmă, disperată. Trebuie să ajungem la tabăra de oameni.

— Mergem tabără de oameni, confirmă Şoaptă şi în clipa următoare dispăru, strecurându-se prin tufişuri, mai iute decât s-ar fi aşteptat,

— Fuge bine, o asigură Picior-iute. Făcut Săltăreţ mers departe ca ea. Mult el căzut, ea mers.

Miliko se încruntă, mirată; multe lucruri spuse de hisa îi stârneau mirarea. Dar şoaptă plecase într-o misiune serioasă, iar Miliko dădu din umeri şi continuă să meargă.

Mult mai târziu, văzură o spărtură între copaci, se îndreptară către ea cu ultimele puteri; se zărea fum, fumul morilor si curând reuşiră să vadă lucirea slabă a unui dom. Se prăbuşi în genunchi la marginea lizierei. Îi trebui ceva timp să-şi dea seama unde se află. Nu mai văzuse tabăra din unghiul acela, de sus, de pe dealuri. Se întinse alături de Picior-iute care-o mângâia pe umăr. pentru că gâfâia şi privirea i se înceţoşa. Pipăi după cei trei cilindri de rezervă din buzunarul din stânga şi speră ca acela din mască să nu se fi consumat. Îşi dădea seama că puteau rămâne aici săptămâni de-a rândul; nu-i ajungeau atât timp.

Soarele cobora. Văzu luminile aprinzându-se în tabără şi, de pe culme, siluete mişcându-se sub lumini, o coloană lentă într-un du-te-vino continuu între moară şi drum.

— Vine! făcu Picior-iute.

Miliko întoarse privirea, simţind brusc lipsa celorlalţi: fuseseră înapoia lor, printre copaci, acum nu se mai vedeau nicăieri; clipi de surpriză când tufişul se dădu la o parte şi Şoaptă se aruncă la picioarele ei, gâfâind.

— Săltăreţ, şuieră Şoaptă, împiedicându-se în respiraţie. El suferă, el suferă muncă grea. Omul-Konstantin suferă. Dat, dat la tine.

Avea o bucăţică de hârtie strânsă în pumnul ud, îmblănit. Miliko o luă, o netezi cu grijă, pentru că textura fragilă era umezită proaspăt. Trebui să se apropie foarte mult şi s-o încline ca s-o poată citi în crepuscul... cuvinte scrise stângaci şi cu litere chinuite.

— E destul... de rău aici. Nu pot spune că nu. Stai deoparte. Stai departe. Te rog. Îţi spun ce să faci. Răspândiţi-vă şi feriţi-vă de ei... mi-e teamă... că ei... poate nu... poate vor... vor mai mulţi lucrători... Eu sunt bine. Te rog... întoarce-te... feriţi-vă de necazuri!

Cele două hisa se uitară la ea cu ochii întunecaţi de mirare. Semne pe hârtie – asta le nedumerea.

— Te-a văzut careva? întrebă ea. Om văzut la tine?

Şoaptă îşi ţuguie buzele.

— Eu pellian, spuse ea fudulă. Mulţi pellieni venit aici. Cărat sac, pellian. Dus la moară, pellian. Săltăreţ acolo, văzut eu oameni, şi nu văzut la mine. Cine eu? Eu pellian. Săltăreţ spus prietenul tău suferă muncit greu: oamenii omoară oameni: el spus iubeşte la tine.

— Şi eu îl iubesc.

Îndesă biletul preţios în buzunarul jachetei, se ghemui pe patul de frunze cu mâna sub cap şi cu cealaltă în buzunar, pe patul pistolului.

Nu puteau face nimic fără să înrăutăţească lucrurile... fără să nu pună în primejdie vieţile tuturor celor de acolo. Chiar dacă ar fi putut pune mâna pe una dintre navete... asta nu avea să le aducă decât represalii. O lovitură masivă. Aici. La bază. Viaţă pentru viaţă. Emilio muncea ca să salveze baza din Lumea de

Jos... să salveze cât putea din ea. Şi ultimul lucru pe care îl voia Emilio era un gest nebunesc din partea lor.

— Picior-iute, spuse ea, tu fugi, găseşti pellieni, găseşti toţi oamenii mei, înţelegi. Le spui... Miliko vorbit cu omul-Konstantin: spus la toţi aşteaptă, aşteaptă, nu face necaz.

Picior-iute încercă să repete, se împletici, pentru că nu cunoştea toate cuvintele. Liniştită, răbdătoare, Miliko încercă din nou... şi până la urmă Picior-iute bombăni a înţelegere.

— Spun ei stea, făcu înflăcărată Picior-iute. Tu vorbit om-Konstantin.

— Da, spuse ea. Da. Şi Picior-iute zbură.

Pellienii puteau intra şi ieşi. Oamenii lui Mazian nu-i puteau deosebi, după cum spusese Şoaptă. Asta era singura lor speranţă, să păstreze legătura între ei, să-i facă pe oamenii de acolo să ştie că nu erau singuri. Emilio ştia. Deşi el ar fi vrut ca Miliko să fie în altă parte, poate că prezenţa ei îl mai liniştea.

3

I
PELL: SECTOR VERDE NOUA: 1/8/53; ORA 18.00

Zvonurile cuprinseseră întregul sector verde, dar nu se vedea nici un semn de blocare, nici o percheziţie, nici o criză iminentă. Trupele circulau prin locurile lor obişnuite, în barurile din faţa docului se punea muzica tare şi soldaţii aflaţi în permisie se relaxau, beau, unii erau ameţiţi. Josh privi cu grijă afară din uşa lui Ngo şi se ascunse când o grupă de soldaţi preocupaţi trecu pe hol, în armuri, serioşi şi hotărâţi. Asta îl nelinişti oarecum, la fel ca toate mişcările de felul ăsta când Damon nu era prin apropiere. Îndura aşteptarea în ascunzătoare, era rândul lui să năduşească în magazia lui Ngo, ieşind în încăperea din faţă doar în timpul meselor... dar era vremea cinei, era târziu şi începuse să se îngrijoreze. Damon insistase să iasă şi ieri şi astăzi, să urmeze nişte fire, să vâneze nişte contacte – să discute cu unul, cu altul, riscând să dea de necazuri.

Josh se plimba şi fremăta, dându-şi seama că Ngo îl privea încruntat de la bar. Încercă să se liniştească, până la urmă se înapoie în separeu, aruncă o privire în bucătărie şi îi ceru fiului lui Ngo cina.

— Câte? întrebă băiatul.

— Una, spuse el.

Avea nevoie de un motiv ca să rămână în încăperea din faţă. Atunci când Damon avea să se întoarcă, putea să mai ceară o porţie. Aveau credit bun. măcar din punctul ăsta de vedere era liniştit. Fiul lui Ngo îi făcu semn cu lingura, dorind să-l scoată afară din bucătărie.

Se apropie de masa lor obişnuită şi se aşeză, privi din nou către uşă. Intraseră doi bărbaţi, nimic neobişnuit. Dar şi ei se uitau în jur, începuseră să se apropie. Îşi plecă privirea şi încercă să se ascundă în umbră; speculanţi, poate... nişte prieteni ai lui Ngo – dar prezenţa lor îl alarmă. Bărbaţii se opriră la masa lui, traseră un scaun. Josh ridică privirile, în vreme ce unul dintre ei se aşeză; celălalt rămase în picioare.

— Talley, spuse omul care se aşezase, cu chip aspru, ars de o cicatrice peste falcă. Tu eşti Talley, nu?

— Nu cunosc nici un Talley. Vă înşelaţi.

— Vreau să ieşi afară o clipă. Doar până la uşă.

— Cine sunteţi?

— Spre tine e îndreptat un pistol. Ţi-aş propune să-ţi mişti fundul.

Era coşmarul lui vechi. Se gândi ce ar putea face şi ajunse la concluzia că, dacă ar fi reacţionat, ar fi fost împuşcat. În sectorul verde mureau oameni în fiecare zi, nu exista nici o lege în afară de cea a trupelor, care nu avea nevoie de ea. Ăştia nu erau maziani. Erau altceva.

— Mişcă!

Se ridică, se îndepărtă de lângă masă. Al doilea bărbat îl luă de braţ şi îl conduse spre uşă, spre coridorul luminat.

— Priveşte într-acolo! spuse omul din spate. Uită-te la uşa de peste coridor! Spune-mi dacă nu-i omul care trebuie!

Se uită. Era bărbatul pe care-l mai văzuse, cel care i se păruse că-l urmărea. Vederea i se înceţoşa şi i se făcu rău, un reflex condiţionat.

Îl cunoştea pe omul acela. Nu-i venea în minte numele lui, dar îl cunoştea. Cei care-l escortau îl apucară de braţe şi îl conduseră în cealaltă parte a coridorului şi, întrucât celălalt intră. Îl urmară în interiorul întunecat al crâşmei lui Mascări, în duhoarea de băutură şi sudoare; muzica făcea să duduie podeaua. Cei de la bar, care-l puteau vedea mai bine decât el, neobişnuit pentru moment cu semiobscuritatea, întoarseră capul şi Josh intră în panică, nu numai pentru că fusese

recunoscut, ci şi pentru că recunoştea locul acela, când nu ar fi trebuit să ştie nimic despre Pell, nu aşa, nu după golul pe care-l suportase mintea lui.

Fu împins către colţul din stânga al încăperii, spre cel mai retras separeu. Acolo stăteau doi bărbaţi, unul de vârstă mijlocie, care nu atrăgea deloc atenţia... şi celălalt... celălalt...

I se făcu din nou rău, din nou îl asalta reflexul condiţionat. Bâjbâi în spate după un scaun ieftin de plastic şi se aşeză.

— Am ştiut că tu eşti, spuse omul Josh. Tu eşti, nu?

— Gabriel.

Numele ţâşni din amintirile lui blocate şi toate barierele se prăbuşiră. Se lăsă brusc pe spate în scaun, văzându-şi din nou nava... nava lui şi tovarăşii... şi pe omul acela... printre ei...

— Jessad, îl corectă Gabriel, îl luă de braţ şi îl privi într-un fel ciudat, Josh, cum ai ajuns aici?

— Mazianii.

Fusese tras în separeul cu perdea, un loc ferit, o capcană. Se întoarse pe jumătate, îi văzu pe ceilalţi blocându-i ieşirea şi, când se întoarse, reuşi să ghicească în umbră chipul lui Gabriel... aşa cum arătase el în navă, când se despărţiseră – când îl transferase pe Gabriel lui Blass, pe **Hammer**, lângă Mariner. Mâna lui Gabriel se sprijinea uşor pe umărul lui, apăsându-l pe scaunul de la măsuţa rotundă. Gabriel se aşeză în faţa lui şi se aplecă înainte.

— Numele meu aici este Jessad. Aceşti domni – domnul Coledy şi domnul Kressich; domnul Kressich a fost consilier al staţiei, pe vremea când mai exista consiliul. Vă rog să ne scuzaţi, domnilor! Vreau să vorbesc cu prietenul meu. Aşteptaţi afară! Vedeţi să nu ne deranjeze nimeni.

Ceilalţi se retraseră şi ei rămaseră singuri în lumina slabă a unui bec aproape consumat. Nu voia să rămână singur cu omul ăsta. Dar curiozitatea îl ţinu pe loc, mai mult decât teama de arma lui Coledy de afară, o curiozitate a cărei durere cuprinsă în ea o cunoştea dinainte, curiozitate ca o rană pe care şi-o oblojea.

— Josh? spuse Gabriel/Jessad. Suntem parteneri, nu?

Poate că era o păcăleală, poate că era un adevăr. Clătină din cap neajutorat.

— Mi s-a şters memoria. Amintirile mele...

Faţa lui Gabriel se contorsiona de durere şi întinse mâna să-l prindă de braţ.

— Josh... ţi-ai revenit, nu ? Ai încercat să faci legătura. **Hammer** m-a scos când s-a încurcat treaba. Dar tu nu ştiai? Ai intrat în **Kite** şi te-au prins. Memorie ştearsă... Josh unde sunt ceilalţi? Unde sunt restul. Kitha şi...?

Josh clătină din cap, rece pe dinăuntru, gol.

— Morţi. Nu-mi amintesc clar. S-a terminat.

Era pe pragul să i se facă rău. Îşi eliberă mâna şi îşi sprijini bărbia în ea. aplecându-se peste masă. Încercând să-şi stăpânească reacţiile.

— Te-am văzut, spuse Gabriel, pe coridor. N-am crezut. Dar am început să pun întrebări. Ngo nu-mi spune cu cine eşti... dar ei urmăresc pe altul, nu? Ai nişte prieteni acolo. Un prieten. Nu? Nu-i unul dintre ai noştri... e altcineva. Nu?

Nu putea gândi. Vechi prieteni şi noi relaţii între ei. Stomacul îi era contractat. Teamă pentru Pell... o strecuraseră în el. Distrugerea staţiilor... era rolul lui Gabriel. Şi Gabriel era aici, aşa cum fusese pe Mariner...

Elene şi **Estelle. Estelle** fusese distrusă pe Mariner.

— Aşa?

Tresări, clipi către Gabriel.

— Am nevoie de tine. şuieră Gabriel. De ajutorul tău. Îndemânarea ta...

— Nu mai sunt nimic, spuse el.

Bănuiala că îl minţea i se întări şi mai mult. Omul acela îl cunoştea şi îi debita lucruri care nu fuseseră niciodată adevărate.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Am fost o echipă, Josh.

— Am fost armscomper pe o navă de cercetare...

— Vorbesc despre partea neoficială.

Gabriel îl apucă de încheietura mâinii, scuturându-l violent.

— Eşti Joshua Talley, servicii speciale. Ai fost bine antrenat pentru asta. Ai ieşit din laboratoarele din Cyteen...

— Am avut o mamă, un tată. Am trăit pe Cyteen cu mătuşa mea. Se numea...

— Din **laboratoare**, Josh. Te-au antrenat la toate nivelele. Ţi-au dat amintiri false, o poveste, un simulacru... ceva care să

stea la suprafaţă, minciuni pe care să le poţi spune şi care să-i convingă şi pe alţii la nevoie. Au ieşit la suprafaţă, nu? Au acoperit totul.

— Am avut o familie. I-am iubit...

— Eşti partenerul meu, Josh. Am fost produşi în cadrul aceluiaşi program. Am fost construiţi pentru aceeaşi treabă. Tu eşti ajutorul meu. Am lucrat împreună, staţie după staţie. În recunoaştere şi în operaţiuni.

Se eliberă din strânsoarea lui Gabriel, clipi orbit de valul de lacrimi. Începu să revadă, fără să se poată stăpâni, ferma, peisajul însorit, copilăria...

-— Ne-am născut în laborator, continuă Gabriel. Amândoi. Orice altceva... orice altă amintire... e o înregistrare care poate fi înlocuită oricând cu alta. Cyteen este o localitate reală: şi eu sunt real... până ce-or să-ţi schimbe înregistrările. Ţi s-au vârât în minte, Josh. Au îngropat singurul lucru adevărat. Tu le-ai oferit minciuna şi ei ţi-au fixat-o în memorie. Dar ăsta e adevărul. Cunoşti comp-ul. Ai supravieţuit. Şi cunoşti bine staţia asta.

Josh rămase nemişcat, cu buzele apăsate pe dosul mâinii; lacrimile i se rostogoleau pe faţă, dar nu plângea. Era doar ameţit şi nu-şi putea stăpâni lacrimile.

— Ce vrei să fac?

— Ce poţi face? Care sunt legăturile tale? Nu ai relaţii printre maziani. nu?

— Nu.

— Dar cu cine?

Preţ de o clipă, nu făcu nici o mişcare. Lacrimile i se opriră, izvorul lor seca. Toată memoria lui părea goală, detenţia se confunda cu un alt loc, unul îndepărtat, celule albe şi însoţitori în uniforme; îşi dădu seama că fusese fericit în detenţie pentru că i se păruse a fi acasă, în instituţia universală, aceeaşi în oricare parte a politicii şi războiului. Acasă.

— Să zicem că lucrez în felul meu, spuse el. Să spunem că o să vorbesc cu contactul meu, bine? Pot să fiu de folos. Te costă.

— Cum să mă coste?

Jessad se lăsă pe spate în scaun, făcu un semn către ieşire, unde aşteptau Coledy şi Kressich.

— Ai şi tu legăturile tale, nu? Să spunem că o să contribui cu partea mea. Ce ai de oferit? Să spunem că-ţi pot fac rost de

aproape orice de pe staţia asta... nu am destul timp să negociez cu toţi cu care aş putea.

— Am înţeles, spuse Gabriel.

— Trebuie să discut cu celălalt. Numai că lucrul pe care-l vreau nu-l pot căpăta fără să mă chinui. O navetă. Un drum în Lumea de Jos, la sfârşit.

Gabriel rămase un timp tăcut.

— Ai asemenea relaţii?

— Ţi-am zis că am un prieten. Şi vreau s-o şterg.

— S-ar putea să profităm amândoi de ideea asta.

— Şi prietenul meu.

— Cel cu care lucrezi pe piaţa neagră!

— Crede ce vrei! Eu îţi fac rost de orice acces doreşti. Tu faci planuri să ne scoţi din staţie.

Gabriel dădu încet din cap.

— Trebuie să mă întorc, spuse Josh. Dă-i drumul! Nu mai avem mult timp.

— Navetele trag acum la docul roşu.

— Te pot duce acolo. Te pot duce oriunde vrei. Am nevoie doar de suficiente forţe ca s-o preluăm.

— În vreme ce mazianii sunt ocupaţi?

— Când sunt ocupaţi. Există destule metode pentru asta.

Îl privi o clipă pe Gabriel.

— Vrei să arunci în aer locul ăsta. Când?

Gabriel păru să cântărească răspunsul.

— Nu am înclinaţii de sinucigaş. Vreau şi eu o cale de scăpare, ca oricare de aici: de data asta, nu avem nici o şansă ca **Hammer** să ne culeagă. Ne trebuie o navetă, o capsulă, ceva care să reziste în orbită destul de mult...

— Bine, spuse Josh. Ştii unde mă găseşti.

— E vreo navetă trasă acum la doc?

— Am să controlez, spuse el şi se ridică, îşi croi drum printre perdelele grele în zgomotul de afară, unde Coledy şi Kressich se ridicară atenţi de la o masă din apropiere; dar Gabriel le făcu semn. Îl lăsară să treacă.

Ocoli mesele, trecu pe lângă cei de la bar, care erau aplecaţi peste băutură şi mâncare, întorşi cu spatele.

Când ieşi, răcoarea şi lumina îl loviră. Trase aer în piept, încercă să-şi limpezească mintea, în vreme ce urmărea umbrele de pe podea: sclipiri ici şi colo, adevăr şi neadevăr.

Cyteen era o minciună. Şi el. Parte din el funcţiona ca un automat, îşi dădea acum seama că pentru partea asta fusese el crescut... îşi dădea seama de instinctele în care nu avusese niciodată încredere, despre unele neştiind nici măcar că le avea – trase din nou aer în piept, încercând să raţioneze, în vreme ce trupul îşi continua drumul dincolo de coridor, către adăpost.

Numai când ajunse înapoi la cina rece, de pe masa lui Ngo, când se aşeză în locul acela cu care se obişnuise, cu spatele la colţ şi cu faţa către Pell, către mulţimea intrând şi ieşind din bar, numai atunci amorţeala începu să-l părăsească. Se gândi la Damon, la viaţă pe care poate că avea s-o salveze.

Ucisese. Pentru asta fusese conceput. Numai pentru asta existau creaturi asemenea lui, asemenea lui Gabriel. Înţelese umorul negru pe care-l ascundea numele lor, îşi înghiţi nodul din gât. Laboratoare. Acela fusese golul alb în care trăise, albul viselor lui. Ferit cu grijă de umanitate. Antrenat prin înregistrări... fusese înzestrat cu puteri; i se dăruiseră minciuni – minciuna că ar fi om.

Doar că exista o fisură... faptul că toate acele minciuni îşi aveau sălaşul într-un trup de om, cu instincte de om. Îşi iubise minciunile.

Şi trăise cu ele în vis.

Mancă, cina parcă îi rămăsese în gât, o împinse cu cafeaua rece, îşi turnă încă o ceaşcă din termos.

Dacă reuşea să-l scoată pe Damon de acolo, restul putea să moară. Ca să-l scoată pe Damon, trebuia să tacă, iar Gabriel să-i rătăcească pe următorii, să ie promită tuturor viaţa, să le promită un ajutor care nu avea să vină niciodată, aveau să moară cu toţii, în afară de el, Gabriel şi Damon. Se întrebă cum avea să-l convingă pe Damon să plece... dacă putea să-l convingă. Dacă găsea un motiv... ce motiv?

Alicia Lukas-Konstantin. Se gândi la cea care-l ajutase pe el, ca să-l poată ajuta la rândul lui pe Damon. Ea nu putea să plece. Nici paznicii care-i dăduseră bani la spital; nici pellianul care îi urmărise şi îi păzise; nici lumea care supravieţuise în iadul navelor şi al sectorului Q; bărbaţii, femeile şi copiii...

Plânse, cu capul în mâini. În vreme ce undeva, adânc înăuntru, instinctele îi funcţionau cu răceală; ştia cum poate distruge un loc precum Pell, ştia că acesta era singurul rost al existenţei lui.

Restul nu-l mai interesa.
Îşi şterse ochii, bău cafeaua, rămase să aştepte.

II
TRANSPORTORUL UNIONIST UNITY:
ADÂNCUL SPAŢIULUI ; 1/8/53

Zarul se rostogoli, se opri la doi şi Ayres ridică îmbufnat din umeri. În vreme ce Dayin Jacoby însemnă un nou punctaj şi Azov făcu pregătirile pentru o altă rundă. Cele două gărzi întotdeauna prezente acolo. În sala principală de pe puntea inferioară, priveau de pe băncile de lângă perete, cu figurile lor tinere şi perfecte lipsite complet de pasiune. Împreună cu Jacoby, rareori cu Azov, juca pe mize imaginare, prefăcându-se a fi o datorie reală, de plătit atunci când aveau să ajungă în primul loc civilizat; dar acest eveniment, gândea Ayres, era tot atât de mult supus hazardului ca şi zarurile.

Plictiseala era singurul lor duşman. Azov devenise sociabil, stătea încrâncenat la masa de joc alături de ei, pentru că nu-şi permitea să joace cu echipajul. Poate că manechinele se amuzau şi ele pe undeva. Nu-şi putea imagina în ce fel. Nimic nu avea darul să-i mişte, nimic nu le aprindea ochii aceia şterşi, plini de ură. Doar Azov... li se mai alătura în sala principală, vreme de opt sau nouă ore pe zi: se plictiseau, pentru că nu aveau nici o muncă de făcut, nici un exerciţiu. Stăteau, majoritatea timpului în sala în care aveau acces liber şi vorbeau... până la urmă, ajunseseră să-şi vorbească.

Jacoby nu se ferea să vorbească; omul povestea despre viaţa lui, afacerile lui, părerile lui. Ayres rezista încercărilor lui Jacoby şi Azov de a-l face să vorbească despre planeta lui. Era primejdios. Dar vorbea... îşi dezvăluia impresia despre navă, despre situaţia de acum, despre lucruri pe care le ştia că-s inofensive; despre legi şi despre teoria economică în care el, ca şi Jacoby şi Azov, erau experţi... făceau glume despre moneda cu care aveau să-şi plătească pariurile; Azov râdea fără să se

ferească. Era o uşurare teribilă să aibă pe cineva cu care să vorbească şi să schimbe nimicuri. Era legat de Jacoby... o legătură ca aceea dintre membrii unei familii de navă, o legătură dată, de care nu se putea dezice. Fiecare dintre ei era bunăstarea celuilalt. Începu, în cele din urmă, să se ataşeze de Azov, descoperind că avea concepţii asemănătoare şi că era plin de umor. Prin asta, se expunea unui pericol, ştia bine.

Jacoby câştigă următoarea rundă. Azov însemnă răbdător punctele, se întoarse către manechine.

— Jules, o sticlă aici, te rog!

Unul dintre soldaţi se ridică şi plecă.

— Credeam că au mai degrabă nişte numere, şopti Ayres.

Soldatul se întorcea deja cu o sticlă. Îi păru rău că fusese atât de sincer.

— Sunt o mulţime de lucruri care se petrec în Uniune şi pe care tu nu le înţelegi, spuse Azov. S-ar putea, însă, să ai o şansă să le aprofundezi.

Ayres râse şi, brusc, simţi un fior. **Cum?** – i se opri pe limbă întrebarea. Băuseră prea mult împreună. Azov nu recunoscuse niciodată ambiţiile conaţionalilor săi, existenţa vreunui plan implicând teritoriile de dincolo de Pell. Expresia i se schimbă foarte puţin, în acelaşi timp cu a lui Azov... un dezacord mutual, prelungit mai mult decât trebuia, parcă filmat cu încetinitorul. În miros de alcool, cu Jacoby drept spectator fără voie.

Ayres râse iarăşi, forţat, încercă să nu-şi arate supărarea, se lăsă pe speteaza scaunului şi se uită la Azov.

— Ce, şi acolo se practică jocuri de noroc? întrebă el, încercând să dea alt înţeles spuselor lui.

Azov îşi strânse buzele într-o linie îngustă. Îl privi pe sub sprâncenele argintii, zâmbi ca şi cum ar fi fost într-adevăr amuzat.

Nu mă duc acasă, gândi disperat Ayres. **N-o să-i anunţe nimeni. Asta a vrut să-mi spună.**

III

PELL : CANALELE PELLIENILOR ;

1/8/53 ; ORA 18.30

Locul întunecat viermuia de trupuri. Damon ascultă, tresări o dată când cineva se apropie şi, din nou, atunci când o mână îi atinse braţul în bezna din tunel. Îndreptă lampa într-acolo, tremurând din pricina răcorii.

— Eu Dinte Albastru, şopti vocea familiară. Tu venit, văzut la ea?

Damon ezită îndelung, se uită către scările întinse ca o pânză de păianjen până dincolo de lumina lămpii din mâna lui.

— Nu, spuse el plin de întristare. Nu. Eu doar traversez. Am fost în sectorul alb. Vreau doar să traversez.

— Ea cerut tu vii. Cerut. Cerut tot timpul.

— Nu! şopti el răguşit, gândindu-se că aveau şanse din ce în ce mai mici şi, curând, nu mai avea să fie nici-una. Nu, Dinte Albastru. O iubesc, dar nu mă duc. Nu ştii că ar fi primejdios pentru ea, dacă aş merge? Or să vină oamenii-cu-arme. Nu pot. Nu pot, oricât aş vrea.

Mâna caldă a pellianului o bătu pe a sa, îl mângâie.

— Tu spui lucruri bune.

Era surprins. Un pellian dădea dovadă de raţiune şi, deşi ştia bine că erau raţionali, îl surprindea acest raţionament după calapod uman. Luă mâna pellianului şi o strânse, recunoscător pentru prezenţa lui Dinte Albastru într-un moment în care aveau parte de puţine lucruri bune. Se aşeză pe treptele metalice, trase liniştit aer în piept prin mască... inspirând, în acelaşi timp, pacea locului; să stea câteva clipe la adăpost de privirile duşmănoase, alături de cel care devenise, dincolo de orice deosebiri trupeşti, un prieten. Hisa se adunară pe platforma din faţă, ochii lor întunecaţi lucind în lumina indirectă, îl bătură pe genunchi, într-un gest simplu de tovărăşie.

— Tu mă păzeşti tot timpul, spuse Damon.

Dinte Albastru bombăni aprobator.

— Hisa sunt foarte buni, continuă Damon. Foarte buni.

Dinte Albastru îşi ridică privirea şi încruntă din sprâncene.

— Tu copil la ea.

Familiile erau un concept foarte dificil pentru hisa.

— Tu copil la Licia.

— Am fost, da.

— Ea mama la tine.

— Aşa-i.

— Milio copil la ea.

— Da.

— Eu iubesc pe el.

Damon zâmbi îndurerat.

— Nu merge cu jumătăţi de măsură la tine, nu-i aşa, Dinte Albastru? Totul sau nimic. Eşti un hun tovarăş. Cât de mulţi oameni cunosc hisa? Mai cunosc şi pe altcineva... sau doar pe Konstantin? Cred că toţi prietenii mei sunt morţi, Dinte Albastru. Am încercat să-i găsesc. Se ascund sau au murit.

— Tu faci la mine ochi trişti, omule-Damon! Poate hisa găseşte, spune la noi nume la ei.

— Oricare dintre Dee-i. Sau dintre Ushant-i. Muller-ii.

— Eu întreb. Unii ştiu poate.

Dinte Albastru îşi lăsă un deget pe nasul turtit.

— Găsesc la ei.

— Cu asta?

Dinte Albastru întinse o mână şi se prefăcu a-şi lovi botul.

— Dacă faţa la tine ca hisa, tu miroşi la fel oameni.

Damon rânji, amuzat în ciuda disperării.

— Mi-aş fi dorit să arăt ca hisa. Aş fi putut să mişc în voie. Aproape că m-au prins, de data asta.

— Tu venit aici speriat, spuse Dinte Albastru.

— Poţi simţi mirosul fricii?

— Văzut la tine ochii. Multă durere. Mirosit sânge, mirosit fugă tare.

Damon îşi răsuci cotul, luminând o zgârietură dureroasă dincolo de mâneca sfâşiată. Sângera.

— M-am lovit de o uşă, spuse el.

Dinte Albastru se aplecă înainte.

— Eu fac opresc durere.

Îşi aminti de hisa oblojindu-şi răniţii. Scutură din cap.

— Nu. Ţii minte numele pe care ţi le-am dat?

— Dee. Ushant. Muller.

— Ai să-i găseşti?

— Încerc, spuse Dinte Albastru. Aduc la ei?

— Mă duci pe mine la ei. Oamenii-cu-arme blochează tunelele din sectorul alb, ştiai?

— Ştiu. Noi pellienii, noi mers în tunelele mari afară. La cine noi privim?

Damon oftă adânc prin mască, se ridică în picioare pe treptele ameţitoare, îl cuprinse pe hisa cu un braţ, în timp ce ridică lampa cu cealaltă mână.

— Te iubesc, murmură el.

— Iubesc la tine, spuse Dinte Albastru şi dispăru în beznă cu o mişcare uşoară, abia o vibraţie pe treptele de metal.

Damon îşi pipăi drumul, numărând colţurile şi etajele. Nu ezită nici o clipă. Încercase să intre în alb. Declanşase alarma. Era bolnav de teamă că ar declanşa o căutare prin tuneluri, că le produsese necazuri pellienilor, mamei sale, tuturor. Îşi simţea genunchii tremurând încă, deşi nu ezitase să deschidă focul atunci când se văzuse nevoit; trăsese asupra unui paznic fără armură; poate că îl omorâse; asta şi intenţionase.

Gândul ăsta îl îmbolnăvea.

Spera să-l fi omorât, pentru ca, odată pornită alarma, să nu i se afle numele. Martorul trebuia să moară.

Încă mai tremura atunci când ajunse la ecluza de acces în coridorul din spatele crâşmei lui Ngo. Intră în ecluza strâmtă, îşi scoase masca, folosi cartela căreia îi spărsese codul şi pe care o păstra doar pentru cazurile de extremă urgenţă. Uşa se deschise fără să declanşeze alarma. Traversă grăbit holul îngust şi părăsit, folosi o cheie manuală ca să deschidă uşa din spate.

Soţia lui Ngo se întoarse de lângă tejgheaua din bucătărie şi îl privi, apoi ţâşni în sala principală. Damon lăsă uşa să se închidă înapoia lui, o deschise pe cea a magaziei, ca să-şi azvârle masca înăuntru. În grabă, uitase de ea şi o adusese cu el. Era un semn al încordării. Se apropie de chiuveta din bucătărie şi se spălă pe mâini, pe faţă, încercă să cureţe chiuveta de sânge şi să îndepărteze din el teama şi amintirile.

— Damon!

— Josh!

Privi îngrijorat spre uşa care dădea spre camera din faţă, îşi uscă faţa în prosopul care atârna alături de chiuvetă.

Îl urmă pe Josh în sală, merse la bar şi se sprijini de tejghea.

— Îmi dai o sticlă? îi ceru el lui Ngo.

— Iar ai venit pe uşa aia... şuieră nefericit Ngo.

— Urgenţă, spuse Damon.

Josh îl trase uşor de braţ într-o parte.

— Lasă băutura! spuse Josh. Damon, vino aici, vreau să vorbesc cu tine!

Îl urmă în separeul lor obişnuit. Josh îl aşeză eu spatele la colţ, ferit de privirile celorlalţi care mâncau acolo. Se auzea clinchetul vaselor în bucătărie, unde se retrăsese soţia lui Ngo împreună cu fiul ei. Sala mirosea a tocană, veşnica tocană a lui Ngo.

— Ascultă, spuse Josh când se aşezară. Vreau să vii cu mine peste drum. Am găsit un om de legătură, care poate să ne ajute.

Lui Damon îi trebui un moment să se dumirească.

— Cu cine ai vorbit? Pe cine ştii tu?

— Nu eu. Cineva te-a recunoscut. Cineva care are nevoie de ajutorul tău. Nu ştiu toată povestea. Un prieten al tău. O organizaţie... a celor din Q şi Pell. Nişte oameni care ştiu că poţi să-i ajuţi.

Damon încerca să înţeleagă.

— Ştii ce ghinion am avut cu banda din Q – când au început necazurile cu soldaţii – şi de ce să vină la tine? De ce la tine, Josh? Poate că le e teamă să nu-i recunosc, să nu ştiu ceva. Nu-mi place.

— Damon, cât timp crezi că mai avem? E o şansă. Orice lucru presupune un risc, în acest moment. Vino cu mine! Te rog să vii cu mine.

— Or să apară patrule în tot sectorul alb. Am dat peste o alarmă... poate că am şi omorât pe cineva. Au să răscolească tot, au să-l caute pe acela care le, foloseşte căile de acces...

— Atunci, cât timp mai avem de gândit? Dacă nu...

Se opri, privi tăios către soţia lui Ngo, care le aduse farfuriile cu tocană şi le aşeză pe masă.

— Plecăm undeva. Păstrează mâncarea caldă pentru când ne-om întoarce!

Ochii ei întunecaţi îi priviră pe amândoi. Tăcută, ca întotdeauna, strânse farfuriile şi le duse la altă masă.

— N-o să dureze mult să aflăm, spuse Josh. Damon, te rog!

— Ce vor să facă? Să dea buzna în centrală?

— Să le facă necazuri. Să pună mâna pe o navetă. Să ajungă în Lumea de Jos... împreună cu noi. Damon, totul se bazează pe cunoştinţele tale. Pe îndemânarea ta la comp şi pe cunoaşterea căilor de acces.

— Au un pilot?

— Cred că au unul, da.

Damon încercă să se concentreze. Scutură din cap.

— Nu.

— Cum adică, nu? Tu erai cel care vorbea despre navetă. Doar tu ai făcut planul.

— Nu în aşa fel încât să apară altă revoltă pe staţie. Să moară alţi oameni din pricina unui plan care n-o să funcţioneze niciodată...

— Hai să vorbeşti cu ei. Vino. Sau n-şi încredere în mine? Damon, cât mai putem aştepta? Nici măcar n-ai auzit ce vor să-ţi propună.

Damon oftă.

— Am să vin, spuse el. Mi-e teamă, însă, că au să înceapă să verifice actele de identitate în sectorul verde destul de curând. Am să vorbesc cu ei. Poate că o să le pot da soluţii mai bune. Mai paşnice. Cât de departe e locul de întâlnire?

— La Mascari.

— Peste drum.

— Da. Haide!

Trecură printre mese, pe lângă bar.

— Voi, spuse tăios Ngo pe când treceau. Se opriră.

— Să nu vă mai întoarceţi aici dacă îmi aduceţi necazuri! Mă auziţi? V-am ajutat. Nu vreau să-mi plătiţi în felul ăsta. Înţelegeţi?

— Te înţeleg, spuse Damon.

Nu avea timp să clarifice lucrurile. Josh îl aştepta la uşa din faţă. I se alătură, se uită la stânga, la dreapta, traversă coridorul şi pătrunse în interiorul mai întunecat şi mai gălăgios al crâşmei lui Mascari.

Un bărbat din stânga intrării se ridică şi li se alătură.

— Pe aici, spuse omul şi, pentru că Josh îl urmă fără să întrebe nimic, Damon îşi înghiţi protestele şi se lăsă condus în colţul îndepărtat al încăperii unde, din pricina întunericului, era greu să ocolească scaunele.

O lumină slabă ardea într-un separeu cu perdea. Intră împreună cu Josh, iar ghidul lor dispăru.

În clipa următoare, un al doilea bărbat apăru în spate, tânăr şi cu figura brăzdată de o cicatrice. Damon nu îl cunoştea.

— Au venit, spuse tânărul şi perdelele se mişcară din nou, lăsând să între alţi doi.

— Kressieh, mormăi Damon.

Celălalt nu îi era cunoscut.

— Îl cunoşti pe domnul Kressieh? întrebă noul venit.

— Doar din vedere. Cine eşti?

— Mă cheamă Jessad... domnul Konstantin, nu? Tânărul Konstantin?

De oricâte ori era recunoscut, devenea nervos. Se uită la Josh, descoperind uimit lucruri care nu se potriveau, îl recunoscusem. Omul acela nu părea surprins.

— Damon, spuse Josh, omul ăsta e din Q. Hai să discutăm detaliile. Stai jos!

Se aşeză la măsuţă, nesigur, atent la cei care se aşezau odată cu el, Privi pentru a doua oară către Josh. Avea încredere în el. Îi încredinţase viaţa. Şi-ar fi dat viaţa pentru el, neavând cum s-o folosească mai bine. Iar Josh îl minţise. Omul acela ştia despre el mai multe decât îi spusese Josh.

Suntem oare ameninţaţi? se întrebă el agitat, căutând un înţeles al şaradei.

— Despre ce fel de afacere discutăm? întrebă el, dorind doar să scape de acolo, să-l scoată şi pe Josh, să lămurească lucrurile.

— Când Josh a spus că are nişte legături, nu am bănuit cu cine. Eşti un contact mult mai bun decât am îndrăznit să sper.

— Chiar?

Rezistă tentaţiei de a se uita iarăşi înspre Josh.

— Ce anume speraţi, domnule Jessad din Q?

— Josh nu v-a spus?

— Josh mi-a spus că m-ar interesa discuţia.

— V-ar interesa, să spunem, o cale de a pune din nou mâna pe staţia asta?

Damon nu-şi schimbă expresia.

— Crezi că ai mijloace s-o faci?

— Am oameni, se amestecă Kressich. Şi Coledy are. Putem ridica o mie de oameni în cinci minute.

— Ştiţi ce-o să se întâmple atunci, spuse Damon. O să ne trezim cu trupele pe cap. O să avem morţi pe coridoare, asta dacă nu ne depresurizează pe toţi.

— Doar ştii, spuse liniştit Jessad. că întreaga staţie le aparţine. Fac ce vor. În afară de dumneata, nu există nici o autoritate care să reprezinte fostul Pell. Lukas... e terminat. Spune numai ce-i dă Mazian să citească. E înconjurat de gărzi. O variantă ar fi cea cu morţii pe coridoare, e adevărat. O alta e ce i s-a oferit lui Lukas. nu? Să-ţi dea să citeşti discursuri prefabricate. Să împărţi slujba cu Lukas, sau să te înlăture. Oricum, îl au pe Lukas, iar el le primeşte ordinele... nu?

— E destul de clar, domnule Jessad.

Ce-i cu naveta? gândi el, lăsându-se pe speteaza scaunului. Se uită la Josh, care îi întâmpină tulburat privirea. Se uită din nou înapoi.

— Care e propunerea dumneavoastră?

— Să ne dai acces la centrală. De restul avem noi grijă.

— N-o să meargă, spuse Damon. Pe staţie sunt nave de război. Nu le poţi îndepărta doar punând mâna pe centrală. Au să ne arunce în aer; nu ţii seama de asta?

— Am mijloace care mă fac să fiu sigur că o să meargă.

— Deci, hai să terminăm. Fă-mi propunerea, şi lasă-mi o noapte să mă gândesc!

— Să te lăsăm să pleci după ce ai cunoscut nume şi figuri?

— Şi tu l-ai aflat pe al meu, îi aminti lui Jessad, iar acesta clipi.

— Ai încredere în el! spuse Josh. O să meargă.

Ceva se sparse afară, acoperind până şi muzica. Perdelele fură aruncate înăuntru, împreună cu Coledy, care ateriza pe masă, cu o gaură arzând în frunte. Kressich sări în picioare, ţipând îngrozit. Damon se dădu înapoi, se izbi de perete, împreună cu Josh; Jessad băgă mâna în buzunar. Ţipete străbăteau prin muzica de afară; soldaţi în armură, cu puştile ridicate, blocară intrarea în separeu.

— Nu mişcaţi! ordonă unul.

Jessad scoase fulgerător pistolul. O armă trase şi mirosi a ars când Jessad se prăbuşi la podea, zbătându-se. Damon privi către soldaţi şi puştile lor ridicate, cuprins de groază. Josh, lângă el, nu mişca.

Un soldat târî un bărbat de guler – Ngo, ferindu-se de privirea lui Damon, arătând bolnav.

— Aştia-s?

Ngo dădu din cap.

— M-au făcut să-i ascund. M-au ameninţat. Mi-au ameninţat familia. Noi vrem să mergem în alb. Cu toţii.

— Asta cine-i? arătă soldatul cu bărbia către Kressich.

— Nu ştiu, spuse Ngo. Nu-l cunosc. Nu-i cunosc pe ceilalţi.

— Scoateţi-l afară! spuse ofiţerul. Percheziţionaţi-i! Şi pe cei morţi.

Totul se terminase. O sută de planuri trecură prin mintea lui Damon... să scoată pistolul din buzunar, înainte să-l împuşte.

Se gândi la Josh... la mama şi fratele său...

Puseră mâna pe el, îl întoarseră cu faţa la perete şi îl făcură să-şi depărteze picioarele, la fel ca pe Josh şi Kressich. Îl căutară în buzunar, îi luară cartelele şi pistolul, existenţa acestuia constituia un motiv suficient să fie împuşcat pe loc.

Îl întoarseră din nou cu spatele la perete şi îl cercetară cu mai multă atenţie.

— Tu eşti Konstantin?

Nu răspunse. Unul îl lovi în pântec şi îl făcu să se îndoaie; Damon zvâcni către el cu umărul înainte, trăgându-l sub masă şi răsturnând un scaun. O cizmă îl izbi în spate şi se văzu prins într-un foc încrucişat de lovituri. Îl îndepărtă pe cel ameţit de deasupra, încercă să se târâie lângă marginea mesei; un foc de armă trecu pe lângă umărul lui şi îl lovi în burtă pe Kressich.

O puşcă îl izbi ca o măciucă. Genunchii i se înmuiată, refuzând să-l mai susţină; o a doua lovitură îl lovi peste braţul întins pe masă. Căzu, îndoit de o lovitură de cizmă, rămase neclintit sub lovituri până ce aproape leşină. Apoi îl ridicară, sprijinit între doi soldaţi.

— Josh? făcu el ameţit. Josh?

Îl ridicară şi pe Josh, care încerca să-şi revină, abia reuşind să-şi tragă picioarele sub el. Era ameţit, de parcă ar fi fost beat. Sângera la tâmplă. Nu mai avea rost să se gândească la Kressich: încă mai mişca, dar sângera puternic. Îl lăsară acolo.

Damon privi împrejur, în vreme ce erau duşi în sala principală. Ngo fugise sau îl luaseră. Patronii dispăruseră. Rămăseseră doar cadavre împrăştiate şi câţiva soldaţi înarmaţi.

Soldaţii îl scoaseră, îmbrâncindu-l, pe coridor, împreună cu Josh. Câţiva inşi, în fata crâşmei lui Ngo, ieşiseră să se uite cum erau mânaţi; Damon îşi ascunse faţa, ruşinat că-i văzut arestat.

Crezu că aveau să fie duşi pe una din navele de la ciocuri, însă cotiră spre stânga şi îşi dădu seama că nu avusese

dreptate. Ajunseseră la un bar pe care trupele îl rechiziţionaseră, un fel de cartier general, un loc pe care civilii îl evitau.

Muzică, droguri, băuturi – tot ce avea de oferit sectorul civil – Damon era ameţit cârd îl îmbrânciră înăuntru, în fum şi muzică asurzitoare. Acolo se afla instalat un birou, o chestie incredibilă, probabil o concesie făcută cuiva cu funcţie importantă. Soldaţii îl duseră la birou şi un bărbat, în mână cu o sticlă de băutură, se aşeză la el şi îi privi.

— Am adus ceva, spuse şeful grupului care îl condusese înăuntru. Flota îi căuta, ăsta-i Konstantin. Avem şi un unionist. Cercetat, se spune... dar corecţia a fost făcută pe Pell.

— Unionist.

Sergentul de la birou se uită la Damon, rânji urât spre Josh.

— Cum au ajuns cei ca tine în Pell? Ai o poveste bună, unionistule?

Josh nu spuse nimic.

— Am eu, spuse o voce aspră din dreptul uşii, o voce care putea zgudui pereţii. E proprietatea lui **Norway.**

Râsetele şi conversaţiile încetară, muzica nu. Noii veniţi, în armuri pe care cei mai mulţi de acolo nu le purtau, intrară cu o iuţeală care îi paraliza pe ceilalţi.

— **Norway,** mormăi cineva. Căraţi-vă de aici, ticăloşilor de pe **Norway**!

— Cum te numeşti? ceru noul venit.

— Sau ne împuşti? se răsti altul.

Bărbatul scund cu voce puternică lovi butonul comului de la umăr şi spuse ceva, neauzit din cauza muzicii, se întoarse şi făcu un semn cu mâna soldaţilor care îl însoţeau şi care se răspândiră. Roti apoi, lent, privirile prin sală.

— Nu sunteţi niciunul în stare să rezolvaţi vreo problemă. Faceţi curat în bârlogul ăsta. Dacă e vreunul dintre oamenii noştri aici, a păţit-o. E vreunul?

— Încearcă ceva mai jos! strigă cineva. Ăsta-i teritoriul **Australiei. Norway** nu are împuternicire să ne scoată la raport.

— Predaţi prizonierul! spuse bărbatul cel scund. Nimeni nu mişcă.

Armele celor de pe **Norway** se ridicară, însoţite de strigăte furioase dinspre soldaţii **Australiei.** Damon, cu vederea

încețoșată, privi către cei doi soldați care se apropiara de el și de Josh; brațul drept îi fu apucat brutal și smucit; din mâna celui care îl ținea, fu îmbrâncit către ușă. Josh îl urmă fără să se împotrivească. Să fie împreună... atâta le mai rămăsese.

— Scoateți-i de aici! ceru scundul soldaților lui.

Se văzură îmbrânciți afară; doi soldați rămaseră cu ofițerul lor în bar. Până în al nouălea coridor, nu se întâlniră cu nici o altă formație; acolo dădură peste alți soldați de pe **Norway**.

— Mergeți la cartierul central al Australiei! țipă o voce de femeie către ceilalți. La McCarthy. Di îi ține pe toți la respect cu arma. Are nevoie de întărituri, repede.

Soldații trecură pe lângă ei în fugă. Patru dintre cei care îi escortau continuara drumul către poarta de acces păzită, ce dădea în docul albastru.

— Permiteți să trecem, ceru ofițerul gărzii. Avem o situație de revoltă potențială.

Gărzile erau ale **Australiei,** însemnele și emblema o dovedeau. Ezitând, soldații deschiseră ușile de urgență și îi lăsară să treacă prin pasaj.

Ajunseră în docul albastru, acolo unde **Norway** ocupa o dană lângă **India, Australia** și **Europe**. Damon începea să simtă șocul rănilor, nu încă durerea. Locul era plin de militari, soldați care veneau și plecau; colete cu provizii erau încărcate de echipaje militare obosite.

Tubul de acces al lui **Norway** șuieră în fața lor. Urcară pe rampă, intrară în pasaj, trecură prin răcoarea din ecluză. Alții li se alăturară, trupe cu însemnele lui **Norway.**

— Talley, spuse unul cu un surâs de surprindere. Bine ai venit înapoi, Talley!

Josh țâșni. Reușiră să-l ajungă din urmă la jumătatea tubului de acces.

IV
PELL : NORWAY; DOCUL ALBASTRU ; 1/8/53 ; ORA 19.30

Signy ridică privirea de la birou, dădu mai încet vocea com-ului prezentându-i rapoartele trupelor de pe docuri şi clin alte părţi. Zâmbi întrebător către gărzi şi către Talley. Arăta prost... nebărbierit, murdar, însângerat. Pe falcă avea o vânătaie.

— Ai venit să mă vezi? spuse ea în batjocură. Nu credeam că ai să vrei vreodată.

— Damon Konstantin... l-au adus la bord. L-au găsit soldaţii. Am crezut că vrei să-i vorbeşti.

Ştirea o surprinse.

— Încerci să-l vinzi?

— E aici. Amândoi suntem. Scoate-l de acolo! Ea se rezemă de spetează, îl privi curioasă.

— Care va să zică, vorbeşti direct, spuse ea. N-ai vorbit niciodată.

Josh nu găsi nimic de spus.

— S-au jucat cu mintea ta, observă ea. Şi acum eşti un prieten al Konstantinilor, nu?

— Am apelat la tine, spuse el, cu o voce slabă.

— Pe ce temei?

— Fac apel la raţiunea ta. Îţi este folositor. Au să-l omoare.

Ea îl privi cu ochii întredeschis!.

— Te bucuri că te-ai întors, nu?

Pe consolă clipi un apel, un lucru pe care com-ul nu-l putea amâna.

— S-a pornit o încăierare la McCarthy, auzi ea.

Signy mări volumul sonorului şi făcu legătura.

— Di e acolo? întrebă ea. Dă-mi-l pe Di!

— E ocupat, veni răspunsul.

Signy făcu un semn către gărzi, încheind afacerea Talley. O altă lumină clipi.

— Mallory! strigă Talley către ea. fiind scos cu forţa pe uşă.

— Apel de pe **Europe**, spuse com-ul. E Mazian.

Făcu legătura. Îl scoseseră pe Talley afară, ca să-l închidă undeva, spera ea.

— Mallory, aici **Europe**.

— Ce se petrece acolo?

— Am necazuri la doc, domnule. Janz are nevoie de ordine de la dumneavoastră.

Întrerupse legătura.

— A căzut, auzi ea pe un alt canal. Căpitane, Di a fost împuşcat!

Ea încleşta pumnul şi ameninţă cu el consola.

— Scoateţi-l afară, scoateţi-l, cu ce ofiţer vorbesc?

— Aici e Uthup, îi răspunse un glas de femeie. Unul de pe **Australia** l-a împuşcat pe Di.

Signy apăsă un alt buton.

— Dă-mi-l pe Edger. Repede!

— Am trecut de uşă. o auzi pe Uthup. Îl avem pe Di.

— Alertă generală trupelor **Norway**. Avem necazuri la doc. Duceţi-vă acolo!

— Aici Edger, auzi ea. Mallory, cheamă-ţi dulăii înapoi!

— Cheamă-i pe ai tăi, Edger, sau trag fără somaţie. L-au împuşcat pe Di Janz.

— Am să-i opresc, spuse el şi întrerupse legătura.

ALARMA, răsuna pe coridoarele crucişătorului **Norway,** un claxonat răguşit, însoţit de lumini albastre, clipitoare. Pupitrele şi ecranele din biroul ei prinseră viaţă pe măsură ce nava intră în regim de alertă.

— Ne întoarcem, veni vocea lui Uthup. Încă mai trăieşte, căpitane.

— Aduceţi-l, Uthup. aduceţi-l!

— Mă duc într-acolo, căpitane.

Era Graff, îndreptându-se spre doc. Signy porni să apese butoane, vânând vreo imagine şi înjurându-i pe tehnicieni; unul dintre ei trebuia s-o aibă pe vid. O găsi, grupul întorcându-se la navă, transportând câţiva răniţi. O alta arăta soldaţi scurgându-se din **Norway** pe doc şi luând poziţii în jurul cordoanelor ombilicale şi căilor de acces.

— Dă-mi medicala prin com, ordonă ea.

— Medicala e pregătită, auzi ea, observând în acelaşi timp pe monitor o siluetă cunoscută îndreptându-se spre trupe şi preluând comanda.

Ieşise Graff, Signy găsi răgaz să-şi tragă răsuflarea.

— **Europe** păstrează legătura, o avertiză com-ul. Deschise canalul respectiv.

— Căpitane Mallory, ce război duci acolo?

— Încă nu ştiu, domnule. Am să aflu imediat ce mi se întoarce plutonul.

— Aţi luat prizonieri ai **Australiei.** De ce?

— Damon Konstantin e unul dintre ei, domnule. O să iau legătura din nou îndată ce discut cu Janz. Vă las, domnule.

— **Mallory.**

— Domnule?

— **Australia** are doi oameni pierduţi. Vreau un raport.

— Imediat ce voi afla ce s-a întâmplat, domnule. Până una alta, îmi răspândesc trupele în docul verde, înainte să avem vreun necaz cu civilii de acolo.

— **India** îşi va deplasa trupele acolo. Lasă situaţia aşa cum este, Mallory, şi ţine-ţi trupele la distanţă. Scoate-le de pe docuri. Retrage-le pe toate! Vreau să te văd cât mai curând, mă auzi?

— Cu un raport. domnule. Permiteţi-mi să vă părăsesc, domnule!

Luminiţa şi contactul se închiseră. Lovi cu pumnul în consolă şi împinse scaunul în spate, se îndreptă către cămăruţa chirurgiei, aflată la jumătatea drumului spre liftul principal de la ultimul nivel.

Nu era atât de rău, cât se temuse ea. Di avea pulsul regulat, pe care i-l supraveghea medicul, şi nu dădea semn că ar vrea să-i părăsească. O rană în piept, câteva arsuri. Pierduse o mulţime de sânge, dar văzuse ea şi altele, mai rele. Un foc tras la întâmplare, care nimerise într-o articulaţie a armurii. Se apropie de uşa lângă care stătea Uthup, cu armura pătată de sânge.

— Luaţi-vă mizeria de aici! îi mână ea pe coridor. Aici e sterilizat. Cine a tras primul?

— Un ticălos din **Australia**, beat şi dezordonat.

— Căpitanul.

— Căpitanul, spuse subţirel Uthup.

— Eşti lovită, Uthup?

— Arsuri, căpitane. O să mă supun controlului după ce se rezolvă cazurile grave, cu permisiunea dumneavoastră.

— Ţi-am zis să staţi departe de zona aceea.

— Am auzit prin com că au pus mâna pe Konstantin şi pe Talley, căpitane. De serviciu era un sergent şi erau beţi cu toţii, ca nişte negustori. Maiorul a intrat şi ei au sărit cu gură că ne aflăm pe teritoriul lor.

— Destul, murmură ea. Vreau un raport, soldat Uthup; şi am să te supun unei confruntări. Te-aş fi nenorocit dacă te-ai fi retras din faţa ticăloşilor lui Edger. Poţi să mă citezi unde vrei.

Se, îndepărtă printre soldaţii din coridor.

— E bine, Di e întreg. Căraţi-vă de aici şi lăsaţi-i pe doctori să lucreze. Întoarceţi-vă la dormitoare! O să discut cu Edger, dar dacă iese vreunul dintre voi pe docuri, îl împuşc cu mâna mea. Credeţi-mă pe cuvânt. Fuga jos!

Se împrăştiară. Ea se îndreptă spre punte, aruncă o privire spre echipa care ajunsese înaintea ei la posturi. Graff era acolo, pătat şi el din abundenţă cu sânge.

— Curăţă-te! spuse ea. Morio, te duci şi-i anchetezi pe Uthup şi toţi ceilalţi din detaşament; vreau numele şi identitatea soldaţilor de pe **Australia**. Şi vreau o plângere formală. Acum!

— Da, căpitane, zise Morio.

Înţelesese ordinul şi se grăbi să plece; Signy rămase pe punte şi se uită împrejur până ce se întoarseră cu toţii la treaba lor. Graff plecase să-şi pună ţinuta în ordine. Ea continuă să străbată nervoasă culoarul dintre console până îşi dădu seama ce făcea şi se opri.

Trebuia să se prezinte pe puntea lui Mazian. Uniforma îi era pătată de sânge, sângele lui Di. Hotărî să meargă aşa, fără să se cureţe.

— Graff va prelua comanda, spuse ea, deodată. McFarlane, am nevoie de o escortă până la **Europe**. Mişcă!

Porni către lift, auzind în urmă ordinul ei repetat ca un ecou. Escorta o întâlni pe coridorul de ieşire, cincisprezece soldaţi în echipament complet. Trecu printre cei care păzeau rampa de acces. Nu purta armură. Docul era sigur şi se presupunea că nu-i nevoie de aşa ceva, dar în acel moment s-ar fi simţit mai în siguranţă dacă ar fi fost pe docul verde goală.

V
PELL : EUROPE ; DOCUL ALBASTRU ; 1/8/53 ; ORA 20.15

Mazian nu întârzie să apară. O audienţă pentru două persoane: ea şi Tom Edger, iar Edger ajunsese acolo primul. Se aşteptase la asta.

— Stai jos! îi spuse Mazian.

Signy luă un scaun la masa de conferinţe, opus celui al lui Edger. Mazian se aşeză pe al lui, în capul mesei, îşi sprijini coatele de masă, îşi încrucişa braţele, aruncă o privire către Signy.

— Ei? Unde-i raportul?

—E pe drum, spuse ea. Am nevoie de timp să fac toate interogatoriile şi să verific identităţile. Di le luase numele şi codurile înainte să fie împuşcat.

— Tu le-ai ordonat să meargă acolo?

— Le-am ordonat să nu dea înapoi din faţa tulburărilor, dacă dau peste ele. Domnule, oamenii mei au fost sistematic hărţuiţi de când cu incidentul Goforth. Eu l-am împuşcat pe ăla, iar oamenii mei sunt hărţuiţi, înghiontiţi, boicotaţi subtil, până ce vreunul se îmbată prea tare să mai facă vreo diferenţă între hărţuială şi revoltă. Unuia dintre soldaţi i s-a cerut codul şi a refuzat deschis să-l dea. A fost arestat, iar el şi-a scos arma şi a deschis focul asupra unui ofiţer.

Mazian privi către Edger şi înapoi.

— Eu am auzit altă poveste. Că soldaţii tăi sunt încurajaţi să stea în grupuri. Că se află sub ordinul tău chiar şi în timpul permisiilor. Că formează echipe sub comanda ofiţerilor şi se impun cu forţa pe docuri. Că toate operaţiunile trupelor şi personalului de pe **Norway** dau dovadă de insubordonare şi sunt provocatoare, că sfidează direct ordinele mele.

— Nu am trasat soldaţilor mei nici o sarcină în timpul permisiilor. Dacă se strâng în grupuri, o fac pentru a se apăra. Li se refuză accesul în baruri deschise tuturor, cu excepţia celor de pe **Norway**. Acest tip de comportament este încurajat printre celelalte echipaje. Aveţi pe birou, de săptămâna trecută, plângerea mea referitoare la această problemă.

Mazian rămase o clipă cu ochii aţintiţi asupra ei, bătu darabana cu degetele în masă, un gest lent, nervos, în cele din urmă privi către Edger.

— Am ezitat să protestez oficial, spuse Edger. Dar se creează o atmosferă primejdioasă. Există o diferenţă de vederi în ceea ce priveşte ordonarea Flotei ca întreg, în unele zone

este încurajată loialitatea faţă de navă – faţă de anumiţi căpitani – pentru motive pe care refuz să le presupun, poate chiar de anumiţi căpitani.

Signy trase aer printre dinţi şi pocni cu palmele tăblia mesei; era gata să sară de pe scaun, dar raţiunea îşi spuse cuvântul. Edger şi Mazian, fuseseră întotdeauna apropiaţi... erau atât de apropiaţi, bănuia ea demult, încât nu putea interveni în relaţia lor. Îşi potoli răsuflarea, se lăsă pe spate, se uită ţintă la Mazian. Era război; **Norway** era mai aproape de prăbuşire ca niciodată din pricina ambiţiei lui Mazian şi a lui Edger.

— Există un lucru de care nu s-a ţinut seama, spuse ea, atunci când am început să tragem unul în celălalt. Cu permisiunea dumneavoastră... noi suntem cei mai vechi în Flotă, am supravieţuit cel mai mult. Şi am să vă spun deschis că ştiu ce se petrece. Am luat parte la şarada asta, am reorganizat staţia, deşi asta nu avea nici o importanţă, indiferent de mişcările Flotei. Am dus la îndeplinire operaţiunea de punere în funcţiune a noului sistem. Nu am scăpat nici o vorbă trupelor şi echipajului despre lucrurile pe care le ştiu; am înţeles unde bateţi, am înţeles că trupelor li se permite orice pe staţie pentru că, oricum, nu contează. Pentru că Pell a încetat să mai aibă vreo importanţă şi supravieţuirea ei a devenit acum o piedică pentru interesele noastre. Acum ţintim către altceva. Sau poate că am făcut-o dintotdeauna şi voi ne-aţi condus pas cu pas, ca să nu fim şocaţi prea tare când o să ne propuneţi, în sfârşit, adevăratul plan, singura opţiune rămasă. Sol, nu-i aşa? Pământul. O să fie o cursă lungă şi primejdioasă, cu o mulţime de necazuri la capătul ei. Flota – să preia Compania. Poate că aveţi dreptate. Poate că e singurul lucru pe care-l mai putem face. Poate că îşi are rostul lui, poate că a început să aibă rost cu mult timp în urmă, de când Compania a încetat să ne mai sprijine. Dar n-o să ajungem niciodată acolo dacă Pell distruge disciplina care a funcţionat în Flotă timp de zeci de ani. Dacă unităţile sunt omogenizate până la a nu mai putea fi deosebite. De aceea nu sunt de acord cu hărţuiala. Mi se spune cum să conduc **Norway**. Dacă se continuă în felul ăsta, totul o să se prăbuşească. Dacă lipsim trupele de însemne şi personalitate, de identitate şi de spiritul lor, totul se duce de râpă... şi oricum i-ar spune, asta e situaţia aici – o navă este obligată să se conformeze unui standard împotriva oricărei reguli a ei, căpitanii

din Flotă îşi încurajează subtil trupele să le hărţuiască pe ale mele, iar ele, în lipsa unui alt duşman, reacţionează în felul ăsta. Flota ca organism nu mai există de zeci de ani, dar în asta a stat puterea noastră... puterea de a acţiona oriunde pe teritoriul ăsta vast. Omogenizează-ne şi vom deveni previzibili. Şi cum suntem atât de puţini... vom fi terminaţi.

— Uimitor, spuse încet Mazian, că tu ajungi să susţii separarea echipajelor, când tot tu eşti cea care te plângi de lipsa de disciplină. Eşti de un sofism uimitor.

— Mi s-a ordonat să mă conformez liniei, să schimb politica şi ordinele pe nava mea. Soldaţii mei au luat-o ca pe o insultă la adresa lui **Norway** şi asta se resimte. La ce altceva v-aţi fi aşteptat, domnule?

— Atitudinea trupelor reflectă mai degrabă pe aceea a ofiţerilor de serviciu şi a căpitanului, nu? Poate că tu îi încurajezi.

— Şi poate că întâmplarea din bar a fost tot încurajată.

— Domnule.

— Cu tot respectul – domnule.

— Oamenii tăi au intrat şi au luat prizonieri aflaţi în custodia trupelor care operează arestarea. Pare un fel de jaf, nu?

— Au fost îndepărtaţi nişte prizonieri din mâinile unor soldaţi beţi aflaţi într-un bar.

— Din cartierul general al docului, mormăi Edger. Spune-o deschis. Mallory!

— Soldaţii din cartierul dumneavoastră general erau beţi şi dezordonaţi, iar unul dintre prizonierii implicaţi era proprietate **Norway**. Nu exista nici un ofiţer de serviciu în acel cartier general. Iar celălalt prizonier era valoros şi folositor pentru operaţiunile mele de resistematizare a docurilor. Pot să întreb de ce prizonierii au fost duşi la aşa-numitul cartier general, în loc să fie transportaţi la birourile docului albastru sau la cea mai apropiată navă, **Africa**?

— Soldaţii care făcuseră arestarea raportau sergentului lor care era prezent atunci când maiorul dumitale a pătruns cu forţa acolo.

— Susţin că atmosfera a contribuit la escaladarea evenimentelor în timpul cărora a fost împuşcat maiorul Janz. Dacă era într-adevăr un cartier general, maiorul Janz avea tot

dreptul să intre acolo şi să-şi asume comanda. Dar i s-a spus chiar de la intrare că aşa-numitul cartier general era teritoriu al Australiei; sergentul prezent acolo nu a obiectat la insubordonare. De când un cartier general al trupelor este proprietatea unei nave? Să înţeleg din asta că ceilalţi căpitani îşi îndeamnă echipajele la separatism?

— Mallory! o atenţiona Mazian.

— Pe scurt, domnule: maiorul Janz a dat un ordin clar să i se predea deţinuţii şi nu a primit nici o cooperare din partea sergentului de pe **Australia**, fapt care a contribuit la tulburări.

— Doi dintre soldaţii mei au fost ucişi în acel schimb de focuri, spuse îmbufnat Edger, iar felul în care a început conflictul se mai cercetează.

— Acelaşi lucru e valabil şi pentru mine, căpitane. Aştept informaţia în orice moment şi o să am grijă să căpătaţi o copie a raportului, atunci când se va definitiva.

— Căpitane Mallory, spuse Mazian, să-mi faci raportul acela. Cât mai curând. În ceea ce priveşte prizonierii, nu-mi pasă ce faci cu ei. Nu-mi pasă unde se află. Disensiunile noastre reprezintă adevărata problemă. **Ambiţia**... din partea unui singur căpitan al Flotei... asta e o problemă. Indiferent dacă-ţi place sau nu, căpitane Mallory, ai să te conformezi. Ai dreptate, aţi operat separat şi acum trebuie să lucrăm ca un întreg. Unii, cu firi mai nesupuse, au probleme. Nu le place să primească ordine. Îmi eşti de ajutor. Vezi până în miezul problemei. Da, e vorba de Sol. Mi-ai spus-o în speranţa să faci parte din consiliu, nu? Vrei să fii consultată. Vrei să fii în linia de succesori. Asta-i foarte bine. Dar ca să ajungi acolo, căpitane, trebuie să înveţi să te conformezi.

Signy rămase nemişcată, întorcându-i privirea lui Mazian.

— Fără să ştiu unde merg?

— Ştii bine unde mergem. Doar tu ai spus-o.

— Bine, făcu ea încet. Nu mă împotrivesc ordinelor, îl privi ţintă pe Tom Edger, apoi se întoarse către

Mazian.

— Am să le primesc ca şi ceilalţi. Nu am lucrat ca parteneri în trecut; dar sunt dispusă să încerc.

Mazian dădu din cap, cuprins de afecţiune.

— Bine. Bine. Deci ne-am lămurit.

Se ridică, se îndreptă către barul de lângă perete, scoase de pe raft o sticlă de brandy, luă pahare din dulap şi turnă. Aduse paharele înapoi, le puse în faţa lui, apoi le împinse spre mâna ei şi a lui Edger.

— Sper să ne fi lămurit o dată pentru totdeauna, spuse el, sorbind din băutură. Şi aşa să rămână! Mai aveţi vreo plângere?

Mai erau poate câteva din partea lui Tom Edger. Signy îi văzu încruntarea în vreme ce sorbea din focul lichid. Zâmbi uşor. Edger nu îi răspunse.

— Mai există o problemă, spuse Mazian, disponibilitatea staţiei. Da. Şi am încredere că această informaţie nu va ieşi de aici.

Termină cu spectacolul ăsta, gândi ea.

— Da, domnule, spuse.

— Nici un ordin în acest sens. În timp se vor da instrucţiuni tuturor căpitanilor. Eşti un strateg, de multe ori cel mai bun. Ar fi trebuit să te fi racolat mai devreme. Ştii asta. Aş fi făcut-o deja, dacă n-ar fi fost nefericitul incident Goforth.

Căldura îi încinse faţa. Puse paharul jos.

— Linişteşte-te, bătrână prietenă i spuse blând Mazian. Am şi eu partea mea de vină. Îmi cunosc defectele. Dar nu te pot lăsa să te separi de mine. Nu-mi pot permite. Suntem gata să trecem la acţiune. Într-o săptămână. Încărcătura e aproape gata. O să ne mişcăm înainte ca Uniunea să bănuiască... o să luăm iniţiativa, o să-i lăsăm cu o problemă pe cap.

— Pell.

— Exact. Mazian goli paharul. Îl ai pe Konstantin. Nu se poate întoarce la conducere; va trebui să-l lichidăm şi pe Lukas. Pe toţi tehnicienii care lucrează sub supraveghere. Pe toţi cei care pot pune în funcţiune comp-ul şi centrala, care pot reface ordinea în Pell. Să reglezi în aşa fel sistemele încât să cadă, şi să nu rămână în viaţă nimeni care să le poată repara. Mai ales Konstantin; el e periculos în două privinţe, comp-ul şi publicitatea. Curăţă-l!

Signy zâmbi încordată.

— Când?

— E o figură cunoscută. Nimic public. Fără vreun anunţ. Porey o să aibă grijă de celălalt – de Emilio Konstantin. Curat, Signy. Nu trebuie lăsat nimic în ajutorul Uniunii. Nici un refugiat.

— Vă înţeleg. Am să dau dispoziţiile.

— Tu şi Tom, cu toată duşmănia dintre voi, aţi făcut o treabă bună. Eram foarte îngrijorat că îl pierdusem pe Konstantin. Aţi făcut o treabă excelentă. Vorbesc serios.

— Ştiam ce aveţi de gând, spuse ea. Deci comp-ul e aranjat; o simplă comandă îl poate deregla complet. Lipsesc doar doi operatori de comp. O să am grijă să închid verdele mâine. Au să se predea sau depresurizez sectorul – o să rezolv problema într-un fel. Am dosarele operatorilor absenţi. O să-i pun la treabă pe informatorul Ngo şi ai lui. O să fac cercetări şi o să tatonez terenul înainte să iau vreo hotărâre. Dacă agenţii noştri îi pot scoate de acolo pe operatorii de comp, cu atât mai bine.

— Oamenii mei vor coopera, spuse Edger.

Ea dădu din cap.

— Aşa, copii, spuse Mazian înveselit. Asta aşteptam de la tine, Signy; nu vă mai certaţi pentru prerogative. Acum, vreţi, să vă apucaţi de treabă, amândoi?

Signy îşi goli paharul şi se ridică. La fel făcu şi Edger. Ea zâmbi şi dădu din cap spre Mazian, dar nu şi spre Edger, apoi ieşi cu o nepăsare studiată.

Ticălosule, gândi ea. Nu auzi paşii lui Edger, în urma ei. Când intră în lift să se alăture escortei, Edger nu era de faţă. Rămăsese în urmă să vorbească cu Mazian. **Câine.**

Liftul o duse la nivelul de ieşire. Soldaţii erau acolo unde îi lăsase, ţepeni şi evitând cu grijă trupele de pe **Europe** care intrau şi ieşeau din vestiare. Trei inşi de pe **Europe** stăteau în apropiere, cu zâmbete care li se şterseră de pe figură când Signy trecu pe lângă el.

Îşi luă escorta şi deschise ecluza, porni către doc, către plutoanele înşirate în aşteptare.

VI
PELL : NORWAY ; DOCUL ALBASTRU
1/8/53 ; ORA 23.00 P ; 11.00 ALT.

Se simţi mai bine când reuşi să se relaxeze, să facă baie, să se cureţe de mizeria căpătată pe doc şi să primească raportul. Nu-şi făcea iluzia că soldatul de pe **Australia** care trăsese în Di şi rămăsese în viaţă avea să primească vreo pedeapsă... cel puţin, nu oficial: dar femeia aceea avea să facă mai bine să nu meargă singură printre soldaţii de pe **Norway,** dacă voia să trăiască.

Di era bine, ieşise din mâinile chirurgilor şi fierbea de turbare. Asta însemna că era sănătos. Avea o tăietură între coaste şi o mulţime de sânge de împrumut, dar reuşi să rămână în faţa vid-ului şi să înjure coerent. Asta o mai uşura. Erau cu el Graff, o mulţime de ofiţeri şi membri ai echipajului, cu toţii vrând să-l liniştească pe Di, o dovadă de grijă care îl tulburase pe Di atunci când îşi dăduse seama de scara întinderii fenomenului.

Pace. Preţ de câteva ore, până a doua zi şi până la operaţiunile din verde. Îşi aruncă picioarele pe pat, stând alături de biroul din cabina ei, îşi turnă un al doilea pahar. Rareori ajungea să-l bea pe al doilea. Când o făcea, continua cu al treilea, al patrulea şi al cincilea; îşi dorea ca Di sau Graff să fie acolo, să stea de vorbă cu ea. S-ar fi dus la ei, dar Di avea mintea înfierbântată, gata să răbufnească, iar dacă i-ar fi auzit povestea, i s-ar fi ridicat tensiunea. Şi asta nu-i făcea bine lui Di.

Mai erau şi alte distracţii. Chibzui o vreme şi, ezitând între două opţiuni, chemă postul de gardă.

— Aduceţi-l pe Konstantin aici!

Primi confirmarea. Se lăsă pe spetează şi sorbi din pahar, verifică mai multe posturi, să fie sigură că operaţiunile mergeau bine şi că furia de sub punte rămânea în limite obişnuite. Băutura nu reuşea s-o liniştească; îşi dorea să se plimbe prin cameră, dar nici măcar în cabina ei nu era destul spaţiu pentru asta. Mâine...

Alungă acel gând. O sută douăzeci şi opt de civili morţi pentru stabilizarea sectorului alb. Avea să fie cu mult mai rău în verde, unde se oploşiseră toţi cei care aveau să fie cu mult mai rău în verde, unde se oploşiseră toţi cei care aveau cu adevărat motive să se teamă de identificare. Dacă nu găseau la timp pe cei doi tehnicieni pricepuţi în mânuirea comp-ului, aveau să depresurizeze sectorul. Soluţia era raţională; o moarte rapidă, fără discriminare; un mijloc de a înlătura cu certitudine toţi fugarii...

un semn de milă faţă de ei; mai bine aşa, decât să-i lase pe o staţie în derivă. Un **Hansford** la o scară mai mare, darul lăsat Uniunii, trupuri putrezite şi duhoare, incredibila lor duhoare...

Uşa se deschise. Ridică privirile către cei trei soldaţi şi Konstantin – curat, cu cearcăne de oboseală, cu plasturi proaspăt puşi de medici pe figură.

Nu arată rău, gândi ea, se aplecă în faţă şi se sprijini într-un cot.

— Vrei să vorbim? îl întrebă ea. Sau altceva?

El nu răspunse, dar nu arăta că ar fi avut de gând să se certe. Signy făcu semn cu mâna, soldaţilor, să iasă. Uşa se închise şi Konstantin rămase nemişcat acolo, privind fix în altă parte.

— Unde-i Josh Talley? întrebă el în sfârşit.

— Pe undeva, la bord. E un pahar în dulăpiorul de acolo. Vrei să bei?

— Vreau să fiu eliberat, spuse el. Să se predea staţia guvernului sau Biroului Juridic. Să capăt o dare de seamă asupra cetăţenilor ucişi.

— Oh! spuse ea, pufni amuzată şi îl cântări din priviri pe tânărul Konstantin.

Zâmbi tristă şi îşi sprijini călcâiul pe marginea patului, aplecând puţin scaunul pe spate. Arătă către pat, un loc pentru el să stea.

— Aşa vrei dumneata, spuse ea. Stai jos. Am spus să stai jos, domnule Konstantin.

O ascultă. Avea privirea întunecată şi furioasă a tatălui lui.

— Nu-ţi faci asemenea iluzii? întrebă ea.

— Nu.

Ea clătină din cap, privindu-l cu regret. O figură fină. Tânăr. Bun de gură: bine făcut. Semăna mult cu Josh. Unele pierderi de război o făceau să se îmbolnăvească. Astfel de tineri deveneau repede cadavre. Dacă ar fi fost altceva... dar, întâmplător, numele lui era Konstantin; îi blestemă ghinionul. Pell reacţiona la numele ăsta; de aceea trebuia îndepărtat.

— Nu vrei să bei?

Damon nu refuză. Îi întinse paharul ei, îşi păstră sticla.

— Jon Lukas e păpuşa voastră, spuse el. Aşa-i?

Nu era nevoie să-l chinuiască spunându-i adevărul. Signy dădu din cap.

— Primeşte ordinele noastre.

— Următoarea mişcare este în verde?

Ea încuviinţă.

— Lasă-mă să vorbesc prin com cu ei. Lasă-mă să-i fac să înţeleagă!

— Ca să-ţi salvezi viaţa? Sau să-l înlocuieşti pe Lukas? N-o să meargă.

— Să le-o salvez pe-a lor.

Îl privi îndelung tăcută.

— N-o să ieşi la suprafaţă, domnule Konstantin. O să dispari fără să se observe. Cred că ştii asta.

Avea la şold un pistol; din poziţia pe care o avea, îşi sprijinea mâna de el; îşi dădea seama că Damon nu ar fi încercat nici o nebunie, dar îşi luă toate precauţiile, pentru orice eventualitate.

— Hai să spunem că dacă o să găsesc doi indivizi anume, n-o să descoperim sectorul. Numele lor sunt James Muller şi Jodith Crowell. Unde sunt? Dacă i-aş putea localiza... aş putea salva multe vieţi.

— Nu ştiu.

— Nu-i cunoşti?

— Nu ştiu unde sunt. Nu cred să mai fie în viaţă, dacă presupui c-ar fi în verde. Ştiu prea bine sectorul; am mijloace să-i găsesc dacă mai sunt acolo.

— Îmi pare rău, spuse ea. Am să fac tot ce pot. Îţi promit. Eşti un om civilizat, domnule Konstantin! O rasă pe cale de dispariţie. Dacă am să găsesc o metodă să te scot de aici, am s-o fac, dar sunt presată din toate părţile.

Damon nu spuse nimic. Ea rămase cu ochii pe el, luă o gură plină din sticlă. Damon bău din pahar.

— Ce se-ntâmplă cu restul familiei mele? întrebă el în cele din urmă.

Gura femeii se strâmbă.

— Sunt în siguranţă. Chiar aşa, domnule Konstantin. Mama dumitale face tot ce-i cerem noi şi fratele tău este inofensiv, acolo unde se află. Proviziile ajung la timp şi nu avem nici un motiv să ne împotrivim prezenţei lui în Lumea de Jos. E şi el un om civilizat, unul – din fericire – fără acces la grupuri mari şi la sistemele sofisticate de docaj.

Buzele bărbatului tremurau. Bău ultima picătură din pahar. Ea se apleacă şi-i turnă din nou. Îşi asumă deliberat riscul de a se apropia de el. Ca într-un joc de noroc; plusa. Era timpul să-i vadă cărţile. Dacă Damon avea să supravieţuiască până a doua zi, avea să afle prea multe din lucrurile ce aveau să se întâmple; ar fi fost o cruzime. Avea în gură un gust amar şi băutura nu-l îndepărta. Împinse sticla către el.

— Ia-o cu tine! spuse ea. Te las să te întorci. Respectele mele, domnule Konstantin!

Alţii ar fi protestat, ar fi plâns şi s-ar fi rugat; alţii s-ar fi repezit s-o strângă de gât, o cale de a grăbi soarta. El se ridică şi merse către uşă fără sticlă, întoarse privirile când aceasta nu se deschise.

Signy făcu legătura cu ofiţerul de serviciu.

— Ridicaţi prizonierul!

Primi confirmarea. Şi, după ce se mai gândi puţin :

— Aduceţi-l pe Josh Talley, de vreme ce tot sunteţi acolo!

Vorbele ei aduseră o licărire de spaimă în ochii bărbatului.

— Ştiu, spuse ea. Are de gând să mă ucidă. Dar s-a mai schimbat şi el, nu?

— Îşi aminteşte de tine.

Ea îşi ţuguie buzele, zâmbind fără să zâmbească.

— Trăieşte doar pentru asta, nu?

— Lasă-mă să vorbesc cu Mazian.

— Nu ar fi practic. Şi n-o să vrea să te asculte. Nu ştii, domnule Konstantin, că el este sursa necazurilor dumitale? Ordinele mele vin de la el.

— Flota a aparţinut odată Companiei. Era a noastră. Am crezut în voi. Toate staţiile au crezut mai mult în voi decât în Companie. Ce s-a întâmplat?

Ea coborî privirea fără să vrea, descoperi că-i venea greu să le ridice din nou şi să-i întâlnească ochii întrebători.

— Cineva a înnebunit, spuse Konstantin.

Foarte posibil, gândi ea. Se lăsă pe speteaza scaunului şi nu găsi nimic de spus.

— Implicaţiile sunt mai grave aici, în Pell, decât în alte staţii, spuse el. Pell a fost întotdeauna diferit. Ascultă-mi sfatul, cel puţin! Lasă-i fratelui meu o slujbă permanentă în Lumea de Jos. Obţineţi mai mult de la pellieni dacă îi luaţi cu binişorul. Lasă-l pe el să se ocupe de asta. Nu sunt uşor de înţeles, dar

nici ei nu ne înţeleg uşor. Au să lucreze pentru el. Lasă-i să facă lucrurile aşa cum vor şi o să aveţi beneficii de zece ori mai mari. Ei nu se războiesc. Or să-ţi dea orice le ceri, cu condiţia să le ceri, nu să le iei.

— Fratele tău va rămâne acolo, spuse ea.

Lumina de deasupra uşii clipi. Ea deschise. Îl aduseseră pe Josh Talley. Signy rămase privind... un schimb tăcut de priviri, o încercare de a întreba fără a rosti întrebările...

— Eşti bine? întrebă Josh.

Konstantin dădu din cap.

— Domnul Konstantin pleacă, spuse ea. Intră Josh! Hai, intră!

O ascultă şi intră, aruncând priviri neliniştite către Konstantin. Uşa se închise, separându-i. Signy întinse din nou mâna către sticlă, turnă în paharul pe care îl lăsase Konstantin pe marginea biroului.

Josh era şi el curat îmbrăcat: ii stătea mai bine aşa. Slăbise. Obrajii îi deveniseră supţi. Ochii – vii.

— Nu vrei să stai jos? întrebă ea.

Nu ştia la ce să se aştepte din partea lui. Întotdeauna fusese un individ ascuns. Îl privea, anticipând vreun act de nebunie, amintindu-şi de vremea când venise la ea pe staţie, de strigătele lui din pragul uşii. Josh se aşeză, tăcut ca întotdeauna.

— Vremuri vechi, spuse ea şi bău. Damon Konstantin e un om bun.

— Da, spuse Josh.

— Te mai tentează să mă ucizi?

— Sunt alţii mai răi ca tine.

Ea zâmbi trist, apoi zâmbetul dispăru.

— Cunoşti doi tipi numiţi Muller şi Crowell? Ştii pe cineva cu numele astea?

— Numele nu înseamnă nimic pentru mine.

— Cunoşti pe cineva în Pell care ar putea mânui comp-ul staţiei?

— Nu.

— Asta-i singura întrebare oficială. Îmi pare rău că nu cunoşti pe nimeni.

Signy sorbi din pahar.

— Să cred că bunătatea lui Konstantin te-a făcut să te porţi frumos?

Nici un răspuns. Dar era adevărat. Îl privi în ochi şi îşi dădu seama bine că aşa era.

— Asta am vrut să te întreb, spuse ea. Atât.

— Cine sunt ei... cei pe care-i vrei? De ce? Ce au făcut?

Întrebări. Josh nu întrebase niciodată.

— Corecţia ţi-a priit, observă ea. Ce puneai la cale când te-au dibuit cei de pe **Australia**?

Tăcere.

— Au murit cu toţii, Josh. Mai are vreo importanţă?

Privirile lui nu ţinteau nicăieri, vechea privire absentă... revenise. E un bărbat chipeş, gândi ea; se gândise la asta de mii de ori. Şi el era dintre aceia care nu aveau să fie cruţaţi. Voia să creadă că avea să reuşească totuşi să scape, dar asta însemna să nu-i ia în calcul nebunia. De când dispăruse de pe tapet Konstantin. Josh devenise periculos. Mâine, gândi ea. Trebuia s-o facă mâine.

— Sunt un unionist, spuse el. Nu unul obişnuit... nu ceea ce arată dosarele. Servicii speciale. Chiar tu m-ai adus aici. Şi a mai fost unul dintre ai noştri care s-a strecurat... la fel cum a făcut pe Mariner. Numele lui era Gabriel. El a distrus Pell-ul. El a fost cel care a acţionat împotriva voastră, niciodată împotriva lui Konstantin. El a comandat operaţiunile în care a fost asasinat tatăl lui Damon, în care şi-a pierdut soţia... nu ştiu cum s-au petrecut faptele. N-am făcut-o eu. Dar orice presupuneri ai făcut, cei pe care i-ai pus la controlul staţiei, acum... au fost mituiţi de Gabriel ca să ucidă. Ştiu asta pentru că îi cunosc tactica. Aţi arestat omul care nu trebuia, Mallory. Omul vostru, Lukas, a fost mai înainte al lui Gabriel.

Alcoolul îi părăsi creierul cu o răceală bruscă. Rămase cu paharul in mână şi privi în ochii terni ai lui Josh; îşi descoperi răsuflarea tăiată.

— Acest Gabriel... unde e?

— Mort. Ai avut în mâini capul răutăţilor. Pe el. Un om numit Coledy; un altul numit Kressich; pe Gabriel. Cei din staţie îl cunoşteau sub numele de Jessad. Au fost ucişi de soldaţii care ne-au luat. Damon nu ştie... nu ştia nimic despre asta. Crezi că s-ar fi întâlnit cu ei, dacă ar fi ştiut că ei i-au ucis tatăl?

— Dar l-ai dus la ei.

— L-am dus.

— Ştia despre tine?

— Nu.

Signy trase adânc aer în piept, apoi oftă.

— Crezi că ne interesează cum a ajuns Lukas la putere? E de-al nostru.

— Ţi-am spus asta ca să ştii că e terminat. Nu mai aveţi nimic de făcut. Aţi câştigat. Nu mai e nevoie de nici o crimă.

— Să cred pe cuvânt un unionist? Că nu mai am de vânat pe nimeni?

Nici un răspuns. Privirea lui era îndreptată iarăşi către nicăieri. Ochii îi erau vii, plini de durere.

— Te-ai jucat cu mine, Josh.

— N-a fost un joc. Am fost născut să fac asta. Tot trecutul meu e o înregistrare. Nu aveam niciunul când m-au prins pe Russell. Sunt unul dintre oamenii aceia goi pe dinăuntru, Mallory! Nimic real. Nimic înăuntru. Aparţin Uniunii pentru că mintea mea a fost programată aşa. Nu sunt loial faţă de nimeni.

— În afară de o singură persoană, poate.

— Damon, spuse el.

Signy rămase pe gânduri. Bău până ce ochii i se umplură de lacrimi, din cauza arsurii.

— De ce l-ai implicat în afacerea cu Gabriel?

— Am crezut că am găsit o cale de scăpare din Pell. Voiam o navetă către Lumea de Jos. Vreau să-ţi fac o propunere.

— Cred că ştiu care.

— Poţi să trimiţi uşor un om cu o navetă în Lumea de Jos. Scoate-l de aici. Măcar atât!

— Ce, nu vrea să se întoarcă la conducerea staţiei?

— Tu ai spus-o. Lukas vorbeşte atunci când îl aprovizionaţi cu cuvinte. Asta-i tot ce vreţi. Tot ce aţi vrut dintotdeauna. Scoateţi-l de aici! Lăsaţi-l să plece într-un loc ferit! Ce te costă?

Josh ştia ce avea să urmeze, cel puţin în ceea ce privea soarta lui Konstantin. Ea ridică privirile, le coborî din nou către pahar.

— Ca să-ţi mulţumesc? Te bazezi pe faptul că sunt oarecum ameţită de băutură, nu? E şi asta o cale. Crezi că există posibilitatea unei sondări profunde a ta?

— S-ar putea, cred. Ce ai de gând? Signy apăsă un buton.

— Luaţi-l înapoi!

— Mallory... făcu Josh.

— Am să mă gândesc la târgul pe care l-ai propus, spuse ea. Am să mă gândesc.

— Pot să-i vorbesc?

Rămase pe gânduri. În cele din urmă, dădu din cap.

— O chestie ieftină. Vrei să-i spui cum stau lucrurile?

— Nu, răspunse el cu voce slabă. Nu vreau să afle! În lucrurile de mică importanţă, Mallory, am încredere in tine.

— Şi mă urăşti de moarte.

Jos se ridică, scutură din cap, privind în jos către ea. Lumina de deasupra uşii clipi.

— Ieşi! spuse ea; şi către soldatul care apăru în prag: duceţi-l la prietenul lui. Asiguraţi-le tot confortul pe care îl cer!

Josh plecă. Însoţit de gardă. Uşa se închise şi se încuie. Signy rămase un timp nemişcată, apoi îşi propti, în sfârşit, picioarele pe pat.

Îi trecuse prin minte că un Konstantin putea fi folositor într-o etapă mai târzie a războiului; dacă Uniunea muşca momeala; dacă Uniunea punea mâna pe staţie şi pornea să o refacă. Ar fi fost util, în acest caz, să scoată la iveală un Konstantin, pe care să-l aibă sub control – dacă ar fi fost ca Lukas; Damon nu era. Nu era de nici un folos. Mazian nu avea să fie de acord. Naveta era o cale de ieşire din dilemă. Şi fapta putea să fie ascunsă – dacă Flota se mişca repede. Avea să treacă multă vreme până ce Uniunea avea să-l dibuiască pe tânărul Konstantin în hăţişuri. Destul de mult ca planul să funcţioneze: Pell avea fie să moară, lipsind Uniunea de o bază, fie să trăiască, producând Uniunii probleme de organizare. Poate că ideea lui Josh avea să funcţioneze. Poate. Întinse mâna şi îşi mai turnă un pahar, rămase strângându-l până i se albiră degetele.

Un spion al Uniunii. Asta o deranja cu adevărat. O indigna. O amuza. Era în stare să simtă oarecare umilinţă.

Asta ajunsese Ţinutul de Dincolo – o Flotă renegată şi o lume care prăsea creaturi precum Josh.

Cine ar fi fost în stare să facă ce făcuse Josh? Ce încercare să facă Gabriel/Jessad?

Ce se pregăteau ei să facă acum?

Rămase cu braţele încrucişate, privind către birou. În cele din urmă sorbea din băutură, întinse mâna şi tastă în comp-ul încastrat. **Repartizarea trupelor.**

Liste cu locaţii şi nume porniră să defileze. Se aflau cu toţii pe navă, cu excepţia unei duzini care păzea calea de acces. Făcu legătura cu ofiţerul de serviciu.

Ben, fă o plimbare până afară şi adu-i pe cei doisprezece de pe doc. Nu folosi com-ul. Raportează-mi prin comp când ai terminat !

Un nou cod. **Distribuţia echipajului.**

Primi o nouă listă. Era de serviciu echipajul din ziua alternativă. Graff era încă la Di. Făcu legătura prin com cu Graff.

— Du-te pe punte! spuse ea. Lasă un medic lângă Di. Di, stai liniştit!

Începu să facă apeluri prin com către alţii; pe când ajunsese să ia legătura cu armscomperul Tiho, ofiţerul de serviciu îi confirmă îndeplinirea misiunii. Armscomperul tastă mesaj recepţionat. Mai sorbi o ultimă gură şi se ridică, cu o limpezime remarcabilă a minţii. Cel puţin nu avea probleme pe punte.

Îşi puse haina pe umeri şi ieşi, coborî pe coridor către punte, se opri acolo şi îşi roti privirile. În vreme ce membrii echipajului principal şi alternativ se întoarseră nedumeriţi către ea.

— Deschideţi canalele de comunicaţie din interiorul navei! spuse ea. În toate posturile şi cazurile, toate difuzoarele!

Tehnicianul de la com apăsă contactul principal.

— Ne-au alungat de pe docuri, începu ea, deschizând microfonul nasture de la guler, aşa cum proceda de fiecare dată când avea de făcut o comunicare de pe teren.

Ajunse la postul ei, la postul de control alăturat celui al lui Graff, în centrul pasajului arcuit.

— Toată lumea e la bord. Echipaj, trupe, cu toţii sunt la bord. Echipele din ziua principală la posturi, cele din alternativ ca sprijin. Atenţionaţi posturile de luptă. Plecăm.

Preţ de o clipă, se lăsă o tăcere plină de surpriză. Nimeni nu făcu nici o mişcare. Brusc, cineva porni, îşi luă postul în primire, întinse mâna către pupitrul de control şi com; tehnicienii se încurcau unul pe altul, încercând să ajungă la posturile laterale, închise în timpul docării. Pupitrele porniră să zumzăie, declanşând luminiţe clipitoare, semn de intrare în funcţiune. Luminile roşii clipiră deasupra capului şi se declanşa sirena.

— Nu dezlegaţi nava de la doc, smulgem legăturile! Se aruncă în fotoliu. Întinzând mâna după centurile de siguranţă. Ar fi trebuit să-şi ia ceaşca, dar nu o făcu, mai avea încă încredere în reflexele ei.

— Domnule Graff, scoate nava din Pell...

Signy trase aer printre dinţi.

— Scoate-ne! După aceea, preiau eu.

— Instrucţiuni, ceru Graff calm. Dacă se trage în noi, răspundem?

— Nimic să nu ne oprească, domnule Graff. Scoate-ne!

Prin com curgeau întrebări, ofiţerii de la punţile inferioare voiau să ştie care era urgenţa. Navetele erau în patrulare. Nu fuseseră anunţate. Nu puteau fi luate la bord. Graff făcea ultimele verificări, stabilind secvenţa ordinelor, verificând poziţia fiecărui obiect de afară şi asigurându-se că fusese luat în calcul de către comp. Monitoarele afişară o propunere de traseu, o cădere către suprafaţa planetei incredibil de aproape de atmosferă, un viraj brutal până în spatele ei şi apoi îndepărtarea.

— Execută! spuse Graff.

Se auzi un scrâşnet – ecluza, desprinderea de urgenţă; şi o izbitură care îi aruncară în afara rotirii lente a staţiei. Se îndreptară către zenit şi şterseră inelul. Ceva lovi blindajul şi alunecă: parâma. Continuară să accelereze către faţa întunecată a planetei.

— Mallory! strigă o voce de la o navă la alta.

Era ziua alternativă. Căpitanii dormeau. Pe doc fuseseră împrăştiate echipaje şi trupe, iar ei rupseseră ombilicalele...

Signy clănţăni atunci când **Norway** se azvârli peste inelul staţiei şi se îndreptă pe un traseu de apropiere de planetă. Îşi ţinu respiraţia şi ascultă înjurăturile printre pârâiturile din com.

Pacific şi **Atlantic** aveau ordin să-i intercepteze. Nu aveau timp să-şi stabilizeze traiectoria, cu restul Flotei în cale; aveau să folosească planeta de acoperire. **Australia** ieşi din staţie, fără nici un obstacol între ei; asta era periculos.

— Armscomp, ordonă ea. Ridică scuturile. Asta-i Edger. Trage-i-o!

Nu se auzi nici o confirmare; Tiho întinse mâna către butoane cu mişcări rapide, luminile clipiră, scuturile prinseră formă.

Nu îi urmărea nici o navetă. **Australia** nu avea niciuna disponibilă. Ecluzele de luptă ale crucişătorului **Norway** intrară în funcţiune, segmentându-l. Gravitaţia crescu, rotaţia cilindrului se sincroniza cu necesităţile de manevră. De la unul dintre cercetaşii lor, veni prin com o interpelare furioasă cerând instrucţiuni. Nu răspunseră.

Suprafaţa planetei apăruse deja pe monitoare şi ei încă mai accelerau. Alarma de apropiere fulgeră. Masa **Australiei** era mai mare, deci şi pericolul la care se expunea în această manevră.

Monitoarele şi luminile se stinseră şi se aprinseră din nou. Se trăgea în ei.

VII
PELL: DOCUL ALBASTRU; EUROPE;
ORA 24.00 P; 12.00 ALT.

— Nu.

Mazian se învârtea pe lângă postul lui, cu o mână apăsată pe receptorul din ureche, în vreme ce puntea era cuprinsă de haos.

— Rămâneţi pe locuri, preluaţi trupele rămase în urmă. Avertizaţi toate grupele că docul albastru a fost spart. Preluaţi orice soldat rămas în verde, indiferent de navă. Terminat.

Confirmările se întoarseră printre pârâituri. Pell fusese azvârlit în haos. un doc întreg spart, aerul şuierând prin ombilicale, presiunea prăbuşită. Resturi pluteau între **Europe** şi **India**, soldaţi care fuseseră în momentul acela pe doc, morţi, plutind, supţi afară prin gura de doi metri, produsă de ruperea din legături. Docul era gol. Muriseră cu toţii. Ecluzele navelor se închiseseră automat, o dată cu depresurizarea, interzicând accesul chiar şi celor care fuseseră aproape gata de a urca la bord.

— Keu, zise el, raportează!

— Am dat ordinele necesare, se întoarse vocea imperturbabilă. Toţi soldaţii din Pell se deplasează către verde.

— Continuă... Porey, Porey, eşti pe fir?

— Aici Porey. Terminat.

— Trece mai departe ordinul: distrugeţi baza din Lumea de Jos şi executaţi toţi lucrătorii!

— Da, domnule, răspunse Porey, cu vocea vibrând de mânie. Se face.

Mallory, gândi Mazian, un cuvânt care devenise o înjurătură, o obscenitate.

Ordinele nu se răspândiseră peste tot, planurile nu fuseseră încă stabilite complet. Trebuiau să accepte că se aflau în situaţia cea mai proastă şi să acţioneze în conformitate cu ea. Să distrugă controlul staţiei. Să scoată trupele şi să plece... trebuiau să-i ia prin surprindere. Să distrugă tot ce putea deveni folositor duşmanului.

Soarele. Pământul. Acum era momentul.

Şi Mallory... dacă va pune mâna vreodată pe ea...

VIII
CENTRALA PELL ; ORA 24,00 P ; 12.00 ALT.

Jon Lukas îşi întoarse privirile de la imaginile devastatoare de pe monitoare la haosul de pe pupitre; tehnicienii se încurcau unul pe altul încercând să îndeplinească ordinele venite prin com, să distrugă sistemele de control şi de securitate.

— Domnule, întrebă cineva, domnule, sunt trupe blocate în albastru, într-un compartiment etanş. Vor să ştie când putem ajunge la ei. Vor să ştie cât o să dureze.

Jon îngheţă. Încetase demult să aibă răspunsuri. Nu mai primea instrucţiuni. Rămăseseră doar gărzile, întotdeauna lângă el, Hale şi tovarăşii lui, întotdeauna alături, zi şi noapte, echipa lui şi coşmarul de care nu putea scăpa.

Armele erau acum îndreptate către tehnicieni. Jon se întoarse, se îndreptă către Hale să-l roage să-şi folosească staţia com din cască pentru a contacta Flota, să ceară informaţii, să afle dacă fusese un atac sau doar o defecţiune, să întrebe din ce

pricină trecuse un crucişător al Flotei pe deasupra capetelor lor, urmat de alte trei.

Brusc, Hale şi oamenii lui se opriră, în acelaşi timp, ascultând un mesaj pe care doar ei îl puteau auzi. Apoi se întoarseră, cu armele ridicate.

— Nu! ţipă Jon.

Traseră.

IX
BAZA PRINCIPALĂ DIN LUMEA DE JOS ; ORA 24.00 P ; 12.00 ALT ; NOAPTEA LOCALĂ

Puţine erau momentele de odihnă. Când puteau, oameni şi hisa îşi căutau culcuş, unii în domnul Q, alţii în noroiul de afară, dormind cu schimbul, îmbrăcaţi, mânjiţi de noroi, înveliţi cu pături urât mirositoare. Morile nu se opreau niciodată; continuau să funcţioneze zi şi noapte.

Uşile subţiri ale ecluzei fură trântite, una după cealaltă, şi Emilio rămase întins ţeapăn şi liniştit, confirmându-şi aşteptările – un sunet îl trezise. Nu era vremea deşteptării, cu siguranţă nu era. Parcă se culcaseră de câteva minute. Auzi răpăitul ploii deasupra capului; auzi cizme scrâşnind pe pietrişul de afară. Nu coborâse nici o navetă; trezeau ambele schimburi doar când încărcau una.

— Sus şi afară! strigă un soldat.

Emilio se foi. Auzi mormăituri lângă el, ceilalţi oameni se trezeau, clipeau, ferindu-şi ochii de lumina puternică aţintită asupra lor. Se rostogoli din culcuş, se strâmbă atunci când se întinse şi îşi trase în picioarele îndurerate cizmele pline de apă. Teama îl avertiza că ceva nu era în neregulă, că nu era o deşteptare în timpul nopţii obişnuite. Se grăbi să se îmbrace, îşi trase jacheta, pipăi masca ce-i atârna întotdeauna la gât. Lumina îl lovi din nou în faţă, făcându-i pe ceilalţi să mormăie. Se îndreptă, către uşă. Împreună cu alţii; ieşi afară, prin a doua

uşă, urcând treptele de lemn către cărare. Mai multe lumini, îndreptate către figura lui. Îşi ridică braţul, să se apere de ele.

— Konstantin, adună pellienii!

Emilio încercă să vadă printre lumini, cu ochii înlăcrimaţi la a doua încercare zări umbrele de dincolo, oamenii aduşi de la moară. Soseau navetele. Nu trebuia să fie cuprins de panică.

— Adună pellianii!

— Toţi, afară! strigă cineva dinăuntru.

Atunci uşile se deschiseră larg, dezumflând creasta domului, în vreme ce mulţimea era mânată sub ameninţarea armelor.

O mână, ca de copil, îl prinse. Privi în jos. Era Săltăreţul. Pellienii se treziseră. Toţi ceilalţi hisa se adunaseră, miraţi de lumini şi de vocile aspre care le strigau numele.

— Au ieşit cu toţii? întrebă un soldat.

— Toţi, spuse altul.

Tonul lor avea ceva rău în el, sesizabil. Detaliile îi deveniră ciudat de limpezi, ca în momentul unei căderi îndelungate, ca-ntr-un accident, o clipă mult lungită... Ploaia şi luminile, luciul apei pe armuri... îi văzu mişcându-se... ridicând armele.

— Atacaţi-i! urlă şi se aruncă el însuşi înainte.

Un foc de armă îl atinse în picior şi el lovi ţeava armei, dând-o într-o parte, strecurându-se printre braţele soldatului către trupul protejat de armură. Îl doborî, îi smulse masca şi îl lovi în cap, în vreme ce armura îi era lovită de alţi pumni. Armele deschiseră focul; trupuri căzură la pământ în jurul lui. Emilio luă o mână de noroi, singura armă din Lumea de Jos, o aruncă spre omul în armură, spre orificiul de respirat, găsi gâtlejul sub inele şi strânse, în vreme ce strigăte şi ţipete nelliene răsunau prin ploaie.

Un foc îi trecu pe deasupra capului iar omul de sub el încetă să lupte. Cotrobăi prin noroiul gros după armă, se rostogoli cu ea şi ridică privirea către o puşcă ridicându-se spre figura lui; apăsă trăgaciul, dar îi dădu drumul înainte ca focul să pornească, soldatul se împiedică sub focul venit din altă parte, ţipând de durerea arsurilor difuze. Foc din spate, dinspre dom. Continuă să tragă în orice armură, printre ţipetele pellienilor.

Lumina căzu peste el; erau văzuţi. Se rostogoli din nou, trase către sursa de lumină, fără îndemânare. Însă lumina se stinse.

— Fugi! ţipă o voce hisa către el. Toţi fugi. Repede, repede.

Încercă să se ridice în picioare. Un hisa îl apucă şi îl trase până ce un altul reuşi să-l ajute, până la adăpostul domnului, unde se înghesuiseră oamenii lui.. Se trăgea în ei de pe deal, de pe cărarea spre terenul de aterizare, dinspre navă.

— Opriţi-i! strigă el către oamenii care-l puteau auzi. Împrăştiaţi-i!

Reuşi să fugă puţin, şchiopătând; focuri de armă şuierară în pietrişul de alături. Încetini, încercând să rămână aproape de ceilalţi.

— Tu vii! şuieră un hisa. Tu vii cu eu!

Trăgea unde nimerea, nebăgând în seamă hisa care voiau să-l tragă în pădure. Veni riposta şi unul dintre, oamenii lui căzu; dinspre păduri, din flancuri, începură să tragă alte arme, lovind soldaţii, punându-i din nou pe fugă; Emilio şchiopată într-acolo. Soldaţii ajunseră pe creasta dealului, dispărură dincolo de ea; chemaseră fără îndoială ajutor, întărituri, tunurile navetei aveau să fie îndreptate către cărare, pentru a-i întâmpina când aveau să atace. Emilio înjură, cu ochii înlăcrimaţi, folosi arma drept cârjă; unii dintre oamenii lui mai erau încă în stare să meargă.

— Capul jos! ţipă el şi se chinui mai departe, închipuindu-şi că nava avea să decoleze, gândindu-se la toţi cei neajutoraţi, care aşteptau cu miile lângă obeliscul sculptat. Trupele erau la distanţă, armura îi proteja şi, în momentul în care aveau să treacă de culme...

Trecură. Focuri străpunseră întunericul şi cei mai mulţi dintre ai lui se aruncară imediat la pământ, pitindu-se, ferindu-se de tirul pe care nu-l puteau înfrunta. Emilio se ghemui, se îndepărtă cât mai mult, se lăsă pe burtă să privească în jos, de pe deal, spre focul armelor grele. Pământul începu să fumege. Văzu trupe regrupându-se lângă gurile de acces luminate, sub o umbrelă de foc biciuind panta, fascicule sfârâiau prin ploaie şi fierbeau pământul odată cu apa. Trupele puteau ajunge în adăpostul acela; nava avea să decoleze şi să-l lovească de deasupra... nimic, nu, puteau face nimic.

O umbră se scurse peste câmp, înapoia liniilor de trupe, ca o iluzie, un val negru către ecluză. Trupele dinăuntru îl văzură, traseră... îi chemară şi pe ceilalţi; soldaţii începură să se retragă şi Emilio trase în urma lor, cu sufletul tremurând, realizând

brusc ce se întâmpla, cine era cealaltă forţă. Se ridică cu greu în genunchi, încercând să ţintească spre soldaţii din ecluza deschisă, în ciuda fascicolelor care şuierau pe pantă. Potopul negru continua să se rostogolească peste cei căzuţi, se revărsă până la uşă şi abandonă brusc, retrăgându-se cu disperare.

Focul înflori în ecluză, se împânzi şi alunecă spre soldaţi şi atacatori, sunetul ajunse până la ei şi şocul acestuia îi pătrunse până-n măduva oaselor. Fu aruncat în noroi şi rămase acolo. Văpaia încetase. Se făcuse linişte... nu mai era război, doar răpăitul ploii pe pietriş.

Pellienii mormăiau şi sporovăiau, furişându-se în urma lui. Emilio încercă să se ridice în picioare, încercă să coboare spre locul unde căzuseră oamenii lui. când fusese aruncată în aer ecluza.

Atunci, luminile navei se aprinseră, motoarele duduiră şi începură să tragă din nou, măturând panta. Mai trăiau încă. Emilio urlă, simţi mâinile care se agăţau de braţele şi trupul lui în încercarea de a-l îndepărta... pellienii, aplecaţi să-l ajute, şuierând rugător.

Apoi nava încetă focul şi închise motoarele. Rămase adormită, cu luminile clipind, dar cu ecluza căscată şi înnegrită de foc.

Pellienii îl trasera, îl sprijiniră când încercă să se ridice şi îl purtară pe sus când picioarele îl lăsară. O mână subţire de hisa îl bătu pe obraz.

— Tu bine, tu bine, şopti un glas.

Era Săltăreţul. Trecură prin spatele dealului: în drum, hisa adunară morţii şi răniţii; brusc, siluete se apropiara de ei dinspre pădure, oameni şi hisa împreună.

— Emilio! auzi el vocea lui Miliko.

Alţii veneau în fugă, în urma ei... Bărbaţi şi femei... Emilio se chinui să alerge câţiva paşi, o ajunse, o îmbrăţişa înnebunit, cu gustul disperării în gură.

— Ito, spuse ea, Ernst – i-au ucis. Explozia le-a blocat ecluza.

— Au să ne prindă, spuse el. Au să cheme întărituri.

— Nu. Am o staţie com în tufişuri: un mesaj... un mesaj rapid către unitatea com-ul de la baza doi către adunare... se retrag. Noi suntem câştigătorii.

Emilio îi dădu drumul din braţe, acum putea să se relaxeze – privi în direcţia navei, nevăzută în spatele dealului; se auziră din nou motoarele, un tunet puternic, o încercare disperată a navei de a se smulge de la sol.

— Grăbeşte-te! spuse ea, încercând să-l ajute să păşească.

O urmă, înconjurat de hisa.

— Grăbeşte-te! repetau hisa iar şi iar, înconjurându-i: unii mergeau pe picioarele lor, alţii, tăcuţi, se lăsau duşi de hisa, peste culme, cufundându-se printre copacii din care picura ploaia, sus pe dealuri... continuară să meargă până ce îşi pierdură puterile şi Emilio se prăbuşi într-un tufiş ud; fu ridicat din nou de o duzină de braţe puternice şi cărat aproape în fugă.

În coasta dealului se deschidea o breşă, un loc printre stânci.

— Miliko, spuse el, temându-se fără motiv, de tunelul întunecat.

Îl duseră înăuntru, îl lăsară jos şi, într-o clipă, alte braţe îl cuprinseră, legându-l uşurel; vocea lui Miliko îi şoptea la ureche.

— Suntem cu toţii bine, continuă ea să spună. Tunetele ne vor adăposti pe toţi, adăposturi adânci pentru iarnă, adânci in dealuri... suntem bine.

4

I
NORWAY: ORA 00.45 P; 12.45 ALT.

Se retrăgeau. **Australia** vira. **Pacific** şi **Atlantic** abandonaseră urmărirea. Signy ascultă oftatul de uşurare trecând peste punte, atunci când se auzi prin reţea vestea cea bună despre nenorocirea eelor ce-i urmăreau.

— Fiţi atenţi în continuare! zise ea. Controlul defecţiunilor, fă-ţi treaba!

Puntea văluri. Din pricina alcoolului, îşi spuse ea, deşi se îndoia. Trecuseră prin destule manevre în ultimele minute ca să se trezească.

Norway era în cea mai mare parte intactă, cu Graff titular la comandă, deşi pentru moment o predase lui Terschad din echipajul alternativ; aruncă o privire către telemetru, cu faţa năduşită şi strâmbată de concentrarea prelungită. Instalaţia de gravitaţie ieşi din sincronizarea de luptă şi greutatea redeveni stabilă.

Signy se ridică, testându-şi reflexele, ascultând rapoartele radarului de mare distanţă. Erau încă destul de bune. Se uită împrejur. Priviri se furişau în direcţia ei, fulgerau înapoi. Îşi limpezi vocea şi conecta legătura generală.

— Aici – Mallory. Se pare că **Australia** a hotărât să se retragă, pentru moment. Cu toţii se retrag la bază, în ajutorul lui Mazian. Vor să distrugă staţia. Acesta era planul. Vor să se îndrepte către Staţia Sol şi către Pământ; şi asta făcea parte tot în plan. Vor să mute războiul acolo. Dar fără mine. Asta e. Aveţi de ales. **Aveţi** de ales. Dacă urmaţi ordinele mele, ne vom întoarce la ce am făcut şi până acum. Dacă vreţi să-l urmaţi pe Mazian, sunt sigură că predarea mea vă va fi plătită cu vârf şi îndesat. În clipa asta nu-şi doreşte să pună mâna pe altcineva. Dacă sunteţi destul de mulţi care doriţi asta, trataţi cu Mazian. Dar, din partea mea... nu. Nimeni nu dă ordine pe **Norway** câtă vreme sunt în stare s-o fac eu.

Un murmur se auzi prin com. Canalele erau larg deschise. Murmurul prinse înţeles... ritm. **Signy... Signy... Sig-ny... Sig-ny.** Se răspândi pe punte. **Signy!** Echipajul se ridică în picioare. Ea făcu privirile roată, cu dinţii strânşi şi hotărâtă să-şi păstreze figura dură. Erau ai ei. **Norway** era.

— Staţi jos! strigă. Credeţi că suntem în vacanţă?

Erau în primejdie. **Australia** putea să reprezinte o diversiune. Se mişcau prea repede pentru a se încrede în radar, iar poziţia crucişătoarelor **Atlantic** şi **Pacific** era conjuncturală: se puteau întoarce oricând pe proiecţia ceţoasă a radarului de mare distanţă; apoi, mai erau şi navete rătăcite.

— Pregătiţi-vă de salt! spuse ea. Reglaţi pe 58 adânc! Stăm deoparte pentru o vreme.

Navetele ei se aflau încă la Pell. Cu ceva noroc, puteau să se ascundă destul de mult timp. Mazian era prea ocupat ca să-i mai pese de ele. Ştia că acum o aşteptau, că aveau încredere în ea, că sperau să se întoarcă după ei. Avea de gând s-o facă. Trebuia. Aveau nevoie disperată de navetele de apărare. Prima mişcare a navetelor, când îşi dăduseră, seama că **Norway** fuge, fusese să se îndepărteze şi să se răspândească în toate direcţiile. Signy nu-i trădase. Mazian ştia asta.

Se smulse din gânduri şi făcu legătura cu secţia medicală.

— Cum se simte Di?

— Di se simte bine, răspunse vocea binecunoscută. Lasă-mă să urc pe punte.

— Nici gând.

Întrerupse legătura şi se conecta la garda unu.

— Prizonierii noştri au ceva oase rupte?

— Sunt cu toţii întregi.

— Adu-i aici!

Se aşeză în fotoliu, se rezemă de spetează, privi desfăşurarea evenimentelor, îşi schiţă în minte poziţia pe harta sistemului Pell, mişcându-se pentru un salt în siguranţă, cu jumătate din viteza luminii. Controlul defecţiunilor raportă un compartiment neizolat, o mică porţiune din cală cufundată în frig, dar nu în zona personalului... nimic serios, nimic care să scadă capacitatea de salt. Nici un mort. Nici un rănit. Signy oftă uşurată.

Venise timpul să plece. De aproape o oră, semnalele dinspre Pell treceau de la o navă la alta. Aveau să sfârşească în scannerele Uniunii. Regiunea devenea nesănătoasă pentru cei care o locuiau.

O lumină se aprinse pe consolă. Îşi răsuci scaunul, se întoarse cu faţa către prizonierii care intraseră pe uşă cu mâinile încătuşate la spate, o precauţie uşor de înţeles din cauza culoarelor strâmte ale punţii. Nimeni nu urcase până atunci pe puntea lui **Norway**; nici un străin... până acum. Cazuri speciale... Josh Talley şi Konstantin.

— Ne retragem, spuse ea. M-am gândit că aţi vrea să aflaţi.

Nu reuşiseră să înţeleagă. Privirile lor îi confirmară această idee.

— Părăsim Flota. Suntem legaţi de Adânc, pentru totdeauna. Ai să trăieşti, Konstantin.

— Nu din pricina ochilor mei frumoşi.

Signy râse şuierat.

— Cam aşa ceva. Dar o să ai de câştigat, o să vezi.

— Ce se petrece pe staţie?

— Difuzoarele voastre au funcţionat. M-ai auzit. Asta e ce se petrece acolo; Uniunea are de ales, nu? Să salveze staţia sau să-l urmărească pe Mazian într-o goană nebună. Noi o ştergem, să nu-i încurcăm..

— Ajută-i! spuse Konstantin. Pentru Dumnezeu, aşteaptă. Aşteaptă şi ajută-i!

Ea râse a doua oară, privi întristată către chipul încordat al lui Konstantin.

— Konstantin, ce putem face? **Norway** nu ia nici un refugiat. Nu poate. Să te las pe tine? Nu sub nasul lui Mazian, nici al Uniunii. Ne fac una cu pământul...

Dar se putea face... când aveau să se întoarcă după cercetaşii lor, în trecerea pe lângă Pell...

— Mallory, spuse Josh, apropiindu-se de ea, atât cât îl lăsară gărzile.

Se scutură din mâna lor şi ea făcu un semn, aşa că îl lăsară în pace.

— Mallory... mai există o alegere. Mergi înainte! Există o navă, mă auzi? Numită **Hammer**. Poţi scăpa. Poţi opri totul... şi obţine amnistia.

Un fior trecu prin trupul lui Konstantin: privirile i se îndreptară către Josh, către ea. părând a înţelege.

— El ştie? îl întrebă ea pe Josh.

— Nu. Mallory – ascultă-mă. Gândeşte-te, unde o să se ajungă acum? Cât de departe şi cât de mult timp?

— Graff, spuse ea încet. Graff, ne întoarcem după navete. Rămâi pregătit pentru salt. Când Mazian părăseşte sistemul, ne încrucişăm cu el, poate îl aruncăm afară pe individul ăsta, pe Konstantin, să-şi încerce şansele cu Uniunea. Poate îl culege vreo fregată.

Konstantin înghiţi în sec, cu buzele strâmte într-o linie subţire.

— Ştii că prietenul tău e unionist, spuse ea. Nu a fost, înţelege. Este. Un agent al Uniunii. Serviciile speciale. Probabil că ştie o mulţime de lucruri care pot să ne fie de folos în situaţia noastră. Locuri pe care să le evităm, puncte de nul cunoscute de duşmani...

— Mallory... se rugă Josh.

Ea închise ochii.

— Graff, spuse ea. Unionistul ăsta vorbeşte cu tâlc. Sunt beată sau chiar vorbeşte cu tâlc?

— Or să ne omoare, spuse Graff.

— Asta vrea şi Mazian, spuse ea. Cursa continuă. Către Sol. Către un loc în care Mazian poate găsi noi resurse, unde să prindă din nou puteri. Asta nu mai e o Flota. Căuta să prade ca să funcţioneze. La fel şi noi. Toate punctele de nul pe care le ştim noi le ştie şi el. Asta-i neplăcut, Graff!

— Este neplăcut, încuviinţă Graff.

Ea se uită la Josh. se uită din nou la Konstantin, la chipul acela plin de speranţă, speranţă disperată. Pufni a dezgust şi privi către Graff, către cască.

— Nava aceea de spionaj unionistă. Îndreptaţi-vă într-acolo. Or să abandoneze urmărirea prin radar, când ne vor urmări. Fă-ne legătura! O să împrumutăm o navă unionistă.

— Dăm buzna şi o să ne izbim de ei. murmură Graff.

Şi asta era adevărat. Spaţiul era larg, dar pericolul de coliziune era cu atât mai mare cu cât se apropiau mai mult de acel vector dinspre Pell, două trasee intersectându-se pe radarul lung.

-— Să ne încercăm norocul, spuse ea. Emite un salut într-acolo.

Se uită atunci la Josh Tallev, la Konstantin. Zâmbi, cu toată amărăciunea din ea.

— Deci am jucat pe mâna voastră, îi şuieră ea lui Josh, în felul meu. Le ştii codurile de salut?

— Memoria mea, spuse Josh, e plină de găuri.

— Gândeşte-te la unul!

— Foloseşte numele meu, spuse Josh. Şi pe al lui Gabriel.

Ea dădu ordin, privi lung şi cu grijă către cei doi.

— Daţi-le drumul! spuse ea până la urmă soldaţilor care îi păzeau. Eliberaţi-i!

Se supuseră. Signy întoarse pe jumătate fotoliul. Îşi aruncă o clipă privirile către monitoare şi se uită înapoi, la incredibila prezenţă a unui unionist şi a unui orbital în libertate pe puntea ei.

— Găsiţi-vă un loc ferit! spuse ea. O să sărim într-o clipă... şi poate ne aşteaptă lucruri mai rele.

II

PELL : SECTORUL ALBASTRU UNU, NUMĂR 0475 ; ORA 01.00 P ; 13.00 ALT.

Senzaţia de plutire apărea din când în când. Se înghesuim unul în altul; unii hisa de pe coridor mormăiră de teamă, dar nu şi cei din apropierea lui Soare-prietenul ei. O ţineau să nu cadă, ca măcar ea să fie apărată. Până şi marele Soare se zguduia şi se împiedica în drumul lui. Stelele se zguduiau în bezna din jurul patului alb al Visătoarei.

— Nu fie teamă, şopti bătrâna Lily, mângâind obrazul Visătoarei. Nu fie teamă. Visează noi apăraţi, apăraţi.

— Dă mai tare sonorul, Lily, şopti Visătoarea, cu ochii mai liniştiţi ca niciodată. Unde e Satin?

— Eu aici, spuse Satin, făcându-şi drum printre ceilalţi către locul unde stătea Lily.

Sunetul crescu, voci omeneşti care ţipau şi se văitau prin com şi încercau să capete instrucţiuni.

— E centrala, spuse Visătoarea. Satin. Satin, toţi – ascultaţi. L-au omorât pe Jon... au făcut rău centralei. Ei vin... oamenii Uniunii, mai mulţi oameni-cu-arme, înţelegeţi?

— Nu aici, insistă Lily, venind din nou lângă ei.

— Satin, spuse Visătoarea, privind către stelele cutremurătoare. Am să vă spun calea... fiecare întorsătură, fiecare pas; şi voi veţi trebui să vă amintiţi... puteţi ţine minte atâta lucru?

— Eu **Povestitoarea,** declară ea. Eu amintesc bine, Soare-prietenul-ei.

Visătoarea îi spuse, pas cu pas; şi lucrul acela o înspăimântă, dar mintea ei se concentra să ţină minte fiecare mişcare, fiecare întorsătură, fiecare detaliu.

— Du-te! o îndemnă Visătoarea.

Ea se ridică şi se grăbi, îl chemă pe Dinte Albastru, îi chemă pe ceilalţi, pe toţi hisa care-i puteau auzi glasul.

III
NORWAY ; ORA 01.30 P ; 13.30 ALT.

Com-ul pârâi; radarul de mare distanţă, până atunci gol, fu cuprins brusc de semnale puternice. **Norway** viră strâns. Signy se prinse de consolă şi de fotoliu, cu gustul sângelui în gură. Li se aprinseseră luminile roşii, sunau enervant alarmele. Josh şi Konstantin se agăţară disperaţi de un mâner, la jumătatea aleii; nu reuşiră, alunecară.

— Norway, vorbeşte **Norway,** unioniştilor. Nu trageţi. Nu trageţi. Dacă vreţi să pătrundeţi, urmaţi-mă!

Se lăsă tăcerea obligatorie în vreme ce mesajul străbătu drumul dus-întors.

— Spune mai departe! Cuvinte, nu focuri de armă.

— Aici Mallory, de pe **Norway.** Pătrund, mă auziţi? Mergeţi o bucată de drum cu mine şi am să vă dau eu informaţii. Mazian e pe cale să arunce în aer Pell-ul şi s-o şteargă spre Sol. A început deja. Îi am pe agentul vostru, Joshua Talley, şi pe tânărul Konstantin la bord. O să pierdeţi o staţie, dacă mai zăboviţi. Dacă nu mă ascultaţi, o să aveţi parte de război pe Pământ.

Se lăsă un moment de linişte mormântală din partea cealaltă. Bordul armscomperului era pregătit să ţintească.

— Aici e Azov de pe **Unity.** Care e propunerea ta, **Norway** ? Şi de ce să avem încredere în tine?

— Noi fugim; aţi captat semnalul. O să mă întorc, să vă conduc. O să-mi fii ariergardă, **Unity.** Mazian n-o să stea să lupte aici sau prin împrejurimi. Nu-şi poate permite, mă înţelegeţi?

Tăcerea fu mai lungă, de această dată.

— Îşi sincronizează cursul cu al nostru, îi spuse operatorul de la radar.

— Să pornim şi noi, domnule Graff!

Norway naviga pe muchie de cuţit, cu luminile roşii de stres clipind des; carnea protesta, inima le bătea ca un ciocan, mâinile le tremurau pe controale, echipajul experimentat se înghesuia rezistând chinului, suportând sincronizarea de luptă şi inerţia. Calm şi constant, pe o curbă largă, largă, să păstreze cât mai mult posibil viteza pe care o căpătaseră, să se îndrepte către Pell... Spatele le era păzit. Uniunea venea dintr-acolo cu viteză maximă... pregătită să-i arunce în aer, ca pe Mazian.

— Haide, murmură ea către Grafi, păstrează cursul, ţine-te de el! Avem nevoie de toată puterea.

— Atenţie la radar, îi anunţă o voce calmă, pe ea şi pe Graff; pe radarul de bătaie lungă sclipea o ceaţă galbenă aurie... obstacole aflate încă în memoria comp-ului, reprezentate în acelaşi loc.

Transportoare uşoare. Consultându-se între ele prin com, cuprinse de panică tot mai pronunţată, pe măsură ce se apropiau.

Graff trecu printre ele. **Norway** străbătu spaţiile indicate de computer, îndreptându-se drept spre Pell. Unioniştii veneau în urmă, trecură pe lângă negustori cu o grabă înspăimântătoare pentru navele lente. Un urlet profund de groază ajunse până la ei.

Norway... **Norway**... **Norway**... transmitea frenetic comp-ul, iar dacă navetele lor supravieţuiseră. aveau să se ralieze aceste chemări

Semnale roşii, puternice clipiră în faţă prea rapide pentru nişte fregate. Com-ul urlă avertismente Mazian fugise. **Europe**, **India**, **Atlantic**, **Africa**, **Pacific**.

— Unde e **Australia**? se răţoi ea către Graff.

Cod acesteia nu apăruse împreună cu celelalte.

— Fiţi atenţi la ea!

Graff probabil că auzise. Nu aveau vreme de discuţii. Flota era mascată pe un curs de ciocnire cu ei. Navetele erau şi ele blocate, stând cu toate lângă navele lor, pregătindu-se parcă de salt.

— Mallory, auzi ea vocea lui Mazian prin com.

Graff o auzi şi el şi îi aruncă într-o manevră dureroasă, prin care se aliniară pe direcţia ţintei armscomp-ului: împrăştiară o perdea de foc către **Europe**; riposta ii ajunse şi carcasa răsună. Gravitaţia îi izbi, luptând împotriva şocului: brusc, un baraj de foc porni din urmă. Uniunea se avântase, fără să ia in seamă apărarea lor, fără să ia in seamă semnalele lor de comp, flămândă după ţinte.

— Afară! ordonă ea prin cască şi **Norway** manevră în cel mai strâns unghi pe care-l putea suporta, neavând a căuta în această luptă.

Alarmele sunară. Staţia Pell şi Lumea de Jos se aflau în faţă la câteva minute distanţă pentru viteza lor, apropiată de cea a luminii.

Continuară să vireze, comp-ul calculând şi recalculând acea curbă extremă.

Semnalul unui transportor explodă. În partea de jos **Norway** se menţinu pe cursul necesar, cu bordurile fulgerând roşu, cu alarmele pornite; coliziunea cu planeta era iminentă, iar viteza era prea mare ca să se desprindă la timp.

Brusc, apărură alte semnale, mici. apropiindu-se iute. În cerc, chiar sub nasul lor.

Norway... Norway... Norway... clipea comp-ul. Navetele lor.

— Continuaţi! ţipă ea către Graff, acoperind uralele de pe punte.

Comp-ul execută, cea mai strânsă manevră pe care o putea suporta nava, manevră care răsuci pe dinăuntru trupurile oamenilor, un coşmar de şase secunde. Începură să frâneze puternic; **Australia** venea drept spre ei, printr-o înghesuială a navetelor, fără să fi desfăşurat vreuna de-a ei.

— Baraj, spuse ea. Înghiţind saliva cu gust de sânge.

Monitoarele fulgerară îngrozite: ciocnirea era iminentă şi înainte, şi înapoi: o navă venea din spate, cu o viteză apropiată de cea a luminii, şi erau prinşi în curba de ieşire de pe orbita lui Pell. Aveau jumătate din şanse ca manevra să-i ducă la impact, în sus, în jos sau în ambele părţi.

Graff se aruncă înainte: vira în sus şi **Australia** fulgeră pe alături, în vreme ce instrumentele fură cuprinse de haos. Carcasa gemu şi întreaga navă tresări.

Manevra continua: brusc, o explozie pe radar, praf şuierând pe blindaj.

— Unde sunt? ţipă Graff către tehnicianul de la radar.

Signy îşi muşcă buza si se strâmbă, îşi linse sângele.

Poate că **Australia** îşi aruncase încărcătura; poate explodase; ei continuau să micşoreze viteza, cu ordinul neschimbat.

— ...am părăsit Pell, ajunse la ei o voce, lucru pe care radarul lor începuse să-l arate în vreme ce ieşeau din manevra primejdioasă. Am pierdut o ecluză... cred că Edger a pierdut o ecluză.

Nu puteau să vadă ceva; **Australia** era pe radarul de lungă distanţă; ea era cauza prafului pe care-l văzuseră.

— În formaţie, ordonă ea cercetaşilor, simţindu-se mai în siguranţă cu ei în jurul lui **Norway**, ca şi cum ar mai fi avut încă patru mâini.

Edger, lipsit de o ecluză, nu putea risca şi alte stricăciuni; pentru nici o răzbunare din lume.

— Or să facă saltul, auzi ea.

Era o voce unionistă, o voce pe care n-o cunoştea dincolo de orice amintire.

Fii directă, o povăţuise Mazian, care o învăţase cele mai multe dintre lucrurile pe care le ştia. **Fără jumătăţi de măsură.**

Se lăsă pe spate, în fotoliu. Pe **Norway** era linişte.

IV
PELL : SECTORUL ALBASTRU UNU, NUMĂRUL 0475

Lily rămase la urmă. Alicia Lukas-Konstantin îşi lăsă privirea să se plimbe peste pereţi, apoi se uită la micul modul, parte componentă a patului ei alb, cu două lumini, una aprinsă, alta stinsă, una verde, cealaltă roşie. Acum funcţiona cea roşie. Erau pe sistemele interne.

Curentul electric era în pericol. Probabil că Lily nu ştia; reuşea să mânuiască aparatele, dar alimentarea lor părea să rămână un mister pentru ea. Ochii pellienei rămaseră calmi, mâna ei blândă îi mângâia părul, singurul contact cu viaţa.

Darurile lui Angelo, structurile din jurul ei, se dovediseră la fel de încăpăţânate ca şi ea. Pe ecrane, imaginile continuau să se schimbe, aparatele continuau să-i pompeze viaţă prin vene, iar Lily se afla acolo.

Exista un buton de oprire. Dacă ar fi rugat-o pe Lilly, ea, neştiutoare, l-ar fi apăsat. Dar era o cruzime faţă de cea care crezuse în ea.

Nu o rugă.

V
NORWAY

Cu grijă, Damon îşi părăsi locul, îşi făcu ameţit drum printre şirurile de instrumente şi printre tehnicieni, să ajungă la Mallory. Se lovise; avea un braţ scrântit, vertebrele gâtului îl dureau. Nici un suflet de pe **Norway** nu fusese scutit, nici tehnicienii, nici măcar Mallory. Ea îl privi, cu ochii goi, de pe locul ei, de la pupitrul principal, îşi răsuci fotoliul să-l vadă mai bine, dădu încet din cap.

— Deci ţi-ai îndeplinit dorinţa, spuse ea. Uniunea a pătruns. Nu mai trebuie să-l urmărească pe Mazian. Ştiu unde s-a dus. Pariez că vor considera Pell o staţie preţioasă; or să-ţi salveze staţia, domnule Konstantin, fără nici o îndoială. Şi a venit vremea să o ştergem şi noi.

— Ai spus, îi aminti el liniştit, că ai să mă laşi să plec.

Privirea ei se întunecă.

— Nu forţa norocul. Poate că am să te las, pe tine şi pe prietenul tău unionist, la vreun negustor, când o să-mi convină. Dacă o să-mi convină. Vreodată.

— Asta-i casa mea, spuse el.

Îşi pregătise argumentele; dar vocea îi tremura, distrugând logica.

— Staţia mea... aparţin acelui loc.

— Acum nu mai aparţii niciunui loc, domnule Konstantin.

— Lasă-mă să vorbesc cu ei. Dacă am să pot face un târg cu Uniunea, ca să mă apropii destul de mult... cunosc sistemele. Pot manevra sistemele centralei; tehnicienii... poate că au murit. Sunt morţi, nu?

Ea îşi feri privirea, îşi răsuci fotoliul, întorcându-se la treburile ei. Înţelegând pericolul la care se expunea, se aplecă înainte şi puse o mână pe braţul fotoliului, ca ea să nu-l poată ignora; un soldat mişcă, dar aşteptă ordinele.

— Căpitane! Ai ajuns până aici. Îţi cer... eşti un ofiţer al Companiei. Ai fost. Pentru ultima oară... pentru ultima oară, căpitane. Du-mă înapoi la Pell. Ai să ieşi de acolo, liberă. Ţi-o jur.

Signy rămase nemişcată multă vreme.

— Vrei să fugi de aici învinsă? o întrebă el. Sau vrei să pleci după voia ta?

Ea se întoarse, cu o căutătură nu prea plăcută.

— Ai de gând să faci o plimbare?

— Du-mă înapoi! spuse el. Acum. Câtă vreme mai contează. Sau niciodată. Pentru că mai târziu n-o să mai conteze. N-o să mai pot face nimic, ca şi cum aş fi murit.

Buzele ei se strânseră. Pentru câteva clipe, rămase înţepenită, privindu-l.

— Am să fac ce pot. Până la un punct. Dacă or să facă o înţelegere cu tine, aşa cum îmi închipui eu...

Signy îşi coborî mâna pe braţul fotoliului.

— Aceasta e a mea. Înţelegi. Oamenii ăştia... Eu am fost Compania. Cu toţii am fost. Şi Uniunea nu vrea să rămân în libertate. Îmi ceri un lucru care poate degenera într-un schimb de focuri în apropierea preţioasei tale staţii. Uniunea vrea să pună mâna pe **Norway.** Rău de tot... pentru că ştie ce facem noi. Nu am cum să trăiesc, orbitalule, pentru că nu am nici un port în care să îndrăznesc să intru. N-o să mă mai pot apropia. Niciodată. Niciunul dintre noi. Graff! Du-ne pe un curs liniştit către Pell!

Damon se retrase, simţind că aceea era cea mai înţeleaptă mişcare pe care o putea face în acel moment. Ascultă la com-ul unidirecţional pe care îl avea la îndemână, anunţul de apropiere al lui **Norway** de flota Uniunii. I se păru că aude nişte pretenţii. **Norway** ripostă.

O mână îi atinse umărul. Ridică privirile, îl descoperi pe Josh.

— Îmi pare rău! spuse Josh.

El dădu din cap, fără să fie supărat. Josh... avea puţine alternative.

— Te vor, într-adevăr, spuse Mallory. Vor să le fii predat.

— O să mă duc.

— Nebunule! scuipă Mallory. Or să-ţi şteargă mintea. Ştii asta?

Damon reflectă. Îşi amintea de Josh cel din faţa biroului, cerând acte, încheind un proces care începuse pe Russell. Unii reuşiseră să scape: Josh scăpase.

— O să mă duc, repetă el.

Mallory se încruntă.

— Hotărăşti singur! spuse ea. Cel puţin până ce pun mâna pe tine. Şi în com: Aici Mallory. Am făcut o înţelegere, căpitane. Nu-mi plac termenii dumitale.

Răspunsul întârzie îndelung. Tăcere la capătul celălalt.

Pell se vedea pe radar, cu navele Uniunii ca nişte păsări în jurul cuibului. Una părea să se docheze. Radarul cu bătaie lungă arăta o pleavă aurie punctată cu roşu, venind dinspre mine, transportoarele uşoare, şi poziţia singuratică a unei alte nave, indicată printr-o clipire la marginea vizorului, în afara radarului dar în memoria comp-ului. Nimic nu mişca, în afară de patru luminiţe în vecinătatea lui **Norway,** apropiindu-se în formaţie strânsă.

Făcură o oprire relativă, alunecând în derivă împreună cu toate celelalte din sistem.

— Aici e Azov de pe **Unity**, ajunse o voce la ei. Căpitane Mallory, ai permisiunea să tragi la docuri împreună cu pasagerul tău, ca să-l eliberaţi. Apropierea de Pell este acceptată, cu mulţumiri din partea Uniunii pentru asistenţa voastră nepreţuită. Dorim să vă primim în Flota Uniunii în starea în care sunteţi, cu armele şi echipajul de care dispuneţi. Terminat.

— Aici e Mallory! Ce asigurări are pasagerul meu?

Graff se apropie mai mult de ea. Ridică un deget.

Chila crucişătorului **Norway** răsună, lovită de ceva, apoi se auzi o ecluză închizându-se. Damon privi distrat către radar.

— O navetă de luptă tocmai a ancorat, spuse Josh, lângă umărul lui. Îşi adună cercetaşii. Pot face oricând saltul...

— Căpitane Mallory, se auzi vocea lui Azov. Am un reprezentant al Companiei la bord care vă va ordona să executaţi această acţiune...

— Ayres poate să se şteargă la fund cu ordinul lui, spuse ea. Îţi spun eu ce vreau pentru marfa pe care o am. Privilegiul de a trage la docurile Uniunii şi acte în regulă. Altfel, poate că am să-mi las valorosul meu pasager să ajungă pe jos până la voi.

— Detaliile pot fi discutate mai târziu. Avem o criză în Pell. Vieţile sunt în pericol.

— Aveţi experţi în comp. Sau poate că nu înţelegeţi sistemul?

Se lăsă o altă tăcere.

— Căpitane! Ai să capeţi ce doreşti. Te rog s[ancorezi sub paza noastră dacă vrei acte. Avem probleme cu lucrătorii. Îl cer pe Konstantin.

— Pellienii, şuieră Damon.

Avu o viziune îngrozitoare: pellienii înfruntând trupele Uniunii.

— Îndepărtaţi-vă navele de Pell, căpitane Azov! **Unity** poate rămâne la doc. Am să vin din partea opusă şi să ai grijă ca navele să nu iasă din sincronizare. Deschid focul spre orice obiect îmi trece prin spate, fără somaţie.

— Permisiune.

— E o nebunie! spuse Graff. Ce-am câştigat? N-or să ne aştepte cu actele.

Mallory nu spuse nimic.

5

I
PELL: DOCUL ALB; 1/9/53; 04.00 P; 16.00 ALT.

Lucrătorii de pe doc erau soldaţi ai Uniunii, morţi de oboseală; doar sectorul verde făcea excepţie, o privelişte suprarealistă a staţiei Pell. Damon coborî rampa în spatele trupelor în armuri ale lui **Norway**, care păzeau flancurile şi calea de acces. Departe, pe docul părăsit, stăteau alte trupe în armură... unionişti. Depăşi perimetrul singur, trecu printre soldaţii lui **Norway**, se îndreptă către fâşia liberă a docului presărat cu resturi. Simţi o mişcare în urma lui, auzi pe cineva venind şi se uită înapoi.

Josh.

— Mallory m-a trimis, spuse Josh, luându-i-o înainte. Te deranjează?

El clătină din cap, bucuros că îl însoţea într-acolo. Josh băgă mâna în buzunar şi întinse o bandă.

— Mallory ţi-o trimite, spuse Josh. Codurile comp-ului. Spune că ar putea să te ajute.

Damon o luă, o îndesă în buzunarul uniformei maronii a Companiei. Escorta Uniunii îi aştepta, soldaţi îmbrăcaţi în negru şi cu medalii de argint. Continuă să meargă, pălind pe măsură ce se apropia de siluetele asemănătoare şi frumoase. Perfecţi, toţi de o mărime, toţi la fel.

— Ce sunt ei? îl întrebă pe Josh.

— De soiul meu, spuse Josh. Mai puţin specializaţi.

Înghiţi în sec şi continuă să se apropie. Trupele Uniunii se închiseră în jurul lor, o escortă tăcută, de-a lungul docului. Cetăţeni ai staţiei stăteau, ici şi colo, îi priveau. **Konstantin**, auzi el murmurând. **Konstantin**. Văzu speranţă în unii ochi şi îşi feri privirea, ştiind cât de puţin avea să poată face pentru ei. Unele zone prin care trecură erau răvăşite, secţiuni întregi cu luminile stinse, tablouri de comandă distruse, miros de arsură şi cadavre împrăştiate. Gravitaţia tresări uşor, o instabilitate minoră. Nu ştia ce se petrecuse în inima staţiei, în centrul vital. Dacă dezechilibrul se menţinuse prea mult timp, sistemele puteau fi deteriorate, fără putinţă de recuperare. Lipsită de creier, din pricina centralei defecte, Pell trecuse pe ganglionii locali, centri nervoşi neinterconectaţi, sisteme automate luptând pentru supravieţuire. Fără reglaje şi echilibrare, aveau să iasă din fază... ca un trup pe moarte.

Trecură în albastru nouă, unde întâlniră o altă forţă unionistă, intrară pe rampa de urgenţă... şi acolo morţi, cadavre pe lângă care urcară, împreună cu escorta lor: un urcuş lung, de la nouă în sus, către o zonă în care operau trupe în armuri, un urcuş cu privirile îndreptate în sus, umăr la umăr. Se opriră; conducătorul escortei se reorientă şi îi trecu printr-o uşă în doi, în holul flancat de birourile financiare. Acolo, o altă grămadă de soldaţi si ofiţeri. Unul, grizonat din pricina reîntineririi şi purtând pe piept o mulţime de decoraţii şi medalii, se întoarse către ei. Şocat. Damon îi recunoscu imediat pe cei din spate. Ayres, de pe Pământ, şi Dayin Jacoby. Dacă ar fi avut o armă în mâini i-ar fi împuşcat. Dar nu avea. Se opri, aruncându-i priviri îngheţate: chipul lui Jacoby se înroşi.

— Domnule Konstantin! spuse ofiţerul.

— Căpitanul Azov? presupuse, văzându-i gradul.

Azov îi oferi mâna. O strânse cu amărăciune.

— Maior Talley, spuse Azov şi îi întinse mâna şi lui Josh, care-i acceptă salutul. Mă bucur că v-aţi întors.

— Domnule! murmură Josh.

— Informaţia lui Mallory e corectă? Mazian a plecat spre Sol?

Josh dădu din cap.

— Nici o înşelăciune, domnule. Cred că e adevărat.

— Gabriel?

— Mort, domnule. Împuşcat de maziani.

Azov clătină din cap, încruntându-se, privi din nou spre Damon.

— Îţi dau o şansă, spuse el. Crezi că poţi pune din nou pe picioare staţia?

— Am să încerc, spuse Damon, dacă mă lăsaţi sus.

— Asta e problema, pentru moment. Nu avem acces acolo. Băştinaşii au blocat uşile. Nu ştim ce stricăciuni au făcut sau dacă pot declanşa schimburi de focuri.

Damon dădu încet din cap, se uită înapoi către uşa rampei de acces.

— Josh vine cu mine, spuse el. Nimeni altcineva. Am să-ţi rezolv situaţia din Pell. Pe urmă pot veni şi soldaţii tăi... după ce se potolesc lucrurile. Dacă se pornesc împuşcăturile, poţi pierde staţia şi nu ţi-ai dori aşa ceva acum, nu?

— Nu, aprobă Azov. Nu mi-aş dori asta.

Damon dădu din cap şi porni către uşă. Josh îl însoţi. Un megafon din spatele lor chemă trupele, care ieşiră ascultătoare pe rampă, îi depăşiră şi urcară. Etajele superioare erau puştii, uşa albastru unu închisă. Damon apăsă pe buton; mort. Deschise manual.

Pellienii stăteau acolo, înghesuiţi unul în altul, o masă care umplea holul principal şi coridoarele laterale.

— Om-Konstantin! exclamă unul, sărind brusc în picioare, rănit ca mulţi alţii, sângerând.

Săriră cu toţii în picioare, se întinseră către el, să-i atingă braţele, trupul, mormăind încântaţi, chemând, ciripind în limba lor.

Damon trecu printre ei. Josh îşi făcu drum alături prin înghesuiala isterică. Erau şi mai mulţi înăuntrul centrului de control, sub ferestre, pe podea, pe mese, în toate cotloanele. Ajunse la uşă, bătu în geam. Hisa ridicară feţele, priviră solemni şi calmi... şi se luminară brusc. Pellienii săriră în picioare, dansară, ţopăiră, scoaseră ţipete sălbatice, oprite de sticlă.

— Deschideţi uşa! le spuse el.

Imposibil să-l audă, dar el arătă către întrerupător, pentru că se încuiaseră pe dinăuntru.

Unul descuie. Damon păşi printre ei. atins şi îmbrăţişat, îi mângâie la rândul lui şi, în îmbulzeală, dădu peste o mână care se prinsese de el, o mână puternică şi îmblănită.

— Eu Satin, îi spuse hisa, surâzându-i. Ochi la mine cald, cald, om-Konstantin.

Şi de cealaltă parte, Dinte Albastru. Cunoştea zâmbetul acela larg şi blana veche; îmbrăţişa pellianul.

— Mama ta trimis, spuse Dinte Albastru. Ea bine, om-Konstantin. Ea spus încuiat uşile stat aici nu mişcat, făcut la ei trimis găsit om-Konstantin, făcut bine Sus.

Damon îşi trase răsuflarea, îşi făcu loc printre trupurile îmblănite, se apropie de consola centrală, cu Josh înapoia lui. Cadavre umane zăceau pe jos. Jon Lukas era unul dintre ele, împuşcat în cap. Se aşeză la pupitrul principal, porni să tasteze, să reconstruiască… scoase banda şi ezită.

Darul lui Mallory. Către Pell. Către Uniune. Banda putea să conţină orice – capcane pentru Uniune… un declanşator final…

Îşi şterse faţa cu mâna, până la urmă se hotărî şi introduse banda. Maşina o trase înăuntru, fără să mai permită scoaterea ei.

Panoul se aprinse, luminile clipiră verzi. Printre hisa se stârni agitaţia. Ridică privirea către soldaţii de dincolo de geamuri, stând în uşă cu puştile ridicate. Către Josh, înapoia lui, care se întorsese cu faţa către ei.

— Rămâneţi unde sunteţi! se răsti Josh.

Ei îl ascultară şi puştile se lăsară în jos. Poate din pricina chipului, a figurii unuia născut în laboratoarele Uniunii; sau poate din pricina vocii care nu lăsa loc de discuţii. Josh le întoarse spatele şi rămase cu mâinile pe spătarul scaunului lui Damon.

Damon continuă să lucreze, aruncă o nouă privire către sticla reflectorizantă.

— Am nevoie de un tehnician de comp, spuse el. Cineva care să intre pe canalele publice şi să vorbească. Aduceţi pe cineva, cu accent din Pell! O să fie bine. Au depresurizat nişte depozite, au amestecat nişte dosare… dar nu avem nevoie de ele, nu?

— N-au să mai poată citi nici un nume, spuse Josh blând, nu?

— Nu, răspunse el.

Adrenalina care îl umpluse până atunci se dilua. Îşi descoperi mâinile tremurând; se uită într-o parte, la un tehnician unionist care se aşezase la com.

— Nu, spuse el, se ridică şi porni într-acolo. Soldaţii ridicară armele.

— Staţi liniştiţi, spuse Josh şi ofiţerul de servici ezită.

Apoi şi Josh privi într-o parte şi făcu un pas înapoi. Mai era cineva lângă uşă. Azov şi anturajul lui.

— Un mesaj particular, domnule Konstantin?

— Am nevoie de echipele mele, spuse Damon. Vor veni doar chemate de o voce pe care o cunosc.

— Cu siguranţă că aşa vor face. Dar nu. Stai deoparte de com! Lasă-i pe tehnicienii mei să se ocupe de asta!

— Domnule, spuse liniştit Josh, pot să intervin?

— Nu în această problemă, spuse Azov. Ocupă-te de lucrul dumitale, fără să iei legătura cu publicul, domnule Konstantin!

Damon trase încet aer în piept, se întoarse la consola pe care o părăsise şi se aşeză cu grijă. Din ce în ce mai multe trupe intrară. Hisa se îngrămădiră lângă pereţi şi pe mese, sporovăind alarmaţi între ei.

— Scoateţi creaturile astea de aici, spuse Azov! Acum.

— Sunt cetăţeni, spuse Damon, răsucindu-şi scaunul ca să-l privească pe Azov. Cetăţeni ai Pell-ului.

— Orice ar fi.

— **Pell**, se auzi vocea lui Mallory prin com. Pregătiţi-vă pentru o desprindere de la doc!

— Domnule? întrebă tehnicianul unionist, de la com.

Azov făcu semn de tăcere.

Damon se aplecă şi încercă să atingă alarma. Puştile se ridicară; se răzgândi. Azov se apropie de com.

— Mallory, spuse Azov, te sfătuiesc să stai liniştită!

O clipă de tăcere.

— Azov, se întoarse vocea blând, nu ştiu cum de mi-am închipuit că o să găsesc onoare printre hoţi.

— Căpitane Mallory, faci parte din flota Uniunii, sub comanda Uniunii. Acceptă situaţia sau considerăm gestul tău drept revoltă.

Din nou tăcere. Şi iar tăcere. Azov îşi muşcă buza. Trecu printre tehnicienii com şi tastă codurile lui personale.

— Căpitane Myes, **Norway** refuză ordinele. Mişcă-ţi puţin navele!

Şi către canalul lui Mallory :

— Primeşti oferta noastră sau te trezeşti fără nici un port! Te poţi smulge şi poţi fugi, dar vei fi prioritatea numărul unu pentru navele noastre în spaţiul Uniunii. Sau poţi să fugi să te alături lui Mazian. Sau poţi merge cu noi împotriva lui.

— Sub comanda dumitale?

— Alegerea îţi aparţine, Mallory. Iertarea... sau vână-toarea.

Îi răspunse cu un râs sec.

— Câtă vreme o să rămân la comanda lui **Norway**, când or să intre unionişti pe puntea mea? Şi cât timp vor mai trăi ofiţerii şi soldaţii mei?

— Iertarea, Mallory. Primeşti sau nu?

— Ea şi celelalte promisiuni ale tale.

— Staţia Pell, îi întrerupse o altă voce, tulburată. Aici e **Hammer**. Avem legătura. Staţia Pell, mă auzi? Avem legătura.

Şi alta :

— Staţia Pell: aici flota negustorilor. Aici Quen de pe **Estelle**. Ne apropiem.

Damon privi radarul cu bătaie lungă, calculă iute noile date, recunoscând un semnal vechi de două ore. Elene! Vie şi alături de negustori. Traversă încăperea spre com, căpătă un pat de puşcă în stomac şi se împiedică de masă. Putea să fie împuşcat. Putea, chiar şi acum, atât de târziu. Se uită către Josh. Elene trebuia să fi recepţionat transmisiile din Pell care arătau tulburări cu patru ore în urmă: de două ore se apropia. Elene avea să pună întrebări. Dacă dădea răspunsuri greşite... dacă ea nu căpăta răspuns de la voci cunoscute... cu siguranţă, cu siguranţă că avea să stea deoparte.

Privirile se aţintiră spre radar, mai întâi ale unui om şi, după ce-i văzură expresia, şi ale celorlalţi. Nu mai era doar o luminiţă, ci o puzderie, apărând pe măsură ce datele ajungeau la ei. O masă, un vârtej, o hoardă incredibilă de negustori venind către ei. Damon se sprijini de masă şi îi privi venind, cu un zâmbet larg.

— Sunt înarmaţi! îi spuse el lui Azov. Căpitane, sunt nave de cursă lungă înarmate!

Faţa lui Azov era rigidă. Înşfacă un microfon şi spuse :

— Aici e Azov de pe **Unity**, nava amiral a Uniunii, comandant al flotei. Pell este acum o zonă militară a Uniunii. Pentru siguranţa voastră, staţi deoparte. Navele care vor pătrunde vor fi întâmpinate cu foc!

O alarmă începu să clipească, iar aparatura declanşa alarma în centru. Damon privi luminile şi inima începu să îi gonească. Docul alb avertiza desprinderea iminentă a lui **Norway**. Se întoarse şi conecta un canal în vreme ce soldaţii erau paralizaţi de confuzie.

— **Norway**, stai pe loc! Aici e Konstantin. Stai pe loc!

— Tocmai voiam să vă înştiinţez, centrală Pell. Navele de război ar putea face prăpăd în rândul negustorilor, fie că-s înarmaţi sau nu. Dar, dacă negustorii vor. pot căpăta ajutor profesionist.

— Repet, se întoarse prin com vocea întârziată de distanţă a lui Elene. Ne apropiem de docuri. Am urmărit transmisiunile voastre. Alianţa negustorilor pretinde staţia Pell şi o consideră teritoriu neutru. Presupun că veţi respecta această cerinţă. Sugerăm negocieri imediate... sau toţi negustorii acestei flote se vor retrage de pe teritoriul Uniunii. Către Pământ. Nu credem că ar fi o variantă bună pentru nici o parte implicată.

Liniştea dură foarte mult. Azov se uită la monitoarele peste care luminiţele se răspândeau ca o plagă. Nava comercială **Hammer** încetase de a fi distinctă, semnalul ei era acum acoperit de punctele roşietice.

— Avem ce discuta, spuse Azov.

Damon trase încet aer în piept şi îi dădu drumul.

II
PELL; DOCUL ROŞU; 1/9/53; 05.30 P; 17.30 ALT.

Elene coborî, cu o escortă de negustori înarmaţi. Era însărcinată şi mergea încet, iar negustorii din jurul ei nu o lăsau nici o clipă expusă. Damon rămase lângă Josh, de partea Uniunii, atât cât reuşi să suporte, apoi riscă şi porni, nefiind sigur că aveau să-l lase să ajungă la ea. Armele din mâinile negustorilor se ridicară spre el, un cerc nervos, ameninţător: se opri, singur în spaţiul gol.

Dar ea îl văzu şi chipul i se lumină, negustorii se dădură la o parte, se aranjară la stânga şi la dreapta, până ce rândurile lor îl înghiţiră şi îl lăsară să ajungă la ea.

Elene – negustor întors printre ai ei, departe de docul solid al staţiei. Într-un colţ al minţii persista o îndoială, era pregătit pentru schimbare... îndoiala se topi când îi privi chipul. O sărută, o îmbrăţişa, temându-se să nu-i facă rău cu strânsoarea lui. Stătea acolo, cu o întreagă hoardă de negustori înarmaţi în jur, scăldaţi într-o ceaţă sclipitoare; inhala mirosul şi realitatea ei, o sărută din nou, ştiind că nu aveau vreme de vorbit, de întrebări, de nimic.

— A trebuit să rătăcesc un pic până să ajung acasă, murmură ea.

El izbucni într-un râs nebunesc, se uită spre soldaţii Uniunii, deveni din nou sobru.

— Ştii ce s-a întâmplat aici?

— Câte ceva. Mai tot, poate. Am stat acolo... multă vreme. Am aşteptat un moment în care să nu mai existe altă alegere.

Elene tremură, îl strânse în braţe.

— Am crezut că am pierdut. Apoi Mazian s-a retras şi, în clipa aceea, ne-am mişcat. Uniunea are probleme, Damon. Trebuie să plece spre Sol şi are nevoie de toate navele intacte.

— Poţi să pariezi, spuse el. Dar nu părăsi docul. Orice ţi-ar spune, orice ai vorbi cu ei, insistă s-o faci aici, pe doc; nu intra în nici un spaţiu îngust în care Azov poate interpune trupe între tine şi nave. Nu te încrede în el.

Ea dădu din cap.

— Am înţeles. Noi nu suntem decât vârful de lance, Damon. Eu vorbesc în interesul negustorilor. Ei vor un port neutru şi, după cum stau lucrurile, ăsta e Pell. Nu cred că staţia are ceva de obiectat.

— Nu, spuse el. Nimic de obiectat. Pell are de făcut curăţenie.

După minute întregi, îşi trase pentru prima dată răsuflarea pe de-a-ntregul: urmări privirea ei, îndreptată peste doc către Azov, către Josh stând lângă soldaţii Uniunii, aşteptându-le apropierea.

— Ia-ţi o duzină de oameni cu tine, restul să păzească accesul. Să vedem ce idei are Azov despre o înţelegere.

— Înapoierea, spuse ferm şi blând Elene, sprijinindu-se de masă cu un braţ, navei **Hammer** a familiei Olvig; a navei **Swan's Eye** proprietarilor ei de drept: a oricărei alte nave confiscate în folos militar de către Uniune. Condamnarea maximă pentru capturarea şi utilizarea navei Genevieve. Ai să spui că nu ai puterea să iei decizii militare... la acest nivel, domnule, ai puterea să dispui eliberarea navelor. Sau punem embargo.

— Nu recunoaştem organizaţia voastră.

— Asta, îl întrerupse Damon, ţine de consiliul Uniunii. Pell îşi recunoaşte organizaţia. Iar Pell este independent, căpitane, dorind să vă ofere imediat portul ei; dar păstrându-şi rezerva să refuze. Mi-ar displace să iau această hotărâre. Avem un inamic comun ... dar dumneata vei fi blocat aici, într-o situaţie neplăcută şi de durată. Şi cu efecte.

De cealaltă parte a mesei, aranjată pe docurile deschise şi înconjurată în semicercuri opuse de negustori şi soldaţi, apăru încruntarea.

— E în interesul nostru, admise Azov, să ne asigurăm că această staţie nu va ajunge o bază de operaţiuni maziane; o să cooperăm la protecţia voastră... fără de care – nu aveţi prea multe şanse, cu toate ameninţările voastre, domnule Konstantin.

— O necesitate mutuală, răspunse sec Damon. Fiţi sigur că nici o navă a lui Mazian nu va mai fi vreodată binevenită la Pell. Sunt nişte bandiţi.

— V-am făcut deja un serviciu, spuse Elene. Navele comerciale s-au îndreptat deja către Soare cu mult înaintea lui Mazian. Destul de devreme ca să ajungă acolo înaintea lui: nu mult, dar destul. Staţia Sol va fi avertizată de sosirea lui.

Chipul lui Azov se relaxa, surprins. Cel al omului de lângă el, delegatul Ayres, îngheţă, apoi zâmbi brusc, cu lacrimi în ochi.

— Mulţumirile mele! spuse Ayres. Căpitane Azov, propun... să încheiem consultaţiile şi să ne mişcăm rapid.

— Se pare că avem motive, spuse Azov.

Se trase cu scaunul în spate.

— Această staţie este sigură. Treaba noastră e terminată. Orele sunt preţioase. Dacă Sol pregăteşte o primire pentru banditul acela, ar trebui să fim acolo, să dăm o mână de ajutor.

— Pell, spuse liniştit Damon, vă va ajuta bucuros la desprinderea de docuri. Dar navele comerciale pe care vi le-aţi însuşit... rămân.

— Avem echipaje la bordul lor. Merg cu noi.

— Vă luaţi echipajele. Navele acelea sunt proprietatea negustorilor şi rămân pe loc. La fel şi Josh Talley. E un cetăţean al Pell-ului.

— Nu, spuse Azov. Nu-mi las oamenii să fie supuşi interogatoriilor.

— Josh, spuse Damon, privind în spate către locul unde stătea Josh cu ceilalţi soldaţi ai Uniunii, singurul deosebit printre ceilalţi perfect asemănători. Tu ce părere ai?

Ochii lui Josh priviră peste el, poate către Azov. Nu spuse nimic.

— Luaţi-vă trupele şi navele! îi spuse Damon lui Azov. Dacă Josh rămâne, e hotărârea lui. Îndepărtaţi orice soldat al Uniunii de pe această staţie. De acum înainte; veţi fi primit la docuri la cerere şi prin permisiunea biroului şefului de staţie; primirea vă este garantată. Dar dacă timpul vă este preţios, vă sugerez să primiţi oferta.

Azov se schimonosi. Făcu un semn ofiţerului, care ordonă unităţilor să se grupeze. Plecară, îndreptându-se spre orizontul ascendent către docul albastru, unde era ancorat **Unity**.

Josh rămăsese singur. Elene se ridică şi îl îmbrăţişa stângace, iar Damon îl bătu pe umăr.

— Stai aici! îi spuse el Elenei. Am de desprins de la doc o navă a Uniunii. Josh, haide!

— Neihart, zise ea celui din apropiere. Ai grijă să ajungă la centrală în bună stare.

Plecară în urma forţelor Uniunii; intrară în al nouălea coridor, în timp ce unioniştii se îndreptară, fugind, către nava lor. În coridoare, uşile erau deschise, lumea stătea şi privea. Unii începură să strige, să dea din mâini, să-i aclame pe negustori.

— Sunt de-ai noştri, ţipă cineva. Sunt de-ai noştri!

Intrară pe rampa de urgenţă, urcară în fugă; pellienii îi întâmpinară. Îi conduseră; săreau, se hârjoneau şi strigau saluturi. Întreaga spirală era cuprinsă de ecourile vacarmului pellian şi ale strigătelor omeneşti de pe coridoarele de afară, pe măsură ce ştirea se răspândea de la un nivel la altul. Câţiva unionişti, coborâră, urmând instrucţiunile primite prin com-ul din cască, simţindu-se, desigur, foarte stânjeniţi.

Ieşiră in albastru unu. Pellienii se întorseseră să ocupe centrala şi le zâmbiră drept bun-venit prin uşile larg deschise.

— Voi prieteni, spuse Dinte Albastru. Voi prieteni, toţi?

— E în regulă, îl linişti Damon şi îşi făcu drum prin mulţimea de trupuri maronii, agitate, să se aşeze la pupitrul principal.

Se uită înapoi, la Josh, la negustori.

— E careva care se pricepe la tipul ăsta de comp?

Josh se aşeză lângă el. Unul dintre Neihart-i luă în primire com-ul, altul se aşeză la un post de comp. Damon tastă prin com.

— **Norway**, spuse el eşti prima care ai cale liberă! Am încredere că ai să decolezi fără să ne faci probleme. Nu avem nevoie de complicaţii.

— Mulţumesc, Pell, se întoarse vocea seacă a lui Mallory. Îmi plac priorităţile voastre.

— Grăbiţi-vă! Folosiţi-vă trupele ca să vă desprindeţi de la doc. Puteţi să vă întoarceţi când ne vom stabiliza să luaţi oamenii. De acord. Vor fi în siguranţă.

— Staţia Pell, întrerupse o altă voce: cea a lui Azov. Înţelegerile au specificat că mazianii nu vor fi bine primiţi. Nava asta e a lor.

Damon zâmbi.

— Nu, căpitane Azov. Nava e a noastră. Suntem o planetă şi o staţie, o comunitate suverană, şi în afară de negustorii care nu sunt rezidenţi aici, menţinem o unitate de miliţie. **Norway** constituie flota staţiei Lumii de Jos. Vă mulţumesc că respectaţi neutralitatea noastră.

— Konstantin! ameninţă vocea lui Mallory, în pragul mâniei.

— Desprinde-te de la doc, căpitane Mallory! Ai să rămâi până ce flota Uniunii părăseşte spaţiul nostru. Ai intrat în schema noastră de zbor şi primeşti ordine de la noi.

— Am primit ordinul, răspunse ea în sfârşit. Aştept. O să ne retragem şi o să desfăşurăm navetele. **Unity**, vezi să pleci în linie dreaptă de aici. Şi transmite salutările mele lui Mazian.

— Negustorii voştri, zise Azov, vor fi cei care vor suferi din pricina acestei hotărâri, staţie Pell. Adăpostiţi o navă inutilă. Navele comerciale vor suferi.

— Şterge-o de aici. Uniune! ripostă Mallory. Fii convins că Manzin n-o să tragă pe sfoară. N-o să ancoreze în Pell câtă vreme sunt eu în zonă. Du-te şi vezi-ţi de treburile tale!

— Linişte, spuse Damon. Căpitane, porneşte!

Pupitrele se umplură cu lumini. **Norway** se eliberase.

III
SISTEMUL PELL

— Şi tu? întrebă Blass uimit.

Vittorio îşi potrivi pe umăr sacul cu efecte personale, împingându-se stângaci cu mâinile pe coridorul de acces îngust sub gravitaţie zero, împreună cu echipajul care fusese până atunci pe **Hammer**. Coridorul era friguros şi prost luminat. Simţi vibraţia tubului care se prindea de ecluza lor.

— Nu cred că am avut de ales. spuse el. Nu stau la discuţii cu negustorii, domnule!

Blass îi aruncă un zâmbet strâmb, se îndreptă către ecluza care se deschise spre tubul îngust şi nava de război care îi aştepta. Bezna îi înghiţi.

Unity se mişcă, accelerând continuu. Ayres stătea în fotoliul lui de la nivelul superior al sălii principale mochetate, de un modernism sever, cu Jacoby alături. Monitoarele îi înştiinţau care-i cursul navei, o întreagă zonă de monitoare afişând numere şi imagini. Treceau printr-o cărare larg deschisă printre navele comerciale, un tunel prin hoarda răspândită de jur împrejur; în sfârşit, Azov avu timp s-o privească pe imaginea video care ocupa unul dintre monitoare.

— E în regulă? îi întrebă Azov.

— Mergem acasă, şopti Ayres, satisfăcut. Îţi propun ceva, căpitane; în acest moment, Sol şi Uniunea au mai multe interese

comune decât divergenţe. Îţi propun ca, o dată cu mesajele dumitale, să trimiţi prin curier la Cyteen şi o propunere din partea mea: o cooperare de durată.

— Partea voastră nu are interese în Ţinuturile de Dincolo; făcu Azov.

— Căpitane, vreau să îţi sugerez că astfel de interese sunt pe cale să se trezească. Şi va fi în dezavantajul Uniunii... dacă n-ar fi prima care să ofere Pământului proiecţia sa – înainte s-o facă alianţa negustorilor. Oricum, alianţa a şi trimis spre Pământ un mesager. Deci Sol poate să aleagă, nu? Alianţa negustorilor. Uniunea. Sau – Mazian. Sugerez să discutăm problema. O renegociere. Se pare că niciunul dintre noi nu are autoritatea de a ceda Pell. Şi sper să pot da guvernului meu o recomandare favorabilă dumitale.

Elene veni, însoţită de o mulţime de negustori, rămase în pragul centralei în care se vedeau urme proaspete de luptă: pellienii tresăriră uşor alarmaţi. Dar Satin şi Dinte Albastru o recunoscură, dansară şi o mângâiară bucuroşi. Damon se ridică de pe locul lui. o luă de mână. Îi oferi un loc lângă el şi Josh.

— Nu-mi prea plac urcuşurile lungi, spuse ea, răsuflând greu. Trebuie să reparăm sistemul lifturilor.

Damon îşi făcu timp să o privească. Se întoarse la monitoarele consolei, apoi către silueta de alături, acoperită de aşternuturi albe, către ochii liniştiţi. Întunecaţi şi plini de viaţă. Alicia Lukas zâmbea slab.

— Apelul abia a sosit, îi spuse el Elenei. Am căpătat ştiri din Lumea de Jos. O navetă avariată solicită, din baza principală ajutorul lui Mallory... şi un operator de la bază – spunând că Emilio şi Miliko sunt în siguranţă. Nu putea să confirme... distrugerile sunt mari acolo. Baza operatorului e undeva, printre dealuri; dar toată lumea e la adăpost. Trebuie să trimit o navă de-a noastră acolo şi, probabil, nişte medici.

— Neihart! spuse Elene, ridicând privirile spre tovarăşii ei.

Un negustor solid încuviinţă din cap.

— Orice doreşti, spuse el. O să ajungem şi acolo jos.

6

I
PELL: SECTORUL VERDE UNU, 1 29/53; 22.00 P; 10.00 ALT.

Era o adunare ciudată, chiar şi pentru Pell, în secţiunea cea mai retrasă, într-o zonă în care paravanele permiteau o intimitate iluzorie. Damon stătea mână în mână cu Elene în faţa ochiului roşu al camerei video portabile, aşezate în mijlocul măsuţei; îşi doriseră s-o aibă printre ei în seara aceea, aşa cum fusese întotdeauna cu Angelo şi cu toţi ceilalţi din familie la astfel de ocazii. Emilio era lângă el; şi Miliko; Josh – la stânga şi, alături de Miliko şi Emilio, un mic grup de pellieni care descoperiseră disconfortul scaunelor, încântaţi totuşi de şansa de a le încerca, şi de a gusta delicatesele, fructele altor anotimpuri. La capătul îndepărtat al mesei, negustorul Neihart şi Signy Mallory, cea din urmă cu o escortă înarmată, care se distra în penumbră.

Erau înconjuraţi de muzică, de dansul lent al stelelor şi navelor de pe ecrane. Sala comună îşi intrase oarecum în vechea rutină, nu chiar aceeaşi, dar nimic nu mai era ca înainte.

— Am să plec din nou, spuse Mallory. În seara asta. Participarea mea de acum – a fost un gest de politeţe.

— Unde? întrebă Neihart de-a dreptul.

— Fă ce te-am sfătuit, negustorule; numeşte-ţi grupul de nave Alianţa! Eşti în afara graniţelor. Oricum, eu mi-am făcut aprovizionarea.

— Să nu te duci prea departe, îi spuse Damon. Sincer vorbind, nu sunt convins că Uniunea nu va încerca ceva. M-aş simţi mai bine dacă te-aş şti prin apropiere.

Ea râse, amuzată.

— Nu mai spune! Eu nu păşesc pe vreun coridor din Pell fără gardă.

— Nu contează, insistă el. Te vrem aproape.

— Să nu mă întrebi ce traseu urmez, spuse ea. Asta-i treaba mea. Am locurile mele. Am stat de pomană destul.

— Încercăm să ajungem la Viking, spuse Neihart, să vedem ce fel de primire ne fac... cam peste vreo lună.

— S-ar putea să mă intereseze, recunoscu Mallory.

— Noroc tuturor! ură Damon.

II
PELL: DOCUL ALBASTRU; 1/30/53; 01.30 P; 13.30 ALT.

Se intrase de mult în ziua alternativă, docurile erau aproape părăsite în zona necomercială. Josh mergea repede, cu nervozitatea lui dintotdeauna, când nu era sub protecţia vreunei escorte din Pell, cu sentimentul că cei câţiva întârziaţi de pe doc l-ar putea recunoaşte. Hisa îl văzură, îl priviră cu ochi solemni. Echipajul de la dana patru avea să-l recunoască cu siguranţă; oricum, soldaţii de acolo o făcură; armele se îndreptară către el.

— Trebuie să vorbesc cu Mallory, spuse el.

Îl cunoştea pe ofiţer: Di Janz. Janz dădu un ordin şi unul dintre soldaţi îşi puse arma la spate şi îi făcu semn să urce pe rampa de acces, merse înapoia lui prin tub şi ecluză, străbătură traficul grăbit al trupelor din coridorul zgomotos şi vestiar. Urcară cu liftul, ieşiră în coridorul principal, unde echipajul se grăbea să îndeplinească o manevră de ultimă oră. Zgomote obişnuite. Mirosuri obişnuite. Totul.

Ea era pe punte. Când intră, garda dinăuntru îl opri, dar Mallory îl privi de pe locul ei de lângă postul de comandă şi făcu semn curioasă celor doi soldaţi.

— Te-a trimis Damon? întrebă Signy când Josh se opri dinaintea ei.

El clătină din cap.

Femeia se încruntă, puse mâna, intenţionat sau nu peste pistolul de la şold.

— Deci, ce te aduce?

— M-am gândit că poate ai nevoie de un tehnician de comp. Cineva care să cunoască Uniunea – pe dinăuntru şi pe dinafară.

Ea râse ostentativ.

— Şi să mă împuşti când nu-s atentă?

— N-am plecat cu Uniunea, spuse el. Mi-ar fi refăcut înregistrările, mi-ar fi dat un alt trecut. M-ar fi trimis... poate către staţia Sol. Nu ştiu. Dar să stau în Pell – nu pot. Orbitalii – mă cunosc. Şi nu pot trăi pe o staţie. Nu mă simt bine.

— O altă ştergere a memoriei ar putea rezolva problema.

— Vreau amintiri. Asta-i toată averea mea. Singurul lucru real. Tot ce preţuiesc.

— Deci vrei să părăseşti locul ăsta?

— Pentru o vreme, spuse el.

— Ai vorbit cu Damon?

— Înainte să vin. Ştie. Şi Elene ştie.

Signy se lăsă pe speteaza scaunului, ridică privirile, spre el, apoi le coborî cu grijă către braţele încrucişate.

— De ce **Norway**?

El ridică din umeri.

— Nu ţine legătura cu nici o staţie, nu? În afară de asta.

— Nu, zâmbi ea slab. Doar cu cea de aici. Uneori.

— Nava pleacă, murmură Lily, privind ecranele şi netezind părul Visătoarei.

Nava se desprinse de staţie, se rostogoli cu mişcări iuţi, care nu semănau cu cele ale navelor care veneau şi plecau, şi ţâşni înainte.

— **Norway**, o numi Visătoarea.

— Într-o zi, spuse Povestitoarea, care se întorsese plină cu poveşti din holul cel mare, într-o zi noi plecat. Konstantin dă la noi nave. Noi mergem, ducem noi Soare în ochii la noi, nu frica de beznă, nu noi. Noi văzut multe, multe lucruri. Bennett, el făcut la noi venit aici. Konstantin, ei dat noi mers departe, departe, departe. Primăvara la mine vine iar, vreau merg departe, fac la mine cuib acolo... eu găsesc la mine stea şi plec.

Visătoarea râse, un râs călduros.

Privi afară, către bezna adâncă în care sălăşluia Soarele, şi zâmbi.

S F Â R Ş I T